ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

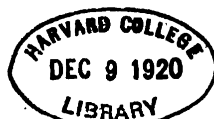
KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL VIII.

V PRAZE 1888.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

(Čísla 1—372 této sbírky viz v dílu VII. Archivu Českého str. 201—400.)

373.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o zajatých Vodňanských a o věcech hospodářských.

Na Helfenburce. 1470, 23. Mai. Orig. č. 2373.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Píše mi VMt, abych se ptal o těch měšťan z Vodňan, kto a kteří sú, i jména jich ɔc. I rač VMt věděti, že jeden jest Thomek, ten se jest přiženil tu u Vodňanech k jedné vdově bohaté a má statek dobrý; pak píše oň pán Hradecký, že jest služebník Chváluov z Protivína a že jest vězněm jeho na Hradec, jakož teď VMti list Hradeckého posielám ɔc. A druhý jest Hoch kovář, ten také jest měštěnín osedlý a bývá v radě a má statek dobrý, i píší mi, abych jej dal na rukojmie; pak což VMt rozkáže, tak se stane. A jakož VMt píše o Horčicovi, že bychme jemu opět pobrali i překáželi: i rač VMt věděti, ktož vás toho zpravuje, žeť toho nenie, bychť jemu neb jí co překážeti dopustil. A Kestřanského sem s tiem hned obeslal, což se zlatých dotýče. A o mléčném rač VMt věděti, že sem k němu slal Jana Zedníka, krčmáře našeho, aby to mléčné ohledal a stržil. A on tak praví, že nynie v této mieře to mléčné za to stojí. Pak což VMt v tom rozkáže, tak se staň. Ex Helfenburk, fer. IV. ante Urbani anno dni ɔc. LXX°.

Václav V. z Miloňovic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššiemu komorníku k. Českého, pánu mému milostivému.

374.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o věcech hospodářských, přimlouvá se za dva faráře, zpravuje o dobytí Újezdce a zajetí Holky.

Ve Třeboni. 1470, 28. Mai. Orig. č. 2377.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A prosím VMti, račte mi toho dopřieti, kterýžbych den svú chvíli uhlédal, abych k VMti ku počtu přijel, udělá mi VMt na

tom veliké polechčenie. A milostivý pane! jsú dva kněze zde na Třeboni VMti, farář Ševětínský a farář Lomnický, kteráž teď tři leta trvají tráviece v hospodě, a již stačiti nemohú: i prosie VMti pro buoh, aby jim VMt nahoře ráčili ztravy dopřieti, a jáť také za ně prosím; nebť jsú oba dobrá a vždy se pěkně k VMti zachovali. I prosím, račte mi o nich po tomto poslu milostivú odpověď dáti. A račte věděti, že včera přišel člověk z Bechyňského zboží, a potom dvuoji jiní, a tak praviece, že Bechyňka*) Újezdec ztekl. Tak račte věděti, že Holka**) včera sem na Třeboň jat a má se vzajtra bohdá stavěti. Datum Třeboň, fer. II. post s. Urbani anno dni ꝛc LXX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka ꝛc pánu mému milostivému buď dán.

375.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o žoldnéřské platy a služby.

Ve Třeboni. [1470, Jun.] Orig. č. 2379.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt psala o jiezdné, kteříž by měli doslúžiti, aby je k VMti vypravil, i pěšie tudiež, kteříž jsú u VMti na službě byli: i račtež VMt věděti, že sem s jiezdnými mluvil a s pilností, a jim se to nezdá, aby na té službě byli po II½ kopě na čtvrt leta. A to tito nechtie býti: Věžník, ten měl IIII koně, Janek, ten II koně, Vrnada jeden kuoň; ale Brum ten chce ostati se třmi koňmi, a Čáp se dvěma, Pakosta s jedniem koněm, Matěj s jedniem koněm, Jíra s jedniem koněm a Pešík se dvěma, neb sú již doslúžili přes svój čas. A o pěších račte věděti, že jsú někteří pryč šli, nechtiec na té službě býti po VIII gr. na týden, a někteří zuostali na tom po VIII gr. a pavezníku XVI gr. na týden. A jen jsú třie pavezníci, a těch jest zuostalo XV všech. I jestliže VMt těm rozkážete k VMti, to mi račte dáti věděti, tyť vypravím, kteříž jsú zuostali. A protoť jsem jich také povzdržel, že mi dnes výstraha přišla, že se chtie o dobytky pokusiti a zálohu udělati u zámku, zda bych jim jakú škodu mohl udělati. Ale protoť, jestliť VMti potřeba, račte mi dáti věděti, jáť se té škody s boží pomocí uvaruji, a VMti je pošli ihned, neb mi výstraha přišla, že z Týna i od Tábora něco jich sšlo a jelo k Hluboce. Dán v Třeboni v středu. Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď d.

376.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o listech krále Jiřího a vojsku, které se sbírá mezi Táborem a Soběslaví.

Na Helfenburce. 1470, 8. Jun. Orig. č. 2380.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A teď VMti posielám přiepis, kterak

*) Burjan z Lažan. **) Jan z Ločedic. Viz list k r. 1470, 7. Dec.

k. [sic] odvolaný píše zemanóm, jakž VMt tomu dále porozumie, nebť sú mi jej poslali z Strakonic. A dále mě zpravuje, že by se vojska zbierala mezi Táborem a Soběslaví, jakož VMt měli byšte o tom lépe věděti. Datum Helfenburk, f. VI. ante festum Penthecosten anno dni ɔc. LXX°. Václav V. z Mileňovic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

377.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: že se nepřátelé sbírají a někteří již na Táboře se strhli.

Ve Třeboni. [1470], 8. Jun. Orig. č. 2381.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Dávám VMti věděti, že mi přišlo jisté poselstvie, že se nepřátelé zbierají a že chtie táhnúti do kraje, jako k Budějcóm, aneb na panstvie VMti, a že jsú se již někteří na Tháboře strhli. Protož to vědúc, račtež se opatřiti. A teď VMti posielám dva listy odpovědná, ježto mi se zdá, že i ten rozum toho káže. I poslal sem také do Soběslavě, kdyžby se hnuli, aby mi dali věděti. Dán v Třeboni, v pátek před letnicemi.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dd.

378.

Jindřich z Hradce Janovi z Rosenberka: o Palečka poddaného Rosenberského.

V Hradci Jindř. 1470, 13. Jun. Orig. č. 2384.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož píšeš o Palečka sama šiestého a jeho propuštěnie: i věz pane, že ten Palček s jinými kuoň mi zabili, a moji sú je zjímali a slibem zavázali; ale ten Palček s nimi, zapomenuv se nad svú ctí, i nestavili se tak, jakž sú slíbili. Protož pane, ať mi se postavie a mú škodu mě zaplatie, chci je pane k tvé žádosti propustiti, ale jinakť nic. Dat. ex Nova domo, f. IV. post Penthecosten anno dni ɔc. LXX°.

Jindřich z Hradce, Uherského a Českého ɔc. krále najvyšší komrmajstr a najvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, přieteli mému milému buď.

379.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o jednání jakéms s pánem Hradeckým, o boji u Hradiště a vpádu Slezanů do Čech k Turnovu.

Ve Třeboni. 1470, 14. Jun. Orig. č. 2385.

Urozený pane, pane náš milostivý! O tu věc, o kterúž k VMti Řehoř jezdil,

byl sem já Zdebor u pána z Hradce; a on se k té věci povolně jmá, kdyžby ta potřeba přišla a obeslán byl, že chce učiniti; než toho také žádá, jestližeby se ta věc měla rozjíti, aby jemu to bylo dáno věděti, aby mohl lidmi k své potřebě hýbati. A noviny VMti dáváme věděti, kteréž z Jemnice purkrabí Hradeckému*) píšie, že kacieři vybravše osmdesáte vozuov s špíží i chtěli dodati skrze bašty na Hradiště, i stekli na ně z bašt i pobrali jim ty všecky vozy, a lidí na sto zabili a jiné zjímali; a také že Dubský**) Hrabani a několik kopiníkuov u jich vojsky jal, ježto posluchy osazoval. A vojsko kacieřské leží u někého lesu zakopavše se. Také nám přišel posel z Prahy i od Hory, a tak praví, že do Boleslavska byli vtrhli pan Jaroslav***) s Slezáky a vypálili Turnov a pod Valečovem městečko, a Hradiště městečko, a lidí drahně zjímali a škodu velikú učinili, a že hrad Dub zlezli. Dán v Třeboni, ve čtvrtek před sv. Vítem léta LXX°.

Jarohněv z Usušie a Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku k. Českého, pánu mému milostivému.

380.

Purkrabí Helfenburský hejtmanu páně z Rosenberka: o Buškovi Buzickém, který pálí a zajímá lidem holdovním Rosenberským.

Na Helfenburce. 1470, 22. Jun. Orig. č. 2389.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Dávámť věděti, kterak Bušek Buzický a jeho služebníci zajeli sú dobytek v Pohořovicích†) vešken a v Lidmoviciech a u Viticích něco, lidem páně Mti holdovným k nám na zámek, ješto sme od něho slíbili těm lidem, že nemá jim škoditi. I psal sem jemu, aby se pamatoval pro horšie uvarovánie páně Mti, aby dobytek těm lidem zase vrátil, a to aby držel, což jest páně Mti i tudiež tobě řekl v holdech nepřekážeti. A on mi žádné odpovědi dáti nechtěl, než řekl jest k těm lidem, že dobytka vrátiti nechce, abych o to nepsal. I milý přieteli! prosím tebe, přičiň se o to ku páně Mti, ať JMt neráčí jemu toho dopúštěti, aťby v holdech JMti překážel, a to, což jest zajato, ať lidem zase vrátí; paklit jest co zbil, ať těm lidem zaplatí, nebť jest to napřed páně Mti k veliče hanbě i tudiež nám. I věřímť, že se k tomu s pilností přičiníš; nebť by potom málo lidí k holdu šlo, a tak praviec, že se raději dadie spáliti. Odpovědi prosím. Ex Helfenburg, f. VI. post festum Corporis Christi annorum ↄc. LXX°.

Václav Vlášek z Miloňovic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetavy, hajtmanu páně z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

---

*) Prokopovi z Vojslavic, kterýž připomíná se jako purkrabí až do r. 1473. (Sdělení archiváře Tischra.) Viz naproti tomu Sedláčka IV. 43. **) Albrecht Berka z Dubé?
***) ze Šternberka. O podobné výpravě mluví se u Palackého i u Tomka k r. 1468. †) Podhorovice (P. 368).

381.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o nových vzatcích Buška Buzického a o příměří zavřeném se Zachařem Kavkou.

Na Helfenburce. 1470, 26. Jun. Orig. č. 2390.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jsú opět na Nihošovice v holdovní vsi v Radosticích včera zajeli, a při tom také VMti člověku dvě krávě vzali Čápovi ze Dvorce. A já sem o to k němu*) psal, a ona odpisuje, jakož teď VMt v listu jejiem srozumiete. I prosím VMti, račte psáti, ať člověku VMti krávy sú vráceny a viec ať v holdech nepřekážie, až do příjezdy hajtmana VMti. Také což jsú ti holdovní lidé svého dobytka vyručili, ať jim ten propuštěn jest. Také list VMti posielám Stebňákuov, v kterémžto chce, aby jemu list byl obnoven. Také račte věděti, že příměřie s panem Zachařem Kavkú**) jest dokonáno, i listové s obú stran položeni jsú, a to do sv. Havla. Datum Helfmburk, fer. III. Johannis et Pauli anno dni ɔc. LXX°. Václav Vlášek z Miloňovic, purkrabie Helfmburský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

382.

Řehoř Klaric Janovi z Rozmberka: o věcech hospodářských.

Ve Třeboni. 1470, 28. Jun. Orig. č. 2392.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Posielám VMti list od pana Tetaura, hejtmana. A jakož mi VMt psala, abych o zlaté pokusil do Budějovic, nezmeškal sem toho; nemohu toho rozumieti, by je tak brali, a pak ještě pokusím. A jakož mi VMt psala, abych dal Bolochovcově VI kop, to bych rád učinil, ale nemámť jich, leč rozkážete-li z těch sta zlatých dáti. A oč mi VMt vzkázala po Žalmanovi, na to paměť chci mieti. A nerozumiem, by kto takový vedle Skály jat byl. A Beneš váš jest raněn šípem skrze barth a obojček v hrdlo jednak do puol šípu. Datum Třeboň, f. V. in vigilia sanctorum apostolorum Petri et Pauli anno dni ɔc. LXX. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku k. Českého, pánu mému milostivému buď d.

383.

Úředníci Třebonští Janovi z Rosenberka: o lupiči Štěpánovi v Čákově jatém.

Ve Třeboni. 1470, 23. Jul. Orig. č. 2396.

Urozený pane, pane náš milostivý! Zpraveni sme, žeby Štěpán tu na Čákově jat byl, kterýž u VMti prvé zde na Třeboni byl, a šed odsud z Třeboně i šel na

*) Viz předešlý list. **) z Říčan a na Štěkni.

Hlubokú, a prvé než VMt odpověděla tomu odvolanému, lúpil vaše chudé lidi po cestách: Pařiezkovi plátna a jiné věci, což vezl, pobral, a faráři Štěpánovskému vzal tři koně, a toho jest list Racka Kocovského, že jest on to učinil. Potom chodil s Trochem a jímal vaše chudé lidi a panie JMti v stánie koně pobral. A s Trochem potom, vzav sobě příčinu, kněžím zdejším pro jich člověka, žeby jim slíbil sto zlatých dáti, ježto se k tomu člověk neznal, i pálil VMti i kněžím dvory i vsi i mlýny, i po smrti toho člověka pálil, chtě toho nespravedlivě dovésti, aby jemu kněžie těch sto zlatých dali. A neměl za to žádných rukojmí a na žádným o to přestati nechtěl, než hubil VMti panstvie i záduše viece než kto jiný. I račte s ním vedle toho naložiti, jakož na takového zhúbce a zločince sluší. Nebť jest toho hoden, aťby se jim jiní takoví nešlechetní kárali. A Jarohněvť jest toho svědom diel. Dán v Třeboni, v pondělí po sv. Marii Magdaleně léta LXX°.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni, a Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému d.

384.

Dorota z Hobzí Janovi z Rosenberka: prosí, aby úředníkům Třeboňským a Velešínským nařízeno bylo, aby lidi její, které směnou drží, na pokoji zanechali.

V Soběslavi. 1470, 24. Jul. Orig. č. 2399.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Modlitbu svú povolnú se vší poctivostí VMti vzkazuji. Ráda bych viděla, aby VMt ve zdraví byl a VMti aby sě ščastně a dobře vedlo. Milostivý pane! Jakož VMt bratru mému, po nebožtíkovi muži mém, (pane bože všemohúcí, rač mu milostiv býti), směny zase dopustil, i list VMti jemu poslal, aby na těch směnách z VMti zámkuov překáženo nebylo: i račte VMt věděti, že jsú v těch směnách na Třeboni dobytky pobrali a jednoho člověka jali; a dobytky i s vězněm jsú od úředníkuov VMti vyručeni. Protož VMti, jako pána svého milostivého, prosím, abyšte ráčili úředníkóm na Třeboni po tomto poslu psáti, aby toho člověka a ty dobytky, kteréž na rukojmie mají, z toho rukojemstvie propustili, a jim přikázati, aby jich potom u pokoji nechali. Také VMti neomylnú prosbú prosím, račte psáti úředníkóm na Velešín, aby jim také nepřekáželi, nebť jim pohrůžky činí. I věřímť VMti a plné do-ufánie mám, že to ráčíte učiniti pro nebožtíka muže mého milého zaslúženie i pro mú sirobu. A s tiem VMt pánu Bohu porúčím. Ex Soběslav, fer. III. ipsa vigilia s. Jacobi apostoli annorum domini ɔc. LXX°.

Dorotha z Hobzí.

Mnohomocnému a urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku královstvie slavného Českého ɔc, pánu mému milostivému.

385.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: že Lev Rožmitálský táhne na vojnu prý proti Ludvíkovi bavorskému.

B. m. [1470, před 25. Jul.] Orig. č. 2400.

Urozený pane, pane mój milostivý! Teď VMti posielám list od Přieška.*) A račte věděti, že pan Lev v tuto středu minulú táhnú na vojnu, a tu se jich podstře [sic] bylo drahně sjelo a do Strakonic, a táhnú k Sušici všickni, a hlas sú pustili, že na kněze Ludvíka JMt. A račte věděti, žeť jsem byl k VMti tento pondělí písaře poslal, i vzali pod ním kóň; a také o těch penězieeh, jakož sem dal VMti věděti, žeť jest skrovná věc, měli-li by kto tam . . . . **) skrze to jakú věc mieti, pakliby se . . . . dálo, aby ten přitom byl, aby vzaty byly. Pakli co kolivěk rozkážete, tak se stane. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.***)

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozberka [sic], najvyšší komorník království Českého, pánu mému milostivému.

386.

Týž témuž: o holdech a tažení Lva Rožmitálského od Kestřan k Dobevi.

Na Helfenburce. 1470, 25. Jul. Orig. č. 2401.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že k holdu lidé velmi jdú, a také já s nimi uháziem tak, že peněz neumenšuji a obilé přivěčuji. Jedné, milostivý pane, račte něķterak s Buškem Buzickým uhoditi, ať v holdech VMti nepřekážie, nebť se jeho velmi lidé obávají a chtiece abychme jim slibovali od Buška. A když bych mohl lidi od něho ubezpečiti, viec bych na nich vytáhl. A také rač VMt rozkázati, mám-li je ubezpečovati ode všech VMti zámkuov? Nebť se některé vsi nechtie holdovati, obávajíce se Zviekova i Buška; to mi račte věděti dáti po tomto poslu. Také rač VMt věděti, že pan Lev s nepřátely VMti ležel jest s vojskem u Kestřan, a odtud táhl jest k Dobevi a tu hubí jim obilé na poli, a to pro tu příčinu, že ti jistí nechtěli s ním táhnúti polem. A odtud, tak tomu tušíme, že pole roztrhnú; a velmiť silní nejsú. Ex Helfenburk, feria IV. ipso die s. Jacobi annorum ɔc. LXX. Jan z Vlksic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu milostivému.

---

*) z Češtic. **) vytrženo.

***) Po některý čas Jan z Vlksic a Václav Vlášek z Miloňovic menují se vedle sebe jakožto purkrabí na H. Cf. Památky X. 231, a Bernau, Album I. 239.

387.

Jindřich z Hradce Janovi z Rosenberka: aby se nezastával jeho nepřátel.

V Jindř. Hradci. [1470] 1. Aug. Orig. č. 2522.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi ....*) o Břez .... že by bylo služebníka tvého. I milý pane .... nepřátelské, mám za to, že byšte je nikdy nedobývali. A poněvadž sě nám škoda odtad dála, i chci já nepřátely své hubiti, kdež moci budu. I věřímť, milý pane, že o nepřátelské nestaneš. Ex Nova domo, feria IIII. ad vincula Petri.

Jindřich z Hradce, Uherského a Českého ɔc. krále najvyšší komrmajstr a najvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, přieteli mému milému.

388.

Jindřich z Hradce Janovi z Rosenberka: o Tomka vězně svého, který sedí na Helfenburce.

V Jindř. Hradci. 1470, 3. Aug. Orig. č. 2403.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakožť sem prve psal o Tomka, vězně svého, kterýž sedí na Helfemburce, i psals mi, pane, že jej chceš propustiti. I divím se, pane, proč se jest to nestalo. Protož pane, což ty koli zamýšlíš na mé vězně, téžť já učiním, vedle tvého zamýšlenie. Datum ex Nova Domo, feria VI. ipso die Inventionis s. Stephani anno d. ɔc. LXX°.

Jindřich z Hradce, Uherského a Českého ɔc. krále najvyšší komrmaystr a najvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu a přieteli milému buď.

389.

Purkrabí Helfenburský najvyššiemu hejtmanu páně z Rosenberka: o sporech s úřadníky Kašperskými o vězně, pak o Buškovi Buzickém.

Na Helfenburce. 1470, 3. Aug. Orig. č. 2404.

Službu svú vzkazuji, urozený pane haytmane, přieteli zvláště milý! A jakožto jsem prve psal o ty lidi z Ražic, kteří sú zjímáni na Karlšperk, a jsú prve vězni páně Mti k nám na Helfenburk. I psal sem o to několikrát Vyškovi,**) purgrabí Karlšperskému, a on mi odpisuje, že to věc jeho nenie, než že jest Beneše Sudoměřského, a že bez něho jich propustiti nesmie. I milý přieteli! prosím tebe, rozmluv

*) Vytrženo. **) z Obitec.

o to s úředníky páně Zdeňkovými, ať jemu psáno jest, ať jsú ti lidé, vězni páně Mti, propuštěni; pakli to býti nemuož, ale ať sú na rukojmie dáni do dalšieho mezi námi ohledánie. A prosím tebe piš mi, kterak se vám vede, a viešli jaké noviny dobré. Ex Helfenburk, feria VI. post s. Stephani papae a. ɔc. LXX°.

Václav V. z Miloňovic, purgrabie na Helfenburce.

Také, milý přieteli, prosím tebe, piš Buškovi Buzickému, ať těch lidí z Volenic u pokoji nechá, nebť nám mají přieliš veliký hold dáti, tak žeť mají dosti činiti s námi; a viec jich poživeme, než jiných desieti vsí. A jsúť již velmi zahubeni. Nebť by chtěl, aby mu dali III^m šindeluov.

Urozenému panoši Vilémovi z Tettova, hajtmanu najvyššiemu páně z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

390.

Týž Janovi z Rosenberka: o poddané lidi z panství Březského, na kteréž mocí sahá Jan z Rabštejna, pán Prachatický.

Na Helfenburce. 1470, 9. Aug. Orig. č. 2406.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že znesli na mě lidé z Březského zbožie, kteříž sú VMti člověčenstvie slibovali, a k tomu se ještě znají a všecky poplatky dávají VMti na zámek, žeby jim pan probošt Prachatický škoditi a bráti chtěl. I psal jsem jemu, prose jeho od VMti, aby jich u pokoji nechal, a že sú to lidé VMti. A on mi na to žádné odpovědi nedal, a vždy přes to chce na ně sáhnúti. I milostivý pane! Prosím VMti, račte o ně psáti panu proboštu Prachatickému, ať těch lidí u pokoji nechá, nebť se k VMti hlásie a znají, a všecky úroky VMti k nám na zámek dávají, jakožto lidé dědiční VMti. Ex Helfenburk, feria V. in vigilia s. Laurencii anno dni ɔc. LXX°.

Václav V. z Miloňovic, purgrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

391.

Adam z Drahonic Janovi z Rosenberka: že pobráno jeho lidem od Soběslavských, a o zaplacení dluhu.

V Drahonicích. 1470, 10. Aug. Orig. č. 2407.

Urozený pane mój milostivý! Služba má napřed VMti. A žaluji VMti, že sú mi lidem pobrali v Kunraticích na Soběslav. I prosím VMti, račte na Soběslav haytmanu psáti, ať mi lidem nebéře. Věřím i úfám VMti, jako pánu svému milostivému, že to ráčíte učiniti a list mi dáti k haytmanu, ať bych jemu jej tam poslal. A také,

jakož jsem VMti několikrát psal i sám s VMtí mluvil o těch XVI kop, kteréž sem dal za VMt k Vaší žádosti za kuoň, jakož jest Ctibor Dělníček od Přecha z Elčovic kúpil, a VMt byla mi řekla o Vánocích zase dáti, i ještě mi dáno nenie. I prosím VMti, račte na mě spomenúti pro mú záhubu, a račte mi kázati na Helfnburce dáti, nebť mi jest velmi potřebie. A neračte mi o to viec dáti VMt starati. Datum v Drahonicích, v pátek na sv. Vavřince anno dni ɔc. LXX°.

Adam z Drahonic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

392.

Bušek z Buzic purkrabí Helfenburskému: aby mu vydal věci, které si na Helfenburk před válkou schovati dal.

V Něhošovicích. 1470, 22. Aug. Orig. č. 2409.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož jsem svěřil truhly s statkem svým, prve nežli je se v tom kraji válka počala, i potom když jest Adam*) úřadu vstúpil: i věřímť já tobě, že ty mi s tiem pravě uděláš, jako dobrý člověk, a jinak já viery do tebe nemám. A neviem kudy mi to přišlo, když sem k tobě slal paní Martu, chtěje některé věci vzieti, ješto jest nebožčička rozkázala dáti pryč, a některé věci jsú také pastorkyně mé: i nechtěl jsi mi ji pustiti k truhle. I věřímť já tobě, když bych tam poslal, že mi ty to vydáš. A tohoť prosím odpovědi listem tvým po tomto poslu. Ex Nihossowicz, feria IV. post Assumptionem glor. virg. Mariae anno ɔc. LXX°.

Bušek z Buzic.

Urozenému panoši Václavovi V. z Miloňovic, purkrabí na Helfenburce, příteli milému dd.

393.

Jan z Vlksic Janovi z Rosenberka: že se silně nepřátelé sbírají, chtíce buď do kraje vtrhnouti aneb kostel v Bavorově osaditi; o Buškovi Buzickém.

Na Helfenburce. 1470, 22. Aug. Orig. č. 2329.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kterak někteří dobří lidé vystřiehají nás, žeby se na Sušici silně nepřietelé zbierali, a tak praviece za jisto, že by chtěli tam k VMti do kraje vtrhnúti, aneb Bavorovský kostel osaditi, budú-li k němu moci přijíti. I rozkázal sem, aby Bavorovští pilni kostela byli, a všickni na něm léhali, a jestližeby k nim přitáhli, aby se bránili jakožto dobří a věrní VMti, a že je VMt retovati budete. A račte VMt věděti, že cožkolivěk Buzický dal purkrabí schovati, to jest jemu všecko vydal, a viece což má schováno

*) z Drahonic.

v sklep[ích], po to také poslal, chtě to vzieti. A já mu toho vydati nedám, a to pro tu příčinu, že tomu dobře rozumiem, že od VMti chce se odtrhnúti a svú vuoli s vašimi lidmi holdovními mieti. A také sem jemu vzkázal, aby po ty věci sám přijel, a což má svého, aby sám pobral. A jemu se nezdá přijieti samému na VMti zámek; i prosím VMti, račte mi rozkázati, kterak se mám v té věci mieti, neb byť by bylo na Vláškově vuoli, byloť by jemu všecko vydáno. A teď VMti list posielám, kterak Vláškovi o tom píše. Ex Helfenburk, fer. IV. in die s. Thimothei et Simphoriani annorum ɔc. LXX°. Jan z Vlksic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

394.

Jan z Rosenberka pánům z Puchheimu: ujímá se proti pánům z Puchheimu Otty Kirchberga, služebníka svého.

Na Meidšteině. [1470], 24. Aug. Koncept č. 2410.

Služba má, urození páni a přietelé milí! Jakož mi nynie píšete, kterak by úředník z Světlé na vás vznesl, že Ott Kyrchpergar, služebník muoj, chce sě uvázati v uobranu lidí z Hanshelmu: tajno vás nebuď, žej mě Ott Kyrchpergar, služebník mój, takto zpravil, že je on těch lidí po svých předciech vždy v držení byl a jest ještě, a žeby on pan Vilém*) z Cmundu, strýc váš, mocí jemu na ty lidi sáhl a škodu jim učinil, jakož pak ta věc již stojí na panu Zdeňkovi z Šternberka, ale ne on Kyrchpergar by jemu, panu Vilémovi, mocí sáhl na ty lidi, a že on jich nikde v držení nebyl, pan Vilém. A dále jakož píšete, že by úředníka z Světlé, na miestě strýce svého dle přátelstva v té opravě, s další raddú i pomocí, nechtěli opustiti: i věřím já vám toto, vědúc, že ta věc strýce vašeho počátkem přišla jest, ne mým služebníkem, že vy na služebníka mého mocí sahati nebudete, až do ohledánie toho panem Zdeňkem z Štermberga. Pakli byšte vždy přes to sáhli mocí na služebníka mého, tehdy vězte, že bych já služebníka svého proti takové moci opustiti nemienil a to také na královu Mt, pána svého milostivého, vznésti i na přátely své. A tohoť žádám odpovědi vašie listem vašim po tomto poslu. Datum Maidstayn, feria VI. Bartholomaei. Jan z Rozmberka.

395.

Purkrabí Helfenburský hejtmanu páně z Rosenberka: hájí se proti nařknutí, že by zámku špatně opatroval, zpravuje o vzatcích učiněných Divišovi Malovcovi.

Na Helfenburce. 1470, 14. Sept. Orig. č. 2412.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Zpraven sem, že by ten

*) z Puchheimu.

lhář a pochlebník Šendera mluvil o mně i o těch dobrých lidech, kteří sú se mnú na zámku, na Zviekově i jinde, kdež se jemu zdá, že bych já i ti dobří lidé nebyl pilen zámku, a že by hlásných yni ponůcných na zdech nebývalo, a že by pusty zdi bývaly ꝛc. I milý přieteli! bychť já tobě o těch věcech dále a šíře psal, nehodíť se; než když bohdá na zámek přijedeš, tuť já tě těch všech věcí zpravím, a dále uptáš se na dobrých lidech, kterakť sem pilen, i všicky dobří lidé se mnú. I věřímť jako přieteli zvláště milému, jestližeby co takového ten lhář Šendera před páně Mtí i tudiež před tebú lhal, že jemu věřiti nebudeš. A také, milý přieteli, věděti dávám, žeť jsme Divišovi Malovci v středu vzali XXti krav dobrých, a tomu Marburskému zrádci všecko okolo tvrze*) sme noci spálili i mlýn zrušili. A rád bych slyšel, by se na fryji dobře měl. Datum Helfenburk, feria VI ante Ludmillae anno ꝛc. LXX°.

Jan z Vlksic, purgrabie na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

396.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o příhodě, která se stala služebníkům páně ve Cmuntě.

Ve Třeboni. 1470, 14. Sept. Orig. č. 2413.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti list posielám od pana Puochoméře. Tak za to mám, že VMti píše o měštěnína svého jménem Panhot Michel, kteréhož sem já slibem zavázal; neb mně také o něho píše, abych jej propustil. I račte VMt věděti, že sem jej z této příčiny slibem zavázal, že některú chvíli před časem služebníci VMti ode mne s zámku, pobravše koně nepřátelóm, i vedli je s mú volí do Cmuntu, aby je tam prodali. A když sú je rozprodali, tehdy chtěli domuov jíti. A nějaký Wissmprot, kterýž u VMti se mnú na zámku před časem byl v službě, ten jim řekl: Nechoďte, puodu já s vámi do Třeboně, dočkajme noci. A když v noci sešli, tehdy páně Puochoméřovi služebníci ssědše s zámku, i zlúpili i svláčili i zranili služebníky VMti, a pobrali jim zbroji, penieze zlaté, i což měli, i šli zase na zámek. A já o to psal panu Puochoméřovi, žádaje opravy; a on mi zase odepsal, proveduli na koho co na jeho, že chce od něho práva udati. Dále račte věděti, že ten jistý Wissmprot byl nynie v Linci, i mluveno s ním ode mne o to; a on vyznal před dobrými lidmi, a dal mi je napsaný svú rukú, keří jsú zejména byli, a tak pravě, žej s nimi zase na zámek šel a že jim lál, a oni že jej proto zabiti chtěli; jakož je teď máte na cedulce napsaný. I bude VMt uměti na to odpověď dáti. A teď VMti listy posielám od Miličínského**) a Šebieřovského,***) kterýmž porozumiete. Dán v Třeboni, v pátek den sv. Kříže léta MCCCCLXX°.

Zdebor z Kozieho, haitman na Třeboni.

*) Libějic. **) Jana Malovce Pacovského? ***) Radslava ze Šebířova Beřkovského?

A to se stalo u samého zámku Cmundu; a zavázali je byli, aby se na Stráž stavěli, když by je obeslali.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď.

397.

Purkrabí Vitorazský Jana z Rosenberka žádá, aby směl na jeho lidi dědičné položiti pomoc obilím na Soběslav.

V Soběslavi. 1470, 7. Oct. Orig. č. 2417.

Mnohomocný a urozený pane, pane na mě laskavý! Službu svú VMti vzkazuji. Vědětiť VMti dávám, že sem pro potřebu zámku Soběslavě požádal a na lidi pomoc obilím položil na ty vsi, kteří jsú v zástavě VMti k Ondráčkovi. I milý pane! prosím VMti, rač VMt v tom VMti povolenie dáti, ať by to nebylo proti VMti vuoli, neb VMt tomu muož dobře rozuměti, že mnoho potřebuji obilí na Soběslavi. I nepochybuji o VMti, že jim v tom VMti svú vuoli ráčíte dáti, aby pomohli a dali. Nebť svědomá věc jest a ti lidé v těch vesniciech to dobře vědí a znají, že sem na nich ku pomoci tento čas nic nepožádal, než zbraňoval jsem jich a obhajoval, pokudž sem najdále mohl, jakožto lidi dědičné VMti. Odpovědi VMti listem VMti po tomto poslu prosím. Ex Soběslaw, dominico post s. Francisci confessoris festum annorum domini ɔc. LXX°. Zigmund z Mirošovic, purgrabie Vitorazský.

Mnohomocnému a urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku slavného královstvie Českého, pánu na mě laskavému.

398.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: děkuje za směnu Svin za Klečaty a prosí jen, aby hejtmanu Třeboňskému bylo zakázáno ty vsi páliti.

Ve Třeboni, 1470, 28. Oct. Orig. č. 2419.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt povolenie dala a haitmanu našemu o to psali ste, o směnu Sviny za Klečaty, ves Týnského zbožie: z té milosti VMti děkuji, jako pánu svému milostivému. Ale dávám VMti věděti, že něký pěší řečený Palček, vzav odpuštěnie od haitmana a pojav koliks pacholkuov s sebú, a ti se u haitmana jako v chuozi uprosili, i pobrali v té vsi Týnské; a lidé nepečujíce, by se jim to jmělo státi, byli doma společně, i utekli se těmto pacholkóm u přidstihy [sic], tak že jednoho zabili a jiné zranili a zjímali na Týn. A když se to tak stalo, již to musí škoda VMti býti. Ale mám za to, poněvadž jest ten Palček tak odpuštěnie vzal, by byli uhnali, že by to byli někam jinam k svému užitku hnali; neb se prve stalo od některých, že také byli pobrali v té vsi, a snad mně

k nelibosti, i zahnali to do Němec, i prodali to k svému užitku. A by byla škoda porážkú přišla, byli by škodu na VMt počtli, a když uhnali neb uvedli, tehdy se k svému užitku obrátili, jakož by se snad nynie též mohlo státi bylo. I zahorlil se haitman nynie o tyto pacholky velmi, jakož to buoh vie i já tomu nejsem rád, i přísáhl haitman, že chce tu ves Týnskú vypáliti; a když sem jeho tak velmi za se prosil, aby toho nečinil pro mú službu, pravil, že toho jinak pro žádnú věc nechce učiniti, poněvadž přísáhl. Než to vymienil: leč jemu to VMt přísně zapovie. I prosím VMti, milostivý pane! Račte tak milostivě učiniti a přikázati hajtmanu, aby jich nespálil; než jinak se za to přimlúvati nechci, by se nad těmi lidmi nemstil braním a jímáním; a budeli chtieti něco vozuov sebrati, naběřeť u nich obilé dosti, tak za to mám, ješto to bude s užitkem VMti. Ale spálí-li je, nebudeť žádného užitku VMti, a tytoť lidi Svinské také spálé, a jsú prve všickni spáleni, a stane se na nich škoda dvénosobně věčí nežli na Teinských lidech. A budeť škoda netoliko má, ale i chudých lidí špitálu Třeboňského, neb jim odtud úroka vycházie něco a puol sedmnáctý kopy. Také bude i škoda VMti, neb jest tu ospu bez něčeho tři kopy čebruov ovsa. I do-ufámť VMti, že mi ráčíte dáti mé služby užiti a to pálenie již netoliko pro mě, ale pro ty chudé lidi Svinské staviti. Datum Trzebon, dominico in die s. Simonis et Judae anno ɔc. LXX°. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď.

399.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: že žena, kteráž peníze do Vlašimě nesla, na cestě byla okradena.

Ve Třeboni. 1470, 30. Oct. Orig. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem ty zlaté od VMti vypravil po paní Dorotě, nebožce Hynkovy ženě, do Vlašimě, i ležela prvniem noclehem na Kameni. A když z Kamene jela, pobrali jsú jí ty zlaté všecky. A dnes se o nešpořiech zase vrátila. Protož již račte tu věc opatřiti, jakž se VMti vidí. Datum Třeboň, f. III. ante vigilia Omnium Sanctorum anno ɔc. LXX°.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď.

400.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: že Jindřich Roubík z Hlavatec se silně sbírá na Vodňany.

Na Helfenburce. 1470, 3. Nov. Orig. č. 2422 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že Rúbík s jinými

nepřátely velmi silně se zbierá na Vodňany, a tak mě dobří lidé vystřiehají, že by mienili do kraje VMti na rybník. To VMt vědúce, račte se opatrně mieti a lidi vystřieci. A dále chci pilnost svú k tomu přičiniti, kam by se obrátili, abych VMti věděti dal bez meškánie. Datum Helfenburk, sabbato post Omnium Sanctorum anno ɔc. LXX°.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

401.

Neznámý pisatel Janovi z Rosenberka: o nebezpečí, kteréž mu hrozí od Jindřicha Roubíka.

B. m. [1470.] Orig. 2423.

Urozený pane, pane! Račte věděti jistě, že někto dobrý, ješto by VMti zlého nepřál, dal věděti, jsa toho jist, že Rúbík i jiní, kteří sú sě sebrali u Netvořic, mají několik set koní, a pěších také, a v tomto kraji zberúc sě, chtějí jistě vtrhnúti na vaše panstvie, ješto jsú sě ještě o to nepokúšeli ani směli pokusiti, oč se tuto píše. Bratře! Račte na to mysliti šíře vedle té potřebnosti, neb tak slyším, že přétel váš daleko nenie, ješto k tomu muóž raditi, že jest již na Vitorazi. Také jsú to zvěděli ti lidé, ješto jsú to měli vznésti na vás; jestliť dáno věděti prve, muožte tomu porozuměti, pakliť nenie, ale to račte věděti; a poslu račte zaplatiti. A bych měl na čem, jel bych sám, ješto bych toho zpravil ústně, ješto sě psáti nehodí.

402.

Markéta z Dlúhé Vsi prosí paní Annu Rosenberskou o přímluvu u jejího manžela.

B. m. 1470, 20. Nov. Orig. č. 2426.

Služba má poddaná VMti, urozená kněžno a paní má milostivá! S pravú věrú bych ráda slyšela, by se VMt dobře měla. A VMti prosím i silné do-ufánie mám u VMti, že račte pro mú službu učiniti a ráčíte se páně Mtí mluviti, aby ráčil kázati list napsati, aby muoj syn mohl ten list ukázati purkrabí Helfmburskému a hýtmanu, aby toho obilí i lidí našich nebrali, aby to bylo z JMti rozkázánie. Pakliby JMt jim psal a synu mému toho listu nedal, nic by to platno nebylo. I věřím VMti, jakožto kněžně milostivé, že to ráčíte učiniti. A prosím VMti, abyšte ráčili ten list zjednati po tomto poslu. Datum v úterý po sv. Alžbětě léta ɔc. LXX.

Markéta z Dlúhé Vsi.

Urozené paní*) z Rozmberka, paní mé milostivé buď dán.

*) Anně, kněžně Hlohovské.

403.

Jan Holka z Ločedic se Svatošem, pacholkem svým, slibuje věrnost Janovi z Rosenberka.

V Krumlově. 1470, 7. Dez. Orig. č. 2427.

Já Jan Holka z Ločedic a Svatoš Kapusta, pacholek jeho, známo činíme oba tiemto listem obecně před každým, ktož jej koli uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jakož jsme byli učinili nepravě a zle proti urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, tak že jsme byli proti JMti u nepřátel úhlavních viery křesťanské a JMti lidem poddaným škodiece; pak z daru božieho rozpomenuvše sě, že jsme zle činili, napřed proti pánu bohu i proti páně Mti napředpsanému, i proti jeho všem pomocníkóm, služebníkóm i lidem poddaným JMti, přišedše sami k sobě, i hledali jsme milosti, aby JMt ráčil nám to odpustiti, napřed pro pána boha a pro svú dobrotu. A k tomu jsme žádali dobrých lidí, i prosili snažně, aby se za nás přimluvili, aby JMt ráčil nám tu těžkú vinu odpustiti. A JMt skrze přímluvu dobrých lidí, že jest nám tu vinu již odpustil, na takový běh, že JMti i dědicuom JMti toho zasluhovati máme a JMti zase pomahati na jeho nepřátely hrdly svými, což najdál moci věrně budem; a také již viece proti JMti ani proti jeho pomocníkóm, služebníkóm i poddaným lidem nikdy bývati nemáme, až do našie smrti, než věrně toho zasluhovati, což jest s námi milostivě učinil, až do našie smrti. Pakliby JMti kdy nás třeba nebylo, a my kam na službu jeli neb jieti chtěli, tehdy máme se u páně Mti uprositi, a bez JMti vuole ani bez dědicuov JMti vuole niktež nebývati, než s JMtí vólí. Pakli bychom toho nezdrželi, což v tomto listu psáno stojí, tehdy sami na se vyznáváme tiemto listem, že jsme se cti, hrdla odsúdili i všeho statku, který máme neb mieti budem, a ta milost, kterúž s námi učinil, nemá nám platna býti nic; než moci bude již psaný pán náš neb dědici JMti nás trestati, jakož na takové by slušelo. A toho všeho což svrchupsáno jest pro lepšie svědomie a paměť budúcí, nemajíce svých pečetí, prosili sme urozeného pána, pana Václava z Švamberga, a urozených panoší pana Petra Perštaynského z Mikovic, pana Kunráta z Petrovic, purkrabí tehdáž na Krumlově, pana Přibíka Hádka z Paběnic a pana Erazima z Michnic, že jsú své pečeti k naší prosbě k tomuto listu přivěsili, věcem svrchupsaným na svědomie, jim i jich dědicóm a budúcím beze škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od Narození syna božieho 1470, ten pátek po sv. Mikuláši biskupu božiem.

[5 pečetí zachovaných.]

404.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: že Oldřich Vlach ze Březí i Jindřich Roubík jsou ve Vodňanech a chtějí jízdu do kraje udělati.

Na Helfenburce. 1470, 31. Dec. Orig. č. 2422 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMt rač věděti, že na Vodňany přibylo na sto koní, a Vlach i Rúbík také tu jsú. A tak slyším, že by někde chtěli zálohu udělati aneb k VMti do kraje na dobytek jiezdu udělati. To VMt věděúce, račte se opatrně mieti. A prosím VMti, vieteli jaké noviny dobré, račte mi dáti věděti. Datum Helfmburk, f. II. ante Circumcisionem dni a. d. ɔc. LXX°.

Jan z Vlksic, purgrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

405.

Hejtman Třeboňský Jarohněvovi z Úsuší: o oblehání Baumgartenu, o neštěstí kacířského vojska na Moravě, o porážce Pacovských.

Na Třeboni. [1470.] Cedule č. 2436.

Pane Jarohněve, švagře milý! Jakož píšeš o ty, kteříž u Pangorten*) ležie, abych poselstvie učinil, i neviem, by tu jakú škodu užitečnú mohli učiniti, než pomyslím časem, že tu škodu bohdá sám učiním, ješto mi lépe s užitkem bude. A slyšel sem, že by Pangortu dobyli. A také přišla dva žáky z Moravy, ta rozpravěta za jisté, že se kacieřóm ztopilo na pět set lidí a na čtyři sta vozuov, a někdo z pánuov znamenitý že by se také utopil. A což se Bruma dotýče vězenie, mají se na Týn stavěti; ale tak mi vzkázali, jakož sem o to slal, že nějaký Miska a někto viec, že sú vždy byli na Újezdci a na Bechyni.**) A ten Miska je obeslal, aby se na Týn stavěli. A na to se lépe ještě zeptám, a Bechynkovit psáti budu, a porozumiem odpovědi jeho; než do-ufám bohu, že je vypravím i škody zaplatím. Dán v Třeboni.

Zdebor ɔc.

A Pacovských LX jali, XV zabili, a sám jedvy utekl.

406.

Týž témuž: že Strážští vypálili Ševětín.

V Třeboni. [1470.] Orig. č. 2437.

Službu svú vzkazuji, urozený pane švagře milý! I tedť posielám listy, než jáť sem je otevřel i přečetl; než to mi se zdá, jakož píše o páně Janovy vsi, že pán

*) Mnoho jest míst toho jména (Baumgarten) v Dol. Rak., a také v Čechách na panství Budějovickém a Jindřichohradeckém; které se zde míní, nevím. **) Viz číslo 374.

těch vsí muož dobře požiti, lépe než by jich měl miesto úroka nechati u pokoji. A což píše Mikuláš Opořín, toť mi se zdá nepodobné, ať páně Mt k tomu neráčí svolovati. A dávámť věděti, že z Stráže noci spálili Ševětín, a velmi o málo sme se s nimi chybili, že jsme na ně neuhodili; a pravie, že i kostel vypálili. A bratřieť jsú se již z cele*) vrátili. A mášli muoj bič, prosím, pošli mi jej. A milý přieteli! Žalujiť, žeť nemám koně zdaného [sic] kromě bruony, a bylo by mi jeho nynie pilná potřeba, ješto již holdové vyjdú. A buduť u tebe brzy. Dán v Třeboni.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, švagru a přieteli mému dobrému.

407.

Hejtman Budějovický (komu?): že Sigmund z Mirošovic vytáhl ze Soběslavi ke Zvíkovu, a z Budějovic že také za ním potáhnou.

V Budějovicích. [1470—1471.] Opis č. 2276.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! O té věci, jakož mi píšeš, věz, že purkrabě Vitorazský s jiezdnými i s pěšími dnes o poledne z Soběslavě vytáhl jest, a ti již jsú na Zviekově; a jinak nerozumiem, že tito lidé dobří, kteříž na Budějovicích jsú, že všickni potáhnú, neb mnoho dobrých lidí jsú k tomu ochotni. Protož, milý přieteli, to věda, máš-li jaké lidi a úmysl máš táhnúti, aby byl hodinu na den s lidmi u Vlhlav. Ex Budwais ɔc. Markvart z Rakovic, hajtman na Budějoviciech.

408.

Chval z Pohnání Janovi z Rosenberka: prosí o příměří.

V Protivíně. 1471, 11. Jan. Orig. č. 2445.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! Jakož VMti zlechka tajno nenie, že jsem prosil pana Heřmana, aby s VMtí mluvil o stánie, že bych chtěl s VMtí mieti, i nemám o to ještě žádné odpovědi. I jestliže VMt ráčíte to udělati, žeby mi stánie za dvě neděli dali a v tom klejt, abych mohl k VMti přijíti; pakliby to nemohlo býti, ale žeby hajtman VMti přijel na Helfnburk, žebych já tu k němu přijel; neb já na škodu VMti jsem nebyl, jakž jsem hajtmanstvie Vodňanského zbavil sě, a proto jsem toho diel pozbyl, že bych VMti nerad hněval, ale VMti, což bych mohl s svú ctí, raději poslúžil. A také VMti prosím o člověka svého Štěpána, kterýž jest jat na Budějovice a prve jest vězněm VMti na Helfmburk, i nechtie jeho pro nic propustiti z Budějovic. I prosím já VMti, že o něho stanete jako o svého vězně. Odpovědiť od VMti žádám po tomto poslu. Datum in Protivin, feria VI. ante Octavam Epifaniae annorum ɔc. LXXI. Chval z Pohnánie a na Protivíně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka na Krumlově buď.

*) nebo z Cele?

409.

Oldřich Rút z Dirného Janovi z Rosenberka: o záhubách, které se mu dějí ze Zvíkova.

V Jesenici. 1471, 17. Jan. Orig. č. 2446.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milostivý! Jakož sem prve VMti psal a žádaje VMti, abyste mě ráčili opatřiti před služebníky svými, keříž jsú na Zviekově; v tom obeslání VMti stala mi se jest škoda taková, že sú chudině mé za tisíc kop škody učinili, ježto sem nikdy té naděje neměl, by mi se měla od nich taková škoda státi v VMti bezpečenství. Bych byl VMti úhlavní nepřietel, tehdy by bylo toho dosti té záhuby, jakú sú mi učinili lidem mým. Na tom dosti nebylo, spálili mi tři dvory, a lidi mi zjímali; i sedie na Zviekově, nemohu jich vypraviti, a na VMti psanie nechtie se obrátiti. A lidi mé obeslali, aby k holdu šli, pakli toho nebude, že je chtie ohněm, jímáním a rozličnú záhubú k tomu připraviti. I prosím VMti, abyste ráčili přísně psáti a rozkázati, aby lidé moji propuštěni byli, a jim abyste ráčili rozkázati, aby jim viece škozeno nebylo od VMti služebníkuov. I žádám milostivé odpovědi od VMti po tomto poslu. Datum v Jesenici, ten čtvrtek před sv. Fabiánem léta ɔc. LXXI. Oldřich Ruoth z Dierného.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně přieznivému buď.

410.

Purkrabí Helfenburský Ondřejovi z Mladějovic: aby učinil pomoc obilím na Helfenburk.

B. m. 1471, 22. Jan. Orig. č. 2447.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Z rozkázanie páně Mti prve sem tě obsielal, aby lidé tvoji pomoc učinili obilím páně Mti na zámek Helfmburk; jakož tebe tajno nenie, že páně Mti lidé sú velmi opsováni [sic], a páně Mt nemuož od nich nižádné pomoci jmieti. Milý přieteli, měj se k tomu, ať pomoc dadie bez meškánie, ať o to viece tebe neobsielám; jestližeť se to nestane, věz, že tě viece o to obsélati nebudu, ale musím se v tom tak jmieti vedle rozkázanie pána svého JMti, ač bych toho nerad přál. Datum feria III. in die Vincencii martyris anno dni ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Uroz. panoši Ondřejovi z Mladějovic a na Božovicích [sic], *) přieteli mému dobrému.

411.

Ondřej z Mladějovic Janovi z Rosenberka; aby byl ušetřen od dávání pomocí na Helfenburk.

V Budějovicích. [1471 po 22. Jan.] Orig. č. 2448.

Služba má napřed VMti. Urozený pane, pane mój milostivý! Teď VMti list

*) lépe: Božejovicích.

posielám, kerýž mi píše purkrabí Helfmburský, jemuž VMt dále porozumie, kerak žádá, abych pomoc udělal, a hrozí, žeby mi chtěl uškoditi. Pane milý! toť by mi se zle oplácelo za mú věrnú službu, abyšte mi dopúštěli škoditi, aneb abych měl pomoci činiti, ano mi ještě loňské zdrávo není, co sem musil dáti; pak letos, to milý pán bóh vie, že všecko kupuji, chléb, pivo. A také VMt dobře vie, že pro VMt sú mi lidi spálili i zahubili, ježto jich jedniem haléřem nepožívám. I VMti pokorně prosím, jako pána svého milostivého, račte na to zpomenúti, že sem VMti věrně slúžil, neopúštěje, vašeho dobrého sem vždycky pilen byl; račte mi list po tomto poslu poslati k purkrabí, ať mne u pokoji nechá, móž-li to býti; a pakli nemóž to býti, což musím tu škodu trpěti, keráž mi se stane, radši od pána svého než od jiného. Neb to pán buoh vie, že sám své peleši nemám čím chovati. Datum Bodveis [sic].

Ondřej z Mladějovic a na Božovicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

412.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o směně vsí učiněné s Divišem Malovcem.

B. m. 1471, 23. Jan. Orig. č. 2449.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kerak sem směnu učinil s Divišem*) z Libějovic o lidi VMti pod zámkem, a o lidi jeho v Chelčicích, a ubezpečil sem je ode všie strany našie. I milostivý pane! prosím VMti, račte o to rozmluviti s panem Zdeňkem JMtí, ať ot služebníkuov JMti v té směně VMti nenie překáženo. A račte věděti, že nejsú jedné čtyřie člověky Divišovi tu v Chelčicích, a sú spáleni. Datum feria IIII. ante Conversionem s. Pauli anno domini ↄc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

413.

Petr z Sulevic na Winterberce jakožto vězeň propuštěný přistupuje ke straně krále Matiášově v Čechách.

a)

V Budějovicích. 1471, 24. Jan. Současný přepis č. 2450 a/b.

Zápis Winterberského.

Léta Božieho tisícieho čtrstého sedmdesátého prvnieho, ve čtvrtek před svatým Pavlem na vieru obrácenie, stala se smlúva konečná mezi urozeným pánem, panem

*) Malovcem.

Zdeňkem z Šternberka, najjasnějšieho krále Uherského a Českého ɔc. s jedné, a urozeným panem Petrem Kapléřem z Sulejovic a z Wintrberka strany druhé. Tak jakož vězněm jest pan Petr Wintrberský svrchupsanému panu z Šternberka, má prázden býti toho vězenie, a vedle něho Hamtal i jiní, kteřížby jeho praví služebníci byli, jiezdní nebo pěší, duchovní i světští. Též zase prázdni býti mají svrchupsaného pána z Šternberka služebníci, kteří jsú vězni ku panu Petrovi Wintrberskému, zejména tito: Markvard z Kraselova, Šindl, Stúpenský, Horochar i jiní, jiezdní a pěší, duchovní i svěčtí, kteřížby kolivěk jemu vězni byli a k jeho ruce zavázáni byli nebo úředníkóm jeho. A to konečně ve dvú nedělí najprv příští. Také páně z Rozmberka služebníci, kteřížby byli také vězni, jiezdní nebo pěší, ku pánu Wintrberskému, mají prázdni býti, a též zase kteří služebníci páně Wintrberského, jiezdní neb pěší, vězni byli panu z Rozmberka, také mají prázdni býti. Také kteréž klenoty a svátosti a kniehy i jiné věci kostelní, kteréž na hrádku Helfemburku, kteréž příslušejí ku klášteru Rúdnickému, pan Petr Wintrberský má a slíbil ty věci již dotčené na Hasemburk kázati přivésti, a tu položiti v moc pana Jana Zajiece z Hasemburka a z Kosti, najvyššieho kancléře ɔc, k ruce pána z Šternberka a JMti synóm. A to konečně do Veliký noci najprv příští. Také co sě války a zášti dotýče mezi duostojným knězem biskupem Passovským a JMti služebníky a lidmi poddanými i pomocníky a panem Petrem Wintrberským, též s jeho služebníky a poddanými, mají stánie a upokojenie mieti; a což sě jich zástie kněze biskupa a Wintrberského dotýče, mají mocně o všechny věci přestati na urozených pániech, panu Zdeňkovi z Šternberka ɔc. a panu Janovi z Rozmberga, najvyššiem komorníkem [sic] královstvie Českého, a což páni mezi námi [sic] vypovědie, na tom mají obapolně přestati. A páni mají tomu konec a miesto učiniti v roce, a kdyžby stranám již dotčeným v tom času čtyři neděle napřed věděti dali, mají před pány státi aneboližto rady a s plnú mocí poslati, a tu kdež by páni rozkázali. Také pan z Šternberka ɔc. má list a zápis vydati, kterýž svědčí na hrádek Helfemburk, panu Petrovi Wintrberskému, a pan Petr Wintrberský také má list panu z Šternberka a JMti synóm na Marherk*) udělati, kteréž právo, a bratr jeho a on, k tomu zboží měli a co na to ciesaři JMti puojčili, své právo i ten dluh dáti a zapsati. Také v této smlúvě znamenitě vymluveno jest, že pan Petr Wintrberský má zápis učiniti, aby proti králi Uherskému a Českému ɔc. JMti a proti JMti všem služebníkóm a pomocníkóm i všem poddaným, tak jakož pak jiní páni a dobří lidé se zapisují. Také pan z Šternberka zase list má dáti panu Petrovi Wintrberskému, jakožto JMKské hajtman najvyšší také jako jiným pánóm a dobrým lidem dává, aby jemu a jeho služebníkóm a lidem poddaným překáženo a škozeno nebylo ode všech JKMti služebníkuov a poddaných. A toho na svědomie a na zdrženie pečeti k tomuto listu přitištěny jsú urozeného pána Zdeňka z Šternberka ɔc, a pana Petra Kapléře

*) Marchek.

z Sulejovic a na Wintrberce; na svědomie připrosili urozeného panoše Jana Tluksu z Vrabie ꝯc, že i pečet svú k tomuto listu přitiskl. Jenž jest dán v Budějovicích Českých léta a dne, jakož svrchupsáno jest.

b)

Stala se jest smlúva mezi najjasnějším kniežetem a pánem, panem Matiášem, Uherským a Českým ꝯc. králem a markrabí Moravským ꝯc, a mezi mnú Petrem Kapléřem z Sulejovic a z Wintrberka, urozeným pánem p. Zdeňkem z Šternberka. Item najprvé, že já Petr Kapléř ꝯc. svrchupsaný se všemi zámky svými nemám proti králi JMti býti ani proti KMti služebníkóm ani lidem poddaným, duchovním i světským, ani proti JKMti pomocníkóm, žádným obyčejem, tajně ani zjevně, až do té pře skonánie, kteráž jest mezi JKMtí a někdy Českým králem Jiřím. A král JMt nemá dopúštěti svým služebníkóm ani lidem poddaným, duchovním i světským, mně již psanému Petrovi Kapléři žádných škod činiti až do toho času, ani mým služebníkóm ani lidem poddaným, duchovním i světským. Pakliby sě co beze lsti přihodilo a stalo, jehož pane bože ostřez, tehdy svrchupsaný pán, pan Zdeněk z Šternberka ꝯc. má býti mocným opravcí mezi najjasnějšiem kniežetem, pánem p. Mathiášem, Uherským a Českým ꝯc. králem, a mezi mnú Petrem Kapléřem z Sulejovic, a v těch věcech se jmieti a zachovati jako dobrý člověk. Tak což by sě straně od strany stalo, aby to opraveno bylo, jakož by on nález učinil. Kterúžto smlúvu svrchupsanú já již psaný Petr Kapléř slibuji svú dobrú ctí a vierú křesťanskú ctně, věrně, pravě a křesťansky zdržeti a v skutku zachovati beze všeho přerušení. Toho na svědomie a na zdrženie svú sem pečet vlastní k tomuto listu přitisknúti kázal. Jenž jest dán a psán v Českých Budějovicích léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého sedmdesátého prvnieho, v pátek den svatého Pavla na vieru obrácenie [25. Jan.].

414.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o vězně Vodňanské.

B. m. 1471, 28. Jan. Orig. č. 2452.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jako VMt píšete, abych vězně Vodňanské zavázal, aby sě stavěli pánu z Šternberka JMti; i rač VMt věděti, že Vodňanští, kteréž mají vězně služebníky VMti, velmi dvorně a nemilostivě s nimi nakládají, a druhdy v témže dni je k stavení obsielají. I zdálo by mi se, žeby VMt neměli těch vězňuov od VMti odtrhati, neb neviem, čím VMti služebníky vypravím, jestliže VMt tyto od VMti ottrhnete. Datum feria II. post Conversionem s. Pauli anno dni ꝯc. LXXI. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

415.

Týž témuž: o sporu mezi poddaným Rosenberským a služebníkem Vodňanských.

Na Helfnburce. 1471, 28. Jan. Orig. č. 2453.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kterak služebníci VMti, Bruona s jinými, měli jsú puotku s některými nepřátely Vodňanskými, takže Bruona služebník VMti zboden jest s koně; a v tom jest ušel se vší zbrojí. A v tom někaký Svátek, služebník Vodňanský, praví, žeby Bruonu slibem zavázal; a Bruona odpierá, že toho nenie, a pravie, by to bylo, žeby se chtěl stavěti jako na dobrého člověka slušie, avšak by mu o hrdlo nešlo. A ten Svátek učinil naň pobiedku, že chce to naň rukú donésti, a že chce jej druhé jímati; a Bruona miení odvoditi a své cti hájiti, jako na dobrého člověka slušie. A tomu jsú sobě dvuor položili na pana Strakonického dvoře. I prosí VMti Bruona, jakožto pána svého milostivého, aby VMt ráčili jemu radni i pomocni býti, a k té věci aby ráčili pana hajtmana poslati, aby při té věci byl; neb Bruona, služebník VMti, miení bohdá své cti a spravedlnosti hájiti, pokud najdál bude moci. A prosím VMti za milostivú odpověď; neb Bruona, služebník VMti, má jeho klejty opatřiti ode všie strany našie a jemu toho den jmenovatý položiti. Ex Helfenburk, feria II. post Conversionem s. Pauli annorum ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

416.

Purkrabí Helfenburský purkrabí Krumlovskému: aby mu obeslal vězně na postavení, poněvadž Oldřich Vlach je taktéž obsílá.

B. m. 1471, 28. Jan. Orig. č. 2454.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A věděti dávám, kterak Vlach obeslal všecky vězně a dávaje jim týden napřed věděti. I milý přieteli, to věda, prosím tebe, obešli Štědrého s jinými, ať se mně stavějí na zámek. A budeliť potom potřebie, chciť jej zase k tobě zavázati. Věřímť, že to učiníš. Datum feria II. post Conversionem s. Pauli anno domini ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

417.

Úředník Vitorazský Janovi z Rosenberka: o clech a mýtech na Vitorazi, na Novém Hradě a ve Stropnici.

Ve Vitorazi. 1471, 2. Febr. Orig. č. 2455.

Urozený pane, pane mně příznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož's mi

VMti [sic], že by mi rozkázal pán mój JMt, abych nových mýt a avšláguov z lidí VMti nebral; i rač VMt věděti, že jest nikdy nové mýto nebráno z lidí VMti, než toliko z uobilé avšlág. I rozmluvil jest pán mój JMt s Jarohněvem o ty avšláky nové, kteréž VMt na Novým Hradě a na Stropnici má, a pán mój JMt také v některých vsech na pomezí, žeby se někdy o ty avšlágy mohly zervati, a žeby z toho i nadlech [sic] nic dobrého nepřišlo. I rozkázal mi pán mój JMt, abych viece z uobilé viece avšláguov nedal bráti od žádného, tomu rozuměje, že VMt také avšlágy na Novým Hradě a Stropnici stavíte. Než toliko ten avšlág abych bral, kteriež ciesař JMt s zámkem postúpil pánu mému JMti. I prosím VMti, račte mi věděti dáti, mají-li ty avšlágy vaše minúti také, či nic; neb mi VMt píšete, že toliko z pána mého JMti lidí nedáte bráti, ale o jiných nerozumím, mají-li také avšlágu prázdni býti, či nic. Za odpověď VMti prosím. Datum Vitoraz, sabbato in die Purificationis s. Mariae virginis anno ɔc. LXXI. Václav z Březan, úředník na Vitorazi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně příznivému.

418.

Purkrabí Vitorazský Janovi z Rosenberka: o lidi z Přeborova, aby zahubeni nebyli.

V Budějovicích. 1471, 10. Febr. Orig. č. 2456.

Urozený pane, pane milostivě příznivý! Služba má napřed VMti. Píše mi pan Vírěk z Soběslavi o lidi Táborských z Přehořova, že jest psal hajtmanu VMti Třeboňskému, prose za ně, aby zahubeni nebyli. A to proto, pane milostivý, že nemám žádné jiné vesky po kuchynné potřeby, nežli tu jedinkú, a ti vždycky všicky potřeby ke dvoru na Soběslavi panu mému JMti snésti musie. I dal jest hajtman Třeboňský mně odpověď takovú, abych o to VMti psal. I milý pane, prosím já VMti, abyšte VMt ráčili hajtmanu VMti na Třeboň psáti a jemu přikázati, aby těch lidí u pokoji nechal. Věřím VMti, že to VMt pro mú službu učiniti ráčíte. Ex Budvais, dominica festum s. Scolasticae anno ɔc. LXXI. Zikmund z Mirošovic, purkrabie Vitorazský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu milostivě příznivému.

419.

Mikuláš Meziburský Janovi z Rosenberka: aby propustil zástavného poddaného polského hejtmana Budějovického ve Zlivi.

B. m. [1471], 10. Febr. Orig. č. 2457 a.

Urozený pane, pane přieznivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. Rač věděti, že pan Zdeněk z Šternberka ɔc. panu Častnému, havptmanu našemu, ves Zlivi,

Hluboce příslušející, popřál a dal, aby tiem lép státi mohl s svými dobrými lidmi; a ti ještě žádného holdu jemu sú nedali. I vznesla na mě chudá žena z té vsi, že sú jí syna jejieho, Jilka jménem, na Třeboň služebníci vaši jali, a ten, jakož mě zpravují, šacoval se v osm kop, nic nemaje, neb jsú prve zahubeni až na najvyššie a téměř do konce. Prosím já VMt, jakožto ten, kterémuž jest poručena ta ves na miestě pana Šťastného i jiných pánuov Polákóv, aby VMt ráčil ten šacunk mimo se pustiti a jej kázati propustiti milostivě pro naši službu a takéž libosti okázanie neb větčie, plné do-ufánie maje, že VMt učiní. A tohoť odpověď prosím při tomto poslu. Datum dominico die s. Scolasticae.

Mikuláš Meziburský z Libišova, nynie na Budějovicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu přieznivému.

420.

Mikuláš Meziborský purkrabí Krumlovskému: v téže záležitosti.

B. m. [1471], 10. Febr. Orig. č. 2457 b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věz, že pán z Šternberka panu Šťastnému, havptmanu služebníkuov KMti, ves Zlivi popřál a dal, aby snázeji s těmi lidmi dobrými státi mohl; od kteréžto jest ještě nic nevzal, poručiv mi, jestližeby jim co potřebie bylo, abych jim raden byl a pomocen. I vznesla na mě žena odtud, ukazatel listu tohoto, že jsú jí syna, jménem Jilka, na Třeboň, jali a ten se již šacoval v VIII kopách, nic téměř nemaje. I píši JMti od pana Šťastného i od pánóv Polákóv proše, aby ten šacunk mimo se pustiti ráčil a jej milostivě propustil. I tebeť jako přietele prosím s pilností, aby se k JMti přimluvil, ať to pro pana Šťastného i pro nás učiniti ráčí, nebť to JMti chcem zasluhovati i takúž neb větčí libosť okázati. Věřímť, že to učiníš. A tohoť odpověď žádám při tomto poslu. Datum dominico die s. Scolasticae.

Mikuláš Meziborský z Libišova, nynie v Budějovicích.

Urozenému panoši Tetavarovi z N. [sic], hauptmanu páně z Rozmberka, přieteli milému.

421.

Úředník Novohradský úředníku Vitorazskému: o cla a mýta.

Na Nových Hradech. 1471, 10. Febr. Orig. č. 2459 a.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A jakož mi píšeš, co se dotýče avšloku: jestliže ty bráti nebudeš z lidí pána mého JMti, tehdy já také bráti nebudu z lidí pána tvého. A jakož píšeš, aťbych dal věděti o tom vrácení; tak mně se zdá,

jestli lidem pána mého JMti vrátíte, co ste z nich bezprávně avšloku brali, tehdy vám toto také navráceno bude. Ex Novo castro, dominico die s. Scolasticae ɔc. LXXI.

Burian, úředník na Novém Hradě ɔc.

Urozenému panoši Václavovi z Březan, úředníku na Vitorazi, příteli dobrému buď list dán.

422.

Úředník Vitorazský Janovi z Rosenberka: o cla a mýta i urážlivém listu úředníka Novohradského.

Na Vitorazi. 1471, 11. Febr. Orig. č. 2459 b.

Urozený pane, pane mně příznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A VMti posílám přípis listu úředníka VMti z Nového Hradu, jemuž VMt porozumie, a dotýkánie mého pána JMti; ježto mi sě zdá, že VMti to vědomo jest, že muoj pán nic bezprávného nedopúštěl, ani co zamyslil na lidi VMti. Neb mám za to, že VMti to vědomo jest, že po zemi Rakúské v městech s uobilé avšlák brali i ještě berú; pak za to mám, že pán muoj JMt i VMt mezi sebú toho lepšie zprávu viete, než bych já VMti to uměl vypsati. I věřím já VMti na pána svého JMti miestě, že VMti toho líto bude; neb jestližeby VMt úředníkóm svým takového všetečného a bezprávného psaní dopustil, musil bych to na pána svého JMt vznésti, ač bych radči bez toho byl. Neb muož VMt rozuměti, by sě VMti od úředníka kterého pána mého JMti dálo takové věci, žeby VMt o to ku pánu mému JMti tuze mluvili, aby VMti takové věci napraveny byly, aby potom sě viec nedály. Odpovědi žádám listem VMti. Datum Vitoraz, feria II. post Scolasticae virg. anno ɔc. LXX primo.

Václav z Březan, úředník na Vitorazi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Ronzberka [sic], najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně přieznivému.

423.

Rinarth od Dubu Janovi Tluksovi: o násilnostech, kteréž se mu dějí od lidí Rosenberských.

V Bernarticích. 1471, 12. Febr. Orig. č. 2460.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Nebuď tebe tajno, kterak tu neděli před hromnicemi v noci na pondělí, toho času, když jsem ode páně Mti pána svého z Budějovic vyjel, pěšie z Třeboně i někteří sedláci páně z Rosenberka vybili ves mú Pelejovice a vzali těm lidem XIIII koní. A za těmi lidé moji šli až do předměstie Třeboňského, a v pondělí na zajtřie nalezli těch koní v Kramolíně a v Jilovici u lidí páně z Rosenberka XI, a tři najlepšie pryč zadali. A když těch lidí tázáno, od koho by ty koně koupili, oni pověděli, že od Homolky s jeho tovařišem z Třeboně. I psal jsem o to hauptmanu Třeboňskému dvakrát proséci, aby lidem mým

koně zlodějsky ukradené navrátiti kázal; a on odpisuje v prvniem listu, že sú je páně lidé od nějakých pěších koupili, aby jim jich penieze navrátili; a v druhém listu píše, aby je vyručili na postavenie. Jakož vám přiepis listu jeho posielám, aby mohli lépe srozuměti. A přes to jeho psanie lidé moji museli ty koníky vyplatiti. A když sú je vypravili na ten výplatek, tehdy člověk páně z Rozmberka ihned jeden stavil, chudé jedné vdovy, z těch koniekuov, a pravěci, že by jemu byl vzat za hold. I muožeš té spravedlnosti srozuměti! Také věz, když jsem byl nepřietelem páně z Rozenberka, vedle pána svého, s povoleniem páně Mti udělal sem s ním přieměřie takové, jestližeby pánu anebo mně co zdálo začínati, dadúc sobě dvě neděli napřed věděti; o to jsem psal pánu z Rosenberka několikrát proséci, aby lidem mým, což jim zlodějsky pobráno, navrátiti kázal, pamatujiec jej přieměřiem křesťanským. Kteréhožto listu jeho najposlednějšieho i odpis muoj na ten list posielám. Jakož kdyby páně Mt v zemi byl, vidúc takové bezprávie, kteréž se děje lidem mým od jeho pěších i lidí poddaných z jeho zámkuov, jiného bych nevěděl, než brániti se jemu. A poněvadž pána mého JMti v zemi nenie, píši k tobě, jako k úředníku, a k Geharovi,*) purkrabie Vietorazskému, též jsem psal na Soběslav, utíkajiec se k vám, jakožto k těm, kteřiežto na páně miestě jsú. A prosím tebe i vás oba, aby mne v takové věci neopúštěli; neb to pán buoh vie, již toho tolik snésti nemohu. Také věz, že v dvuoře svém i nahoře i v městečku lidí páně z Rosenberka statkuov dosti mám, i jest úmysl muoj k tomu hleděti, aby mým lidem jich škoda zaplacena byla. A což by se tobě vo těch věcech zdálo, prosím tebe, piš mi rozumně, abych věděl, kterak se v těch věcech spravuje, neb bych nerad bez vašie rady nic učinil. A zdálo-li by se vám pánu z Rosenberka o ty věci psáti, dokud bych s ním o ty věci dále nezašel, mně by se zdálo dobře. Datum Bernhartic, feria III. ante s. Valentini annorum domini ↄc. LXXI. Rinarth od Dubu.

Urozenému panoši Janovi Tluxovi z Vrabie, najvyššiemu písaři desk zemských královstvie Českého, přieteli mému dobrému ↄc.

424.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o nesnázích s panem Jindřichem Hradeckým.

V Třeboni. 1471, 19. Febr. Orig. č. 2462.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Posielám VMti list od pána z Hradce, jakúť odpověď VMti dává ↄc. Najprv o Ruzína, že má bratra nedielného u otvolaného. Ruzína a bratra jmenuje, ale to zamlčuje, že VMt o Ruzínovu mateř psala; neb sú ti lidé u vině mateři Ruzinově zavázáni, a to Ruzín chce na pruovod desk učiti. Také jakož tu píše, na Zdebora žaluje, že jeho a Hodějovského lidem pobrali. Když

*) Viz číslo 316.

sem byl při VMti, tak sem k VMti mluvil, že jest hodné, jestliže se jest co beze lsti stalo, aby opraveno bylo, než také aby na něm bylo požádáno, což jsú jeho kde vašim uškodili, i to také přičiniece, a kdež sú škodili, ježto škoditi neměli, aby od něho také opraveno bylo. I nalezne VMt toho s potřebu, kdeť sú jeho vašim chudým lidem brali a škodili, a někde na vašich kruntiech, i také ježto jest přes své psanie lidem na směně uškodil a neprávě základ s vašich lidí vzal. Račte toho jeho listu kázati pohledati; všakť má jistě býti proto k VMti list jeho posielán, že máte hejtmana i Zdebora nynie při sobě, abyšte s nimi tu věc předsevzali. Datum Třeboň, feria III. ante katedram s. Petri anno dni ɔc. LXXI. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

425.

Jindřich z Hradce Janovi z Rosenberka: o půtce, kterou učinil Zdebor z Kozího lidem páně Hradeckého.

V Jindř. Hradci. [1471] 24. Febr. Orig. č. 2463.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli milý! Jakož mi píšeš o Zdebora Koského, abych toho tak nynie nechal až do příjezdy páně Zdeňkovy: i milý pane! to mi sě učiniti nezdá, neb jest to on neučinil z rozkázání páně Zdeňkova ani ti, keří jsú s ním v té jiezdě byli; neb to vdy pravím, že jsú mně a služebníku mému neprávě učinili, své cti proti nám neohradivše. A píšeš pane, abych na tom přestal a Zdebora abych tak nedotýkal ɔc. I věz pane! jestliže mně a služebníku mému Koský i s jinými, keří s ním v té jiezdě byli, nenavrátí, nepřestanu o nich mluviti jako o těch, ježto se mně a služebníku mému od nich neprávě stalo, a my žádné péče na ně neměli. Datum Novae Domus, dominico ipso Mathiae apostoli.

Jindřich z Hradce, Uherského a Českého ɔc. krále najvyššie komorník
a najvyššie komorník desk a súdu práva zemského v Brně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, přieteli mému milému.

426.

Purkrabí Zelenohorský Janovi z Rosenberka: o lidech páně Šternberských zajatých na Helfenburk.

B. m. 1471, 24. Febr. Orig. č. 2464 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane! Prve sem psal VMti o služebníky pána mého, kterak jsú zjímáni na Helfenburce na vašem zámku, ježto k vašiem věřiece přišli. A VMt odepsali ste mi, že se na to chcete ptáti. I ještěť VMti prosím,

kažte je propustiti, ať by oni nemeškali služby pána mého JMti, nebť za to mám, že ste sě již vyptali, kterak se jim od vašich stalo. Paklit by nebyli propuštěni, nehodít mi se jich chovati, poněvadž jsú vězením zavázáni. A s tiemť chci pána svého JMt obeslati, kterak se jim stalo na zámku vašěm a od úředníkóv vašich, a o to dále mluviti, ježto mi se zdá, že se jim křivda stala. Na toť odpovědi žádám od VMti listem vaším, ráčíte-li je propustiti čili nic, abych věděl, co mám s tiem činiti. Dán v neděli na den sv. Matěje, apoštola božieho anno dni ꝛc. LXXI.

Mareš Čejka z Olbramovic, purkrabí na Zelené Hoře.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mně přieznivému.

427.

Jan z Rosenberka purkrabí Zelenohorskému odpovídá v téže věci.

B. m. [1471, po 24. Febr.] Koncept č. 2464 b.

Čejko milý! jakož nám píši [sic] o ty, kteříž na Helfnburce zjímáni, žeby pána tvého služebníci byli ꝛc. Věděti dáváme, a tak sme se vyptali, že jeden z těch, kterýž jest puovod jiných, Mikuláš, jest služebník náš přikázaný, a jsa u nás, scházel kradmo z zámku našeho, shledávaje se s jinými, nám veliké překážky a škody činil a tajně lidi šacoval a holdoval, i na zámek náš holdy jemu nosili, jakož pak s jistinú toho tak jest, a druzí vedle něho. Protožť my tobě věříme, že ty, věda tyto nešlechetnosti, oň nestaneš, k tomu věda, že náš služebník přikázaný jest. Než což se jiných dotýče, tiť jsú na rukojmích do příjezdu pána tvého, přietele našeho. Ale protoť oni mohú slúžiti a proti nepřátelóm jimi hýbati jako i prve.

428.

Purkrabí Helfenburský hejtmanu páně z Rosenberka: že pobrali Vodňanským vozníky.

Na Helfnburce. 1471, 27. Febr. Orig. č. 2465.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! A věděti dávám, že Přiešek Čeština na tvuoj list mi odepsal, což jest s tebú smluvil, že to chce držeti a dáti. Také věz, milý přieteli, žeť sme dnes jali dva vězně Vodňanské a VII vozníkuov sme jim vzali. Datum Helfmburk, in die Cinerum anno ꝛc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti. z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

429.

Jan z Rosenberka Janu Bílému: že ustanoven byl v Budějovicích k boji proti kacířům a nyní hubí lidi a statky Rosenberské.

B. m. [1471.] Koncept č. 2466.

Jene Bielý! jakož si nám psal o lidi naše, o kteréž tě obeslali, kterýmž škodu učinil. A jsa položen od krále, pána našeho milostivého, tu na Budějovicích proti nepřátelóm viery křesťanské a kraje tohoto k obhajování, ale ne tak, bera za to žold a maje státi na nepřátely a na kacieře jim škodu čině, ale ne nás hubě proti vieře křesťanské a proti cti své, a my na tě žádné péče neměli, by nám tak nepravě a nešlechetně měl učiniti i s těmi, ktož sú tu vedle tebe byli. A píšeš nám, rovně jako ku posměchu, kterak by jiného nebrali nežli píci, ježtoj nás došlo, žes i jiné potřeby a věci bral, a dotýče v tom, že to pro škodu KMti, abyšte koní nezmořili. Však picuj na nepřáteliech, a bera za to žold, plať těm, a nezahražuj toho KMtí bezectníče nešlechetný! A jakož dotýčeš, aby tobě to opraveno bylo od těch lidí, což sě jest tu škody stalo, a věda, že v té straně žádných nepřátel nenie, než mé panstvie a mých zeman statek, a znaje, že ty mi to opraviti máš.... *)

430.

Jan z Rosenberka Budějovickým: trpce si stěžuje na škody, které se mu od polské posádky dějí.

B. m. [1471.] Koncept č. 2467.

Súsedé milí! Věděti vám dáváme, že nám dáno věděti od našich, kterak by sě pani Poláci, kteříž jsú tu položeni u vás na zámku od KMti, pána našeho milostivého, sebravše sě i učinili nám škodu velikú na tu stranu k Svinóm, jakožto prvně nenie. I divno nám, že na nás takovú škodu nedopúštíte [sic] z města vašeho, a vědúc, že jsú položeni od pana našeho milostivého proti božím nepřátelóm i JMti i našim, a ne tak, by nás a naši chudinu hubili, než nepřátele ty, jako svrchupsáno stojí. I věříme vám, že vy sě tak k tomu mieti budete, aby našim chudým lidem škoda odložena byla a nám opravena, a vám věřím, aby sě tak k tomu měli, aby se tak stalo, poněvadž nám sě to z zámku vašeho stalo. Pakliby sě to nestalo, tehdy bychme věděli, že byste se zapomenuli nad dobroděním předkóv našich i od nás, což se vám dobrého dálo i děje, jakož na nás to sníti nemá buohdá, leč byste to sami od sebe odtiskli svévolně, jehož té naděje nemáme. A že sě tak k tomu mieti budete, aby nám a našim to opraveno bylo; i bylo-li by jinak, mušeli bychme toho i k vám hle-

*) Cf. A. Č. V. 314 č. 4 b.

děti, jakož by na takovú věc záleželo, a na KMt to vznésti, i na toho, ježto jest na otce svatého miestě, i jinde, kdež by toho bylo potřebie. Jan z Rozmberka ɔc.

Budějovským.

431.

Jan z Rosenberka Janovi Tluksovi z Vrabí: o téže věci.

B. m. [1471.] Koncept č. 2468.

Služba naše, Vrabský milý! Věděti dáváme, žej od našich na nás vzneseno, žeby nám velikú škodu páni Poláci k té straně k Svinóm učinili na panství našem, jakož jim pak o to píši. I prosím já tebe, milý Vrabský, aby s hawptmanem a s pány Poláky mluvil, aťby to našim chudým lidem navráceno bylo a zaplaceno, a viec nám se toho nedálo. A věřím, že sě tak k tomu budeš mieti, jako ten, ježtos na pána svého miestě a přietele mého, aťby nám sě ty věci skutečně napravily, a tak abychme na pěkných sloviech a psaným držáni nebyli, než aťby nám to a našim skutkem napraveno bylo. Jan z Rozmberka ɔc.

Vrabskému.

A také příteli milý! páni Budějovští i se mnú těmi věcmi jsme velmi zamúceni a za též tebe prosí, jako i já, aby v té věci svú pilnost jměl. A za odpověď prosím.*)

432.

Jan z Rosenberka králi Matiášovi: žaluje na polskou posádku v Budějovicích.

B. m. [1471.] Koncept č. 2469.

Najjasnější králi a pane, pane muoj najmilostivější! Služba má poddaná VKMti. VKskéJti žaluji na Jana Bieléhо, kterýž nynie na Budějovicích nad Poláky hawptmanem jest, že vzdy nepřestává panství mého hubiti, lidi jímají, šacují, tepú a berú což mohú, vší snahú hlediec toho, což od nepřátel nenie dohubeno, aby dohubili. Mnoho a častokrát mi se to od nich dálo prve, již nynie pak nekřesťansky nepřestávají hubiti, nébrž i odpověděl mi listem, že chce škoditi. Milostivý králi! úplně věřím VKJti, že toho litovati ráčíte a v tom rozkázati, aťby mi to opraveno a lidem chudým nahrazeno bylo, a dále takových věcí na mě dopustiti neráčíte; a o to, což mi se stalo, ať mi před VKMtí práv jest a opraví. A v tej mieře prosím, abyšte jemu i těm, ktož s ním mě hubie, ráčili službu jich pozastaviti a nedávati, až by mi od nich opraveno bylo. Neb jest věc vědomá, že já jediný z pánuov v tomto kraji válím a vzdy poslušen sem pána z Šternberka, hawptmana na miestě VKMti, nébrž

*) Tento doslov psán jest jinou rukou.

neviem toho pána v královstvie kromě pana z Šternberka, by tak stále válku vedl, neoblevuje, a takové přielišné záhuby trpěl, jako já. A bude-li na mě toto od přátel dopúštěno, jinému nemohu rozuměti, než že bych musil zámky své opustiti a těm Polákóm se brániti, neb bych zámkuov neměl čím chovati ani potřeb dobrým lidem mieti. Protož já buohdá k VKJti, jako ku pánu svému milostivému, slušně a pravě jmieti se budu vedle navědší možnosti své; jehož vzdy do-ufám VKMti, že mě v těch věcech opatřiti ráčíte, jako pán muoj milostivý. Odpovědi milostivé prosím po tomto poslu.

433.

Jan Tluksa hejtmanu páně z Rosenberka: aby u svého pána přičinil se o propuštění Jana Bílého.

V Budějovicích. 1471, 9. Mart. Orig. č. 2470.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož pan Jan Bílej s některejmi pány Poláky ku pánu tvému JMti přijel k spravení těch věcí, kteréž tebe tajny nejsú, a tam jest v Krumlově pozuostaven, i někteří z Polákuov ty věci sobě obtiežejně berú: i milý příteli! prosím já tebe, buď té věci pilen a přičiň se k tomu, vedle múdrosti své, aby pán tvuoj JMt skrze rozhněvánie té věci neráčil předsevzieti tak, ježto by JMti v tom jmělo co připisováno bejti; neb sám té věci dobře rozumieš, lépe, nežli bych já tobě uměl vypsati, jaké jsú nyní věci a potřeby. I také těch lidí obyčeje znajíc, i také nepřátelé tiem aby obveseleni nebyli a pánu tvému to jinak neobracovali; neb buoh vie, žeť bych já nic nerad slyšal, ježto by pánu tvému k takové řeči jmělo co přijíti. Ex Budvais, sabbato ante dominicam Reminiscere anno ↄc LXXI. Jan Tluksa z Vrabie, najvyššie písař desk zemských království Českého.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, páně z Rozmberka hajtmanu, příteli mému milému.

434.

Buzka z Makova Anně Rosenberské z Hlohova: stěžuje si, že obrána byla na veřejné cestě od lidí Zvíkovských.

V Drachkově. 1471, 9. Mart. Orig. č. 2471.

Najjasnější kněžno a paní, paní má milostivá! Služba má byla a ještě vždy jest hotova vašemu duostojenství. A VMti dávám věděti, že když sem z Bechyně jela v středu před hromnicemi [30. Jan], Zviekovští vaši, Markvart Kozský a Majnuš z Rohozova v té jiezdě byli i jiní s nimi, za Jistebnicí u Padeřova, a ti mi vzali vuoz, tři vozníky a komorníka mého. A potom sem to od nich vyručila ve XXX kopách na postavenie na Zviekov tu neděli po hromnicích [3. Febr.]. A potom, kdež sem odjela několiko honuov, poslali sú ke mně z svých jednoho, a ten mi řekl: paní jeď

předsě, ze všeho tebe páni propúštějí a svobodna buď, neb přátely mezi námi máš. A potom, když ten čas přišel, z základu mě napomínají a divné pohruožky činie; neb pánu VMti těch listóv přiepisy posieláme, kteréž mně se z Zviekova píší. I Vašie duostojnosti prosím, račte se k tomu dobrotivě ku pánu VMti, pro mú službu i pro mé dobroděnie, přičiniti, ať by ta věc propuštěna a stavena byla páně VMti rozkázáním. Nebť sě jistě taková věc v Čechách niktež straně neděje, byť paním dobrým na cestách překáželi. I věřím Vašie duostojnosti, že se k tomu ráčíte přičiniti a takových věcí na mě neráčíte dopustiti, což by bylo k škodě i k hanbě mně i manželu mému. A to ráčíte učiniti pro mú službu prvnější i nynější i vzdycky hotovú. A toho od VMti dobrotivé odpovědi žádám. Datum ex Drachkov, sabbato ante dominicam Reminiscere anno dni M. ꝯc. LXXI. Buzka z Makova.

Najjasnějšie kněžně a paní, paní Anně z N. (sic) a na Krumlově, kněžně a paní mně milostivé.

435.

Jan z Rosenberka Jarohněvovi z Úsušie: aby u krále žaloval na polskou posádku v Budějovicích.

Na Krumlově. 1471, 11. Mart. Orig. č. 2473 a.

Jan z Rozmberka ꝯc. Jarohněve milý! Vědětiť dáváme, že nás Poláci z Budějovic nekřesťansky hubie a veliké škody činie. Psali sme jim o to, jakož teď v přiepisích uzřéš, a oni nám odepsali, odpoviedajíc a že chtie dále škoditi. I piešemť teď o to KMti, jakož také přiepis posieláme, jemuž srozumieš, aby sě také vedle toho spravovati uměl. A žádámeť s pilností, aby těm věcem rozuměje, přičinil se k KMti vedle toho, jakož v těch přiepesích [sic] uzříš, i páně Zdeňkovy příčiny [sic] k tomu proš od nás, nebť jemu o to krátce píšem,*) ukazujíc na tvú zprávu. Učiň v tom pilnosť, jakožť věříme. A o jiných věcech, cožť sme poručnili, i noviny, kteréž by věděl, daj nám věděti. Datum Krumlov, feria II. post dominicam Reminiscere anno dni ꝯc. LXXI.

Famoso Jarohněvoni de Úsušie, nostro fideli dilecto.

436.

Jan z Vlksic Janovi z Rosenberka: žaloby na Roubíka.

B. m. [1471, po 22. Mart.] Cedule č. 2581.

Rač VMt věděti, nynie vánoce minule dvě létě, den svatého Štěpána,**) dobýval jest nás, přijed jezdecky. A jakož VMt toho dotýče, měl-li sem co s ním činiti či neměl, v tom já nic neviem, neb sem já jemu neodpoviedal ini on mně. To VMt

*) A. Č. V. 313 č. 4 a.

**) 1469, 26. Dec. — Srovnej s tím Č. Č. M. 1881 str. 76.

dobře v paměti máte, kterak jest on VMti odpoviedal; a před tiem nižádných řečí on jest ke mně neměl. A potom sem psal tomu králi již minulému, on mi jest dal list bezpečný. A potom ihned první sobotu u postě [18. Febr. 1470] přitáhl jest s děly z Piesku, i dobýval nás za tiem ubezpečením. A já sem ihned tomu králi psal, to naň vznášeje. A král mi jest zase poslal dva listy, jeden svědčil mně a druhý Roubíkovi. V témž listu psal mi, abych ten list ihned poslal Roubíkovi, a já sem poslal. A potom jest Roubík nám i lidem našiem dobytek pobral. I milostivý pane! V tom já pak neviem těmito kusy, pravě-li nám učinil, či nepravě! I prosím VMti, račte tuto věc nynie při sobě jmieti, neb jestližeby on tyto věci zvěděl, měl-li sem prve s ním mnoho činiti, měl bych viece.

437.

Hejtman z Hluboké purkrabí Krumlovskému: aby jeho lidem roky dávány byly.

Na Hluboké. 1471, 28. Mart. Orig. č. 2475.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu nynějšieho! A dávámť věděti, že purkrabie z Nového Hradu*) nechce dáti roku služebníku mému Vilémovi. I prosím, mluv o to se panem z Rozmberka JMtí, ať JMt rozkáže, aby služebníkóm mým byli roci dáváni, jakož já služebníkóm JMti též činím, že jim roky dávám. Také sem zpraven, žeby mi proto roku dáti nechtěli, že by byl se páně zbožie. I věziž, žeť nemá za pánem z Rozmberka nic, ježto to muož dobře provedeno býti, že k němu pán žádného práva nemá, než jest pacholek svobodný. I muoželi to býti, přičiň sě k tomu, ať mu jest rok dán. Pakliby to býti nemohlo, ale již já všem věžňóm vašim dávám týden napřed věděti, ať mi sě stavějí, a což sě mému dieti bude, musí sě vašim též státi. A to buoh vie, že bych toho nerad učinil, leč mne k tomu svévolně připravíte. A připravíte-li mě k tomu, shledáš to, že budete někoho tak velmi želeti jako já toho želém, anebo viec. Toho žádám odpovědi listem tvým po témž. Ex Hluboká, feria V. ante Judica anno ꝯc. LXXI.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoší Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho dobrému.

438.

Týž témuž: v téže věci.

Na Hluboké. 1471, 1. Apr. Orig. č. 2479.

Službu svú, urozený přieteli milý běhu nynějšieho, vzkazuji! Psal sem prve, žádaje toho, aby Vilémovi, služebníku mému, kterýž u mne, jakož sem na

*) Oldřich ze Dvorce.

zámku, jest, rok byl dán, jakož já pána tvého služebníkóm dávám. Ještě toho žádám, aby témuž Vilémovi byl rok dán, nevěziece sě s ním svévolně na čest a na vieru. Pakli by sě nezdálo roku jemu dáti na čest a na vieru, chci já zaň slíbiti v základ slušný, nebť jest pacholek svobodný, nemaje žádného zákupu za pánem. Pakliby to vdy býti nemohlo, a chtěli by, aby s vobú stranú pacholci měli katováni býti, i to bych musil podstúpiti, ač nerad. A jakož jsem dal Slúpovi s jeho tovaryši týden napřed věděti, ať mi sě stavějí, toho mi daj odpověď listem svým po témž. Ex Hluboka, feria II. post Judica anno ɔc. LXXI.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho dobrému.

439.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: výstrahu dává před Bechyňskými.

V Třeboni. 1471, 1. Apr. Orig. č. 2480.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že večeras poslali ke mně posla jiezného Jarohněv a hejtman z Soběslavě, abych VMti věděti dal, že přibylo na Bechyni mnoho lidí, abyšte se ráčili na péči mieti a lidi kázati ostřieci; rybníkť sú Bechynkuov slovili věčí stranu, a vrátili se do Soběslavě. A tak tuším, že tito lidé na Bechyni přibyli na to, chtiece je na rybníce zastihnúti. A dnes náš hejtman chtěl s vozy a rybami z Soběslavě domuov i nesměl. Datum Třeboň, fer. II. sero post dominicam Judica annorum dni ɔc. LXXI. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku král. Českého a pánu mému milostivému buď.

440.

Purkrabí Helfenburský polnímu hejtmanu páně z Rosenberka výstrahu dává před Vodňanskými.

B. m. 1471, 3. Apr. Orig. č. 2481.

Služba má, urozený přieteli zvláště milý! Věděti, že dnes Vodňanští táhnú vojensky, majíc II stě koní a také něco drahně pěších; a tak mě za jisto zpravili, že se obrátili k Krumlovu. I milý přieteli! to věda, již pak dále v tom opatř. Datum feria IIII. ante Ambrosii anno ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli mému zvláště milému.

441.

Jindřich Roubík Janovi z Rosenberka: že mu nepošle seznam svých služebníků.

V Netolicích. [1471] 4. Apr. Orig. č. 2482.

Urozený pane, pane milý! Služba má VMti vedle běhu přiměrnieho. Jakož mi VMt píše, abych VMti dal služebníky své vypsaný: i pane milý, nehodí mi se té věci učiniti. Než vie VMt dobře, že má VMt se mnú stánie i s tiem zámkem s Netolicemi i se všemi služebníky mými, lidmi poddanými, jakož pak list VMti v sobě šíře ukazuje, který já mám. I také, pane milý, žádného já nechovám, kdož by VMti škodu měl činiti, aneb komu VMti; a jestliže by se co stalo, ježto by se státi nemělo, však VMt vie, že oprávce mámy mezi sebú; stalo-li by se co od koho mého, chci se k té věci tak buohdá mieti, aby VMti bylo opraveno, vedle rozkázanie oprávcí našich, a téhož VMti věřím. Ex Netolic, feria V. ante dominicam domine ne longe. Jindřich Roubík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozumberka, pánu mně přieznivému, vedle běhu přiměrnieho.

442.

Hejtman polské posádky v Budějovicích Janovi z Rosenberka: že jsou hotovi k Vodňanům, Písku a jiným okolním zámkům táhnouti, ale dále do kraje ne.*)

V Budějovicích. 1471, 5. Apr. Orig. č. 2483.

Službu svú vzkazuji, vysoce urozený pane, pane na mě laskavý a přieznivý! Jakož VMt po úřednících vašich pánuom měšťanóm tudiež i mně o některé pilné věci vzkázali ste: i rač VMt věděti, žeť těm dobrým lidem nezdá sě tak hluboko do toho kraje vtrhnúti; než což sě dotkne Piesku, Vodňan i jinších okolních zámkuov nepřátelských v tomto kraji, žeť jsú hotovi k rozkázání VMti učiniti. A to proto, aby ráčil věděti, pro konie staženie, neb na každú hodinu druhého poselstvie očekáváme od KMti. A v tom mi rač psáti, což bych měl učiniti, a na který čas měli bychom se k tomu mieti. Datum Budveis, feria VI. ante dominicam ramis Palmarum, anno dni ɔc. LXXI. Bielý Jan z Stročkova.

Vysoce urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého ɔc, pánu mně milostivě přieznivému.

443.

Jan Puklice ze Vztuh purkrabí Krumlovskému: o pychu Vodňanských.

Ve Velešíně. [1471] 6. Apr. Orig. č. 2484.

Službu svú vzkazuji, pane purkrabie, přieteli milý! Jakož sem prve psal,

*) Cf. A. Č. V. 315 č. 7.

kterak sú byli dobytek v Chodči pobrali na Vodňany, a člověka byli jali na Helfnburk: toho sú z Budějovic otieštili, a také Vodňanští dobytek zase vrátili; než kázali jim k holdu na Vodňan i na Helfnburk jíti. I milý přieteli! prosím tebe, že jim psáti budeš s pilností, abych mohl pokoj mieti, vedle pána JMti, a v čem bych také slúžiti mohl, chci rád učiniti. A z Vodňan řekli, že budeš psáti Mléčkovi, že sem páně služebník, že mám toho požiti. A z Hluboké praví, že mój bratr v Budějovicích listy píše a tvú pečeť přitiskují, a že ty o tom nic nevieš. Ex Velešín, sabbato ante domine ne longe. Jan Puklice ze Vztuh.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli mému dobrému.

444.

Heřman z Čelenic Janovi z Rosenberka: o pychu Zvíkovských.

B. m. [1471] 10. Apr. Orig. č. 2487.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt Kunše*) ubezpečil, i pobrali sú mu něco pěší, sešedše se Zviekova, a zase na rukojmě dali. A já zvěděv to, mluvil sem s purkrabí,**) pravě jemu, že jest ubezpečen. A purkrabie jest mi tu odpověď dal, že mi tomu věřé, ale že od VMti listu o něho nemá a žej o tom nic nevěděl. A jestliže VMt rozkáže, i to chce zase propustiti. I prosím já VMti, jako pána svého milostivého, poněvadž jemu VMt ráčil prve milostiv býti a nedali ste jemu škoditi, prosím VMti račte dáti list purkrabí, ať jemu zase propustí, coť jest jemu pobráno, a dále jemu nedopustí škoditi pro mé zaslúženie. Datum feria IIII. post Palmarum. Heřman z Čelenic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

445.

Kuneš Vidlák ze Slavkova Janovi z Rosenberka: v téže věci.

V Neustupově. 1471, 11. Apr. Orig. č. 2488.

Urozený pane, pane mně přieznivý! A jakož mi jest VMt bezpečenstvie dala přede všemi zámky VMti a na to jest mi i list VMt dala: i račte VMt věděti, že sú mi pobrali lidem mým na Zviekov, a purkrabí praví, že o tom nic nevie, by mi VMt bezpečenstvie dal. I prosím já VMti, račte o to purkrabí psáti. A což jest lidem mým pobráno, to jsú vyručili ti lidé, ať jest jim to propuštěno, a za to vzdy VMti prosím. Datum Neustupov, feria V. post dominicam Palmarum LXXI.

Kuneš Vidlák z Slavkova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mně milostivě přieznivému.

*) Viz list následující. **) Smilem z Hodějova.

446.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: že chce obeslati okolní zemany, aby dali k Helfenburku pomoc obilím.

*Na Helfenburce. 1471, 15. April.**) *Orig. č. 2489.*

Urozený pane, pane milostivý! VMti věděti dávám, že ten úmysl před sebú mám, abych všecky zemany a panoše přisediecie k zámku od VMti obeslal, aby VMti pomoc obilím dali na zámek, a zvláště, kteříž u pokoji sedú a války nevedú. Pak což jest v tom úmyslu VMti, prosím račte mě dáti věděti. A také jestli delšie stánie s panem Lvem a s Sudoměřským,**) prosím VMti, račte mi to také dáti věděti bez meškánie. A teď VMti poslal Ondřej Mladějovský dvé čápat. Ex Helfenburk, feria II. post s. Tiburcii anno 1471. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

447.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o věcech hospodářských, o poctě Jana z Rosenberka pro krále Matiáše.

*V Třeboni. 1471, 20. April.****) *Orig. č. 2492.*

Služba má napřed, panę purkrabie milý! A posielámť panu hejtmanu a tobě listy dva od páně Mti. A JMt píše mi a velmi připiluje, abych se na koně a voly vypravil, a že jest toho pilná potřeba. A poslala mi JMt list od KMti na 1½ C voluov a na XXX koní.†) Při tom JMt připomíná, že JMt psala panu hejtmanovi i tobě, abyšte nětco zlatých dali na voly, muožli býti na všech 1½ C; pakli nemuož, ale na méně, aneb aby někoho páně nastrojili, aby vedle mne jel a kúpil. I psal sem o to prve, žádaje, aby o to spuolu s hejtmanem rozmluvila; i také budete-li moci řezníka se mnú svého vypraviti, neb jeho potřebie bude pro dobytek; pakliby nemohli svého řezníka poslati, ale žeby chtěl odsavád řezník hodný se mnú jeti, ale chtěl by, abych zaň stravu platil. I prosil sem, aby mi na ty věci odpověď dal; i nedals mi odpovědi žádné, a já se neviem na čem ustanoviti. Pak toto pokládám sobě, kohož koli se mnú pošlete, že zaň budu musiti stravu platiti, bylotě by rovně též, když bych za tohoto platil a za Kunce kárníka. Tak prosím, však bych tam pacholky musil najieti a neznámé. Pak jakž tu věc koli před sebú máte s panem

*) Tiburcia jest 14. April neb 11. Aug. — 14. April 1471 jest zároveň boží hod Velikonoční, dle něhož by se snad spíše bylo datovalo. Ale na druhé straně list následující, také dle Tiburcia datovaný, hodí se spíše do měsíce dubna, ač i tu jsou jisté pochybnosti.

**) Hynkem starším z Sudoměřic a na Řepici.

***) Podle Tiburcia srpnového bylo by: *17. Aug.*

†) Viz číslo následující, dle něhož by se přece zdálo, že tento list má se položiti do srpna. Ale dolejí zmíněná zpráva o pobytu v Jihlavě jest tomu na překážku.

hejtmanem, prosím daj mi to bez meškánie věděti. Také, milý pane purkrabie, píše mi páně Mt o ten med i ryby, aby poslány byly, i neviem, proč tiem prodléváte. Však páně Mt nebude v Jihlavi než do čtvrtku [25. April] aneb pátku [26. April]; potom by JMt nezastihli s tiem medem; a Jeho by Mt ráčila sama ten med KMti dáti. A ujęde-li JMt, tehdy bude zmeškalá věc. Datum Třeboň, sabbato post s. Tiburcii anno dni ɔc. LXXI. Řehoř Klaric.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď dán.

448.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: že Slupovi bylo odpověděno; zprávy o věcech hospodářských.

V Třeboni. 1471, 4. Mai Orig. č. 2495.

Urozený pane, pane náš milostivý! VMti z novin počatého dobrého děkujem. Dajž pán buoh, aby se dobře a šťastně skonalo. A listy Kunrátovi i Tetaurovi poslali sme vznuoce, jakž posel přišel, že sú dnes bohdá ráno dodány do Krumlova, neb jest Tetauer nynie tu. A já Markvart VMti věděti dávám, že jest Slúpovi*) od VMti odpovědieno i v jeho vsech pobráno sem na Třeboň, a to proto, že jeho lidé nepřátely u sebe přechovávali a odtud vycházejíce, lidem VMti škody činili, a zvláště jeho rychtáře synové dva u nepřátel jsú, a tu u otce stav mievali a lidi vaše jímali a jim brali. A již pak i sám ten rychtář na Stráži jest a člověku jednomu vašemu hrozil pálením. A což se Slúpovi o to psalo, vzdy to omlúval, a vašim se lidem vzdy pod nevěrú škoda dála. I nezdálo se hejtmanovi i mně, bychme měli dáti vaše lidi pod nevěrú tak krpati, než odpověděli sme jemu i pobrali. A já Řehoř VMti věděti dávám, že Tetauer chce, abych jel na koně do Bělehradu, i ptal sem se, má-li VMt list od KMti na osvobození třicátkuov a mýt, a také aby VMti nebránili koní vésti, neb druhdy nedadie jich vésti z země. I dali mi věděti, že jest list, ale již přešlý. I račtež zjednati a mně bez meškánie poslati list nový na XXX koní, nebť někomu snad z dvořan vašich také některý kúpím, aneb sobě. A račte to Martinovi Tulmačovi poručiti, aťby on ten list vyjednal, nebť teď proto posla k VMti posielám, ať by mi jej bez meškánie přinesl, nebť ode čtvrtka najprv příštího [9. Mai] v témdni [16. Mai] vyjeti musím. Račte i na něco voluov zjednati, všech se hodí. Datum Třeboň, [sabbato] post invencionem s. Crucis anno dni ɔc. LXXI.

Markvart z Kamenice, hejtman na Třeboni, a Řehoř Claric.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššímu komorníku král. Českého, pánu našemu milostivému buď dán.

---

*) Janovi z Chotětic? Sedláček IV. 232.

449.

Oldřich Roubík z Hlavatec purkrabí Krumlovskému: aby vězňům byl dán rok.

Na Hluboké. 1471, 14. Mai Orig. č. 2497.

Službu svú vzkazuji, urozený bratře milý! A divím sě tomu, že těm pacholkóm roku na čest a na vieru nedáš, věda to, že pan hajtman dával jest všem pána tvého JMti služebníkóm na čest a na vieru, a neznaje jich. Prosím já tebe, bratře milý, daj jim rok, všakť jinak neučině. A jestližeby který takový byl, ježto by sě nad svú ctí zapomenúti chtěl, shledáš, že sě k tomu beze lsti přičiníme, pokudž najdále moci budem, aby tomu dosti učinil. I věřím, že to učiníš, ať dobří pacholci vězeni nejsú. A také sem zpraven, že by něco počítal, chtě od nich za stravu mieti. Milý bratře, nečiň toho, všakť jest na pány z Rozmberka neslýcháno, koho jsú kdy v svém vězení měli, aby za stravu platil! A také jest pan hajtman, jakž jest na Hluboké, a mieval dráhně vězňuov a ještě má, žádný za stravu neplatil; nenieť slušné takové věci zamýšleti. Toho mi daj odpověď. Ex Hluboká, feria III. ante Sophiae anno ɔc. LXXI.

Oldřich Roubík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru milému.

450.

Hejtman Budějovický Oldřichovi Roubíkovi: o seznam lidí a vsí holdovních.

V Budějovicích. 1471, 18. Mai Orig. č. 2499.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli běhu přiměrnieho! Jakož mi píšeš, žeby lidi holdovní a vsi úředníkóm páně z Rozmberka vypsaný dal a cedule na Krumlov: muoj příteli, jáť o tom nic neviem. A dále píšeš, že tomu rozuměti nemuožeš, čemu by ty vejpisy byly těch vsí, o kteréžť jsem prve psal. I věz, že proto, že se mně vždycky osvědčujete, i rád bych je pro tu věc jměl vypsaný a ti lidi, čížby byli, abych je obeslal, aby vám právi byli; pakli by vám přes to kto nechtěl práv bejti, již bych já v tom toho nechtěl brániti, a to proto, jestližeby se mezi vámi co přihodilo, abych se já v tom také mezi vámi uměl spravedlivě jmieti. A což se pánuov Budějovských dvoru a lidí holdovních dotýče, mluvil jsem o to s nimi; oni též žádají, aby mně to, aneb jim, dal vypsáno. A jestliže kto s vámi co smluvil, tak praví oni, že vám právi bejti musí. I milý příteli! jestliže mi vypsáno toho nechcete dáti a chtieli jakú svévolnosť vésti, již bych rozuměl, že se vám nesnázie chce. Také se mnú páni Budějovští mluvili, že nějaké lesy sekané mají, kteréž jsú na královstvie kúpili, že jim těch hájíte bráti. Když zde pan Medek s synem tvým byl, tu jest se mnú i se pány Budějovskými mluvil, žádaje, abychom jemu propustili vína flašku neb dvě a což by úzd aneb jiných krámských věcí potřebie bylo, a my jsme to

řekli učiniti. A on zase řekl buď lesu neb jiných potřeb z království sem vézti, že toho hájiti nechce. Ex Budvais, sabbato post Zophiae festum, anno ɔc. LXXI.

Markvart z Rakovic, hajtman na Budějovicích.

Urozenému panoši Oldřichovi Roubíkovi z Hlavatec, přieteli dobrému buď dán.

451.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o holdech a volbě nového krále.

Na Hluboké. 1471, 21. Mai Orig. č. 2500.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý běhu přiměřnieho! A jakož píšeš, žeby sě příčin hledalo proti lidem pána tvého; muožeš rozuměti, žeť sě tu příčin žádných nehledá, neb jest dána tobě ta věc všecka vypsána, co jsú kde holduov zuostali. A byť sě v tom chtěla příčina bráti, však bychme té věci tobě nedali vypsané. A také, jakož výmluvny činíš některé lidi spálením, muožeš rozuměti, poněvadž s Hluboké s toho zámku spáleni nejsú a v holdu jsú zachováni z Hluboké, však jich jest před jiným žádným neubezpečil pan hejtman, než sám před sebú, a to jim jest zachováno. Kudyž by oni chtěli toho prázdni býti, aby nedali? Však vy též činíte, že ubezpečíte před některým zámkem, a spálé-li odjinud, proto vám musie hold dáti, pročež by sě tuto též nestalo? I nerozumiem, bratře, by je v tom mohl ohájiti. A také, jakož píšeš, žeby se chtěl se mnú sjeti a o ty holdy rozmluviti: zdá-liť sě, jať sě s tebú rád sjedu, jediné mi daj věděti; a zda bychma tu mohla uhoditi spolu i o krále, kto má volen býti. Ex Hluboka, feria III. Rogationum anno ɔc. LXXI.

Oldřich Roubík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, bratru běhu přiměřnieho milému.

452.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: aby se u pána Hradeckého přimluvil za svého poddaného.

V Třeboni. 1471, 22. Mai. Orig. č. 2501.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Přicházie k VMti člověk tento Hanzl Saul ze vsi VMti z Drahotěšic, kterýž, u postě rok minul, uprosil sě u Zdebora Kozského, té chvíle hajtmana, aby jemu dopřál kúpiti sobě pro tyto nepokoje za Žimutičkú krunt, a když by sě kolivěk poklidilo, že sě chce na VMti krunt zasě navrátiti. A toho jemu Zdebor přál, a on uručil, i v knihy zapsáno, aby tak učinil, i všecko, což by vedle súsed přišlo, aby toho odbýval. A v tom vzali jej u Vranovicích na Žimutičkově kruntu na Hradec a šacovali jej. I prosím VMti, abyšte ráčili o něho státi a mluviti se pánem z Hradce, aby jej z toho šacunku propustil, nebť

jest od VMti výhostu nevzal, než uručil zuostati za člověka VMti. Datum ex Třeboň, feria IIII in vigilia Ascensionis Domini anno ɔc. LXXI.

Markvart z Kamenice, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dán.

453.

Vodňanští purkrabí Krumlovskému: o propuštění souseda svého z vězení.

B. m. 1471, 3. Jun. Orig. č. 2504.

Službu naši vzkazujem, urozený přieteli milý běhu přiměrnieho! A jakož Hanuš náš obývající, jsa vězením zavázán, teď se stavie, věřímeť, že jemu dále stánie a přimieřie užiti [sic], poněvadž beze všie příčiny jat jest, nepřirovnávajíc toho k jetí služebníka Alšova; nebť ten jistý služebník vzat jest s jistinú, kteráž při něm jest nalezena z těch věcí, kteréž sú pobrány člověku súseda našeho v tom stání. I vdyť věříme, že nadepsaný Hanuš bude propuštěn; jinak staloť by se nám od vás proti běhu a proti spravedlnosti. Datum feria II. solemnitatis Pentecosten anno dni ɔc. LXXI.

Purgermistr a radda města Vodňan.

Urozenému panoši Kunrádovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

454.

Vilém Tetaur z Tetova Janovi z Rosenberka: dává výstrahu před Jindřichem Roubíkem.

Na Helfenburce. 1471, 25. Jun. Orig. č. 2509.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Z vystřihánie člověka viece hodného VMti věděti dávám, že Roubík před tiem dobrým člověkem mluvil, že chce tam do kraje k VMti upadnúti a v tom kraji dobytek zajeti. I milostivý pane! račte se v tom opatřiti, a lidí vystřiedci, ať se odženú. A jestližeby on měl zajeti a pobrati, račte VMt raději rozkázati přihnati a ke dvoru zbiti. Ex Helfenburk, feria III. post s. Johannis bapt. anno dni MCCCCLXXI.

Vilém z Tetova, hajtman páně Mti z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

455.

Hejtman Budějovický purkrabí Krumlovskému: dává výstrahu před Roubíkem.

V Budějovicích. 1471, 27. Jun. Orig. č. 2510.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A vědětiť dávám, žeť jest dnes Roubíkovi lidí přibylo na Hlubokú; a jinak tomu nerozumiem, než že někam do

kraje chtie. I protož, milý příteli, to věda, uměj sě v tom opatrovati. A zdáliť sě kde do kraje vyslati, když sě po vsech rozespú, zda by koho mohli lapiti. A což bychom mohli, chtěliť bychom rádi pomoci. Ex Budvais, feria V. ante s. Petri et Pauli anno ɔc. LXXI. Markvart z Rakovic, hajtman na Budějovicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

456.

Třeboňští Jarohněvovi z Úsuší: aby jim od pana Jana Rosenberského dluh splacen byl.

Ve Třeboni. 1471, 28. Jun. Orig. Fam. Rosenberg 24 b.

Službu naši vzkazujeme VMti, pane Jarohněve nám milý! A jakož vás tajno nenie, když jste do Krumlova jeli, prosíce vás, abyšte s páně Mtí mluvili o ty zlaté, jakož jsme páně Mti pójčili k JMti potřebě. A pán buoh vie, že těch zlatých s velikú těžkostí jsme zajeli. A když páně Mt jela od KMti z Jihlavy, tu když sme s JMtí mluvili, řekla, abychom JMt napomenuli při svatém Janě. I prosíme VMti, jakožto i prve, aby s páně Mtí o to rozmluvili: neb pán buoh vie, bychom je měli my platiti, přieliš bychom byli obtieženi, neb s jinými opravami města máme dosti činiti. Datum ex Trzebon, sexta feria in vigilia Petri et Pauli anno ɔc. LXXI°.

Purgmistr a všecka rada města Třeboňského.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přieteli našemu dobrému.

457.

Bernart Talafús purkrabí Krumlovskému: o pychu žoldnéřů Rosenberských.

V Pořičí. 1471, 2. Jul. Orig. č. 2512.

Službu svú zkazuji, urozený přieteli milý! Vědětiť dávám, kterak pěší tvoji, jménem Vávra i jeho tovaryši, koně mi byli pobrali, kteréž mi jest poslal pan Miroš za dluh, jakož tebe potom sám zpravím, když se spolu shledáme. I věz, pane purkrabie, žeť sú i pro jiné věci ke mně pospiešili, dávaic mi některé výstrahy, ať by mi sě škoda nestala vod nepřátel strany naší; nebť jinak nerozumím, že by mi škodu rádi udělali, kderak by mohli. I věz, pane purkrabie, žeť bych pánu tvému i tobě rači poslúžil, nežli rozhněval JMt ɔc. Datum ex Pořieč, feria III. in die Visitationis s. Mariae virg., anno domini MCCCCLXXI ɔc.

Bernart Talafús z Trnštaina a na Pořiečí.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému buď dán.

458.

Racek Varlejch z Bubna Janovi z Rosenberka: o pychu Helfenburských.

B. m. 1471, 21. Jul. Orig. č. 2514.

Urozený pane, pane! Služba má VMti. A žaluji VMti na úředníky vaše, kteříž

jsú na Helfemburce, že jsú dopustili služebníkóm vašim lidí mých z Krajnic statek jich pobrati a je samy zjímati, a tu na Helfemburg přinesli a je k šacunku připraviti chtie; a dávají jim vinu, ježto toho nenie, smyšlenú. O to jsem psal VMti páně hauptmanu i úředníku, aby mi mé lidi propustili a to navrátili, což jim jest pobráno. Toho se jest nestalo. A já jsem plné do-ufánie měl k VMti i k vašim, kdež by mi toho potřebie bylo, žeby měli mých chudých lidí ohajovati; neb mi jest to VMt řekl v Jihlavě, že mým lidem těm v Krajnicích i jiným nedáte překážeti. I milý pane! věřímť VMti, že ráčíte rozkázati úředníkóm svým na Helfemburce, aby lidé moji z Krajnic propuštěni byli. A toho já VMti chci zasluhovati. Odpovědi žádám od VMti po tomto poslu. Datum dominico a. Magdalenae a. d. ꝯc. LXXI.

Racek Varlejch z Bubna.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu na mě laskavému.

459.

Jan Tluksa purkrabí Krumlovskému: aby měl pozor na Roubíka; děkuje za jestřába.

V Budějovicích. 1471, 24. Jul. Orig. č. 2515.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož mi píšeš, žeby něco lidí na Hlubokú přibylo ꝯc. I milý příteli, věz, že jsme to dobře osadili. A nyní nám poselstvie přišlo, že žádných lidí nepřibylo, než kteříž jsú prve, leč příjezdem několiko jízdných aneb pěších, jakož obyčej jest. Také mi píšeš, žeby rybník Boršovský spouščěli, a žeby jej na Netolice loviti chtěli; o tom my zde nic nevieme. I milý příteli! zeptaj ty se na ty věci, jestli to tak; a byla-li by jaká potřeba toho brániti, daj nám sem věděti, a my což budem moci zdejšími měštěny chceme k tomu rádi pomoci a hotovi bejti. A z jestřábuť děkuji; když s ním vránu uhoniem, chciť ji rád poslati. Ex Budvais, in vigilia s. Jacobi apostoli anno ꝯc. LXXI.

Jan Tluxa z Vrabie, najvyššie písař desk zemských královstvie Českého.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému dobrému.

460.

Hejtman Třeboňský polnímu hejtmanu páně z Rosenberka: o najímání žoldnéřů a o péči před Hlubokou.

V Třeboni. 1471, 25. Jul. Orig. č. 2516.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Slyším, že by pacholky pěšie v službu přijímal; i věz, milý přieteli, žeť jest zde něco pacholkuov, ježto chtie pryč jíti, nebo služby žádné nemají. I chtěl-li by jiné přijímati, zdá-liť sě, aby tyto pacholky přijal; nebo nám by sě zdálo s panem Jarohněvem, jestliže by sě tobě zdálo a jiné měl přijímati, neb sú pacholci známí, bylo by lépe známé mieti nežli neznámé.

A také věz, milý přieteli, žeť jest drahně lidí přibylo na Hlubokú, i měl-li by co počínati, aby s opatrností počínal. A o Brumovi věz, žeť jest na Hluboce. I událo-li by sě kde s ním sjíti, věz, žeť již jest nepřietelem. Ex Třeboň, fer. V. in die s. Jacobi annorum ɔc. LXXI. Markvart z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, najvyššiemu hejtmanu páně z Rozmberka, přieteli mému milému.

461.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za paní Harovníkovou.

V Třeboni. 1471, 25. Jul. Orig. č. 2517.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Prosila mne paní Mandalena Harovníka [sic]*) za přímluvu k VMti, že jsú jejím chudým lidem ve Lhotě dobytky pobrali, a praví, že nevie proč, a že jí žádný na její lidi nežaloval, a že by na své chudé lidi chtěla pravdy dosti udati. I prosímť já VMti, jako pána mého milostivého, abyšte jí ráčili milostivě v tom opatřiti, aby se jí útiskové nedáli. Datum Třeboň, fer. V. in die s. Jacobi ap. a. dni ɔc. LXXI. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

462.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o hrozbách proboštа Rabšteina proti lidem poddaným z panství Březského.

Na Helfenburce. 1471, 26. Jul. Orig. č. 2518.

Urozený pane, pane milostivý! VMti věděti dávám, kterak pan probošt Prachatický hrozí lidem zbožie Březského, kteříž VMti všecky poplatky na zámek dávají, že by je chtěl spáliti, jestliže k holdu nepřijdú. I milostivý pane, račte o ně pánu Prachatickému psáti, ať jich u pokoji nechá, jakož sami osobně VMt dále toho spravie; prosím VMti račte je vyslyšeti. Pakli co jiného v tom VMt rozkážete, hotov sem učiniti a je opustiti, nebť jsú již zase opanováni. Odpovědi prosím o týž lidi. Ex Helfnburk, feria VI. post s. Jacobi a. d. 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

463.

Magdalena Harovníková z Drahova Janovi z Rosenberka: o pychu Novohradských.

V Třeboni. 1471, 28. Jul. Orig. č. 2519.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem VMti psala tužéci, že mi

*) Viz následující list číslo 463.

mým chudým lidem ve Lhotě na mém chudém věně koně, dobytek i mléčné pobrali i ženy zranili Novohradští, nedavše žádnému mému člověku přede mnú žádné viny. A VMt psala hejtmanovi svému, toho neviem co, než tak mě lidé moji zpravují, když listu vašeho tomu Burjanovi dodali, tehdy list váš povrhl, a lidi mé chudé, kteříž s vaším listem tam šli, ty vsázel. Milostivý pane! slyšala sem o mnoho dobrých lidech, kteří sú u VMti předkuov i u VMti úředníci byli a jsú, a nikdy sem toho neslýchala, by dobřie lidé vaše listy pomietali jako ten Burjan. Pak to VMt račte obrátiti več ráčíte; než já VMti sirá vdova vzdy prosím, aby mi ráčili mým chudým lidem jich koně, mléčné i jiné věci pobrané vrátiti, a, jakož sú dobytek vyručili, rukojmě i ty lidi, kteréž jest vsázel, propustiti. A dá-li ten Burjan, neb ktožkoli, mému kterému člověku z čeho vinu, psala sem prve VMti i ještě, že chci pravdy dosti udati na každého. Pakli čemu nebudu rozuměti, chci na VMti rozkázání přestati. I do-ufámť já vzdy VMti, jako pánu mému milostivému, že ráčíte muoj spravedlivý pán býti a že mne mocí a bez práva svým neráčíte dáti utisknúti. Datum Třeboň, dominico post s. Jacobi anno ɔc. LXXI. Magdalena z Drahova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

464.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi Tetaurovi: o zajetí trubače Vlachova.

Na Helfenburce. 1471, 28. Jul. Orig. č. 2520.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Věděti dávám, že Vlach s jinými nepřátely sebrav se, maje . . .*) pěších a na L koní, učinil jest zálohu u zámku . . . .*) již minulý. A jakž jest přijel, tak jest od zámku odjel, neučiniv, děkujíc pánu bohu, žádné škody. A od zámku jel jest se všemi jieznými do Vodňan. A na zajtřie přijel jest trubač jeho do Bavorova; i trefil na naše pěší tu v Bavorově, a naši jeho jmú i přivedli jej na zámek. A on praví, že jest chtěl prostě na zámek jeti, a že by Staňkem i s tebú smlúvu měl, že má u páně Mti býti. I zavázal sem jeho slibem a mám jeho na zámku do tvého obeslánie. Pak což v tom rozkážeš, tak se staň. A dále mi týž trubač pravil, že Vlach s Rúbíkem dělali sú zálohu v sobotu u Soběslavi, a zase jest přijel i jest se všemi na Vodňanech. Ex Helfenburk, dominico post s. Jacobi a. d. MCCCCLXXI.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi Tetaurovi, hejtmanu ɔc, přieteli zvláště milému.

---

*) Vytrženo.

465.

Jan z Soutic Janovi z Rosenberka: o pychu Helfenburských.

Na Týně Vltavském. 1471, 30. Jul. Orig. č. 2521.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! A jakož sem již VMti často psal o nevrácenie mým chudým lidem z Helfenburka, a také sem psal VMti o služebníka mého, kteréhož jsú jali, když jsú jezdili po ty věci na Helfburk. I rač VMt věděti, žeť jsú ještě těch věcí nevrátili ani služebníka mého propustili, aniž sě k tomu hned má ten úředník. I prošímť já VMti, byšte se ráčili k tomu mieti, aby služebník muoj byl propuštěn, a ty věci aby byly navráceny. Ex Týn, feria III. ante vincula Petri ꝛc. LXX primo. Jan z Sútic a na Týně.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝛc, pánu mně přieznivému buď.

466.

Přech mladší z Čestic úředníkům Rosenberským: že položí dobrou vůli v Strakonicích.

V Česticích. 1471, 4. Aug. Orig. č. 2523.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Vězte, že mi páně Mt píše, abych dobrú vuoli okázal, a když dobrú vuoli okáži, že JMt učiní, což mi učiněno má býti v těch listech. A já jsem JMti odepsal, že chci dobrú vuoli ukázati od dnes ve dvú nedělí v Strakonicích, před kýmž JMt rozkáže, a v těch dvú nedělí aby JMt kázal listy zdělati. Pakli JMt nepošle k tomu času k ohledání té dobré vuole, že učiním vedle listuov a zápisuov vašich. I protožť vám to také věděti dávám, abyšte sě přičinili, ať mi jest učiněno to, což mi má učiněno býti: pakliby sě toho nestalo, vězte, žeť hned vlehnu a vás také obešli, jehož bych raději, by se páně Mt skrze to škod nedopúštěl. Ex Čestic, dominica post fest. s. Stephani anno ꝛc. LXXI.

Přech mlazší z Čestic.

Urozeným panošem Kunášovi z Machovic, purkrabie na Myšlíně [sic],*) a Jarohněvovi z Úsušie, přátelóm dobrým.

467.

Úředník Soběslavský Jarohněvovi z Úsuší: že by mělo příměří trvati toliko do sv. Václava a že tudíž potřebí v čas se opatřiti.

B. m. [1471, 9. Aug.] Orig. č. 2525.

Urozený, mně příznivý a na mě laskavý pane Jarohněve milý! Službu svú napřed vzkazuje, věděti vám dávám, že husté řeči jdú z strany odporné, že by dále stánie nemělo býti než do tohoto sv. Václava a dále nic. Přišel také zlatník zdejší a ten chodil do Polsky k svým přátelóm, ten také rozpraví, ale ne všem, že co král

*) na Meidšteině.

Polský i JMti syn, do Čech daný, lidu mají, to nic buď [sic]. Já vás za to prosím, milý pane, znáte čas krátký a velmi blízký, ač jest možné, dajte mi znáti této věci potřebu pro lidi pána našeho JMti, ať by nebyli výstrahú a opatřeniem obmeškáni, aťby někomu snad i mně v tom potom vina nebyla připsána, nebť sú se lidé všudež ubezpečili. I poměte na Miličín, nad nimiž jistý nepřítel trží, a Sedlčan nezapomínejte; čas jde, sluší se před časem opatřiti pospěšně. Z Soběslavě také vám na list váš odpověď posielám od Žárského, jemuž porozumějíce poznáte vaši potřebu.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jarohněvovi z Úsušie, poznale mně příznivě laskavému.

468.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: vykládá, proč zajal dobytek v Třebanicích.

Na Helfenburce. 1471, 17. Aug. Orig. č. 2527.

Urozený pane, pane milostivý! Píše mi VMt o lidi z Třebanic, že by jim dobytek pobrán byl ɔc, ale nepravie VMti proč? Nejsem takový člověk, bych co všetečně učinil, ježto bych učiniti neměl bez příčiny hodné. I rač VMt [sic], že před tiem přišli ke mně lidé VMti obsovaní a spálení z Útěšova, také gruntovní, zpravujiece mě, že jich dobytek vlastní mají, ježto jim jest pobrán. A já zvěděv to, kázal sem jim dobytek pobrati, a co jsú ti lidé VMti gruntovní svého poznali, to jsem jim zase vrátil a ostatek sem ihned zbil [nebo: zbyl]. I račte VMt viece sobě vážiti VMti věrné, nežli ty zrádce, ježto VMt i tudiež nás zrazují k úhlavniemu nepřieteli VMti. Ex Helfenburk, sabbato post Assumptionem b. Mariae virg. gl. anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Také račte věděti, že u toho Machlíka tu v Třebanicích pěší Rúbíkovi vzdy přebývají, a on s jinými zrazuje dobytek i jiné věci na zboží VMti i pod zámkem, a s nimi v chuoze chodie. I prosím VMti, račte takové kárati. A račte jistě věděti, že což jest lidí VMti pod mým úřadem, žeť jim nedám nepravě učiniti.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého.

469.

Jan z Hodějova Janovi z Rosenberka: o pychu lidí Rosenberských na jeho zboží zástavném.

V Jindř. Hradci. [1471] 1. Sept. Orig. č. 2531.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně příznivý! A milý pane, VMti dávám věděti, kerak mi služebníci VMti pobrali v pátek minulý [30. Aug.] na tom zbožie, keréž mi zastavil Štítný,*) páně Zdeňkuov služebník, a lidé mi člově-

*) Toho času byli na živě Artleb a syn jeho Bernart Štítní (Sedláček IV. 124). Kterého zboží se list tento týká, udati neumím.

čenstvie slíbili. I milý pane! obsielal sem hejtmany VMti Jarohněva i Markvarta a prosě, aby bylo zase lidem mým navráceno. I milý pane! VMti toho žaluji, že jsú mi nic nevrátili. I VMti prosím jako pána, že VMt kážete mi to zasě navrátiti aneb-li lidem mým tu škodu opraviti, vedle té potřebnosti. A VMti prosím, že ráčí VMt již těm lidem bezpečenstvie dáti do některého času, a v tom zda bych mohl sě s VMtí shledati a těch věcí VMti ústně zpraviti. Datum Novae Domus, dominico in die Egidii confessoris. Jan z Hodějova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mně přieznivému.

470.

Purkrabí Maidšteinský Janovi z Rosenberka: drobné zprávy o pobírání dobytka.

Na Meidštaině. 1471, 1. Sept. Orig. č. 2532.

Urozený pane a pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píše, že by VMti žaloval ten pan Šachmberka,*) že by jeho lidem byl pobrán dobytek a hnán na Medštajn: i račtež věděti, žeť mi na tom křivdu činí a žeť toho neprovede, byť byl který dobytek z Němec hnán na Majštajn. Než byli lidé přišli a pravili jse od Rozmberka, a tak pravili, že jsú dvě krávě anebo tři optali u lidí u mých v Jaronicích. A já jsem jim tak řekl: muožte dobře rozuměti, že jsú jich moji lidé nepobrali, než že jsú je od drábů jakajs kúpili. A chcete-li jim to navrátiti, což jsú oni za ně dali? A oni s tiem šli pryč a tak pravili, že vědie dobře, kdo je do mé vsi přihnal. A již jsú ty krávy opět pobrali, že již v té vsi žádné nemají. A žaluji VMti na rychtáře z Oujezda, že jsú lidé moji tři koně optali, kteréž jsú jim byli nočně pokradli, i stavili je; a rychtář jim řekl, že nemají zaručeni býti; a jedno oni odešli, už dva koně pryč zašikovali a třetí najhorší do Zabovřesk vrátili. I psal jsem Hanuškovi a prosě jeho, aby lidi své k tomu držel, aby koni byli zase vráceni; a on jse k tomu vdy nemá, aby vrátiti kázal. I prosím VMti jako pána svého milostivého, aby jse ráčili k tomu přičiniti, aby lidem mým ti koni byli vráceni. Ex Majštajn, dominico in die Egidii ɔc. anno dni LXXI. Kunáš z Machovic ɔc.

Urozenému pánu a panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

471.

Soběslavští Janovi z Rosenberka: o orteli z vyššího práva z Budějovic a o týrání měšťanů poněckami.

V Soběslavi 1471, 3. Sept. Orig. č. 2533.

Urozený pane, pane náš milostivý! Služba naše poddaná VMti s plným po-

*) ze Schaumburka.

slušenstvím. A jakož nám VMt psala o tom orteli z vyššieho práva z Budějovic, o tu při mezi knězem Janem a sirotky, že bychom stranám toho ortele nečetli ꝛc. Račte VMt věděti, žeť jsme ten ortel několikrát před oběma stranoma četli. A jakož VMt psala, abychom před VMtí s tiem ortelem i s stranami stáli k matce boží semený [8. Sept.], neb ten týden ꝛc: Pane milostivý! Račte povážiti tohoto času nebezpečného, že se všech stran nepřátely máme! Neb jsme prve sami s tiem ortelem k VMti jeti mienili, by pro nebezpečenstvie nebylo. I pokorněť VMti prosíme, byšte ráčili to do některého dálšieho času odložiti, zda bychom mohli bezpečněji k VMti přijeti, abychom v tom sebe i lidi ke škodě nepřipravili. Také račte VMt věděti, že se chudině vaší velice stýště, že jsú velice ponuockami a hláskú obtieženi, neb z několik domóv s obcí hlásati nechtie jakožto Húska, Sádlo, paní Kozská, pan Baba, z domu pana Pavla, a někteří služební, jenž komory mají a kupčie a města požívají; a ač jsme o ty domy s úředníky VMti i páně Zdeňkovými o to mluvili, velmi se k tomu slabě mají. I pokorněť VMti chudina prosí, abyšte jim k tomu raditi ráčili a v tom je opatřiti, aby za VMti za vaše zdravie pána boha prosíc, mohli se živiti. Scriptum ex Soběslav, fer. III. post s. Egidii anno ꝛc. LXXI.

Purkmistr a rada města Soběslavě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝛc, pánu našemu milostivému.

472.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o zjednání delšího roku k platu pro Nejpergéře a porážce Oldřicha Vlacha.

Na Helfenburce. 1471, 6. Sept. Orig. č. 2534.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti teď posielám list Prachatického*) a list páně Labuťuov, což se dotýče těch zlatých Nejpergeři. I psal jsem JMti, aby ráčil se přičiniti, aby delší rok JMt zjednal, muož-li býti do svatého Havla; to VMti nezmeškám dáti věděti, kterak zjednáno bude. A jiných novin neviem; než pan Prachatický s Buškem z Nihošovic porazil Vlachovi na Březí; jali Hrzka samého čtvrtého a V koní jim vzali. Ex Helfenburk, fer. VI. ante Nativitatem Mariae virg. gl. anno dni 1471. Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

473.

Týž témuž: o téže věci a o pomoci na zámek od Přecha ze Lčovic.

Na Helfenburce. 1471, 7. Sept. Orig. č. 2535.

Urozený pane, pane milostivý! Teď VMti posielám list pána Strakonického**)

---

*) Jana z Rabšteina. **) Jana ze Švamberka.

o té věci, což se dotýče Najpergéře, tomu VMt porozumiete. To VMt vědúce, račte to opatřiti vedle rozumu VMti. A také sem psal Přechovi z Elčovic, aby pomoc dal VMti na zámek obilím, a pan Strakonický jeho zastává, a pravě, že by služebník jeho byl, a odporen jest dáti, a odvolává se na VMt. I milostivý pane, pro potřebu a příhodu zámku VMti neračte toho rušiti, a pomoc ať na zámek dá. Ex Helfenburk, sabbato ante Nativitatem b. Mariae anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

474.

Týž témuž: o pobrání listův poslu jeho na cestě.

Na Helfenburce. 1471, 11. Sept. Orig. č. 2536.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že listy pobrali poslu pana Strakonického a pana proboštа; a listy, kteří svědčili Kestřanskému a na Zviekov, ti jsú také pobráni poslu na cestě; a kamžkolivěk pošli, těžko pronesú. Datum Helfenburk, feria IIII. post Nativitatem s. Mariae virg. gl. anno dni ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

475.

Týž témuž: o pychu lidí Varleichových a o Racka Kocovského.

Na Helfenburce. 1471, 16. Sept. Orig. č. 2538.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt po Odolenovi jste vzkázali, abych VMti věděti dal, pro kerú příčinu ti sú zjímáni a šacováni, o kteréž VMti píše Varlech*) ɔc. I rač VMt věděti, že když před tiem bylo stánie, tehdy v tom stání služebníci VMti pěší z Helfenburku šli sú k přátelóm tu do kraje k Rabí; a ti jistí sedláci z Krajnic, dočekavše jich nedaleko ode vsi, i zlúpili až do nahoty služebníky VMti. A já těm sedlákóm píši, aby to opraveno a navráceno bylo a služebníkóm VMti. A Rabští úředníci píší mi jakožto o své dědičné, odpierajíc, že sú toho neučinili ti sedláci, jakož teď VMti list posielám. I poddávali se k roku před pana Strakonického, aby to JMt ohledal. A služebníci VMti k tomu roku šli. A ti jistí sedláci, dočekávavše jich na cestě, i zabili dva služebníky VMti za křesťanském příměří. A já dočekav jich do kraje, i kázal sem je pro ten pych a kvalt, kterýž VMti sú učinili, zjímati a šacovati; jakož teď VMti toho ceduli posielám, več

*) Viz č. 458.

který jest šacován. A teď VMti přiepis posielám, kterak Kocovskému odpisuji na to jeho psanie, kteréž VMti široce píše, a vymlúvaje se před VMtí. I prosím VMti, račte jemu o mě psáti jakožto o služebníka a úředníka VMti; nebť nejsem takový, bychť o služebníky a lidi poddané VMti nestál, která by se jim křivda stala. Ex Helfenburk, feria II. in die s. Ludmilae anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššiemu království Českého, pánu mému milostivému.

476.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: o poslání jízdného lidu na Zvíkov a o porážce lidí Vlachových.

Na Helfenburce. 1471, 17. Sept. Orig. č. 2539.

Služba má napřed, urozený přieteli zvláště milý! Jakož jsi mi vzkázal, abych po lid jiezný na Zviekov poslal ꝛc: i věz, milý přieteli, žeť sem po ně Purkrabka posielal s věřícím listem. A Beneš, jako dobrý člověk, měl se jest k tomu, ale purkrabie odporen byl toho učiniti a řka, že „žádného jiezného nechci s zámku nikam pustiti, leč mi páně Mt pod svú pečetí list pošle“. I milý přieteli! nebudeme-li sobě věřiti, súce jednoho pána, takť nebude věc pána našeho JMti dobře státi. A také věz, milý přieteli, že noci naši pěší měli puotku s Vlachovými pěšími, našich bylo VI a Vlachových XVIII, tak že z daru božieho naši porazili Vlachovi; jali jich čtyři a XIIII jich uteklo, ale naši někteří velmi zraněni a zbroje jim sekána. I prosím tebe, postaraj se o to a kup nětco kuší a šavlí, abychme těch dobrých pacholkuov mohli odbyti i také jiných, nebť sú sobě učinili jako praví dobří pacholci. Ex Helfenburk, feria III. post Passionem s. Ludmilae anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

477.

Týž Janovi z Rosenberka: že Odolenovi byl vzat kůň, a že Jan z Rabšteina je v Praze, hodlaje královskou posádku vzíti na Prachatice.

Na Helfenburce. 1471, 17. Sept. Orig. č. 2540.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že dnes k VMti jel Odolen, tu jsú jemu na cestě blízko u Hracholusk vzeli koník, a on zase na zámek pěšky přišel. Prosil mě, abych VMti psal o těch věcech, kteréž jste VMt jemu poručili. Nejprve o Nejpergéři, ten jest otbyt; a o novinách: pan Strakonický tak VMti pověděti kázal, že jemu podtají Vlach pověděl, jsa včera v Strakonicích, žeby

pan Prachatický za jisto byl u Praze u krále Polského a jednaje ty věci, žeby chtěl lidi krále Polského na zámek Prachatice sobě ku pomoci pustiti.*) Pak to VMt vědúce, jestližeby ta věc v pravdě tak byla, račte se v tom opatřiti. A jestliže bych co jiného v tom zvěděl, nezmeškám vedle povinnosti své VMti dáti věděti. Datum ex Helfenburk, feria III. Lamperti anno dni ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššímu král. Českého, pánu mému milostivému.

478.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: zprávy z okolí i z Prahy.

Na Helfenburce. 1471, 20. Sept. Orig. č. 2541 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A račte věděti VMt, že Vlach s jinými nepřátely sbierá se silně. A tak mě zpravují, žeby chtěl k Prachaticóm. A račte věděti, že král Polský z Prahy k Hoře táhne, a že tak slyším, že jsú Poláci nějakú puotku s Pražany jměli, a že jsú některému Poláku ruku uťali. A drahně Poláků ot něho do Polsky jedú. A také račte VMti věděti, že včera naši pěší jali sú tři služebníky Rúbíkovi, jménem Jana Straku, Svátka a Martina Malého. Račte VMt věděti, že ten úmysl mám, abych jednoho panu Odolenovi dal, aby ho vypravil. Datum feria VI. ante Mathaei majoris, anno dni ɔc. LXXI.**)

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššímu král. Českého, pánu mému milostivému.

479.

Jindřich Roubík purkrabí Meidšteinskému: že propadl základem za čtyři vězně.

Na Hluboké. 1471, 22. Sept. Orig. č. 2542.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu nynějšieho! A jakož jsi slíbil za Halačka, Radu, Duchoně a za Boztova syna z Zálužie, za ty čtyři, na postavenie do sv. Jakuba pod devadesáti a devieti zlatými: i věz, žeť jsú sě na ten čas nepostavili a základ spravedlivě propadli. A jáť mám od pana Medka dobrú vuoli na ten list i na jiné; i napomínám tě vedle slibu tvého a pečeti tvé, kterýž mám s dobrú vólí páně Medkovú, aby mi základ za ně plnil i s škodami, kteréž sem vzal pro tvé neplněnie. Paklit se ta věc nestane a nebudeš mi plniti hned bez meškánie, budu o tobě tak mluviti a rozpisovati, že sě za to musíš styděti. A které škody budu déle bráti pro tvé neplněnie, nemienim jich opustiti. Toho mi daj hned odpověď listem svým. Ex Hluboka, dominico ipso die s. Mauricii anno ɔc. LXXI.

Jindřich Rúbík z Hlavatec, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunášovi z Machovic, purkrabí na Majdštejně, přieteli běhu nynějšieho.

*) Kousek otištěn v A. Č. V. 330 pod čárou. **) Cf. A. Č. V. 329 č. 27.

480.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: zprávy o Vlachovi, pánu Strakonickém a Vodňanských.

Na Helfenburce. 1471, 23. Sept. Orig. č. 2543.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! A věděti dávám, že Vlach včera jel jest z Březie na Sušici sám osm, a jiných tu nechal. A pán Strakonický dnes již jest k městu přitrhl. A poslal sem tam Kožíška, aby ty věci dále přezvěděl, i ještě mi se nevrátil ꝛc. A teď posielám listy, jeden páně Strakonického o tu pomoc, a druhý Vodňanských, že dávají týden věžňóm napřed věděti, pro někakého pohana*) ꝛc. A já jich také obeslal; a mám jich XIIII, a oni mají našich VII. Datum Helfenburk, feria II. post Mauricii anno ꝛc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Uroz. panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

481.

Purkrabí Meidšteinský Janovi z Rosenberka: o nesnázi s Roubíkem pro poddané Rosenberské.

Na Meidšteině. 1471, 24. Sept. Orig. č. 2544 a.

Urozený pane a pane muoj milostivý! Jakož VMt píše, proč jsem vám ten list poslal, jako mi Rúbík píše: i račtež věděti, že jsem vyručil lidi vaše z Zálužie Halačka a jiných viece, ježto jsú je zjímali za holdem na Hlubokú, od Medka, na postavenie pod základem. A v té mieře Medek z Hluboké sehnán. I neviděli jsú jeho kde hledati, aby se mu stavěli. A purkrabie o těch věcech dobře vie, i račtež jse na ně vyptati. Rúbík již mě z toho základu napomíná, a já jsem od něho jich nevyrukoval, a tak píše, že mu Medek na muoj list dobrú vuoli dal. I račtež VMt na ty věci mysliti, muožte-li co těm chudým lidem pomoci; pakli VMt nemuožte, ale račte přikázati, ať jse stavějí a mě vyvadie. A jestliže ráčíte na ten list odpověď dáti ote mne, i račtež odepsati Rúbíkovi; pakli neráčite, ale vraťte mi list zase, kterýž mi Rúbík píše, ať já mu jsám odpověď dám. Ex Majštajn, feria III. post Maurici anno dni ꝛc. LXXI. Kunáš z Machovic.

Urozenému pánu a panu Janovi z Roznberka ꝛc, pánu mému milostivému, buď list dán.

482.

Úředník Rosenberský (komu?) o Vlachovi.

B. m. [1471, počátek Oct.] Cedule č. 2557.

Tuto neděli minulú před sv. Václavem [22. Sept.] Hrzkóv syn z Budkova a Meninský z Březie s pěšími šli mimo město, bylo jich na 1½ C té sběrné lotro-

*) nebo: Pohana?

viny, a hnali jedinú krávu; byli v Drkolnách, tam něco spálili a holdovali. A tak sem zpraven, že Vlach nedočekal těch pěších a že jel, když oni šli k Březí, dolóv z Březie, tak že jim neměl co dáti jésti. A ti drábi hned rozešli se jemu, lajíce Vlachovi. Někteří byli z Sušice, z Volyně, z Vodňan, z Netolic, z Bechyně. Byli toliko vně pěšky a žádný jézdný nebyl s nimi. Husy, kury, páně z Rozemberka vsech jdúce, zase bili a snědné věci brali v Planském, v Miletínku ......

483.

Jan z Rosenberka opatovi Třeboňskému: o půjčku 200 zlatých.

V Třeboni. 1471, 6. Oct. Orig. č. 2544 b/1.

Jan z Rozmberka, najvyšší komorník království Českého. Kněže opate a kněže milý! Jakož sme vám psali, abyste nám zednali dvě stě zlatých: i pověděl nám kněz Marek od vás, že nemuožete nic zednati na klenoty. I muožete tomu rozuměti, že sme toho pro svój zvláštní užitek neučinili, než pro vieru křesťanskú bychme toho na vás žádali. I ještě žádáme, abyšte to učinili pro vieru křesťanskú a zednali těch dvě stě zlatých, a zvláště pomniec na to, kterak ste sě v tom k nám měli, a vedúc nás k tomu, abychme váleli pro vieru křesťanskú, a všecky jiné věci abychme na stranu odložili, jakož je muožete šíře v paměti mieti, kterak ste se k nám měli i k našim poddaným. Pakli to nemuož býti, ale vraťte mi ten list, kterýž ode mne máte, ježto bych pod kledbú neměl těmi klenoty hýbati, jakož ten list šíře ukazuje.*) A poněvadž jest tak vysoko ta potřeba přišla pro vieru křesťanskú, a myť sě chcem sami pokusiti, mohli-li bychom kde zednati a zastaviti; paklibychom nemohli, ale prodati; a svátosti bychme vám zachovali. A u budúcie časy chcem toho rádi pilni býti, což bychom mohli, zda bychom mohli co stříebra zase dobyti; nebudem-li moci tolik, ale což bychom mohli, a vám navrátiti. A ten list probodnúc pošlete nám jej v tento čtvrtek. Datum Krumplovii, dominico die post Octavam s. Venceslai annorum ɔc. LXXI.

Venerabili in Christo patri domino Michaeli, abbati monasterii in Třeboň, nobis dilecto.

484.

Týž úředníkům Třeboňským: o zastavení skvostů kláštera Třeboňského.

B. m. [1471, 6. Oct.] Koncept č. 2544 b/2.

Hajtmane a Řehoři! Toto knězi opatovi povězte a konventu, že sme to vzali před se z veliké potřeby a ne z lehkosti, což se klenotóv dotkne a svátostí, jestliže bychom byli v tom obmeškáni, což by nám KMt spravedlivě měl dáti a učiniti, kněz legat též, i zadrželi a nedali nám, že sme to tak předsevzali, netoliko klenoty ty, kteříž sú při tom záduší tu v Třeboni našeho nadánie, ale i po jiných našich nadání,

*) Viz číslo 57. str. 238 VIIho dílu Archivu Českého (1461. 26. Nov.).

aby zastaveny byly, by pak měly prodány býti, svátosti z nich zachovajíc; a to, přišlo-li by k tomu, ne z lehkosti ale pro uvarovánie nás a našich dobrých lidí nenabytého zlého. A vezměte od nich těch kusóv všech; cot který kus váží střiebra, vypsáno na ceduli.

485.

Racek Kocovský purkrabí Krumlovskému o vybavení vězňů svých z Helfenburka.

B. m. 1471, 11. Oct. Orig. č. 2545.

Službu svú vzkazuji, pane Kunráte, přieteli milý! A jakož jsem páně Mti psal několikrát o služebníky o své, kteříž jsú mi zjímáni na Helfenburk, Jana Řečka a o pachole: i JMt mi na žádný list muoj odpovědi nedal a služebníkuov mých JMt propustiti nerozkázal. Než, milý přieteli, tys mi na jeden list odpověd dal, že páně Mti doma nenie, a když JMt doma bude, že budeš s JMtí o to mluviti. I milý přieteli! ještěť tebe prosím, aby se k tomu přičinil a s JMtí mluvil, aby JMt rozkázal, aby služebníci moji propuštěni byli, neb bych JMti nerad svévolně hněval. A byť mi JMt o koho také psal, nic bych JMti nedal se o to starati, než byl-li by kto co muoj JMti vinen, kázal bych JMti opraviti. A toho mi daj odpověď listem svým. Datum feria VI. post Dionysii annorum dni 1471.

Racek z Kocova a na Horažďovicích.

Urozenému panu Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

486.

Příbram z Klokočína vyrukuje u purkrabí Krumlovského Koubu z Krtel.

B. m. 1471, 14. Oct. Orig. č. 2546.

Já Příbram z Klokočína vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, neb čtúcí slyšeti budú, že jsem slíbil a mocí listu tohoto, z vězenie vyrukuje, slibuji na postavenie za Koubu, Hanušova zeti z Krtel, pod šestnádct zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých, urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, neb úředníku, kterýž by toho času byl na témž zámku, tak že týž Kouba má se postaviti v moc nadepsaného věřitele mého na hradě Krumlově u veliké světnici na den sv. Jiřie najprv příštieho, ten den do západu slunce během svým přirozeným, aneb když by mi věřitel mój dal týden napřed věděti. Pakliby na ten čas, jakož jest povědomo, se nepostavil, tehdy znám se tiemto listem, že sem zaň základ nadepsaný spravedlivě propadl. A ten mám a slibuji svú dobrú vierú křesťanskú, rukú společnú a nerozdielnú, dáti a splniti věřiteli mému již psanému konečně ve čtyřech nedělech od propadenie a nepostavenie pořád zběhlých, s túto výmluvú: jestližeby již psaný Kouba umřel, neb nemocen neb jat byl na stranu jich, ježto by

však ty příhody jeho nepostihly [sic] s okázáním dobrého svědomie, a na ten čas se nepostavil, nemám základem hynúti; takže v takovém jetí věřitel mój má o něj státi, jakožto o svého vězně. Ale kdyžby prost byl aneb z nemoci poslal [sic], mám a slibuji ve dvú nedělí po sproštění neb z nemoci povstání jej postaviti, tak pod základem ňahoře psaným. A to jemu slibuji všecko věrně a právě zdržeti beze všie zlé lsti. Tomu na svědomie a lepší jistotu pečeť svú vlastní dal sem přitisknúti k tomuto listu. Datum feria II. ante s. Galli anno dni ɔc. LXXI.

487.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: že se Roubík strojí proti Maidšteinu.

Na Helfenburce. 1471, 18. Oct. Orig. č. 2547.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Věděti dávám, kterak jest ke mně přišla jedna žena z Netolic, zpravila mě, že by Roubík strojil se s řebříky. A tak za jisto zprávka, žeby měl zrádci na Majštajně, a žeby se chtě oň pokusiti. I milý přieteli! To věda, opatř ten zámek, aťby páně Mt o zámek nepřišel. A milý přieteli, prosím tebe, pošli mi kořenie: IIII libry pepře a libru šefránu, neb se nám nedostává, po tomto poslu. A věz, žeť jest Vlach vypálil Želézkovi z kruntu dvuor a v Krainště*) dvě stodole. Datum Helfenburk, feria VI. post s. Galli anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu ɔc, přieteli zvláště milému.

488.

Týž Janovi z Rosenberka: v téže věci.

Na Helfenburce. 1471, 18. Oct. Orig. č. 2548.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kterak jest ke mně na zámek přišla žena z Netolic, zpravující mě, žeby Roubík strojil se s řebříky. A tak za jisto praví, žeby měl zrádci na Majštejně, a žeby se chtěl s řebříky k němu pokusiti. I milostivý pane! to VMt věděúce, račte toho opatřiti, aby VMt o zámek nepřišli. Ex Helfenburk, feria VI. post s. Galli anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

489.

Racek Kocovský úředníkům Krumlovským: žaluje na purkrabí Helfenburského.

B. m. 1471, 18. Oct. Orig. č. 2549.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! A žalujiť vám na Jana z Vlksic, purkrabí Helfenburského, kterak o mně sobě lživé řeči smýšlé, ježto on ani žádný

*) Krajničko.

jiný mě nemuož v pravdě z ničehož viny dáti, aniž mi žádný jiný viny dává; než on sám sobě na mne lži smýšlé, a to proto, aby mi to opraveno nebylo, což mi se jest na Helfenburk stalo, ježto mi se státi nemělo. A prve mi mým chudým lidem pobrali; toho jsem byl nechal v dobré vuoli státi pro páně Mt, neb bych raději JMti slúžil, než JMt o takovú věc hněval. Ale poněvadž mi se teď stalo, že mi služebníky mé zjímali na Helfenburk Janka Rečka, kterýž u mého služebníka koní choval, a druhé pachole, kteréž mých koní mělo chovati, o ty sem tak mnoho již páně Mti psal i na Helfenburg, že za to již nestojie. A proto nemohu toho na páně Mti mieti, aby mi je kázal propustiti. I milí přietelé! Tohoť vám žaluji, coť mi se děje, a prosím vás, abyšte se panem JMtí mluvili, aby mi to opraveno bylo, což o mně ten Vlksický lhář píše, a služebníky mé pán JMt aby kázal propustiti. A rád bych věděl, abyšte se dobře měli, jako moji dobří přietelé. Datum feria VI. in festo s. Lucae evangelistae annorum dni 1471. Racek z Kocova a na Horažďovicích.

Uroz. pánóm, Kundrátovi z Petrovic, Přibíkovi Hadkovi z Paběnic, přátelóm mým milým.

490.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: hájí se proti nařknutí Racka Kocovského.

B. m. 1471, 21. Oct. Orig. č. 2550.

Urozený pane, pane mně milostivý! A jakož mi VMt píšete o tom Rackovi Kocovském, kerak ho vysoce haniem: toť se děje pro VMt. Nebtě se na jeho zámek VMti nepravě stalo; v tom křesťanském přiměří pobráno jest VMti chudým sirotkóm Želibořickým. A račte VMt věděti, žeť sem mu podal urozeného pána pana Jana z Švamberka, mistra převorstvie Českého, aby o tu věc se mnú před JMtí stál. A jakož mi VMt píšete, abych toho haněnie nechal: i VMti rozkázanie chci rád zachovati. A račte VMt věděti, jakož jest Kocovský pokládal Jana Rečka za svého služebníka, keryž jest jat na Helfenburk; i račtež věděti, žeť jest Vlachů služebník ten jistý Rěček, a onť jest chtěl na VMti i na mně jeho vytočiti, pokládaje jeho za svého služebníka, an jeho nenie. I milostivý pane! Prosím VMti, budeliť co VMti Kocovský viece psáti, račte mu VMt tuze odepsati. To máte VMt bohdá shledati v pravdě, že bohdá ve všech kusiech sem proti němu práv. Datum feria II. in die XI millia virginum anno dni ɔc. LXXI. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Dále což Bezděkovec s VMtí mluviti bude, abyšte jemu v tom ráčili věřiti. A račte VMt věděti, že mám jednoho u vězení zhúbce velikého VMti chudých lidí. I držel sem jej, chtěje jej umořiti. A tři neděle a den nedal sem jiest ani píti, kromě čtyř pečencuov. I račte věděti, že sem k němu poslal mněje, že by umřel. A ti, kteří u něho byli, prosil jich, aby ho při životě nechal, a tak pravě, že tú smrtí nemá s světa sníti, a žeby se chtěl VMti zapsati, aby proti VMti, dokudž jest

živ, nebyl, a chce dáti k tomu XXti zlatých. I což jest VMti úmysla, to mi račte dáti věděti listem svým, co mám s ním činiti.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝛc, pánu mému milostivému.

491.

Petr Kapléř Janovi z Rosenberka: o škody, které se jeho poddaným staly na Helfenburk.

Ve Winterberce. 1471, 20. Nov. Orig. č. 2554.

Služba má napřed, urozený pane, pane milý! Jakož jsem s VMtí v Budějovicích mluvil o ty škody, kteréž jsú lidé moji na Budilově vzeli z Helfenburka zámku vašeho, teď VMti na dúšce vypsáno dávám. Ex Winterberk, die Mercurii post Elisabet viduae annorum ꝛc. LXXI.

Petr Kaplěř z Sulevic a z Winterberka.

Item II kopě dobytka velikého i drobného zajeli, šacstvie, což jsú v chalupách měli, vše pobrali. Item Votíkovi, služebníku mému, dvór na Březie spálili i jeho lidem. Item také Jeroslav Stebňák z Čištic truhlu s šacstviem má na Helfenburk, to abyšte jemu ráčili kázati vydati.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého pánu mně milému.

492.

Purkrabí Helfenburský purkrabí Krumlovskému: o pánu Strakonickém a o Vlachovi.

B. m. [1471.] Orig. č. 2555.

A také věz, milý přieteli, že pán Strakonický nemá se k tomu, aby ta pomoc dodána byla, což sem jemu psal, aby dodáno bylo, a JMt nemá se k tomu, a na to mi žádné odpovědi JMt nedal. I věz, že včera přijel Vlach do Strakonic, maje CX koní, a tu noci ležel, a pěších i s vozy za sebú čeká. Toho neviem, kam se obrátí. A také věz, milý přieteli, že mi Vodňanští psali, žeby kuože chtěli kúpiti, jedné abych jim klejt zjednal ode vší strany našie. I prosím tebe, zjednaj Sedláčkovi samému čtvrtému klejt a pošli mi po tomto poslu.

493.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o Vlachovi.

B. m. [1471.] Orig. č. 2556.

Pane milostivý! Snad VMt toho neviete, kterak ten Vlach z Březie z Rovné tvrze, dnem i nočně vaši chudinu přélištně hubí a psuje, a vzdy bez oblevenie ženú a nesú, ano líto těch chudých lidí vašich, toť pán buoh vie! VMt račte na to mysliti a to opatřiti některak, nemeškajíc, podle potřebnosti ꝛc.

494.

Kuneš Vidlák Janovi z Rosenberka: aby nebyl nucen dávati pomoci na Zvíkov.

V Neustupově. 1471, 22. Nov. Orig. č. 2560.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A račte věděti, že purkrabie váš Zvíkovský*) obeslal mě jest, abych všem lidem svým, jakž kdo sedie, kázal, aby dali na Zvíkov po strychu žita a po strychu ječmene, a pakliby nedali, že je k tomu sám chce připravovati, jakož teď list jeho VMti posílám. I račte věděti, že jest majch lidí mnoho, ježto jest jim všecko spáleno a jiným pobráno, zšacováni, a není jednoho, ježto by neztratil. I věřím já VMti, že vy úředníkóm svým přikážete, ať mne i lidí mých u pokoji nechají, vedle rčení, kteréž mám od VMti. Ex Neustupov, feria VI. ante Katerinae virg. et mart. ɔc. annorum dni LXXI.

Kuneš Vidlák z Slavkova.

Urozený pane, pane milý! byť mi to byl prve vzkázal, dokud jsú lidé měli, kázal bych dáti to i viece VMti. I vzdy já VMti věřím, že rozkážete, ať mně s pokojem nechají i lidí mých.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mně příznivému.

495.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: popírá, že by lidem páně Kapléřovým co pobráno bylo.

Na Helfenburce. 1471, 23. Nov. Orig. č. 2561.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, žeby se Wintrberskému i služebníkóm jeho škoda stala z zámku VMti Helfmburku za úřadu mého: i rač VMt věděti, že já o tom nic neviem, byť který dobytek Wintrberského na zámek VMti přihnán byl. A toť dobře lidé vědie, kteří sú se mnú na zámku. A což se dotýče Otíka, služebníka jeho dvoru, i lidí jeho, o tomť hajtman dobře vie, žeť nenie naschvál zapalováno, než jestližeť se jest jemu která škoda stala, toť se jest stalo vedle lidí Vlachových tu na Březí, nepřátel VMti; nebť sú nepřátely fedrovali, a u nich sú někteří zjímáni. A což se dotýče Stebňáka, o tomť já nic schování neviem, nebť jest za úřadu mého Stebňák starý ini mladý nic nedal schovati. A také račte věděti, žeť sem nad Vlachem pomstu učinil zájem oplatú, a krávy sem jemu pobral, tento pátek již minulý [15. nebo 22. Nov.]. Ex Helfenburk, sabbato in die s. Clementis anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabě Helfnburský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

*) Ještě Smil z Hodějova anebo již Jan Štmelinský z Neprochov? — Bernau I. 449.

496.

Týž témuž: o potřebě houfnic na Helfenburce.

Na Helfenburce. 1471, 25. Nov. Orig. č. 2562.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, což se dotkne těch houfnic, jakož máme na zámku dvě: a to sem prve VMti předkládal, že jsú velmi potřebné na zámku. A VMt píšete, že bych já jich nechtěl poslati. I rozkážete-li VMt, budúť poslány, a přide-liť na nás jaká potřeba, ježto bychme měli děly odpierati, to pak VMt potom zviete, jaký toho zisk mieti budete. Jakž VMt kolvěk rozkážete, tak se stane. A račte VMt věděti, že nepřietelé VMti, jakož sem o nich VMti prve věděti dal, že jsú, přitáhše k lesóm, i vrátili se zase. A tak slyším, žeby chtěli na VMti panstvie na dobytek k Krumlovu. To vědúce VMt, račte lidi kázati vystřieci. Datum Helfenburk, feria II. in die s. Katharinae annorum ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfnburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

497.

Týž témuž: o dělení kořisti vzaté nepřátelům.

Na Helfenburce. 1471, 27. Nov. Orig. č. 2564.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Že jakož z daru všemohúcieho pána boha Oldřich Želézko a Bezděkovec s jinými pobrali sú čtyři vozy lesnie s vozníky a rytieře [nebo: Rytieře?] samého pátého jali z Vodňan: i jest ruoznice mezi mnú a jimi taková, že což se tkne věznóv a vozníkuov, toho nejsú odporni VMti z toho polovici dáti, ale což se dotýče vozuov lesních, toho odporni sú VMti polovici dáti. A přes to tak pravie, jestliže VMt rozkáže, hotovi sú i těch vozuov polovici dáti. I prosím VMti, račte mi o tom psáti, kterak se jmám v té věci mieti, po témž poslu. Ex Helfenburk, feria IIII. post. b. Katherinae virg. ac mart. anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

498.

Purkrabí Horaždějovický purkrabí Helfenburskému: aby lidem páně Rackovým vzatek navrácen byl.

B. m. 1471, 1. Dec. Orig. č. 2566.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož sem prve psal o lidi z Měčína, pána svého, a dávaje věděti, že jsú lidé z Měčína pána mého dědiční, a prosě, aby jim to bylo navráceno, což jim jesti vzato, jakož sem to v listu svém

šíře položil: i toho se jest nestalo. Než píšeš mi nějaké příčiny neslušné a dotýče toho, žeby se znali k Klatovským, a žeby pro tu příčinu nechtěl jim vrátiti. I věziž, přieteli milý, ktož jest to na tě vznesl, žeby oni pána mého lidé dědiční nebyli, tenť by křivdu mluvil a v hrdlo lhal. A dále dotýčeš v listu svém, žeby oni se znali před rychtářem starým Strakonickým a před Jírú Hrbem a před Polákem, purkrabím z Čejetic: i věziž, přieteli milý, žeť jsem já s lidmi pána svého o to s pilností mluvil, jestli to tak, žeby se oni k komu jinému znali, nežli ku pánu svému dědičnému? A oni tak pravie u pravdě, že toho žádný nemuož řiece u pravdě, by se oni k komu jinému znali, nežli ku panu Rackovi, pánu svému dědičnému. A jeden z nich jest rychtářuov syn z Měčína. I milý přieteli! to věda, že jsú oni u pravdě pána mého lidé dědiční, věřímť já tobě, že ty statky lidem pána mého kážeš navrátiti, což jim jest pobráno, a příčina zlé vuole mezi pány nebudeš. Neb jestližeby to navráceno nebylo, mušilo by to na pána tvého JMt vznešeno býti, že se jest to stalo na pána tvého zámek, ano pán muoj na JMt žádné péče nemá. Datum dominica prima in adventu annorum dni 1471. Racek z Veselé, purkrabě na Horažďovicích.

Urozenému panoši Janovi z Vlksic, purkrabí na Helfenburce, přieteli dobrému.

499.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o potržce s lidmi pána Strakonického a o lidi Racka Kocovského.

Na Helfenburce. 1471, 1. Dec. Orig. č. 2567.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že Jindřich od Dubu, služebník páně Strakonického, učinil svévolně výboj sám osobně s lidmi svými nad lidmi VMti v Bavorově, a vybil dvuor a vzal lidí VMti dvě krávě. A ten skutek učinil jest VMti neohradiv se, jako na dobrého člověka slušie, ini obžaloval. I milostivý pane! Račte mi o tom dáti věděti, jmám-li lidí VMti mstíti. A také pan Strakonický odpierá VMti s lidmi svými na zámek pomoci dáti, a toto jest příčina s duovodem naň hodná. I zdá-li se VMti jemu o to psáti, to buď při VMti; pakli mi co jiného v tom rozkážete, hotov sem učiniti, nebť jmám s to na zámku lidí dosti. A také rač VMt věděti, že Zibřid jest se mnú na zámku a leží tu na svú škodu; v pátek, jeda z Strakonic, vzal dva vozy; a ti formané zvali se v Strakonicích i přede mnú, když sú je nahoru přivedli, že sú z Klatov; a purkrabie Kocovského psal mi, chtěje je vymluviti, pokládaje ty formany za lidi pána svého. I přivezeny sú na těch voziech některé věci, jakožto žito, chmel, řípa, dva postavy sukna ɔc. I chtěli by VMti jedné z toho třetí čést dáti, a praviece, že na svú škodu na zámku jsú. I prosím VMti, račte mi o tom rozkázati, kterak jmám se k té věci jmieti. Nebť jest Zibřid člověk dobrý; kde co vezme, to všecko na zámek nese, a na svú škodu

leží. I račte se k němu milostivě ukázati. Odpovědi prosím po témž poslu. Ex Helfenburk, dominico post s. Andreae ap. anno dni ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

500.

Týž témuž: o lidech Racka Kocovského a o vězně Vodňanských.

Na Helfenburce. 1471, 3. Dec. Orig. č. 2568.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píše o suknu, abych VMti věděti dal, jaké jest; i račte věděti, žeť sú dva postavy a oba bielá. A pán Strakonický o ně píše, žeby člověka jeho ta dva postavy byla, a purkrabie Kocovského vzdy píše, žeby to lidé a formané byli pána jeho z Měčína, jakož teď list jeho VMti posielám. A o vězních Vodňanských račte věděti, žeť třie sedie a tiť příslušejí k šacunku, a jsúť z předměstie; než o Rytieře psali mi měštěné, pokládajíc jeho za služebného, jakož VMt dobře vie, že z mladosti po službách jezdil. A já jemu rok dal s pacholkem. Pak což v tém VMt rozkáže, i to se staň. A úroci Kestřanské ležie hotovi, jedné Zdebor mešká, že po ně nepřijede, nebť sem jeho obsielal, aby je vzal. Ex Helfenburk, feria III. ante s. Barbarae anno dni 1471.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

501.

Týž témuž: že služebníci páně Zdeňkovi vsi okolo zámku dopálili.

Na Helfenburce. 1471, 5. Dec. Orig. č. 2569.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kterak včera služebníci páně Zdeňkovi okolo zámku v holdech vsi, kteréž ještě nebyly spáleny, ty sú již dopálili, takže již žádné naděje v nich nemějte, by které holdy a pomoci k zámku mohli zpraviti a dáti. A úroci Kestřanské jsú hotovi XXX kop; o to se VMt nestarejte, budeť to spraveno. Ex Helfenburk, feria V. post s. Barbarae, anno dni ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

502.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: dává mu výstrahu.

V Budějovicích. 1471, 6. Dec. Orig. č. 2570.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte mi odpustiti, že VMti tak často připomínám, neb toho potřebu znám; protož račte zámkuov kázati pilni býti; a račte

jistě věděti, že na některém zradu máte. Datum Budveis, feria VI. in die s. Nicolai anno dni ꝯc. LXXI. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

503.

Jan Jedlce z Obděnic Janovi z Rosenberka: prosí o pomoc proti Zmrzlíkovi.

V Obděnicích. [1471] 6. Dec. Orig. č. 2571.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A VMti věděti dávám, že jest mi Zmrzlík*) odpověděl i pobral; a věda dobře, že jsem služebník VMti, neviem, proč je mi to učinil. I prosím VMti, jako pána svého milostivého, že mně v tom neráčíte vopustiti a mně nějakú pomoc dáti, ať bych se jemu mohl hájiti, proti jeho té vuoli. A toho vod VMti odpovědi žádám po tomto poslu milostivé. Ex Obděnic, feria VI. in die s. Nicolai. Jan Jedlce z Obděnic.**)

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

504.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o pobrání Klatovským.

Na Helfenburce. 1471, 8. Dec. Orig. č. 2572.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt píšete, abych se zeptal o to pobránie Klatovským a VMti dal to rozumně věděti ꝯc. I račte VMt věděti, že ti lidé, kterýmž jest pobráno, znali se k Klatovským v Strakonicích před starým rychtářem Strakonickým, i před jinými, ale ten rychtář nechce toho znáti; než když sú byli přivedeni na zámek, znali se přede mnú a před Zibřidem, že sú z Klatov. Datum Helfenburk, dominico post Nicolai confessoris anno dni ꝯc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝯc, pánu mému milostivému.

505.

Jan z Rosenberka Jarohněvovi z Úsuší: aby se staral o glejt pro Jindřicha Roubíka.

B. m. 1471, 8. Dec. Orig. č. 2573.

Jan z Rozmberka ꝯc. Jarohněve milý! Vyptejž se tu v Budějovicích, kterak opět Rúbík má glejt mieti za dvě neděli, v tom má do Prahy jeti a své věci jednati, jakož šíře se na panu Zdeňkovi vyptáš. I psali sme panu Zdeňkovi, přieteli našemu,

---

*) Václav, Jan a Jaroslav Zmrzlíkové ze Svojšína připomínají se v době této. Který z nich se tuto míní, nevím. **) Viz Archiv Č. VII. str. 221 číslo 25.

aby se pokusil, muož-li to kterak býti, aby s ním ty dvě neděli v stánie vstúpeno bylo; neb stane-li se, měli bychom před sebú některú věc užitečnú. I žádámeť s pilností, aby o to mluvil se pánem, i přičinil se s pilností, zda by k tomu mohlo přivedeno býti. Takéť teď posielám list Vlksického, jemuž srozumieš; i žádámeť, aby o to s pilností mluvil, aťby to pán opatřil. Také muožeš pamatovati, kterak prve když s Rúbíkem stánie bylo, že v tom hleděl jedné posílenie, a kdy stánie vyšlo, inhed zase válku začal, ať pán pomní na jeho chytrosť. Datum dominico die Conceptionis Mariae anno LXXI.

Famoso Jarohněv de Úsušie, fideli nostro dilecto.

506.

Jan Lhota Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Racka Kocovského.

B. m. 1471, 9. Dec. Orig. č. 2574.

Urozený pane, pane milý! Služba má VMti. A jakož VMti píše pan Racek z Kocova o lidi své z Měčína, kterýmž jest pobráno na Helfenburk na zámek VMti. I račiž věděti, že mi jest to dobře svědomo, očť vám píše, že jest to tak u pravdě, že jsú lidé jeho dědiční z Měčína, a kdyby bylo potřebie toho, žebych to mohl bez hřiechu u pravdě a bez hanby spraviti, že jsú to lidé jeho dědiční, o kteréž píše. I věřím já VMti, že VMt to věda, že se ráčíte k němu mieti jakožto k tomu, ježto VMti rád slúží. Datum feria II. post Conceptionem s. Mariae virg. gl. ann. d. 1471.

Jan Lhota mlazší z Dlúhé Vsi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu milému.

507.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: že lidé z Helfenburka pobrali Vodňanským a s přípravou v ženském rouše Píseckým.

Na Helfenburce. 1471, 21. Dec. Orig. č. 2576.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, kterak pěší VMti tento čtvrtek již minulý jali sú Plačka z Vodňan samého druhého, a kuoň dobrý jemu vzeli, a VI vozníkuov v lese nad Chelčici k tomu. A dnes jiezní i pěší byli sú na Putimi u Piesku, a z daru božieho, s přípravú v ženském rúše, některých pěších, že sme je zklamali, a XL krav a XXX vozníkuov jim vzali, beze všie škody, nebť jest jich málo bylo na kostele; a k tomu času sem ty věci strojil s radú jiných ɔc. Ex Helfenburk, sabbato in die s. Thomae a. d. ɔc. LXXI.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Také račte VMt věděti, že služebníci VMti zjímali tři pěšie Roubíkovi, a všickni

Poláci; a o jednoho stojí, a o dva nechce státi, pravě, že sú svévolně šli bez jeho vědomie. Pak což VMt s nimi ráčíte rozkázati, hotov sem učiniti.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

508.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: dává mu výstrahu před Pražany a městy, a vypisuje srážku u Želibořic.

B. m. 1471, 28. Dec. Orig. č. 2578.

Služba má, urozený přieteli mně zvláště milý! Věděti dávám, kterak mě zpravují dobří lidé, žeby Pražané s jinými městy nepřátelskými na pole se strojie [sic] velmi silně, a také tento týden že mají děla Táborská na Piesek přivésti, a žeby chtěli k Malovicóm.*) I to věda, milý přieteli, již to objednaj, jakž se tobě zdáti bude. A také věz, že našich pěších X bylo v chuozi, i stáli nad Želibořici, i uzřeli, an ve dvoře v Želibořicích vybíjejí; ihned táhli tam naši pěší, a keříž ve dvoře vybíjeli, na ty udeřili a s těmi se bili; a hned jiní, kteří jsú na placu stáli, proti našim táhli. A bylo nepřátel v počtu bez jednoho XXti. A naši zase proti nim shromáždivše se, i tu se druhé s nimi potkali, takže naše dva dobrá pacholky na miestě ostala a dva raněna; a těm bohdá nic nebude. A jich několik velmi zranili a šest jich slibem zavázali, a vzeli jim pavezu, terči a dvě kuše, IIII šavle. I milý přieteli věz, že sú tu byli Dobevského**) služebníci někeří i lidé jeho. I milý přieteli! Považiž té věci, co se od něho pánu našemu JMti stalo, že nenie hodná věc, abychom to tak opustili. Já ten úmysl mám bohdá, abych jemu otpověděl, a jemu všecko chci spáliti, neb jest toho hoden, neb jest se nešlechetně ot něho stalo a od jeho služebníků i lidí pána našeho JMti služebníkóm. Datum sabbato Innocentum anno ɔc. LXXI. A což jest tvého úmysla, to mi daj věděti po tomto poslu.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli mně zvláště milému.

509.

Jan ze Švamberka Janovi z Rosenberka: že lidé jeho u Želibořic nebyli; stížnosť na Vlksického.

V Budějovicích. 1471, 29. Dec. Orig. č. 2579.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli milý! Vědětiť dávám, že když sem s nocí do Budějovic přijel, tu někteří dobří lidé přišedše ke mně i pravili mi, žeby ke mně zlú vuoli [sic] a z té příčiny, praviec, žeby tu moji byli, když sú

*) Cf. A. Č. V. 332 č. 31.

**) Jana z Dlouhé Vsi a z Dobeve, kterýž připomíná se 1465 (9/2), anebo Petra z Říčan a z Dobeve, kterýž připomíná se r. 1473?

Želibořice vybíjeli. Věz, pane přieteli, žeť jest tu muoj žádný nebyl; neb sú některé zjímali, nechť se jich tiežie, jestli muoj který, a budeliť který mój, a že to bude provedeno, chciť opraviti po panu Zdeňkovi, neb po někom dobrém v kraji. Nebť moji nemají ode mne přikázanie, byť komu škoditi měli; a jest věc svědomá, kto sú to učinili a čiť sú. I věřímť pane a přieteli, že takovým křivým řečem na mě věřiti nebudeš, neb vieš, žeť sem vzdy té cesty hleděl, vás sobě zachovati, i ještě hledím. A tomu rozumiem, že toho žádný jiný nevede než Vlksický, chtě mi [sic] snad tudy z toho viniti, pobrav lidem mým statek jich, a já naň žádné péče nemám, a nic vrátiti nechce; neb viem, že mi se to bez vašie vuole ději. I věřímť vám, že mi to od něho opraveno bude. Pakli by mi to opraveno nebylo, již bych jemu toho déle trpěti nemohl, nebť mi se a mým služebníkóm od něho zase škody dějí. A vám toho pane na něho napřed žaluji, a jiným dobrým lidem také bych mušel žalovati, kterak mi se od něho děje. Neb to, co nyní škody činí, chce se tudy očistiti, pravě, žeby moji vašim škodili. Toho mi dajte odpověď listem svým po tomto poslu. Datum Budvajs, dominico post Innocentum juvenum anno ɔc. LXXI.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie Českého ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, přieteli mému milému.

510.

Bohuslav z Býšova purkrabí Krumlovskému: rád by zachoval přátelství dobré s pánem z Rosenberka.

B. m. [1471.] Orig. č. 2582.

Služba má, urozený přieteli milý! A pravil mi Janek, forman z Mahúše, že si s ním o některé věci mé mluvil, a Ozvaldovi abych klýt dal přede vší stranú. I milý přieteli! toť by mi těžko přišlo, nebť by mi druzí rádi učinili protivnosti, což by mohli. Než učiň takto a přikaž Ozvaldovi, ať on s tiemto formanem přijede, a jestližeby jeho kto potkal anebo jal, ať die, že jest vězeň mój a ctí a vierú zavázán, aby se stavěl, a že se stavět de, i nenie snáz jej bude vypraviti. Jestližeť by jej co zašlo, a jáť tobě slibuji věrně, pravě, křesťansky to jemu zachovati, bez jeho škody, jako člověk dobrý, a bezpečně ke mně příde aneb přijede a nebojí se než pána boha. A také Janek mi pravil od tebe dobrú vuoli, ježto já z toho tobě děkuje, jako přieteli svému dobrému. A prosím tebe, mluv o mně se páně Mtí, ať JMt mne s pokojem nechá, statku mého i Sedlce, abych já raději JMti slúžil, co by mi se ctí bylo i vám všem, než bych JMt hněval. A o to, ktyby kázal ty a pan Had, přijel bych sám ku páně Mti. A dávno sem prosil páně Mti; rozumím, že někto viece mluví páně Mti. A vdy bych se nerad škodami velikými studil JMti. A toho žádám po jistém poslu odpovědi. Dán na Sedlci v pátek. Bohuslav z Býšova.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému času nynějšího.

511.

Oldřich Hřebenář z Hřebene purkrabí Krumlovskému: o člověka svého z Čákova.

V Budějovicích. [1471.] Orig. č. 2583.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Vznesl na mě člověk moj Húzka z Čákova,*) že by jej upomínali základu za Zicha Žabovřesk, kteréhož máš u vězení na Krumlově. I zpravil mě člověk mój Húzka, že jest zaň slíbil, jestliže jej vypustíš na jich rukojemstvie, že zaň státi chtie; i nenie vypuštěn z vězení, a základu upomínáš! I zdáť mi se to nepodobné, mieti u vězení vězně i z základu upomínati. A tak praví člověk mój, by byl vypuštěn na jich slib, že by chtěli dosti svému slibu učiniti. I prosím, milý přieteli, učiň v tom spravedlivě člověku mému. I prosím tebe, piš mi list o to, abych uměl té věci porozuměti a od svého člověka spravedlivé udělati. Datum Budvais. Oldřich Hřebenář z Hřebene.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

512.

Rackovi Kocovskému o Beneše z Kalenice.

B. m. [1471.] Concept č. 2584.

Služba naše, pane Racku milý! Jakož nám píšeš o Beneše z Kalenice, žeť by se přikázal, žádaje, abychom jemu překážeti nedopustili oc. Tak sme zpraveni, že jest prve se smlúval s úředníky našimi na zámky naše dávaje. A protož, milý pane Racku! prosímeť my tebe, aby jeho ani jiných takových nepřijímal; a o tohoto muožeš dobře obeslati hauptmana našeho, nebť sme jemu ty věci poručili; s tiem ať se smluví.

513.

Purkrabí Vitorazský Janovi z Rosenberka: o příměří s Čabelickým na Vltavotýně.

B. m. [1471.] Orig. č. 2585.

Urozený pane, pane na mě laskavý a přieznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Rač VMt věděti, že sem stánie udělal s nebožtíka páně Čabelického synem,**) kterýž jest na Týně, až do provodnie neděle. A jinak nerozumiem, než žeby chtěl se na konec umluviti; neb sú se mnú o to mluvili, a já sem do VMti odložil, že s tiem chci VMt obeslati. I račte mi věděti dáti, což v tom úmyslu vašeho, ať bych já se věděl čím zpraviti. Dán. Zikmund z Mirošovic, purkrabie Vitorazský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu na mě laskavému buď.

---

*) Sedláček III. 262. **) Janem Čab. ze Soutic.

514.

Seznam válečníků a vězňů na Helfenburce.

B. m. [1471.] Přepis č. 2587.

Purkrabie, Hynek, Skopec, Kočka, Heřmanský, Velek, Míka, Juona, Mašek, Velšek, Němec, Hanuš, Slovák, Frkač, Petr, Ondrášek, Ondřej malý.

Item toto jsú vězni: Ondřej, Koník, Papúšek a ten jest vždycky v Bavorově, Vavřinec, Žák, Mikeš.

Item což se těchto vězňov dotýče, těmi byšte mohli hnúti, kam by se vám zdálo.

515.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o nedostatku žoldnéřů.

V Třeboni. 1472, 8. Jan. Orig. č. 2589.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, atbych lidi na hotově měl; i milý pane, račte VMt věděti, že viece já jich nemám než tu několik koní; a pěší, kteříž sú, ti služby nemají, nebo již viece než čtyři neděle jsú, jakož sú doslúžili; já jich nemám nač přijéti, neb se jim prvnie služba ještě nezaplatila. Pak káže-li VMt zasě přijéti, já sem hotov učiniti rozkázanie VMti. A také jakož VMt poslala mi ceduli, to, což jest v ní, já té věci nemám se kým zpraviti, neb jest Jonák sem nepřijel, aniž jest mě té věci zpravil, než po vězni mi jest list i ceduli poslal. A také, jakož mi VMt v té ceduli píšete, atbych s lidmi táhl, kamž by pan Zdeněk rozkázal: i prosím VMti, jako pána svého milostivého, abyšte mě ráčili koňmi opatřiti, nebť nemám než jediný kuoň. Datum Třeboň, feria IIII. post Epifaniam domini anno ɔc. LXXII. Markvart z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu,' panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

516.

Jan Kaplicer Janovi z Rosenberka: o Římském hospitale českém rodu Rosenberského.

Ve Velešíně. 1472, 9. Jan. Orig. č. 2590.

Urozený pane, pane milostivý! Modlitbu svú ustavičnú VMti vzkazuji. Jakož mi VMt píše a listy z Říma přinesené posielá, žádajíce věděti, kterak sě ta věc má, a notule abych udělal Fantinovi i jiným. Milostivý pane! Jakž ta věc jest spletena knězem Janem a knězem Petrem, Štavkovými syny, tak vzdy na zmatku stojí, a špital vzdy hyne. Za kněze Michala zle stál, a již desetkrát hóře. Z těchto listóv VMt již vidí, že vystrčivše kněze Michala, i zavadili špitál ve XIIIIti zlatých, a tak pravili, že pro vaše potřeby; bych toho v Řezni nebyl stavil, byla by proto kletba vyšla.

Teď oni sě těžko uvazují. Cožť z listóv rozumiem, již VMt na to péče buohdá mieti nebude; ale protoť by neškodilo, by VMt knězi Janovi někomu povědíti kázal, ať to opatří, nebť on toho diel vede na VMt. A před sím byl zde u mne, pravil mi jest, že již tam poslal V zlatých; jestliť tak, čili nic, toho já neviem; by pak tak bylo, tehdy ještě daleko do XIIII zlatých.

Na tomtoť stojí, pane milostivý: Když kněz Michal, vystrčen jsa těmi mnichy z špitála, přišel na Krumplov, nevěda VMt i s námi tehdáž toho jinak kým lépe opatřiti, dala jemu VMt zasě listy, aby byl tu v špitále do dalšieho opatřenie. A on sě k tomu podvolil, že kdyžkoli VMt ráčiti bude a rozkáže jiným opatřiti, že on chce rád stúpiti. Pak když ono Václav od Slonů byl v Krumplově, ten mluvil o tohoto dobrého druha, mistra Štěpána penitenciáře, kterýž teď sám píše, a Fantin také o něho. I kázal VMt tehdáž psáti Fantinovi, proše za to, aby on v tu věc nahlédl a radil i pomáhal, aby VMt svého práva odvalen nebyl, a ten špitál, bude-li se jemu zdáti, mistrem Štěpánem, neb jinú poctivú osobú, opatřen byl, a to proto, že o knězi Michalovi nebylo slyšeti, by v Římě byl, aby tak špitál nehynul. Pak dyž sem v Řezni byl od VMti,*) mluvil se mnú někaký mistr Jiřík, znamenitý kurtesián, také o mistra Štěpána; i psal sem po něm Fantinovi na první rozum, jakož jemu VMt psal. A toho mého psanie Fantin v tomto listu dotýče.

Milostivý pane! Najvětčieť jesti má starosť o to byla, aby VMt těmi zmatky mnichovskými o své právo poddacie nepřišel; pak poněvadž se ta věc na VMt vznášie a VMt za fundatora kladú, jakož hodné jest, račiž se k tomu také tak jmieti, aby Fantin i s tiemto dobrým druhem, mistrem Stefanem, v hanbě nezóstali; neb což Fantin učinil a činí, toť k vašie žádosti i ke cti domu vašeho vede a pósobí. A takéť slyším, že mistr Stefan dobrý obyčej jmá, že rád hotové mievá; čákať jesti bohdá, žeť něco dobrého tu po sobě zuostaví. Neb jest Václav od Slonů tak pravil, žeby vzdy někakú dobrú paměť po sobě tu zuostaviti chtěl, protože jest Slezák a k koruně České slušie; aby sě bohu napřed česť a chvála dála a chudým pútkníkóm pohodlé a jazyku českému i pánóm z Rozmberku čest nemalá. A na to, milostivý pane, teď přiepisy udělav posielám, kterak sě komu odepsati má, na ten rozum, aby mistr Štefan špitálníkem zuostal. V každém listu máte přiepis i subskripci. A zdá-li se VMti, mnětby se zdálo, že by bylo dobré, poněvadž mistr Štefan již vikářem stolice apoštolské římským jest potvrzen k tomu špitálu, k žádosti Fantinově na vašem miestě, aby jemu toho VMt list miesto presentací s visutú pečetí dáti ráčil a poslati; i budeť dielo s koncem. A bude-li to VMt ráčiti učiniti, tuším, žeť v to Mikuláš**) dobře uhodí. Pakli se bude zdáti VMti, abych já to učinil, i toť já také rád učiním. Nenieť, než o to poselstvie sem; staneť za tu práci, poněvadž o to z Říma sem pracujie, jakož z listóv rozumiem. A bude-li se VMti zdáti, abych zde přiepis

*) A. Č. V. 327 č. 24.

**) z Jihlavy, kancléř Rosenberský.

listu toho udělal, kaž též Mikulášovi, ať mi přiepis té konfirmací nebo institucí mistra Štefánovy zasě po poslu pošle, abych tiem trefněji udělal podle potřeby. Datum Velešin, feria V. post Epiphaniam dni anno ɔc. LXXII. Kněz Jan Kaplicer.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

517.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: dává výstrahu před Vlachem.

Na Helfenburce. 1472, 10. Jan. Orig. č. 2591.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že Vlach s Klatovskými a s jinými nepřátely velmi silně k Vodňanóm táhne. A tak mi dal jeden dobrý člověk věděti, že mienie k VMti do kraje vpadnúti. I to VMt vědúce, račte se opatrně mieti a lidi vystřietci tu v kraji. A také na Budějovice račte dáti věděti i jinam, ať se na péči mají. Ex Helfenburk, feria VI. post Epiphaniam anno dni ɔc. LXXII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

518.

Purkrabí Hlubocký Krumlovskému: o vězně pána z Rosenberka.

Na Hluboké. 1472, 16. Jan. Orig. č. 2592.

Službu svú vzkazuji, běhu nynějšieho urozený přieteli! Věděti dávám, že Vavřinec, služebník páně Rúbíkuov, a druhý Václav, kterýž jest jat za pana Medka, vězni pána tvého JMti, jsú vzati na Budějovice, doma v Uopatovicích, a sedie. To věda, věřím, že o ně státi budeš, jakožto o vězně pána tvého JMti, jakož z práva to učiniti máš, neb jsú na žádné škodě nebyli, než tu v Opatovic leželi; aby je zjímali. Ex Hluboká, feria V. s. Marcelli papae anno ɔc. LXXII.

Aleš z Hlavatec, purkrabě na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho.

519.

Zdeněk ze Šternberka purkrabí Krumlovskému: drobné zprávy.

V Budějovicích. 1472, 26. Jan. Orig. č. 2594.

Služba má, Kunráte milý! Opět pan Čabelický z Týna obeslal mě jest o ty věci, kteréž jsú lidem jeho pobrány na Zviekov. Milý Kunráte! Jakož sem s tebú mluvil o ty věci, veď k tomu, nemeškaje, ať by mne on o to viec neobsélal. A takéť jest puost blízko a já herynkóv nemám, a kaž ty herynky, jakož jsme předse vzali,

ať jsú na Krumlov přiveženi, a když tu budú, daj mi věděti, ať já po své pošli. A dále to opatř, vedle rozumu svého, ať jsú vlci syti a kozy cely. Také tebe prosím, když po tu truhlu pošli nebožtíka Hertvikovu, aby to opatřil, aby mi to vše z plna vydáno bylo, a na cestě, aby mi to pobráno nebylo, někomu vyprovoditi kaž; neb zde také některé věci v městě dlužen nebožtík pozuostal, ježto bych toho nerad také na jeho duši nechati [sic]. Ex Budvais, dominico post Conversionem s. Pauli anno ɔc. LXXII.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc. krále najvyšší hajtman všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě a najvyšší purkrabě Pražský.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mně milému.

520.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o vězně Roubíkovy.

Na Helfenburce. 1472, 3. Febr. Orig. č. 2595.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, abych vězně, Roubíkovy služebníky, obeslal ɔc. I rač VMt věděti, žeť jest všecky vězně . . . .*) VMti, kteříž sú se mnú na zámku, obeslal, i já sem toho neobmeškal, že sem jeho služebníky také ihned obeslal, a datum v listu též sem položil, jakož jest on položil. Dále mi VMt píšete, abych všecky k VMti na Krumlov zavázal. I milostivý pane! račte věděti, žeť drahně služebníkuov VMti s zámku jmá, a jestližebych je tam zavázal, račte jistě věděti, žeby velmi ukrutně s nimi nakládal, a také služebníci VMti ihned by se liknovali v chuoze choditi, jestližebych je tam zavázal. I prosím VMti, neračte jich od zámku odtrhati. A jestližeby VMt proti k tomu služebníku VMti v směně ráčili dáti [sic], hotov sem učiniti vedle rozkázanie VMti. Datum Helfnburk, feria II. post Purificationem b. Mariae virg. gl. annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššiemu království Českého, pánu mému milostivému.

521.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: o lidi z Žitné.

V Prachaticích. 1472, 4. Febr. Orig. č. 2596.

Službu svú vzkazuji, urozený přételi milý! Jakož mi píšeš o lidi páně Mti z Žitného, o koně i o jiné, a to přéliš horlivě a dotklivě, ježto by moc mám [sic] toho psanie potřebie nebylo ɔc. Milý přételi! psali o to prve pánu mému, a potom sám pan probošt ve Krumlově byl; zdá mi se, že o to s ním mělo mluveno býti.

*) Uhnilé.

A přes to já sem s těmi mluvil, kterýmž vinu dáváš; a oni tak pravie, že v té vsi v Žitném Netolické i jiné nepřátely pána mého fidrují a jich tu u sebe přechovávají. Nebo tu našli v jednom dvoře, ani sobě pekli pečeně, kury, maso vařili, chléb, pivo i jiné věci, a odtud z té vsi na škodu chudých lidí pána mého vycházejí; a to jest jistá věc. Pak já jsem ty jisté, kterýmž vinu dáváš, slibem zavázal do příjezdy pána svého. A když pan probošt bohdá domóv přijede, viem, že o to s pánem tvým JMtí uhodí; ježto pro takovú věc žádných nesnází nebude mezi nimi potřebie. A zdá mi se, žeby to v dobré mieře mělo přijato býti. Také, přételi milý, zdá-liť se, kaž některému odtud člověku ke mně, ať mě těch věcí lépe ústně zpraví, abych já se věděl kterak v té věci dále mieti. Datum Prachatic, feria III. ante s. Dorotheae virg. anno dni ɔc. LXXII. Jan Slovický z Vranieho ɔc.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

522.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: aby mu zjednal glejt, aby mohl na masopust k nim přijeti.

V Netolicích. [1472, před 9. Febr.] Orig. č. 2764.*

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý vedle běhu nynějšieho! A jakož sem s tebú prve mluvil i s Heřmanem, jestliže byste mi gleit dali a pán váš JMt, bezpečný přede vší stranú pána vašeho JMti, že bych chtěl k vám přijeti s některými dobrý [sic] lidmi na dobrý kvas, a to o masopustě. I slyšal sem také, žeby páni Poláci toho žádost měli, abych k vám přijal, i služebníky mými o to mluví. I milý bratře! móže-li to býti, mluv se panem s JMtí, ať JMt ráčí mi bezpečný glejt dáti i těm dobrým lidem, keří se mnú pojedú. A já chci k vám a ku panu k JMti přijeti, a tu abychom veseli byli ten masopust a s ostrým honili a kláli. Nebť jest to i jinde bývalo v cizích zemiech bývalo [sic], žeť sú sě nepřételé sjéžděli a spolu veseli byli. A také mámť pánu JMti některé věci pověděti, ježtoť JMti dobře se hoditi bude. Neb ač sem nepřétel JMti, ale proto, to milý buoh vie, že bych JMti i dietek JMti s pravú vierú nic zlého nepřál. Pakli JMt neráčí mi gletu dáti, nechť ráčí JMt někoho ke mně poslati, komu JMt věří, a já chci některé věci JMti pověděti, ježto sě nehodí psáti. A tak za to mám, že JMti vděčné ode mně bude. A což JMti poviem, za to prosím, aby JMt to při sobě ráčil mieti. Datum ex Netolic. Jindřich Roubík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému vedle běhu nynějšieho bd.

---

*) Č. Č. M. 1881 str. 81.

523.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o zhoubci Hrzkovi.

V Budějovicích. 1472, 10. Febr. Orig. č. 2597.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že včera u Vodňan Stupenský jal někého Hrzka, samého sedmého, kteréhož sem do Budějovic přinesl a sedí, kterýžto Hrzek VMti veliké a znamenité škody činil, zvláště pálením; a městečko Bukovsko několikrát dopaloval, i jinak okolo Svinuov, i všady, jímáním lidí a braním též za holdy, i v stání jako u válce nepřestával vaše panství hubiti. I jestliže byšte ráčili pokusiti, abyšte jej na panu Zdeňkovi vyfrejmerčili některým věznĕm, a jej za vězně chovali, což byšte mohli najdéle, veliké byšte záduší měli pro své chudé lidi, i mnoho byšte záhuby svého panství jim zdržali. Datum Budveis, feria II. Carnisprivii anno dni ɔc. LXXII. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

524.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o příměří se Zachařem Kavkou.

B. m. 1472, 18. Febr. Orig. č. 2598.

Urozený pane, pane muoj nejmilostivější! Račte VMt věděti, že sem s panem Zachařem Kavkú udělal stánie až do masopusta najprv příštieho. A má na zámek pomoc učiniti: X dčberuov ryb má dáti a kopu štik, a o světém Havle má pomoc učiniti obilím vedle své možnosti. Datum feria III. post dominicam Invocavit anno dni ɔc. LXXII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému najmilostivějšímu.

525.

Vilém z Tetova purkrabí Krumlovskému: o směně vězňův.

B. m. 1472, 2. Mart. Orig. č. 2600.

Služba má, urozený přieteli milý! Dávámť věděti, kterak prve psal sem páně Mti o Urbana, služebníka pana Zdeňkova JMti, jestližeby směna byla o vězně, aby tejž Urban vedle jiných našeho pána JMti služebníkuov vypraven byl. I milý přieteli! Jestliže ho budem moci vypraviti, pan Zdeněk JMt chce nám dáti Přibíka, přietele Břekovcova, kerýž jest věznĕm na Ostromeč; a jestliže se bude zdáti pánu JMti, muož ten Přibík šacován býti. Aneb Lisu vypraviti bude moci. I zdá mi se, žeby to bylo velmi užitečné pánu JMti, aby tejž Urban vypraven byl, by pak některý služebník páně Mti měl vězněm ostati, neb rozoměj tomu, že Lisu těžce muožem vy-

praviti, leč skrze tohoto, jakožť píši. Datum feria II. post Oculi anno domini ɔc. LXXII. Vilém z Tetova, hajtman ɔc.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému buď.

526.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: dává výstrahu před Vlachem.

Na Helfenburce. 1472, 9. Mart. Orig. č. 2601.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že Vlach s jinými nepřátely se sbierá, a slyším, žeby chtěl okolo Krumlova krávy bráti a páliti. I račte VMti lidi vystřieci a je opatřiti. A že dnes Rabští s jinými nepřátely přitáhli na Březie a mají dobře na sto koní: to VMt vědúce, račte se opatrně jmieti. A račte VMt věděti, žeť Straka sedí. Datum Helfenburk, feria II. post dominicam Letare anno dni ɔc. LXXII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

527.

Úředník z Březí purkrabí Krumlovskému: o zajetí poslů.

V Březí. 1472, 12. Mart. Orig. č. 2602.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu nynějšieho! A jakož mi píšeš o toho posla, i již sem prve psal, žeť jsú mi vaši také posla jali, an jde po poselství, žádnému k škodě, a propustiti mi jeho nechce. I což bych já to udělal, abych jeho propustil: a úředník váš, purkrabě Helfenburský, nechce mého propustiti. I protož nechci tohoto propustiti, leč vy mého propustíte. A dávám jemu rok, na česť a na vieru, aby se stavil jmenovitě na sv. Jiřie; a jestliže byšte mu stavěti nekázal, také bych se věžňovi nedal staviti. Ex Březie, feria V. post dominicam Letare anno dni ɔc. LXXII. Václav z Měnína, úředník na Březie.

Urozenému panoši Kuntrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumplově, přieteli běhu nynějšieho buď dán.

528.

Hejtman Budějovický purkrabí Krumlovskému: o Roubíkovi.

V Budějovicích. 1472, 15. Mart. Orig. č. 2603.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Teď posielám přípis cedule, kerúž mi Roubík píše, jíž porozumieš. I milý přieteli, to věda, přičiň se k tomu, ať se stavějí ti, kteříž se prve nestavěli. Ex Budvais, dominico Judica anno ɔc. LXXII.

Markvart z Rakovic, hajtman na Budějovicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

529.

Hejtman Hlubocký purkrabí Meidšteinskému: o propadení základu za vězně.

Na Hluboké. 1472, 20. Mart. Orig. č. 2604.

Službu svú běhu nynějšieho, urozený přieteli muoj, vzkazuji. Jakož jsi ode mne vyručil Halačka, Radka s jinými dvěma, všecky čtyři v devadesáte a devět zlatých uherských, na postavenie až do svatého Jakuba, i nepostavil jsi mi jich tak vedle listu svého a základ jsi mi spravedlivě propadl. I napomínám tě vedle listu a pečeti tvé, aby mi hned základ plnil. Pakliby sě toho nestalo, musil bych tě napomínati, jakož na penieze slušie. Toho mi daj odpověď po témž. Ex Hluboká, feria VI. ante dominicam Palmarum anno ɔc. LXXII.

Oldřich z Waldeku, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunášovi z Machovic, purkrabí na Maidštejně, přieteli běhu nynějšieho dobrému.

530.

Opat kláštera Třeboňského Janovi z Rosenberka: o vybavení klenotů klášterních ze zástavy.

V Třeboni. [1472], 20. Mart. Orig. č. 2544 b/4.

Modlitba má napřed, urozený pane, pane muoj milostivý! A věděti VMti dávám, jakož sem kněze Marka prve k VMti slal, což sě dotýče klenotuov, a VMt ste mi vzkázali, abychme pilnosť přičinili a někde dobrých přátel o to postarali, aby nás založili, aneb někde jinde je zastavili. I račte VMt věděti, žeť sme o to s pilností pracovali, i do Rakús i do Hradce; také osobně dvakrát kněze Marka o to sem posielal do Budějovic, s velikým nákladem jednaje jemu pruovod, váže i jej i pacholky s velikým nebezpečenstvím, a nikudež sě nemuožem objíti. I protož VMti dávám na vědomie, abyšte ráčili o to pomysliti, aby ty klenoty tak malú summú sě neprostály a od tohoto božieho domu nebyly odlúčeny, tudiež i od VMti. Neboť my pro své nedostatky, to buoh vie, s to býti nemuožem, a roci sě již blíží k svatému Jiří. A s tím VMt pánu bohu poručiem. Datum v Třeboni, v pátek před květnú nedělí.

Kněz Michal, opat kláštera Třeboňského.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, najvyššiemu podkomoří (sic) královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dán.

531.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o směně vězňů s Roubíkem.

Na Helfenburce. 1472, 24. Mart. Orig. č. 2605.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že sem s Roubíkem na tom zuostal, jestliže VMt ráčíte k tomu svoliti, aby všickni VMti dobří lidé i pěší,

kteříž sú k němu vězni, sumú byli prázni za všecky jeho, kteří sú VMti vězni, a v tom počtu a v té směně aby také byl Straka. Neb VMt také jmáte Diviše Starosedleckého, tenť by měl a mohl dobře vypraviti Lisu neb Urbana. A také tak praví Roubík, že jest panu Zdeňkovi řekl, Urbana a Pipera za jeho všecky propustiti; neb pan Zdeněk JMt jmá drahně věžňóv Roubíkových. I jestliže ráčíte Straky v té směně nechati, tehdyť ta směna předse puojde; pakli se VMti nezdá toho učiniti, to mi račte dáti věděti, ať bych já jemu uměl toho odpověď dáti. Ex Helfenburk, feria III. ante Anunciationem b. Mariae virg. annorum LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, komorníku najvyššiemu královstvie Českého, pánu mému milostivému.

532.

Hejtman Hlubocký purkrabí Meidšteinskému: o propadení základu za vězně.

Na Hluboké. 1472, 3. April. Orig. č. 2608.

Službu svú vzkazuji, běhu nynějšieho urozený přieteli! Jakož mi píšeš, což sě Halačka s jinými dotýče, toho základu mně propadeného dotýče, toho vzdy že bych moci ty časy na Hluboké neměl, že sem vězněm byl ꝛc: jižť sem jemu psal, ač sem jakoli vězněm byl, však jest moc má byla ku přijímání vězňuov i k propúštění. A tu jest moc měl pan Rúbík ode mne i od jiných úředníkuov králové Mti dobrovolně, aby všecky vězně přijímal mocí mú, propúštěl, jakož sě tak stalo. A tys také napomínán od něho; i odepsal jsi zasě, že jemu nic povinen nejsi, a jemu jsi nesliboval, než mně, abych já o to k tobě hleděl. I věřím vdy, že mi plniti budeš, aby o to mezi námi hadruňkuov nebylo. A jakož dotýčeš, žeby chtěl o to na dobrých lidech přestati: i toho já neběhám, volíc sobě, kohoť sě zdá, dobrého člověka nestranného, a já druhého, a to hned bez prodléváníe. Pakliby chtěl se mnú tajdlinkovati a k miestu toho nevésti, věz, žeť láti budu. Toho mi daj odpověď. Ex Hluboká, feria VI. ante s. Ambrosii anno ꝛc. LXXII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Uroz. panoši Kunášovi z Machovic, purkrabí na Majdšteině, přieteli běhu nynějšieho.

533.

Jan z Rosenberka Jarohněvovi z Úsuší: o porážce Zvíkovských, a řádění Fridricha Tetaura, o pomoc peněžitou k válce proti kacířům od legata.

B. m. [1472, po 4. April.] Koncept. č. 2320.*

Jan z Rozmberka ꝛc. Jarohněve milý! Věděti dáváme, že jsú nám Zviekovští poraženi od Chlumeckých, tak že nám vzali XIV koní, a v tom jali několiko dobrých

*) Cf. A. Č. I. 238 č. 22.

lidí, a k tomu XX pěších; a to se nám stalo vše skrze takové stánie, ježto s nimi udělali Ostromečští a z Holešovic.*) I žádámeť s pilností, aby s radú i pomocí přietele našeho, pána z Šternberka, prosil KMti, zda by nám asa čtyry vězně dobrých lidí dáti ráčil. Také, jakožť jest Fridrich Tetaur od nás odjel a drahně dobrých lidí nám odvedl, i jest v Prachaticích a odtud okolo séhá a hubí, ježto i pána z Šternberga dotýče, také i Wintrberského, Přecha, ježto by skrze to něco horšieho mohlo vyjíti; a zvláště panu proboštovi nepřátel mohl by přičiniti. Rozmluv o to s přietelem naším. Také mluv o ty,. kteřížť stánie dělají s nepřátely, ježto je dobře vieš, ať bychom sobě raději pomahali a sebe neopúštěli. Také i o Kocovského, že neválé tak, jakož nám psal. O legatovi a o knězi Angelovi: žádámeť, aby prosil kněze legata prostě za pomoc penězi, ať nám ráčí učiniti. A což se salnitru dotýče, již my sami ptáti budem, a ktež budem moci, kúpíme, buďto v Pasově, v Salcpurku neb v Řezně neb jinde. A již sme něco salnitru i optali; a ktež kúpíme, ať ráčí kázati zaplatiti, aneb nám penieze dáti. Ale nynie napřed penězi ať ráčí pomoci pro potřeby proti kacieřóm, jakž sám dobře rozumieš. A jiných věcí, kteréžť sme poručili, věřímeť, že pilen budeš. Také věděti dáváme, že pán Strakonický fidruje nepřátely, a nynie několikonácte drahně vozuov obilé poslal do Netolic. I to pověz přieteli našemu a rozmluv o to.

534.

Hejtman Hlubocký purkrabí Meidšteinskému: aby mu konečně práv byl.

Na Hluboké. 1472, 11. April. Orig. č. 2688.

Službu svú vzkazuji, běhu nynějšieho urozený přieteli! Jakož mi vždy píšeš, odtahuje na pana Zdeňka ɔc: však já viem, že jest pán spravedlivý. Ale psalť sem prve, že mi sě toho učiniti nezdá, a to proto, že jest strana vaše, a příjezdu JMti čakati nechci. I žádám toho, poněvadž se mnú tajdlinky vedeš, a podav sám toho, k miestu vésti nechceš, aby mi práv byl a pečeť svú ode mne vyvadil, neprodlévaje. Pakliť sě toho nestane, již budu rozuměti, že na ni málo pomníš, ježto bych sě toho nenadál, a shledáš, že tě tak ohlásím, že sě za to styděti musíš. A jestliže mi zajtra odpovědi nedáš, chceš-li mi plniti čili nechceš, chciť hned láti a budu, a vdyť sě na tobě toho doláji. Ex Hluboká, sabbato post Ostensionem reliquiarum anno ɔc. LXXII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunášovi z Machovic, purkrabí na Majdštejně, přieteli běhu nynějšieho.

535.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o vězni Vodňanských, o tvrzi Protivci a o nespolehlivosti lidí pána Strakonického.

Na Helfenburce. 1472, 15. Apr. Orig. č. 2610.

Urozený pane, pane milostivý! VMti věděti dávám, že Rytieř Vodňanský,

*) z Holešic (?)

kterýž jest vězněm VMti, přikázal se jest pánu Jencovi.*) I píše oň purkrabie Chlumecký, že jest přikázaný a služebník pána jeho, aby jemu dán byl rok, a že jemu k vypravení dán Papoušek. I milostivý pane! Račte mi o tom rozkázati, kterak se jmám k té věci mieti; neb Matěj Vlášek stojí oň, pravě, že ste jemu jej dali. Také račte věděti, že Bohuslav Palada na Protivci velmi dobře sobě tvrz opravuje, a jest mezi panství VMti. I jestliže mu VMt dáte se opraviti, potom VMt s ním dosti činiti bude mieti, jestliže se zprotiví VMti. I o tom račte mi dáti věděti. A lidé páně Strakonického velmi nepřátely fidrují špíží na Březie, a nám nechtie nic vézti na zámek za penieze. I račte mi o tom rozkázati; neb bych jim toho hájil, ale sem mdel. A jakož mi píšete, abych VMti dal rozumně věděti o tom věně Stebňákové: rač VMt věděti, žeť sem zpraven od Hynka z Budkova, že své v tom jmá zapsáno na tom na všem zboží tu Čichticích a jinde nic. A při tom jest také jeho pečeť. Ex Helfenburk, feria IIII. post Tiburcii annorum ꝯc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššiemu království Českého, pánu mému milostivému.

536.

Hejtman Třeboňský témuž: výstraha před nepřátely.

V Třeboni. 1472, 19. April. Orig. č. 2611.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, žeť mi jest konečná výstraha přišla, že nepřátelé k Svinóm a k Novému Hradu do toho kraje zajtra [20. Apr.] aneb v úterý [21. Apr.] budú. A majíť na sto a X koní jiezdného a $1^1/_2$ C pěších. Datum Třeboň, dominico ante Georgii anno ꝯc. LXXII.

Markvart z Kamenice.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď.

537.

Hejtman Třeboňský Jarohněvovi z Úsuší: výstraha před Pacovskými.

V Třeboni. 1472, 20. April. Orig. č. 2612.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, kterak jest mě posel pána Hradeckého zpravil, jeda ku pánu z Šternberka, že leží na osm set vojskem u Pacova, a tu že jim lidu přibývá. I milý přieteli, zprav té věci páně Mt. A také, milý přieteli, prosím tebe, jestližeby tvá jiezda v brzkém času sem byla, věřímť jako svému přieteli dobrému, jestližeby mohl ten kuoň plesnivý přivésti sebú, jakož si jej k herkám zjednal. Datum Třeboň, feria II. ante Georgii anno ꝯc. LXXII.

Markvart z Kamenice.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přieteli mému milému.

*) Jan Jenec z Janovic na Petršpurce.

538.

Jindřich z Hradce Zdeňkovi ze Šternberka: výstraha před Pacovskými.

V Jindř. Hradci. [1472] 21. April. Orig. č. 2613.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a otče milý! Věděti VMti dávám, kterak Liška, služebník muoj, stavoval sě, i jeda zasě, viděl u Pacova, ano vojsko leží. A tak mě zpravuje, že jich všech jest na VIII^c a mají vozy II kopě; i chtie konečně zajtra v kraji zde býti a škody činiti. I milý pane otče, mně by sě zdálo, aby VMt, což muož najviec, poslal na Soběslav. A muožete-li pana z Rozmberka v tom požiti, aby též poslal, neb ještě kohož VMt požiti muož, a to bez meškánie. Do-ufáme pánu buohu, že bychom jim žádné škody učiniti nedali. Nova Domo, feria III. ante Georgii.

Jindřich z Hradce, Uherského, Českého ɔc. krále najvyšší kamermajster, najvyšší komorník desk a súdu práva zemského u Brně.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi z Šternberka, Uherského, Českého ɔc. krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí království Českého, a najvyššiemu purkrabí pražskému, panu otci mému milému.

539.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: o Straku.

Na Helfenburce. 1472, 22. April. Orig. č. 2614.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Věděti dávám, že vedle rozkázanie páně Mti zavázal sem Straku, aby se stavěl na den sv. Jiřie páně Mti i tobě. I to věda, milý přieteli, ať jmá rok, nebť naši také mieti budú. Věřímť, že se k tomu přičiníš pro naše. Ex Helfenburk, feria IIII. ante s. Georgii annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti. z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

540.

Purkrabí ze Březí purkrabí Krumlovskému: o vězně.

B. m. 1472, 22. Apr. Orig. č. 2616.

Službu svú vzkazuji, běhu nynějšieho urozený přieteli milý! A prosím tebe, daj rok služebníku pána mého Rzanovi, na čest a vieru, nebť se stavěti bude. Také prosím, muož-li to býti, zavaž jej na Helfmburk, ať tu se stavie, však též bude na zámek pána tvého JMti. A druhý Janček, ten jest nemocen, než když se podhojí, tehdy se stavěti bude. Datum feria IIII. ante s. Georgii anno dni 1472.

Vlk z Oujezdce, purkrabie na Březí.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabě na Krumlově, přieteli nynějšieho běhu.

541.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: o vězně Vlachova.

Na Helfenburce. 1472, 22. April. Orig. č. 2615.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Prosím tebe přičiň se, ať jest tento vězeň Rzaný, služebník Vlachuov, zavázán ke mně na zámek, jáť bych mohl někoho z našich zaň vypraviti. Věřímť, že se k tomu přičiníš. Ex Helfenburk, feria IIII. ante Georgii annorum LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetovi, hajtmanu ꝛc přieteli milému.

542.

Hejtman Hlubocký purkrabí Krumlovskému: o vězně.

Na Hluboké. 1472, 22. April. Orig. č. 2617.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu nynějšieho! Služebníci moji a vězni pána tvého JMti stavějí sě: i věřím, že jim zasě rok na čest a vieru dáš, jakož já služebníkóm pána tvého JMti dávám. Ex Hluboká, feria IIII. ante festum s. Georgii anno ꝛc. LXXII. Oldřich z Waldeku, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho dobrému.

543.

Vilém z Tetova témuž: o potřeby pro koně.

Ve Svinech Trhových. [1472] 25. April. Orig. č. 2618.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A vědětiť dávám, žeť ovsa žádného mieti nemohu koňóm, než jiných potřeb všech dosti mám. I milý přieteli věz, žeť jsem slal na Nový Hrad k Buškovi, a on mi zase zkázal, že mi nemuož poslati ovsa. I milý přieteli, prosím tebe, piš ty jemu sám bez meškánie, ať by mi ovsa poslal někerý vuoz, anebo mi sám z Krumlova pošli. Neb, milý přieteli, měli-li bychom pro tu potřebu pryč táhnúti, bojím sě, by se páně Mti škoda v tom kraji nestala; neb sú sě Strážští silně sebrali, a již jsú byli vytáhli, jednú chtějíce do kraje; i zvěděvše, že já tu ležím v Svinech, vrátili se zase. I milý přieteli! Věřímť, že v tom svú pilnost mieti budeš, abychom zmeškáni nebyli, nebť by páně lidé skrze to k škodě přišli. Datum in Svin, sabbato in die s. Marci anno dni ꝛc.

Vilém z Tetova, najvyšší hajtman páně z Rozmberka.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému, buď list dán.

544.

List k legatovi o peněžitou pomoc pánu z Rosenberka k válce proti kacířům.

B. m. 1472, 29. April. Orig. č. 2620.

Velebný otče! Jakož VMti dobře jest u paměti, kterak jest pán mój, pán z Rozmberka, častokrát dával věděti o svého pána [sic] záhubách, kteréž nese pro vieru křesťanskú, a proše za pomoc penězi VMti, aby tiem prospěšněji mohl a užitečněji slúžiti vieře křesťanské vedle krále pána svého milostivého. Jakož sem já pak sám dával VMti to znáti, kterak sě pán náš JMt stále má, proti kacieřóm válku veda bez oblev, a to s velikými náklady a veliké záhuby trpě od kacieřóv. A kterak jiní páni pod korunú českú, přidržejíce se krále, pána našeho milostivého, jako pána svého, příměřie dělají, jakož i podnes někteří příměřie s nimi mají, a majíce váleti vedle krále JMti, jakožto vedle pána svého milostivého, a jedni druhým sě nedívati a nepřátel svého pána i svých neposilovati takovými příměřími! I prosím VMti, znajíce pána našeho stálé služby proti kacieřóm a jeho velké záhuby, že sě ráčíte k němu milostivě mieti a pomoc mu peněžitú učiniti, aby mohl tiem lépe vieře křesťanské slúžiti, že to ráčíte učiniti skutečně po tomto poslu. Jakožto pak ste dali znáti po služebníku pána mého Jarohněvovi, že ste dobrovolni k tomu učiniti.

In tergo: Kněze doktora psanie k legatu o páně věc annorum ɔc LXXII. feria 4. post Vitalis; a tu dva listy od legata pánu.

545.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: výstraha před Roubíkem.

Na Zvíkově. 1472, 6. Mai. Orig. č. 2621.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Rúbík se k tomu tak strojí, abyšte to jistě ráčili věděti, že chce Hazly osaditi a odtud do Němec váleti. I račte VMt pánu z Wolse dáti věděti, ať se to opatří, a by jemu VMt i pěších k tomu pójčiti měli. Neb jestliže toho VMt dopustíte, žeť se VMti škoda veliká dieti bude. I neračte tiem VMt meškati, panu z Wolse věděti dáti i sami se k tomu mieti, pokudž již VMt tu potřebu znáte, tiem nemeškajíc; nebť to jistě viem, žeť jest to tak, nebť mi ta vajstraha přišla skrze dobré lidi. Ex Zviekov, feria IIII. ante Ascensionis domini ɔc. LXXII. Jan Štmelinský ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

546.

Hejtman Třeboňský Janovi z Roznberka: o holdech a šacuncích.

V Třeboni. 1472, 6. Mai. Orig. č. 2622.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A věděti VMti dávám o těch Baro-

chových lidech z Údrazi,*) že sú se šacovali bez dvú ve XXX zlatých a v něco kořenie a šípuov. A také račte VMt věděti, žeť sú jim škodili na Budějice i na jiné zámky; a také sú na Zviekov vzdy byli holdovní až do nynějšího času. Neb jestliže by mi je VMt kázali propustiti, tehdy bych neměl čím pěším zaplatiti, nebť mi od jinud nic nepřicházie, než co z těch šacunkuov [sic]. Datum Třeboň, feria IIII. ante Ascensionem domini anno ɔc. LXXII. Markvart z Kamenice.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

547.

Úředník Hlubocký purkrabí Krumlovskému: o zajaté lidi holdovní.

Na Hluboké. 1472, 9. Mai. Orig. č. 2624.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý běhu příměrného! Jakož píšeš panu Medkovi žádaje, aby Halačka s jinými na rukojmě dal, pakliby sě toho nestalo, žeby pán tvuoj JMt chtěl na tomto sněmu to ohlásiti, co by sě lidem JMti dálo pod bezpečenstviem ɔc. I věděti dávám, že pana Medka doma nenie. A jinak mně o nich rozkázáno nenie, než jestliže je chcete vyručiti na hotový groš v ten šacunk, jakož jsú sě prve šacovali, tehdy je chci na rukojmě dáti a jinak nic. A také jakož dotýčeš, žeby pán tvuoj JMt chtěl to ohlásiti na sněmu: i zpraven sem, že oni nezachovali sě vedle holdu svého, a z jiné vsi, vyběhše z nie s jinými nepřátely, honili, a tu zjímáni jsú. Ať to JMt také na sněmě ohlásí. I mám za to, žeby toho ohlašovánie potřebie nebylo, neb, by sě oni byli zachovali, jako na holdovnie sluší, a nehonili, ano sě jim a v jich vsi nic nepřekáželo, nebyli by zjímáni. Ex Hluboka, sabbato post Ascensionem domini anno ɔc. LXXII.

Petraš ze Zbudova, úředník na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi běhu přímerného dobrému.

548.

Týž témuž: v téže věci.

Na Hluboké. 1472, 13. Mai. Orig. č. 2625.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu přímětnieho! A jakož vdy píšeš o Halačka s jinými, abych je na rukojmie dal, a široce dotýče, kterak jsú ubezpečeni od pana Medka, z toho je vymlúvaje, že vinni nejsú: a oni sami sě k tomu znají, že jsú sě nezachovali, jako na holdovnie slušie. Ačkoli mně to rozkázáno nenie, abych je měl na postavenie dáti, chci to k tvé žádosti učiniti a rok jim od dnes za dvě neděle dáti, když mi za ně slíbíš listem v ten šacuňk, jakož jsú sě šacovali

*) Údraž v Prach.

prve, aby je postavil od dnes za dvě neděle, a služebníci páně Medkovi aby předsě rok měli. Také dotýčeš, jestližeby se toho nestalo, žeby pán JMt to ohlásiti chtěl na sněmu, že chudí lidé JMti v tomto křesťanském příměří vězie sě: člověk KMti z Purkarce, Štěpán Holba, také sedí tu na Krumlově v tomto křesťanském příměří! Pak, což ode mne žádáš, učiniž to také sám od sebe a daj jemu rok, ať on toho křesťanského stánie požive; pakliby toho učiniti nechtěl, také bych Halačkovi roku nedal. Ex Hluboka, feria IIII. ante Sophiae anno ꝛc. LXXII.

Petraš ze Zbudova, purkrabě na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli běhu příměřného.

549.

Purkrabí Helfenburský hejtmanu Hlubockému: v téže věci.

Na Helfenburce. 1472, 17. Mai. Orig. č. 2626.

Služba má času příměrného, urozený pane, pane milý! Jakož vzdy o to píšete, i na páně Mt to vznášejíc, abych člověka královského, Maška z Pamětic, z toho šacunku propustil, s navrácení [sic] koní: ale toho nepíšete JMti, kterak lidé královští, v tomto křesťanském příměří, ze Křtětic pod tvým úřadem, vzali kuoň na pastvě člověku páně Mti v Bavorově. A o to sem vám psal, aby to navráceno bylo, a vy ste mi na to žádné odpovědi nedali. A když lidem páně Mti ten kuoň navrácen bude, člověk ten také propuštěn bude z šacunku, ač sem kolivěk nevěděl ini sem kým obeslán o tom příměří a stání. Zdáť mi se, žeť jest to věc vámi obmeškaná, neb ste mi nedali věděti. A jakž sem obeslán, potud já se v té věci zachovám vedle rozkázánie pána svého JMti. Ex Helfenburk, dominico in festo Penthecosten annorum LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Medkovi z Waldeka, hajtmanu na Hluboké, pánu běhu příměrného milému.

550.

Hejtman Hlubocký Janovi z Rosenberka: v téže věci.

Na Hluboké. 1472, 19. Mai. Orig. č. 2628.

Urozený pane, pane na mne laskavý! Služba má VMti běhu příměřného. Jakož ondy ráčili ste psáti a přikázati purkrabí vašemu na Helfnburk, aby člověk KMti z Pamětic, kterýž jest v stání jat, s navrácením koní propuštěn byl: toho vdy purkrabie Helfmburský učiniti nechce, jakož VMt z listu jeho porozumie. A kdež dotýče o ten kuoň, žeby člověku VMti na pastvě vzat byl: rač VMti věděti, že jest lidem KMti ze Křtětic také v stání vzato na Helfmburk patero koní. A což sem jej o to obsielal, nic vrátiti nechtěl. A člověk KMti jda s Helfmburka i pojal kuoň svuoj. I prosím já VMti, abyšte ještě ráčili přikázati, aby, takové svévolnosti nechaje, toho

člověka s navrácením koní propustil, ať již o to viece nenakládají. Ex Hluboka, feria III. Pentecosten anno ꝯc. LXXII. Oldřich z Waldeka, hejtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝯc, pánu běhu přímerného na mě laskavému buď.

551.

Purkrabí Helfenburský Vilémovi z Tetova: o Rytieři Vodňanských.

Na Helfenburce. 1472, 20. Mai. Orig. č. 2629.

Služba má, urozený přieteli zvláště milý! Věděti dávám, kterak ten bezectník Rytieř z Vodňan nechce mi se stavěti a pokládá tu příčinu, žeby mně slibem nebyl zavázán. I milý přieteli! Pošli mi svědomie s jinými dobrými lidmi s cedulí pod svými pečetmi, kteříž jsú při tom závazku byli; věřímť, že mě v tom neobmeškáš: nebť Rytieři láji, a on mně zase. A také sem jemu podal, aby o to se mnú stál před Divišem Malovcem z Liběvic [sic], nebť Rytéř dává mi lži, žeby ke mně vzdy nebyl zavázán slibem. Věřímť, že toho pilen budeš. A mámť za to, žeť stane před Divišem Malovcem. A což muožeš nejspieš, že mě to svědomie pošleš. Datum Helfenburk, feria IIII. quatuor temporum post Pentecosten anno LXXII.

A tedť posielám, kterak mi Piesečtí píší ceduli o Roubíkovi v listu svém.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně Mti z Rozmberka, přieteli zvláště milému.

552.

Úředník Hlubocký Janovi z Rosenberka: o holdech.

Na Hluboké. 1472, 22. Mai. Orig. č. 2630.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Služba má, urozený pane, běhu přímeřného. Ráčili ste psáti VMt panu Medkovi, což se holdu Svinských dotýče, až do shledánie spolu VMti se panem Medkem aby toho ponecháno bylo ꝯc. Rač VMt věděti, že pro některé pilné věci pan Medek jest nynie odjel a mně přikázal, jestliže holdové vyplněni nebudú až do času uloženého, abych dobýval, jakož na to záleží. I prosím VMt, račte rozkázati úředníkóm, aby přidrželi lidi VMti k tomu, kteří jsú zadrželi holdy a šacunky, aby vyplnili. Neb jsú drahně dlužni holduov a šacunkuov. A co sě o to obsielají, nemají sě k tomu, aby plnili; jakož teď VMt na ceduli máte vypsaný. Také rač VMt věděti, že úředníci VMti ze Zviekova, z Helfmburku, z Třeboně velmi tuze napomínají lidi KMti, i hroziec, že toho všemi obyčeji dobývati chtie, ježto lidé KMti neznají sě, by jim povinni byli. Ze Zviekova purkrabie VMti napomíná člověka KMti z nějakého šacunku pravě, žeby sě na lese šacoval, a on sě k tomu nezná, i z jiných věcí neslušných. I prosím VMt, račte přikázati, což by

spravedlivě smluveno nebylo, aby to opuštěno bylo; než což spravedlivě smluveno jest, proti tomu pan Medek nenie, aby plněno nebylo. Ex Hluboká, feria VI. ante Trinitatis anno ꝛc. LXXII. Petraš ze Zbudova, purkrabie na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝛc, pánu mně přieznivému běhu příměřného.

553.

Zdeněk ze Šternberka purkrabí Krumlovskému: o dodržování holdů před příměřím smluvených.

V Budějovicích. [1472,] 25. Mai. Orig. č. 2376.*

Služba má, Kunráte milý! Byl u mne dnes pan Medek a mluvil se mnú, kterak by lidé pána tvého holdu před příměřím umluveného vydati jemu nechtěli, a oznamuje to přede mnú i před jinými dobrými lidmi, že je o to několikrát obsielal a žeby je k tomu připraviti chtěl ꝛc. I milý Kunráte! Vieš dobře, kterakť jest smluveno o těch holdech, že s obú stran holdové smluvení vydáni býti mají a vydávají se, a v tom svých žádný nezastává. I opatř ty tu věc některak, aťby ti lidé k škodě nepřišli; neb dobře rozuměti muožeš, že toho jinak býti nemuož, než aby ty holdy smluvený vydány byly. A já sem to také zastavil, že jim škoditi nedopustí, leč já tobě prve tu věc oznámím. Datum Budveis, fer. II. s. Urbani.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ꝛc. krále najvyšší hajtman všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě, a najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, mně milému d.

554.

Diviš Malovec purkrabí Krumlovskému: obsílá uručené vězně.

V Liběјovicích. 1472, 25. Mai. Orig. č. 2631.

Služba má, přieteli běhu příměřného! A jakož mi list poslal vyrukovací: poněvadž se nezdá tak udělati listu, tak jakoť jsem přiepis dal, ano já tak své musím vyrukovati, i měliť jsú mi se zase na den svaté Trojice stavěti, toť jsú sklamali. I dávámť věděti Mikuláši, Matěji, Jiříku, Fencli, Bartli, Hanuši, abyšte mi se hned vzajtra bohdá stavěli vedle svého slibu. A milý přieteli! rci jim, ať lépe pomnie na svú čest, nežli páně Zdeňkovi služebníci Kovář, Ryneš, Muňka, Kožíšek, Dušek, Mikuláš, Kouba, Zíka, ježtoť jsú z kurvysynsky a zrádně udělali nad svú ctí, jako bezectní z kurvy synové a zrádce. A vystřihajte se takových z kurvy synuov zrádných. Ex Libějovic, feria II. post Trinitatis annorum dni ꝛc. LXXII.

Diviš Malovec z Libějovic.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, puorkrabí na Krumlově, přieteli běhu příměrného buď.

*) Feria II. s. Urbani hodí se jen do r. 1467 a 1472. Roku 1467 Zdeněk však v Budějovicích býti nemohl, nýbrž teprv po 1468, 20. Aug.

555.

Purkrabí Helfenburský témuž: o holdy.

Na Helfenburce. 1472, 29. Mai. Orig. č. 2633.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, že přijel ke mně na zámek Zdebor od pána Strakonického, mluvě ke mně od JMti, abych ten dobytek lidí jeho vrátil, kterýž jest pobrán na gruntiech holdovných, jakož sem tebe toho dále zpravil. A jestliže bych nevrátil, že o mně chce JMt mluviti i dobrým lidem žalovati. A já sem jemu odpověď dal, že sem JMti nic nevzal, ini lidem jeho, než ve vsech a okolo vsí po království, pro holdy zadrželé, a JMt nemá o mně co mluviti, než sem, byv JMti co vinen, že JMti chci práv býti před pánem svým JMtí, z čeho mi JMt vinu dá. I žádal na mně dále, abych ten dobytek na rukojmě dal, do příjezdy páně Mti, a já sem toho učiniti nechtěl, leč tu věc na tě vznesu. I milý přieteli! Cožť se v tom tobě zdáti bude, úmysl tvuoj daj mi věděti po tomto poslu. Ex Helfenburk, feria VI. in [sic]*) festo Corporis Christi annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Kuntrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

556.

Hejtman Hlubocký hejtmanu Budějovickému: stížnosti na purkrabí Helfenburského.

Na Hluboké 1472, 31. Mai. Orig. č. 2635.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, že já se pánem tvým JMtí smlúvu mám, jestližeby mi holduov zadržalých smluvených netbali plniti, kdež jsú mi povinovati lidé páně z Rozmberka i jiní, abych jich dobýval, jakž bych mohl, i braním. Jakož jest pak sám pan Zdeněk JMt psáti ráčil rozkázati na Krumluov Kunrátovi, aby lidi k tomu přidržal, kdež jsú mi holdy zadržali, aby mi plnili. Toho netbají vdy učiniti. A přes to, ačkoli se pánem tvým JMtí tu smlúvu mám, abych holduov dobýval i braním, toho počátku sem vdy učiniti nechtěl, bych na lidi mocí sahal a je k tomu připravoval. I tajno tebe nebuď, že úředník páně z Rozmberka, purkrabie Helfmburský, ten počátek učinil na lidi KMti a v několika vsech pro holdy pobral, ještě nedočakav času uloženého pány JJMtí. Toť tobě oznamuji. A poněvadž jest ten počátek na lidi královéon učinil pod úřadem mým, již sem já také vyslal na lidi páně z Rozmberka. A tobě věřím, jakožto přieteli dobrému, že sě v té věci zachováš vedle té smlúvy, kterúž mám se páně Mtí, neb na JMt žádné péče nemám ani na pány Budějovské. Také věděti dávám, že jsú lidem KMti na Orlík pobrali pro holdy, jakož teď list páně Zmrzlíkuov posielám, jemuž porozumieš. A prosím,

*) Musí býti: post.

přečta jej, pošli mi zasě po tomto poslu, neb já jej chci za páně Mtí poslati. Ex Hluboká, dominica infra octavam Corporis Christi anno ɔc. LXXII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Uroz. panoši Markvartovi z Rakovic, hajtmanu na Budějovicích, přieteli mému dobrému.

557.

Hejtman Třeboňský purkrabí Krumlovskému: výstraha před Hlubockými a Bechyňskými.

V Třeboni. 1472, 1. Jun. Orig. č. 2636.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, žeť se na Hlubokú i na Bechyni sbierají. A tak slyším, že chtie prostě lidem páně škodu učiniti pro holduov starých nedodánie. Milý přieteli, věda to, ostřez lidi, aťby se v tom opatřili, aťby škody nevzali. Ex Třeboň, feria II. [infra] octavam Corporis Christi anno ɔc. LXXII.

Markvart z Kamenice, hajtman na Třeboni.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

558.

Hejtman Hlubocký témuž: nářky na purkrabí Helfenburského.

Na Hluboké. 1472, 2. Jun. Orig. č. 2637.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, žádaje, abych lidem pána tvého JMti dobytek zasě vrátil a lidi propustil: Milý přieteli! mám za to, že tebe tajno nenie, že to mým počátkem nenie, než úředník pána tvého JMti z Helfmburka počátek ten učinil nad lidmi KMti pod úřadem mým. A já sem žádosť páně rád chtěl naplniti a toho ponechati do JMti příjezdy, neb mi o to JMt mnoho psal, aby toho ponecháno bylo, až by sě JMt spolu se mnú shledal. A tak mi viece JMt psal, že jest úředníkóm svým ráčil rozkázati, aby toho ponecháno bylo až do JMti zasě vrácenie. Pak poněvadž úředník páně z Helfmburka ten počátek nad lidmi KMti pod úřadem mým učinil, přes pána svého JMt psanie, musil sem tu věc před sě vzieti jako ten, lituje v tom chudých lidí KMti. A ještě sem toho tak kvapně učiniti nechtěl. Obsielal sem na Helfmburk žádaje, aby to lidem KMti zasě navráceno bylo, a on nic vrátiti nechtěl. I muožeš rozuměti, což sem učinil, že sem učinil počátkem pána tvého JMti a strany vašie. Neb jsú také na Orlík pobrali lidem KMti, jakož jest posel tento list jeho slyšel, kterak mi píše dobře protivně, a ještě že chce viece bráti, jakož tě ústně toho všeho ukazatel listu lépe zpraví. A to buoh vie, že jest úmysl muoj nikdy nebyl, bych měl ten počátek učiniti, než což sem učinil, učiniti sem musil. A tobě věřím, že kdež jsú mi dlužni, že kážeš plniti holdy i šacunky; pakliby sě toho nestalo, musil bych toho dobývati. Ex Hluboká, feria III. infra octavam Corporis Christi anno ɔc. LXXII. Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému buď.

559.

Jan z Rosenberka témuž: o Matěje Vláška.

V Německém Brodě. 1472, 4. Jun. Orig. č. 2638.

Jan z Rozmberka ɔc. Kunráte milý! Jakož nám píšeš o Matěje Vláška, žeby té smlúvy držeti nechtěl: věz, žeť jest zde s námi, a jináč tomu nerozumieme, než že tu smlúvu předse držeti bude; jedné ty to opatř, jestližeť se Rytieř na kterým našem zámku stavěti bude, ať jest jemu zavázán. A již s ním dokonajte o penieze, a ty od něho přijměte. Ex Broda Theotonicali, anno ɔc. LXXII. feria V. in Octava Corporis Christi.

Famoso Conrado de Petrovic, burgravio in Crumlov, fideli nostro dilecto.

560.

Hejtman Hlubocký témuž: o holdech a společném sjezdu.

Na Hluboké. 1472, 6. Juni. Orig. č. 2640.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý, běhu příměřného! Jakož mi píšeš o Martina Tlamáka, žeby on pravil, žeby sě nešacoval, a z toho žeby sě vyvésti chtěl, a široce toho dotýčeš, žeby to nebylo vedle křesťanského příměřie, pro jednoho súseda aby bylo všie obci hrozeno ɔc: Kapličtí jsú mi viece povinovati než Martin sám a netbají mi plniti. Pak kterúžkoli cestú jdú na lidi KMti úředníci pána tvého JMti, túž cestu musil sem předse vzieti, a slušněji než úředníci páně Mti, a to počátkem jich. Pak zdáliť sě spolu se mnú sjeti, zda bychme těch věcí mezi sebú porovnali, aby sě ty záhuby nedály a zastaveny byly, dáj mi to věděti; a tu bychme i o jiné věci rozmluvili. Ex Hluboka, sabbato post Bonifacii anno ɔc. LXXII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.*)

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, přieteli běhu příměřného dobrému.

561.

Jan z Rosenberka témuž: o narovnání s Hlubockými.

V Německém Brodě. 1472, 8. Jun. Orig. č. 2641.

Jan z Rozmberka ɔc. Kunráte milý! Jakož nám píšeš o Matěje Vláška, i přípisy si nám poslal, tomu sme srozuměli. I máme za to, že jest také již list došel, kterak sme s ním zuostali a on s námi. Vedle toho se spravuj. Pakli by tomu srozuměl, žeby se k tomu kterak jinak jmieti chtěl, ty na tom stůj a tak se k němu jměj, cožť jest s námi smluvil, ať nám to drží a dokoná. A jakož jest nám dáno věděti, žeby pan Medek našim bral i na Třebonským: mluvili sme o to s knězem

*) Cf. A. Č. V. 335 č. 39.

Jindřichem i se všemi pány, a oni sú nám také ukázali list jeho, kteréž jim píše, že jest počátek toho úředníky našimi a zvláště Vlksickém [sic]. I tak jsú rozkázali i psali králové,*) i panu Medkovi, aby pan Medek to, což jest pobráno, našim lidem navrátil, a lidi zjímané aby propustil, a též, cožby úředníci naši pobrali, aby také zase bylo navráceno. I žádámeť, aby se v tom tak měl a úředníkóm aby přikázal, a zvláště Vlksickému, aby se oni v tom tak zachovali a navrátili. Pakliby se v tom Vlksický jinak jmieti chtěl, tak se k němu jměj, by pak měl tam k němu dojeti, ať to vzdy učiniti musí. Nebť jest nám to také dáno věděti, žeť jsú jim ty věci přišly, že jsú chudým lidem našim se takové škody staly. A také jsú páni rozkázali to, což jest se stalo od pana Medka aneb od úředníkuov našich, aby to bylo panem Strakonickým a panem Petrem Winterberským ohledáno a vedle jich rozkázánie opraveno, však tak, aby to bylo prve všecko navráceno vedle rozkázánie panského, jakož svrchu píšem. Ex Broda Theotonicali, feria II. ante Primi anno ɔc. LXXII.

Famoso Conrado de Petrovic, burgravio nostro in Krumlov, fideli dilecto.

562.

Purkrabí Zelenohorský purkrabí Zvíkovskému: o pychu lidí Rosenberských.

V Holešicích. 1472, 9. Jun. Orig. č. 2642.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o les, kterýž jest staven pro dluhy, ježto jsú k tobě několikrát psali, aby pánu mému JMti splnili, zač jsú lidé pána tvého JMti slíbili. A tys odepsal, že je chceš k tomu mieti. I věziž, žeť jsú ještě nesplnili. I milý přieteli! Poniavadž jest les staven byl, a oni přes to takový pych okázali a mýto proplynuli — a píšeš, žeť jsú chtěli přistáti: nevěř tomu, nebo jsú mýto proplynuli — a služebníci pána mého JMti zhonili je pod mýtem, a chtěli na ně střieleti, a oni mušili státi, a by toho nebylo, byliť by předse plynuli. I milý přieteli! Když pánu mému JMti bude splněno, zač jsú lidé pána tvého JMti slíbili, i o ten les já chci s tebú slušně uhoditi. Prosím tebe, milý přieteli, mluv s lidmi pána tvého JMti, ať potom takový pych neokazují, a s lesem ať se neprokradú. Pakli kto v tom zastiežen bude, mušieť kázán býti. A také, což vyrukují a zač slibie, měj je k tomu, ať splnie. Datum in Holešic, feria III. die Primi anno ɔc. LXXII.

Mareš Čejka z Olbramovic, purkrabě na Zelené Hoře.

Urozenému panoši Janovi Štmelinskému z Neprochov, purkrabí na Zviekově, přieteli mému milému buď.

---

*) A. Č. V. 337 č. 42.

563.

Diviš Malovec purkrabí Krumlovskému: o holdech a oprávcích, že jich neuznává.

V Libějovicích. 1472, 21. Jun. Orig. č. 2646.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli běhu příměřného! A jakož mi píšeš, že jsú služebníci moji pobrali koně a krávy v Brlohu: tak jest sě stalo. Vieš to dobře, žeť sem já tě obsílal, aby lidem přikázal, co jsú zůstali, aby dodali mi; i jedni jsú sě smluvili a druzí ještě nechtí. I vieš, kdež mi nedodadí, žeť jim poberu, leč bych nemohl; neb na páně zámek též sě mým lidem děje, že pro VIII grošů v jedné vesce všecko mi pobrali, a dvě kopě mušili dáti. A tak lidé praví, žeby to chtěli provésti, že jsú těch VIII grošů nebyli dlužni. A což kde lidé moji zůstali holdův, všudy sě musili smluviti, nechtěli-li jsú k sobě přijíti. A také mi píšeš, že sem měl to na voprávci znésti: neviem já vo žádném voprávci nic, ani jiní vokolo mne, a také pod žádného neslušim voprávci než pod KMt. A kéž jsú páně služebníci na voprávci znesli, než jsú mi lidem brali, kdyby ti vo voprávci, ani mně dali věděti [sic]. A budeliť sě co zdáti, žeby já měl co vopravovati, chciť já býti práv před KMtí. Než muož-li to býti, přikaž lidem, ať jsú mi právi, ať k škodě nepřidú. Datum ex Libějovic, dominico ante festum Johannis Baptistae anno dni ɔc. LXXII.

Diviš Malovec z Libějovic.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, příteli času příměrného.

564.

Jan z Rosenberka Vilémovi mladšímu z Risenberka:*) že královský hejtman na Hluboké nechová se podle příměří Německobrodského, a rovněž tak Jindřich Roubík a Bohuslav z Býšova.

B. m. [1472, před 22. Jun.] Koncept č. 2431.

Službu svú vzkazuji, urozený pane běhu příměřného! Píšiť knězi Jindřichovi**) JMti, kterak pan Medek nevrátil mi lidem mým ani opravil, což jest jim škody v tomto stánie učinil, jakož mu jest pak z Brodu Německého psáno, aby tak učinil. Í prosím tebe, aby vedle kniežete k tomu se přičinil a jej k tomu přidrželi, ať mi se tak stane, a nenieli jeho tu v Praze, ale aby jemu psali. Neb sem já inhed, přijev domuov, kázal úředníku svému Helfenburskému vrátiti, což jsú vzali na Hlubockém zbožie. Také píši kniežeti, kterak Rúbík a Bohuslav z Býšova nepřestávají hroziti lidem mým a upomínají z starých holduov mimo zuostánie a smlúvu, nébrž i brali, a zvláště Býšovec pobral v Zalšie i dále hrozí škoditi.***) Věřím, že o ty všecky věci přičiníš se vedle kněze Jindřicha; pakliby JMti tu nebylo, ale sám s jinými pány, kteřížby tu byli, přičiníš se, ať mi se stane tak, jakož se smlúva stala.

*) Viz A. Č. V. 338 č. 43. Podle toho upravili jsme též datum.

) z Minsterberka. *) Cf. A. Č. VI. 79 č. 3.

565.

Jarohněv z Úsuší Janovi z Rosenberka: o pychu lidí pana Strážského.

V Třeboni. 1472, 24. Jun. Orig. č. 2648.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že dnes a včera pobrali sú VMti lidem na Bechyni a v Štěpánově a ve Zviekově, v poručenství Vrabského, páně Strážského.*) A tak slyším, že sú diel hnali na Stráž a diel na Kamenici. I psal sem o to také panu Zdeňkovi po náhodniem poslu, kteréhož sú Budějovští poslali, tak rozumiem o to, jakož jest jim Rúbík dobytky pobral, a dávaje to panu Zdeňkovi věděti, jaké se zde škody v kraji dějí. I zdá-li se VMti o též věci psáti panu Zdeňkovi vedle potřebnosti, račte svého posla nemeškajíce k němu vypraviti. A to, což sú Strážští učinili, to sú na zapřenie učinili, jakož toho já VMt sám v skuoře zpravím. Ex Třeboň, feria IIII. in die s. Johannis Bapt. anno ɔc. LXXII.

Jarohněv z Úsušie.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

566.

Jan z Vlksic Jindřichovi Roubíkovi: žaluje na loupeže, jichž se jeho lidé v době příměří dopustili.

*B. m. [1472, po Jun.**] Přepis č. 2580.*

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Píšemy, žalujemy i jiným dobrým lidem příhody neslušné, kterúž jsi udělal lidem pána mého JMti v tomto křesťanském stání a příměří, ano pán muoj JMt na tě i na tvé služebníky žádné péče nejmá. Neb, milý přieteli, jestližeťby tobě neb komu jinému co lidé pána mého JMti učinili, ježto by učiniti neměli, byloť by to opraveno slušně. Než totoť jest věc neslušná, žeť sú lidé pána mého JMti zmordováni a sekáni a zlúpeni na svobodné silnici brž u města, ježto nebožátka šli z trhu, a ty si jim chtěl oštěpy i jinú braň bráti, a oni nechtěli od sebe dáti. Jakož pak ta věc šíře mluvena bude, když toho potřebie bude. I milý přieteli, toť milý pán buoh vie, žeť mi jest toho skutku, kterýž se jest stal, velmi líto.

Vlksický.

Urozenému panoši Roubíkovi ɔc.

567.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o jízdě k roku Pelhřimovskému a o rybničném hospodářství.

V Třeboni. 1472, 8. Jul. Orig. č. 2651.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Mluvil se mnú od VMti Markvart hejtman, že ste rozkázali: položí-li pan Trčka rok s páně Strážskými služebníky o dobytky

*) Jiříka. **) Č. Č. M. 1881 str 84.

pobrané v Štěpánově, že ste rozkázali, abych s Habartem k tomu roku do Pelhřimova jel. I račte věděti, žeby mně nebezpečná jiezda tam byla mezi takové lidi, a ježto já zvláštní nepřiezeň od Strážských mám, a poněvadž v jiném přímíří nezachovávají, snad by pro mě nezachovali. Než byli si umienili Jarohněv a Markvart sami osobně tam jeti, jakož o tom VMti psali. I kdyžby bylo podle koho takového, nemuož-li podle nich býti, ale podle jiného, jáť bych rád jel, ale takto mi se s Habartem jistě nehodí. A jakož sem s VMtí mluvil o rybníky, kteříž by měli děláni a na to lidé splaceni býti u vsi Stoječína, i ráčíte-li, račtež ještě Slepičku fišmajstra a Železku na to poslati, ať se na to lépe pohledí. Jakož mi se zdá, že jsú starý fišmajstr a Slepička na tom prve byli. Datum Třeboň, feria IIII. post s. Procopi annorum dni ɔc. LXXII. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď.

568.

Jindřich Roubík témuž: aby ve sporech svých podali se na oprávce.

V Netolicích. 1472, 9. Jul. Orig. č. 2652.

Urozený pane, pane! Jakož mi VMt píše i osvícenému knězi Jindřichovi JMti, dávajíce mi VMt viny některé: i račiž věděti, z čehož mi VMt kolivěk vinu dáte, chci VMti práv býti před oprávcem kraje Pracheňského. A VMt také sedíte v kraji Pracheňském, račtež mi také právi býti před oprávcemi již jmenovanými, co mi se jest stalo v tomto křesťanském příměřie na Helfmburk. Pakli tu neráčíš, ale buď ta věc před najvyššími oprávcemi, před osvieceným kniežetem knězem Jindřichem a před urozeným panem pánem Zdeňkem z Šternberka JMtí, chci VMti práv býti. Račtež mi dáti věděti, před kým ráčíte býti, a já také chci psáti a JJMti prositi, aby JJMt ráčili rok položiti. A teď dávám VMti ceduli vypsanú, kdo mi jest co povinen, račte mi rozkázati dáti. Datum Netolic, feria V. post Kyliani anno ɔc. LXXII.

Jindřich Rúbík z Hlavatec na Netolicích.

Urozenému pánu a panu Janovi z Rozmberka, pánu na mně přieznivému.

569.

Purkrabí Helfenburský témuž: o Roubíkovi, Vlachovi, Lvovi z Rožmitálu a pánu Strakonickém.

B. m. [1472, kolem 11. Jul.] Orig. č. 2675.*

Urozený pane a pane mój milostivý! A jakož mi VMt píšete, abych dal VMti věděti, kam sě Rúbík sbierá: I račte věděti, žeť se pan Lev sbierá s Rúbíkem, s Vlachem do Němec na knieže Ludvíka; a mají se sjeti do Domažlic, a již sjiež-

*) Č. Č. M. 1881 str. 85.

dějie. A jakož sem VMti psal o pánu Strakonickém, že o mně mluví; a račte věděti, že pán Strakonický jest poslal s Vlachem své na biskupa Passovského, an biskup naň žádné péče nemá. I milostivý pane, račte mi odpustiti, abych jemu odmlúval a své cti hájil, jako ten, ježto jemu nic vinen nejsu, než von tě biskupu neprávě udělal, a naň žádné péče nemá, a von naň své lidi poslal, nevohradiv se jemu. Dán na Helfenburce. Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, věrnému pánu mému milostivému.

570.

Týž témuž: že Lev Rožmitálský, Roubík a Vlach se strojí k jízdě.

Na Helfenburce. 1472, 11. Jul. Orig. č. 2653.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, žeť se pan Lev sbierá s Vlachem, s Roubíkem i s jinými, a tak sem zpraven, žeby chtěli do Němec, a žeby dvú zámkú v Němcích měli postúpiti panu Lvovi; i toho věděti nemohu, kde neb v které krajině zajisto. Než tak hlas vypouštějí, žeby chtěli váleti proti kniežeti Ludvíkovi JMti. I ještěť vzdy na to špehy jmám. A Sulek Zálezl tuze z úroka napomíná, a obeslal rukojmě a chtěje vlehnúti. To VMt račte opatřiti. Ex Helfenburk, sabbato ante Margaretae annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

571.

Kašpar Rabenhaupt a Viten purkrabí Krumlovskému: o zájem od Roubíka u Budějovic učiněný.

V Budějovicích. 1472, 13. Jul. Orig. č. 2654.

Služba naše napřed, pane Kunráte milý! Jakož jest pan Markvart, hajtman náš, psal o ty voly, kteréž mně a Vitňovi z Třeboně u Budějovicích Rúbík pobral té chvíle, když Budějovským zajal, aby s Rúbíkem o ně mluvil, aby nám vráceni byli. A byl vzkázal hajtmanu, abychom tam poslali, že je vrátiti chce. I poslali sme včera tam; i vzkázal nám, že jest s tebú již o ně zuostal. I prosíme tebe, milý pane Kunráte, daj nám po tomto poslu věděti, kterak jest s tebú o ně zuostal, abychom se uměli zpraviti. Datum Budweis, feria II. in die s. Margaretae anno ɔc. LXXII. Kašpar Robmhawp a Viten.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

572.

Purkrabí Helfenburský Janovi z Rosenberka: o nedostatku masa na Helfenburce.

Na Helfenburce. 1472, 27. Jul. Orig. č. 2657.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem VMti mluvil, aby VMt ráčili

zámek masem opatřiti, a že nemáme než XI krav, a ty jedva nám pokrm mléčný dávají. I milostivý pane, teď k VMti posielám kuchmistra a prosím VMti, račte nás masem opatřiti a po tomto mém kuchmistru poslati, nebť sem již poslední vuol zabil, kterýžt sem tuto všecku válku na zámku choval. Ex Helfenburk, feria II. post s. Jacobi annorum ɔc. LXXII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššiemu království Českého, pánu mému milostivému.

573.

Purkrabí Helfenburský pánu Strakonickému: o pomoc obilnou na Helfenburk.

Na Helfenburce. [1472.] Přepis č. 2658.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Tajno VMti nenie, kterak pán muoj JMt tato léta válku vede proti kacieřóm pro vieru křesťanskú. A JMt veliké škody na chudině lidí svých béře a vzal jest, a čeleď velikú JMt na sobě drží, jakož dale VMti co svědomo jest. I z potřebnosti své prosí páně Mt vás i služebníkuov a zeman i lidí poddaných VMti, abyšte ráčili rozkázati pomoc obilnú pánu mému JMti učiniti, jakožto křesťanský pán v této zemi u pokoji sedíce. A pán muoj JMt VMti i služebníkóm a lidem poddaným bohdá v budúciech časech miení to vším dobrým zpomínati. Odpovědi prosím ɔc. Ex Helfenburk ɔc.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka, mistru ɔc buď.

574.

Štěpán Bítovský Janovi z Rosenberka: zakazuje se přátelstvím.

V Jemnici. [1472], 27. Jul. Orig. č. 2659.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšete o Dobroničku, služebníka vašeho: milý pane! nemiením já žádnému vašemu škoditi a nic sem toho v úmyslu nebyl, než radči jim pro vás, jako pro pána a přítele, raden a pomocen bejti proti nepřáteluom. Datum Jemnic, feria II. post s. Jacobi.

Štefán z Lichtenburka a z Bietova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku KMti, pánu a příteli mému milému.

575.

Purkrabí Helfenburský témuž: o věcech hospodářských a o návratu pana Lva z jízdy.

Na Helfenburce. 1472, 1. Aug. Orig. č. 2660.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, žádajíce věděti, od kterého času jest obrok nedáván Oldřichovi Železkovi: i račte VMt věděti, že

několiko nedělí po svatém Havle. A v tom když sú těžkú a dalekú jiezdu měli, neb když sú z picovánie přijeli, dáván jest obrok. Pak Václavovi Pliskotovi dáno jest za obrok IIII kop gr., a od toho času nenie jemu také obrok dáván, jakožto Oldřichovi. A teď VMti posielám list pána Strakonického; a purkrabě Zviekovský i Bohuše to sú za odpověď ústně dali, že ty věci, o který VMt píšete, zjednány budú. Ex Helfenburk, sabbato ante s. Stephani annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Také račte věděti, proč jim několiko nedělí po svatém Havle nenie obrok dáván, jemu a Oldřichovi, neb sú nechtěli u VMti býti a chtěli pryč jeti. Pak mi VMt psala, abych Oldřicha pryč nepouštěl, a že s ním i s Václavem chcete o službu uhoditi. A také račte věděti, žeť jest to bratrstvo s panem Lvem již zase přitáhlo, ale nevelmi dobře se jim zvedlo.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššiemu královstvi Českého, pánu mému milostivému.

576.

Týž témuž: o Roubíkovi a věcech hospodářských.

Na Helfenburce. 1472, 5. Aug. Orig. č. 2662.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, žádajíc VMt věděti o Roubíkovi i o jiných, již-li se z Němec vrátili: i rač VMt věděti, žeť sú již všickni přitáhli, a jedvy z Němec utáhli, že nejsú poraženi. A s tiem Roubík a Vlach stěží táhnú do Prahy. I tak slyším, žeby se opět z Prahy tam zase strojili. A jakož VMt piešete o Železkovi a Václavovi, žádajíce věděti, kterak jest jim obrok dáván. Prveť sem VMti psal; i neviem kudy to jde, že VMti nenie dodán list, že Železkovi a Václavovi několik nedělí po svatém Havle nenie obrok dáván, a to proto, že sú nechtěli u VMti býti, a chtěli pryč jeti. Pak mi VMt psala, abych Železky pryč nepouštěl, a že s ním o službu uhodíte. Pak, když sú kam těžkú jiezdu měli neb z picovánie přijeli, tu jest jim obrok dáván. A Václavovi Pliskotovi dáno jest za obrok IIII kop gr., a tolik koní měl jako Železko. I vedle toho račte se uměti zpravovati. Ex Helfenburk, feria IIII. in die Mariae Nivis ɔc. annorum ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ɔc, pánu mému milostivému.

577.

Týž témuž: seznam věcí pobraných.

Na Helfenburce. 1472, 5. Sept. Orig. č. 2666.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píše, abych ty všecky věci dal vypsaný VMti, kteréž sú pobrány formanóm, o kteréž Kocovský stojí: i rač

VMt věděti, že dva vozy formanská, a v každém voze IIII vozníky nevelmi dobré, a na jednom voze III pytle žita a pytel řiepy a II postavy sukna bílého, a na druhém pět žokuov chmele. A z toho Zibřid prodal jest postav sukna, vuoz a VII vozníkuov, a VMti sem vzal jeden vozník a vuoz, tenť jest na zámku; a chmel všecken, i postav jeden sukna, toť ještě leží pohromadě. A takéť sem VMti o to psal, kterak jest ke mně Zibřid přijel a tuze mne z toho napomínaje, a já sem jemu toho vydati nechtěl. I vznesl sem to na VMt. Ex Helfenburk, sabbato ante Nativitatem b. Mariae virg. glor. annorum LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, komorníku najvyššímu království Českého, pánu mému milostivému.

578.

Týž purkrabí Krumlovskému: o směně vězňův.

Na Helfenburce. 1472, 7. Sept. Orig. č. 2667.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož se jest směna stala tebú o vězně s Roubíkem, a v té směně jest také vypraven Jilek, syn rychtářuov z Bavorova, kterýž jest vězněm Divišovi na Libějovice a tam zavázán: i věz, milý přieteli, žeť sem jej několikrát k Roubíkovi posielal, aby jej od Diviše prázna učinil, a Roubík se k tomu nemá, a Diviš jeho propustiti nechce. I milý přieteli, prosím tebe, přičiň se k tomu a piš o to Roubíkovi přísně, poněvadž se jest směna stala i o Jilka, ať jeho prázna učiní také od Diviše. Dále to v paměti máš, očť jest mezi vámi ruoznice byla. A také věz, kdyžť sem Jindřicha propouštěl, žeť sem jeho takovým obyčejem propustil: jestliže naši všickni, o kteréž se jest směna stala, propuštěni budú, tehdyť já tě propouštím, pakli který propuštěn nebude, aby mi se stavěl zase v moc mú, když dám týden napřed věděti. I zdá-liť se, žebych jeho obeslal, to mi daj věděti. Ex Helfenburk, feria II. ante Nativitatem Mariae annorum ↄc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Kuntrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, přieteli milému.

579.

Jindřich ze Hradce Janovi z Rosenberka: o narovnání škod.

V Jindřichově Hradci. [1472], 8. Sept. Orig. č. 2668.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sme mezi sebú námluvu učinili, což se těch škod dotýče, abychom služebníky své vydali: i milý pane, položte toho den, když se vám koli zdá, aťby ty věci mezi námi skonány byly, nebo takto čím se dále dlí, všeť jest huoř a k nepaměti další přicházie. I když se vám

zdá, položiec tomu den, dajte mi věděti, atbych já se k té věci jměl. Ex Nova Domo, feria III. in die Nativitatis glor. virg. Mariae. Jindřich z Hradce ɔc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvi Českého, přieteli mému milému.

580.

Purkrabí Prachatický Janovi z Rosenberka: aby napomenul Oldřicha Vlacha ku pokoji.

V Prachaticích. 1472, 27. Sept. Orig. č. 2669.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti napřed. Pán mój, pan probošt, poručil mi jest, jestližeby Vlach z Březie které takové pohruožky činil, abych to na VMt vznesl a prošil, aby VMt, jakožto pán a oprávce najvyšší kraje tohoto, jej Vlacha obeslati ráčil, aby on v tomto obecném stání a v přiměří takových žádných věcí a novot na pána mého a na jeho poddané nepočínal ɔc. Račiž VMt věděti, žeť mne i měšťan Prachatických docházie, kterak by on Vlach a někteří jeho hrozili a chtěli by někú škodu pánu mému a jeho poddaným učiniti. I prosiem VMti, aby o to jej ráčili obeslati a jemu podle potřebnosti přísně psali, aby se on v těch věcech zachoval tak, jakož smlúva obapolnie a zápisové svědčie; a na pána mého a na jeho, maje oprávce, svévolně aby nesáhal. A což by VMt jemu psali, toť bych já jemu hned poslal. A s vaší volí, dal-li by na váš list odpověď, odevra list jeho, tiem bych se spravoval, věře VMti, že to učiniti ráčíte pro pána mého a pro mú službu. Datum Prachatic, dominico ante s. Venceslai anno ɔc. LXXII.

Jan Slovický z Vranieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, najvyššiemu komorníku královstvi Českého, pánu milostivému, mně přeznivému.

581.

Hanuš Greif témuž: žaluje na purkrabí Velešínského.

B. m. 1472, 30. Sept. Orig. č. 2670.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú VMti napřed vzkazuji. A žaluji VMti na Mikuláše Hřiebě, purkrabí vašeho Velešínského, kterak člověku Mikulášovi Železkovi z Milikovic, jehož já od VMti sem nynie v držení, dobytek v pondělí již minulý [28. Sept.] v noci pobrati kázali, železo z pluhu dolóv zbili, a dobývali se naň, sekajíce dvéře, a tak svú vuoli prostě s ním jměli. O kteréžto věci jemu psal sem, žádaje věděti, proč se to Železkovi děje, proše, aby jemu dobytek jeho navrátil, a jestliže oč on, neb kto jiný k němu, řeci mají, že já chci naň dosti pravdy udati, a toho mi aby dal odpověď. I šel člověk s listem mým k němu; a on jej i na zemi, tak mě zpravuje, povrhl, laje a pryč jim veleje ot sebe. I milý pane,

ač sem já toho nynie v držení, ale člověk váš jest vzdy dědičný, ježto mi se zdá, žeby takový pych a kvalt Hřiebě nad ním okazovati a mé rovné podánie srážeti nejměl. Pak, jakž koli jest, prosím já VMt, račte přikázati jemu, ať dobytek témuž člověku navrátí, a dá-li mu on neb kto jiný z čeho vinu, máť práv býti; nepochybuje, že VMt to učiní. A tohoť od VMti prosím odpověď při tomto poslu. Datum feria IIII. ipso die s. Jeronimi anno dni ɔc. LXXII.

Hanuš Greif, měšťan v Budějovicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně příznivému.

582.

Hejtman Třeboňský témuž: o holdy na Stráž.

V Třeboni. 1472, 9. Okt. Orig. č. 2671.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že mi píše Svatomír,*) purkrabie Strážský, což lidi k mému úřadu přislušejí, abych jim k holdu kázal ɔc, jakož VMti list jeho teď posielám, což v tom VMt rozkáže. A jestliže VMt ráčíte co vo tom panu Strážskému psáti, jestiť ještě na Stráži. Datum Třeboň, feria VI. post Francisci anno ɔc. LXXII. Markvart z Kamenice.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu mému milostivému.

583.

Hejtman Hlubocký purkrabí Krumlovskému: o postavení vězňů.

Na Hluboké. 1472, 15. Okt. Orig. č. 2673.

Služba má, urozený přieteli milý! A jakož jsú služebníci moji, ukazatelé listu tohoto, rok měli až do sv. Havla, i teď sě stavějí; věřím, že jim zasě rok dáš, na čest a vieru, až do svatého Filipa a Jakuba vedle příměřie křesťanského. A Václav Mazanec stavěl by sě rád, ale nemuož beze lsti pro nemoc, nebť jediné na berlách sě nosí. A jakož jsú služebníky mé, Vávru i jiné, někteří sedláci pána tvého JMti zlúpili, o nichž tě Vávra zpraví ústně, a ještě pohruožky jim činie, věřím, že sě k tomu přičiníš, aby jim šaty jich navrátili a jich v pokoji nechali. Ex Hluboká, feria V. ante s. Galli ɔc. LXXII. Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému buď.

584.

Burjan z Lažan Janovi z Rosenberka: o škody lidem ze Hvozdce učiněné.

Na Bechyni. 1472, 3. Nov. Orig. č. 2674.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píše, že

*) z Kouta.

jsú vznesli na VMt lidé VMti ze Hvozdce, že jsú moji služebníci pobrali jim koně, krávy i jiné věci: i viem to, že VMti tajno nenie, že sem já ty časy doma nebyl. A také račte věděti, že ti drábi nejsú služebníci moji, než tu jsú leželi na svú škodu v městečku. Než když sem domóv přijel a to zvěděl, hned sem se jimi někerými ujistil a k tomu je chci držeti, že mušejí lidem VMti opraviti, jakž pán Strakonický káže. Neb poněvaž mám smlúvu stranú VMti, račtež věděti, že bych VMti radši slúžil, než bych VMt hněval. Ex Bechyň, feria III. post Omnium sanctorum annorum domini ꝯc. LXXII. Burjan z Lažan a na Bechyni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu přieznivému.

585.

Purkrabí Písecký Janovi z Rosenberka: o lidi z Údraže.

V Písku. 1472, [8. Nov.?] Orig. č. 2677.

Služba má ....*) pane milý! Jakož sem VMti prve psal ...... milost o lidi Barochovy z Údraž, kteříž jsú zjímáni .... a zšacováni, a ti lidé služebníka pána mého JMti roty .... ty šacunky, nemohúce jich dáti a snad jsú je již i .... VMt mi odepsali prve na list muoj, že sě těch věcí ráčíte bez meškánie vyptati a toho mi odpověď dáti, mají-li propuštěni býti, či nic. I prosím VMti, račte mi toho dáti odpověď, tiem neprodlévajíc, po tomto poslu měštěnu, ať bych o ty věci viece neobsielal. A pakli by toho nebylo, pan muoj JMt chtěl by o ty věci časem svým s VMtí mluviti, kterakž sě jest lidem služebníka pána mého JMti v tom stání a příměří stalo a bez viny, od služebníkóv VMti, i ještě se děje. A vzdy věřím VMti dle toho stánie, že na ty věci ráčíte pomysliti a je kážete propustiti. Datum ex Piesek annorum LXXII. Racek z Švamberka, purkrabie hradu Piesku.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu na mě laskavému.

586.

Jan ze Švamberka strýci svému (kterému?): o najímání žoldnéřů.

Na Baště. [1472, před 8. Nov.] Orig. č. 2679.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a strejče milej! Věz, že jsú se mnú mluvili Panvic a Srb, a tak pravíc, jestližeby vám potřebí bylo, žeby rádi u vás byli, nežli u koho jiného. A mají v rotě LXII koně. I milej pane strejče! jestliť jich potřebie, daj mi věděti, aťbych s nimi mluvil. Nebť jest pan Lev také s nimi mluvil, chtěje, aby u něho byli. I rači by u vás pane byli. Neb věz, pane strejče, že sě jim nezdá býti, nežli po VI zlatých uherských na čtvrt léta, a píti a jiesti, bez obroku koňského. A což v tuom úmyslu tvého, pane strejče milej, daj mi to věděti; nebť tak pravie,

*) Vytrženo.

jestližeby je potřeboval, žeby chtěli o této neděle ve dvú nedělé k tobě přijieti, a tu záškodnie list aby jim byl položen v Strakonicích a něco zavdáno. I věz, milej pane strejče, že jest Panvic to, a Srb, že sú pacholci velmi dobří a hodní, ješto mi se zdá, žeby sě vám k této věci velmi dobře hodili. A jest vedle nich mnoho dobrých pacholkóv; a bylo by jich vám potřebie, žeby jich vám viec chtěli jednati. A koně a zbroji mají velmi dobrý. Dán na Baště ɔc.

Jan Švamberka, mistr převorstvie Českého ɔc.

587.

Jan z Rosenberka Oldřichovi Vlachovi z Březí: aby na pokoji zanechal lidi probošta Drkolenského i lidi Rosenberské a aby se podal buď na oprávce nebo na sjezd v Rokycanech.

B. m. [1472, před 8. Nov.] Koncept č. 2680.

Vlachu! Jakož nám psal o lidi probošta Drkolenského, kdež naše panstvie a nadánie jest, žeby jich nechati nechtěl, dotýkaje, žeby jim prve v stánie bral; i Winterberského v tom dotýčeš ɔc: Muožeš dobře pamatovati, a máme za to, že i psanie naše o to máš, kterak v prvním stánie, když jim škodil, žeť sme vzdy o ně jako o své psali, neb jest pruovod a zápisové řádní, co a puokud jest naše panstvie a nadánie. A tak, dokudž sme váleli s vámi, vieš dobře, žeť sú nám vzdy pomáhali z toho, což našeho nadánie jest, jako pánu svému. Protožť vzdy věříme, že jich u pokoji necháš, a což škody učinil, oznámíš, a lidi propustíš. A též také, což se dotýče úřadu Plánského a Vltavského, že jich u pokoji necháš, a věda, žeť v uodporu jsú, a praviec, žeť povinni nejsú. A pakliť se vzdy zdá, žeť by zcestni byli, ale ať to oprávcemi jest ohledáno, jakož smlúva ukazuje. Pakliť by se vzdy toho učiniti nezdálo, ale jakož teď nynie sjezd panský s obú stran má býti v Rokycanech,*) budiž tu, a tu abychom sobě právi byli, po těch pánich obú stran, aby vzdy viděl, žeť rovného podávám. A což v tom úmysla tvého jest, daj nám věděti po tomto poslu, aťby věděli se spravovati.**)

588.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: že se dle nich ve všem říditi bude.

Na Helfenburce. 1472, 15. Nov. Orig. č. 2681 b.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Jakož mi píšete, posielajíc ke mně Mikuláše Hřiebě, purkrabí Velešínského, a žádajíc, abych se v těch věcech tak zachoval, jako dobrý člověk: I milí přietelé! Pán buoh toho nedaj, bych sě jměl jinak kterak jmieti, než tak jako na dobrého člověka sluší, a v tom poslúchaje ve všech věcech rady vašie. A teď vám posielám přípis pánuov Píseckých, jemuž porozumíte,

*) A. Č. V. 342 č. 49 a Tomek VII. 333.

**) Za toto číslo snad také patří list datovaný [1477, April].

a odpis muoj, kterýž jim odpisuji. A což se v tom páně Mti i tudiež vám zdáti bude, to mi dajte věděti po témž poslu. A což Vávra, dodatel listu tohoto, ode mne vám mluviti bude, věřím vám, že jemu toho věřiti budete, jako bych sám s vámi ústně mluvil. Ex Helfenburg, dominico post s. Briccii anno ɔc. LXXII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsuší a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, přátelóm milým.

589.

Purkrabí Helfenburský Píseckým: o příměří.*)

Na Helfenburce. 1472, 15. Nov. Přepis č. 2681 c

Služba má, múdré opatrnosti páni a přietelé milí času příměřného. Jakož mi úmysl váš píšete o stání, že byste se rádi i lidi své zachovali bez takových nesnází, až do času uloženého ɔc: a v tom žádajíc na mně listem mým věděti ɔc. I milí páni a přietelé! rozum váš i tudiež svuoj ihned sem poslal páně Mti, a což v tom od JMti za odpověď jmieti budu, nezmeškám vám dáti věděti. A v tom nemienim na vás ničímž pomáhati ani na lidi poddané vaše. Ex Helfenburk, dominico post s. Briccii annorum LXXII. Jan z Vlksic, purkrabě Helfenburské.

590.

Hejtman Třeboňský úředníkům Krumlovským: o holdy na Stráž.

B. m. 1472, 16. Nov. Orig. č. 2671.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Jakož jste mi psali, abych se sjel s purkrabím Strážským a mluvil s ním o ty holdy: i mluvil jsem s ním. Jmá se v těch věcech pěkně, jakožť vás pak dále Janek Hovno zpraví ústně. Datum feria II. Otmari annorum ɔc. 1472. Markvart z Kamenice.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsušie, Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přátelóm milým.

591.

Táborští lidem Rosenberským: aby k holdu přišli.

V Táboře. 1472, 21. Nov. Orig. č. 2684.

Od nás purkmistra a rady města Hradiště Hory Tábor vám Hronku a Vácho, mlynáři z Oslova! Jakož jsme vám prve psali, abyšte k holdu přišli, i zanetbali jste toho. I ještěť vám přikazujeme, aby hned, jakž tento list uzříte, k holdu přišli. Pakli toho neuděláte, vězte, žeť vás k tomu připravíme s vaší velikú škodú. Datum Tabor, sabbato post b. Elisabeth annorum ɔc. LXXII.

---

*) Cf. A. Č. V. 340 č. 45.

592.

Budějovičtí panu Jindřichovi z Rosenberka: aby je zůstavil při privilegiích, které mají na silnice a sklady.

B. m. 1472, 5. Dec. Orig. č. 2686.

Službu svú, urozený pane, napřed vzkazujem! Jakož poslové od nás vyslaní ve čtvrtek minulý k vám před raddú mluvili sú vaší, abyšte sě jakožto předci, tudiež i pan otec váš dobré paměti, k nám jměli, a my že též zasě učiniti chcem, při tom žádajíc, což se silnic dotýče a skladuov, zvlášť v Krumlově, abyšte provolati na panství a svým přikázati ráčili, aby starodávniemi jezdili a nových sobě nezamýšleli skladóv a silnic: tu ste po radě vašie jim tuto odpověď dali, že lidé v tomto nepokoji s svými statky jezdili sú kudy mohli najbezpečněji; a ačkoli o silnice jiné se pánem starým konec vzali sme, ale o silnici, kteráž se nynie do Krumlova z Přídolé obracuje, žádný [sic] přes to lidi k ní nutiti nejmieníte, a viec že v Krumlově sklad nikda nenie hájen, aby v této mieře ponecháno bylo. A těch věcí že vyhledati chcte a na ně se ptáti. Našim poslóm, nezdaje se k tomu svoliti, řekli na nás vznésti. Milý pane! za to jmáme, žeby nic užitečnějšieho i podnes nebylo, než abychom se zachovali obojí jakžto předkové naši, k čemuž kto jest spravedliv, sobě přáli. Neb vědieť lidé dobří, kteříž nynie u vás jsú, jakú my spravedlnosť k silniciem a skladóm ot najjasnějších ciesařuov a králóv Římských i Českých, slavné paměti, jmáme, a tu sme nejednú ale mnohokrát před JJMtmi i pány z Rozemberka a jinými lidmi dobrými okazovali a hájili obyčeji všemi. Potom za krále Jiřieho někdajšieho se panem otcem vaším nahoře dotčeným, sudiece se o všecky silnice, žádné nevymieňujíc, a jiné věci i nechuti tehdáž mezi námi vzniklé, miesto vzali sme slušné, jakož toho list pod jeho pečetí, kterýž ste slyšeli, dal jest. Také všecka země na tom nejednú zuostala, aby silnicemi jezděno bylo starodávnými, a každý držán byl a zachován při své spravedlnosti. Protož pane, to vědúce, prosímeť dle súsedstvie dobrého, žádajíc, abyšte na tom býti ráčili a ty věci tak zachovávati, na panství vašem provolati i lidem svým poddaným a zvlášt z Krumlova přikázati, ať silnicemi starodávnými jezdie, skladóv sobě nových nečině. Neb nestalo-liť by se, museli bychom vedle privilegií našich a listuov vašich předkóv hájiti a je k tomu, ač neradi, připravovati. Jehož věříme, že to opatříte, aťby toho potřebie nebylo; nebť jiným súsedóm okolním také píšem. A tohoť odpověď prosíme listem při tomto poslu. Datum sabbato ante s. Nicolai pontif. anno dni ↄc. LXXII.

Purkmistr a radda a staršie města Budějovského.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosenberka, nám příznivému.

593.

Mikuláš z Sedlce purkrabí Krumlovskému: o svého vězně.

V Sedlci. [1472.] Orig. č. 2689.

Služba má napřed, urozený přieteli milý! A věděti dávám, že jest tento Jiecha, kterýž ti list dá, žeť jest mně vězněm, a Krumlovští jeho jeli a zavázali jeho slibem, aby se dnes na Krumlově tobě stavěl. A jel jest jeho Hlava, a vzal jest jemu samostřél a zbroji. I prosím tebe, ať jest jemu vrácena. Dán v Sedlci, u středu [sic]. A prosím tebe, jestli v teď v Krumlově hajtman, daj mi věděti.

Mikuláš z Sedlce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

594.

Jakub Hlubocký témuž: aby ho z vězení vysvobodil.

B. m. [1472.] Orig. č. 2690.

Službu svú vzkazuji, pane mój milostivý Kundráto! A věřím VMti, že ráčíš o mně státi, jakožto o služebníka svého věrného. Však viete, milý pane, že jsem bez vašie vuole nešel v chózi než toliko s rozkázáním vaším, žeť sem s Mikulášem a s Jiříkem byl v té chózi, v které sem jat. Protož věřím a úfám VMti, že mne neopustíte, jakožto služebníka svého věrného. A věřím VMti, že mi odpověď dáte po tomto poslu, neb mi se již velmi stýště, neb již sedím osm neděl a na devátú již de. A v tom sem vzkazoval dvakrát k VMti po Švánové, a žádné odpovědi od vás nemám. Protož sem mušil naschvál posla poslati; neb mi se stýště s pravú vierú, že peněz nemám, neb sem za stravu dlužen a od vězenie, a propustiti mě nechtie, leč bych jim práv byl. Protož věřím VMti, že se v tom opatříte a mne vypravíte.

Jakub Hlubocký, služebník váš věrný.

Slovutnému panoši Kundrátovi na Krumlově, pánu mému milému buď dán.

595.

[Jan z Vlksic] prosí o sladovníka.

B. m. [1472.] Přepis č. 2691.

Pane hajtmane, přieteli milý! Prosím tebe, aby mi někakého dobrého sladovníka vzdy sem vypravil, nebť ho zde nikdež nemuožem jmieti, a bez něho ta sladovna nemuož dokonána býti. I znaje tu potřebu, přičiň se k tomu bez meškánie. A kaž sobě ten list přečísti, jakož páně Mti posielám, a také se k tomu přičiň, ať mi JMt v tom ráčí rozkázati, kterak se jmám jmieti.

596.

Marek Charvát purkrabí Krumlovskému: aby naložil milosrdně s vězněm jeho.

V Netolicích. [1472.] Orig. č. 2692.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli běhu nynějšieho! A jakož tam u vás sedí Hanzl z Budějovic: prosím tebe, milý pane Kundráte, nalož s ním milostivě, nebť jest chudý pacholek a nemáť nikdež nic. A jakož vondy pravil, že tak nevyjde, ale daj mi věděti, co by z něho chtěl mieti, a já se chci vo to postarati, zdaby mohl vyvazen býti. I, milý pane, nalož s ním milostivě pro mou službu, však sám vieš, žeť nic nemá. Ex Netolic [sic]. Marek Charvát z Římaně.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho.

597.

Jan Chlevec a Hron témuž: o pobrané věci lidem Rosenberským u Cáhlova.

V Cáhlově. [1472.] Orig. č. 2693.

Službu svú vzkazujem, urozený přieteli milý! A jakož pánu našemu JMti*) píšeš o pivo a vo koně, a píšeš, kto jest je vzal, že se jest k Rúbíkovi znal: i věziž, žeť sme my je vzeli a ku pána svému JMti sme se znali a známe, ale ne k Rúbíkovi. I ktožť jest to pravil, věz, žeť jest v hrdlo lhal a lže, nebť jest nám buohdá dobrým lidem hodněje věřiti, než těm chlapóm. A také věz, milý přieteli, žeť jsú sě ti jistí k Rúbíkovi znali; a byť se byli ku pánu tvému znali, byli bychme jim nepřekazili, a byli bychom předse jeli, kde jsme jeti měli ꝛc. Dán na Cáhlově [sic].

Jan Chlevec z Malšína, Hron z Hory.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi našemu dobrému buď list dán.

598.

Oldřich Roubík Jindřichovi z Rosenberka: žaluje na protivenství, která se dějí synovi jeho od lidí Rosenberských.

V Netolicích. 1473, 16. Jan. Orig. č. 2694.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! Znesli na mě lidé zbožie Netolického, kerak služebníci VMti je jímají a tepou a připravujíc k dání, a ta sě věc děje v tomto příměřie od VMti. I milý pane! muožliť to býti, rač tu věc staviti a rač sě zachovávati vedle příměřie. Neb pan Jarohněv vie, že to jest rozkázáno panem Zdeňkem a panem Strakonickým JMti páně nebožtíku otci vašemu, aby sě zachovával vedle příměřie. A již sem o to poslal králi JMti a žaluje na VMt, co se

*) Hraběti Bernardovi z Tieršteina (Chmel 581).

děje synu mému a služebníku královskému v tomto příměřie od VMti. Pakli to vdy od VMti staveno nebude, a to opraveno nebude, co jste VMt učinili v tomto příměřie synu mému, chci to ihned znésti na pány oprávce. A již JJMti píši o to. A v tom se chci tak mieti, jakž mi JJMt rozkáže, vedle smlúvy řádně učiněné v Německém Brodě. A také rač věděti, žeť o to budu psáti i jiným pánóm a městóm i zemanuom VMti a žaluje toho, co se děje od VMti v tomto příměřie synu mému. Datum Netolic, sabbato ante Antonii anno ꝯc. LXXIII. Oldřich Rúbík z Hlavatec.*)

Urozenému pánu a panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně příznivému.

599.

Budějovičtí témuž: o spravedlnosť pro spoluměšťany své.

B. m. 1473, 23. Jan. Orig. č. 2696.

Službu svú napřed, urozený pane milý, vzkazujem. Spoluměšťané naši, kteříž o věci své, v tomto slavném příměří na cestě svobodné jim zlodějsky pobrané, v Třeboni s stranú sobě odpornú se súdili právem, že ty věci obdrželi, vznesli jsú, ale že jim, jakož by slušalo podle práva, o ně dále miesto učiněno nenie: prosímeť, račte úředníkóm tudiež psáti, ať neprodlévají, nebť skrze to ke škodám přicházejí a nákladóm větším. A tohoť odpověď žádáme při tomto poslu. Datum sabbato post s. Vincencii mart. anno ꝯc. LXXIII. Purkmistr a rada města Budějovského.

Také pane milý! Služebník náš Michal s svú manželkú ot Kaplických lidí vašich ještě konce žádného nemá; prosímeť, ať jest i tomu miesto učiněno.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosemberka, nám přieznivému.

600.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: o zajetí zemana Rosenberského do Rakous.

Na Helfenburce. 1473, 23. Nov. Orig. č. 2697.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Vědětiť dávám, že jsú služebníka páně Mti Jindřicha ze Dvoruov tento pátek nynie minulý [22. Jan.] jali a žeby jej na Ličov aneb na Drozdovice nesli. I milý přieteli, věda to, přičiň se k tomu s pilností k té věci, ařby páně Mt ráčil oň státi a psáti, jakožto o služebníka a zeměnína JMti. Neb jináč, jestližeby JMt oň nestál, žeby se i jiní zemané nad JMtí velmi rozpačili. A jestliže o něho JMt státi bude, že jiní zemani jiných pánuov, tak tomu rozumiem, k JMti se hrnúti budú, jestliže budú tomu rozuměti, žeby za JMtí mohli pokoje užiti. I věřímť, milý přieteli, že se k tomu s pilností přičiníš, nebť jest člověk velmi dobrý a ku páně Mti velmi příchylný. Ex Helfmburk, sabbato post s. Vincencii annorum domini ꝯc. LXXIII. Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, na Krumlově, přieteli mému milému.

*) Cf. A. Č. V. 343 č. 51.

601.

Jarohněv z Úsuší Jindřichovi z Rosenberka: aby zámky všecky opatřil a purkrabí Zvíkovský kostela Sedlčanského se zmocnil.

V Budíně. 1473, 26. Jan. Orig. č. 2698.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte rozkázati Kunrátovi purkrabí, ať na všecky zámky vaše věděti dá, aťby zámkóv velmi pilni byli, a na ně nižádného, leč by koho dobře mocni byli, nepúštěli. Také račte rozkázati purkrabí témuž, ať hned purkrabí Zviekovského*) obešle, aťby se toho Sedlčanského kostela bez meškánie zmocnil, jakož jsú se pak Sedlčanští k tomu sami podali; neb ta věc purkrabí témuž Zviekovskému dobře svědoma jest i Kunrátovi. Neb se bojím, by ta věc potom zmeškána nebyla; jakož já pak něčemu dobře rozumiem. Račte také věděti, že ještě sem nic o věci VMti před králem JMtí nezjednal, než mám za to, že JKMt pánóv i mne také dlúho držeti nebude. Ex Buda, feria III. post Conversionem s. Pauli anno ɔc. LXXIII. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

602.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o potřeby k zámku.

Na Helfenburce. 1473, 1. Mart. Orig. č. 2702.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! A teď k vám posielám sladovníka svého, listu tohoto ukazatele, o ty potřeby, kteréžť teď na ceduli vypsané jsú, abyšte mi těch věcí zjednali, nebť mi jest těch všech věcí potřebie. Bychť vám ty věci šieřeji vypisoval vedle potřebnosti, sami těm věcem lépe rozumiete nežli já, že bez těch věcech nemohu býti, a zvláště, když mám hospodářstvie vésti. I věřímť vám, jako přátelóm svým milým, že mě těmi všemi věcmi opatříte, aby mi potom nebylo připisované, by ty věci mnú obmeškány byly. A také, milí přietelé, prosím vás za to jako přátel svých dobrých, aby mi služba byla dána, a za škody také aby se mnú uhozeno bylo. Také přietelé milí, prosím vás, abyšte mě některú kopú opatřili k potřebám k zámku; a také již sem sě některú kopu zdlužil u páně Želibořského, jakož sem tě, pane purkrabie, když sem u vás byl, toho zpravil. I věřím vám, že mě těmi penězi také opatříte, abych ji zase oplatil, nebť mě již velmi tuze napomíná. Avšak to potom najdete, když se potčet bude činiti, na které sem potřeby ty peníze vydal. Ex Helfenburk, feria II. ante s. Thomae de Aquino annorum ɔc. LXXIII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsušie a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm mým milým.

---

*) Od r. 1472 určitě: Jan Štmelinský z Neprochov.

603.

Purkrabí ze Stráže purkrabí Krumlovskému: dává svědomí.

Ve Stráži. 1473, 4. Mart. Orig. č. 2703.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli! Věděti dávám, že mi píše Štefl, člověk pána tvého, žádaje svědomie ode mne o ten kuoň, kterýž jest vzat Lomským. I milý přieteli, takť jest, žeť vzat Lomským, nebť sou nepřátelé pána mého JMti, a témuž Šteflovi jest odbyt u nás za svobodný. Té věci rozomieš, což jest komu vuodpovědi, aby měli stavováno býti, musilo by toho mnoho býti. Ex Stráž, feria V. post Cinerum annorum ɔc. LXXIII. Svatomír z Kouta, purkrabie na Stráži.

Urozenému panoši Kunrádovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli dobrému.

604.

Purkrabí Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: že lidé, o které stojí, na gruntech Hlubockých nejsou.

Na Hluboké. 1473, 26. Mart. Orig. č. 2705.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Jakož mi píšete, abych na tom byl a k tomu sě přičinil, aby lidem vašim koni zasě vráceni byli od lidí z úřadu mého, jakož je hajtman Třeboňský jmenuje, kteří by to učinili ɔc: Rač VMt věděti, že bych já sě v tom rád upřiemě měl, ale že kteréž lidi hajtman váš Třeboňský jmenuje, žeby to učinili, těch na gruntech nenie, jakž u válku rozběhli sě a tam někde po posádkách jsú; i neviem sě kterak k tomu přičiniti. Než kdyby byli na gruntech, chtěl bych já sě tak mieti, ač byli-li by vinni, aby vrátili. Ex Hluboká, feria VI. post Annuntiationem s. Mariae virg. anno ɔc. LXXIII.

Jindřich z Bolechovic, purkrabie na Hluboké.

Urozenému pánu a panu Jindřichovi z Rozmberka, na Krumlově, pánu mně přieznivému.

605.

Václav Marčic úředníkům Krumlovským: o jednání v záležitostech rodu Rosenberského v Praze.

V Praze. [1473], 26. Mart. Orig. č. 2706.

Službu svú vzkazuji, páni a přietelé zvláště milí! Zpravil mě pan Burjan,*) že jest ty věci, jenž se dotýčí pánuov z Rozmberka, podle žádosti vašie zjednal, a KMt píše panu Lvovi ɔc. A přimienil také k tomu týž pan Burjan, že pan Hynek**) má jednoho k němu poslati, a abyšte tiem nemeškali, než čím spieše a lépe. Také mi tajně pověděl, že někteří se chtie přičítati ke zboží aneb panství pánuov z Rozmberka, jako by podlézti chtěli, ale nejmenoval mi žádného, neb jest pryč chvátal

*) nepochybně: Bechyně z Lažan. **) Minstrberský?

a již na koni seděl. I protoť vám to píši, abyšte se uměli opatřiti aneb uvarovati příčiny k takového povolenie královského zrušení; a naději se, když kdo od vás bude u pána, šířeť zpraven bude. Item nenašel sem žádného jiného pána, kterýmž ste psali, nežli pana Burjana, a velmiť pilně se jest přičinil a zjednal ty věci klášterské, o něž ste psali, jakož to sestře šíře píši ɔc. Datum Pragae, feria VI. ante Letare. Václav Marčic seděním v Dolanech.

Urozeným panošem Kunrátovi purkrabí a Přibíkovi Hádkovi na Krumlově, přieznitelóm mým zvláště milým.

606.

Jindřich Roubík Jindřichovi z Rosenberka: žaluje na křivdy, které se mu od něho dějí.

V Netolicích. 1473, 28. Mart. Orig. č. 2707.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! A jakož VMt píše panu Lvovi, že bych já lidem přikazoval, keříž příslušejí k Netolicuom, aby VMti jako pánu dědičnému vzdy dávali, což dávati mají: kdož jest to na VMt znesl, neračte tomu věřiti, žádnýť jest toho ode mne neslyšal. A co bych to pravil, však to vaše dědictvie nenie. Než mluvil tě o to otec muoj i já s Kunrátem, když jest byl v Netolicích; a již v příměřie vstúpeno, aby mi těm lidem nepřekážel a na ně nesahal, aby sě VMt zachovala vedle smlúvy v Německém Brodě řádně učiněné. A pravil sem také jemu, že na tom od krále JMti řádný zápis mám. A VMt přes to přese všecko ráčili jste mi na ty lidi sihnúti proti smlúvám, a mé chudé lidi vaši jímali i bili i vězili, ježto to mohu všecko dobře provésti. I věřím já VMti, což mi se jest stalo od VMti v tomto stání, že mi to ráčíte opraviti, abych toho dále neznášel na oprávce i na krále JMt, pána svého milostivého, co mi sě stalo. Neb sem o to veliké škody vzal i po dnes beru. A také jakož VMt dotýčete v listu svém, žeby otec muoj proti VMti hleděl své vuole, neračte dáti sobě takových věcí praviti: otecť muoj nic v tom jiného nehledí, než k čemužť já právo mám, a to mi opatruje, což sem mu poručil, jakož mi to má z práva učiniti, jakožto otec muoj milý.

Také, pane milý, častokrát sem mluvil i psal i otec mój a žádaje toho, abyšte k tomu Harovníkovou drželi, jakož mi jest slíbila za dvě a za XLti kop za šacuňk, a toho mi na ty časy neplnila; a jestližeťby které výmluvy měla před VMtí, neračte jí věřiti. Taktoť se jest stalo, že přijiežděla ke mně několikrát, roky uprošujíc, a já nechtěl sem jinak roku dáti, leč mi za to slíbí. I slíbila mi za to a na tom i ruku svú dala, že mi to má počestně splněno býti. A potom opět na ty časy nesplnila a opět sobě rok další uprosila. A roci jsú všeckni zminuli a ona mi i po dnes neplní, a VMt toho vdy zanedbáváte a nekážete jí plniti. I vdyť já VMti věřím, že ji k tomu hned ráčíte držeti, ať mi plní v tuto středu najprv přieští [31. Mart]. Pakli by mi vdy neplnila svévolně a kderým se škodám připravili [sic], tiemť by sama vinna byla. A to VMt i

rač býti u paměti, že to na VMt častokrát znáším. A také teď VMti posílám registřík, a prve sem také poslal několikrát, což mi mají lidé VMti dodati holduov, ježto jsou mi měli na sv. Jiří dáti, a druzí sobě uprosili rok až do nového, a vdy mi nic nedadí. I račte jim rozkázati, ať mi učiní, cožť mi mají učiniti. Datum Netolic, dominico Laetare anno ɔc LXXIII. Jindřich Rúbík z Hlavatec na Netolicích.

Urozenému pánu a panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

607.

Úředníci Helfenburští Krumlovským: o příměří s Vlachem.

Na Helfenburce. 1473, 1. April. Orig. č. 2708.

Službu svú vzkazujem, urození přietelé milí! A jakož nám po Řehořovi rozkázal, abychom s Vlachem mluvili, co se dotýče smlúvy mezi pánem JMtí a mezi Vlachem: i to sme vše učinili vedle rozkázanie vašeho ɔc. Tak nám Vlach odpověď dal, že ty věci chce rád se páně Mtí konati a smlúvu konečnú vzéti, a tak tomu domlúvaje, aby tiem prodléváno nebylo a konečně aby se do svatého Jakuba a Filipa to skonalo. A což se těch čtyř neděl dotýče, jako jsú o ně prve zmínku činili mezi sebú: tak Vlach pravie, že jest o tom nedomluveno nic dokonce, a že on v tom nic nenie povinovat držeti, a po vinitie stánie dokonce že v tom nemienie státi, a k tomu vzdy domlúvaje, že chce konečnú smlúvu vzéti bez prodlévánie. A o sjezd podává Netolic. Ale my sme jemu nikdyž nemenovali, než kdež se vám bude s obú stran zdáti. Řehoř jest menoval Sedlce neb Vlhlavy neb Malovice. I milý pane Jarohněve! Vezměte tu věc předse, ať na slovích nestojí, ale ať se koná, neb by nám již bylo od něho s přísloviem. A také jest nám to podal, jestližeby se ty věci mohly na Helfenburk konati, žeby se tu s vámi chtěl sjeti. Ex Helfenburk, feria V. ante dominicam Judica me domine annorum ɔc. LXXIII.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce, Sulek z Prostého.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsušie a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm našim milým.

608.

Purkrabí Helfenburský týmž: o potřeby k zámku.

Na Helfenburce. 1473, 1. April. Orig. č. 2709.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! A vědětiť vám dávám, žebych jměl k vám přijeti a o některé pilné věci k zámku potřebné mluviti, ježto se ty věci nehodí vám vypisovati. I protož, milí přietelé, dajte mi to znáti listem vaším, kdy bych jměl k vám přijeti, po tomto poslu. Ex Helfenburk, feria V. ante dominicam Judica me domine anno ɔc. LXXIII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsušie a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm mým milým.

609.

Přech starší z Čestic Jindřichovi z Rosenberka: o sporu s Vlksickým.

Ve Lčovicích. 1473, 2. April. Orig. č. 2710.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! A jakož VMt píšete, žádajíce, abych slíbil za VMt k panu Petrovi Witmberskému: i račte VMt věděti, že to chci rád učiniti ɔc. A dále rač věděti VMt, že sem měl puotku nějakú s Vlksickým, purkrabí VMti, ještě za nebožtíka pana otce vašeho, i prosil sem byl, aby nás o to JMt slyšal, a páně Mt nebožtík podal tu věc na Tetuara, a Tetuar jest toho zanetbal; a tak ta věc mezi námi stojí ɔc. I prosím já VMti, račte Vlksického přidržeti, z čehoť sem já mu vinu dal, ať mi jest z toho práv, a cožť jest on o mně psal, v tomť já jemu bohdá nemiením ostati. Datum Lczovicz, feria VI. ante Ambrosii annorum ɔc. LXXIII. Přech starší z Čestic.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému buď dán.

610.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o příměří s Vlachem.

Na Helfenburce. 1473, 13. April. Orig. č. 2711.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Teď vám ceduli Vlachovu, kterúž mi píše o sjezd, posélám, že chce v středu konečně najprve příští [21. April] na Sedlec přijeti a ty věci jednati. I protož, vědúc to, milí přietelé, přičiňte se k tomu také a uprázdněte, abyšte také z vás některý na Sedlce přijel na ten den, jakož píše, bohdá konečně. Ex Helfenburk, feria III. post dominicam Palmarum annorum ɔc. LXXIII. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsuší, Kunrátovi z Petrovic, pánům na Krumlově, přátelóm milým.

611.

Týž purkrabí Krumlovskému: o potřeby k zámku.

Na Helfenburce. 1473, 13. April. Orig. č. 2712.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Teď k tobě posielám Pekárka, kuchmistra mého, listu tohoto ukazatele: věřímť, milý přieteli, že mě masem opatříš. A také milý přieteli věz, žeť mi se již také žita a sladuov a jiných potřeb nedostává. I protož, milý přieteli, znaje takovú potřebu, přičiň se k tomu s pilností, aby těmi potřebami zámek byl bez odtahovánie opatřen, neb tomu rozumieš, že bez těch potřeb zámek nemuož býti. A také věz, že sem jemu některé věci poručil, aby s tebú ústně mluvil o ně, pak kterak se v těch věcech mám jmieti, to mi daj po něm věděti. Ex Helfenburk, feria III. post dominicam Palmarum annorum ɔc. LXXIII. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

612.

Hejtman Hlubocký témuž: o pychu Třeboňských.

Na Hluboké. 1473, 27. April. Orig. č. 2716.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! jakož mi píšeš o králové JMti, paní mé, žeby slyšel ɔc: I věziž, že JMt na tom byla a jest, žeby ráda u pokoji zachována byla, jakožto vdova osiřelá a králová česká. A o to sem já pracoval se vší pilností, jakožto široce jest svědomo. I já tudiež s zámkem Hlubokú chtěl sem na pokoji býti; ale tak sem nezčastný, že mě to nemuože potkati. Neb nynie, provodní neděli [25. April], nočně od služebníkuov pána tvého JMti z Třeboně stala se škoda služebníkuom, jenž k zámku králové Mti příslušejí, tak že jest jim drahně dobytka, šatuov i jiných věcí drahně pobráno. I psal sem o to strýci tvému panu Mikulášovi*) na Třeboni, s nímžto jsú lidé moji mluvili o tu věc, dávajíce znamenie a šlaky ukazujíce, až ke dvoru u Třeboně. Ale on odpisuje mi, vymlúvaje, že o tom nevie. Ale já jistě to viem. A protož, milý přieteli, opoviedámť se, že té věci opustiti nemienim, abych dal na se zulaufy dělati, kteréž mi jsú se prve stávaly, o něžto ještě žádného miesta nemáma. Protož jestli co úmysla tvého v tom, dajž mi to bez meškánie věděti, nebť bych já radši dobrú vuoli panu tvému JMti i tudiež tobě okázal, než co jiného. Ex Hluboká, feria III. post Conductum Pascae ɔc. LXXIII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

613.

Týž témuž: v téže věci.

Na Hluboké. 1473, 30. April. Orig. č. 2717.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, že bych to vdy tvrdil ɔc: Proto to tvrdím, neb to za jisto viem. I poněvadž toho žádáš, aby nebylo na sloviech, ale k miestu aby přivedeno bylo: i stuoj se mnú v neděli najprve příští [2. Mai] v Budějovicích, a já to k miestu vésti chci. A strýce svého k tomu obešli. A já tobě slibuji tiemto listem, že máš přede mnú i mými všemi bezpečně přijeti i odjeti, a ty mě též aby ubezpečil. I bude-li sě zdáti to učiniti, daj mi věděti. Ex Hluboka, feria VI. ante b. Philippi et Jacobi ap. anno ɔc. LXXIII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, přieteli dobrému.

---

*) rovněž z Petrovic.

614.

Týž témuž: odpovídá lidem jeho.

Na Hluboké. 1473, 1. Mai. Orig. č. 2718.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! K žádosti tvé chtěl sem to vdy rád učiniti a s tebú sě sjeti, jakož v prvnějším listu psal, podávaje sě k tomu, abych vdy dal sě v tom nalézti, že bych nerad nic svévolného učinil. A v tomto listu píšeš a pokládaje příčiny některé, že toho tak kvapně učiniti nemuožeš, a bera sobě pruotahy tomu dlúhé, ježto já tomu rozumiem, žeby jediné tajdlinci byli. I poněvadž to býti nemuože, již to musím pánu bohu poručiti a cestu tu předse vzieti, lituje v tom služebníkuov i lidí Její KMti. A již budeš věděti i jiní dobří lidé, že mnú nic nescházelo. Ex Hluboka, sabbato ipso die s. Philipi et Jacobi ap. anno ɔc. LXXIII.

Oldřich z Waldeka, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, příteli dobrému.

615.

Budějovičtí úředníkům Krumlovským: o narovnání s Oldřichem Medkem z Waldeka.

B. m. 1473, 2. Mai. Orig. č. 2719.

Službu svú vzkazujem, urození přietelé milí! K žádosti vašie dnes posly své u pana Medka na Hluboké jměli sme, kteříž o to pobránie s ním pilně mluvili: i nemohliť jsú k jinému přivésti, než že jest to k našie prosbě do úterého [4. Mai] ponechal, řka, že se chce s vámi sjeti v našem městě, abyšte jej a jeho před páně služebníky a lidmi poddanými ubezpečili k nám přijeti a odjeti, a onť vás zasě ubezpečil jest a ubezpečuje, obyčejem nahoře psaným. Protož, což v tom úmysla vašeho jest, dajte nám věděti bez meškánie při tomto poslu listem. Datum dominico, hora communi prima noctis, Invencionis s. Crucis anno ɔc. LXXIII.

Purkmistr a rada města Budějovského.

Urozeným panoším Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, Přibíkovi Hadovi z Paběnic a Řehořovi Klaric, přátelóm milým.

616.

Jan Tožice purkrabí Krumlovskému: prosí o ochranu před hejtmanem Hlubockým.

Ve Vídově. 1473, 5. Mai. Orig. č. 2720.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabie milý! I dávám vám věděti, žej pan Medek u Budějovicích před dobrými lidmi mluvil, a řka, že je mně dvakrát psal, tak se honosil, a chtěje mne nutiti, abych jemu ke dvoru jel: a já o tom nic neviem, by mi kda on o to psal. I ještě mi chce v třetie psáti, tak mě dobří lidé zpravují, jestliže bych toho neučinil, žeby mi chtěl škodu učiniti. I prosím vás, milý

pane purkrabie, že mi raditi k tomu budete, ať bych škody svými chudými lidmi nevzal. Věřím já pánu svému JMti, kdyby mě co zašlo, žeby o mně i o mé chudé lidi JMt stál. A já se k JMti znám poslúžiti i učiniti, jako páně zemané kteří, seč bych mohl býti. A žádám za odpověď listem vaším po tomto poslu. Ex Vídov, feria IIII. post festum Zigismundi anno dni ɔc. LXXIII. Jan Tožice z Vídova.

Uroz. panu Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému dán.

617.

Mikuláš z Petrovic purkrabí Krumlovskému: o holdy.

V Třeboni. 1473, 30. Mai. Orig. č. 2722.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a strýče milý! Jakož mi píšeš, abych se zeptal, byli-li sú ti lidé v holdu v tomto stání: i věz, milý strýče, že sú byli v holdu. Než páně Mti rozkázáním a páně Jarohněvovým já sem se jim holdovati nedal, než vystřiehal sem je, a oni sú se pravým nedbalstvím zmrhali. A také, jakož píšeš, aťbych dal věděti, jestli Huovno na té věci, či nenie. I věz, že on nenie na té věci, než ňajaký pacholček jiný jest na ní. I prosímť tebe, přičiň se k tomu, ať jest jí odpuštěno tu býti. A také, jakožť sem prve psal vo Hojovce, služebníka páně Strážského, že jest v holdu byl posledniem v tom stání: i dajte mi to věděti, má-li se jim škoda učiniti; neb jemu muožem dobytka drahně vzéti. Poněvadž jest on počátek učinil, již vina naše nebude. I bude-li se vám zdáti, pošlete mi sem čtyři neb pět karníkuov. A to mi dajte bez meškánie věděti po tomto poslu; neb má-li on páně lidem škoditi a my jemu nic, velmi se těžké tomu dívati. A ještě jen posměchy sobě z toho činie. A také, jakož žádáš, abych posla poslal do Budějovic, jestli tu pan Jarohněv ještě či nenie; i tak mě ten posel zpravil, že se jest potkal s jeho koňmi, ani je vedú do Krumlova, a on že tu leží. Datum Třeboň, dominico post Ascensionem domini anno ɔc. LXXIII. Mikuláš z Petrovic ɔc.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a strýci mému milému.

618.

Táborští Janovi Babovi a Janovi z Libochovan: o propuštění služebníka jejich.

V Táboře. 1473, 16. Jun. Orig. č. 2725.

Služba naše, přietelé a súsedé milí! Jakož jsme k vám byli vyslali Jana, služebníka našeho, o Charváta, též služebníka našeho, kteréhož jste jali a u vězení držíte, žádajíce, aby propuštěn byl; odeslali jste nám zase po něm, že se vám toho učiniti nezdá bez rozkázanie pána vašeho. I žádámeť toho na vás, aby jeho tak ukrutně nevězili, ani na něho kterakým ukrutenstvím sahali, poněvadž s nižádnú

jistinú jat nenie; neb jsme my páně Mt pána vašeho s tiem obeslali. A tak za to máme, že JMt i vy také nebudete mieti tomu Charvátovi z čeho jiné viny dáti, krom toho, což se jest u válce dálo. Datum Tabor, feria IIII. ante solemnitatem Corporis Christi annorum ɔc. LXXIII.

Purkmistr a rada města Hradiště Hory Tábor.

Urozeným panošiem Janovi Babovi z Chotěmic a Janovi z Libochovan, súseduom milým.

619.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o lidech, kteří mezi nimi tropí různice; stesky na opata Korunského.

V Netolicích. 1473. 18. Jun. Orig. č. 2726.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A znamenajž sám z kurvy syny a zrádce nešlechetné, bezectné, zlodějské, že zavazují lidi pána tvého JMti na Netolice a ke mně slibem: muožeš tej věci dobře rozuměti, žeť to nejsú služebníci syna mého, než žeť to činí na šlak náš. Však ty vieš dobře, že my s pánem tvým JMtí nemáme nic činiti, já ani syn muoj, vedle smlúvy panské a mieru, která se jest stala v této zemi. A také vieš, žetě syn muoj služebník krále JMti. I znaje takovú věc, kažiž Konvářovu synu i tomu Nemožnému [sic], ať se oni na Netolice ke mně nestavějí, nebť já s nimi nemám nic činiti, ani o tej věci co viem. A vdyť žaluji na mnichy z kláštera z Koruny, že slibil mi kněz Mikuláš rukú dáním za ten oves, že mi má splněn býti poctivě ve čtyřech nedělech: i lžeť mnou. I milý bratře, mluv o to se pánem JMtí, ať mi káže plniti; neb nekáže-liť JMt jim plniti, staneliť se jim proto kterážkoda neb lidem jich, žeť JMt beru k svědomie, žetě to proto a pro žádné jiné příčiny, že plniti nechtí. Ex Netolic feria VI. post Corporis Christi anno ɔc. LXXIII. Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

620.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: aby lidí Netolických z poslušenství k Jindřichovi Roubíkovi nevytahoval.

V Netolicích. 1473, 20. Jun. Orig. č. 2695 b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš o lidi, a dotýčeš, abych sě vedle smlúv zachoval: jižť sem o těch věciech prve psal. I zachovávajž ty se vedle smluv a piš ty věci tu, kdežť jsou posádky mečem nedobyté a náklady. Ale Netolic král Jiří, slavné paměti, ráčil jest dobyti mečem a náklady posádky udělané a vosazené: jakož ta věc šíře moci bude provedena býti dobrými lidmi, když toho potřebie bude, kterak je sě ta věc stala. I tejno tebe nenie, že syn

muoj má na to řádný zápis od krále JMti, a tak toho požívati chce vedle zápisu svého, dokadž král JMt toho nevyplatí. A tak praví syn muoj, že sobě nedá v tom překážeti a rozkazovati tobě ani žádnému. A když bohdá přijede, pišiž jemu o ty věci, dáť on tobě šíře na ty věci odpověď. Zdá mi sě, že v tej věci rozumiem tak, že předse béřeš některé kusy v smlúvě panské, chtěje tu věc klozovati, ale nepřijdeť žádnému na glozu; neb slyšíš v panské smlúvě, kerakť JMt dotýče, „co meči dobytí, anebo děly a náklady což je dobyto": tu muožeš rozuměti, žeť tak nepuojde, jakoť sě tobě zdá. A pak nebudeť v tom ukráceno žádnému; páni JJMt i pán, od toho vydaní JJMt, v tom každého opatří, aby sě spravedlivě stalo. A ty, dokadž právem neprovedeš, nerozkazujž lidem, a nech lidi na pokoji, a rozkazuj v úřadě svém na Krumlově. A páni JJMt, kdožť jsú vydáni v těch smlúvách, nechžť ti rozkazují. Neb synu mému zdáloť by sě, že ty to činíš proti smlúvám, že mu lidem jeho rozkazuješ, aťby ho neposlúchali; neb tak lidé praví, aby ho neposlouchali, že jim velíš. I muožeš rozuměti, žeť jsou tvá rozkazovánie neplatná, a žeťby skrze takovú věc nějaká nesnáz mohla přijíti, ježto toho potřebie nenie. I zdá-liť se, žeťby tvuoj pán k čemu právo měl, hlediž toho právem. Datum Netolic, dominico post Corporis Christi anno ɔc. LXXIII.

Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

621.

Purkrabí Prachatický místopurkrabí Krumlovskému: o vzatek na Ličov.

V Prachaticích. 1473, 7. Sept. Orig. č. 2733 a.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Tento člověk Stožek, listu tohoto ukazatel, kterýž zde v Prachaticích bydlem jest i domek sobě kúpil, a v Racholuštích*) ohniště má za páně Mtí, za pánem z Rozmberka, znesl jest na mě, kterak nenie v sobotu minulú [4. Sept.] podle Týna, když sem do Prachatic jel s ječmenem, vzeli jemu tři koně na Ličov, jakož tebe sám toho ústně a šíře zpraví. Protož, milý příteli, prosím tebe, přičiň sě přede páně Mtí, ať by JMt ráčil voň a o ty koně na Ličov psáti, zdať by tomu chudému člověku mohli ty koně zase navrátiti. Věřímť, jako příteli svému milému, že to pro mne i pro toho chudého člověka učiníš. Datum Prachatic, feria III. ante s. Crucis annorum LXXIII.

Jan Slovický z Vranieho.**)

Urozenému panoši Přibíkovi Hadovi z Paběnic, miestopurkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

*) Hracholusky.

**) V téže věci cedule od Jana z Vlksic ibid. č. 2733 b.

622.

Rychtář ze Svin purkrabí Krumlovskému: o pobrání sukna zlodějům a spor o kořist.

Ve Svinech Trhových. 1473, kolem 14. Sept. Orig. č. 2733 a.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane purkrabie milý! VMti tajno nebude, kterak jsú zloději brali Hradeckým i lidem páně Mti nedaleko od městečka. Tu jsú nám věděti dali. Tu sem já je honil s súsedy; a kdy jsú nám na hory ujeli, tu jsú povrhli sedm postavuo sukna, ty jsú súsedé naši vzeli. A zlodějóv sme sě dohoniti nemohli. A když jsú ty postavy přinesli do městečka zase, tu jsú jim kupci děkovali a zpropitie jim rádi dáti chtěli, a súsedé všickni k tomu svoliti chtěli, kromě Hotovce a Petra Vítova, ti jsú jedno chtěli mieti polovici těch postavuov: a kupci jim chtěli dáti od těch postavuov III zlaté uher., a oni jsú přijeti nechtěli. A v tom sú sobě žádnému raditi ini rozkazovati mně nedali; a v tom jim vzeli III postavy a těch jsú kupcóm dáti nechtěli, a řkúce: nechť na nás páně Mti žalují. A kupci, jedúc pryč, řekli jsú to na pána svého znésti. Protož teď VMti věděti dávám, zdali by VMt mně za zlé měli, že bych to na VMt neznesl. A což sě v tom VMti zdá, račte mi rozkázati. Ex Svin, feria VI. [sic] ipso die festivitatis s. Crucis ɔc. LXXIII.*)

Petr Skopec, rychtář z Svinóv.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, pánu na mě laskavému.

623.

Beneš Vojtěch z Chvalova purkrabí Krumlovskému: o navrácení koně.

V Cáhlově. [1473], 30. Sept. Orig. č. 2736.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A věděti̇ť dávám, že jest kuoň přiveden do Krumlova, keryž jest bratra mého nebožčíka a mój byl. Protož tebe proším, milý přieteli, přimluv se ku páně Mti, ať se ráčí k tomu mieti, ať mi jest ten kuoň vrácen, nebť já žádné péče a bratr moj nebožčík neměli sme, ani já mám na pána tvého JMti, ani na město Krumlov, i jiné páně vsi i městečka. Protožť věřím, že se k tomu přimluvím [sic], že mi ten kuoň vrácen bude. I jestliže mi vrácen nebude, tehdy by sám tomu mohl rozuměti, že by mi se krátko dálo. Protož věřím, že to pro mě uděláš, ať je mi vrácen. A já pro tě zase v takovúž nebo větší odplatu chci udělati. Nebť je raněn v nohu, již se ho dobře doptati móžeš. Datum Cáhlov, ante finstoch [sic] post Michaelich [sic] anno domini.

Beneš Vojtěch z Chválkova.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

*) Chyba v datování: nebo nalezení sv. Kříže připadá toho roku na pondělí, povýšení sv. Kříže na úterý.

624.

Miličínští hejtmanu Soběslavskému: o nesnázích s Malovcem.

V Milčíně. 1473, 30. Okt. Orig. č. 2738.

Službu svú vzkazujem, urozený pane hajtmane VMti. A milý pane hajtmane! Jakož VMti tajno nenie o panu Malovcovi,*) jakož na nás úroku chce, i prve i nynie vzdy chce. I račte VMt věděti, že ve čtvrtek [28. Okt.], skrze městečko jeda z Prahy, rozkázal rychtáři, aby mu vzdy tuto sobotu [30. Okt.] úroka přinesl polovici, a jestližeby nepřinesl, „žeť vás vzdy k tomu připraviti chci!“ I milý pane hajtmane! Svolali sme všicknu vobec v hromadu a poslali sme k němu z sebe tři, prosiec, zdali by, aby z nás tohoto úroka nebral. A on tak praví, že „chci jej vzieti, bych měl umřieti; neb co sú nám měli pustiti, nepustili sú a zvlášt Malovic.“ I milý pane hajtmane! Vědúce to, rozumieme tomu, nebude-li páně Mti opatřenie spěšného, pána našeho milostivého, tudiež i vaše, milý pane hajtmane, že nám mienie škodu učiniti znamenitú a vzdy k tomu, že musíme jej dáti. I milý pane hajtmane! Vědúce to, prosíme VMti pro buoh, opatřte nás v tom, což móžte najspieš. Ex Miličín, sabb. post s. Severini ↄc. LXXIII. Rychtář a konšelé a všecka obec městečka Miličína.

Urozenému panu Janovi panu Babovi,**) hajtmanu na Soběslavi, pánu na nás laskavému buď.

625.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o pobrání vozů u Prachatic, protože mýto projížděly.

Na Helfenburce. 1473, 16. Nov. Orig. č. 2742.

Službu svú vzkazuji, urození přátelé milí! Vědětiť vám dávám, že sem dva vozy z Prachatic vzal, kteříž jsú mýto projeli; a na těch voziech jest: dva sudy vína, jeden poloudrajlinčí a druhý větčí, a třetí malý ve čtyři vědra, a dva žoky chmele. A v jednom voze čtyři vozníci a v druhém tři, než jednoho sme na cestě museli nechati. I protož to vědúce, což jest v tom úmyslu vašeho, kterak mám s tiem činiti, to mi dajte věděti při tomto poslu; nebť sem ještě ničiem nehýbal, než budu čekati rozkázanie vašeho. A mně se zdá i jiným dobrým lidem, aby jim vráceno nebylo, neb jsú toho prve viece činili a činí, pro takový pych svévolný majta projiezděnie. A také pěší žádají, aby jim něco páně Mt za jich práci učinili. A tu sem jim odpověď dal, kterak mi vy rozkážete, že já tak učiniti chci; neb kdyby jim bylo za to učiněno, potom by pilnější byli. Ex Helfenburk, feria III. post festum s. Martini annorum domini ↄc. LXXIII. Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsuší a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm mým milým.

*) Janovi na Pacově. **) Jan B. z Chotěmic.

626.

Petr Kapléř Jindřichovi z Rosenberka: aby určil den ku prostředkování mezi ním a lidmi pana z Walsee.

Na Winterberce. 1473, 13. Dec. Orig. č. 2748.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož VMti tajno nenie o Hazelské o ten hold, kterýž jsú mi povinni: i vznesl jsem to na hajtmana pana Lva i na jiné pány v Strakonicích na sněmu, že mi sě od nich nic spravedlivého a rovného nemuož státi. Pan Lev a pan Strakonický obeslali jsú je listy svými pana z Wolse, aby své lidi z Hazel přidržel, aby mi právi byli. A pan z Wolse jest jim zase odepsal, že chce své lidi před VMtí postaviti, a z čehož bych já jim vinu dal, že mi mají po VMti právi býti. A já jsem také hotov před VMtí státi, jediné račte mi toho rok VMt položiti. VMti za to prosím, že mi neráčíte tiem prodlévati; VMt dobře viete, že jsem já sě prve k tomu podával, chtěje před VMtí státi a na VMti té věci přestati. Odpovědi prosím při tomto poslu. Datum ex Winterberk, feria II. die s. Luciae anno ɔc. LXXIII. Petr Kapléř z Sulevic a na Winterberce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mně přieznivému.

627.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o mýta Prachatická, o tažení na vojnu.

Na Helfenburce. 1473, 13. Dec. Orig. č. 2749.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Teď vám ta svědomie posielám, což se mýta Prachatického dotýče, jemuž srozumiete. A ještě mnoho viece dobrých lidí znají a seznali by, bude-li toho potřebie, ježto jsú ta mýta nespravedlivá dávati museli. Také, přietelé milí, posielámť vám list páně Lvuov, kterýž mi píše, napomínaje mě, abych s lidmi na pole táhl ɔc: jemuž šířeji porozumiete. A JMti sem žádné odpovědi nedal na to. Ex Helfenburk, feria II. die b. Luciae annorum dni ɔc. LXXIII.
Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsuší a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm milým.

628.

Pakosta z Hostic Jarohněvovi z Úsuší: o půtkách rakouských Puchheimů s lidmi králové Johanny.

Na Hluboké. 1473, 14. Dec. Orig. č. 2750.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožs mi psal, což sě pana Pochoméře dotýče, tomu sem porozuměl. Toho sem pro jiné nedotekl, než abyšte věděli, že nad Její KMtí nepravě činí, že lidi JKMti hubí, ana JejíMt naň péče nemá, aniž

sě JejíMti kto ohrazoval. Což sě dotýče těch stavuov na panství, vědoma jest věc, že stavy mievají, a toho zapřieti nemohú; neb jsú některé věci optali u Šervihy ve Hlíně, ježto pobravše lidem KMti, hned tu prodávali. A tak i jinde mnoho sě těch stavuov a fidruňkuov děje na panství k škodě KMti lidem. Věřím, že takové stavy zastavíš. A kdež dotýčeš, že sě toho nehájí, bych nepřátel nehleděl, bez škody pána tvého JMti lidí: poněvadž lidem pána tvého JMti lidí KMti škoda jest milá a k tomu nepřátely fidrují, stavy u nich mievajíce na škodu lidí KMti, jestliže to zastaveno nebude, kdežkoli na panství přechovávali by nepřátely, budu k nim o to hleděti jako k nepřátelóm. Ex Hluboká, feria III. post Luciae anno ꝯc. LXXIII.

Pakosta z Hostic.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přieteli dobrému buď.

629.

Rychtář Svinenský purkrabí Krumlovskému: o rukojmě za vězně.

Ve Svinech Trhových. 1473, 26. Dec. Orig. č. 2754.

Služba má napřed VMti, pane purkrabie milý! A jakož ste mi vzkázali ústně po poslu, abych přijal rukojmě za ty pacholky od nás, kteréž ste měli v své kázni u věži, najprv za Paštáka, starého rychtáře, rukojmě Bláha a Kořienek, za Knota rukojmě Janek Skopec mladý, za Rúbíka rukojmě Petr pekař a Ryšek provazník, za Váchu rukojmě Petr bednář a Staněk, za Janka syna jirchéřova rukojmě jirchéř otec a Luora jeho strýc, za Holíka rukojmě Havel Zimandlóv syn a Bárta hrnčieř, za Ondráška ševce rukojmě Jíra pekař a Šípek pekař, za Volka rukojmě Janek Kobák a Vítek kožišník, za Janka bratra Hotovcova rukojmě Hotovec a Čobl řezník, za Mikuláše hrnčieře rukojmě Vávroš sladovník, za Ondráška zeti Hudečkova rukojmě Hudec a Zíka syn jeho, za Gamaretha rukojmě Jílek švec a Mařík forman. Každého sem zapsal pod X kop gr. do svatého Jiřie na postavenie; pakli co rozkážete do toho času jiného, toť se vše má státi vedle vašeho rozkázanie. A na svědomie tomuto rukojemství já Petr Skopec rychtář svú sem pečeťku přitiskl k tomuto listu. Datum ex Svin, dominico in festo s. Stephani protomart. anno ꝯc. LXXIII.

630.

Hejtman Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o povolení k jízdě do Rakous.

B. m. [1473.] Přepis č. 2756.

Pane muoj milostivý! Řeč zde jde, žeby nějacie padouši VMti odpověděli ꝯc: I chtěli by některie odsud z Soběslavě, VMti lidé, teď z hod do Lince jeti, a já s nimi také bych sě chtěl rád vypraviti, ač by mne VMt odpustiti ráčili. I všickni, ktož úmysl mají jeti i já s nimi, VMti prosíme jako pána svého milostivého, rač

VMt nás zpraviti VMti rozkázaniem, budeme-li sě moci bezpečně vypraviti, čili kerak jinak ráčíte rozkázati.

631.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o zrádci Martinovi tulmačovi.

B. m. [1473.] Cedule č. 2758.

A také, pane bratře milý! Mluvil sem s tebú o toho Martina tulmače,*) zrádce bezectného nešlechetného cti mé i otce mého, kterak jest nešlechetně, bezectný zrádce nešlechetný, lživá svědomí na mě dával. I vždyť žádám, milý bratře, aby ta věc opravena byla a pomstěna tak jako nad zrádcím bezectným sluší. Pakliby nebylo, musil bych o panu nebožčíkovi tak mluviti, ježto bych nerad toho učinil. Neb muožeš rozuměti, že takové lži a zrady nemohu opustiti, ježto se dotýče cti otce mého i mé a bez viny. A jestližeť se ho kde bezectného zrádce doberu, buduť se k němu mieti tak jako na zrádci sluší bezectného, ať to není proti pánu JMti ani proti vám. A jižť mi z toho málo jednú vyšel, ale žeť sem toho ještě pro pána učiniti nechtěl, a naděje se, že to bude pomstěno a opraveno.

632.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: o průvodu pro pana Popela a věcech hospodářských.

V Soběslavi. 1474, 23. Jan. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. K VMti rozkázánie s měšťany o ta dva vozy, k VMti potřebě, mluvil sem. Tak praví, jsúce hotovi k rozkázánie VMti, prosiece, jako pána svého dědičného milostivého, aby VMt ráčil jim den anebo dva dni prve dáti věděti, a to z této jich potřeby a z nedostatku, že vozuov obecniech nemají. A jestliže ty formany, kteřie tiem obchody vedú, najali by, oni formané chtěli by na obci, což by sě ležiece obmeškali, aby toho neškodovali. Panu Popelovi**) podle jeho potřebnosti a VMti ke cti pruovod sem zjednal, pokudž sám chtěl. Také Miličínským psáno jest o ten herynk, aby na Chúsník jeho nedali, podle VMti panu Babovi a mně psanie. A s tím VMt pánu bohu porúčiem, bodejž sě VMt ve zdravie a v pravém štěstie pravě dobře měli. Ex Soběslav, dominico a. Conversionem b. Pauli 1474.

Stanislav z Přerova, písař na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému.

633.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o věřitelích, sněmu Benešovském, panu Zdeňkovi a odpovědníku Částrovi.

Ve Třeboni. 1474, 16. Febr. Orig. č. 2763.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti vám dávám, že sem se včera

*) V A. Č. V. 328: Martina Tulmaře. **) Janovi z Lobkovic.

sjel s Bernartem. Mluvil k tomu, aby jeho sestřenici peniezi byli dáni, poněvadž jí na ty lidi sahají. Pověděl sem, že nemají pánu práva podle listu z peněz napomenúti, neb že jest zástava věnná; a kdež jest zástava věnná, na niž by se první závada nalezla, proto že muož jistec jinde plat ukázati, neb penieze dáti, že tu vuoli jistec má. Vzal sobě o to potaz, a že chce list ohledati. A vrátiv se zase po puol hodině i otázal se mne, kde by ten plat chtěli ukázati? Pověděl sem, že někde okolo Miličína. Chtěl věděti v kterých vsech. Tomu sem řekl, že nepomním jmen těch vsí. Pak tak sme zuostali, aby on paní Marthu obeslal, a ona, nebude-li sama moci přijeti, ale aby někoho poslala do Benešova na sněm, a tu aby se ta věc domluvila. Pakliby to kterak zminulo, ale abych se s ním zase sjel. Pan Zdeněk jel z Soběslavě; byl včera u něho pán Hradecký u Počátkách. A žalujiť vám, že sme Částru zmrhali a velmi šeredně. Vyšpehovali sme jeho v Stráži; i vyjednal sem Bolochovce i sám sem jel až k Stráži; i poslali sme Jana Huolku tam, aby se ujistil, jestli tam. A Jan dal jemu věděti, že jest. I byl sem s ním tak zuostal, kdyžby Jan dal věděti, že jest, tehdy aby pěších nechal v kraji lesu, a sám aby ku purkrabí jel a žádal práva naň, a tomu porozuměl, kterak se chce purkrabie mieti. A když Bolochovec do Stráže jel a Částra šel sám pátý proti němu, a pěší naši nezuostali tu kraj lesu; byl by jim rovně v ruce všel. Datum Třeboň, feria III. [sic] die s. Julianae anno dni ↄc. LXXIIII°. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď d.

634.

Hanuš Greif purkrabí Krumlovskému: o nebezpečí od vojska, kteréž leží pod Hlubokou.

V Budějovicích. 1474, 20. Febr. Orig. č. 2766.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, že mi jest výstraha přišla, vojsko, kterýž leží pod Hlubokú, žeby se chtěli položiti do Oujezda. Milý přieteli! Věz, žeť těch lidí déle držeti nebudu jedno do svatého Jiří, vedle zápisu; to věda, milý pane purkrabie, opatř to, ať lidé páně Mti ke škodě nepřídou. An jest pan Lev u vás, muožte dobře s JMtí mluviti, aby to staveno bello [sic], aby lidé nepřišli k záhubě, ani tak dosti zahubeni. Datum ex Budějic, die dominico ante Mathiae ap. anno ↄc. LXXIIII°. Hanuš Greif, měštěnín v Budějiciech Českých.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

635.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: o pychu Rakušanů.

V Soběslavi. 1474, 28. Febr. Orig. č. 2767.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú službu vzkazuji. A VMti

věděti dávám, že služebníci páně Pochoméřovi z Kamayku*) v sobotu masopustní [19. Febr.] pobrali šestero koní, i šaty v jednom domu v Bečiciech, a dva člověky jali. A ta ves Bečice s jinými osmi vesnicemi jest VMti dědičná ves, než jest v zástavě do Hory [sic]. I psal sem panu Pochoméřovi slovem páně Babovým, proše jeho, aby ráčil kázati ty lidi propustiti, a což jest jim pobráno, aby jim to zase bylo navráceno dle toho, že sú páně VMti dědiční lidé. Odpisuje zase, že toho nechce učiniti, jakož pak VMt z jeho listu šířeji a lépe poznati muožete; kterýžto list teď V. [sic] posielám. A teď sami o to ti chudí lidé k VMti pracují. Milostivý pane, nebude-li VMti snažného o ně přičinění, budúť dokonce ti lidé zahubeni; a již sú sě dva mušeli šacovati. A tak slyším, žeby dnes v tom kraji v těch vesniciech s jieznými i s pěšími opět oni Kamajčtí byli. Ex Soběslav, feria II. post dominicam Invocavit, anno 1474. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď d.

636.

Vodňanští Jindřichovi z Rosenberka: o loupežích páně Polheimových na lidech Vodňanských.

B. m. 1474, 5. Mart. Orig. č. 2771 a.

Urozený pane, pane milý a nám přieznivý! Službu naši vzkazujíce oznamujem VMti na toho dobrého druha, ktož jest, na Rychalka,**) kterakť nám se od něho děje, že neohradiv se, jakož by na dobrého člověka slušelo, vysielá na škodu naši, že berúc nám a jímajíc naše na jeho zámek na Rychalek ženú a nesú. I prosímeť VMti, račte jemu psáti, ať nám toho nečiní a zjímané naše ať nám propustí. Neb jestližeby toho nebylo, musiliť bychme se opatřiece k tomu jmieti, žeť bychme jemu odepřeli a o takovéž oplatě pomyslili, VMti věřiece, že by nám za zlé neráčili jmieti, když bychom po panství vašem táhli. A také prosíme, neračte VMt toho dopúštěti, by takoví svévolníci na panství vašem byli fidrováni; neb bylo-li by přezvěděno, kde mievají stanoviště a u koho, i tenť by toho musil užiti. Dále prosíme, slyšiece, žeby VMt jměli někakého Mikuldu v svém vězení: bude-liť koštován, račte rozkázati, ať nám přiepis jeho seznánie poslán jest. Nebť rozumieme, žeť on koně našich súsed jest pobral, aneb že o tom vie. Za tyť věci velice prosíme, jako pána milostivého a nám přieznivého. A kterúž by vám odpověď dal Rychalecký, prosíme, račte nám to dáti věděti. Datum sabbato Quatuor temporum anno dni ↄc. LXXIIII.

Purgrmistr a radda města Vodňan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu milému a nám přieznivému.

*) Míní se tu Kamejk rakouský u Rohů.

**) Viz následující číslo 640.

637.

Oldřich Roubík Jindřichovi z Rosenberka: o zachování obapolného pokoje a vyvazení z rukojemství.

V Netolicích. 1474, 7. Mart. Orig. č. 2772.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a pane milý! Jakož mi VMt píše, žeby někteří jiezdní stávali okolo zámkuov VMti a žeby VMti lidi lúpili: rač věděti, pane milý, žeť já žádného nevysielám v žádné stráže a zvláště k VMti zámkuóm. A také rač jistě věděti, žeť bych já toho nedopustil, ini syn muoj, byť sě která škoda měla dieti VMti ini lidem VMti. Pakliť by kdo co učinil svévolně bez syna mého věděnie i mého, nechť činie na své právo. Také pane milý! Píše mi pan Had, napomínaje mě z uobnovenie listu, jakož sem mu s jinými dobrými lidmi rukojmě za pana Henrycha nebožtíka,*) a za pana Racka, napomínaje, abychme mu list obnovili. I pan otec váš nebožtík uvázal sě jest v statek v páně Henrychuov nebožtíkuov a k sobě ráčil pobrati i listy, kteréž měl pan Henrych na JMt, i listy, které sme my měli poručníci, vše JMti pobral. A poněvadž VMti máte statek jeho, račtež to opatřiti, ať sme z toho rukojemstvie vyvazeni, já i jiní dobří lidé. Datum Netolic, feria II. post dominicam II. Reminiscere annorum ɔc. LXXIIII°.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému d.

638.

Vodňanští purkrabí Helfenburskému: o odpovědníka Zvonečka.

B. m. 1474, 9. Mart. Orig. č. 2771 b.

Službu naši vzkazujem, urozený přieteli milý! Jakož žádáš o Zvonečka, abychom se jměli, jakož na takového slušie, předkládaje, co jest činil lidem páně Mti ɔc. Chcemť to k tvé žádosti učiniti, a žádámeť, aby i s mistrem tiem k nám přijel, ne dlúho meškaje; neb za to máme, že vy bez něho nebudete pro svévolníky, kteréž páně Mt v své vazbě má. A myť podle práva, což máme učiniti, učiníme. Datum f. IIII. ante Gregorii papae anno dni ɔc. LXXIIII.

Purgrmistr a radda města Vodňan.

Urozenému panoši Janovi z Vlksic, purkrabí na Helfenburce, přieteli milému.

639.

Úředníci Krumlovští Jindřichovi z Rosenberka: o sjezd s panem z Wallsee.

V Benešově 1474, 10. Mart. Orig. č. 2773.

Urozený pane, pane náš milostivý! Račte věděti, že jsme mluvili s panem

*) z Sobětic?

Bohuslavem Švamberkem o ten sjezd, jakož VMti tajno nenie: i jest pan Švamberk k tomu pro VMti dobré dobrovolen. Protož račte pana z Wolse bez meškání obeslati, aťby toho sjezdu miesto jmenoval, a konečně aby ten sjezd byl od této neděle najprv příštie [13. Mart.] v témž dni, aneb najdéle jeden den nebo dva potom; neb pan Švamberk k tomu času bude. Račtež s pilností obeslati pana z Wolse, aťby vzdy k tomu sjezdu na již jmenovaný čas svolil, neb by potom pan Švamberk pro rozličné příčiny a potřeby své přijeti nemohl. Ex Benešov, f. V. ante dominicam Oculi anno ɔc. LXXIIII°. Jarohněv z Úsušie a Kunrát z Petrovic, purkrabie Krumlovský.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému.

640.

Jindřich z Rosenberka Vodňanským: o škodách, které se dějí z Rakous.

B. m. 1474, 10. Mart. Opis č. 2771 c.

Služba má, opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete o panu Polhoméřovi z Rychale,*) žeby vysielal na škodu vaši, bral a jímal ɔc, žádajíc, abych jemu psal, aby toho nečinil a vaše zjímané propustil: věděti vám dávám, že mně a mým též se od něho děje, a což jemu o to píši, nic nevrátí, ale pří a ty padúchy vymlúvá, ješto muožte rozuměti, že mé psanie k němu nenie platné. Tak tomu rozumiem, že jsú i někteří z Čech, u něho se přechovávajíc; což v Němcích vzieti mohú, to do Čech, a snad v ten kraj okolo vás, nesú a vedú; a tu se v kraji přechovávajíc, což vzieti mohú, na Rychal a do Němec nesú. Ješto se na ty věci šíře muožete ptáti a pomysliti o takových. A jakož píšete, aby na panství mém fidrováni nebyli, nezdá mi se, by to bylo. Přes to chci s pilností na to se ptáti, a vy takéž se ptajte, a bylo-li by kde na mém, žeby se takoví fidrovali a přechovávali, chci já se k takovým jměti po ně, jakož na to sluší. To shledáte. A jakož píšete o Mikuldu, chciť já se k němu tak jmieti, jakož žádáte, ještoť vás tajno nebude. Také slyším, že vy máte u vězenie někakého Zvonečka: věřím vám, že vy se takéž k němu jmieti budete a mně to věděti dáte. Datum f. V. ante Gregorii anno ɔc. LXXIIII°.

Jindřich z Rozmberka.

In tergo: Vodňanským o Polhoméře.

641.

Markvart z Kozího: Jindřichovi z Rosenberka: o postoupení Miličína.

B. m. 1474. 17. Mart. Orig. č. 2774.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi jest byl poručil od VMti pan Jarohněv, dojeti ku panu Malovcovi s listem od pánuov řediteluov o stúpenie Mili-

*) Polhoméřem míní se tu snad (dle laskavého sdělení prof. Bachmanna) Ondřej z Polheimu. Kde jest však Rychale (Reichenhall)? Drobná dlouho let trvající válka mezi pány českými, stavy rakouskými

čína VMti: i byl sem dnes u něho o to, a jemu se nezdálo hned po tom psaní postúpiti; ale tu mi jest odpověď dal, jestliže jiní postupovati budú, že on chce také postúpiti, a že se jím nic rušiti nemá. To vědúc VMt, račte to dále opatřiti. Datum feria V. ipso die Salus populi ꝛc. LXXIIII. Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

642.

Hejtman Třeboňský Jindřichovi z Rosenberka: o loupežích lidí páně Puchheimových.

Ve Třeboni. 1474, 19. Mart. Orig. č. 2775.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt poslala přípis listu páně Pochoméřova, že bych já na jeho lidech dluh jakýs chtěl: račte věděti, že sú lidé ti jeho na VMti silnici a vaše lidi pobrali a chtěli je vésti na Kamejk, a lidé VMti odtiskli a zjímali je a přivedli na zámek. A ty sem byl vsázel, potom na rukojmie vydal, a oni mi se nepostavili, a já upomínal z základu. A potom, nechtěje tu věc tak ztvrda vésti pro nynější běhy, přijal sem je, i zase rok dal, tak jakož pan Jarohněv o tom o všem vie. Pak nynie v nově přivedli mi dva, ježto VMti člověku šest koní zlodějsky vzali, i jiným vašim lidem XII koní, a prostě po silniciech lúpili, a mnoho zlého činili. I chtěl mi je vždy vytočiti svým ledakýms psaním, ale já kázal sem je odpraviti. A jakož VMti píše, žeby jemu Třeboňští hrozili služebníky jeho jímati, o tom já nic neviem. Také mi o též byl psal, ale já na to i na jiné odepsal sem jemu vedle páně Jarohněvova rozkázánie; i nedal mi odpovědi žádné. Nedějeť se jemu od žádného vašeho nic, ale oni vždy škodie lidem VMti, a chtie toho vždy jakýmis tejdyňky zbyti, a vrátie-li kdy co, ale vždy s nesnází a neúplně, že vaši vždy škody nemalé berú. I nelze jesti také všeho přezřieti, kdež se jeho s jistinú lapiem. Datum Třeboň, sabbato ante Lethare anno dni ꝛc. LXXIIII°.

Jan Bolochovec z Šatavy, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď d.

643.

Vodňanští Jindřichovi z Rosenberka: o honění odpovědníkův.

B. m. 1474, 21. Mart. Orig. č. 2771 d.

Službu naši vzkazujem, urozený pane, pane nám přieznivý! Před sím psali sme VMti, kterak nepřietelé naši, na panstvie vašem majíce stanoviště, škody nám veliké činie. A VMt odepsali ste, abychom se na to ptali ꝛc. I račtež věděti, že ondy, když sú nám vzali koně jednomu súsedu našemu a podle toho člověka chu-

a císařem Fridrichem III. jest vůbec až dosud velmi temnou stránkou dějin jak českých tak rakouských. Viz Kurz Oesterreich unter Kaiser Friedrich dem Vierten II. 122. Spisu Pruenhubrova tam citovaného, v němž sporé notice o těchto válkách se zachovaly, nebylo mi možno dosíci.

dého jali, tu jsme je kázali honiti. I hnali sú se naši za nepřátely těmi až do Sádlna, kteřížto, nevědúc o našich, tu jsú u Aleše, člověka vašeho, přechováni. A byli by tu i nocovali, by vystřeženi nebyli, tak že byli by je ..... *) li. Než, jsúc vystřeženi, táhli sú odtud, a vidúc, že jich naši odpadnúti nechtie, koně jsú svého odjeli, kterýž lidé vaši před naším zatajili sú a z něho svedli. Až potom naši uptali sú se, že jej měl Vavřinec u Vitišiciech, kteréhož lidé vaši nechtěli sú vydati, praviec, že jest Mackóv. To VMt má jisté vyptánie. I prosímeť VMti, račte vzkázati, ať ten kuoň vydán jest nám, nebť jest trud [sic] náš. Nebť jest u práva postaven u rychtáře v Chvalšinách, a že rychtář prve se k tomu jměl, aby vydán byl, toliko aby za ztravu bylo zaplaceno, a již se toho zdaluje. Protož VMti věříme, jako pánu spravedlivému, že račte rozkázati, ať jest vydán, ať by o to k lidem vašim hleděno nebylo. Také, že se ráčíte přičiniti, aťby takových fidruňkóv nepřietelé na panství vašem nejmievali. Neb opět v jistotě zpraveni sme, že lidé královéMti po Hlubockém kladou šacuňky nepřátelóm těm u rychtáře v Suchdole, na panství vašem. Také VMti na vědomie dáváme, že ti jistí nepřietelé jsú v kraji; i vidělo-li by se VMti, račte rozkázati, ať na ně jest osazeno, kdyžbychom my je honili, že by vaši, jsúce v předstihách, nedali jim ujeti. Datum feria II. post Letare, anno dni ɔc. LXXIIII. Na toť žádáme odpovědi od VMti. Purgrmistr a radda města Vodňan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu milému a nám příznivému.

644.

Sedlčanští Jarohněvovi z Úsuší: o sporu svém s panem Chlumem Levou.

V Sedlčanech. 1474, 21. Mart. Orig. č. 2776.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane milý! A jakož VMti ty věci tajny nejsú, což se dotýče Chluma Levy a nás, kterak jest VMt rozkázal, abychom toho na dobrých lidech přestali. I chce Chlum, abychom my jemu platili. A my nemáme zač, neb bohdá nejsme vinni nic. Než služebníci páně Levovi zlúpili nám sousedy, když jsú na Ostromeč jeli. A to na ně chtie provésti před JMtí páně aneb před VMtí. A ubrmané chtěli jsú ty věci sjednati mezi námi, což jsú služebníci páně Levovi sousedu našemu vzeli, aby mu to zase opravili, a což jsú služebníci páně Levovi také ztratili, chtěli, abychom jim to opravili. A nám se nezdálo toho učiniti. Pak Leva chtěl, abychom my stáli před pánem jeho, před panem Trčkú,*) s ním, aneb před králem, a my sme se vždy odvolávali na páně Mt. I věříme my pánu svému, jakožto pánu milostivému, že JMt nepodá nás tam. A když bohdá VMt u nás bude, vo ty věci bude VMt šíř zpravena ɔc. Datum ex Sedlčan, feria II. in die s. Benedicti anno ɔc. LXXIIII°. Rychtář Hereš a konšelé městečka Sedlčan.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, pánu na nás laskavému buď d.

*) Vytrženo. **) Mikulášem na Vlašimi.

645.

Jindřich z Rosenberka Vodňanským: že se nechovají tak, aby kraj k pokoji přišel.

B. m. [1474, po 21. Mart.] Opis č. 2771 e.

Služba má, opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete o kuoň, kteréhožto ti zhúbce odjeli sú, žádajíce, abych jej vám vydati kázal: i neviem, což by od koho mohlo přijíti na mé lidi pro ten kuoň. A protož, chcete-li lidi mé ujistiti, aby o to od žádného nařiekáni nebyli a bez škody byli, chci já jej vám kázati vydati. Pak o staviech, jakož jmenujete v Sádlnu: tu i jinde inhed, ktežbych se takových uptal, chci se jmieti pravě, jakož na to sluší. Než jakož píšete o Suchdolských, tak sem se vyptal, že sú beze lsti k tomu přišli, a sám ten člověk z královstvie prosil jich, aby ten zlatý k sobě přijali. Přes to sem já ten zlatý kázal vrátiti a je samy ty lidi mám v kázni své. V tom ve všem, což se tkne upokojenie země a obecnieho dobrého, mám se i jmieti bohdá chci pravě. Ale vy, jakož slyším, majíce zhúbci zjevného u vězenie, kterýž i znal, kterak jesti lidi mé, Budějovské i jiné, lúpil, Zvonečka, i vypustili ste jej, neviem kterak, na rukojmě-li či kerak. A psavše úředníku mému na Helfenburg, kterak vedle práva se k němu jmieti chcete, jakož ten list váš mám: vždyť vám věřím ještě, že vedle práva a spravedlnosti se k němu jmieti budete. Pakliby se toho nestalo, musil bych to vznésti na pány ředitely i jinam, kamž by příslušalo, že by vámi proto, že tak lechčíte tu věc, kraj tento se neupokojuje. Neb mi píšete, abych svým kázal v předstihy, když byšte honili, a vy majíce pak u vězenie, nechcete se jmieti, jakož na to sluší.

646.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: o kuši.

Na Helfenburce. 1474, 22. Mart. Orig. č. 2777.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Tento pěší, služebník páně Mti, listu tohoto ukazatel, zlámal jest kuši dobrú, když jsú Mikuldu jímali, a prosí, aby byl odbyt za ni, aneb aby jemu taková kuše zase dána byla. Ex Helfenburg, f. III. ante Annuntiationem b. Mariae virg. annorum dni ↄc. LXXIIII°.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

647.

Jindřich Roubík purkrabí Prachatickému: lidé Netoličtí aby vrátili se na grunty své.

V Netolicích. 1474, 22. Mart. Opis č. 2778.

Jindřichovo Roubíkovo psanie z Netolic o měštěny Netolické, kteříž jsú v Prachaticích, psal jest urozenému panoši Burianovi z Martic, purkrabí na Prachaticích.

A také, jakož mi píšeš o měštěny Netolické: játť vždy žádám, aby ty jim kázal, aby oni šli k svým statkuóm, a pán tvuoj aby jich proti smlúvě panské nechoval JJMti učiněné. Neb již jest tobě svědomo, i teď opět buď tobě svědomo, že já je obsielám, jakožto pán, od krále JMti řádný zápis na to maje, pána jich dědičného, napomínám, aby JMti město osadili a k svým se statkuóm navrátili, anebo-li prodali, anebo-li vzdali tak, aby králi JMti jeho kruntové dědiční osazeni byli a mně poplatci moji aby vydáváni byli. Pakli oni toho nechtie učiniti svévolně, jużť já na to pomyslím. Také píšeš mi, že se chtie o to s pánem svým raditi: toť jest rada daremná a zminulá, neb jest to dědictvie nebylo nikdy páně z Rozmberka. A jižť pán z Rozmberka vie, coť sú mu páni JJMt rozkázali. Než když mi král JMt zápis ráčí splniti, rač své dati, komuž ráčí. Ale dokažť mi JMt nedá, sem toho pánem, a mohu svým lidem rozkazovati, jakž mi se líbí a zdá, to co jest spravedlivého. Ex Netolic, f. III. post dominicam letare anno ɔc. LXXIIII.

Jindřich Rúbík z Hlavatec na Netoliciech.

648.

Vodňanští Jindřichovi z Rosenberka: odpověď ve příčině sporných záležitostí.

B. m. 1474, 24. Mart. Orig. č. 2771 f.

Službu naši vzkazujem, urozený pane, pane milý a nám přieznivý! VMt píše, obávajíc se o ten kuoň, za lidi vaše toho nám podávajíc, abychom je ujistili, aby o to od žádného nařiekáni nebyli ɔc. Což by se dotýkalo právem nařknutie, to my chcem učiniti a je ujistiti. Než jestližeť se bojie útoku od těch násilnikóv, mohúť se nás tolikéž báti a našich, pro takové fidruňky a přechovávánie našich nepřátel. Protož vdyť prosíme VMti, račte rozkázati, ať náš trud jest nám navrácen. Aneb račte takto učiniti: račte Macka obeslati, den a hodinu toho položiece, abychom my i on na to miesto též hodiny se shodili. A kuoň ať tudiež jest postaven, kdež jsú jeho odjeli; komužby pak přišlo táhnúti, jemu nebo nám, ten tiehni. A to nám VMt rač psáti při témž poslu. A jakož píšete o Zvonečkovi: nenieť tak lehko propuštěn, než k prosbě dobrých lidí, že sú jemu za milost prosili, daliť sme jej na rukojmie. Datum f. V. in vigilia Annuntiationis s. Mariae a. d. ɔc. LXXIIII°.

Purgrmistr a radda města Vodňan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu milému a nám přieznivému.

649.

Jindřich z Rosenberka Vodňanským: v téže věci.

V Krumlově. 1474, 26. Mart. Orig. č. 2771 g.

Služba má, opatrní súsedé milí! Jakož mi píšete o ten kuoň, vždy žádajíc, aby vám vydán byl: tak sem spraven, že ten kuoň prostě puštěn byl od těch zhúbcí.

Pak, ačbych kolivěk nebyl povinen toho koně vám vydati, chciť jej vám kázati dáti z dobré vuole. A jakož ste prve psali, žeby se stavili byli v Sádlnu u Aleše: tak sem se vyptal, že jsú se tu nestavili, než toliko že jsú skrze dvuor jeli a tu koně napojili. A také muož provedeno býti, že Aleš té chvíle nebyl jest doma. Pak o Zvonečkovi, jakož píšete, kterak ste jej dali na rukojmě. Poněvadž jej v moci mám [sic], vždyť vám věřím, že se k němu jmieti budete vedle práva, jakož na takého sluší. Neb abyšte věděli, že Mikulda naň zná široce, kteraký zhúbce jest Zvoneček tohoto kraje. A zdáliť se vám, pošlete někoho z sebe sem, ještoť od něho uslyšie, ješto se všeho vypisovati nehodí. Pakli byšte vždy vedle práva k němu se neokázali, již bych musil to vznésti a na vás žalovati, že mi se na takového od vás nemuož spravedlivě státi. Ex Krumlov, sabbato ante dominicam Judica anno ɔc. LXXIIII°. Jindřich z R. ɔc.

Vodňanským.

650.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: o zajetí lidí z úřadu Třeboňského na Kamejk.

V Soběslavi. 1474, 3. April. Orig. č. 2780.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú službu vzkazuje, věděti VMti dávám, kerak sú VMti opět dva dědičná člověky a nezástavná z Vlastiboře, z úřadu Třeboňského, na Kamajk vzali s koňmi, jmenem Chochola s Matějem, s jeho synem. I psal sem o ně na Kamajk. Odpisuje mi Kašpar, úředník odtud, že těch thovařiší, kteřiež sú je přinesl [sic], nynie doma nenie, a že ti tovařišie jemu praví, žeby je na nepřátelských kruntiech zjímali, a že sú prve byli Táborští lidé a že sú i na Soběslav jímáni. Pane milostivý! Tak jest bylo. Ale již ten Chochol i s tiem synem jest za VMtí, a tu v Vlastiboři kúpil sobě krunth. Než druhého syna, od sebe dielného, tohoť také tu má na Táborské straně. I tuto věc dobře znajíce, prosím já VMt, rač VMt o ně psáti, nebť sú VMti lidé. Také včera jezdil sem do těch tří vsí, kterýchž VMti rychtář Hradecký má sstúpiti, a z úroku tohoto sv. Jirského napomenul sem je. A rychtář Maršovský pravil mi, že by jim rychtář rozkázal Hradecký, aby u něho s úrokem byli u nás v Soběslavi v tento veliký čtvrtek [7. April]. I rač mi VMt v té věci rozkázati, má-li tento úrok on ješče vzieti, čili k VMti komoře má vzat býti: nebť sem já sstavil jej do obeslánie VMti. Ex Soběslav, dominica palmarum ɔc. 1474. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

651.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: o prohlídce panství Miličínského.

V Soběslavi. [1474.] 7. April. Orig. č. 2781.

Urozený pane, pane muoj milostivý! K VMti rozkázání hned sem Miličínské

obeslal, aby po ten vuoz poslali do Prahy. Pane milostivý! Včera [6. April] sem s Habartem tam v Miličíně byl, od ponděléh [4. April] jezdě po panstvie VMti v tom ve všem kraji, shleduje zástavné i nezástavné, VMti dědičné lidi, i všecky lesy v tom kraji, a hajné převěděv i opatřiv; ješto jich hajných nebylo všudy. Pro milý buoh, pane milostivý, ty lidi, kteréž Nosakovec s svým zetěm držie, račte sě k tomu přičiniti, ať jsú vyplaceni ɔc. Také kněz Štěpán, farář nový Miličínský, jemuž VMt fary tu spravedlivě podadala [sic] a dali, byl se mnú tu v Miličíně, chtě rád učiniti, jakožto duchovní pastýř té osady. Nechtěl Malovec toho dopustiti, a tak pravě na poselstvie od té Miličínské obce, že ješče jich od sebe nepustil a že toho faráře tu nechce jmieti, pokudž jich nepustí, toho domlúvaje, leč Malovice puščeny budú. Bojímť se, pane milostivý, byť s nich úroku tomuto svato-Jircskému nechtěl. Játť sem jim rozkázal, aby jemu nic nedávali. I prosím, nerač jich VMt opúštěti. Ex Soběslav, f. V. in Coena domini. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

652.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o vzatcích Rosenberským poddaným.

Na Hluboké. 1474, 15. April. Orig. č. 2782.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi píšete o ty lidi, kterýmž jest pobráno, dotýkajíce, že by to Petraš učinil ɔc: rač VMt věděti, že Petraš jest při té věci nebyl, aniž jest tiem vinen. A to provésti muože, kde jest ten den byl. A když jest Rys, služebník váš, přijel s tiem formanem a pravě mi o té věci, že by pobráno bylo lidem vašim, k tomu sem sě s pilností přičinil a na to sem sě ptal. A zvěděv, že jest ten jistý jeden v krčmě, kterýž jest při té škodě byl, k tomu sem jeho držal, že koně musil zasě vrátiti. A což sě peněz dotýče, tak pravil, že tovaryšie jeho, že jsú penieze pobrali. A budete-li sě na to ptáti, tak mám za to, že sě doptáte, ktoť jsú to učinili; než Petraš jest té věci bez viny. Také dotýkáte, abych to opatřil, aby sě od mých lidem vašim škody nedály. Pane milý, tak sem to opatřil, aby sě škody vašim lidem nedály, jakož jsú sě bohdá nestaly od mých. A byť byl ten jistý také hned za koňmi přišel, kterémuž jsú penieze pobrány, dokudž jest ten jistý v krčmě byl, byl bych sě k tomu skutečně přičinil, aby také zasě vráceny byly. Ale již sě neviem, kterak přičiniti, neb neviem, kam jsú ti jistí jeli. A toho tiehnu sě všeho na Rysa, že sem sě věrně, pravě, upřiemě k tomu přičiniel. Dat. Hluboká, feria VI. infra Octavam Paschae anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mně přieznivému.

653.

Purkrabí Malovický Krumlovskému: aby dal delší rok Krlínovi.

V Malovicích. 1474, 18. April. Orig. č. 2783.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož se má stavěti na den svatého Jiří Krlín, člověk pána mého JMti: i kázal mi pán JMt o to psáti, aby byl člověk JMti propuštěn, aby nebohý mohl své dielo dělati. I prosím, milý přételi, že se k tomu přičiníš, aby člověk páně Mti byl propuštěn. Pakliby toho býti nemohlo, ale žádám, aby mu dobře rok dán byl do některého času, neb se stavěti bude. Ex Malovic, f. II. post Tiburcii. Adam z Kraselova, purkrabie na Maloviciech.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumplovskému, přieteli mému milému.

654.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o půtce s Budějovickými.

Na Hluboké. 1474, 20. April. Orig. č. 2784.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píše, což se Budějovských dotýče: tomu sem porozuměl. Rač VMt věděti, že já nic svévolně nečiním, než co činiti budu, jimi sem k tomu připraven, skrze svú vuoli a křivdu, kterúž oni lidem králové Mti, paní mé milostivé, činí, ježto já se toho dopustiti nemieним žádným obyčejem, ani toho trpěti od nich chci ani od žádného. A chtěli by se mnú rokovati, člověka u vězení majíce, ježto já toho neučiním, aniž mi kto rozkáže ɔc. A jakož píšete, abych na ně škodú nekvapil: pane milý, nebudu do toho času, vedle uloženie Benešovského. Ex Hluboká, feria IV. post Conductum Paschae anno ɔc. LXXIIII°. Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka na Krumlově, pánu mně přieznivému.

655.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: o jízdě do Němec.

Na Helfenburce. 1474, 21. April. Orig. č. 2785.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, že teď nynie, když sem u vás byl, bratřie Mikuldovi s jinými, snad na XXXti pěších najviece a několik konie, byli v Němciech v jiezdě. Pak teď opět, tak sem zpraven zajisté, že puojde v chůzi do Němec některý den. I protož, milý přieteli, bude-liť se zdáti, aby na ně vyslal, přezvěda, kudy by měli táhnúti, aby na ně stáli. Pakliby se toho nezdálo učiniti, ale, milý přieteli, zdá-liť se mně poslati XXti pěších a několik konie: nebť vždy, když jedú z jiezdy aneb jdú, vždycky na Skala*) jdú, 1½ míle od zámku,

*) P. P. str. 339?

ježto bych je bohdá, tak mám za to, mohl zjímati. Ale tiem, milý přieteli, aby mě nezmeškal, neb hned zase puojdú. Bruona chce se v lovcovstvie uvázati, jedině aby koněm byl opatřen. Ex Helfenburg, f. V. ante s. Georgii annorum ɔc. LXXIIII°.

Jan z Vlksic, purkrabě na Helfenburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie Krumlovskému, přieteli mému milému d.

656.

Jindřich z Rosenberka královně Johanně: žaluje na Hejtmana Hlubockého Ondřeje z Mladějovic.*)

V Krumlově. 1474, 22. April. Opis č. 2786.

Najjasnější královno a paní, paní milostivá! Službu svú VMti vzkazuji. A žaluji VMti, že někteří zhúbce pobrali lidem mým koně a penieze X kop na svobodné silnici, v tomto nynějším uloženém stánie. Tu lidi, jdúce po své škodě, nalezli v krčmě v Hluboké jednoho z těch. A když to vznesli na Mladějovského, tehdy jim koně kázal vrátiti, a toho zloděje pustil, nechtěje se k němu jmieti, jakož na takého sluší. A když lidé o penieze mluvili, ukazujíce na druhého, někakého Petraše, kterýž ještě tu na Hluboké jest, že on také při tom byl, jich statek bral, a že jeho dobře znají, nic se k tomu neměl. Nébrž psal sem jemu o to, i úředník muoj, několikrát, podávajíc jemu, že člověk muoj na toho Petraše právem vésti chce, hrdlem na hrdlo, jakž jemu právo najde. Poprvé odepsal, aby naň vedli, a když jemu svoleno, že naň člověk chce vedle práva vésti, nedal na to odpovědi žádné, než kázal poslu pryč. Milostivá královno! Prosiem VMti, abyšte ráčili přikázati, ať lidem mým chudým vráceno jest, a takoví zhúbce ať nejsú fidrováni a chováni, ale ať se k takovým jmieno jest, jakož na ně sluší. Toho já i s bratřími svými VMti zaslúžiti míniem. Odpovědi prosím milostivé. Ex Krumlov, f. VI. ante Georgii anno ɔc. LXXIIII°.

Jindřich z R.

Paní Johanně.

657.

Purkrabí Helfenburský Jindřichovi z Rosenberka: aby ochránil lidi své, kterým hrozí záhuba z Němec.

Na Helfenburce. 1474, 23. April. Orig. č. 2787.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Prosili mne Kočkové z Skal, služebníci VMti, abych VMti o ně psal, že by jim z Kamajku a z Rychalu škodu učiniti chtěli, pro jich bratra jednoho, kterýž jest u Kocovského, kterýž s těmi Němci činiti má, kterýž jest od bratruov svých oddělen. Neb již ti okolo nich škodí, páléc a berúc:

*) Odpověď viz v A. Č. V. 352 č. 65 a.

abyšte je v tom VMt ráčili opatřiti, tak jako pán jich milostivý, a VMt ráčili o ně těm Němcuom na Rychal neb Kamayk psáti, aby jim škody neučinili, a jim aby nepřekáželi, jakožto služebníkuom VMti. Neb mezi lidmi královskými sedí, aby se jim od těch lidí škoda nestala, kdyby ty lidi spálili, jakož již počínají. I věříť VMti, jakožto pánu svému milostivému, že ráčíte VMt o ně nemeškajíc psáti, neb často v kraji v tom bývají. Ex Helfenburk, sabbato die s. Georgii annorum ɔc. LXXIIII°.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému dd.

658.

Hejtman Hlubocký purkrabí Krumlovskému: že probošta Drkolenského na pokoji nenechá.

Na Hluboké. 1474, 24. April. Orig. č. 2788 a.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o kněze probošta Drkolenského, pokládaje, že by to bylo pánuov z Rozmberka nadánie a žeby v toto příměřie kněz probošt pojat byl ɔc. Milý přieteli! Nevieš-li, ale věz, že já tak dobře viem jako ty, komu jest poddán kněz probošt; netřeba jest jeho v tom zastávati. A poněvadž jsi s ním tak dobře, povězìž jemu ode mne, ať káže všem svým lidem k holdu, i sám také ať sě smluví. Pakliť toho neučiní, ať vie, žeť jeho k tomu s boží pomocí připravím. A tobě já věřím, že takového zastávánie necháš, nebť by nás to nesmířilo; nebť já se všemi Němci činiti mám, což k říši přislušie. Dat. Hluboká, dominica post s. Georgii festum anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému.

659.

Purkrabí Maidšteinský Krumlovskému: nářek na Keblanského.

V Meidšteině. 1474, 26. April. Orig. č. 2789.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož mi píšeš, že tě obeslal Keblanský,*) že sobě zednal dva pěší, a já že bych je vzásel [sic]: i věděti dávám, že sú mne ubezpečili, že chtie u mne zasě zuostati, a já sem se na ně ubezpečil a s nimi sem zasě smlúvu vzal. A Keblanskaj ssiele ke mně a ptá sobě u mne pěšiech, a čeleď mi ruozní. Jestližeť mi to podruhé udělá a koho vo tu věc pošle, uperuť jej, žeť jej na nosidla vemú. A když sě s tebú shledám, v uostatku tě sám spravím. Datum ex Maydštejn, f. III. post Marci evang. anno dni ɔc. LXXIIII°.

Kunáš z Machovic, purkrabie na Maydštajně.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milostivému buď.

*) Mikuláš ze Hvozdna.

660.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka; o probošta Drkolenského a drobné půtky.

Na Hluboké. 1474, 3. Mai. Orig. č. 2788 b.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Což sě dotýče kněze probošta Drkolenského: psaní vašemu porozuměl sem. Jest mně to také dobře svědomo, pokud jest nadánie předkuov vašich a pokud nic, a kam kněz opat Drkolenský příslušie. Věřím já VMti, že vy nepřátel králové Mti i mých tudiež zastávati nebudete, neb já jich hleděti chci vedle rozkázánie KMti, paní mé milostivé. Pakli to muožete zjednati, aby Němci těch záhub přestali a neškodili lidem pod úřadem mým, já sem také hotov ihned přestati*) ꝯc. Také píšete, což sě Petraše dotýče, a mluviece ku právu. Psal sem prve purkrabí vašemu, že Petraš k tomu sě poddává, že chceť státi před panem Lvem JMtí, jakožto před hajtmanem kraje, a z čehož jemu koli vina dána bude, že chce práv býti a z toho sě vyvésti. Také pane, jakož píšete, žeby Běšín Chrapač na Chvala z Machovic, služebníka vašeho, nějakú puotku učinil, jeda ondy z města Budějovic ꝯc: pane, viete, že já nynie nepřátely mám. Pak, když sem jel z města, uhlédali sme Děvčického a Chvala, ani jedú s druhé strany řeky, majíce koní osm, a my devět. Majíce za to, že jsú nepřietelé, jim sme zčelili, a oni proti nám šetelili. A v tom Chrapač nic jest Chvalovi neučinil, než slyším, žeby on a někteří o to mluvili. I zdá-li sě komu z nich co psáti, mně neb jiným, bude každému odpověď slušná dána. Také dotýčete, že jsú jim v hromadu nedali: tak jest, že jsú oni v hromadu nechtěli, až jsú vdy musili sě potkati. Ex Hluboka, f. III. ipso die Inventionis s. Crucis anno ꝯc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

661.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o dluzích a hospodářských věcech pánů Rosenberských.

Ve Třeboni. 1474, 3. Maji. Orig. č. 2790.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti vám dávám, že sem pana Viléma**) nenalezl u Praze; jesti na Švihově. Neměl sem s kým o páně i vaše věci rozmluviti. Než pravil mi pan Čeněk,***) sám od sebe bez mé otázky, že jest před králem s Malovcem mluveno, aby Miličína sstúpil, ale toho mi neuměl pověděti, řekli jesti sstúpiti aneb na čem s nim zuostáno. Ctibor z Říčan nesjel se se mnú, než odepsal, že v témdni chce u pana Mikuláše na Hrádku, strýce svého, býti a tu ko-

*) K tomu cf. A. Č. V. 352 č. 65 b. — Téhož znění opis v arch. Třeb. č. 2788 m.

) mladšího z Risenberka. *) z Klinšteina.

nečnú odpověď dáti. Již sem já pana Mikuláše prosil, bude-li chtieti k té věci jíti, aby vám neb mně hned věděti dal. S paní Annú Smetanovú učinil sem smlúvu, aby jí Barthoš nynie dal XX kop, a na svatého Jana aby jí bylo dáno a na Zviekově položeno C kop, aby ona to zádušie spravila, kteréž syn její rozkázal. Neb jí pan z Švanberka nechce listu vydati, leč to vyplní. A na CLXXX kop aby se jí a jejie ceři, kterúž za Gedlicí [sic], list udělal do svatého Havla bez úroka. S Gedlicí*) mám tu námluvu, že chce u Malšiciech plat přijieti, což jesti panského, než farárského nechce, a to po XV kopách kopu platu. Ledví sem jej na to zvedl. Praví, že ste panu Hadovi tak svolili, i nechtěl pro nic vejš. A také chce, aby jemu i osep byl postúpen. Tomu sem odepřel, ale on na tom stojí. A také mi řekl, puojde-li ta smlúva, že o těch X kop úroka, kteréž nynie jemu mají dány býti, nechce mluviti a nechce vuole mieti, aby pána z peněz napomenul, než také, kdyžby pán ráčil vyplatiti, aby jemu ráčil dáti puol leta napřed věděti. A toho všeho vzal sem na vás vznesenie. A máme jemu od neděle jminulé ve dvú nedělí odpověď dáti. A což viece peněz přijde za ten plat nad těch II^{C} kop, kteréž u pána má, to chce hned dodati. Byl jsem tam, jeda na Zviekově, a vzal sem od Bartoše penieze a zpravil sem panu Heřmanovi**) C ß a úroky některé. Některé zpravil pan Markvart Kozský z peněz rybných na Táboře, i sobě svuoj dluh vzal, že již tam nemáte v tom úřadě péče na jistinu ani na úroky, lečby se s Gedlicí nesrovnalo. Bartoš leží velmi nemocen, a hajní okolo Tábora mají penieze a rádi by počet učinili, nenie kto peněz ani počtu přijma. A zpravoval mě Hurych ledakýchs věcí, že se ty lesy velmi zle opatrují a řiedie. Také mě v Sedlčanech ledakýchs věcí a nedostatkuov lidských zpravovali. Bylo by potřebie, by někto tam za týden pobyl a pořiedil těch věcí, i což jesti súduov mezi nimi. Zdá mi se, žeby i páně Mti mohlo slušně něco tudy přijíti, jakož vám to lépe poviem, když se s vámi shledám. Jarohněv z Kútu nechce úroku čekati a hrozí ležením. Něterak to opatřte. Vašich L zlatých musíte sobě zde vzieti, nebť sem já je tam kázal Hodějovskému dáti, neb pro nic nechtěl čekati. Pan Zdeněk má dnes v Soběslavi býti. Húska vás velmi prosí, i Zdebor Kozský, i Hrobský k tomu radili, aby pán ráčil psáti panu Zdeňkovi, aby tu při Húskovu s Lhockým ráčil na se vzieti a jim rok o to složiti, že Húska má na jeho rozeznání dosti mieti. Prosíť velmi, aby tiem psaním nemeškal, a páně list jemu hned poslali. Pojal sem Linharta Kárníka s sebú z Sedlčan do Prahy, neb mi se pacholek na cestě rozstonal. Hněval-li by se pan purkrabie, prosím zastaňte mě v tom. Datum Třeboň, f. III. in die Invencionis s. Crucis anno dni ↄc. LXXIIII°. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď d.

*) Viz čísla 25 a 503. **) z Prostého?

662.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: aby pan z Puchheimu věrného služebníka jich z vězení propustil.

V Helfenburce. 1474, 25. Maji. Orig. č. 2792.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Žádal mě Tomasa, aťbych psal oň, jakož jest zavázán od tebe slibem. I milý přieteli! Věz, když jest byl na Prachaticích, jakož jsú se škody dály páně Mti, jakož pak ty věci tebe dále tajny nejsú, tehdy on se tak k tomu jměl, že jest nikdá na žádnú škodu nechtěl jíti, což jest bylo proti páně Mti, a že jest jej proto Slovický sázel. A když mi bylo kolivěk potřebí, tehdy vždy jest na zámek přišel. A jakž jest z Prachatic vyšel, tak se jest přikázal hned páně Mti. I milý přieteli, prosím tebe, piš oň k panu Pochoméřovi, aťby byl propuštěn. Ex Helfenburk, f. IV. in die s. Urbani anno ɔc. LXXIIII°.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli mému milému d.

663.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o vyručení vězňů ze Zvíkova.

Na Helfenburce. 1474, 26. Maji. Orig. č. 2793.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Jakož jest přestal pan Wintrberský na páně Mti, což se tkne Hazelských, o tu věc: i prosíť, abyšte mu dali věděti, ráčí-li páně Mt to k konci uvésti. Pakli páně Mt neráčí toho k konci uvésti, jakož jest pan Wintrberský na JMti přestal, tehdy žádá toho, aby jemu páně Mt na to odpověď dal, aby on věděl, co jmá činiti. A také, milí přietelé, prosíť vás pan Wintrberský velmi, abyšte s panem Kunášem, purkrabí na Maydštejně, o to mluvili, aby mu sledníka vrátil, jakož jest jej ztratil. Věříť vám, jako přátelóm dobrým, že se k tomu přičiníte. A žeťby jinak řeci nechtěl, kdyžť by jeho nebyl. A také, milí přietelé, vězte, jakožť mi jest páně Mt psal, což se vězňóv tkne, kteříž jsú panu Jencovi [sic], abych poslal na Zviekov k panu Švamberkovi,*) a jáť sem hned poslal Papúška. A on jest s panem Švamberkem mluvil tak, jakož jest páně Mt psal mně, abych je sepsal na ceduli. A já jsem je sepsal, a s tú cedulí jsem jeho poslal. A on jest s panem Švamberkem mluvil a řka JMti: „Pane, móž-li VMt nás vypraviti, jako námluvu jmáte některakú s pánem našim JMtí?“ A on jest tak řekl pan Švamberk: „Milý bratr [sic]! Jmámť já své vězně; najprvť já svú střéšku přikryji. Pakli mi co ostane po mým, buduliť já moci v čem vám prospěšen býti, to já chci rád učiniti.“ Ex Helfenburk, f. V. post Urbani anno ɔc. LXXIIII.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

*) Bohuslavovi.

Služba má vám, páni milí! A milí páni, prosím já vás i my všickni vězni, račte se k tomu přičiniti a račte nás vypraviti. Vškat [sic] jest již čas veliký! Jestliže ráčíte, však to móžte dobře učiniti, kterúž námluvu jmáte s panem Jencem. To jest nám pravil purkrabě Chlumecký, když jsme se stavěli. Ondřej z Varozína.

Urozeným panošem Jarohněvovi z Úsušie a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm mým milým ɔc.

664.

Jan Jedlice z Obděnic úředníkům Krumlovským: o dokonání námluv s Řehořem Klaricem učiněných.

V Obděnicích. [1474], 28. Maji. Orig. č. 2794.*

Službu svú vzkazuji vám, urozený přételé a strajci milí! A jakož sem byl smluvil Řehořem, aby ke mně přijel ve dvú nedělí: i toho sě jest nestalo. A dále mi pan Kundrát píše, že by ke mně přijeti na ten čas nemohl pro některé páně potřeby: i byloť by mně dlúho všecky páně potřeby přečkati! I již jste mne několikrát za to žádali, abych čekal, a já sem to vždy k vaší prosbě činil, i neviem, kdy by tomu konec byl. I věřím já vám, že je ke mně pošlete vždy tento týden, a vo ty věci, a co sme namluvili, abychme konali. Pakliby mi se to od vás nestalo, tedy bych tomu rozoměl, že byšte mě chtěli svévolně škodě připraviti. A rozomíte tomu dobře, na koho by mila [sic] ta škoda přijíti. Dán v Obděnicích tu sobotu před sv. Duchem. Jan z Vobděnic.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsušie a Kundrátovi z Petrovic, přátelóm a strýcóm mým milým d.

665.

Vodňanští purkrabí Krumlovskému: o vyznání vězňův na Krumlově zmučených.

B. m. 1474, 30. Maji. Orig. č. 2795.

Službu naši vzkazujem, urozený pane a příteli milý! A slyšíme, žeby někteří svévolníci a škůdce, kteříž jsú k vám zjímáni, mučením byli zkušováni. I prosímeť, rač nám toho výpis dáti, co jesti tu na mukách vyznáno. Zvlášť žeť se na to ptáme, kde jsú svá stanoviště jmievali aneb mají, nebť tak slyšíme, žeby od zeman okolo nás fidrováni byli. Za toť prosíme, věřiece jako přieteli milému, v též libosti odslúženie. A bude-li, žeby pečeť svú přitiskl k tomu na svědomie. Dat. f. II. solemnitatum Penthecosten anno dni ɔc. LXXIIII°. Purgrmistr a rada města Vodňan.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, panu přieteli milému.

---

*) Cf. č. 661.

666.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: o vyznání Máthy Prachatického.

Na Helfenburce. 1474, 4. Jun. Orig. č. 2796.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož jsi mi psal o Máthu, abych jej vzal: i byl jest u Prachaticích, a já poslal sem tam, a purkrabí se Prachatickému nezdálo mu se jeho vydati. A ten jistý Mátha hned ke mne potom pošle dobrého jednoho člověka, služebníka pana Wintrberského. I mluvil je se mnú, žádaje toho, aby jemu gleyt dal Máthovi, a že se pána svého krýti nechce a že, tak praví Mátha, že což jest svědom, že pánu svému JMti chce ty věci všecky zpraviti tak, kterak jsú se kolivěk staly. I milý přieteli, že jsem já jemu glejt dal, a když kolivěk rozkážeš, že on přijde a zpraví vás těch všech věcí, jedné, aby mohl bezpečně přijíti i odjíti, neb jsem já jemu již za to slíbil. Ex Helfenburg, sabbato ante Trinitatis anno ɔc. LXXIIII°. Jan z Vlksic, purkrabí na Helfenburce.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

667.

Hejtman Hlubocký Anně z Rosenberka: o probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 9. Jun. Orig. č. 2788 c.

Osviecená kněžno a paní, paní na mě laskavá! Služba má VMti. Jakož VMt ráčily ste mi vzkázati po služebníku svém po Litvínovi, žádajíce se vší pilností, abych na kněze probošta Drkolenského a na jeho lidi záhubú nepospiechal, že kněz probošt chce smluviti sám sě i své lidi ɔc: ačkoli měl sem jiné před sebú, a bude mi to se škodú, však VMti k žádosti chci to učiniti a toho ponechati až do soboty najprve příštie [11. Jun.]. Však tak, aby kněz probošt v tuto sobotu najprve příští dal mi odpověď konečnú smlúvú; pakliby toho nebylo, již bych já s boží pomocí k tomu jeho připraviti musil rozličnými záhubami, ježto by mi potom toho líto bylo. A neviem, proč ste tak velmi na kněze laskaví, že sě za ně tak velmi s pilností přimlúváte. Ex Hluboká, f. V. Corporis Christi anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Osvícené kněžně Anně z Velikého Hlohova, po urozeném pánu panu Janovi z Rozmberka, dobré paměti, vdově, paní mně přieznivé.

668.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: o vzatek, který se mu stal od Býšovských.

V Soběslavi. [1474.] 10. Jun. Orig. č. 2797.

Službu svú napřed vzkazuji, urozený pane Kunráte milý! Psals mi byl, abych sě s pilností o té mé příhodě ptal. Mám dva, ježto tyto války drábové byli, ti v tom

s pilnostie po několikrát pracujíce nemohú sě jináčeji a jistěji vyptati, než že mi sě stalo od těchto z Býšova sešlých, jakož je vám teď napsané na ceduli posielám. I prosímť vás, rozmluvte o to se páně Mtí, kerak JMt o to ráčí hýbati. Neb sú z těch tyto dni čtyřie na Bajšově byli, a ten Jakub ještě muoj meč má; koně sú prodali za něco a za XI kop v Horaždějoviciech, toho neviem, komu. Muoj kuoň byl pětiletý rajzie, holenú lysinku na čele má, zadnie nohy obě dvě bielé nad kotny, však jedna výše než druhá, a prošlapuje široce, a hlavuť nese vysoce; druhý koník jest vraný neveliký. Ex Soběslav, f. VI. post solempnitatem Corporis Christi.

Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mně přízni-vému příteli.

669.

Jindřich z Rosenberka hejtmanovi Hlubockému: o probošta Drkolenského.

V Krumlově. 1474, 12. Jun. Opis č. 2788 d.

Služba má, Ondřeji milý! Jakož máš u vězení dva člověky kněze probošta Drkolenského: ukázal mi kněz probošt list tvój, kterýž píšeš paní mateři mé, vdy jemu pohruožky čině. I psalť sem prve, kterak to jest nadánie předkóv mých a kterak já ještě i podnes na tom zboží ospy i některé jiné duochody mám, a ty mi vždy v tom nevěříš; a já bych jináč, by toho tak nebylo, psáti tobě nechtěl. Než jáť mohu to okázati řádně před kýmžkolivěk, že jest to nadánie předkóv mých a v obraně mé, jakož jsem to i na sněmiech v Benešově i jinde oznámil. I žádám ještě, aby ty dva člověky propustil, a dále aby na kněze probošta nesahal tu kdež jest mých předkuov nadánie a v obraně mé. Paklić by se zdálo, žeť by v čem scesten byl, máť práv býti ze všeho přede mnú aneb před pány řediteli. Pakliby přes toto rovné poddávánie vždy naň sahal, již bych tomu rozuměl, že svú vuoli se mnú jmieti chceš, a musil bych to oznámiti a ohlásiti na ta miesta, kdežto příslušie, a s radú přátel svých v tom se mieti, lituje křivdy své, a jeho v tom, jakožto svého, neopúštěti. Úmysla svého daj mi odpověď po tomto poslu. Ex Crumlov, dominico infra Octavam Corporis Christi anno ↄc. LXXIIII°. Jindřich z Rozmberka.

670.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 13. Jun. Orig. č. 2788 e.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi opět o kněze probošta Drkolenského píšete, psaní vašemu porozumněl sem. Psal sem VMti prve, že já také viem, kam kněz probošt Drkolenský přísluśie, a neviem, proč vy se v tu věc běřete,

že chcete fidrovati nepřátely králové Mti, paní mé milostivé, tudiež i mé. Také ano i Vlach nebožtík, když jest válku vedl s knězem biskupem Passovským, knězi proboštu Drkolenskému bral, a holdovati sě jemu musil. I věřím já VMti, že vy jeho v tom zastávati nebudete, aby něco z toho jiného nevyšlo. Neb jestližeť mi sě holdovati nebude, s boží pomocí k tomu jeho připraviti chci. Datum Hluboká, feria II. infra Octavas Corporis Christi ɔc. anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mně přieznivému.

671.

Jindřich z Rosenberka hajtmanu Hlubockému: o probošta Drkolenského.

B. m. 1474, 14. Jun. Opis č. 2788 f.

Služba má, milý Ondřeji! Jakož mi píšeš o kněze probošta Drkolenského, že by věděl, kam přísluší: Jáť sem prve psal, že s tiem, což od mých předkuov nadáno jest, ke mně a dědicóm mým přísluší a žádnému jinému. A jest pod mú obranú. I ještě duochody některé na tom mám. A neberu se v to žádnú všetečností, ale bohdá pravě stoje jakžto o své, maje právem k tomu. Věřímť vždy, že ty zjímané propustíš, a také, což jest nadánie předkuov mých, žádnú mierú sehati nebudeš. Pakliť by se vždy zdálo, žebych co scesten v tom byl, neb žeťbych stál, ježto bych o to státi neměl, aneb oni tobě co vinovati byli: nechť nás o to ohledají páni ředitelé země, pan Zdeněk neb jiní, a tu buohdá má provedeno býti, že ke mně přísluší. A o to obešlem pana Zdeňka, ať nám o to rok složí. Pakliby vždy mimo toto rovné poddávánie chtěl svú vuoli mieti, musil bych se v tom jmieti tak, jakož sobě a svým toho povinen jsem. A také jakož píšeš, aby něco jiného z toho nevyšlo: neviem, co tiem mieníš, a daj mi to znáti listem svým. A daj mi toho odpověď po tomto poslu. Dat. f. III. ante Viti anno ɔc. LXXIIII°.

672.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o posádku na kostele v Miličíně.

V Soběslavi. 1474, 15. Jun. Orig. č. 2798.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Vedle psanie Stanislavova zdá mi se, že se ta věc bude museti lépe opatřiti, aby něco pěších na kostele pobylo; to buď pak na vašem rozkázání. Také mi se zdá, aby od páně Mti bylo Miličínským psáno. Datum Soběslav f. II. [sic] s. Viti anno dni ɔc. LXXIIII. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

673.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 15. Jun. Orig. č. 2788 g.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi vdy píšete o kněze probošta Drkolenského ɔc: muožete rozuměti z prvnieho psanie, že jeho v pokoji nemíniem nechati. Poněvadž sě jest nebožci Vlachovi holdoval, k tomu jej také připraviti chci, že sě holdovati musí. A také píšete podávajíce mi pánuov řediteluov ɔc. Pane milý! By byla jaká pře neb nesnáz zde v zemi, chtěl bych já dosti mieti na pániech ředitelech; ale což sě nepřátel dotýče, nezdá mi sě o to starati pánuov řediteluov. A jakož ste dotkli, že neviete, co tiem miením, aby z toho něco jiného nevyšlo ɔc. Pane milý, jiného nic než to, jestliže byšte chtěli nepřátely zastávati a je fidrovati, aby z toho něco jiného nevyšlo. Jakož to VMti vdy věřím, že jeho v tom zastávati nebude [sic]. Ex Hluboká, f. IIII. ipso die s. Viti anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mně přieznivému.

674.

Jindřich z Rosenberka hejtmanovi Hlubockému: o probošta Drkolenského.

V Krumlově. [1474], 16. Jun. Opis č. 2788 h.

Služba má, Ondřeji milý! Jakožť sem psal o kněze probošta Drkolenského, aby lidi z vězenie propustil a naň nesahal tu, kdež jest nadánie předkóv mých a v obraně mé: odpisuješ mi na to, že jeho u pokoji nemieníš nechati, a na pániech ředitelech žeť se přestati nezdá. Pak poněvadž vedle zřiezenie zemského, ježto toho všickni nynie v zemi užívají, na pánech ředitelech přestati se tobě nezdá, jestliže ale vždy na to moci sahati budeš: věz, žeť toho také s boží pomocí a přátel svých hájiti budu. Ex Crumlov, f. V. in Octava Corporis Christi. Jindřich.

675.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: o Miličínských, že Malovec je nutí k vojně.

V Soběslavi. 1474, 20. Jun. & 14. Sept. Orig. č. 2799.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuje, věděti VMti dává [sic], že Malovec včera Miličínským poručil přísně, aby hned na hotově byli, aby s ním na vojnu [táhli]. Jáť sem jim také přikázal, aby toho ani jiného k jeho rozkázání nic nečinili, leč VMt jim k čemu ráčili byšte povoliti. Tak mi někteří z té obce řekli, jestli že neučiníme, strach, by nám sě škoda nestala. A vystříhají je, že z těžka toho minú, aby od nich úroku nechtěl jmieti. Než ještě k niem o to žádné řeči neučinil. Také dnes přišli ke mně, zpravujíce mne,

žeby nějacie zloději stanoviště mievali v VMti vsi v Chúsnici u Kubarta. A ten Kubart jest svobodný dědinník a přikázal sě purkrabí Chúsnickému. A což VMt o tomto i o svrchním ráčíte rozkázati, prosím VMti, nerač VMt tiem meškati. Ex Soběslav, f. II. post festum b. Viti 1474. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

Také rač VMt věděti, že Malovec hned, nemeškajíce, Miličínským přísně rozkázal, aby dali na vojnu vuoz špihovaný a k němu pěších, chtie-li, aby škody nevzali. I co jest v tom vuole VMti prosím, rač VMt rozkázániem neprodlévati. Ex Soběslav f. IIII. die Exaltationis s. Crucis. Stanislav z Přerova.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu milostivému.

676.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 29. Jun. Orig. č. 2788 i.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi píšete o ty lidi kněze probošta Drkolenského, i přiepisy listuov králové Mti, panie mé milostivé, poslali, jimž sem porozuměl ɔc. Kdež v listu dotýčete, abych toho jinak nečinil, než zachoval sě vedle psanie KMti: když mi Její KMt o to psáti bude a rozkáže, tak já sě zachovám; než dokudž mi Její Mt nic nepíše, jinak já se k nim mieti nemohu než jakožto i prve. Ex Hluboká, feria IV. ipso die s. Petri et Pauli ap. anno ɔc. LXXIIII°. Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu na mě laskavému.

677.

Jindřich Cinišpán Jindřichovi z Rosenberka: ohražuje se proti nařknutí od pana Zdeňka ze Šternberka.

V Heršláku. 1474, 1. Jul. Orig. č. 2800 a.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane milý! VMti pan Zdeněk JMt píše i Jarohněvovi a Kunrátovi, dotýče mne, že sem to učinil, ješto sem učiniti neměl ɔc. Teď VMti přípis posílám, kterak JMti odpisuji, jemuž VMt porozumí, že sem nikdy nic neučinil proti své cti, aniž ještě činím, cožbych neměl činiti. Než nepřátelóm svým musím se hájiti, vzav sobě na pomoc pana Lva JMt, bohdá se ctí abych jim mohl odolati, jakož to potom bohdá VMti tajno nebude, když toho bohdá čas a miesto bude. Neb sem se mnohokrát panu hajtmanu i jiným mnoho dobrým lidem ohrazoval, a nic mi opraveno ani k miestu přivedeno mohlo býti. Ex Herslag, f. VI. in vigilia Visitationis s. Mariae virg. annorum ɔc LXXIIII°.

Jindřich Cinšpán z Heršláku.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mně přieznivému bd.

678.

Týž Zdeňkovi ze Šternberka: že měl právo přijmouti Lva Rožmitálského s posádkou na Heršlák.

V Heršláku. [1474. kolem 1. Jul.] Opis č. 2800 b.

Službu svú napřed vzkazuji TMti, urozený pane, pane milý! Jakož VMt píše, že sem nějaké lidi pustil na svuoj zámek proti ciesaři JMti: milostivý pane, nerač tomu TMt věřiti, žádného, než pana Lva JMt s lidmi jeho. A pán jest ciesaři neodpoviedal, než toliko těm, kteřiž jsú mně i pánu činili škody znamenité. A já na pana hajtmana Fawolčieho [sic]*) to sem znášel, i tudiež na VMt, i stával sem před panem hajtmanem s velikými náklady a s přátely svými; to mi nikdy spraveno ani k miestu přivedeno mohlo býti ɔc. I věřímť já VMti, že mi v tom za zlé neráčíte mieti, že sem sobě ku pomoci pana Lva JMt vzal proti svým nepřátelóm, a JMt sem na zámek pustil s uohradú zápisu svého, že nic nemá býti počínáno proti VMti a vašim. Jakož mě VMt dotýče, snad po lidské zprávě, i panu z Rozmberka JMti, Jarohněvovi a Kunrátovi píše, že nemám bez VMti vuole žádného na zámek svuoj pustiti: račte ten zápis ohledati, žeť tak není, než toliko proti VMti nic, anebo když by bylo VMti potřebí. I věřím já VMti, jako pánu mému milostivému, že mne v tom neráčíte ani bratra mého na cti dotýkati, neb všemu bohdá dosti mieníme učiniti, což jsme se VMti zapsali. Ex Heršlag.

679.

Purkrabí Helfenburský úředníkům Krumlovským: o věcech hospodářských.

V Helfenburce. 1474, 2. Jul. Orig. č. 2801.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Tedť Vám posielám dva hrnce másla a XVIII sýruov. A poslalť bych viec, ale žeť mi jest jedva tak samému, nebo viete, žeť letos tak jiných potřeb nenie, že se mléčném napravovati musie. A takě, milí přietelé, opatřte mne masem, neboť mi jeho potřebie, neboť jmám dělati drahně na poli, aťby se dielo skrz nedostatek ten nemeškalo. A také mne prosili pěšie, abych jim odpustil na Heršlák, aby sobě něco kúpili, zda by sobě na tom něco utěželi; a játť jsem toho učiniti nechtěl, leč vuole vaše v tom bude. Pak což se vám zdáti bude, to jim povězte. A také milí přietelé, věřímť vám, že mi pošlete zvěřiny. Ex Helfenburk, sabbato die Visitationis s. Mariae Virg., anno ɔc LXXIII°.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozeným panošem Jarohněvovi a Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přátelóm mým milým.

---

*) Jméno toto vyložiti nedovedu. Hejtmanem v Rakousích Dol. připomíná se toho času Štěpán z Eicingu, a v Rak. Hor. tuším Reinprecht z Walsee. Snad jest rozuměti Fawolczie = von Walsee.

680.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o lidi probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 12. Jul. Orig. č. 2788 k.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Jakož píše VMt o ty lidi kněze probošta Drkolenského, žeby králová JMt v té věci ráčila rozkázati, aby ti lidé na rukojmie dáni byli,*) a dotýkajíce, žeby taková vuole proti VMti ode mne sě okazovala, že přes takové rozkázánie KMti jich propustiti nechci ↄc: rač VMt věděti, že já o žádném rozkázání KMti, paní mé milostivé, nic neviem, a to sem VMti prve psal. A také předkuom vašim rád sem slúžil, a VMti také nerad bych hněval ale raději slúžil. A vdy mi to divno, že o ty lidi VMt stojí, ježto já viem, komu příslušejí. Neb Zigmund Obrhomar, kterýžto jest slikem [sic] nad nimi, o kněze probošta píše mi také. A tu věc dal sem znáti KMti. I račte věděti, poněvadž o ně nepřietelé píší a oni sě šacovali, že já jich bez šacuňku propustiti nemohu, něbrž chci se k knězi proboštovi vdy mieti jakožto k nepřátelóm. VMti věřím, že o ně viece státi nebudete. A pro VMt naloženo jest s nimi milostivě, že méně mají dáti, než jsú sě šacovali. Ex Hluboka, f. III. ante s. Margarethae vigiliam anno ↄc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, havptman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu na mě laskavému.

681.

Řehoř Klaric Jindřichovi z Rosenberka: nářek na Zdeňka ze Šternberka.

Ve Třeboni. 1474, 14. Jul. Orig. č. 2802.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Posielám VMti list odpověď od pána z Hradce. Otevřel sem jej, abych se věděl v té věci zpraviti. Jakož píše abyšte ráčili spěšně po zlaté poslati; potom se naději, že někam otjede, neb sem o tom prvé slyšel. A VMt psala mně, abych sám do Hradce dojel. Račte věděti, že mé jězdénie nenie bezpečné, neb mi pan Zdeněk na hrdlo odpověděl. A nemohu se pro nic pro jiné domysliti, bych jemu co učinil, než to, že mne lidé tázávali o ten rybník, kterýž žádá dělati, co v tom VMti náleží vašim chudým lidem. A já sem tu věc lidem pravil z potřeby VMti i vašich chudých lidí, a to počestně beze všech neslušných přímienek, jakož sem tiem VMti povinen. I snad se JMti vidí, že sem o tom šíře pověděl, než jesti prvé o tom slyšal. Druhé že sem s jeho úředníkem mluvil, páně Jarohněvovým rozkázáním, také o VMti potřebu, beze všech také zálomkuov, než puotud puokudž potřeba VMti káže. I snad by pan Zdeněk neráčil, by mělo o VMti potřeby pilné mluveno býti, a ráčí snad mnú i jiné uhroziti, aby o VMti potřeby

*) Cf. A. Č. V. 354 č. 67.

nemluvili. To já pak chci nynie pánu Bohu poručiti, až s VMtí o to osobně šíře rozmluvím. Jakož sem také byl VMti psal, že pán z Hradce mluvil se mnú o knězi z Třeboně, a velmi tuze; i neviem, přimienila-li VMt tu věc o knězi u vašem psaní, aby i toho ponechal do pana Jarohněva; neb kněží sobě o to pečují. Datum Třeboň, f. V. post s. Margarethae anno dni ꝯc. LXXIIII. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď.

682.

Jarohněv z Úsuší purkrabí Krumlovskému: o nebezpečí z Rakous od Viléma Pucheima.

V Knovizi. [1474.] 15. Jul. Orig. č. 2803.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a strajče milý! Jakož mi píšeš o panu Velémovi Puchméřovi: i zdá mi se, abyšte někoho dobrého člověka nebo dva k němu poslali ode pána, tak že pán slyší, že by chtěl na pána nějakú škodu počíti, jestliže by to na mysli měl, aby dal znáti proč. A kdyby to poznali, proč by to chtěl učiniti, již byšte se v tom uměli mieti vedle té potřeby a rozumu svého. A jakož píšeš, abych neprodléval příjezdem svajm: i věz, milaj strajče, že nemohu tak brzo přijeti zvalště [sic] do dvú nedělí, nebo mám s někým v trh jíti vo to, co zde mám, a chci prodati, budu-li moci. Dán v Knovicíh [sic]*) v pátek Roseslánie všech Svataj [sic]. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, strajci mému milému buď dán.

683.

Jindřich z Rosenberka královně Johanně: nářek na hejtmana Hlubockého Ondřeje z Mladějovic.

V Krumlově. 1474, 17. Jul. Opis č. 2804 a.

Najjasnější králová a paní, paní milostivá! Službu ꝯc. Jakož jsem VKMti prve psal o kněze probošta Drkolenského, nadánie předków mých, a o lidi, kteříž na Hlubocě sedie; a VMt ráčila mi jest odepsati, že ti lidé na rukojmie mají dáni býti, a dále že na tom překáženo nejmá býti až do rozeznánie pánóv ředitelóv: obeslal jsem na to několikrát Mladějovského, jakož i listu VKMti jsem jemu přípis poslal, žádaje, aby se tak vedle toho VMti rozkázanie zachoval. Nic se na to neobrátí, vždy mi ty lidi u vězení drží a dále puohruožky činí. Také jsem s tiem VMti psaním pana Lva obeslal, dávaje mu znáti, že jest to nadánie předków mých, a kterak na tom ještě své duochody jmám a že to mohu řádně provésti; tak že pan Lev, porozuměv té věci, přiřkl mi, že mi na tom škozeno nejmá býti, a ti lidé na rukojmie dáni že také mají býti. A s tiem jest obeslal několikrát Mladějovského, aby

*) Cf. číslo 687.

ty lidi vedle rozkázánie VKMti na rukojmie dal a dále se tak zachoval. Nic na to netbá, než vzdy ty chudé lidi vězí, a proti mně svú vuoli jmá, pravě, že o žádným přikázání VMti nic nevie. Prosím VKMti, abyšte ráčili rozkázati Mladějovskému, aby ty lidi na rukojmie dal a dále se zachoval, na to nesahaje, do rozeznánie pánóv ředitelóv vedle psanie VKMti. Neb jsem já to hotov provésti a řádně okázati, že to ke mně příslušie, buďto před VMtí aneb před pány řediteli. Věřím VKMti, že tak učiniti ráčíte, a co Mladějovskému psáti budete, že dáte tomuto poslu, a mně toho přípis pošlete po týmž poslu. Toho já VKMti rád zasluhovati miením. Toho všeho prosím za laskavú odpověď při týmž poslu. Ex Krumlov, dominico Alexii anno ɔc. LXXIIII. Jindřich z Rozmberka.

684.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rosenberka: posýlá list Malovcův.

V Soběslavi. 1474, 22. Jul. Orig. č. 2805.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. Teď VMti odpov[ěď] na VMti list od Malovce posielám. K rozkázánie VMti jáť sem jej otevřel, z něhož sem jiného neuměl porozuměti, než že vždy jednostajnú příčinu svú vede, ale bohdá jemu neostale [sic]. Ex Soběslav, f. VI. die s. virg. Magdalenae 1474. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

685.

Královna Johanna Jindřichovi z Rosenberka: propouští na rukojmě lidi probošta Drkolenského.

Na Mělníce. 1474, 23. Jul. Orig. č. 2804 b.

Johanna, z boží milosti králová Česká, markrabina Moravská ɔc. Urozený, věrný nám milý! K prosbě tvé to činíme a píšeme Mladějovskému o ty lidi, aby byli na rukojmie dáni, jakož teď přípis toho listu, kterýž jemu píšeme posieláme. Ex Mělník, sabbato post Mariae Magdalenae sub signeto anuli nostri annorum domini ɔc. LXXIIII°. Commissio propria Dominae Reginae.

Urozenému Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, věrnému nám milému.

686.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o lidi probošta Drkolenského.

Na Hluboké. 1474, 31. Jul. Orig. č. 2788 l.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! Píše mi VMt diviece sě, že sem na váš list odpovědi nedal. Račte věděti, že jest mne doma nebylo ɔc. Dále píšete, abych vám dal věděti, chci-li lidi probošta Drkolenského na rukojmě vedle rozkázánie

KMti panie mé milostivé dáti? Pane milý! chci je na rukojmě dáti do dvú neděl, aby mi ten šacunk splnili, več sú sě šacovali, a jinak nic. Také Její KMt obeslati ráčila mne, a již k Její Mti jedu, a pokudž mi Její Mt rozkáže, v tom i v jiném, tak sě chci mieti. Ex Hluboka, dominica ante vincula s. Petri anno ɔc. LXXIIII°.

Ondřej z Mladějovic, hauptman na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka na Krumlově, pánu laskavě přieznivému.

687.

Jarohněv z Úsuší purkrabí Helfenburskému: o potřebě posádky v Sedlčanech.

V Sedlčanech. 1474, 17. Aug. Orig. č. 2808.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosím tebe, vyprav hned bez meškánie Ondřeje ke mně do Kňovic a zjednaj jemu koník, kdež ty vieš. Také, milý přieteli, píšiť páně Mti i Kunrátovi, aťby ihned sem na Sedlčany deset pěších poslali, a u tebe aby jich několik vzato bylo. I dajž po Prašlovi věděti, kolik ty jich budeš moci dáti; nebo se tiem nehodí meškati. Datum Sedlčan, f. IIII. post Assumptionis s. Mariae virg. annorum ɔc LXXIIII°. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému panoši Janovi z Vlksic, purkrabí na Helfenburce, přieteli milému buď.

688.

Rakouští páni v poli před Heršlákem postupují tvrz tu Jiřímu ze Schaumberka a Jindřichovi z Rosenberka.

Na poli před Heršlákem. [1474. 20. Sept.] Opis č. 2868 a.*

My Joryg hrabě Šawnburský,**) hajtman na poli, já Gothard z Šterhenberka,***) já Kryštof z Celkingku, já Pernhart z Šerfenberka, já Ondřej z Polhajmu, já Jerg z Losenštajnu, já Michal z Traunu, já Kryštof Hohenfelder, já Pernhart Jerger,†) já Kašpar Perkhammer,††) já Veit Tanpekch,†††) já Tibolt Ašpan,*) já Jerg Šesenberger, a všichni jiní zemané země nad Enží, kteříž nynie na poli před Heršlákem ležíme, vyznáváme sami za sě a jménem prelátuov, rytieřstva a měst předřečené země, kterýchž zde při nás nenie, o kterúžto věc jsme se vědomě přičinili, že jsme s urozeným pánem panem Lvem z Rožmitála a z Blatné, najvyšším hofmistrem královstvie Českého, Petrem Stúpenským z Húzné a Henrychem Činišpanem o všecka zádštie a nepřátelstvie, kteréž jsú oni s námi měli a s Heršláku proti nám vedli, ježto jsme my se skrze to před Heršlág položili, smlúvu učinili a od nich přijali sme, jakož toho zřetedlně dole dotčeno jest:

*) Kurz Oest. unter Kaiser Friedrich II. 120. — Mareš v Č. Č. M. 1881 str. 87.
) Jiří z Schaumberka. *) ze Stahrenberka. †) Jörger.
††) Perkheimer. †††) Tannbäck. *) Aspan.

Najprve, smluveno jest, že předřečení pan Lev, Stúpenský a Činišpan mně, předepsanému hrabí Jergovi, a urozenému panu Jindřichovi z Rozmberka, předřečené tvrze Heršláku postúpiti mají. A ti pak mají tu tvrz držeti a opatřiti, aby nám a zemi odtud nižádné škody se nedály až do srovnánie těch věcí, jakož níže toho šíře dotčeno jest. Item mají také všichni vězni na obě straně rok mieti. Také všichni holdi, šacunci a což k tomu příslušie, cožkolivěk, buď to listy utvrzené aneb nic, postáti mají a vydáni nemají býti až do předřečeného srovnánie. Item má také na takové srovnánie rok v neděli po svatým Kolmanu [16. Oct.] najprv příští v Lomech*) držán býti, a někteří z nás, také pan Lev, Stúpenský a Činišpan, tam přijeti máme, a každá strana tři smlúvce tam přivésti a usaditi má. Před těmi šesti my, obě straně předřečené, všecky naše nařknutie v řečech, v odpověděch a v odpořiech, aneb v tom, co se jedné straně proti druhé užiti zdá, slyšeti máme dáti. A na takové vyslyšenie předřečaných šest smlúvcí mají plnú moc mieti, puokudž se o výpověď spolu smluviti budú moci, a svú dobrotivú výpovědí o předřečené zádštie a nepřátelstvie, a což se jest kolivěk mordem, braním, pálením, vězením a všelikým jiným během přihodilo a přeběhlo, nás rozděliti. Ale puokudžby se o výpověď smluviti nemohli, tehdy všecka naše vznesenie, odpovědi, řeči i odporové a což v listech aneb v svědomí okázáno bude, také těch šesti smlúvcí výpověď, od každé strany zvláště zřetedlně sepsána a zapečetěna má býti. A pak my obě straně vysoce urozeného kniežete a pána pana Albrechta, pfalckrabí na Rýně, kniežete v Bavořiech, pána našeho milostivého, o ty věci za ubrmana prositi máme, aby nám JMt o to rok položiti ráčil. A na takovým roce, kterýž JMt položí, mají předřečené sepsané nařknutie, řeči i odporové, a což na to od těch šesti smlúvcí vypověděno bude, na JMt vznesena býti, anebo my obě straně, aneb od nás s mocí, kteréž tu mieti budem, máme vyslyšáni býti. Toho JMt má plnú moc mieti, nás o ty věci svú výpovědí rozděliti. Ale jestliže bychom my toho na JMti uprositi nemohli, aneb že by se JMt v to uvázati neráčil, tehdy jsme my urozeného pána pana Krištofa z Lichtnštajnu o ty věci za ubrmana prosili, aby nás o ty věci rozdělil, vší mierú a obyčejem, jakož jest předřečený knieže Albrecht JMt učiniti měl. A kterakė ty věci skrze těch šest smlúvcí, jestliže se o to smluviti budú moci, aneb skrze předřečeného pána našeho milostivého, aneb pana Lichtenštajnara, rozděleny anebo vypověděny budú, slibujem my pevně zdržeti a tomu dosti učiniti a nižádnú mierú proti tomu nečiniti.

A jestliže bychom tomu všemu, což svrchu dotčeno jest, dosti neučinili a v jednom anebo v mnohým artikuli z toho vystúpili, tehdy bychme předřečeným panu Lvovi, Stúpenskému a Činišpanovi všecka jich nařknutie propadli, a předřečení

*) Mám za to, že rozumí se: Leonfelden, a že tudíž v Č. Č. M. 1881 str. 87 věta: „Roku následujícího obnovena dne 22. září smlouva ta tak, aby dne 15. října v Lomech konečné jednání se odbývalo“ musí odpadnouti.

hrabě Šawnberský a pan z Rozmberka mají a mohú jim předřečené tvrze Heršláku zase k jich rukám postúpiti. Tomu na svědomie ꝯc.

689.

Řehoř Klaric Jindřichovi z Rosenberka: prosí o odpověď na dotazy své.

Ve Třeboni. 1474, 20. Sept. Orig. č. 2810.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že pan Jarohněv včera otjel. A poručil mi pilně o té mé jiezdě, o níž VMti psal, neb on některaké nebezpečenstvie v tom vie, ježto jeho snad VMt nevie. A nadála sma se oba vznuoci aneb dnes záhé odpovědi od VMti, neb jest čas velmi krátký. A poněvadž odpovědi od VMti nenie, pomyslil sem, zda by poslu co přihodilo, že se o tak pilnú věc prodlévá. Pakli VMt vie, jaký běh o [sic] toho, že by té jiezdy potřebie nebylo, toť by pak najlép bylo. Než proto prosím, račte odpověď dáti, neb jiné ledakés vaše potřeby a pilné jsú, ať by se nemeškaly. Datum Třeboň, f. III. in vigilia s. Mathaei ap. anno domini ꝯc LXXIIII°

Řehoř.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď d.

690.

Jiří ze Schaumberka a Jindřich z Rosenberka slibují držeti Heršlák dle úmluvy ze dne 20. Sept.

U Heršláku. [1474, 23. Sept.] Opis č. 2868 b.

My Jerg hrabě Šawnberský a já Jindřich z Rozmberka, vyznáváme: Jakož urození páni, stateční rytieřstvo a zemané země nad Enží, kteříž nynie před Heršlákem ležie, na miestě svým a jiných zeman předřečené země, smlúvu s urozeným pánem panem Lvem z Rožmitála, Petrem Stúpenským a Henrichem Cinišpanem o jich zádštie a nepřátelstvie učinali [sic] sú, vedle zněnie smluvných listuov na to vydaných, tak že sú nám tvrze Heršláku postúpili, abychme jej drželi až do srovnánie v předřečených smlúvách dotčeného; na to jsme my jim slíbili a přiřkli vědomě tiemto listem, že my tu tvrz až do toho srovnánie držeti a opatřiti máme a chceme, aby jim a zemi té odtud nižádná škoda se nedála. A kteréž straně v předřečeným srovnání přiřčena bude, té straně máme a chceme my té tvrze hned potom postúpiti. A jestliže by jedna strana předřečené smlúvě dosti neučinila a z nie vystúpila, tehdy máme a chceme my druhé straně, kterážby v smlúvě zuostala, předřečené tvrze postúpiti beze lsti. Tomu na svědomie dáváme my každé straně náš list v jednostajném znění pod našimi přitištěnými pečetmi. Dán u Heršláku na poli, v pátek po s. Mathúši leta ꝯc sedmdesátého pátého [sic].*)

*) Mám za to, že zde v přepise jest chyba a musí býti: čtvrtého. Do r. 1475 se naprosto nehodí list tento, již srovnáním s číslem 688, a pak dle zprávy uveřejněné od Böhma v Notizenblatt Víd. ak. 1855 str. 502.

691.

Úředníci Soběslavští Jindřichovi z Rosenberka: o péči lidí poddaných na sebe a o holdech.

V Soběslavi. [1474], 29. Sept. Orig. č. 2812.

Urozený pane, pane náš milostivý! VMti svú poddanú službu vzkazujem. Píše VMt nám v tento úterý minulý [27. Sept.], abychom lidí ostříhli, aby sě na péči měli, i s dobytky aby sě rozehnali, a to dotud, dokudžby VMt nepřevěděli, k čemu puojde ɔc. Pane milostivý! za to máma, že VMti jest již to známo, kerak Řehoř Klaric jsa v Praze k té potřebě, k upokojenie VMti zjednal jest. My, zvěděvše to od něho, též jsmy lidem pověděli, přiříkajíce jim toto, aby sě proto do třie dní anebo do čtyř opatřili, aby sami sebú i svými statky jisti byli, a v tom že od VMti dalšie zprávu a rozkázání budem jmieti. Čas jest, pane milostivý, rač VMt rozkázati i o této věci, jestližeby kteří lidé VMti k holduom byli od kohožkolivěk obesláni, a přišli k nám k otazu, mámy-li jim raditi a svoliti, aby sě holdovali, čili kerak jinak, a hotovi jsme učiniti. Než já Stanislav od VMti služebníka slyšel sem, že jemu také někto, mně jest jeho menoval, z Stráže, pověděl, že by sě z Stráže VMti lidem škodu chystali činiti. Ex Soběslav, f. V. die s. Michaelis.

Jan Baba z Chotěmic a Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému buď d.

692.

Hejtman Hlubocký Jindřichovi z Rosenberka: o vězně.

Na Hluboké. 1474, 29. Sept. Orig. č. 2813.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! Zpraven jsem, žebyšte vezňóm z Hluboké roku dáti nechtěli, proto žeby sě někteří nestavěli. Račte věděti, že ti, kteří sú sě nestavěli, jsú navštieveni od pána Boha nemocí a velmi stóní, tak že sě beze lsti stavěti nemohú. Než když se zhojie, mají sě postaviti. Věřím VMti, že kážete jim dáti rok, neb sem já též učinil vašim vězňóm, ježto jsú mi sě také někteří nestavěli. A jakož ste psali o člověka vašeho z Cetvin, vám k libosti kázal sem všecko zasě vrátiti. Než, pane milý, jestližeby sě potom přihodilo a na nepřátelském vzato bylo, nedal bych vrátiti; neb lidé vaši fidrují je dielem přechováváním i jinými věcmi. Prosím račte rozkázati, ať sě to neděje. Ex Hluboká, f. V. ipso die s. Michaelis archang. anno ɔc. LXXIIII°. Ondřej z Mladějovic, hajtman na Hluboké.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka na Krumlově, pánu mně přieznivému.

693.

Písař Třeboňský Jarohněvovi z Úsuší: že pán Strážský lidi Třeboňské šacuje.

Ve Třeboni. 1474, 10. Oct. Orig. č. 2814.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Jarohněve mně přieznivý! Věděti dávám,

žeť Janda mlynář musel se šacovati. Jižť jest vně; i přišel ke mně, kterak má činiti, že chce pán Strážský,*) aby most Kletecký, dělal a dvě stě a deset rýluov na prkna aby udělal. Dán jest do neděle [16. Oct.] z vězenie na čest a vieru, aby stál na Stráž, a uručil pod šedesáti kopami v neděli, aby ten most udělal a ty rýle na prkna zdělal. Prosí vás za radu, kterak jemu v tom radíte. Neboť jest pán Strážský na Stráži a přijel v sobotu minulú [8. Oct.]. Teprv sem já dnes zvěděl, neb sem tam poslal, i Janda mi pravil. A poslalť jest do Rakús na sto koní nebo viece a tři sta pěších na pana Ancingara.**) A také račte věděti, že Janda zpravuje, že jakož se se mají stavěti jiní služebníci páně a lidé JMti na Stráž na svatého Havla příštieho [16. Oct.], že konečně také šacováni budú, když se postavie. I o tom račte hajtmanu rozkázati, má-li se jim kázati stavěti. A Jindřich, syn váš, žádá, abyšte jemu dali věděti, kterak rozkážete o rybníciech jiných dvú, krom nového, kterýž spuštěn jest a jej loviti mají, abyšte dali věděti jemu; nebo nejsta spuštěna jiná dva rybníky u Valu, krom nového. Datum Třeboň, f. II. post s. Dionisi anno ꝯc. LXXIIII°.

Petr, písař z Třeboně.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, pánu mně přieznivému.

694.

Hejtman Hlubocký rychtáři Benešovskému: aby lidí jeho na pokoji zanechali.

Na Hluboké. 1474, 21. Oct. Orig. č. 2815.

Ode mne Ondřeje z Mladějovic, hajtmana na Hluboké, tobě rychtáři Benešovský! Věděti dávám, že sem zpraven od služebníkuov svých, žeby někteří tu od vás z městečka na mé stávali, chtiece je bíti, a já na pána vašeho ani na vás žádné péče nemám. A to jsú učinili teď v neděli minulú [16. Oct.], že jsú jedva služebníci moji ušli, že zbiti nejsú. I jestližeť sě kterému mému co od vás stane, která škoda, té škody k vám budu hleděti. A radil bych jim, aby múdři byli, nebť sě jim nic nepřekážie. Datum Hluboká, f. VI. XI millia virginum anno ꝯc LXXIIII°.

Rychtáři Benešovskému.

695.

Jindřich z Rosenberka (?) Janovi Vrabskému: o sporu Pasovského biskupa Oldřicha z Nussdorfa s Petrem Kaplířem z Winterberka.

[1474?] Opis č. 2817.

Služba naše, milý Vrabský! Jakož nám píšeš o to, což se tkne kněze biskupa Passovského a Wintrberského, kterak z té cedule, kterážť jest poslána, srozuměli, že

*) Míní se tu ještě pan Jiřík ze Stráže či již pan Jan ze Šelnberka? — Z pramenů to jasně nevysvítá. Cf. Sedláček III. 269. Nám zdá se však pravděpodobnějším, že ještě Jiřík Strážský byl na živě.
**) Sigmunda z Eicingu.

legat obeslán, a že v tej mieře kněz biskup příměřie držeti ráčí, a pak mně věděti dá; a v tom píšeš, abychom to opatřili ɔc. Jakž ty kolivěk tomu listu srozumieváš, též i my, ale bychom tu věc opatřili, neviem kterak jináčeji; neb na naše dvuoje obeslánie vždy nám táž odpověď dána, jakož v ceduli viděl. Pak co aneb kterak se tobě zdá to opatřiti, daj nám věděti.

696.

Jan ze Švamberka Jindřichovi z Rosenberka: o poddaného svého ze Strakonic.

V Strakonicích. 1474, 15. Nov. Orig. č. 2818.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož sem prvé psal o Jíru, nebožce Mikuláškova syna z Strakonic, zaň prose, aby pro mě s ním naložili dobrotivě: odepsali ste mi v listu, več ste ceduli vložili mi oň, že máte to v paměti. Milý pane, prosím vás, aby to pro mě učinili a s ním dobrotivě naložili, a kázali jej dáti na rukojmie, nebť sedí u vězení. Milý pane! Jakož slyším, žeby naň pravili, žeby některé věci mluvil neb pohruožky činil, nic já o tom neviem, ani sem zde od koho co o tom slyšal. Snad mu to někto z nepřiezně připisuje a naň praví. Já ani jemu ani žádnému z mých nepřál bych toho, by co vám k neslušnosti bylo mluveno. A poněvadž on, jakož praví, žeby se chtěl za mnú osaditi i oženiti, o to péče nemějte, bych mu ani mluviti ani hroziti dopustil. I věřímť i úfám, že jej kážete dáti na rukojmie. A jakž dán bude na rukojmie, takť se má zachovati v tom. Datum Strakonic, f. III. ante s. Otmari anno dni ɔc LXXIIII°.

Jan z Švamberka, mistr převořstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, příteli mému milému.

697.

Purkrabí Helfenburský Krumlovskému: aby opatřen byl masem.

Na Helfenburce. 1474, 22. Nov. Orig. č. 2819.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A teďt posielám Pekárka a prosím tebe, aby mě opatřil masem, žeť mi sě již nedostává. I věřímť, že sě k tomu s pilností přičiníš. Ex Helfenburg, f. III. die s. Cecilie virg. annorum dni ɔc. LXXIIII°.

Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému bd.

698.

Jarohněv z Úsuší Jindřichovi z Rosenberka: o jednání s panem Jindřichem z Hradce a o nebezpečí z Němec.

Ve Třeboni. 1474, 28. Nov. Orig. č. 2820.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Posielám VMti list od pána z Hradce. Pak dnes jedu o tu věc do Hradce, neb pán z Hradce vsnuoci měl do Hradce při-

jeti. Také s ním budu i o první věc mluviti. Také račte věděti, že pan Hradecký psal včera také Bolochovcovi, dávaje vejstrahu, že Němci se strojie VMti škoditi, a zvláště na Třeboňském panství. I ostřiehl sem lidi i na Nový Hrad dal věděti. Račtež také na Nový Hrad psáti a rozkázati, aby se lidé na péči měli, a byl-li by jaký pokřik, aby se lidé k zámku shrnuli. Datum Třeboň, f. II. ante s. Andreae anno domini ɔc. LXXIIII°. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď.

699.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: aby poslal do Rakous odpovědné listy Roubíkovy.

V Netolicích. 1474, 1. Dec. Orig. č. 2821.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A prosím tebe, jakožto přietele svého milého, že to pro mě učiníš a pro mú čest, nebs mi toho povinen, jakožto přietel a bratr přirozený, že což se dotýče cti mé, že mi toho máš raden a pomocen býti, a že tyto dva listy pošleš jeden do Cáhlova, na páně Šaftnbergaruov*) dvuor aby byl přibit, a druhý do Lince na páně z Wolsieho dvuor, aby byly přibity, na toho bezectného zrádci Šicnpergara.**) A cožkolivěk těm poslóm dáš, to já chci tobě všecko rád zase dáti, neb bych se někde s tebú velmi rád sjel, nebť bych měl s tebú o velmi pilné věci rozmluviti. A slyším, že máš kuoň dobrý: prosím tebe, prodaj mi jej, a játť jej tobě rád zaplatím, což slušného bude. A kaž sobě ty listy přečísti. I věřímť, jakožto bratru milému, že to pro mě učiníš a pro mé dobré, a že je vždy tam pošleš, jakož bych já též pro tě učinil, v čemž by ty mne potřeboval; neb tam poslóv nemohu mieti. A pošli tento list panu Polhoméřovi o vězně Sedleckého, neb já za ně slibuji. A játť poslu také zaplatím. Datum Netolic, f. V. post Andreae ap. anno dni M°IIII^{C}LXXIIII°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli, bratru mému milému ɔc.

700.

Hanuš Greif Jindřichovi z Rosenberka: že Racek Kocovský odpověděl Budějovickým, aby tudíž poddané své v ochranu vzal.

B. m. 1474, 3. Dec. Orig. č. 2822.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú napřed VMti vzkazuji. Mám za to, že VMti tajno nenie, kterak nám Kocovský v této mieře s svými pomocníky odpověděl. I nechtěje příti lidem těm, kterýchž sem od VMti v držení i do svatého Jiřie najprv příštieho, škody, prosímť VMt, abyšte ráčili udělati jakožto pán jich

*) Bernhard z Šerfenberka. **) Kašpar Sitzenberger. Cf. Č. Č. M. 1881, 214.

dědičný a vzieti je v svú obranu v nynějším času, aťby tiem bezpečněji doma obývati s svými statky mohli; nebť jsú prvé škody veliké, holdujíce se a jsúc spáleni někteří, vzali. Datum sabbato ante s. Barbarae virg. anno ɔc. LXXIIII°.

Hanuš Greif, měštěnín v Budějovicích.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

701.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o Kocovském; zakazuje se věrností pánům z Rosenberka.

V Netolicích. [1474.] Orig. č. 2824.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A zpravují mne, že by tu v Krumlově byl koník služebníka mého, ukazatele listu toho. A milý pane bratře, prosím tebe, kaž mu koník ten vrátiti i zbroje, cožťby optal, ježto by jeho bylo, a na jiných koně a zbroje. Milý pane bratře, ptej se na tu věc pilně, a kaž tu věc shromážditi; žeť toho úplně věřím jako bratru svému milému, že toho pilen budeš. A také bratře milý, jakož ste mi poslali ceduli, kterak Kocovský píše pánu JMti: muožeš rozuměti, žeť on svých vysokých psaní nenechá, než musíť přijíti on i každý, cožť jest spravedlivého. Jinéhoť nevím, než mámť ku pánu JMti dobrú vuoli, a líbíť mi se v svých obyčejích. A nenechá-liť kto JMti, a bude mně JMt v čem potřebovati, shledáš to, žeť JMti pomohu, do toho všeho, což mám, i do toho hrdla: toť JMt na mne shledá. Ex Netolic. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

702.

Jindřich (nebo Vok) z Rosenberka úředníkům Soběslavským: o sporu s panem Zdeňkem Konopištským, co držení Soběslavě se týkalo.

B. m. [1474.] Koncept č. 2778 a.

Babo a Stanislave milí! Došlo mne jest, že by pan Zdeněk tu u vás svolal konšely a některé z starších, okazuje jim zápis a smlúvu o zámky, a v tom připomínaje, kterak sú jemu věrnost slíbili, i žádaje na nich, aby k němu a k úředníkóm jeho hleděli a k žádnému jinému. Bylo-li by tak, žádámť s pilností, aby ty konšely i starší svolajíce, k nim ode mne mluvili a žádali, aby oni ke mně a bratřím mým i k úředníkóm našim hleděli, tak jakž panu otci i nám do této chvíle jsú se zachovali, a vy též učiňte. A já také o to ku panu Zdeňkovi, přieteli svému, pošli časem svým.

703.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: drobné zprávy o jízdách; o glejt.

B. m. 1475, 7. Jan. Orig. č. 2825.

Službu svú vzkazuji, urozený přételi a bratře milý! A jakož mi píšeš o Vuol-

dřicha, služebníka hrabie JMti,*) abych jemu klajt dal: i to bych rád učinil, jakož mi píšeš; ale té chvíle, když list přišel, táhli moji lidé ven, a já hned za nimi hotov jsa, i pro ty příčiny nemohl sem toho učiniti. I móž-li zčekati, neb buohdá zajtra k večeru budu doma, chci jej klajtem opatřiti, jakž by se tobě zdálo, i s tebú se buohdá sjedu. Datum sabbato post Epiphaniam domini annorum ɔc. LXXV°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi a bratru milému.

704.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: o smlouvání lidí ze Ktiše.

V Prachaticích. 1475, 8. Jan. Orig. č. 2826.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o služebníky pána mého JMti, aby byli slibem zavázáni proti těm lidem ze Ktiše: i vieš o tom prve dobře, že jsú hned slibem po tvém psaní zavázáni. A jakož píšeš, aby to nenie tak ponecháno bylo, kdež by jim páni JMt miesto jmenovali, aby před těmi stáli, když by se jim věděti dalo: i také se mi to zdá za podobné. A o kohož se páni svolé, buďto před pana Rúbíka starého, aby před ním stáli. A jakož mi píšeš, což jse Macka dotýče, věz, že nesedí, než že jest zde za klejtem byl na Prachaticích. Dat. ex Prachatic, dominico post Epiphaniam domini ɔc. LXXV°.

Burian z Martic, purkrabie na Prachaticích.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli mému dobrému dd.

705.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: žehrá na posádku v Heršláku.

*V Netolicích. [1475**] 13. Jan. Orig. č. 2762.*

Službu svú vzkazuji, bratře milý! Psaní sem tvému porozuměl, kdež dotýčeš, že pán tvuoj JMt Heršlák drží. Ale o tom mi nepíšeš, že pan Šamberský***) také Heršlák drží, nepřítel muoj. A což já buď [sic] moci v jeho držení učiniti tomu zboží zlého, občiním jako nepřétel. Nebo tajnéť nenie, když do Rakús tiehnu, že s Heršláku z hakovnic střélejí a návěštie dávají. A ta mi se věc neděje o držení postrané, držení páně z Rozmberka, než děje mi se od nepřátel mým [sic] služebníkuov páně Šamberského. A bych já je mohl i s Heršlákem jmieti, to bych rád učinil. A takéť já viem dobře, coť k Heršláku přislušie od starodávna, nebť jest byl děda mého i otce mého i mateře mé Heršlák byl, a oni jsú jej prodali. I nenieť podobné, ať by to tiem zastřeno bylo, ať by já v tom nehleděl nepřátel svých. Také vieš dobře, žeť

*) Nepochybně hraběte Jiřího ze Schaumberka.

**) Tak vročeno podle obsahu, jak za to mám správně. Cf. Č. Č. M. 1881, 215. Ale pak musí dole státi místo *post* octavam: *in* Octava.

***) Jiří ze Schaumberga.

jest Jan Cinšpan u nepřétele mého pana Šamberského, ježto k tomu ke všemu právuo má. A chtějílit k tomu svuoliti, ať jest to všecko pánóv z Rožmberka ku pravému dědictvie, já JMti rád chci přieti a JMti na tom nechci překážeti. Než by co držel pan Šamberský u Prahy, poberu mu jako nepřételi, budu-li moci. A také, bratře milý, o služebníka pana Šamberského, nechť jede na ten sněm do Strakonic [15. Jan.] se pánem JMtí, a což mu tu bude potřebie, než se mnú rozmluví; a já tobě slibuji a ty mu dále slib, že já jemu nic nechci pře škody [sic], ani moji služebníci, ani moji poddaní, tak aby se mohl svobodně na svá obydlé vrátiti; neb pánu JMti píši, že s Kunášem na tom roku chci býti v Strakonicích. Datum ex Netolic, f. VI. post [sic] octavam Epiphaniae dni. Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi a bratru mému milému.

706.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o věcech hospodářských.

V Třeboni. 1475, 21. Jan. Orig. č. 2827.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Jako ste mi psali, kterak jest ta věc opatřena, což se Křišťana dotýče; tak Bolochovec i Vyza pravie, že sú toho odpadli, poněvadž zde na zámku žádného nebylo. A pan Strážský s nimi smlúvu má, že jemu jeho propustili, i že neznali, nač tu věc držeti. Než kážete-li a chcete lidi poslati, že bude zase opatřeno. A ti jistí lotři, kteříž odpověděli, jsú nynie na Ličově všickni. A tak mě Bolochovec i Vyza zpravují, že sú na té škodě Chlumských Ličovští byli, a že kuchař z Ličova toho hamerníka zastřelil. O potřebie [sic] dvořanuom nechtie Zíka ani Pryms ani rychtář chovati, a jsú toho příčiny, že nemohú; vedle toho nemohlo by jinde býti leč na hoře. Najviec jest o sedání; lečby vy chtěli odpustiti v jistbě proti bielému domu sedati. Potřeby by musil Petr zjednati, anoby v hospodě ledvy 1 kopa za den stačila. Ještě mi se zdá, že by rovněji na hoře přišlo, ale musili byšte kuchaře s sebú přivésti, aneb den prve [sic]. O Barbořin Blahutové statek její bratr z Bechyně počev se súditi, i pustil od toho, leč by co z mysloty mohlo býti; než konšelé mluvili se mnú velmi pilně, a zdá se jim, že by k nim ta věc přislušela. Ukázal sem na páně Mt a na vás, že já té moci nemám. I dobře by bylo, aby ta věc na zmatku nestála, ale k miestu přivedena byla, a zvláště že sú vepři krmni, aby tento masopust snědeni byli. Datum Třeboň, sabbato post s. Fabiani et Sebestiani, anno dni ɔc. LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

707.

Rychtář Sedlčanský Jindřichovi z Rosenberka: jak má naložiti s vězněm od Jilovských zajatým.

V Sedlčanech. 1475, 3. Febr. Orig. č. 2830.

Službu svú se vším vždy poddaným poslušenstvím, urozený pane, pane muoj

najmilostivější, vzkazuji. Vždy věrně a pravě za VMt zdravie pána boha prosím. A VMti tajno nebuď, že tento pátek minulý [11. Jan.] Jilovští jali služebníka páně Přibíkova z Šechtic [sic],*) ježto jim pobral koně z vozu, mohú tomu tři neděle býti, a dali jsú jej k právu do městečka našeho. Protož vědúce VMt o tej věci, prosím VMti jakožto pána svého najmilostivějšieho, račte VMt rozkázati, kterak mám s těmi věcmi činiti, aťby se nic bez rozkázanie a vóle VMti nestalo; nebť jest v městečku u nás jat a k těm všem věcem sám se zná. Datum ex Sedlčan, f. VI. post Purificationis b. Mariae virg., anno dni ɔc. LXXV°. Rychtář Hereš z Sedlčan.

Urozenýmu pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého**) [sic], pánu mému najmilostivějšiemu.

708.

Purkrabí Krumlovský Dobrohostovi z Ronsperka: o věcech od lidí Roubíkových pobraných.

V Krumlově. 1475, 14. Febr. Opis č. 2831 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Jakož sem VMti prve psal, což sě služebníka VMti dotýče, ktož jest jemu to pobral: i račtež jistě věděti, žeť jsú služebníci Rúbíkovi pobrali. Nebť jest mně pravil bratr toho jistého, i druhý mi jest vzkázal, žeť mají ty věci ještě pohromadě. I milý pane, prosil jest mne Pangrác, služebník VMti, abych VMti psal, nebť jest vecan [sic] Pangrác odšel pro své pilné potřeby z Krumlova, aby VMt s Rúbíkem o ty věci přísně mluvil. Pak-li by VMt přísně s ním nemluvila, že by mohly ty věci roztrženy býti. A toť jest v pravdě, žeť jsú věci ty pohromadě. I račtež se k němu jmieti tak, jakož VMti píši; i neračtež se báti, nebť jistá pravda, žeť mají ty věci ještě pohromadě. Ex Krumlov, f. III. die s. Valentini anno ɔc LXXV°. Kunrát z Petrovic, purkrabie na Krumlově.

Urozenému pánu, panu Dobrohostovi z Ronšperka ɔc, pánu mně přieznivému d.

709.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o navrácení věcí člověku páně Dobrohostovu odňatých.

V Netolicích. [1475], 3. Mart. Orig. č. 2831 b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A zpravil mě posel, že jsi ty mu list dal, kterýž píše syn mój, aby bylo vráceno člověku páně Dobrohostovu, což by bylo vzato. I psáno jest panu Dobrohostovi prve, aby pan Dobrohost poslal toho, komuž jest pobráno, že syn mój chce sě přičiniti, aby bylo vráceno. A poněvadž žádný nepřijde, komuž má to vráceno býti, aniž já viem, co jest vzato, mnoho-li či málo, aniž sem já toho viděl: i jestliť tu člověk páně Dobrohostóv, zdá-liť sě jemu, kažiž jemu, ať vzajtra přijde, list od tebe maje, žeť jest to člověk

*) z Čechtic. **) Nejv. komorníkem (strany Matiášovy) byval otec Jindřichův Jan z Rosenberka.

páně Dobrohostóv, a já chci kázati, aby jemu vráceno bylo, což by mu bylo vzato. A v té sě věci chci mieti, což najdále budu moci. I věziž, bratře milý, žeť sem tiem rozkázal Blahutovi a Sýkorovi, jakos mi o nich prve psal, aťby vzajtra doma byli, a když páně Dobrohuštóv člověk přijde, aby ta věc mezi nimi zjednána byla. Ex Netolic, f. VI. ante Translationem s. Venceslai.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

710.

Týž témuž: v téže věci.

V Netolicích. [1475], 4. Mart. Orig. č. 2832.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš, žádaje toho, abych ty jisté poslal do Krumlova i s tiem, což je vzato tomu člověku páně Dobrohoštovu, a že je chceš klejtem opatřiti: i móžeš rozumněti, žeť jim klejtóv potřebie nenie, neb sou z té příčiny to pobrali, že jsou jim vaši někteří pravili, že to jest z Němec, a nadáli sě, že syn mój s Němci u válce stojí. A poněvadž jest páně Dobrohoštovo, chtie vrátiti. A já bych jim i s tiem kázal k tobě přijíti, ale sám píšeš, co sě na cestách děje! Kdyby to bylo na cestě pobráno, žádný by jinak neuvěřil, než že je to úkladem. A pro tu věc nehodí mi sě to učiniti, neb sě v té věci cele chci mieti. Než zdá-liť sě tobě, bratře milý, pošli někoho s ním vzajitra buohdá, ať své vezme, a bude-li potřebie, chci já sám i próvod dáti. I milý bratře, ať ta věc nedlí, neb ta věc jest nebezpečna u nich; a ztratilo-liť by sě co, jáť bych tú věcí nechtěl hynúti, ani syn mój, neb té věci dosti činíme, já i syn mój. A nesmie-liť sám přijíti, ale nechť někoho pošle, ale však vždy tak, ať od tebe list má, aby to tomu vydáno bylo. Ex Netolic, sabbato ante Letare.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netoliciech.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

711.

Úředník ze Březí purkrabí Krumlovskému: o propuštění zajatého posla.

B. m. [1475], 5. Mart. Orig. č. 2833.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli běhu nynějšího! A jakož mi píšeš o toho posla, že by po poselství šel: i věz, žeť vaši jsú jednoho našeho na Helfenburce jali, on také s listem jde po poselství. I protož také mi se nezdá, abych jej propustil. A jestližeť chce Maštoléře vypraviti z Helfenburka, chci jej propustiti, a jestli že mi zaň slíbíš, hned já jemu rok dám. Ex Březie, dominico Letare.

Václav z Měnína, úředník na Březí.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli běhu nynějšieho bd.

712.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: posýlá k němu přítele svého Pešíka.

V Netolicích. 1475, 11. Mart. Orig. č. 2834.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově. Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! Poručil sem panu Pešíkovi, přieteli svému, o některé mé věci s tebú rozmluviti. I prosím tebe, milý bratře, cožťkolivěk nynie s tebú ode mne mluviti bude, aby jemu toho věřil, jakožť bych sám ústně s tebú mluvil. Datum Netolic, sabbato ante dominicam Judica anno domini M°IIII^C^LXXV°.

L. S.

713.

Václav Záhonec purkrabí Krumlovskému: o prostředkování v nějaké při.

V Budějovicích. [1475], 12. Mart. Orig. č. 2835.

Služba má napřed, urozený pane, pane purkrabie, přieteli milý! Jakož sem s vámi mluvil v Budějovicích, i prvé psal o tu věc, což se holky [nebo: Holky] dotýče: I milý pane purkrabie, prosím vás, račte to k miestu mezi námi přivésti, neb kněžie pro tu příčinu zbraňují mi jíti k tělu božiemu. Odpověď račte dáti rychtáři Netolickému. Ex Budways, dominica Judica. Václav Záhonec z Petrovic.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

714.

Jarohněv z Úsuší purkrabí Krumlovskému: o pomstě nad Němci, kteří škody působí.

Ve Třeboni. 1475, 9. April. Orig. č. 2838.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a strýče milý! Jakož si mi poslal přípis páně Bohuslavuov Švamberkuov: tak mi se zdá, aby se tak stalo, vedle rady jeho, aby těch lidí Němcóv bylo hleděno, kteří sú škodu učinili páně lidem, zda by nad nimi mohlo býti pomštěno. A co se pana z Wolsie dotýče, nechť na tom postojí, jakož ste odpověď dali; nebť já nezmeškám k vám bohdá brzo přijeti, jednéť některých věcí pojednám. Datum Třeboň, dominico post Ambrosii anno ɔc LXXV°.

Jarohněv z Úsušie.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a strýci mému milému buď dd.

(Další dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského viz v díle IX.)

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.*)

Vydává **František Dvorský.**

(Čísla 1—210 této sbírky viz v VII. díle Archivu Českého str. 1—200.)

211.

Karlovi knížeti Minsterberskému v příčině hejtmana na Sýcově, že ku králi s jinými brzy se vypraví.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3749 nepag.

Osviecené knieže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt všelikterak, ve zdraví jsúce, dobře a ščastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Jakož VMti prvé vědomo jest, že by Linhart Pretvic u mne býti měl, kterémuž již poručil sem, aby hajtmanem na Sýcově byl: i VMti prosím, kterýž ještě počet má VMti kniežecí dokonati, že již to s ním ráčiete na místě postaviti, aby on mohl ten úřad na Sýcově tiem spieše a volněji spravovati; a také VMti prosím, v čem by VMti on Pretvic v mých věcech potřeboval, že se v tom ráčiete milostivě a povolně mieti, ježto nepochybuji, což jest VMti slušně možného, že to ráčiete pro mne učiniti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti VMti všecko dobré a nám spolu při králi JMti, pánu našem, sčastné a ve zdraví shledánie; nebo poněvadž JMKská v Prešpurce již jest, mám za to, že VMt brzo tam k JMti jeti ráčiete. A my také z tohoto královstvie Českého po sv. Bartoloměji, apoštolu božím, také, za to mám, že k JMKské, dá-li pán Buoh, brzo pojedeme. Dán na Velharticích, v středu před hodem sv. Vavřince léta ɔc. XX°.

Osviecenému kniežeti a pánu, panu Karlovi kniežeti Minstrberskému v Slezi, Olešnicskému a hrabí Gladskému ɔc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

---

*) Když první část dopisů Zdeňka Lva z Rožmitála v VII. díle Archivu Českého již byla vytištěna, sděleno mi k zvláštnímu dotazu panem Bohd. Wagnerem, knížecím archivářem v Třeboni, že mimo dopisy uschované ve sbírce historické v archivu Třeboňském nalezají se ještě čtyry terniony listů Lvových až do r. 1583 v oddělení šlechtických rodin; za kterouž vzácnou laskavost, jakož i za neméně vzácnou ochotu panem Fel. Zubem, registrátorem knížecím tamže, mně prokázanou upřímné vzdávám díky. Mimo to vyskytl se také list Zd. Lva z R. ve sbírce autografů v archivu Jindřichohradeckém z r. 1535. Sluší tudíž v VII. d. Arch. Česk. naznačené období listů Lvových rozšířiti až po r. 1535.

212.

Purkrabímu na Blatné, aby mu poslal ryby a železo ɔc.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Poněvadž mám doctora Dominika zajtra do Prahy poslati, jakož k vobědu s panem Zubem budou zajtra na Blatné: i musím mieti k tomu vozníky, s kterými včera ke mně přijeli; a kterými se vozníky vozím, těch také potřebuji, ježto dnes nemohu žádných na Blatnú poslati. Protož pošli mi těmi vozníky, kterých jest Strádal na Blatné nechal, sem na Velhartice ráno IV nebo pět kop kapruov; nežli byť vyjeli hned jakž měsíc vajde, dobře učiní jedno proto, aby, dokudž horko nebude, aby se ryby nezmořily, přijeti mohli a také aby před obědem přijeli, nebo zde mám málo kapruov, a mám mieti zajtra k vobědu hosti, však zase ty vozníky chciť na zajtří poslati; také vína budu brzo potřebovati, ale odsud chci po ně s koňmi poslati. — Což se dotýče železa, potřebuji jeho; a protož, budeš-li moci hned při rybách na fasunku, že by mi jeho III nebo IV centnéře poslal, a pošli při tom některého holomka. — A také což se dotýče toho, jako mu jsú uši uřezány: i poněvadž nechce milosti znáti, a pohrůžky, kterak mi oznámeno, že činí: kaž jeho vzieti, i toho, jako od pana Zbyňka utekl, a na Blatnú ať jsú posláni. Dán na Velharticiech, v středu před hodem sv. Vavřince léta ɔc. XX°.

Purkrabí na Blatné.

A také že by mi poslal několikonácte štik nevelikých v nějakém soudku na tom voze s kapry.

213.

Nařizuje Bern. Rurovi v Sýcově a Petru Pretvicovi z Havroně, aby od Jiříka Zoka z Radčic úřad hejtmanství v Sýcově přijali a jej Linhartu Pretvicovi z Havroně poručili.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Urozeným vladykám Bernartovi Rurovi v Sýcově a Petrovi Pretvicovi z Havroně oznamuji, že vám poroučím, abyšte, ještě dva nebo tři k sobě z rytieřstva z panství Sýcovského přijmúce, přijali na místě mém a syna mého úřad hajtmanství Sýcovského od urozeného vladyky Jiříka Zoka z Račic, a ten úřad toho hajtmanství abyšte poručili ode mne a od syna mého urozenému vladyce Linhartovi Pretvicovi z Havroně; a abyšte rytieřstvu toho panstvie, též také měšťanóm i lidem oznámili a na našem místě rozkázali, aby jeho též jako i prvnieho hajtmana poslušni byli a jím se, jakožto úředníkem a hajtmanem naším, spravovali. Také vám poroučím, že při tom budete, aby se všecky věci na zámku Sýcově, jací jsú svrchkové, sepsali, též také i ve dvořích u zámku Sýcovského i také v Meziboří, i což jest kterých dobytkuov, koní, klisen i jiných věcí k hospodářství anebo obilí; a toho všeho sepsání abyšte dali jeden spis

prvniemu hajtmanu a druhý spis novému hajtmanu, a třetí spis abyšte mně poslali. Také dojeďte k rybníkóm s voběma hajtmany, abyšte mi to také oznámili, jestliže by ještě při kterém rybníku bylo jaké opravy potřebí, abych se v tom věděl čím spraviti, a to což jest, aby se neopouštělo. Dán na Velharticích, v středu před sv. Vavřincem léta ₒc. M°V^C^XX°.

214.

Jiříku Zokovi z Radčic v příčině postoupení úřadu hejtmanského na Sýcově Linhartu Pretvicovi z Havroně.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Hajtmane milý! Věz, že sem s Linhartem Pretvicem již o to srovnal, nač má ten zámek Sýcov chovati a ten úřad spravovati; protož již některý den při času sv. Bartoloměje, apoštola božieho, o to se srovnajte, kdyžby jemu toho úřadu při tom času postúpiti měl; nebo sem psal Bernartovi Rurovi a Petrovi Pretvicovi, aby oni od tebe ten úřad přijali a jemu Linhartovi jej poručili, jakož šieře tomu porozumieš z toho listu, kterýž jim o to psal sem. A také s tím postoupíš, co jakých svrchkuov jest, aby se to vše sepsalo, i také že byšte k rybníkóm dojeli, a to proto, aby se to, jací jsú, ohledalo a potom neopouštělo; a jestliže by ještě kde bylo co potřebí opraviti, abych to mohl také věděti. Pak již to vše tak učiníce, rád bych, aby potom ke mně brzo přijel na Blatnú anebo na Velhartice, nebo mám za to, že brzo po sv. Bartoloměji k králi JMti, poněvadž jest jeho JMt již v Prešpurce, pojedu, ješto bych rád, aby mohl před tiem ke mně přijeti. A jakožť sem poručil i potom psal, aby mi něco voluov nakoupil: i jestližes ještě nemohl kúpiti, ale daj něco na to peněz z důchoduov Sýcovských, cožť se slušně zdá, jemu Linhartovi Pretvicovi, aby on mně něco voluov nakoupil a ke mně je, kterak sem jemu poručil, když bude je mieti, poslal. Dán na Velharticiech v středu před hodem sv. Vavřince léta ₒc. XX°.

Urozenému vladyce Jiříkovi Zokovi z Radčic, hajtmanu na Sýcově, mému milému.

Což se vobilé anebo sladuov dotýče kromě letošnieho, kteréž se nynie s pole klidí a klidilo, ježto by snad i z vopuov [sic] prvé pozuostalo, to muožeš k mému užitku dáti rozprodati, i také mléčné, kromě některý sajr a něco másla, hrnec nebo dva nech jemu Linhartovi Pretvicovi; však proto i toho, což se nechá, ať se pro pamět napíše.

215.

Václavu Loreckému z Elkouše, že ho v příčině postoupení statku v Lorci strýcem jeho Divišem opatřiti chce; o groších jáchymovských ₒc.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož si mi psal, kterak by Diviš,

strýc tvuoj, statek v Lorci postoupil Petrovi Pašinkovi, ježto z tvého psaní tomu sem šíře porozuměl; ale tomu ještě dokonale vyrozuměti sem nemohl, již-li jest ta věc k tomu přišla, abych tebe v tom úřadem svým opatřil. Protož zdá mi se, ač jestližeť se též zdá, aby v Benešově o tomto sněmu najprv příštím byl na den svatého Bartoloměje apoštola božieho [24. srpna], a tu mi o to připomenul; a tu já moha o to radu na ten čas vzíti, pokudž poznám, žę by mi náležalo, chci tebe rád v tom opatřiti. Dán na Velharticích, v středu před hodem svatého Vavřince léta ɔc. XX°.

Uroz. vladyce Václavu Loreckému z Elkauše a na Libenicích, přieteli mému milému.

Jakož si mi také psal, kterak si proboval groš Jachmtálský, i také groš Horský český: i toho sem vděčen, žes v tom pilnost měl a to mi oznámil, a rád sem tomu, že se tak slušně grošové na Jachmtále dělají; neb poněvadž se těchto časuov na Horách Kutnách grošové širocí nemincují, a skrze to v tomto královstvie groš jest se zdražil: i snad nebude potřebí tak mnoho jako prvé na groše nadávati, když se ti grošové Jochmtálští, poněvadž také dobří jsú, rozmnoží a sem hloubě do země ponesou.

Což se dotýče příjezdu krále JMti, pána našeho, do Prešpurka, jakož si mi o tom psal, i vím to již prvé také, ale proto i od tebe toho sem oznámení vděčen. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, aby JMKská i v tomto královstvie brzo býti a přijeti ráčil.

216.

Purkartovi Kapléři z Sulevic a Václavu Sokolovi z Mor v příčině postoupení statku manželce Pirama Kapouna.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození a stateční přátelé milí! Jakož ste mi psali, což se manželky pana Pirama Kapouna dotýče, tomu sem porozuměl. I vězte, že on na místě manželky své vždy mne napomíná, abych podle listu obrannieho, mocí úřadu mého, ji v statek její v skutečné držení a užívání uvedl; ježto i to jest mi předkládáno, kterak na poručníky otcovské k tomu podobní listové jsou vycházeli, a že jsú toho ti proti poručníkóm užívali: pak poněvadž to, mám za to, znáte, že jest ten statek jeho manželky, mně by se zdálo za slušné, abyšte jí toho postoupili, nebo máte-li oč o jiného s obú stran činiti, z toho sebe také potom muožete viniti a toho užiti, což by za spravedlivé bylo. A z povinnosti úřadu mého k tomu vás napomínám, že se podle listu obrannieho zachováte: pak-li byšte toho vždy neučinili, vězte, že bych již musil o to radu vzíti o najprvnějším sněmu, kterýž brzo býti má, a v tom se dále zachovati, aby bylo známo, což jest na mně, že úřadem mým neschází. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytieři panu Purkartovi Kapléři z Sulevic a na Duchcově, a urozenému vladyce panu Václavovi Sokolovi z Mor a na Vršovicích, přátelóm milým.

217.

Václavu Trčkovi v příčině obstarání listů a koupě vína v Praze.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Trčko milý! Píši teď list, kterýžť posílám panu Purkartovi Kapléři a panu Sokolovi o tu věc, což se manželky pana Pirama Kapouna dotýče: i pošli jim ten list ode mne. Toto také věz, že jest mi psal pan Vilém Kornhauzský od Benešova o některú svú věc a podle něho pan Hynek Bořita: i poněvadž nevím kde on pan Vilém Kornhauzský bytem jest, protož není-li jeho v Praze a jest-li pan Bořita, kaž mu ten list dáti, kterýž jemu panu Vilémovi svědčí; pak-li by ani jeho v Praze nebylo, ale pošli mu ten list na Smečen [sic] po tom poslu, který puojde ku panu Purkartovi; a při tom napiš ceduli od sebe jemu panu Bořitovi, poněvadž nevíš, kde jest pan Vilém, že z mého poručení jemu ten list posíláš, poněvadž jest mi také on o něho o pana Viléma Kornhauzského psal, a že sem prázdnosti neměl na to z Benešova odpovědi dáti. — Také teďť posílám tři listy, jeden svědčí pánuom věřitelóm, druhý pánuom ředitelóm a třetí panu Jindřichovi Berkovi. I jestliže pan Jindřich Berka v Praze jest, kaž mu ty listy dáti; pak-li by nebyl, ale daj ty listy Martinovi Kozlovci; pak-li by i jeho nebylo, ale ponech jich u sebe, a kdyby který z nich v Praze byl, daj mu je, neb jest o věc jako o jednostajnú, nebo jim na to odpověď dávám, oč mi prvé psali. — Toto také věz, že sem zpraven, že by vína v Praze nynie laciná byla: i psal sem Janovi z Mlékovic, bude-li moci k tomu slušně přijíti, aby tři neb čtyři sudy jeho koupil; i koupí-li, zaplať to z mých peněz. Datum ut supra.

Václavovi Trčkovi z Vitence, písaři mému na hradě Pražském.

218.

Janovi z Mlékovic, úředníku na hradě Pražském, o potrestání kováře z Ruzině, jenž kradl obilí; o nakoupení vína v Praze a zjednání formanů.

Na Velharticích 1520, 8. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Jene milý! Jakož si mi psal, což se tvé věci a Jana Sulka dotýče, tomu sem porozuměl. I ač byl bych rád, abyšte se o to bez souduov snesli a srovnali: ale poněvadž na právo ukazuje, chceš-li konec míti, slušíť se podle práva zachovati. A jestližeť jest úrok dal, nemuožeš jeho do sv. Jiří podle obecnieho svolení z jistiny napomínati; paklit jest úroku předešlého nedal, tehdy rukojmí muožeš pohnati před úřad muoj z jistiny i z úrokuov zadržalých, co by se na kterého rukojmí díl dostati měl, jakož při úřadu mém dobře to vědí, kterak se taková věc v puohonech rozděluje.

Také jakožs mi psal, kterak by nějaký kovář z Ruzině krad mi obilé, a že jest s jistinú [sic] lapen: i nesluší toho lechčiti, a protož muožeš jeho dáti zmučiti,

a co vyzná, aneb na koho, oznam mi, prvé nežli by jeho dal utratiti; jakož Janovi Strádalovi poručilť sem šíře v tom muoj úmysl oznámiti. — Toto také věz, že sem zpraven, že by v Praze vína dosti laciná byla: i budeš-li moci k tomu slušně přijíti, kup tři neb IV sudy vína, a když koupíš, najdeš peníze na to u Trčky písaře. — A poručilť sem také Strádalovi oznámiti, aby mi dva formany zjednal, aby byli na hotově brzy po sv. Bartoloměji, apoštolu božím, jakožť to všecko Strádal šieře oznámí, a opatř jeho obrokem, které koně a vozníky s sebou má. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Mlékovic, úředníku mému na hradě Pražském.

219.

Paní Anně Brlohové z Lomu v příčině zaplacení jí dluhu královského.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Paní Anno milá! Jakož si mi psala, což se tvého dluhu od krále JMti povinného dotýče: i věz, že sem tu naději měl, žeť jest již dáno, poněvadž se jiným dávalo; než poněvadžs mi psala, žeť ještě dáno není, chci o to naschvál psáti a poslati ku pánu Hradeckému, neb odtud z toho kraje Bechyňského bylo jest uloženo od pánuov řediteluov, žeť jest dáno býti mělo. A k tomu se rád přičiním, aťby se tím neprodlévalo. A toto také věz, že o svaté panně Markétě minulé opět jest se znova dávalo v Praze na dluhy královské, ježto také tobě mělo odtud dáno býti. I chci o to také do Prahy psáti, abych zvěděl, co jest toho, a není-liť dáno, aťby také dáno bylo podle toho pořadu, kterak se jiným dává. Dán na Velharticích ve čtvrtek před hodem sv. Vavřince léta ꝛc. XX°.

Urozené vladyce paní Anně Brlohové z Lomu, přietelkyni milé.

220.

Adamovi z Hradce, aby vdově Brlohové dluh královský zaplacen byl; že poslové od Táborských a od Normberských k němu vypravení byli zabiti.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane synu muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i s manželkú vaší a dcerú mú milú i s naším mladým přietelem, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane synu! Psala jest mi paní Brlohová, někdy Jiříka Brloha manželka, chudá vdova, ješto téměř s dětmi svými nic jiného nemá nežli ten dluh u krále JMti, ježto z vašeho kraje mělo by jí na to z berně dáno býti, tak jakž mi oznámeno LXXXIII ſß gr. českých a LVII½ gr. českého. I prosím vás, že pro její chudobu a pro mú přímluvu, poněvadž se jiným ve všech krajích na takové dluhy dává, a některým již podruhé na hradě Pražském dáváno bylo, že jí také to již z toho kraje Bechyňského, co se jí dáti má, dáte. A za to

prosím, pane synu muoj milý, když do Benešova na sněm pojedete, že tu sumu peněz s sebou vzieti rozkážete, již bych já to přijal a jí od vás dodati rozkázal; neb znaje její nedostatky, naschvál proto k vám tohoto posla posílám. A při tom toto mi se zdálo vám také napsati, co jest mně z toho kraje Bechyňského mělo z berně dáno býti, jakož máte sobě to vzíti na to, co vám ještě dáti mám: i bude-li se vám zdáti, srovnal bych o to s vámi v Benešově, a co bych vám ještě dodati měl, tím bych vás meškati nechtěl. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu, muoj milý pane synu, šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Adamovi z Hradce ꝛc, synu mému milému.

Muoj milý pane synu! Jakož ste mi psali, kteří sú Táborským škodu učinili, že učinili také vašim ꝛc: i jistě není dobře, a jest potřebí nám se všem k tomu společně přičiniti, abychme takové neslušné věci mohli brzo zastávati [sic] a k nápravě přivésti, dokudž by se více nerozmohly. Neb i toto vězte, že jest mi praveno, že šel ke mně posel od Táborských a že jest zabit okolo tří mil od Velhartic, a druhý posel že ke mně šel od Normberských a že by byl zabit blízko od Klatov. A tak se hlas pouští, že by to činili ti, jako chtí slouti dobří lidé, ješto v tom takového neřádu a šibalstva, snad u války, kterak nynie nastává, nebylo.

221.

Václavu Trčkovi o zaplacení dluhu královského paní Anně Brlohové z Lomu.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Trčko milý! Věz, že jest mi psala paní Anna Brlohová, Jiříka Brloha někdy manželka, jako v Budyni byla, že jí ještě z berně nic dáno na dluh královský není ꝛc. I psal jsem o tom pánu Hradeckému, poněvadž podle prvních podíluov jest jí do kraje Bechyňského ukázáno, ježto snad již bude jí to odtud dáno. Než což se dotýče nynějších podíluov, jako se z hradu Pražského od pánuov řediteluov skrze Martina Kozlovce vydávali, zvězte ode mne na něm na Martinovi, co se jí také toho dáti má: a není-li jí ještě dáno, chtěl bych jí to oznámiti, aby proto poslala aneb přijela; a nevím, jaké ona má neštěstí v své chudobě, že jiným se dává již podruhé, a jí, kterak sem z jejího psaní srozuměl, že ještě dáno není nikdež, ježto mám za to, že vdovy a sirotci měli by předkem opatrováni v spravedlivosti býti. Datum ut supra.

Václavovi Trčkovi z Vitence, písaři mému na hradě Pražském.

222.

Prosí krále Ludvíka za oznámení, kdyby vyslaní z stavův českých do Prešpurka přijeti měli, aby ho do království Českého doprovoditi mohli.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Najjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské

vzkazuji. Milostivý králi! Rád to s pravú věrú slyším, že VMKská již v Prešpurce býti ráčíte. A VMKské prosím, jakož i prvé já i mnozí jiní toho sme žádost měli a VMKské psali, že oznámiti mi ráčíte, kdybychme po VMKskou do Prešpurka přijeti měli, a kdy by VMKské byl úmysl odtud z Prešpurka do královstvie Českého jeti, abychme se k tomu hotovi, tak jakž toho dávno očekáváme, najíti dali; anobrž zdá mi se za potřebné, aby VMKská všem stavuom tohoto královstvie Českého na sněm do Benešova, kterýž má býti na den s. Bartoloměje [24. srpna] apoštola božieho, to oznámiti ráčili; nebo ten sněm má býti pro příjezd VMKské do tohoto královstvie, kteréhož sme velmi žádostivi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti VMKské dlúhé a šťastné ve zdraví kralování; toho bych VMKské, jakožto pánu svému milostivému, věrně přál. Dán na Velharticích, ve čtvrtek před hodem s. Vavřince léta ͻc XX°.

Najjasnějšiemu kniežeti, pánu, panu Ludvíkovi Uherskému a Českému ͻc králi a markrabí Moravskému ͻc, pánu mému milostivému.

223.

Prosí Jiřího markrabí Brandenburského za oznámení, kdy by měli vyslanci čeští do Prešpurka přijeti, aby krále Ludvíka do království Českého doprovodili.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Osviecené a vysoce urozené kníže, pane, pane mně milostivý! Službu svú povolnú VMti knížecí vzkazuji. Poněvadž již z daru pána Boha všemohúcieho král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest se k tomuto královstvie Českému přiblížiti a do Prešpurka přijeti: velmi to rádi a s radostí v tomto královstvie slyšíme, a zvláště kteříž JMKské příjezdu do tohoto královstvie dávno žádostivi jsme. I VMti knížecí s pilností prosím, jakož o tom nepochybuji, že se k tomu přičiniti ráčíte, aby JMKská tím spíše do tohoto královstvie Českého přijeti ráčil, a nám oznámiti, kdy bychme měli po JMKskú, jsúce již k tomu na hotově, do Prešpurka přijeti. A za to také prosím, že VMt knížecí ráčíte o to jednati, aby JMKská, když, dá-li pán Buoh, k JMKské do Prešpurka přijedeme, ráčil bez prodlévání do tohoto královstvie Českého jeti. A dajž pán Buoh VMti knížecí všelikterak dobře a šťastně se míti a zdrávu býti, toho bych VMti knížecí věrně přál a svými službami rád se zachoval. Dat. ut s.

Osvícenému a vysoce uroz. knížeti pánu, panu Jiřiemu markrabí Brandenburskému, knížeti Štětínskému, Pomořskému a v Kašuben [sic], purkrabí Normberskému a knížeti v Rugen [sic] ͻc, pánu mně milostivému.

224.

Kašparu z Woltenštorfu, zemskému maršálku, a jiným radám arciknížetství Rakouského, že odpovědník města Vídně i vší země Rakouské v koruně České přechováván nebude.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození páni páni, urození a stateční rytíři a vladyky,

přátelé moji milí! Psaní, které ste mi učinili, oznamujíce, kterak by Hanzs Špiczl, pravě se míti nějakú spravedlivost ke dvěma měšťanóm Vídeňským, že jest odpověděl všem Vídeňským i také zemi Rakouské nad Enží i pod Enží: tomu sem šieře z vašeho psaní vyrozuměl i z toho přípisu, který ste mi poslali, kterak odpovídá, při tom mne žádajíce, abych se k tomu přičinil, aby v koruně České přechováván a fedrován nebyl. I chci k tomu rád všecku pilnost podle žádosti vaší přiložiti, aby obyvatelé tohoto královstvie Českého v tom se podle erbainunku zachovali; neb v čem bych JMti Římskému a Išpanskému králi, jakožto pánu svému milostivému, slúžiti mohl a vám dobré přátelství ukázati, učinil bych rád. Dán na Velharticích, ve čtvrtek před hodem sv. Vavřince léta ɔc XX°.

Urozeným pánuom, panu Kašparovi z Wolkenštorfu, zemskému maršálku, a jiným pánuom a rytieřstvu k němu radám zřízeným arciknížetství Rakouského pod Enží ɔc, přátelóm mým milým a dobrým.

225.

Purkmistru a radě města Vídně, že učiní opatření, aby jich domácí odpovědník v království Českém přechováván nebyl.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzácné opatrnosti přátelé moji dobří! Jakož ste mi psali, oznamujíce, kterak jest vám nějaký jménem Hans Špicl list odpoviedací, kteréhož ste mi přípis v vašem listu zavřeli, poslal, kterémuž sem porozuměl, žádajíce mne, abych rozkázání anebo psaní zjevné učinil, aby jmenovaný Špicl proti erbainunku, poněvadž práva trpěti nechce, v koruně České přechováván a fedrován nebyl: i chci k tomu rád všecku pilnost podle žádosti vaší přiložiti, aby obyvatelé tohoto královstvie Českého v tom se podle dotčeného erbainunku zachovali; pakli byšte vy se prvé, kdež by svá obydlí a přechovávánie v koruně České on měl, doptali a mně oznámili, chtěl bych se k tomu skutečně míti, aby k němu, jakž na takového přísluší, saženo bylo, nebo v čem bych vám mohl dobré přátelství ukázati, učinil bych rád. Datum ut supra.

Vzácné opatrnosti místodržícímu purgmistrova úřadu a radě spolu zřiezené a přidané města Viedně, přátelóm mým dobrým.

226.

Burianovi Otickému z Votic v příčině narovnání s Annou ze Lhotky.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Věz, že jest na mne vzneseno jménem Anny ze Lhotky, ženy Ondráčkovy, služebnice přikázané pana Jana Řepy, že by se jí uvázal ve dvuor její dědičný ve Lhotce pod řádem a právem, nehledě

jí o to podle práva, a z toho dvoru žes krávy její i jiný statek pobrati dal, žádajíc mne za opatření podle úřadu mého: i znáti muožeš, ktož by se v čí statek dědičný mimo řád a právo uvázal, co to na sobě nese ɔc. Protož tebe k tomu napomínám, že jí toho statku zase zmocníš a postoupíš s tím se vším, co jest jí odtud z toho dvoru pobráno; a chceš-li ji potom z čeho právem viniti, toho budeš míti vuoli, a ona též. Pakli by se tak zachovati a toho, kterakť píši, učiniti nechtěl, tehdy stuoj přede mnú v Benešově na zajtří po sv. Bartoloměji [25. srpna], apoštolu božím, najprv příštím, a té se věci sprav. A poněvadž na ten čas má tu sněm býti i také páni úředníci a vladyky soudce zemští, chci tu věc rozvážiti, při čem každú stranu z vás budu míti podle úřadu svého spravedlivě zachovati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Burianovi Otickému z Votic ɔc, přieteli milému.

227.

Janu Řepovi z Neveklova v příčině obeslání Buriana Otického.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož si se mnú mluvil v Benešově, což se Buriana Otického a Anny ze Lhotky ɔc dotýče: i rozvažoval sem tu věc při sobě, kterak bych jeho o to obeslati měl, a z té příčiny tím sem něco prodlil; pak nejlépe mi se zdálo, tak jemu psáti, jakožť teď toho přípis i také ten list posílám. A budeliť se tak zdáti, tehdy jemu ten list ode mne bez meškání pošli. Datum ut supra.

Uroz. vladyce panu Janovi Řepovi z Neveklova a na Tloskově, přieteli mému dobrému.

Tomuto poslu od té chuoze, co k tobě jde, rozkázal sem zaplatiti, protož neníť potřebí jemu od toho nic dávati.

228.

Janovi z Vřesovic, aby člověku, jenž nějakého mordu v městečku Velharticích se dopustil milost ukázal.

Na Velharticích 1520, 9. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný přieteli milý! Jakož si mi psal, což se toho mordu člověka tvého od Honza Glanza v městečku Velharticích dotýče: i jistě sem tomu nerad a takové sem věci nelechčil a nelechčím; než totoť oznamuji, že mnozí dobří lidé i také havéři a dělníci na těch Horách Matky buoží u Velhartic o něho jsú se ke mně s pilností, i některé toho také příčiny předkládajíce, přimlúvali, ale bez tvé vuole nezdálo mi se jim na to žádné konečné odpovědi dáti. Než znaje počátek na těch Horách, že poněkud mám za to, že při takových počátcích hor dělání jest potřebí přísnosti i také časem ukazování slušné milosti, ježto toho ti

najvíce potřebují, ktož se viny dopustí: i přieteli milý! jestliže by k tomu byla tvá vuole, dal bych toho jistého ctí a věrou, kterýž se toho mordu dopustil, zavázati, aneb kterak by za slušné bylo do času jmenovitého, a v tom času aby milosti u tebe i u toho zabitého přátel hledal, též i u mne, ač u toho jest mu toho více potřebí, proti komu jest více provinil; pak dosáhne-li milosti, při tom by stálo; pak-li nic, aby se byl zase povinen postaviti. A co v tom bude dále tvé vuole, tím se míniem spraviti, neb nepochybuji, že to všecko, cožť píši, umíš dobře rozvážiti. Datum ut supra.

Uroz. a statečnému rytieři panu Janovi z Vřesovic a na Žluticích, příteli mému dobrému.

229.

Břetislavovi z Ryzmberka v příčině poslání listů do Prešpurka a zjednání mu tam hospody a stání na 120 koní podle českého způsobu.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Podle našeho spolu včera zuostání teď vám posílám jeden list, co píši králi JMti, a druhý list, kterýž panu purkrabí píši. I když do Prešpurka pošlete, prosím, že ty listy také pošlete; a bude-li jaká odpověď, to bude moci váš posel zase vzíti, a když k vám zase pojede, s sebou přinésti. Také vás prosím, že poručíte tomu, koho tam pošlete, aby zvěděl v Prešpurce, kde jest mi hospoda dána; a rád bych, aby bylo koněm stání mým podle obyčeje českého na sto a XX koní, neb kdyby bylo po uhersku, někde by nám snad ploty místo marštalí ukázali. A mám úmysl také tam okolo sv. Bartoloměje anebo prvé pro tu potřebu poslati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Velharticích v pátek den svatého Vavřince léta ꝛc. XX°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka a z Švihova a na Rabí, hofmistru dvoru krále JMti ꝛc.

230.

Purkrabímu na Blatné, aby mu poslal vína, železo a zvěřinu ꝛc.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Purkrabie milý! Teďt posílám zase vozníky a vuoz, na kterémžs mi ryby poslal, aby těch vozníkuov již na Blatné ponechal pro stavení; a posílámť teď také vuoz s svými vozníky, aby mi na něm poslal bohdá zítra polúvozí vína rakouského, jakož Jiřík klíčník dobře ví, které jest, a při tom také druhé polúvozí vína pošli mi pro obecní pití, které se Jiříkovi klíčníku bude zdáti; a při tom ať sám přijede a to některak opatří, aby vínu horko neuškodilo. A při tom pošli mi železa, o kteréžť

sem prvé psal, a tunu zvěřiny; a co ještě zvěřiny mimo to máš, oznam mi. A teď posílám dva listy, i pošli je do Hradce, jeden pánu Hradeckému a druhý paní Hradecké; a co zase odpíší, to mi pak pošleš, když ke mně poselství míti budeš. Datum ut supra.

Purkrabí na Blatné.

231.

Janu Flugovi z Rabšteina v příčině jednání o zástavy na dluhy královské; král Ludvík že již do Prešpurku přijel.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi na mé psaní odepsali, což se toho jednání s pány řediteli dotýče, poněvadž na tento čas nemuožete ke mně se panem Štefanem Šlikem přijeti: již ta věc při tom stuoj podle vašeho psaní až do tohoto sněmu, jakož dotud muože míti prodlení. A kterak se na tom sněmu zjedná, to vám, dá-li pán Buoh, oznámím. Což se pak dotýče, pane a přieteli muoj milý, kterak rozumiem, v čem by ty zástavy býti mohly: i ač gruntovně vám toho oznámiti nemohu, nežli nějaký toho spuosob, a to takový, že jsú páni ředitelé, kterak sem tomu vyrozuměl, zpraveni, že někdy prvé na to na jedno chtěli jsú puojčiti XXti^{M} kop gr. českých, jakož i o páních z Gutšteina byl ten hlas puštěn; a na to druhé zboží chtěli jsú někteří puojčiti, aby to v dluhu krále JMti ujali, mám za to, že II$^{1}/_{2}{}^{M}$ ß gr. č. Však za to mám, když se k tomu povolení zjedná, jestliže obě straně budou chtíti k slušnému přistúpiti, že se to jednání bude moci dokonati, jestliže se ta věc sejde v hromadu, oč páni ředitelé zednají a kupují. I toto vědúce, čemu sem v tom vyrozuměl, ač vám o tom dosti krátce píši, budete moci o to šíře se panem Štěpánem Šlikem rozmluviti a jemu to oznámiti. Dán na Velharticích v pátek den svatého Vavřince léta ɔc. XX°.

Uroz. pánu, panu Janovi Flugovi z Rabšteina a na Bečově, přieteli mému milému.

Mám za to, že již víte, že král JMt, pán náš, jest již konečně v Prešpurce. A tak sem tomu vyrozuměl, když jest JMt do Taty přijeti ráčil, že jsú se páni uherští nadáli, že jich tu čekati ráčí; ale JMt nemnoho se o to radiv, že jest předse, na jiné nečekaje, do Prešpurka jeti ráčil, a s JMtí pan Jiří markrabě a pan Bornamissa a několiko pánuov mladých uherských. Než teprva za JMtí do Prešpurka jiní páni a biskupi uherští jedou, i také dvořané a komorníci, kteříž se s JMtí pro nedostatek peněz vypraviti nemohli, než tepruva jim něco dávali, když zvěděli, že JMKská předse jede. A konečně ta jest naděje, pane a přieteli muoj milý, že JMKská radši do Čech pojede, nežli někto toho vděčen bude.

232.

Jindřichu Berkovi z Dubé o jednání v příčině zástavy na dluhy královské; žádá, aby hospodářství Tachovské ohledáno bylo ɔc.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vězte, když sem z Benešova na Blatnú přijel, že sem hned brzo ku panu Hanušovi Flugovi poslal a psal o tu věc, což se zástavy a pana Štefana Šlika dotýče: i sjížděli se o to spolu, a tím se prodlilo, že mého posla zdrželi, že sem vám nemohl brzo oznámiti, co mi za odpověď dali. I vězte, že mi pan Hanuš píše, že do sněmu přijeti ke mně nemohou, však některú mi cestu v tom oznámil, ježto za to mám, že tím málo anebo nic obmeškáno bude a že ta věc bude moci slušně předsevzata býti; jakož, dá-li pán Buoh, když se spolu v Benešově o tomto sněmu shledáme, chci vám to oznámiti. A mně by se zdálo, pane a přieteli muoj milý, abyšte vy proto předse o to, co máte před sebou, jednali, nedokonávajíce; než tak se naději, že po sněmu bude se moci jedno i druhé dokonati, pokudž by bylo s obú stran za slušné. A šieře mi se o tom po poslu psáti nezdálo. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Kumburce, hajtmanu kraje Hradeckého a přieteli mému milému.

Mně by se zdálo za slušné, abyšte Tachovské hospodářství brzo ohledali, a nemáte-li registr z toho zboží, že byšte je sobě sepsati dali, a já bych jich také rád přípis měl; nebo toho žádost mají ti, kteříž by potřebovali, jací jsú duochodové, věděti, ježto šieře muožete se toho domysliti; a jestliže tam pojedete a chcete ke mně zajeti, rád vás uhlédám. Prosím vás, učiňte mi tu vděčnost přátelskú i s jinými pány řediteli; nebo jest věc spravedlivá a i podle obecnieho zemského svolení slušná i povinná. A poručte to opatrovati někomu, což se poselství o věci krále JMti a zemské dotýče, aby již to bylo sňato s Václava Trčky, písaře mého, a taky aby to jemu bylo bez dalších odtahuov dáno a navráceno, což jest svých peněz v takových poselstviech vydal, jakož sem prvé o to mluvil. I věřím vám, pane a přieteli muoj milý, že to skutečně učiníte bez prodlévání, nebo jistě z slušných příčin tuto žádost na vás vzkládám. Odpovědi žádám.

233.

Posílá Břetislavovi z Ryzmberka list krále Polského; o počtu zádušním kostela ve Zbynicích.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Teď vám posielám list od krále Polského JMti, kterýž jest mi dnes před večerem s jinými něterými listy přinesen,

ježto nynie nezdá mi se o tom šiře vypisovati; nežli té sem naděje, že JMt král Polský přeje dobrého JMKské, pánu našemu, a že ráčí býti pán náš milostivý. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abyšte se dobře měli a spolu bohdá abychme se šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Velharticích v pátek den sv. Vavřince léta ͻc XX°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka a z Švihova a na Rabie, hofmistru dvoru krále JMti ͻc.

Vězte pane švagře muoj milý, že by lidé moji, kterýmž to náleží, a kostelníci kostela matky boží ve Zbyniciech měli činiti zde na Velharticích počet tento pátek po hodu matky boží najprvé příští [17. srpna]; i poněvadž také někteří vaši lidé k té faře osadní jsú a byli, jsú také za kostelníky voleni Bureš a Batěk z Miřenic. I prosím vás, že jim rozkážete oznámiti, aby také při tom počtu na Velharticiech tento pátek byli, a jestli že mají z čeho počet z peněz toho kostela činiti, aby také udělali; nebo muoj milý pane švagře znáte, že také časem sluší nám to opatřiti, což se věcí kostelních, což by jim spravedlivě náleželo, dotýče.

234.

Jindřichovi z Ryzmberka, aby poddaný jeho povinný desátek faráři Zbynickému odváděl.

Na Velharticích 1520, 10. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vězte, pane švagře muoj milý, že jest na mne vznesl kněz farář Zbynický, kterak by Otěšínský, člověk váš, nedal jemu prvnieho ani letošnieho desátku, kterak jest jemu povinen dávati. I prosím vás, že témuž člověku rozkážete, aby jmenovanému faráři ten všecken desátek zadržalý dal, což spravedlivě dáti má, i potomně aby dával bez nesnází a odtahuov; jakož bych já též svým rozkázati chtěl, jestliže by který též povinen dávati kterému vašemu faráři byl. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka a z Švihova ͻc.

235.

Břetislavovi z Ryzmberka, že král Polský o to se stará, aby král Ludvík brzy do království Českého přijel; oznamuje mu při tom různé domácí i cizí noviny.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Teď vám zase ten list, co vám král Polský JMt psáti ráčil, posielám. A což se JMti války s Mistrem Pruským do-

týče, ta ještě konce nemá. Nebo mi o tom dosti mnoho Procek sekretář psal; nebo ač o pokoj jednají, ale ještě zednáno nenie, a nevieme, kdy bude. A také mi psal, že lidé krále Polského JMti porazili několiko tisíce Taternov.

Král Polský pak JMt ráčil mi psáti něco, což se krále JMti pána našeho do tohoto královstvie Českého příjezdu dotýče, ješto neměl sem té prázdnosti, o tom vám mnoho psáti; nežli když se bohdá spolu shledáme, chci vám všecko oznámiti. A tak sem tomu srozuměl, že JMt král Polský má o to péči, aby JMKská, pán náš, mohl brzo v tomto královstvie býti, a že by nám JMt také toho přál, abychom spolu v tomto královstvie v pokoji, v řádu a v lásce byli. Nynie vám nevím, pane švagře muoj milý, co zvláštnieho nového oznámiti, nežli že dnes přineseno mi psaní od pana Viléma, bratra vašeho a švagra mého, že by včera okolo dvú hodin před večerem byl vzat starý Laubský blízko od Klatov od Janovského.*) Pak jakž se ty věci dějí, již poněkud tomu nerozumiem, nežli to znám, že jest viece než v jedné věci veliký neřád. A pán Buoh všemohúcí rač dáti spolu se nám šťastně a ve zdraví shledati.

Toto mi se také zdálo vám oznámiti, když sem k vám včera s listem pacholka na koni poslal, že jest se na cestě se dvěma zase jeda, ješto na koních byli, shledal a od nich řečí a poněkud i skutkem puotku měl; i budeme dotud trpěti, že snad slušně déle nebudeme moci. Dán na Velharticích, v sobotu po hodu s. Vavřince léta ɔc. XX°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka a z Švihova a na Rabie, hofmistru dvoru krále JMti ɔc.

Muoj milý pane švagře! Poněvadž chcete do Inšpruku poslati, tehdy snad nenie škodné, abyšte sami od sebe také něco o mú věc připomenuli ɔc. A prosím vás, oznamte mi, konečně-li bohdá zejtra chcete na tu cestu, kterúž před sebou máte, vyjeti; a v těchto spletciech sluší vám opatrně jeti, i každému z nás jest nynie potřebí opatrnosti.

236.

Jaroslavovi z Šelnberka, že dvě osoby ze stavu rytířského u vězení drží.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče. Teď vám posílám list od krále Polského JMti. A jakož sem vám byl něco napsal, což se některých osob z stavu rytieřského dotýče, pak, ač tím nynie nehlásím, neb čehož bych slušně mohl zbýti, a zvláště již do příjezdu krále JMti do tohoto královstvie, rád bych to učinil; než jakž jest kolivěk z povinnosti poctivosti mé mám dva u věži, a šieře vám to, dá-li pán Buoh, chci oznámiti, když se spolu buohdá, pane strýče

*) Janovský, odpovědník vší země. Viz Staré letopisy české str. 435.

muoj milý, v Benešově na sněmu shledáme. Dán na Velharticích, v sobotu po hodu sv. Vavřince léta ɔc XX°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi z Šelnberka a z Kosti ɔc, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

237.

Jiřímu Bezdružickému z Kolovrat, aby v nemoci své s doktorem Dominikem se poradil; o morovém povětří.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče. Teď vám posílám list od krále Polského JMti. A jakož ste mi psali, že byšte ne velmi zdrávi byli, toho nerad slyším; a protož sluší, abyšte se záhy opatřili, a poslal sem doctora Dominica před včerajším od sebe do Prahy. A zdá mi se, že jest dosti rozumný lékař, neb děkujíc pánu Bohu dobře jest prospěl synu mému proti zimnici. I snad by dobře bylo, abyšte o svú nemoc s ním radu vzali. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane ujče, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jiříkovi Bezdružickému z Kolovrat ɔc, najvyššiemu sudiemu královstvie Českého, panu ujci mému milému.

Muoj milý pane ujče! Jakož ste mi také psali, což se nakaženého povětří aneb moru dotýče: i jestiť tak, že poněkud jiným spuosobem ta věc jest do tohoto královstvie přišla, nežli prvé obyčejně morové se začínali; ale buď vuole pána Boha všemohúcieho, ať jest tak, jakž míti ráčí, neb jacíž koli jsme, buohda buoží sme. A jakož ste mi také napsali, že okolo vás blízko také promírají a že jsú i na Bezdružicích počeli mříti, ale ne na ty bolesti morní: i mně by se zdálo, že by proto lépe bylo vám tam býti nežli na tento čas na Kornhauze, neb i v těchto krajích času minulého také jsú na rozličné nemoci lidé nemocni byli i promírali. A proto již, děkujíc pánu Bohu, ještě zase dobré povětří máme, i nemoci se umenšují, zvláště což se zimnic dotýče, ježto se byly velmi rozmohly.

238.

Ladslavovi ze Šternberka posílá list krále Polského s jinými dvěma listy jemu svědčícími.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Teď vám posílám list od krále Polského JMti a jiná dva listy, kteří jsú my s jinými z Turoně [sic]

ježto vám svědčí, přineseni. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, pane švagře muoj milý, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Ladislavovi z Šternberka a na Bechyni, najvyššiemu kancléři královstvie Českého, panu švagru mému milému.

239.

Bohuslavu Chrtovi ze Rtína v příčině srovnání některých pří.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Pane Bohuslave milý! Což se Hodějovského dotýče, již tu věc k místu podle práva přiveď, aby o to na mne pokřik nebyl, že by něco mnú a úřadem mým v tom scházelo, a šieře se v tom spraviti muožeš mým prvniem psaniem; a na páně Švamberkovo poselstvie netřeba s tím čekati, nebo již by on nerad více k tomu posílal, leč by mu bylo rozkázáno, ale té já již nynie potřeby neznám.

Což se dotýče pana Jana Fluga a pana Hysrle: jakož podle vajpovědi mé máš býti v Slavkově ten pondělí po svatém Bartoloměji [27. srpna] apoštolu božím najprv příštím, a oni také býti mají ꝛc, i žádám, učiň tak a buď tam konečně na ten den a vezmi s sebou, zdáliť se, pana Abrahama Strojetického, aneb některého jiného z rad úřadu mého, poněvadž tak v mé vajpovědi stojí, že mám k tomu dva poslati; i nerad bych nic toho obmeškal, aby mne žádná strana v podezření neměla. A zdá mi se, aby také s sebou vzal vajpis té vajpovědi z registr purkrabských, aby se tím lépe v té věci spraviti mohl. I věřímť, že k tomu pilnost přiložíš, aby to všecko dostatečně vyhledal. A nebudeš-li jich moci srovnati, ale když se zase vrátíš, aby mi mohl o tom dostatečnú zprávu dáti, abych bez dalších odtahuov podle mé vajpovědi mohl jim konec spravedlivý učiniti. Než jestliže byšte je mohli tam v Slavkově srovnati, byl bych tomu rád. A poručil sem Václavovi Trčkovi, aťby na ztravu dal. Datum ut supra.

Panu Bohuslavovi Chrtovi z Ertína, purkrabí hradu Pražského, mému milému.

240.

Václavu Trčkovi z Vitence v příčině navrácení mu peněz, kteréž byl na poselství vydal; o rozeslání listů sněmovních; o srovnání pří některých a vyřízení různých záležitostí.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc.

Trčko milý! Jakožs mi psal, žeť jest pověděl Martin Kozlovec, co si na posly vydal, že nynie z toho nic nebude, oznamuje toho nějakú příčinu: i píši teď list, kterýž posílám panu Jindřichovi Berkovi o pilnú věc královskú i také o to, což se těch peněz, co si na poselství vydal, dotýče, i také, aby již to s tebe sňato bylo, píši o to dostatečně; i pošli jemu ten list bez meškání, doptaje se, kde jest, a co za odpověď dá, to ohledaje, tím se šieře spravíme.

Což se pak dotýče toho rozeslání posluov po krajích s listy k sněmu: i jakž jest kolivěk dobřes učinil, žes je rozeslal, ač sem já se nadál, že páni ředitelé to opatří, aneb o té věci Martinovi Kozlovci poručí; ale poněvadž se toho nestalo, chci se na tomto sněmu opověděti, že více s takovými věcmi nechci míti nic činiti. A kdyby nebylo pro příjezd krále JMti, pána našeho, učině psaní na ten sněm, zuostal bych sám doma, neb obci mi se již sloužiti nechce, než což činiem, to činím ještě pro krále JMt. A poněvadž snad se někteří toho zdalují, co činiti mají podle obecního svolení, a proto, oč se sami svolí, chtí [sic], aby to jiní drželi, ježto bez obecnieho sněmu žádný se na mne bez mé vuole svolovati nemuože, abych byl to povinen držeti; neb svolí-li se, jakž mi oznámeno, aby Martin Kozlovec bral od kopy gr., co se dává v placení dluhuov krále JMti, ježto kdyby mi se to z milosti aneb za službu dávalo, nebyl bych proti tomu, ale poněvadž mi se dáti má za dluhy puojčené a co sem v dluzích královských vydal, jinde se s svou škodou dluže a z toho úrok [illegible] lichvu dávaje, to jest věc velmi proměnná a jiná. Však toho při tom nech[illegible] jest se po tom groši vzalo při času svaté panny Markety; než potom ch[illegible] vuoli, neb zdá mi se lépe, nechci-li toho sobě schovati, abych to těm [illegible] mne práci vedou v královských a vuobecních potřebách, za to žádné [illegible]. A když z Prahy odjedeš, o zemských potřebách nezdáť mi se nic p[illegible] což se posluov o mé potřeby posílání dotýče, dobře jest, aby bratru poručil [illegible] se také, bych při tom něco Janovi z Mlékovic poručil, a což by bylo pilnějš[illegible], oznámil bych panu hajtmanu. A zdáliť se do Velhartic s manželkú i s dětmi přijeti: poručilť bych někde pokoj zjednati a rád pomoc tvé čeledi ke stravě činiti, dokudž by tu byli.

A což se pana Haška Zvířetického dotýče a listuov obnovení: i mám to v paměti, neb se má ta věc převésti na pana Havla strýce jeho. Teďt posílám tyto listy; pošli jeden panu komorníku, druhý panu sudiemu a třetí panu Řepovi bez meškání, na muoj náklad.

A což se dotýče pana Fluga a Hysrle: i píši teď ceduli panu Bohuslavovi purkrabí, aby tam jel do Slavkova, aby tam konečně ten pondělí po sv. Bartoloměji [27. srpna] podle mé vajpovědi byl, a té vajpovědi aby s sebou vejpis z registr purkrabských vzal, aby již ta věc mohla konec vzíti, neb bych velmi rád to břímně z sebe složil; a také jemu píši, aby s sebou vzal pana Abrahama anebo jednoho jiného z rady úřadu mého. I daj jemu panu Bohuslavovi tu ceduli, a také daj mu na stravu a kto s ním pojede III neb IIII ß gr. českých. Pak-li by se jim zdálo málo, ale daj V ß gr., však jestližeby co z svého přidali, chtěl bych jim navrátiti. Také píši jemu panu Bohuslavovi, což se Hodějovského dotýče; i jestliže by ještě bylo co na to peněz potřebí, opatř to také z mých peněz.

Jakož si mi psal, že by rád neměl s penězi činiti: i také jest se mnú o to Johannes mluvil, i znals nynie potřebu mú a rozličná jednání, zvláště pro příjezd

krále JMti, že mi bylo potřebí k tomu více nežli jednoho; však jedné již to, coť sem prvé poručil, přijma k sobě, chci již takové věci tebe zbaviti, nebo znám to, že při úřadu máš dosti jiné práce. A kdyžby měl z Prahy odjeti, co budeš míti mých peněz, že by to dal schovati panu hajtmanu hradu Pražského. A co jest pan Mikuláš Hysrle k sobě peněz přijal, jestliže mu mimo mé potřeby zbývá, to od něho dovezmi, pak-li mu se nedostává, tehdy mu dodaj, prvé nežli by ty z Prahy odjel; žádaj jeho ode mne, ať se k tomu přičiní, aby bylo již všecko hotovo do sv. Bartoloměje, poněvadž JMKská již v Prešpurce jest.

Psals mi také, což se Václava Vrchlabského a nebožtíka Frydle dotýče: i mám za to, že k tomu mám lepší spravedlivost nežli on, co jest po Frydlovi zuostalo, a nejsem z nich žádnému nic dlužen; pakli mne chce kto z čeho viniti, má právo před sebou, a já též; i muožeš jemu voznámiti.

A jakož si mi poslal přípis listu, co jsú Pražané psali panu hajtmanu a co on jim zase: i mně se zdá, že muože ta věc tak na tom státi až do tohoto sněmu, neb kdyby páni Pražané tak od sebe skutkem činili, jakž jest obecní svolení, čeho na jiných žádají, tehdy bylo by snadné v tom prostředek najíti. Dán na Velharticích v sobotu po sv. Vavřinci léta ɔc. XX°.

Václavovi Trčkovi z Vítence, písaří mému na hradě Pražském.

Jakožť píši, což se pana Bohuslava purkrabie dotýče: i když bude v Slavkově, jestliže by nemohl toho sám srovnati mezi panem Flugem a Hysrlí, tehdy mi se zdá za potřebné, toto jemu pověz, aby to dal sepsati pro lepší paměť, co se tam bude jednati, neb skrze to bude moci tím dostatečnější toho mi zprávu a úřadu mému učiniti.

Věz, že jsú mi psali kněz děkan a kapitola kostela Pražského, kterak by člověk Pražanský zabil jim jejich člověka z ručnice, než nevím, z které vsi: i toto mi se zdá, aby oznámil knězi děkanovi, aby jejich úředník žádal Pražan, aby se k tomu svému člověku podle práva zachovali, kterýž ten mord učinil; i to zvědí, kterak se zachovají; a bude-li toho další potřeba, mohu-li co slušně jim pánuom prelátóm v tom prospěti, učiním rád.

A poněvadž si po krajích k nynějšiemu sněmu listy rozsílal sněmovní: i kdež se zase poslové vrátí, pošli mi jeden ten list na sněm do Benešova; pak-li by prvé ke mně jel, přines jej s sebou.

A jakož si mi poslal list od pana Zigmunda Hasištejnského: i poněvadž chce tomu židu starému Šalmanovi rozkázati zaplatiti při sv. Václavě lidem* svým, i muože ta věc dotud prodlení míti.

Což se Jana Škorně dotýče: poněvadž mu se ten list od Jana ze Dvoruov nelíbí, chci mu jej zase poslati; a kterak se potom o to srovnají, při tom stuoj, což jest spravedlivo.

Toto mi se zdá, aby ještě panu Mikulášovi Hysrlovi připomenul: jakož jest mi chtěl zednati kuoň a kúpiti od pana Hynka Vrabského, i ještě bych rád, aby to učinil; pak-li by tu zjednati nemohl, ale jinde; ježto by byl kuoň prostředenieho zrostu dobrý, byl bych toho vděčen; však za mé peníze.

241.

Vilémovi z Ryzmberka v příčině jetí starého Loubského u Klatov.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Jakož ste mi psali, že by starého Laubského včera u samých Klatov u předměstí Janovský vzal: i bylo jest slušné [illegible] Klatov i jinam pokřik učiniti, jakož snad ještě nebylo by škodné, poněvadž [illegible] u Klatov stalo, takovú věc jim Klatovským od syna jeho oznámiti a žá[illegible] aby honili; neb poněvadž on nemuož jíti, snad ještě v Čechách na pomezí m[illegible] jeho zastihnúti. Než, muoj milý pane švagře, jáť již nynějším spuosobó[illegible]ám za to, málo rozumím, neb jedni se jímají, druzí se mordují, třetí spo[illegible] p[illegible]dství drží a čtvrtí jedni na druhé péče mají, a tak dále, nevyjíždějíce z [illegible] království [illegible] A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastn[illegible] zdraví sl[illegible]. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Vilémovi z Ryzmburka a z Švihova [illegible]an oc.

242.

Václavu Loreckému z Elkouše, že v příčině jeho sporu s Kutnohorskými psaní jim posílá.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Psaní tvému, kteréž si mi učinil, což se Horníkuov dotýče, porozuměl sem. I o některé věci, oč si mi psal, nezdálo mi se jim nynie psáti; než píši jim k tomu rozumu, je napomínaje, aby moci neužívajíc, právem živi byli; a některá sem slova při tom vstavil, ježto netuším, by jim příjemna byla, ač jest to mé psaní spravedlivé oc. I zdá mi se, aby jim ten list, kterýžť teď posílám, ode mne poslal, a posel ať odpovědi žádá, neb téhož v tom svém psaní žádám; i co dadí za odpověď, to muožeš přečísti a potom mně to o tomto sněmu v Benešově oznámiti; neb v čem by tobě chtěli křivdu činiti, nerad bych tebe v tom opustil. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Václavovi Loreckému z Elkuše a na Liběnicích, příteli milému.

243.

Šepmistrům a radě na Horách Kutných, aby na Václava Loreckého mocí nesahali.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni přátelé milí! Vězte, že sem tomu

srozuměl, kterakby nějaká ruoznice mezi vámi a Václavem Loreckým, služebníkem mým, býti mohla, a zvláště o to, což se nějaké kmetičny jeho ɔc dotýče, i také což jste před se tyto dni minulé vzali: i žádám vás, že na něho a na jeho poddané, ani na jeho grunty žádnú mocí sahati nebudete; než chcete-li jeho z čeho viniti podle práva a zřízení zemského, to vám ani žádnému zavříno není, též i jemu ɔc. Pakli byšte, ač ještě nejsem té naděje, na něho svévolně a mocí sahati chtěli, znáti muožete, že byšte toho s poctivostí neučinili; a jestliže by vám bylo toho odepříno, kterak koli mohlo by se to, mám za to, slušně státi; nebo tak se naději, ktož by práva nezachoval, než je opovrha, moci užíval, že jeho užiti nemá, leč těch pokut, [illegible]y na něho přišly, kteréž sú vuobec za právo ustanoveny. Odpovědi žádám. Dán [illegible] Velharticích v sobotu po hodu sv. Vavřince léta ɔc XX.

Múdrým a opatrným pánuom šefmistróm a radě na Horách Kutnách, přátelóm mým dobrým.

244.

Janu Sulkovi z Hrádku v příčině odeslání některých listův.

N[illegible]rticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Zdeněk [illegible] z Rožmitála ɔc.

P[illegible]rab[illegible] milý! Dal sem tomuto Hanzlovi poslu některé listy, ježto na nich j[illegible] Václavovi Trčkovi; i ať hned ráno v pondělí jde s nimi do Prahy na hra[illegible] jest o pilnú věc. A co píši panu kancléři, toť má tento posel dáti, i poš[illegible] po jistém poslu panu kancléři na Bechyni; pak-li by jeho tam nebylo, ale ať jde za niem posel do Hradce; a jestliže mi co odpíše, to by mi pak poslal při jiném poselstvie. Dán na Velharticích v sobotu po hodu sv. Vavřince léta ɔc XX°.

Urozenému vladyce Janovi Sulkovi z Hrádku, purkrabí na Blatné, mému milému.

A pověz Tomášovi písaři, když Jan Strádal z Prahy přijede a ke mně na Velhartice pojede, ať s ním na vozíku, kterýž s sebou bude mieti, také přijede.

245.

Děpoltovi z Lobkovic o srovnání některých jeho př; v příčině příjezdu krále Ludvíka do Čech ɔc.

Na Velharticích 1520, 11. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, že jest u vás pan Jakub z Vřesovic byl, chtěje tu věc k srovnání přivésti mezi vámi s panem Václavem bratrem svým, jakož tomu všemu z vašeho psaní dobře sem porozuměl. I jestliže muožete slušnú smlúvu míti, proti neumím raditi, nebo v tom i v jiném dobrého bych vám přál. Nežli pane a přieteli muoj milý, jest vám sè potřebí dostatečně zprávou opatřiti, koupíte-li stoličky pro závady i také vajprosy předešlé; ačkolivěk

vzal-li by co Václav před se strannieho proti obci, to by vaše věc samého nebyla, nežli nás všech společní podle povinnosti obecnieho zemského svolení.

Což se pak Václava Zímy dotýče, na čem jest to konečně mezi vámi postaveno, toho nynie dobře v paměti nemám, než nadál sem se, že jest na místě. I mám za to, že on Zíma ke mně brzo přijede, i chci s ním o to rozmluviti; než mám za to, že on nesnadně od své spravedlnosti pustí, kteréž se naděje míti. A pán B[illegible] všemohúcí rač dáti, abychme spolu se šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut

Uroz. pánu, panu Děpoltovi z Lobkovic a na Bílině, příteli mému milé[illegible]

Pane a přieteli muoj milý! Jakož žádáte věděti, což se příjezdu pána našeho, dotýče: i vězte, že jest již JMt konečně v Prešpurce; a za j[illegible] než že bez meškání po tomto sněmu po JMt, dá-li pán Buoh, pojedeme, a do tohoto království přijeti ráčí. A ač v Praze, jakž slyšeti, promírají, ale muo[illegible] jinde v tomto královstvie pobýti, a zatím buohdá tam se povětří učistí. Jáť se[illegible] proti JMKské také strojil a strojím, abych ve jméno buoží jel, maje toho žád[illegible] aby JMKská brzo v tomto královstvie býti ráčil pro pilné potřeby JMti a toho[illegible] všeho království; neb jestliže by JMt svým příjezdem prodliti ráčil, jakož toho buohdá nebude, všickni bychme to učili, že bychme toho užitku neměli, nežli spíše škodu a ujmu i při svém hospodářství. Také jakož vám vědomo jest, že pan Jiřík syn váš má se mnú jeti: i učinil sem jemu také podle slušnosti pomoc, jakož i jiným služebníkóm svým, kteříž se mnú jeti mají; ale nemohlo to vše tak zúplna býti, i mám za to, že vám něco psal aneb psáti bude. I žádám vás, že se v tom budete k němu povolně míti, jakož sami muožete rozuměti té potřebě, a že již brzká jest; protož vám nynie o tom nezdálo mi se potřebí široce vypisovati.

246.

Janovi z Rožmberka, že k přímluvě jeho poddanému svému mimo obyčej glejt dává, aby k němu přijeti a spraviti se mohl.

Na Velharticích 1520, 12. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi ráčili psáti, žádajíc, abych Ratajíkovi z Blatné na správu glejt dal: i ač nemám toho obyčeje, lidem a poddaným svým glejtuov dávati, než k vaší přímluvě chci to učiniti a jemu glejt od datum tohoto listu do téhodne dávám, tak aby ke mně na Velhartice přišel a své se potřeby spravil. A učiním-li s ním v tom další lásku a milost, tehdy, pane a přieteli muoj milý, to se stane pro vaši přímluvu. Dán na Velharticích v neděli po hodu sv. Vavřince léta ɔc. XX°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, mistru převorství Českého ɔc a hajtmanu kraje Prachenského, panu příteli mému milému.

247.

Janovi z Radkovic, že chce urovnání jeho pře býti prázden.

Na Velharticích 1520, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Pane Jene milý! Věz, že Janovi Skorňovi nezdálo se toho listu od tebe, kterýžť teď zase posielám, přijíti, a že mu se zdá, že nenie podle té notule prvé tobě poslané, než-li některak v něčem proměnně napsaný. I poněvadž to se trefovati nechce, již toho chci býti prázden; než-li muožeteli se sami anebo skrze koho jiného o t[illegible]vnati, já bych tomu rád byl, jakož mám za to, že jest toho potřebie, aby t[illegible]patřil. Dán na Velharticích, v pondělí před hodem slavným Matky boží na [illegible] léta ɔc. XX°.

[illegible]adyce, panu Janovi z Radkovic a na Skočiciech, přieteli milému.

248.

Na[illegible]a svého na Drahonicích, aby se opatrovali před ohněm.

N[illegible]ch 1520, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

[illegible] z Rožmitála ɔc.

[illegible] milý! Oznam mi, co kterého obilé mandeluov máš. A mějte se opat[illegible]něm, nebo před včerajším něco v Strakoniciech shořelo; ježto, jakž mi ozná[illegible], voheň od nějakého lotra byl položen. Dán na Velharticích v pondělí před hodem slavným Matky boží na nebesa vzietí, léta ɔc. XX°.

Matúšovi, úředníku mému na Drahoniciech.

249.

Petrovi z Rožmberka o různých cizích novinách; o příjezdu krále Ludvíka do Čech, kterémuž páni uherští překážejí, král Polský však takový příjezd schvaluje; o jednání mezi Štítnýr[illegible] a Dvořeckými; Rendl že chce ku králi jeti; aby mu poslal vody proti moru ɔc.

Na Velharticích 1520, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nep[illegible]

Urozený pane, pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobř[illegible]zdraví byli. toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi ráčili psáti, že by pa[illegible] K[illegible]mír JMt a hrabě z Hendnberku [sic] byli v poselství u krále JMt[illegible]eho, od krále Římského a Hišpanského JMti, anebo od JMti komisařuov: i [illegible]é sem o tom nic nevěděl; i rač pán Buoh všemohúcí dáti, aby něco dobrého zednali, nebo zlé jest se již zbytečně rozmohlo.

Také ste mi ráčili poslati přepis listu kniežat bavorských, co vám psáti ráčili, i také přípis artikule, co vám psal hajtman z Lince, ježto z toho jest rozuměti, že se v tom chtí slušně míti jedni i druzí, což se těch rajtharuov aneb lotruov do-

týče: a jistě téhož jest v tomto královstvie potřebí, abychme dále zlému a lotrovství pruochodu nedali a proti tomu se skutečně zasadili, aby zase lepší řád v tomto královstvie býti mohl.

Což se dotýče králuov JJMtí Římského a Franského, jaké mezi JJMtmi jest jednání skrze krále Englického, i také sem o tom prvé slyšel. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, aby se to všecko dobře zjednalo.

Také, což se dotýče příjezdu krále JMti, pána našeho, do tohoto království: jistě jest toho potřebí, než toho se obávám, že budou JMti mor předkládati, nebo v Praze i některými jinými stranami dosti se zhusta rozmáhá; leč pán Buoh všemohúcí z milosti své svaté ráčí toho umenšiti a v lepší uvésti; než tak slyšeti, že v Praze po $1\frac{1}{2}^{C}$ za den schovávají, a v některých jiných městech že také dosti zhusta promírají.*)

Jakož ste mi také ráčili psáti, vím-li jaké noviny, abych vám oznámil: i ačkolivěk, jakož znáti ráčíte, že rozličné noviny časem proskakují, ale ne vše jisté bývají. Než toto račte věděti, že jsú mi Táborští psali o tu věc, což se té příhody, kteráž se jim některým stala, dotýče, jakož vám teď toho přípis posílám, i také toho přípis, co sem jim zase za odpověď dal, ježto tomu všemu ráčíte vyrozuměti; a proč sem jim takovú odpověď dal, zdálo mi se více nežli z jedné příčiny za potřebné, jakož když se, dá-li pán Buoh, spolu shledáme, chci vám to oznámiti. Ačkolivěk na tom sem, že se buohdá tak zachovám, pokudž mi slušně náleží: než poněvadž oni, když jest jejich potřeba, chtějí předse to ztuha bráti, aby mohli také to znáti, že my umíme, děkujíc pánu Bohu, když chcme, také při kom jest jaké šibalstvo ukázati a je v čas potřeby i vyložiti, byť se pak za chytřejší sami u sebe, nežli jsú, drželi.

Také račte věděti, že tento pátek minulý [10. srpna] blízko od Klatov vzali jsú jednoho urozeného člověka Laubského starého, a tak jest hlas puštěn, že by to Janovského rota učinila, ale v těchto nynějších spletcích i v tom se člověk druhdy neví, odkud takové věci pocházejí, gruntovně zpraviti.

Toto mi se zdálo také vám oznámiti, že jest mi přinesen list tento čtvrtek minulý [9. srpna] od krále Polského JMti, ježto tento rozum se v něm zavírá, co mi JMt psáti ráčí: poněvadž tohoto královstvie jest žádost, aby JMKská, pán náš, pro dobré své a tohoto královstvie sem do tohoto královstvie Českého přijeti ráčil, že JMt král Polský také k tomu přistupuje a vésti ráčí, a že to zná, že tak spěšně spolu se JJMti sjeti nemohou oc. I jestliže by páni uherští vždy chtěli takovým sjezdem krále JMti, pána našeho, příjezd do tohoto královstvie zastierati; znáti ráčíte, že by jalové a nepřátelské věci proti tomuto královstvie předsebrali.**) A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a přieteli, abychme se spolu šťastně a ve zdraví

*) Viz Staří letopisové čeští 440, a Dějiny České V. 2. str. 372.

**) Viz Dějiny České od Palackého V. 2. str. 370.

shledali. Dán na Velharticích, v pondělí před hodem slavným Matky buoží na nebesa vzetí léta ɔc. XX°.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu přieteli mému milému.

Jakož ste mi ráčili psáti, že byšte mi prvé psali, než že nevíte, došlo-li mne, což se dotýče toho jednání mezi Štítným*) a Dvořeckými: i nemám v paměti, by mi toho dodáno bylo; než poněvadž ráčíte o to připomínati, tak sem to u sebe rozvažoval, že již do tohoto sněmu pro krátkost času to býti nemuože, neb také Jan Žatecký byl nemocen, než, kterak mi oznámeno, má se zase lépe. Nežli tohoto sem úmyslu, že jemu bez meškání psáti chci, aby on Štítnému oznámil, aby o tu věc před námi stál v Strakonicích ve čtvrtek po svatém Bartoloměji najprv příští [30. srpna], a vy že byšte též ráčili Dvořeckým oznámiti; nebo k tomu času, dá-li pán Buoh, po sněmu budu moci dobře do Strakonic na ten den jmenovaný přijeti; ač bych k vám rád na Krumlov přijel, ale ráčíte znáti muoj spuosob a nynější má zaneprázdnění i pro tu jízdu, kteráž po krále JMt býti má; ale proto, jakž budete ráčiti míti, tak učiniem. Jedné mi račte oznámiti; pakli mi neoznámíte do svatého Bartoloměje, tehdy již tak udělám, jakž vám tuto píši, aby to jednání v Strakonicích bylo; a dá-li pán Buoh zítra chci o to do Prahy k Žateckému poslati; pakli by se ta věc měla změniti, nepochybuji, že on tu také pojede, kde bych mu oznámil.

Také jakož se ráčíte dotazovati, kterak těm říkají, jako zde sedí, ježto byli při tom vzatku Táborském: i říkají jednomu Bartoš Filipec a druhý Zahořanského syn; než obávám se toho, že jest mnoho urozených lidí v tom tovařišstvu bylo. Mám za to, že o tom již ráčíte věděti, že voheň byl položen v Strakonicích, a že dvě stodole shořely; a tak vždy neřád po neřádu.

Račte také věděti, že sedí dva z Janovic na Petršpurce, kteříž jsú Heřmana Janovského pomocníci, a mnoho jsú vyznali na rozličné osoby a najvíce z měst; a mám za to, že k tomu přijde, aby byli posláni na hrad Pražský.

Psal jest mi také Rendl, ježto mi toho dnes dodáno, o některé věci: ježto mi se zdá potřebí na to rozmysliti a toho považiti, ježto nynie nemám toho spuosobu o tom široce psáti, než poznám-li toho potřebu další, chci vám při lepší prázdnosti o tom něco napsati; a tak sem srozuměl, že on Rendl chce brzo jeti k králi JMti a snad i na Krumlově se staviti.

Poněvadž v tomto královstvie mor se začíná, mám to v paměti, že ste mi byli ráčili první mor vody z vitreolím pálené poslati, a mám za to, že také nějakého koření k tomu jest přičiňováno: i velmi jest ta voda dobře proti zlému povětří prospievala, když jí některá krůpěje byla vlita do jiné vody, kto ji pil a po tom se potil; i prosím vás, račte té vody pro sebe, pro mne a pro jiné přátely brzo zjednati, mně jí něco poslati, a já vám toho rád zasloužím.

*) Rodopisná data o Štítných viz v Památkách archaeologických.

Jakož ste mi také ráčili psáti, že za to máte, kterak vás dochází, bude-li tak, že mi brzy dobrú novinu oznámíte: i pán Buoh všemohúcí rač to dáti, nebo již sme tolik zlých novin slyšeli, abychme se buohdá zase dobrými novinami potěšili.

Posel váš přinesl mi kus rudy vaší, ježto sem tomu rád, že vám se čím dále ruda šlechtí a polepšuje; a také vám teď z jednoho dolu svého kus rudy posýlám, kteréž jest dnes v pondělí a k tomu podobné několiko centnéřuov ufato a poraženo; a také i prvé vždy tak pomalu rudy sekáme, a jest naděje, že buohdá brzo bude jí drahně; než šmelcíře nynie nemám a již jeho potřebuji; než-li dělám mlýn, ježto se některá ruda mleti nebo puchovati muší, neb, tak zprávu mám, že má býti užitečněji.

Toto mi se také zdálo vám oznámiti, že jest mi Procek z Turoně psal, že ještě král Polský JMt s Mistrem pruským smlouvy nemá, než že opět znovu smlúvají, ale proto král Polský JMt že jakéhos města Mistru pruskému dobývá. Také račte věděti, že jest mi on Procek psal, že krále Polského JMti lidé porazili Tateruov nedávno na III^{M}, a že se jedná mezi králem a Mozkvany příměří.

250.

Janovi z Rožmberka, aby k němu na Velhartice přijel.

Na Velharticích 1520, 13. srpna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3749 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, kterak by v Strakonicích oheň byl položen a že jsú dvě stodole shořely: i nerad toho slyším, a již se vždy čím dále více neřád rozmáhá. Při tom ste mi oznámili, že byšte ke mně přijeti chtěli: i račte věděti, že tento týden ani potom za některý den na Blatné ještě nebudu; než prosím, račte přijeti na Velhartice tento čtvrtek [16. srpna] k večeři, a rád vás jako svého milého přítele uhlédám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorství Českého ͻc, a hajtmanu kraje Prachenského, panu přieteli mému milému.

A jestliže tento čtvrtek budete moci ke mně na Velhartice přijeti, prosím, račte někoho ten den napřed poslati tím zážeji, abych se věděl čím spraviti. A sluší vám na tento čas a tak každému z nás na cestě opatrně jeti, neb v těchto nynějších nespuosobích druhdy nevíme, kto jest nepřítel anebo přítel.

251.

Petrovi z Rožmberka o jmenování Jana z Pernšteina komorníkem v markrabství Moravském; o čem se stav městský na sjezdu v Praze usnesl v příčině gubernatora; jaké listy král Ludvík do krajův království Českého rozeslal, v Slezsku i v Lužicích že hotovost nařídili, o válečné výpravě Mistra pruského proti králi Polskému, Jakub Salza že jest zvolen biskupem Vratislavským.

Na Sýcově 1520, 24. října. Orig. v arch. Třeboň. č. 3755.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! S pravú věrú rád sem slyšel, že se

dobře máte a zdrávi jste. A jáť také, pánu Bohu všemohúciemu, děkujíc, dobře se mám a zdráv sem i s svú rodinú, i s těmi se všemi svými, kteří sú se mnú na Sýcov přijeli. A jakž sem na Sýcov přijel, již jsú tomu včera dvě neděle minuly.

Jakož ste mi ráčili psáti, že by pan Jan z Pernšteina byl komorníkem v Moravě: i vím již to prvé od pana písaře,*) a potom psal mi o tom také pan podkomoří.**) Pak ač on pan Jan byl prvé tím komorníkem a potom hejtmanem v tom markrabstvie, i jestliže jest k něčemu vyššiemu nesahal, mně se zdá, že jest mohl radši při hejtmanství zuostati, nežli to komornictví na se vzíti. A slyšel sem, že jest ten hlas puštěn, že Moravané nechtěli bez toho býti, a jakoby jim to k vuoli učinil. Pak pán Buoh ráčí znáti tajnosti lidské a každého z nás jeho srdce.

Oznámeno jest mi z Prahy, že by města nedávno v Praze sjezd měli a to snad mezi sebou rozjímali, že bez krále JMti aneb bez gubernatora býti nemohou. I nač se to vztahuje, nepochybuji, než že tomu ráčíte rozuměti. A protož s jinými pány a přátely našimi sluší toho nedopouštěti, aby měla jaká nová věc v tom předsevzata býti, čehož jest již v množství letech nebylo. Neb poněvadž v mladších letech pána našeho krále JMti několiko let mohli jsme bez gubernatora býti, také buohda doněkud aneb za puol léta býti muožeme. Nebo že jest král JMt tohoto času do královstvie Českého nepřijel pro toto nakaženie povětří: to nic divného není, poněvadž jiní mnozí rádi se toho vzdalují. Než za to mám, když buohdá zase v tom královstvie dobré povětří bude, že JMKská mezi nás svým příjezdem nebude ráčiti prodlévati.

Což se novin dotýče, račte věděti, že jest od krále JMti, pána našeho, přijel ke mně před včerajším komorník s některými listy. I také přinesl mi listy do krajuov královstvie Českého, kteréž sem již do Čech poslal. I co JMt do každého kraje psáti ráčil, teď vám toho přípis posílám latině, tak jakž psáno; toho pak nevím, lépe-li jest, čili aby se bylo česky psalo. Než že JMKská k lásce a k svornosti napomíná, aneb k nějakému řádu, to mi se dobře líbí jedno pro města, aby zbytečně mimo řád a právo kvapni nebyli, a druhé pro ty některé, kteříž by městóm rádi zle činili, na řád a právo se neohlédajíc ani snad na svú poctivost; ješto takové věci jsú znamenitě škodné, a má-li dobře býti, brzké nápravy potřebují.

Také račte věděti, že zde v Slezsku i také v Horniem a v Dolním Lužickém markrabství na hotově se mají; jakož tento pondělí minulý toto Slezsko měli jsú v Vratislavi sjezd a na tom zuostali, aby hned dva tisíce lidí hotových měli pro domácí potřebu, i také pro potřebu, pokudž by byla vuole krále JMti, pána našeho, ku pomoci krále Polského JMti. Neb přitáhlo jest z říše ku pomoci Mistru pruskému proti králi Polskému JMti, jakž jest slyšeti, lancknechtuov dosti přípravných na XIIII^M^ a jízdných také dobře strojných na II^M^ koní, kteří skrze markrabě Joachyma zemi upřímo do Polsky táhli. A jakž hlas puštěn, že jednoho městečka při pomezí v Polště,

*) Radslav Beřkovský z Šebířova. **) Burian Trčka z Lípy.

ježto nějakými valy bylo obděláno, dobyli, a že s sebou drahně děl mají. Než toho nevím, co to jest, že v tuto potřebu tohoto času odtáhlo drahně lidí z Moravy a Slezska a někteří snad i z Čech od krále Polského, kteříž u JMti v službě byli; toho pak nevím, proto-li, že by se jim slúžiti nechtělo, čili že by se králi nelíbili. Než také slyšeti, že by JMt něco jiných lidí v službu přijal. Také toto sem slyšel, že by něco lidí z Polsky blízko od pomezí do Vratislavě ujeli, snad chtějíce radši novin poslúchati o té válce, nežli by měli sami v ní býti. Král Polský JMt také již leží polem asi okolo XXVIII mil odsud. A kterak slyšeti, že má již při sobě v poli lidí okolo XXX[M] jízdných a pěších; a v tom počtu že by mělo býti okolo VI[M] koní Tateruov. Také i toto slyšeti, že jest veřejně všecko své královstvie ku pomoci obeslal, aby k JMti táhli pod ztracením svých statkuov, a že množství lidí rozličné zběři k JMti jede a běží, a že jest ta naděje, že v malém času bude míti při sobě na LXXX[M], a některým se zdá i na C[M] lidí. Než proto ne každý v kyrysu bude; a jakžkolivěk jest, JMKské dobrého bych přál, a v tak velikém počtu proto, za to mám, že drahně tisíc zbrojných a strojných lidí bude.

Nežli jakož sem k vám psaní z Žitavy učinil, mám za to, že sem také to byl napsal, že kníže Fridrich Lehnický počel jednat o pokoji mezi JMtí králem Polským a Mistrem pruským; a to jistě vím, že jest u krále Polského JMti byl, a odtud že jest jel k Mistru pruskému konečně. Než co jest zednal, toho ještě nevím. Již některé drobnější noviny propouštím, abych vás mnoho psaním nezaneprázdnil.

Než toto také račte věděti, jakož jest pan Jakub z Salce, hejtman knížetství Velikého Hlohova a doktor, volen za biskupa Vratislavského řádně od kapitoly Vratislavské, že má v tom velikú překážku při králi JMti, pánu našem, a jakž zprávu mám, i při otci svatém papeži skrze pana markrabí Jiřieho JMt, že by toho chtěl dopomoci bratru svému, snad více mocí nežli právem spraviti; ješto kdyby ta věc pruochod měla, bylo by znamenitě ublíženo svobodám královstvie Českého. A o tom nynie širšieho psaní zanechávám, než sluší nám Čechóm podle našich svobod státi v tom i v jiném. A v této věci dosti by se Slezákuov podle nás našlo, a mám konečně za to, že bychme v tom také podle sebe krále Polského JMt za skutečného pomocníka našli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a příteli, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Sýcově v středu po hodu svatých XI[M] panen léta ꝯc. XX°. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc.

[Cedule.] Muoj milý pane a příteli! Tak sem učinil, jakž ste mi psáti ráčili, že vám zvláštním listem na to odpověď dávám, co ste mi o pana Wolfa Dobrohosta, což se úřadu Tachovského dotýče, psali. A poněvadž mi pan Kristofor z Švamberka také o to psal, dal sem jemu také na to odpověď, ale krátkou. I kdybyšte měli k němu do Pasova jaké poselství, prosím, račte jemu také to oznámiti, co sem vám

psal i tyto noviny. A poněvadž jsú spolu s panem Hendrychem, bez pochybení že jeden druhému to oznámí. Také jestliže nevědí, co sem vám prvé z Žitavy psal, rád bych, abyšte při tom jim to také ráčili oznámiti, a zvláštně která jsú v Uhřích biskupství na tento čas prázdná, leč by je JMKská těchto dní rozdati ráčil, ač snad tohoto času neslušelo by tím pospiechati, dokudž JMt lépe opatřen nebude ɔc a JMti dvuor.

Kterýchž jste mi ráčili koní puojčiti, proto sem jich vám ještě zase neposlal, aby se po jízdě povystáli, a také že bych jim chtěl polehčiti; nebo chci po této neděli příští některý den na Ploskovice po vína nová poslati, i chtěl bych při tom poslati vaše koně, a to, což oni nésti by měli, aby se to až na Ploskovice na voze vezlo, aby potom tím snáze odtud k vám na Krumlov dojíti mohli a to donésti. A toto mi se ještě zdálo krátce napsati, což se pana Jana z Pernšteina dotýče, že tento nynější pan hajtman Moravský, podle zdání mého, bez zvláštnie [sic] svého dobrého s těžkem jemu neb jinému snadně svuoj úřad pustí.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu přieteli mému milému.

252.

Petrovi z Rožmberka v příčině obeslání od Pražan i měst Petra Sudy z Řenec a jeho ochrany od stavů vyšších ɔc.

Na Sýcově 1520, 19. listopadu. Orig. v arch. Třeboň. č. 3761.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že jest mi psáno z Čech i také zvláštně od pana kancléře, kterak by pan Suda*) byl obeslán od Pražan a jiných měst, a že on pan kancléř**) táhne jeho retovat, také mne napomínaje, co by mně v tom náležalo učiniti, i o muoj příjezd píše mi do toho království ɔc. A tak z toho rozumiem, že se v tom království Českém veliký neřád od měst netoliko v tom, ale i v jiném začíná, a že oni města málo se na tuto ránu boží i na našeho pána svého JMKskú a na řád a právo vohledají; ač prvé kto z nich co lotrovsky udělal, žádal býti při právu zachován, ješto tak sme činili; ale když zase oni měli též učiniti, málo se to v skutku shledávalo. Neb to bývá, ktož sobě málo poctivost váží, že také jiné věci zlehčuje; a kdybych měl mnoho o jich cti psáti a zvláště některých z nich, snad bych se nepotřebně zaneprázdnil, poněvadž jest věc vuobec vědomá, že ktož čeho nemá, že ztratiti nemuože, než ktož by chtěl prvniech svých skutkuov zlých litovati, neměl by jich novými zlými účinky obnovovati.

I muoj milý pane a příteli! Poněvadž sem úřad svuoj bez mé v Čechách přítomnosti panu Hynkovi Bořitovi z Martinic a na Smečně, kterýž jest také jedním soudcem zemským, poručil, mám za to, že beze mne na tento čas tolikéž by mohl, což úřadu mému náleží, dosti učiniti, jako bych tam byl, a že v tom nic se mnú

*) Petr Suda z Řenec, viz Palackého Dějiny V. 2. str. 375. **) Ladislav z Šternberka.

neobmeškává, a zvláště poněvadž sem se tomu (by takovú věc města před se bráti měli) nenadál. Neb prvé když sme s nimi zjevně u velikých ruoznicech byli a naši stavové, odjiežděl sem z toho královstvie a mnohem delší čas se nevracel, a proto nic se tak zjevného a tomu království škodného nestalo, a právo předse stálo a přetrženo nebylo, jakož ještě bohdá nebude. Však psal sem panu kancléři, že do toho království chci přijeti, ale v tak nenadálé příhodě nemohu se tak spěšně vypraviti, neb i některé služebníky rozpustil sem a jinam odpustil, a rozumiem tomu, že jest mi potřebněji opatrně do Čech jeti, nežli když sem odtud do Slezska jel. I poněvadž nepochybuji, nežli že o tom o všem ráčíte, což se již tam v Čechách puosobí, dobrú vědomost mieti, za to vás prosím, račte mi oznámiti, jestli toho pilná potřeba, abych do Čech jel. Pojedu ve jmeno boží, ač téměř již všudy při mých zámcích tam jest povětří nakažené. Ale někde bych jinde, dá-li pán Buoh, pobyl, ač to bez nákladuov býti nemuože, však pro svú vlasť netoliko statku, a pro naše svobody, ale i hrdla sluší nasaditi; a poněvadž jistě v tom jiného neobmajšlím, nežli že bych rád dobrému a pokoji, a zlí aby pruochodu neměli, mám to doufání ku pánu Bohu, že náš pomocník býti ráčí i také od zlého nás zachovati. Pakli by ještě mého příjezdu do Čech, a že by se to mohlo nějakterak jináče opatřiti, nebylo tak spěšně potřebí, také prosím, co jest v tom vašeho zdání, že mi oznámiti ráčíte; neb mám některé dosti pilné své věci zde jednati, a naději se i obeslání od krále JMti, abych k JMti jel. Ale znám to, že by mi se to již nevelmi nynie trefilo, dokudž nezviem, na čem ty věci v Čechách jsú postaveny.

Než toto také račte věděti, ač sem nedávno od krále JMti, pána našeho, u sebe poselství měl, i také svého posla brzo od JMti k sobě očekávám, ale dnes ráno poslal sem k JMti, o těchto věcech, co se v Čechách děje, JMKské oznamuje. A trefilo mi se dosti dobře, že pan Kašpar Goč přijel ke mně na Sýcov, kterýž jest u JMKské komorníkem a jede nynie od krále Polského JMti, ješto byl tam v poselství; i tomu sem dal artikule sepsané, co má na JMKskú vznésti, ješto bylo by o tom mnoho vypisovati; nežli mám za to, že v tom pilnost mieti bude. A kdybych nebyl tak velmi zaneprázdněn, poslal bych vám toho přípis, ale jest na několika arších psáno, ješto písaři nynie nemohou postačiti pro jiná psaní toho přepisovati. A ač JMKská jest pán mladý, ale mohlo by se snad trefiti, že by i v té mladosti s boží pomocí mohli býti lotři strestáni; neb jistě již neznám, aby dobrotou takoví lidé, neb jest toho prvé zkušováno, napraveni byli, nežli bohdá aby bezděky dobří býti musili.

A tomuto sem srozuměl, že Pražané a města ten hlas pouštějí, což před se berou, že to činí podle práva pro některé neřádné věci. I ktožby tomu věřil, musil by málo v našich práviech a svobodách svědom býti, neb jest jináče právo zřiezené, než kterak by oni to vykládati chtěli. Nebo věc jest vědomá, co sou někteří Klatovští

činili i někteří z jiných měst, ješto jsú zřetedlní psanci: a proto není na ně mocí saháno, nežli pořadem práva hledíno. Ač proto až do dnes tomu jsú dosti někteří z nich podlé práva neučinili, a vždy jest se to snášelo, ješto mohlo na ně slušně saženo býti; ale tuto právem jsú proti osobám z našich stavuov nesáhli, nežli hned mocí; a buď ktožkoli vinen neb nevinen, a zvláště ktož jsú osedlí, má prvé předjíti právo nežli moc. A protož nerušíce práva, nežli při něm stojíce, jakož sluší od něho nepouštěti, proto za to držím, že mocí zase proti takové jejich moci muože býti slušně a spravedlivě odepříno, i na takové lidi, kteří jsú se počátkem té moci proti řádu a právu dopustili, na ně saženo; a proto právo že nebude uraženo, než mám za to, že by se tím tvrdilo, kdyby se těmto, ktož proti němu činí, netrpělo. I poněvadž pan kancléř táhl jest Janovic a Sudy retovat, ač jestliže jest v čas přijeti mohl, sem té naděje, že jest jich také jiných drahně z pánuov a z rytieřstva bylo a poslalo, jakož povinni jsou byli, ktož jest byl k tomu napomenut. A poněvadž odtud lidé moji blízko sou, mám za to, že sou také k té potřebě napomenuti a některý úředník muoj; ješto což jest podle práva i také pro naše svobody, sluší toho neobmeškávati a jedni druhých neopouštěti, a zvláště proti takové nenadálé svévolné moci, ješto snad někteří z těch měst pod tím vyzdvižením rádi by svá předešlá lotrovství přikryli. Pak jakž jest se tam kolivěk u Janovic puosobilo, aneb kterak komu dařilo, s těžkem to, když žádného prostředku není, snadně zastaveno bude, aby se jedni nad druhými nemstili. A my sme povinni svých stavuov neopouštěti, jakož snad, jestli toho potřebí, pan Hynek Bořita na mém místě stavy k vojenskému na pole vytržení obsílá; jakož jestli toho potřebí, nesluší tím dlíti, než což by mohlo býti najvalněji, se strhnúti někde nedaleko od Janovic aneb od Klatov; však proto majíce každý špíži s sebou, aby jedni druhým zvláštniech škod nečinili. Neb kdyby se tou věcí váhalo, snad by města ještě větší zpouru vzeli, chtějíce svú moc svévolnú provozovati, a někto z našich mohl by se nad našimi stavy rozpačiti; ješto sme povinni pod velikými závazky při našich práviech a svobodách státi a sebe neopouštěti, nežli skutečně sobě radni a pomocni býti. Leč by kto chtěl nad svú se ctí zapomenúti, ješto o žádném dobrém té naděje nejsem. I kterak jsou ty věci při mně, zdálo mi se vám o tom napsati, a nepochybuji, že také s jinými pány a přátely našimi ráčíte o to péči mieti, což by bylo toho království a našich stavuov dobrého, aby ten stav městský v svém neslušném předsevzetí pruochodu mieti nemohl; neb již příliš chtí své vuole užívati, i na to se neohlédajíc, které sme k nim povolnosti mnohé ukazovali a činili. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Sýcově, v pondělí den svaté Alžběty léta ɔc. V^C^XX°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

253.

Janu Sulkovi, purkrabímu na Blatné, že nemůže chrániti těch, kteříž Zdeňka Malovce přechovávali, poněvadž týž za nepřítele země jest vyhlášen; jak se má zachovati, kdyby honěno býti mělo.

[1520.] Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3766.

Jakož jsi mi psal po tom poslu,kterýž jest z Sýcova na Blatné byl, kterak by někteří služebníci moji, totiž pan Korbel a pan Bohuslav Kalenice, s tebú mluvili, jestliže by na ně města chtěli sahati, je bráti a dobývati pro přechovávánie Malovce, aby jim s lidmi mými raden a pomocen byl, ježto z toho tvého psaní tomu sem šíře porozuměl. I věz, že bych jich nerad opustil, a muožeš jim ode mne pověděti, že což k poctivosti mohu, že pro ně rád učiniem; nežli poněvadž jest on Zdeněk Malovec za nepřítele v tom královstvie Českém vyhlášen, a obecní svolení jest, ktož jest jednoho stavu aneb některé osoby z obyvateluov toho královstvie nepřítelem, že jeho všickni za nepřítele míti mají ɔc, i jestliže by který z nich takového nepřítele přechovával, aneb jejich synové, aneb služebníci, že by s tím nepřítelem bývali a podle něho jiným škodili: v tom pro ně, což by mi byla duotka poctivosti, ani pro žádného nic učiniti nemohu a nemíniem; neb poněvadž sám mnohé jsem věci trpěl a snášel a ještě do boží vuole úmysl snášeti mám, nechtěje poctivosti uraziti, než toho času ve jméno boží čekati, až také spravedlivost svuoj pruochod míti buohda bude, pak čehož mi nesluší pro sebe samého učiniti v takových věcech, i tolikéž pro jiného. Než jestliže ho a takových lidí nepřechovávají a těch, kteříž s ním neb s nimi v jízdách bývají, tehdy jestliže by na ně buďto města anebo kto jiný chtěl neb chtěli mocí mimo řád a právo sáhnúti: neopouštěj jich a buď jim raden a pomocen i s mými lidmi, a k témuž muožeš jiné sousedy a obyvatele tohoto královstvie napomenúti, neb nám přisluší v tom sebe neopouštěti. Než to jest rada má předkem, aby těch nepřátel ani jiných nepřechovávali žádný a jim nepomáhali, tak dobře míniem na sebe jako na jiného, jakož buohdá toho nečiniem a s boží pomocí činiti nebudu; a ktož též činí a se zachová, povinni jsme sebe neopouštěti před každým bezprávím a mocí svévolnú, tak jakž obecní svolení zemské jest.

Také jakož jsi mi psal, že by chtěl jeti ku pánu z Rožmberka a o to radu vzíti, což se těch dobrých lidí, kteříž mají na se péči od měst, dotýče: i jestližes u pána z Rozmberka byl, sprav se v tom jeho radou; než mněť se zdá, co píši o Korbelovi a o Kalenicovi, žeť jest věc jedna k druhé podobná. Však jestliže by na toho kterého aneb na kohož kolivěk města neb ktož kolivěk z domnění sáhnúti chtěl, opomítaje v tom řád a právo, nechtěje po právu jíti nežli moci užívati, a byl pokřik učiněn, že na tohoto táhnú aneb tohoto dobývají: tedy hoňte veřejně, a jiné také napomeňte vedle zřiezení zemského, aby též učinili. Nežli proto opatrnost za-

chovaj, abyšte zbroje měli kromě ručnic; a také byl-li by veliký počet těch lidí, kteříž by chtěli neřád počíti, proto jiných sluší vám ku pomoci sčekati, abyšte škody a lechkosti neměli. A kteří s ručnicemi jezdí, buď z měst, neb kto jiný, na ty se muože sáhnúti vedle zřiezení zemského; nebo by pak měl kto i dobrú při a měl z sebú ručnice, tehdy pro ty ručnice své by pře pohoršil a mohlo by k němu saženo býti; a zvláště kdyby byl pokřik učiněn, mohou se takoví honiti slušně a s poctivostí.

Toto také věz, že při odjezdu svém z královstvie Českého poručil jsem úřad svuoj až, dá-li pán Buoh, do něho zase vrácení, panu Hynkovi Bořitovi: i jestliže by pro kterú věc obsielal aneb do toho kraje psal, ježto by se úřadu mého dotýkalo a k vopatření náležalo, v tom se měj hotově s lidmi mými, jakož jiní též jsou povinni učiniti. A kdyžby toho potřebu poznal, také i jiným mým úředníkóm to oznam. A pánu z Rozmberka již jsem to také oznámil, že jsem na tento čas úřad svuoj jemu panu Hynkovi Bořitovi poručil.

[Cedule.] A jestliže by přišlo k takovému jakému valniemu z hodné příčiny honění, tehdy zdá mi se, aby tu věc také oznámil netoliko blízkým sousedóm, ale také do Strakonic, do Horaždějovic, na Zvíkov, na Lnáře, do Mirotic, do Březnice, a kdežť by se více zdálo. Než jestliže by kto lotry vyzdvihal podle zřiezení zemského, to jest věc jiná, toho nemá býti bráněno, ačkolivěk ktož by nechtěl dopustiti vyzdvihnúti a své právo měl, má se jím sám dáti podle práva ujistiti.

[Bez místa i datum.]

In tergo: Od najvyššieho pana purkrabie Pražského panu Janovi Sulkovi, purkrabí na Blatné.

254.

Petrovi z Rožmberka o příčinách, proč se svým do Čech příjezdem nepospíchá; o sjezdu krále Římského, krále Ludvíka a knížete Ferdinanda; že posly krále Římského a krále Ludvíka k sobě očekává, kteříž mají mezi králem Polským a Mistrem pruským smlouvu ujednati ɔc.

Na Sýcově 1521, 10. ledna. Orig. v arch. Třeboň. č. 3769.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste ráčili času minulého mně i také Václavovi Trčkovi, písaři úřadu mého, psáti, to jest mi on poslal a tomu sem porozuměl. I račte věděti, že sem na tom byl, chtěje již do Čech jeti, ale některé příčiny mne zdržovaly a pilné potřeby; ješto potom tomu ráčíte porozuměti, že jistě svým příjezdem do Čech neprodlévám z úmysla, a že také i zde to jednám, že se muože bohdá k něčemu dobrému trefiti a hoditi. Než po poslu a zvláště na tak dalekú cestu nehodí se o tom široce vypisovati.

A jakož ste mi ráčili psáti, kdybych do Čech přijel, že bych mohl při vás pobýti v dobrém povětří, a že byšte mne ráčili rádi viděti: i z toho vám velmi dě-

kuji a o tom sem nepochyboval a nepochybuji; jakož také ten jsem, což bych mohl vám k vuoli učiniti, že bych rád s pravú věrú učinil. A prosím, račte mi oznámiti, ještě-li jest u vás dobré pověttí; než jestli že by se pokazilo, jest jistě slušné, abyšte v něm bývati neráčili.

Což se dotýče mého příjezdu do Čech: porozuměl jsem již potom z některých psaní, že již tak veliká potřeba toho není, kterak jest byla naděje toho času, když ste mi psáti ráčili. A protož již z té příčiny tak tam nepospiechám a také i z té, že bych rád to k místu přivedl, což sem jednati začel; neb mám za to, když, dá-li pán Buoh, vám to oznámiem, že nebudete ráčiti toho hyzditi, než že spieše bude se vám to líbiti.

Také ráčili ste mi oznámiti některé noviny, což se krále Římského a krále pána našeho JJMtí a kniežete Ferdinanda dotýče, a že by měl býti o to sjezd v Švabšverdu ɔc: i račte věděti, že jest mi potom ráčil psáti král Polský JMt, že by ten sjezd měl býti a těch svadeb dokonání v Linci, a že by tu mělo býti mnoho znamenitých lidí, jakož jest podobné, že při takových králích znamenití lidé budou. A rád sem tomu, jedne pán Buoh všemohúcí rač to dokonati, že bude tak blízko od vás a od pomezí Českého, neb i tomu královstvie muože to býti k dobrému. A mám za to, že již král Římský JMt drží sněm říšský v Vrmusu [sic].

Jest mi psáno, že krále Římského a krále pána našeho poslové JJMtí mají brzo jeti k králi Polskému JMti, aby mezi JMtí a Mistrem pruským smlúvu jednali. A ti poslové, jakž mi psáno, mají zde v Sýcově nocleh mieti. I někto od krále Polského JMti také že by měl ty časy sem přijeti. I již jich očekávám. A které sú toho vše příčiny, k jinému času k oznámení zanechávám.

Jiných novin menšiech v straně ponechávám, než naději se, že král JMt, pán náš, ráčí se k tomu královstvie Českému brzo přiblížiti; než ještě mi se o tom nezdá hlásiti. Než když o tom něco jistšieho zviem, jakož se brzo naději, chci vám to oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane a příteli, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Sýcově ve čtvrtek po hodu božieho křtění léta ɔc XXI°. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

255.

Vyzývá stavy kraje Prachenského (i celého království) k vojenské hotovosti proti odpovědníkům, nepřátelům krále i království Českého.

Na hradě Pražském 1521, 22. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3779 nepag.

Urozeným pánuom pánuom, urozeným a statečným pánuom rytieřstvu, urozeným vladykám, moudrým a opatrným městóm kraje Prachenského, pánuom a přátelóm mým milým. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabě Pražský.

Službu svú vzkazuji, páni přátelé moji milí! Poněvadž v tomto královstvie, a tak mám za to, jinde mnoho na tom a snad najvíce záleží dobrého, aby lidé v pokoji jsouce, řádem a právem svých spravedlivostí docházeti mohli, a ktož by chtěl to dobré rušiti jakýmžkoli spuosobem neřádným a vajtržností, slušné jest toho nedopouštěti, nežli k tomu se tak míti, aby každá dobrá věc, ktož by chtěl proti ní činiti, obhajována byla; jakož v tomto království to jsme povinni činiti, kterak obecná svolení ustanovena jsú i dskami zemskými tohoto královstvie Českého zapsána a stvrzena. Také ještě někteří odpovědníci a nepřátelé krále JMti, pána našeho milostivého, a tohoto královstvie jsou, ješto časuov těchto nedávno minulých vohni i šacunky škody jsú některým obyvatelóm tohoto královstvie činili, a poněvadž se již léto přibližuje snad ještě více škoditi úmysl mají: i z těch ze všech již dotčených příčin a nechtěje v tom nic obmeškati, což by k úřadu mému náleželo, opatřiti a k čemu lidi napomenúti, protož VMtí a vás všech vuobec a každého zvláště žádám, a puokudž mi náleží, i napomínám, že VMt všickni a každý z vás ráčíte skutečnú vojenskú hotovost hned brzo bez prodlévání míti a k témuž své lidi a poddané přidržeti; neb toho znám slušné příčiny a potřebu, jakož z tohoto psaní tomu také zřetedlně srozuměti muožete. Neb když hotovost mieti budeme, ktož by chtěl jaký neřád proti řádu a právu před se bráti, aneb nepřátelé jestliže by chtěli jaké škody činiti, snáze budeme moci s boží pomocí tomu všemu odepříti i jejich pomocníkóm a fedrovníkóm, a toho, co sme povinni, dostatečněji obhajovati. Ale že časuov předešlých také někdy k tomu podobně psával jsem, než málo jsem poznal při mnohých, aby se k takové hotovosti strojili, jako by na to málo dbali: však již prosím i napomínám, že ráčíte tu hotovost skutečně předsevzíti, aby bylo známo a zřetedlně ukázáno, že žádným v tom nehotovostí neschází, nežli že se k tomu tak máte, kdyby k takové potřebě přišlo, že se ráčíte dáti a s tou dostatečností, kteráž k tomu náleží, najíti, kdybych podle úřadu svého obeslal, že jest při vás ta dostatečnost a hotovost, což sluší učiniti každému z nás podle povinnosti k dobrému obecnímu tohoto královstvie. A při tom aby se ukázala zřetedlnost, že milujete obecné dobré, když při VMtech skutek se pozná, že jste podstatni se vším dostatkem k zkažení zlého a k obhajování dobrého, aby řádem a právem, jsouce lidé v bezpečnosti, mohli spravedlivosti dosahovati a pokojně každý podle stavu svého svých statkuov užívati; neb nejsnáze s boží pomocí takovou podstatností budeme moci v řádu a v pokoji býti. Ješto o VMtech všech té jsem naděje, jakožto o milovnících obecního dobrého, kteréhož všickni, kteříž jsme pod řádem a právem, potřebujeme, že toto mé psaní a napomenutí ráčíte k sobě příjemně přijíti a podlé toho a tak skutečně se zachovati. A do jiných krajuov tohoto královstvie Českého též píši. Dán na hradě Pražském léta ͻc XXI° v pondělí před hodem svatého Jiří.*)

*) Viz Dějiny České V. 2. str. 385.

256.

Prosí Petra z Rožmberka, aby do Prahy jako soudce zemský přijel v příčině slyšení Petra Sudy z Řenec proti Klatovským a jiných pánů proti Táborským.

Na hradě Pražském 1521, 6. května. Orig v arch. Třeboň. č. 3783.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznamuji vám, že jest na mne vznesl pan Petr Suda a mne žádal i napomenul, kterak sú jemu Janovice vzaty, a co jest se jemu stalo od Klatovských, abych na ně úřadem svým sáhl a práva jemu dopomáhal. Také někteří urození lidé téhož sú na mne žádali, kterýmž sú jejich statkové páleni, abych jim práva dopomáhal na Táborské; ješto o tom o všem bylo by mnoho vypisovati. Než proto já nechtěje rád nic kvapně učiniti, obeslal sem Klatovské, aby přede mnú a úřadem mým na hradě Pražském stáli v středu na suché dni letniční [22. května] najprv příští ve XII hodin a toho se spravili. A Táborské obeslal sem, aby také stáli a spravili se po tom na zajtří ve čtvrtek [23. května]. I znaje to, že taková věc jest pilná a znamenitá, prosím vás, pane a přieteli muoj milý, že v uoterý svatodušní [21. května] do Prahy přijedete a toho mi slyšeti na zajtří v středu na suché dni, tak jakž vám oznamuji, i potom ve čtvrtek pomuožete. Neb o též sem psal jiným pánóm a vladykám, úředníkóm a súdcóm zemským, za též jich žádaje, abychme společně to při úřadu mém rozvážili, což by za spravedlivé bylo k stvrzení řádu a práva, aby se žádnému ukrácení nestalo; a při tom také, pokudž jest možné, aby se to obmysliti mohlo, což by bylo k obecnému dobrému tohoto královstvie. Ježto sem té naděje, pro tak pilné věci a znamenité potřeby, že sobě té jízdy učiniti neobtiežíte. Dán na hradě Pražském, v pondělí po svatém Florianu léta ɔc XXI°.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Petrovi [staršiemu] z Rozmberka ɔc, panu přieteli mému milému.

257.

Petrovi z Rožmberka o sněmu v Roudnici, o příjezdu královského posla Jiříka Charváta a nějakého najímače lidí pro krále Franského ɔc.

Na hradě Pražském 1521, 13. července. Orig. v arch. Třeboň. č. 3788.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že z tohoto sjezdu nynějšieho již se téměř všickni rozjeli odsud z Prahy. A na tom jsme zuostali, abychme sněm měli z našich stavuov panského a rytířského tu neděli před svatým Sixtem [4. srpna] v Roudnici, jakož se již listové o to do krajuov píší. A protož již se toho poselství, kteréž mělo k králi JMti učiněno býti, odloží a odložilo až po tom sněmu. Kteráž se pak potřeba na tom sněmu další pozná o to poselství i o jiné věci, tím se, dá-li pán Buoh, šíře

spravíme. Než kdyby nebylo toho sněmu, tak sem srozuměl, že by byli sjezdové po krajích některými stranami, ješto by spíše nějaká strannost z toho přišla nežli obecní dobré. A města také svého stavu sjezd míti mají v Praze při času svaté Maří Majdaleny.

Také račte věděti, že jest k nám posel přijel nějaký pan Jiřík Charvath od krále JMti, pána našeho, s tím poselstvím, že by konečně císař Turecký do Uher táhl, žádaje nás za pomoc. I dali jsme jemu pěknú odpověď, ale na ten jsme konec zavřeli, jakú budeme moci pomoc učiniti, že tepruva z toho sněmu, když se naši stavové sjedou, JMKské konečnú odpověď chcme dáti. A mám za to, že ten Charvath také k vám přijede.

Což se dotýče Zigmunda Kaffunka a Erkuleše, jaký glejt od krále JMti mají, teď vám jeho přípis posílám; JMKská ráčil mi psáti, abych to po zemi oznámil. Ale těm pánuom a z rytieřstva, kteříž se byli sjeli, zdálo se, abych toho zanechal až do tohoto sněmu našich stavuov; neb zdá se nám, že ten glejt není tím pořadem, jakž jest obecné zemské svolení.

Toto také račte věděti, že jest zde nějaký Vlach anebo Francouz od krále Franckého JMti, chtěje přijímati lidi. Ješto o tom i o některých jiných věcech, nemaje prázdnosti k psaní, zanechávám k jinému času, když budu k vám poselství mieti.*) A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském, den svaté panny Markéty léta ɔc XXI°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu přieteli mému milému.

258.

Rozesílá listy po celém království Českém, kterýmiž napomíná, aby vypraveno bylo dle sněmovního svolení pomocné vojsko králi Ludvíkovi do Uher.

Na Točnice 1521, 22. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3791.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným rytířóm, urozeným vladykám, múdrým a opatrným městóm i všem stavóm a obyvatelóm královstvie Českého, pánóm a přátelóm mým milým. Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský.

Službu svú vzkazuji a VMtem a vám oznamuji, že jest ke mně na Točník přijel urozený a statečný rytíř pan Procek Malý z Cetně, sekretář a posel krále JMti, pána našeho milostivého, i ukázal jest mi listy, kterak JMKská po Adamovi poslu ráčil jemu psáti, aby se k tomu přičinil jmenovaný pan sekretář jakožto od JMti posel, aby z tohoto královstvie Českého podle našeho všech stavuov svolení bez prodlévání k JMKské lidé ku pomoci a k vobraně víry svaté křesťanské a JMKské osoby vypraveni byli; a mně JMKská o túž věc také pilně poručiti a psáti ráčil,

*) O všem tom viz Dějiny české V. 2. str. 391.

abych se k témuž, aby k JMKské lidé vypraveni a posláni byli, přičinil; kteréhož listu také pan sekretář dnes mi jest od JMKské dodal. I VMtí a vás všech a každého zvláště se vší pilností žádám a napomínám i prosím, že již tak učiniti bez dalšieho prodlévání ráčíte a, tak jakž jest svoleno, táhnúti a lidi jízdné i pěší vypraviti a poslati, aby se tu a tak na ten den, jakž jest svoleno a kterak sem prvé všem obyvatelóm a stavóm tohoto královstvie psal a oznámil, strhli. I té sem naděje, že se tak zachovati a skutečně to učiniti ráčíte, nebo sú toho jistě veliké a znamenité, pilné, ježto snad vyzší [sic] nemohú býti, potřeby. A žádám, že to ráčíte hned rozkázati v městech a v městečkách provolati. Dán na Točníce v neděli den svatého Mauricí léta ꝛc XXI°.*)

[In tergo]: Přiepisy listuov páně Lvova a Prockova.

259.

Petrovi z Rožmberka o výpravě jeho vojenského lidu do Uher, král Ludvík že na pomoc českou očekává, o válečných i jiných nepokojných zprávách z Uher; že chce úředníky i soudce zemské na hrad Pražský svolati k úradě v příčině opatření proti Turku i proti zbojníkům domácím ꝛc.

Na Točníce 1521, 28. září. Orig. v arch. Třeboň. č. 3792.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že tento váš posel dnes v sobotu na den svatého Václava ke mně jest přišel, a již včera také sem k vám posla svého poslal, oznamuje o tom, co sem lidí služebných zednal. Pak kterak se vám v tom bude zdáti, co mi ráčíte za odpověď po mém poslu dáti, tím se chci spraviti. Než toho sem vám neoznámil, že pavez pěším s vašimi erby nemám, nežli budou ti pěší mieti některé pavezy královské a některé mé. Však proto to bude oznámeno panu hajtmanu toho vojska, kteříž jsú lidé od vás. Neb v tom ve všem všecko bych to rád učinil, což bych znal, že mieti ráčíte. Pak již se na tento čas o více lidí k té potřebě neračte starati. Zdá-li se vám nyní na tom dosti, což sem vám oznámil, že sem zednal, to při tom stuoj. Pak-li ráčíte více mieti, i k tomu se chci rád s pilností přičiniti, aby zednáni byli; než vždy mi jest cos v mysli, že snad muože býti také toho potom potřebí.

Což se novin dotýče, nic zvláštnieho nevím, než což sem vám po svém poslu psal. Nežli račte věděti, že jest mi psal z poručení páně hofmistrova**) pan Vilém Doubravský, že jest psaní učinil jemu panu hofmistrovi pan Jan bratr jeho, kterýž nyní při králi JMti jest, že JMKská na nás Čechy očekává, a že ještě JMti zdá se, že jest měl bitvu svésti s císařem Tureckým, nežli jakoby na nás očekával a na naši pomoc. I pán Buoh všemohúcí rač dáti, aby taková pomoc byla, kteráž by moc tureckú přemoci mohla; ale držím o tom, že více v tom mohou prospěti dobrých lidí modlitby, nežli naše zbroje s mnohými děly a karthúny.

*) Viz Dějiny české V. 2. str. 391 ꝛc.

**) Vojtěch z Pernšteina.

Také viděl sem list, kterýž píše pan biskup Vácovský panu Prockovi sekretáři, že byly králi JMti přišly noviny, že jest Bělehrad dobyt; a potom brzo jiné noviny přišly, že dobyt není. Než jakžkoli jest, kterak jest slyšeti, tuze jeho císař Turecký dobývá a sám osobně že tu vuojště leží.

Páni uherští a obyvatelé toho královstvie, kterak, také slyšeti, dvorně se pletou, a nebude-li zvláštní buoží milosti a pomoci, za kterúž sluší prositi, aby ji ráčil dáti, strach jest, že oni Uhři bez pomoci jiných národuov málo obrání a prospějí. Nébrž toho jest slyšeti, že by někto z nich přál našemu pánu pádu, snad chtěje sám panovati, jakoby tepruva ten uměl, když by v panování všel, Turkóm se brániti a toho královstvie obhajovati.

I poněvadž mne takové věci docházejí, sem toho úmyslu, abych k úterému po svatém Františku [8. října] pány úředníky a soudce zemské, aby se na hrad Pražský sjeli, obeslal, a snad i rady soudu komornieho, abychme, bude-li vuole boží, to obmajšleli, aby netoliko proti Turkóm, ale i proti poddaným neposlušným mohl pán náš některak buohda opatřen býti. A zvláště jestliže by toto nynější stržení lidí z tohoto královstvie JMKské ku pomoci nepodstatně se svedlo, že by snad jedni pomohli a druzí tak nechali, mohl-li by se kterak ten nedostatek, byl-li by, napraviti. Neb i to sem přemajšlel, byl-li by pád na pána našeho, jakož pán Buoh všemohúcí rač zachovati, a na toto královstvie Uherské, že by se mohlo toho dostati také znamenitě tomuto královstvie. Nebo jací jsou dluhové na tomto královstvie a který nedostatek při právu i při některých jiných věcech, bylo by blízko a strach velikého pádu; ještoo tom o všem nemohu nyní široce vypisovati. Než pán Buoh všemohúcí rač všecko v dobré obrátiti.

Jestliže by k tomu čas slúžiti mohl, rád bych se s vámi někde v slušném místě shledal; nebude-li moci býti prvé, ale po tom sjezdu, o kterémž vám oznamuji, že bych položiti chtěl. I prosím vás, pane a příteli muoj milý, když byšte ke mně poselství měli, co jest v tom vašeho úmyslu, račte mi oznámiti. Dán na Točníce v sobotu den svatého Václava léta ɔc XXI°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rožmberka ɔc, panu příteli mému milému.

260.

Petrovi z Rožmberka o novinách z Uher; že ku králi posel vypraven v příčině opatření Hor Kuten, král Ludvík aby tuto zimu do Čech přijel ɔc.

Na Točníce 1521, 18. října. Orig. v arch. Třeboň. č. 3794.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že těchto časuov rozličné sem noviny slyšel z Uher, některé dobré a některé tomu odporné; ale rozuměti jest, že tak noviny smajšleli, kterak kto k čemu náchylnost měl. Nežli včera okolo západu slunce při-

neseno mi psaní od pana hofmistra a poslal mi přípis, co jest jemu psal pan Jan bratr jeho z Uher, jakož vám teď toho přípis posílám, ješto tomu všemu ráčíte porozuměti. A v tom ve všem psaní neznám žádného artikule, z kteréhož bychme mohli mieti potěšení, než čím dále vždy huoře. I rač pán Buoh všemohúcí s námi býti, jest jistě potřebí jako kdy jeho milosti svaté za to prositi.

Jistě nás mnohé toto poslání na pomoc králi JMti proti Turkóm mnoho stojí, a má-li býti v nic obráceno, jest nemalá škoda. Neb i což se vás a mne dotýče, račte věděti, tak jakž jest se také služba na vozníky dala, že těch peněz, kteréž ste ráčili u mne položiti, nic jest nezuostalo; než což jest zbylo, to jest Johannes dal hajtmanu hradu Pražského, aby lidem z toho platil, což jim zaplaceno není, pokudž jim služba trvati má. Já sem také dosti mnoho peněz vydal k takové potřebě, i také panu hrabí, hajtmanu vojsky, dal sem hotových IIII^c ſſ g. českých. I buď ve všem vuole pána Boha všemohúcího. A což sme učinili, to učinili sme bohdá dobrým úmyslem.

A jakož v tom přípisu, kterýž vám posílám, jest také zmínka o mém poslu ꝯc: i poslal sem k králi JMti o některé věci a zvláště také o to, což se Hory opatření dotýče. Neb i včera měl sem od hofmistra horského z Hor Kuten a od úředníkuov mince psaní, že jest již těch hor jistý pád, nebude-li velmi v krátkém času opatření. Toho pak nevím, co pan markrabě k tomu radí; než to viem, že jest zednáno psaní, a tak se naději, skrze něho: jakož jest knieže Opolské pohnán před právo slezské, což se mé spravedlivosti dotýče, že král JMt rozkazuje, aby to bez JMti souzeno nebylo. I zdá mi se, že by bylo slušněji, aby se k tomu přimlúval, aby JMKská, pán náš, radši k svým věcem k vopatření pomáhati ráčil, nežli lidské spravedlivosti a práva zastavovati.

Tento sjezd, kterýž jsme v Praze měli tyto předešlé dny, o to sme přemlúvali, aby ti byli napomenuti k pomoci, kteříž sú jí ještě, jakž o některých slyšeti jest, proti Turkóm neučinili. A také to sme rozvažovali, že jest potřebí sněmu obecnieho, jakož o to jest k králi JMti psáno, že žádáme, aby sněm obecní na hradě Pražském položiti ráčil v pondělí po svatém Ondřeji apoštolu božím [2. prosince].

Pak což se dotýče napomenutí k té pomoci, ač sem byl dal listy o to psáti, ale slyše již tyto noviny, zdálo mi se, tak zanechati. Než radši aby se k tomu vedlo, kdož jest co učiniti měl pomoci a neučinil, aby to dal na dluhy krále JMti, zdali by mohl z toho jaký užitek přijíti. Také i o to jest k králi JMti posláno, což se JMti příjezdu tuto zimu do tohoto království dotýče: ale v těchto nynějšiech uherských spuosobiech a v nedostatku zdraví JMKské, na boží milosti, kterak se to svede a zedná; a nebude-li toho, tehdy jest strach zkázy JMti i těchto všech zemí; ješto které sú toho vše příčiny, bylo by o tom mnoho psáti.

Než pane a příteli muoj milý, jestli že byšte ráčili, rád bych se s vámi sjel

v Příbrami v pondělí po hodu všech Svatých [4. listopadu], anebo který byšte den po tom ráčili a mně oznámili, tu bych, dá-li pán Buoh, s vámi o mnohé věci potřebné rozmluvil. I co jest v tom vašeho úmyslu, prosím, račte mi oznámiti. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Točníce v pátek den sv. Lukáše evangelisty božieho léta ɔc XXI°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

261.

Petrovi z Rožmberka o jich spolu shledání, že obeslal úředníky a soudce zemské na hrad Pražský ɔc.

Na Točníce 1521, 28. října. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rosenberk 17.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte zdrávi byli a všelikterak dobře a šťastně se měli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi ráčili psáti, což se našeho spolu shledání dotýče, mohlo-li by to býti, aby bylo na Zviekově, pak-li by má možnost nebyla, tehdy podle mého prvnieho psaní že byšte ráčili v Příbrami býti ɔc: i račte věděti, že bych já, dáli pán Buoh, mohl přijeti na Zvíkov, ale již se to nyní tento pondělí po hodu všech svatých [4. listopadu] nemuože trefiti, neb toto abyšte ráčili věděti z příčin těch, kteréž sem vám prvé oznámil: Zdali by s boží pomocí ze zlého mohlo se něco dobrého obrati a zednati, obeslal sem pány úředníky a soudce zemské žádaje, aby se tento čtvrtek u vigilji všech svatých [31. října] na hrad Pražský sjeli, jakož na ten čas i rady krále JMti soudu komornieho mají se sjeti; i obávám se, že se na tom sjezdu jednání muože [protáhnúti], a tak snad nemohl bych já s vámi k shledání na Zviekov postačiti přijeti. A protož zdá mi se, aby již ta věc prodlení měla až po tom sjezdu, o kterémž vám oznamuji; a co se na tom sjezdu zedná, chci vám to, dá-li pán Buoh, brzo oznámiti, a potom na Zviekově, aneb kdež budete ráčiti, rád se s vámi shledám. A zdá mi se, že z některých příčin i toho potřebí jest, aby naše shledání bylo. A muoj milý pane a příteli! Vás sem k tomuto sjezdu na hrad Pražský neobeslal, nebo bych vám nerad tak ani jináče žádného obtiežení učinil, ač to znám, kdybyšte mohli mezi námi na sjezdiech bývati, že by vás všickni napořád rádi viděli a zvláště ti, kteříž o dobré péči a starost máme. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Točníce v pondělí den svatých Šimoniše a Judy, apoštoluov božiech, léta ɔc XXI°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

262.

Páni a rytířstvo na hradě Pražském shromáždění rozepisují všem stavům sněm království Českého ke dni 2. prosince na hrad Pražský.*)

Na hradě Pražském 1521, 2. listopadu. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3796.

Páni a rytířstvo královstvie Českého tohoto času na hradě Pražském spolu shromáždění urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným rytířóm, urozeným vladykám, múdrým a opatrným městóm královstvie Českého, pánóm a přátelóm našim milým. Službu svú vzkazujem a VMtem a vám oznamujem, že na sjezdu předešlém v osobách ze všech tří stavuov to jest s pilností rozvažováno a vyhledáno, že jest toho pro pilné a znamenité věci, pro JMKskú pána našeho milostivého, a tohoto královstvie potřebí, aby sněm obecní položen byl; jakož i JMKské také jest o to psáno, ale ještě se nám odpověď nevrátila, než mezi tím také JMKská ráčil jest psaní učiniti, že ráčí sněm obecní položiti. I poněvadž v tom JMKské i naše jednostajní jest vuole snesla, ač snad JMKská jiné a my také jiné toho potřeby známe, ale jakžkoli jest, nesluší tím sněmem prodlévati. I nevědúce ještě, by se nám od JMKské brzo poselství vrátilo, a nechtějíce rádi, aby se mělo co potřebného JMKské a tohoto královstvie obmeškati, protož pokládáme sněm obecní na hradě Pražském v pondělí po svatém Ondřeji apoštolu [2. prosince] najprv příští, puoněvadž [sic] také JMKské v tom vuoli známe; kdež pak i JKMti o tom psaniem oznamujem, že na týž den sněm obecní na hradě Pražském držeti budem. Protož VMtí a vás všech vuobec i každého zvláště žádáme, že se na ten sněm sjeti ráčíte, jakožto milovníci JMKské pána našeho a obecnieho dobrého tohoto královstvie. A jestli že by co kterým poslem sešlo, že by u koho nebyl, žádáme, že ráčíte jedni druhým o tom sněmu oznamovati, a kdežby koli o tom jeden od druhého zvěděl, že se tím neráčíte vymlúvati, že by u koho posel nebyl; neb má VMtem a vám více býti to v úmyslu, abyšte JMKské věci a potřeby a zemské neopouštěli a neobmeškávali, nežli ta těžkost proti poslu, kterýžby co v tom svú nepilností proti naší vuoli obmeškal. I té jsme naděje, že tak učiniti a to skutečně naplniti ráčíte. Dán na hradě Pražském v sobotu po hodu Všech svatých léta ↄc XXI°.

263.

Petrovi z Rožmberka o úmrtí nejvyššího kancléře Ladslava ze Šternberka.

Na Rožmitále 1521, 19. listopadu. Orig. v arch. Třeboň. č. 3799 a.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že tuto noc minulou několiko hodin na noc

*) Rozepsání sněmovní ke dni 2. prosince 1521 klademe mezi listy Lvovy za tou příčinou, poněvadž Zdeněk Lev hlavním byl všeho činitelem, jakož viděti z listu předešlého dd. 28. října t. r., v kterémž oznamuje Petrovi z Rožmberka, že nejvyšší úředníky a soudce zemské svolal na hrad Pražský.

přijel jest ke mně pan Jindřich Švihovský a oznámil mi, že jest pan kancléř nynější*) umřel, jehožto duši pán Buoh všemohúcí rač milostiv býti, a že o ten úřad k králi JMti jede, jakož tuto noc minulou předse ode mne jede [sic]; a mluvil se mnou také, což se toho úřadu dotýče, ježto pověděl sem jemu, co mi na tento čas v tom učiniti náleží anebo nic, jakož bohdá při našem spolu shledání chci o to s vámi šieře rozmluviti. Neb sem také prvé k vám posla poslal o náš spolu sjezd, než žádal jest mne, abych vám a panu Krištoforovi z Švamberka od něho psaní poslal. I ráčíte znáti, že sem tomu slušně odepříti nemohl; kteréžto psaní, co vám píše, poručil sem po tomto poslu vám poslati. A poněvadž, dáli pán Buoh, bude naše brzo shledání, protož již nyní širšieho sem psaní zanechal; než pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví, muoj milý pane a přieteli, shledali. Dán na Rožmitále v uoterý den svaté Alžběty léta ɔc. XXI°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

264.

Petrovi z Rožmberka o Heraltovi z Říčan, o sjezdu svolaném ke dni 22. ledna na hrad Pražský.

Na hradě Pražském 1521, 18. prosince. Orig. v arch. Třeboň. č. 3802.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi ráčili psáti o pana Heralta z Říčan a na Štěkni: i rád pro vás, což v tom mohu jemu prospěti, učiniti chci. Než nyníť jest na nějakém odtahu to, což se sestr [sic] jeho dotýče, postavil; jakož nepochybuji, než že vám to všecko oznámí. A poněvadž mi pravil, že k vám jeti chce, teď vám posílám list, kterémuž porozuměti ráčíte, což se sjezdu našeho při času svatého Vincencii dotýče, ješto se drobet dále prodlí, ale nemnoho, což sem vám prvé o tom napsal; než tak sem již listy rozeslati dal, žádaje, ktož sú k tomu obesláni, aby se na hrad Pražský na den svatého Vincencii [22. ledna] sjeli.

Sněm ještě zavřín není, než tak se konečně naději, že dnes zavřín bude. A co se na něm zedná, chci vám to, dá-li pán Buoh, bez meškání oznámiti. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane a příteli, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském, v středu před hodem svatého Tomáše, apoštola božieho, léta ɔc. XXI°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

265.

Petrovi z Rožmberka o navrácení vojska českého na pomoc do Uher králi vypraveného; o zdraví krále Ludvíka ɔc.

1521, v prosinci. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3815.

O novinách nyní zvláštních neviem vám co oznámiti, než sú rozličné, a mnohé

*) Ladislav z Šternberka na Bechyni.

26*

mi se zdadí [sic] velmi nejisté; než což se vojsky naší dotýče, nevím na tento čas, kde sú, ač byl hlas puštěn, že byli odesláni, aby zase domuov jeli, ale proto nic jistého o tom neviem; než já sem psal na ten rozum panu hrabí z Lajsnyku, hajtmanu najvyššiemu nad vojskem, žádaje, aby velmi zase nepospíchal, než že máme mieti sjezd na hradě Pražském a z toho sjezdu že jemu bude oznámeno, čím se bude mieti dále spraviti.

O králi JMti slyšeti jest, že se na svém zdraví lépe má a že by již měl jeti z Pětikostel do Bělehradu sem bližšieho, aby královna JíMt byla korunována a svadbu JMKská aby měl: pak neviem, co dále páni Uhři jednají anebo pletou, nežli toho bych nehyzdil, aby se ta věc tak konala a JMKská potom i s královnou aby ráčili do tohoto královstvie přijeti, jakož ste toho sami ráčili v svém psaní dotknúti, že na tento čas toho potřebí jest jako kdy bylo.

Psal jest mi pan písař*) z Mezeříče, že by také něco panu hrabí z Laysnyku psal na ten spuosob, aby s vojskem zase nepospiechal, a že jest chtěl také do vojsky jeti, maje z sebou něco dobrých lidí na $1^1/_2{}^C$ koní a na III^C pěšiech; než toho mi neoznámil, kde jest vojsko; nežli při tom mi také napsal, že by pro nakažené povětří královna JíMt z Budína na Ostřehom jela.

266.

Petrovi z Rožmberka, že příčiny jeho nepříjezdu naproti králi a na hrad Pražský králi oznámil, zprávu dává o jednání sněmovním.

Na hradě Pražském 1522, 5. dubna. Orig. v arch. Třeboň. č. 3817.

Urozený pane a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Teď k vám vaše trubače posélám a děkuji vám, že ste mi jich byli ráčili puojčiti. Račte věděti, že sem králi JMti od vás služby poddané pověděl a JMti žádal, aby toho sobě neráčil obtěžovati a za zlé míti, že ste k JMKské na pomezí ani nyní na hrad Pražský nepřijeli, a že jest se to stalo ne z jiné příčiny, nežli pro nedostatek zdraví vašeho, než dáli pán Buoh některý čas s velikonoci že k JMti přijeti ráčíte. I ráčil pověděti, že by vás rád JMKská viděl; jakož pak mně se zdá, jestliže nebude prvé, ale když bude míti býti korunována králová JíMt, že byšte k tomu času přijeti ráčili; ješto ještě před tím, dáli pán Buoh, chci vám to oznámiti.

Měl sem naději, že nyní mnoho sněmovati nebudeme, ale proto ještě vždy sněmujem; však ještě jsme nic nedokonali, nebo toliko na jednom artikuli ještě stojíme, což se povinnosti krále JMti tomuto královstvie Českému učinění dotýče. Nebo stav panský a Pražané a stav městský stojíme při tom, kterak jest to zapsati ráčil

*) Radslav Beřkovský z Šebířova.

král Vladislav, slavné paměti, a při tom také stojí něco osob znamenitých z rytířstva; nežli jakž rozumíme, že pan písař s některými k jinému vede. Pak ještě se o to také dnes jednati má, ješto nevím, na čem to postavíme. Nežli nejsme toho úmyslu, abychom co toho ustúpiti chtěli, což by bylo k ujmě potomnie a ke škodě svobod našich.*)

O věcech jiných, dokudž se nedokonají, nevím co jistého psáti; nežli včera přijel kníže Karel do Prahy. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane a přieteli, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Ambroži léta ɔc. XXII°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka ɔc, pánu a přieteli mému milému.

267.

Nejmenovanému o králi, některých osobních záležitostech, cizí národové že nemohou o svobodách a právích národa českého raditi, o Jaroslavu z Šelnberka ɔc.

*Na Blatné. Bez roku, podpisu i nadpisu.***) *[1522, 4. srpna.] Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3812.*

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Odepsání, které ste mi učinili na psaní mé, to sem všecko přečetel [sic]. Poněvadž vy psaní mému a já také vašemu dokonale sem vyrozuměti nemohl, toho nyní při tom nechávám; než kdyžby někdy naše shledání bylo a čas k tomu sloužil, snad bychme mohli o ty o všecky věci k dostatečnějšímu vyrozumění spolu rozmluvení míti.

Nežli což se krále JMti, pána našeho, dotýče, o tom nepochybuji, že JMKská na svú přísahu paměť míti ráčí, a o tom dokonale držím, že jest JMt sám z sebe dobrý, spravedlivý a ctný král. Než aby cizí národové měli o našich svobodách, právích a řádech raditi, toho sem nikdá neslyšel, aby to býti mělo, ani aby kdy bývalo k dobrému tohoto královstvie; nebo by pak i chtěli užitečně raditi, není snadné nejrozumnějšímu člověku k tomu dostatečnú radu dáti, čehož neví a svědom není. Pakli by to z jiných činili, tehdy by se mohlo trefiti, že by někto to do nich vkládal, což by jemu se dobře líbilo k jeho dobrému a užitku, ale mohlo by snad býti škodné JMKské a tohoto všeho královstvie; a ktožby v tom tu potřebu znal, aby před JMKskú toho i přede vší obcí a kdež by toho potřebu znal, netajil, neznám toho, by se taková věc měla k zlému skutku přičítati.

Což se pak svobody a náležitosti JMKské dotýče, při tom sem, což sem znal

*) Viz Dějiny České V. 2, str. 408 ɔc.

**) Palacký určil datum listiny této 1523, 3. srpna nebo 1522, 4. srpna. Ačkoliv list psán jest na Blatné, slova: „a v pravdě radši bych doma u pokoji seděl, nežli o mnohém zaneprazdněvání přemajšlel, ale chtěje povinnosti své dosti činiti ɔc.“ nasvědčují však, že spadá do roku 1522, kdy ještě úřad purkrabský zastával, kterýž odevzdal 1523, 13. února.

JMKské dobrého, vždycky stál a stojím; a v pravdě radši bych doma u pokoji seděl, nežli o mnohém zaneprazdněvání přemajšlel, ale chtěje povinnosti své dosti činiti s tou věrnou poddaností, kterúž mi k JMKské náleží zachovati, nemohu všeho mlčením pomíjeti. Ač mne dochází, že někteří ne o mé dobré, nežli o zlé při JMKské i v některých jiných místech starají se: i poroučím to všecko pánu Bohu všemohúcému, kterýž ráčí znáti tajnosti všech srdcí i pěkná, lahodná a ozdobná slova, jakým se úmyslem činí; než neodchýlil sem se od dobrého JMKské na pravo ani na levo, nežli upřémně a věrně JMKské dobrého přeji, a kdaždý [sic] aby při tom zachován byl a býti mohl, což jest z práva.

Mám v paměti, pane švagře muoj milý, že ste také ne proti JMKské, toho nepravím, nežli proti těm radám cizozemským a některým zvláštním obtížnost měli nemalú, než kterak nyní při vás to jest, na to se neptám; nežli to vím, že JMKská, pán náš, jest mlád a že jest slušné, aby JMt ty rady ráčil míti, kteréž k čemu náležejí, poněvadž králové šedivý rady mívají. I také sem té naděje, že JMKská proti tomu není, než byť při JMKské ještě mnoho rad z tohoto královstvie bylo, o tom sem neslyšel; pak což by JMti najlepšího bylo a nás, JMti věrně poddaných, o tom bych rád slyšel a z toho potěšení měl.

Také ste mi psali, což se pana Jaroslava z Šelnberka, strýce mého, dotýče, ježto nyní nezdá mi se potřebí mnoho toho opakovati, nežli srozumil sem, že ste to mé psaní ujali, jako bych nějakú strannost držel: i mám za to, když právě nahlédnete v to mé psaní, že se toho v něm nenajde; než něco sem toho dotekl, jestli že ste v té radě nebyli, což sobě on pan Jaroslav stěžuje, že za to mám, že ta jeho řeč vás se nedotýče, a ještě jinač tomu nevím rozumiti. Ale v pravdě tímť sem úmyslem toho vám nepsal, abych na vás vyzvěděl, k čemu se vy v tom znáte anebo odpíráte, a ještě se na to neptám, ač mezi přátelím [sic] to bývá, ktožby v které věci chtěl koho za přítele míti, že také před ním toho netají, k čemu jeho potřebuje. Nebo mám v paměti, že jest mi praveno, že někdy pan Ladslav z Šternberka žádal vás, bude-li jemu toho potřebí, abyšte s ním proti mně stáli, a potom že by někde měl mluviti, proč jest to učinil. I slyšel sem, když ste to zvěděli, že ste sobě takovú věc obtěžovali; a jestli že jest bylo tak, tehdy nebylo divné; než ját bych nerad žádnému k nelibosti příčiny dal, a bez příčiny slušné a znamenitě zřetedlně dané nikda sem od přítele neodstoupil, a té sem naděje ku pánu Bohu, že mne toho i na potomní čas uchovati ráčí. Než jestliže jest mně se kdy co toho přihodilo od koho, to buď božskému spravedlivému rozeznání poručeno, nebo lidem není snadné tajných věcí znáti a rozsuzovati, ač i takové někdy na jevo a na zřetel přicházejí. Dán na Blatné v pondělí po svatém Petru z uokov zproštění léta ɔc.

268.

Nejmenovanému o odložení pří a soudu, o knížatech a pánech, kteříž ku králi přijeti mají, o jednání sněmovním.

Bez nadpisu i datum. [1523, únor.] Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3843.

1. Jakož některé pře měly sú přijíti k slyšení a k stání tohoto času před úřad najvyššieho purkrabství Pražského: i král JMt, pán náš milostivý, z příčin slušných ráčil jest těch všech věcí odložiti do pondělého po provodní neděli [13 dubna] najprvé příštieho; kromě což se odbojuov a listuov obranných dotýče, ješto při témž úřadu měly býti rozváženy, toho se toliko odkládá z rozkázání JMKské do pondělého před středopostní [9. března]. A což se věznóv pro dluhy dotýče, těm JMKská ráčil roku přidati, i těm, kteříž by se pro dluhy před úřadem purkrabským stavěti měli, až do svatého Jiří najprv příštieho. A jestli že by kto byl zatčen na hradě Pražském, tomu má pan hejtman hradu Pražského roku přidati do téhož času. Pakli by kto jinde zatčen byl a to vše pro dluhy, a když by se v domu purkrabství Pražského stavěl, tehdy také do toho času svatého Jiří má jemu roku přidati pan Bohuslav Chrt.

2. Jakož ste mi ráčili psáti, že jest měl býti kníže Ferdinand JMt a jeti do Antšpachu; i též sem potom slyšel, že jest tam byl zván na nějakú svadbu od pánuov markrabí. A také jest slyšeti, že by odtud od JMti rady k králi JMti, pánu našemu, měli sem přijeti s pány markrabiemi Kazimírem a s druhým, a s Mistrem pruským. Také i toto sem slyšel, že by rady krále Polského JMti zde býti měli, než toho jistě ještě nevím. A mát zde býti brzo kníže Fridrich Lehnické, a pan Jan z Pernštajna z Moravy, a snad také pan biskup Olomucský; a již jest se sem drahně lidí sjelo; také pan Vojtěch z Pernšteina tuto neděli minulú přijel. A včera král JMt ráčil byl sjíti do světnice veliké k sněmu, než jednání sněmovnieho ráčil do dneška odložiti.

Na napravení práva ještě sedíme, a ještě jest drahně toho přeběhnúti; než toho nevím, mnoho-li ještě bude potřebí napraviti anebo opraviti.

3. cedule. Když již toto jiné byl sem dal napsati dnes ráno, i z některé příčiny prodlil sem posláním do zajtří. I ráčil jest JMKská také dnes do světnice soudné jíti; a lidí se bylo mnoho sešlo ze všech stavuov. I mluvil jest od JMKské kníže Karel slova slušná a poctivá dosti široce, a tím řeč zavřel, že JMKská, pomně na svú povinnost a přísahu, ráčí každého při tom při všem, což jest spravedlivé, zuostaviti a zachovati, a jiné naděje abychme o JMKské nebyli. A také že JMKská má ke všem tu naději a duověrnost, že také při tom staneme, ale tak jednati budeme, což JMti spravedlivě přísluší jakožto králi Českému a pánu dědičnému ꝛc. Pak ač jest bylo více slov, ale na ten grunt a rozum.

I dána JMKské na to odpověď od stavu panského skrze mne na ten rozum:

že od JMKské takové milosti velmi sme vděčni a že toho rádi JMKské zasluhovati chcme, a že také o JMKské jiné sme naděje nebyli a nejsme, než že JMKská toto královstvie a každý stav i každú osobu při tom zuostaviti a zachovati ráčí, pokudž jest za spravedlivé; a že my také, což jest JMKské k dobrému a JMti náleží, rádi při tom státi chcme, jako při pánu našem milostivém, podle naší najvyšší možnosti, v tom svých statkuov i hrdel nelitujíc. A k tomu podobně také jest mluveno od stavu rytířského, i také od Pražan a stavu městského.

Což se pak napravení práva dotýče, na tom máme tento týden seděti. A soudu zemského jest odloženo do pondělého najprv příštieho. A když dnes počelo se to čísti před stavy, někteří, to což jest opraveno, počeli k tomu mluviti, že se jim v tom něco nelíbí. A tak za to mám, že k tomu najvíce mluvili Jakub z Vřesovic a Mikuláš Leskovec: ješto některý z nich prvé při tom, když se spisovalo, seděl, kdežto zřetedlně jest se tomu srozumělo, když prvé mluvili ti někteří, aby JMKská svobodně ráčil panovati, ješto žádný z nás proti tomu nemluvil, což spravedlivé býti má; a když již to bychme chtěli tvrditi, aby tak bylo, tehdy proti tomu mluví, ješto nyní nemám prázdnosti o tom mnoho vypisovati. Než na čem konečně takové věci postaveny budou, chci vám to potom, dáli pán Buoh, oznámiti.

Jakož sem vám v druhé ceduli napsal, že by páni markrabové, jakž slyšeti, měli sem přijeti: i pan Jiří markrabě dnes jest přijel, a o jiných již nevím, přijedou-li. Také pan Jan z Pernštajna přijel jest a byl dnes při sněmovniem jednání na hradě, a pan Jan Žerotínský a Vilém Prusinovský z Moravy. A dnes také pan Jindřich strýc váš přijel sem.

Což se Ródu dotýče, račte věděti, že opět dnes noviny oznámeny byly, že by jeho císař Turecký nedobyl; i pán Buoh všemohúcí rač to dáti, aby tak bylo. Než to jest při tom oznámeno, že by Mistr Ródský nějakú smlúvu udělal s císařem Tureckým, a že by již odtud odtáhl. I jakžkolivěk jest, tehdy bude-li míti on císař Turecký z jiných stran pokoj, bude potřebí velmi pilně opatrovati se z těchto stran před Turky. Nebo oni neradi odpočívají, kdežby proti sobě dostatečného odporu neznali.

269.

Synu Adamovi, že úřad purkrabství Pražského dán jest Janovi z Wartmberka.

Bez datum [1523, 5. března]. Konc. ve sbírce autogr. v arch. Třeboň.

Cedule Adamovi, synu mému.

Věz, že dnes ve čtvrtek [5. března] dán jest úřad purkrabství Pražského panu Janovi z Wartmberka; a tak ten úřad byl jest prázdný od toho dne, když jsem jej z sebe složil, tři*) neděle.

*) Původně bylo psáno „dvě“, pisatel však je přeškrtl a napsal nad to „tři“.

270.

Albrechtovi z Šternberka o některých domácích záležitostech.

1523, 31. března. Opis souč. v archivu Třeboňském č. 3845 nepag.

Léta božieho M°V^C^XXIII°. Toto jsú registra téhož léta VI^ta^, do kterýchž se vpisují přípisové listuov posélacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a Blatné ꝯc, od úterého před s. Ambrožem a jinak po květné neděli.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, rád bych vám toho přál. Jakož ste mi psali, což se vašich věcí i také některých vašich služebníkuov dotýče, tomu sem všemu porozuměl, a pokudž bych slušně mohl, jistě bych vám v tom rád své zdání a radu oznámil a oznámiti míniem, než v tyto dny svaté nemohu tak snadně k tomu spuosoben býti, abych mohl volně na to mysliti a své zdání sepsati. Také před některými dny měl sem o to nějakú zmínku s jedním, kterýž byl u desk úředníkem, ješto se naději, že vám také dobrého přeje. A co jsme o to spolu rozmlúvali, zdá mi se za potřebné, abyšte to také věděli. I toto by mi se zdálo, pane a přieteli muoj milý, abyšte některý den po hodu velikonočniem ten týden ke mně sem na Blatnú přijeli a tu bych s vámi o ty o všecky věci, dáli pán Buoh, chtěl povolně rozmluviti a při tom svuoj úmysl a zdání v tom oznámiti. Dán na Blatné v uoterý po květné neděli léta ꝯc. XXIII°.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře ꝯc, příteli mému milému.

Teď vám, pane a příteli muoj milý, posélám list, kterýž sem vám, jsa ještě v Praze, psal, též jako jiným rukojmiem, což se pana Jana z Waldšteina dotýče.

Což se dotýče práva dopomahání, když jest k té potřebě přicházelo, mám za to, že jest obecní svolení, že po napomenutí má se dopomáhati ve čtyřech nedělech pořád sběhlých.

271.

Janovi z Rožmberka v příčině sjezdu na Písku.

1523, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, žádajíce věděti, bude-li pan strýc váš na Písku na sjezdu: i račte věděti, že konečně za to mám, že bude v uoterý velikonoční [7. dubna], jakž jest svoleno, anebo na zatří [sic] v středu okolo poledne. Než já jsa jinými věcmi zaneprázdněn, nemám úmyslu býti, nežli chci, dáli pán Buoh, na svém místě poslati s mocí. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorství Českého ꝯc, panu přieteli mému milému.

272.

Petrovi z Rožmberka v příčině poctivosti a předního místa rodu Rožmberského, a o rozličných novinách.

1523, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčili poslati přípis, jaké jest vám svědomí dal pan Vilém z Pernšteina, někdy najvyšší hofmistr královstvie Českého, což se místa vašeho pánuov z Rozmberka dotýče, a že v tajž rozum též jiní páni úředníci zemští, kteříž toho času byli, vyznávají ɔc: i muoj milý pane a přieteli, mně se zdá, že jest spravedlivosti dosti a zvláště poněvadž jest dckami zemskými tohoto královstvie Českého stvrzena, ješto při tom sluší státi tak, jakž jsou někdy netoliko křesťané anebo Čechové, ale pohané a jiní národové stávali, a nežli by vlasti své zkázy dopustili, velikých a těžkých věcí jsú se odvažovali; kdežto vaše věc k tomu jest podobna, ktož by chtěl poctivost vašeho rodu a domu odjímati a kaziti, že sluší toho na sebe mimo spravedlivost nedopouštěti jako těm, kteříž jsú při své vlasti a národu stávali a podle najvyšší možnosti své, aby zkaženi nebyli, toho obhajovali, anébrž i toto mi se zdá, že v takových věcech ktož by spravedlivost opustil, jakoby ji podstaten býti nechtěl; než o vás nepochybuji, nežli že při tom, v tom i v jiném, pokudž vám náleží, ráčíte při spravedlivosti státi.

Přípis přísahy i listu, oč ste mi psáti ráčili, teď vám posélám, a když to přečísti a rozvážiti ráčíte, kterak ta všecka věc zúplna zachována jest, aneb jestli co v tom jiného, nepochybuji, než že tomu vyrozuměti ráčíte.

Noviny nyní mne zvláštní nedošly, nežli to jest mi oznámeno, ač bych nerad, aby to ještě vuobec vědomo bylo, že o těch věcech oznamuji, že jest pan Mistr pruský nějakú odpověď měl o svá jednání snad skrze radu uherskú, kterážto odpověď snad jemu není příjemna, a potom že jest do Prahy jel a odtud, kterak se naději, domuov anebo někde do Němec.

Také mi oznámeno, že by pan Batryštván, nadršpán královstvie Uherského, dal některé z rytířstva uherského zstínati snad VI osob, a že se puntuje, snad se obávaje, aby bez jeho vuole o svuoj úřad nepřišel; co pak dále z toho bude, snad to také brzo tajno nebude. A o Turcích také předce slyšeti, že by královstvie Uherskému rádi zle činili, budou[li] moci. Než pán Buoh všemohúcí rač věrných křesťanuov obránce býti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

273.

Krištoforovi z Švamberka o svolené berni na Turky a o krajském sjezdu na Písku.

Na Blatné 1523, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli,

toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož ste mi psali, žádajíce věděti, což se berně na Turky svolené dotýče, abych vám oznámil, jaký jest v tom úmysl muoj: i chci ji dáti, než z některých příčin sem toho úmyslu tím prodliti do toho sjezdu, kterýž má býti po krajích tohoto královstvie od dneška v témž dni [7. dubna]; než toho neznám, bychme mohli na svých dluzích to sobě vyrážeti, poněvadž jest jiná berně na dluhy a jiná na pomoc proti Turkóm, ač budeli na to a ne jinam obrácena. Vám tuto píši, jakž rozumím, než proto bych nerad, aby jiní, krom dobrých přátel, o tom věděli.

Což se pána z Rozmberka starého dotýče, jiné naděje nejsem, nežli že bude na tom sjezdu na Písku, kterak sem vám po svém poslu psal; než mám za to, že byl k vám ještě nepřišel, když jest váš posel ke mně od vás vyšel; nežli jáť sem toho úmyslu, abych toliko s mocí na svém místě na ten sjezd na Písek poslal. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu, muoj milý pane švagře, šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v uoterý po květné neděli léta ɔc XXIII°.

Panu švagru mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

274.

Janovi z Kadova v příčině přátelského jeho srovnání s vlastním bratrem.

1523, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se tebe a bratra tvého dotýče, spraven sem, že jest vás pán z Rozmberka Strakonický smlúval, ale že jest ještě nesmluvil. I poněvadž otec váš hleděl mi se zachovati, a na něho sem laskav byl, zachovávaje k němu dobré přátelství, i také bych nerad, aby mezi vámi bratřími měla jaká ruoznice a snad škodná vzniknúti: protož psal sem pánu z Rozmberka Strakonickému žádaje, aby ještě v to se vložil a vám rok položil, a bude-li moci, vás s obú stran bratří slušně srovnal; i dal mi zase odpověď, budeteli jeho žádati, že to chce učiniti a vám rok položiti. Ješto mám za to konečně, že bratr tvuoj za to téhož pána žádati bude, tebe žádám, že též učiníš tento týden; neb znáti muožeš, když vám jmenovaný pán rok položí a jestli že vás srovná s obú stran s vaší dobrú vuolí, že toho budete moci vděčni býti, abyšte obojí tu těžkost, kterúž v tom snad proti sobě máte, z sebe složili a bratrskú lásku, pokudž by za slušné bylo, k sobě zachovali. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi z Kadova a na Řesanicích, příteli milému.

275.

Janovi z Vitence o vyřízení ztížnosti Ondřeje Štepera z Krupky.

Na Blatné 1523, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Teďt posélám list, kterýž jest mi

psal pan Jan z Waldšteina o nějakého Ondřeje Štepera z Krupky, ježto tomu porozumíš, že ten Ondřej dosti vysoce své obtížení jemu panu Janovi předložil; toho pak nevím, tak-li jest spravedliv; než kterak kolivěk jest, vyslyš tu věc a tomu všemu vyrozuměj, a pokudž jest za spravedlivé, přiveď to brzo k místu a k konci, aby on i jiný, což jest spravedlivo, toho užiti mohl a toho jemu aby bylo dopomoženo; a na jakém to konci, což spravedlivo jest, postavíš, oznam mi to, když ke mně poselství míti budeš. A za to mám, že ten Ondřej šíře tebe v tom té své potřeby sám zpraví. Dán na Blatné v středu po květné neděli léta ↄc XXIII°.

Urozenému vladyce, Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

276.

Janovi Malovci z Chýnova, aby se v statek dědičný a svobodný v Tisovém bez práva neuvazoval.

Na Blatné 1523, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeb. č. 3845 nep.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věz, že jest na mne vzneseno od Jana přikázaného mého a od Majdaleny, manželky jeho, jako někdy Chytrého, služebníka mého, měla, kterak by se uvázati chtěl anebo uvázal v ten dvór a grunt v Tisovém svobodný a dědičný, v kterémž oni, jsúce jeho v držení, byli a jsou, tak jakž jest tu hned táž Majdalena byla a ovdověla po již jmenovaném Chytrém, kterýž jest užíval stavu rytieřského: i za to tebe přieteli milý žádám, že jim v tom překážek činiti nebudeš; než zdálit se k tomu jakou spravedlivost vajprosou, ač snad jest od jiného předešla, anebo jakžkolivěk mieti a právem o to hleděti, a což právem obdržíš, tomu žádný slušně nebude se moci, mám za to, zepřieti; než-li by se měl bez práva v to a v jejich anebo té ženy v držení v statek dědičný a svobodný uvazovati, znáti muožeš, jaká by to věc byla. Odpovědi žádám psaniem tvým po tomto poslu. Dán na Blatné v středu po květné neděli léta ↄc XXIII°.

Urozenému vladyce, panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, přieteli milému.

Také věz přieteli milý, jakž se pamatuji, že jest se na ten statek v Tisovém táhl také Jan Střelečkuov anebo Střelcuov syn, jako svuoj byt v Březnici měl, ješto něco byl sem počel o to jednati; ale poněvadž ona Mangdalena toho jest v držení byla a s ní muž její, neznal sem toho a neznám, aby z toho bez vóle své měla jináče vyvedena býti nežli právem, ač jestliže by kto v tom lepší spravedlivost měl a to, jakž za právo jest, ukázal.

277.

Albrechtovi z Šternberka, že v pondělí velikonoční návštěvou ho očekává.

1523, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Jakož ste mi

psali, že byšte chtěli ke mně v pondělí velikonoční [6. dubna] přijeti: i rád vás, pane a přieteli muoj milý, uhlédám, a dáli pán Buoh, ten den chci vás s večeří čekati. Pakli byšte chtěli k vobědu přijeti, žádám, že mi ten den ráno oznámíte, abych se v tom věděl čím spraviti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře, přieteli mému milému.

278.

Václavu Trčkovi z Vitence o vyřízení různých záležitostí, na horách že se dobře daří, o malování obrazu sv. Anny.

1523, 1. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Trčko milý! Také sem k tobě svého posla poslal, a protož nyní nevímť, co zvláštnieho psáti. Než což se dotýče pana Děpolta Popela, má on již spolu v jiné summě těch XL ſſ gr. českých, kteréž mi dáti má, ujištěné a já mám je také v příjem, ježto z poručení krále JMti i počet z toho podle jiných věcí jest ode mne přijat; i jestliže jich budeš pilně potřebovati, muožeš k němu ještě o to poslati, aby tím déle neodtahoval; pakli muožeš počekati, snad on sám od sebe brzoť je pošle anebo s sebou přinese, jestli že má jaké soudy v Praze o škody o provodě.

Jakož jest mi psal Jaroslav Kapoun, že má v soudu purkrabském sedati ꝛc: i k tomu jest má dobrá vuole; nebo kteří jsú i jiní za mne sedali, za to sem jich žádal, pokudž budou potřebováni, aby předse sedali, ježto mám za to, že o tom také vědomost máš.

Také pan Jan Tetaur psal mi o úrok při sv. Jiří: i poněvadž snad ještě v Praze jest, pověz jemu, že chci jemu jej rád dáti, nebudeli na ten den, ale potom ve dvú nedělí pořád zběhlých. A což se listuov hlavních dotýče, psal sem o ně odsud po poslu, aby mi je poslal, i zdá mi se, aby tak učinil. A jestli že by v tom času zase ke mně posel šel a těch listuov nevzal, ale poslal by mi je po Janovi Strádalovi, když ke mně pojede, neb mi psal, že o těchto svatcích jeti chce.

Napsal si mi také o čtyři hřivny stříbra, kteréžť mám navrátiti ꝛc: i nevím, bych brzo na Velhartice mohl jeti pro tu jízdu, kterúž mám do Prahy před sebou, než chci o to psáti hajtmanu na Velhartice, aby to brzo opatřeno bylo; a při tom jemu chci poslati psaní od tebe a od Hanuše Nyczle, kteréž mi tento posel přinesl.

A děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, vždy se nám čím dále lépe na těch horách vede na dobrých rudách, nebo dnes odtud mám psaní, že opět v jednom dole vnově rudu zarazili.

Měj paměť připomínati Hanzlisovi, aby ten obraz sv. Anny předse dělán byl, jakož i pana hajtmana sem žádal hradu Pražského, aby jeho k tomu měl, než proto bych rád, aby dobře udělal. A Janovi Strádalovi pověz ode mne, že jemu proto nic

nepíši, poněvadž má brzo ke mně přijeti, a bude-liť co potřebí, muožeš mi také po něm napsati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence ɔc, mému milému.

279.

Petrovi z Rožmberka o vlažné odpovědi z říšského sněmu německého legátu papežskému dané; zmiňuje se, že nesvorností národové v otroctví cizích upadli; o zprávách z Uher; spravování úřadu mincmistrského na Horách Kutných že jest poručeno knížeti Karlovi Minsterberskému; v Čechách že jest potřebí ozvati se proti sešlému řádu.

Na Blatné 1523, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi ráčili poslati spis tištěný německý, jaká jest odpověď legátu otce svatého z říského sněmu dána: i není dobře, že se tak v říši nepodstatně k obraně víry křesťanské mají. A protož není div, že císař turecký pozdvihl se silně proti křesťanóm, a snad z vuole boží, aby přišlo zlé na zlé a zahynulo vobé; neb podle spůsobuov našich jméno křesťanské máme, ale skutkové křesťanští daleko jsou od nás. Ačkolivěk víra sv. Petra nezahyne, za kterúž se pán náš spasitel modlil, ale snad pro hříchy naše budou nad námi jiní národové panovati, jako někdy nad židy, když pána Boha hněvali, že v moc pohanskú vcházeli, ač víru na ten čas zachovali, ale proto jiní nad nimi vládli a panovali. A což se pak křesťanuov dotýče, co jest se mnohým jiným přihodilo znamenitým královstvím a císařství Řeckému, ješto jsou toho nedávné paměti, že pro nesvornost mezi sebou a mezi pánem a poddanými že jsou k zkáze přišli, a že Turci nad nimi panují a ty země k své vuoli mají a drží.

Jakož ste mi také ráčili napsati, co jest vám od pana Jindřicha strýce vašeho oznámeno, co jest jemu pan kancléř psal; i teď vám posílám přípis listu, co jest mi psal pan Jan Flug, ješto mi to včera přineseno. I jedny noviny jsou k druhým podobné, ač mi také toto oznámeno, že by Uhři někteří ještě více takové noviny tížili a jako za jisté pravili, aby král JMt tam do Uher pospiešiti ráčil netoliko pro samy Turky, ale také pro své domácí znamenité ruoznice. Než kterak kolivěk jest, strach jest, že jsou věci škodné, a sluší se i horších obávati; leč pán Buoh všemohúcí, ne pro naše zasloužení, nežli z své dobroty a z milosti své svaté zvláštní, ráčí takové všecky věci v lepší obrátiti.

Také jakož pan Pflug píše, že s panem Mistrem pruským na rozkázání krále JMti jede: i srozuměl sem tomu z jiné strany, že s panem Mistrem bylo něco jednáno a snad i najednáno, aby byl nějakým hajtmanem v Uhřích, a že jest na to aneb k tomu se stroje, dosti znamenitý náklad učinil; a když již měl míti konečnú odpověď, nač by se v tom dokonale měl ubezpečiti, že jest jemu odpověď nějaká

dána, kteráž jemu nebyla příjemná. A tak že jest dále nejel, než do říše se zase obrátil, ješto snad také v říši toho tajna neučiní, kterak jest s ním rozvedeno; kdežto i tudy neviem, by přibylo chtivosti odtud a od knížat říských velmi Uhróm pomáhati. A snad i k tomu přichází, kohož pán Buoh ráčí zkaziti, že takovým najprvé ráčí rozum odjímati.

Jest mi také odjinud psaní včera přineseno, v kterémž mi se mezi jinými věcmi toto oznamuje, že úřad mincmajstrský k spravování jest poručen na Horách Kutnách knížeti Karlovi, ne by on byl mincmajstrem, než jako místodržící krále JMti. Také že jest Horníkóm tu na Horách oznámeno, aby dali berni z 1 ꝶ gr. 1 gr.: i rozuměti jest, že sobě to velmi obtěžují, snad proto, že jsou prvé takových věcí nečinili a nedávali. Než jestliže oni dadí, tehdy mám za to, že nám na též přijde; nežli budou-li sobě u mne to obtěžovati, tak sem sobě te rozvažoval, abych za ně dal, nebo nerad bych rozpačitosti na těch horách dopustil. Neb děkujíc pánu Bohu všemohúciemu, vždy jedny noviny po druhých mi se oznamují o těch horách u Velhartic, že se rudy znamenitě lepší, a že v jiných a v jiných dolích rudy nacházejí těchto časuov vnově; nebo o tom i včera odtud psaní sem měl.

I muoj milý pane a příteli, ničemuž dobrému nemieniem se zpierati a podle obce tohoto královstvie, pokudž možné jest a poctivosti náleží, vše snášeti; než jedny věci nové po druhých, což se vždy slyší, někdy snad v něčem dočekáme se pána Boha, někdy obce a vlasti naší a někdy osobních věcí. Pak pro takovú trojí věc aneb jednu z těch, co jsú před se brávali Římané i jiní národové a snad i Čechové, to by se mohlo najíti v kronikách a v starých pamětech; i v těchto nynějších spuosobích, dotýčeli se také co z toho čeho anebo všeho, nepochybuji, že pán Buoh ráčí to dobře znáti, a lidé mnozí že tomu také rozumějí; anébrž i v tyto dni svaté přišlo mi toto na mysl, jestli co toho mezi námi a v tomto královstvie, jestli tím, takové věci snášeti, pánu Bohu slúžíme, čili proti vuoli jeho svaté milosti činíme. Neb naději se, že jest psáno o svatém Pavlu apoštolu, že praví, běda mi, nebudu-li kázati: co pak nám, nebudem-li v čas pravdy mluviti a při spravedlivosti, jakžby se toho potřeba poznala, státi? Neb mám za to, i tato řeč boží jest, že spravedlivý z víry živ jest, netoliko v tomto těle, tak se domnievám, ale u věčném životě. Prosím, neračte sobě obtiežiti tohoto mého dlúhého psaní a snad málo rozumného, ale jistě z srdce upřímného. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu s potěšením šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné, u veliký čtvrtek léta ↄc. XXIII°.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ↄc, panu příteli mému milému.

Což se krále Polského JMti, jakož byl toho úmyslu, že se s králem JMtí sjeti chtěl, dotýče: i tak sem srozuměl, že konečně na tento čas z toho nic nebude. Kterak pak má to býti příjemné králi Polskému, toho neznám.

280.

Oplovi z Fictum, že v Boha doufající nebývají opuštěni, pyšní však ztrestáni; o berni, napravení práva, sjezd krále Ludvíka s králem Polským že na tento čas nebude, o pánech z rodu Šliků ꝛc.

Na Blatné 1523, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Poněvadž jsú dnové nynie svatí a kající, také podle spuosobu času zdálo mi se vám dáti nějakým příkladem odpověď, a předkem toto ku paměti vám přivésti, že svaté řeči a písmo pravie uffajícieho v pána Boha že všecko se v dobré obracé [sic]. A protož, poněvadž jsme křesťané, máme tomu věřiti; nebo kdybychme pravdě zákona božieho nevěřili, tehdy bychme se pánu Bohu našemu nelíbili, nebo bez viery nezle [sic] se líbiti Bohu. Áčkolivěk kteráž se věc prodlévá, má nějakú obtiežnost, ale ač jsú mnozí zámutkové spravedlivých, nežli ze všech těch vysvobozuje je pán Buoh náš, a spravedlivý z víry živ jest. A to v paměti majíce, mějme naději v živém Bohu, kterýž neráčí opouštěti v se uffajících. A ač mně se to někdy přičítalo, že rád dobré trošty dávám, i ovšem: nebo nepochybuji, že jest pán Buoh všemohúcí spravedlivý a milostivý odplatitel, netoliko zde, ale v budúcích časích každému podle jeho zasloužení, a znátiť dobře ráčí, kto jsú jeho svaté milosti vuoli odporní a kteří při spravedlivosti upřémně stojí.

Někdy sem čítal a slýchal o rozličných lidech, jejich zvláštnostech a pýchách, mezi kterýmiž také byli jsú tuto pořád ač v malém počtu nynie jmenováni, na kteréž rozličné a divné věci a pomsty od pána Boha všemohúcieho přišly: na krále Nabochodonazara, že se obrátil u vola, na císaře Julia, že zabit v svém městě Římu, na Nero, že sám se zabil, na Sanacheryba krále, že mnoho tisíc lidí anjel boží jemu zbil a proto od synuov svých sám zabit. A to byli zvláštně mocní králové, že snad mněli, že poněkud byli bohové. A co pak onen knieže pyšný Olofernes, kterémuž svatá žena hlavu zřezala, a také ten silný Koliáš obr, kterýž se pánu Bohu všemohúciemu a jeho jménu svatému rúhal, kterak z malého praku přemožen a zabit jest. Pak nebyl by pravý křesťan, kto by o tom pochyboval, že by pán Buoh náš byl menší moci nežli prvé; nebo jest vždycky a bude bez konce všemohúcí.

Pak ten, o kterémž jste mi psali, snad jest následovník Lutruov, ješto jakž o tom mnozí držieme, jakž to jméno jest podobné podle řeči naší české k lotru, že také k tomu se v něčem podobají i skutkové. Ale toť jest malá a krátká moc, i v kterých naději má, ješto snad v skutcích, jako u vieře, jsú k sobě podobni, jsúce v rozličných bludiech. Ale jakžkolivěk jest, pánu Bohu všemohúciemu jest jednostajné v mále jako ve mnoze [sic] vítězstvie; a protož když budeme při spravedlivosti státi, jakož o tom držím, že jest ten úmysl při nás, tehdy té sem naděje,

že pán Buoh všemohúcí ráčí býti s námi; a s kým pán Buoh, kto proti němu? Nebo byť kto býti chtěl, jistěť by se takový dobře neměl. A všemohúcí pán Buoh rač všecky věci v dobré obrátiti a nám se dáti bohdá spolu šťastně a ve zdravie shledati. Dán na Blatné, u veliký čtvrtek léta ͻc. XXIII°.

Urozenému a statečnému rytieři, panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce, přieteli mému milému.

[Cedule.] Což se dotýče berně, mně se jistě zdá více nežli z jedné příčiny, že jest slušné a potřebné, aby se dala; a co se má dáti na Turky, toho nevím, co prospěje, ale poněvadž svolili sme, sluší tomu, neb také veliká věc není, dosti učiniti.

O napravení práva, což se muože opraviti a ne zkaziti, není co hyzditi. Pak též se sjedou, snesou-li se o to, bude, za to mám, snadné jednání; pakli budou v rozdílích, poněvadž se prvé toho odkládalo, snad se ještě bude moci odložiti. Jáť, budu-li zdráv, chtěl bych také na ten čas do Prahy jeti. Pakli bych na zdraví, jakož se toho obávám, nedostatečen byl, tehdy bych mohl býti vymluven netoliko v té, ale i v jiné věci, jakož sem i o to k králi JMti poslal a odpovědi od JMti očekávám. Než za to vás žádám, co vám tuto píši, že toho nebudete jiným oznamovati.

Viděl sem se se pánem z Rozmberka starým tento pátek a v sobotu minulú [27, 28 března]. Jiného neznám, nechť ho vykládá jakž kto chce, nežli že při dobrém stojí.. A kto rozprávi o nějakých udidlech aneb náhubku: i nevím dokonale, na koho míní; než to vím, že onen svatý král David praví, kto komu jámu kopá, že v ni sám upadá. A také to lidé pamatují, že někto v tomto královstvie okolo let LXti byl vzácný, a jeho vnukové že potom v tomto královstvie svého vlastního dědictví neměli, co by mohl kročejí aneb šlapějí nožnú přikrýti.

Než na tom se není co urážeti, aby někto měl řeči: kdy držíš jedno, drž i druhé. I což jest předešle svoleno, jest věc proměnná, jestliže se potom co s přinucením stalo; nebo se i tyto dny pamatovalo a pamatuje, že svatý Petr strachy pána Boha zapřel, a když toho z úmysla neučinil, proto jest apoštolem předse zuostal; ale Jidáš, který ze zlosti a z lakomství pro peníze zle učinil, sám se oběsil a předse za zrádci zuostal.

O sjezdu krále JMti pána našeho a krále Polského JMti jest mi také oznámeno, že na tento čas se nesejde; i s boží pomocí mohou ti časové brzo minouti, aby zlé se přetrhlo, a dobré aby zase svuoj pruochod mělo. Než nechválím toho, jako i jiných některých věcí, že jest se ten sjezd nesešel.

Což se dotýče pánuov Šlikuov aneb jiných, i mám za to, že skutkóm i troštóm rozumějí; a protož se na tom neurážím. Než jestliže jsou čítali Ezopovy knížky, mohou sobě vzíti příklad na onom řezníku a beraních, že je po jednom bral; než kdyby byli se zepřeli společně, majíce rohy, snad by jeho mohli byli od sebe odtrkati: a po-

něvadž člověk jest i tudy vyvýšenější nežli hovada, že má rozum, i poněvadž vlk nerad jde k té jámě, do které upadl, a vosel na ten most, kterýž se pod ním probořil, nad to člověk předešlými příhodami má se spraviti a v paměti je k vajstraze míti.

Posélám vám tuto přípis, co mi psal pan Jan Pfluk; než někteří toho všeho za pravdu nedrží o Turcích, než Uhři že spíše takových novin přičiňují nežli umenší pro svú vlastní potřebu a neřády, kteříž jsú mezi nimi tohoto času a ruoznice znamenité, jakž slyšeti, povstali.

281.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka o řádu na Horách Kutnách a jiných věcech.

Na Blatné 1523, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož ste mi psali, což se pana Ludvíka Zajimače a paní Labuťové dotýče, tomu sem porozuměl a také sem něco o tom slyšel, když sem ještě v Praze byl, ješto ne všeho nyní sluší psáti; než když bychme se spolu shledali, chtěl bych o to míti s vámi rozmluvení, neb bych rád, aby se všem našim přátelóm mohly ty věci slušně a poctivě trefovati. A jakžkolivěk ty věci jsou, mně se zdá, abyšte tomu vyrozuměli na panu Jiříkovi, strýci mém, i na panu komorníku starém, bratru jeho, kdy by se ta věc měla konati, což se přítelkyně naší, kteráž při vás a při paní sestře mé jest, dotýče; neb když takové řeči s jiné strany tak jest slyšeti, jakéž pak koli jsou, slušné jest, abychme na omylu nestáli, neb ač by byl základ před rukama, než já bych radši byl dobrému přátelství.

Jakož ste mi také, pane švagře muoj milý, napsali, což se řádu na Horách Kutnách dotýče: i toho nynie v straně zanechávám; než jestliže Jan Běšín také na svém úřadu nezuostal, to jest mi mezi jinými věcmi také věc nějaká jako nová, neb u pana hofmistra starého z Nydrlantu a u paní Honoris, manželky jeho, i u těch zpovědlníkuov byl jako za zvláštní radu; ale časové se mění a lidé v nich, neb snad i pan Mistr pruský s jinú nadějí jel z Prahy nežli se zase vrátil do Prahy, jakož před se do říše jede a pan Hanuš Flugk z poručení krále JMti jeho provází.

Což se té sumy dotýče, kterúž u mne máte, i poněvadž úroku nebéřete, netřeba z toho berně dáti; a potom o to buohdá spolu šíře rozmluvíme, nebo mám za to, že se dotud v tom tím nic neobmešká.

Poslal sem k vám včera a některé věci psal, a když budu míti zase odpověď od vás, poznám-li toho potřebu, tehdy chci k vám tento úterý na Tábor poslati; a kdybyšte mohli odtud z Tábora ke mně se těch V mil, ač jsou dosti dlouhé, na Blatnú projeti, rád bych vás viděl, a mohli byšte míti nocleh na Zviekově. A naději se, že by ta jízda škodna nebyla, nežli spíše k něčemu dobrému užitečna. A všemo-

húcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné u veliký čtvrtek léta ɔc. XXIII°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, fojtu markrabstvie Dolnieho Lužicského ɔc.

282.

Mikulášovi Malovci z Pacova, že by nerad sporu vyhledával.

Na Blatné 1523, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Dodán mi od tebe dnes list blízko k noci, i zpraven sem od purkrabie svého Blatenského, co v tom předsevzal, že i to slušně a spravedlivě učiniti mohl. Pak nechtěje se tento čas svatý takovými věcmi zaneprázdniti, poručil sem, aby ten člověk dán byl na rukojmě do času určitého, budeli je míti, a v tom času chciť dáti, budeli toho potřebí, širší odpověď. A kdežs toho dotekl, že by se mnú o nic nerad zacházel: i jistěť sem já proto mnohé práce z sebe složil, což jest na mně, pokudž by byla vuole boží, abych se všemi pokoj měl; pakli by kto s čeho mne viniti chtěl, při právu sem a při řádu vždycky stál a z něho se, pokudž by mi se náležalo zachovati, nevytahuji. Dán na Blatné u veliký čtvrtek léta ɔc. XXIII°.

Urozenému vladyce panu Mikulášovi Malovci z Pacova a na Sedlci, příteli milému.

283.

Jindřichovi z Ryzmberka omlouvá se, proč mu obšírně nepíše.

Na Blatné 1523, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Teď vám posélám ceduli od pana Viléma, bratra vašeho a švagra mého, kteráž mi včera u večer přinesena, a při tom mi také některé noviny oznámeny; a protož vám o tom nyní šíře nepíši, jedno že čas svatý, a druhé, že snad z toho psaní od pana Viléma také těm některým věcem vyrozumíte. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, nám spolu šťastné a ve zdraví shledání.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

284.

Břetislavovi a Jindřichu z Ryzmberka o krajském sjezdu na Písku, že očekává list od krále ɔc.

Na Blatné 1523, 6. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Což se jízdy mé tento úterý na Písek dotýče, nemám úmyslu tam jeti, nežli chci na svém miestě s mocí poslati o tu věc, což se berně dotýče; nebo neviem, co by se jiného zvláště mělo tam nežli

o to jednati, a k čemu sem v tom svolil, chci tomu, dá-li pán Buoh, dosti učiniti; než-li pán z Rožmberka starý, ten, mám za to, že konečně na Piesku na tom sjezdu bude, ač nebudeli v úterý, ale v středu okolo poledne, nebo tak se naději, že tepruva o ty věci, oč se sjedou, ten den v středu rozmlúvání bude; a pan Kryštofor z Švamberka také se naději, že bude tam. A všemohúcí pán Buoh rač nám dáti spolu, muoj milý pane švagře, ščastné a ve zdraví shledání. Dán na Blatné v pondělí velikonoční léta ɔc XXIII°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Též psáno panu švagru mému milému panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Cedule panu Břetislavovi. Muoj milý pane švagře! Pan Vilém k tomu mi věci podobné psal jako vám. A což se mé jízdy do Prahy dotýče, čekám nějakého psaní od krále JMti po mém poslu a tím se mienim v tom spraviti; nežli za to prosím, neoznamujte o tom jiným kromě panu Jindřichovi, bratru vašemu a švagru mému. Nežli jakžkolivěk bude, chci vám to prvé oznámiti. A chtěl sem byl také dnes ku panu Jindřichovi poslati, a včiera proto sem neposlal, že mi se na ten hod slavný psáti nezdálo, poněvadž sem znal, že tiem nic obmeškáno nebude; pak poněvadž se váš posel trefil, prosím, že tuto ceduli panu Jindřichovi rozkážete dnes, kterúž jemu píši, dodati.

Cedule panu Jindřichovi. Muoj milý pane švagře! Včera sem vám proto nic nepsal, že na ten hod slavný nerad se mnoho zaneprazdňuji. Což se pak dotýče novin od pana Viléma, bratra vašeho a švagra mého, mně oznámených, i mám za to, že jest k tomu podobně panu Břetislavovi, bratru vašemu a švagru mému, psal, ježto od něho budete moci tomu vyrozuměti. A což se jízdy na Písek dotýče, neznám zvláštní potřeby vám tam jeti, když s mocí na svém místě pošlete a s listem pod vaší pečetí a oznámíte, co máte berně spravedlivě dáti i lidé vaši; leč zdáli se vám proto jeti pro přátelské shledání s pánem z Rožmberka, neb takové věci podle spuosobu nynějšieho mohou se potomně také k něčemu trefiti. Neb poněvadž i to někdy slýchal sem, že rovné k rovnému bývá náchylno, jako kupci s kupci, Turci s Turky a dobří s dobrými rádi spolu bývají a k sobě přátelství ukazují ɔc, jakož pak šíře sami ty povahy a spuosoby znáte i z toho psaní, které pan Vilém panu Břetislavovi učinil, kto spolu bývali času nedávno minulého a které z sebe vyměšovali, neb snad jednostajné povahy spolu nebyli.

285.

Žádá Absolona z Brloha, Bohuslava a Beneše Kalenice z Kalenic, aby k přátelskému srovnání některých lidí Mikuláše Malovce a jeho na Blatnou přijeli.

Na Blatné 1523, 6. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Pane Absolone milý! Jest některá věc a více nežli jedna, což se pana Miku-

láše Malovce a některých lidí mých dotýče; i svolili sme se o to k přátelskému srovnání a na tobě a na jiných dvú dobrých lidech přestali: i žádám tebe, že o to do Blatné přijedeš v uoterý po provodní neděli [14. dubna] najprvé příští, a o to jednati a to slyšeti spolu k tomu volenými že budeš; neb což bude slušného, na tom sem, aby mnú a lidmi mými v těch věcech nescházelo. Dán na Blatné v pondělí velikonoční léta ꝯc. XXIII°.

Panu Absolonovi z Brloha a na Osece ꝯc, příteli milému.
Panu Bohuslavovi Kalenicovi z Kalenic a na Mackově, příteli milému.
Panu Benešovi Kalenicovi z Kalenic a na Škvořeticích, příteli milému.

286.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka o jich spolu shledání, o odpovědnících, o Zajimači z Kunštatu, o pobytu krále Ludvíka na Moravě a téhož shledání se s králem Polským; že nikdy nic nemluvil, co by králi příjemné nebylo.

Na Blatné 1523, 6. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Z psaní, které jest mi dnes od vás dodáno, ač znám, že na některé věci slušelo by odpověď dáti, abyšte při tom také muoj úmysl věděli, ale znaje to také, že ne všeho sluší po poslu psáti, protož, jsa také té naděje, že se, dáli pán Buoh, brzo spolu shledáme, pominul sem o některé věci psaní, kromě což se nyní psáti mohlo, ač již srozuměv z vašeho psaní, že není potřebí zvláštnieho posla aneb některého mého služebníka poslati, i poslal sem toliko s tímto psaním, kterýž s obecním poselstvím chodívá. Což se dotýče těch rozličných zpuosobuov, toho všeho zanechávám až buohdá do našeho spolu shledání k rozmluvení. Než jestliže nemuožete z Tábora ke mně přijeti, ale rád bych, abyšte přijeli, když do Prahy pojedete, neb snad toliko nocleh zajedete, a mohlo by se trefiti, že bychme spolu do Prahy jeli odsud z Blatné.

Také což se odpovědníkuov, jakož ste mi psali, dotýče, i nevím o žádných nových, a což se starých dotýče, ti mají glejt, za to mám, do tohoto svatého Jiří; a o tom Stachovi uzdáři slyšel sem, že by nějakú odpověď učinil, ale aby bylo o tom do tohoto kraje oznámeno, žádného sem psaní podle mé paměti neviděl; a snad někomu se zdálo, že není potřebí, poněvadž některým v tomto kraji skutkem škodu učinil.

Spis, který ste mi poslali, co jest někto někomu psal, že bych mluviti měl, i to se tak nenajde, než rád sem tomu, že ste mi to oznámili. Nežli, muoj milý pane švagře, domnívaj se někto něčeho proto, jakž tomu rozumím, že někteří z těch u mne bývali, kteří obtížnosti mají; a není div, že by ke mně chtěli míti takoví útočiště, neb jsou mne v tom dávno znali, že více skutkem nežli někdy slovy stával sem při dobrém krále JMti a stavuov našich, a těm sem toho přál, ktož bezpráví trpí anebo

trpěli, aby v tom opatřeni býti mohli, a ktož má k čemu spravedlivost, aby také toho užiti mohl.

Prosím, oznamte mi, kdy se nadějete ke mně svého příjezdu, nebo mám za to, že se k něčemu muože trefiti i k dobrému, jakož o tom přemajšlém, nech mne pak vykládá, jakž kto chce. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Dán na Blatné v pondělí velikonoční léta ꝯc. XXIII°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického ꝯc.

Muoj milý pane švagře! Což se pana Zajimače dotýče, jistěť bych já rád, aby o to ruoznic nebylo, a zvláště poněvadž některé straně spíše by z toho přišel posměch nežli co jiného; a které se paní dotýče, mám za to, že jest nyní na Zvíkově i s bratrem najstarším, ježto ne vše tu na mé radě záleží; než kdyžby brzo bylo naše shledání, snad spíše by se k tomu nějaká cesta našla, což by se přátelóm našim obojim trefilo, nežli přijde ta věc k jakému prodlení.

Což se dotýče krále JMti pobytí v Moravě, domnívám se, že jest také jedna ta příčina, jestliže tu prodliti ráčí, aby se JMKská tím snáze mohl sjeti s králem Polským JMtí, neb já sem to prvé pokládal za dobré a ještě témuž se naději, kdyžby JJMtí společní shledání bylo.

Toto mi se zdálo vám také oznámiti, že jest dnes pan Albrecht z Šternberka u mne zde na Blatné byl; a mezi jinú řečí pověděl sem, že jest mne došlo, že by někto o mně pravil, když sme se někteří scházeli rukojmie, kteříž jsme za dluhy pana Jana z Walštejna, že bych mluviti měl něco, ježto by snad králi JMti příjemné nebylo: pak že já sem sebe svědom, že tu ani jinde nemluvil sem nic toho, což by mi nenáležalo, a ježto by JMKské najméně v čem ublíženo bylo, že o tom při takovém našem shledání, kolikrátkoli bylo, žádná zmínka nebyla. I pověděl k tomu, že jest nic toho neslyšel ode mne, jakož jest pravda; než tomuto rozumím, že někto se domajšlejí, co ti před sebú mají anebo míti mohou, komuž jest toho potřebí, i předcházejí to jako ti, jací jsou; jestliže by k tomu přišlo, jakož snad muože přijíti, že budou chtíti práva užiti, kteříž podle něho stojí, aby potom někomu z toho vinu dali nespravedlivě. A já že sem jim s prvními na cestě, málo se tomu divím, neb také s prvními neřádu sem se protivil.

287.

Václavu Zmrzlíkovi z Svojšína, Petrovi Mladějovskému z Mladějovic a Blažkovi konváři, měštěnínu města Písku, že k nim vysílá Mikuláše z Rozsedl a Racka z Běšín, aby na místě jeho při sjezdu krajském v Písku přiznání berně učinili.

Na Blatné 1523, 7. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a urozený vladyko, přátelé moji milí!

Jakož máme oznámiti tento úterý velikonoční [7. dubna] anebo dáti berni, tak jakž jest všemi třmi stavy svolena, a to že se má vyplniti podle téhož svolení, a o to že mají býti sjezdové v krajích, aby se tomu dosti stalo v již jmenovaný úterý anebo při tom času ɔc: i posélám k vám na tento sjezd kraje tohoto Prachenského na místě mém s mocí, nemoha sám osobně z některých slušných příčin býti, urozené vladyky Mikuláše z Rozsedl a Racka z Běšín, purkrabí Blatenského, služebníky své, aby vám i budeli toho další potřeba i jiným, kteříž na tom sjezdu na Písku budou, to oznámili, a podle toho, jakž jest na sněmu obecném svoleno, zprávu, jako bych tu sám byl, dali, a co berně dáti mám z těch statkuov, kteréž mám v tomto kraji Prachenském, a co k tomu držím a což mi spravedlivě náleží, kromě zástavného, tak jakž sem to u sebe za spravedlivé rozvážil, tak aby v tom mnú nic ujato nebylo. Neb radší, abych svému svědomí dosti učinil, chtěl bych předati nežli nedodati. I pokládám z toho ze všeho že dáti mám i z svrchkuov a nábytkuov ɔc I^{M} ß gr. LVIII ß gr. XX gr. vše českých, počítajíce z každé kopy gr. jeden groš český, tak jakž sněmem svoleno a zapsáno jest. Z lidí pak k těm zbožím příslušejících, co mám v tomto kraji Prachenském, krom zástavného a lidí shořelých [sic], co dáti mají z gruntuov a z čeledi, i také čeleď v mých dvořích a na zámcích, a z hlavy a ze všeho svého jmění, tak jakž svolení zemské ukazuje, kterak jest ta věc s pilností vyhledávána, jest toho všeho z toho ze všeho a od těch $1\frac{1}{2}^{C}$ XXVIII½ ß gr. XXV gr. II d. vše českých, jakož od jmenovaných služebníkuov mých budete toho šíře zpraveni, počítajíce z té každé věci, co z čeho mělo se dáti a má, jakž jest v sněmovním svolení zapsáno. Než poněvadž jest také svoleno, kto má dluh spravedlivý mezi dluhy krále JMti a již zemskými, že sobě má to vyraziti na svém dluhu: i poněvadž já mnohem více, nežli to, mám takového dluhu spravedlivého a registrovaného, i také zvláštně co sem králi JMti, pánu našemu milostivému, puojčil tohoto času předešlého, když jest v tomto královstvie býti ráčil, na JMti dvoru a JMti královny též dvoru chování, ješto také podle sněmovního svolení má to mně jako i jiným navráceno a dáno býti aneb vyraženo: protož chci sobě to vyraziti na tom některém dluhu, maje to a moha slušně a spravedlivě učiniti podle sněmovnieho jednoho i druhého svolení. Což se pak dotýče berně anebo pomoci na Turky, také v tom chci se rád zachovati podle svolení a podle jiných obyvateluov tohoto královstvie a tohoto kraje. Než kudy jest ta věc přišla, že do těchto velikonočních svátkuov není ještě dána, toho nevím; než já sem tím zúmysla neprotahoval, než že mne psaní nedošlo, jestliže jest o to jaké do tohoto kraje učiněno, krom o čemž, když sem v Praze byl, vím. Však na čemž tu věc na tomto sjezdu na Písku postavíte, který den dávati chcete a budete míti, žádám vás, že mi to oznámíte; neb jako jiných věcí též i toho nerad bych obmeškal, nežli tak se zachoval, aby mnú nic, pokudž mi se zachovati náleží, nesešlo. Jakož také vše to těmto mým služebníkóm poručil sem vám, a pokudž toho potřebu

poznají, i na tomto sjezdu na Písku oznámiti. Dán na Blatné, v uoterý velikonoční léta ɔc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Lnářích, a urozenému vladyce panu Petrovi Mladějovskému z Mladějovic a na Božejovicích, a slovutnému Blažkovi konváři, měštěnínu města Písku, berníkóm kraje Prachenského ɔc, přátelóm mým milým.

288.

Petrovi st. z Rožmberka, že na krajský sjezd v Písku na místě svém vyslal dva úředníky své; posílá mu některé noviny.

Na Blatné 1523, 7. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že sem poslal na tento sjezd na Písek purkrabie starého i také purkrabie nynějšieho Blatenského, služebníky své, na místě mém. I pokudž by toho bylo potřebí, prosím vás, račte jim toho dáti zprávu, kterak se budou míti zachovati; nebo také sem jim poručil, s čím sem je poslal, aby vám to oznámili.

Také račte věděti, že jsú některé mi noviny oznámeny od toho času, jakž jest mezi námi poselství nebylo, i teď vám je sepsané posélám po artikulích, nebo jsou některé od jiných a od jiných osob. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému ɔc.

289.

Janovi z Vitence, aby mu něco zedníkův poslal na Blatnou; o berni, o králově pobytu na Moravě ɔc.

Na Blatné 1523, 7. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Teďt posélám jeden list německý a druhý český od Václava Trčky. I jakožť sem prvé psal i také purkrabí, aby mi něco zedníkuov poslal na Blatnú, čtyři nebo šest, než muože-li býti více, ještě bych radši, a zde na Blatné aby tuto neděli byli. I již se k tomu tak přičiň s purkrabí, aby se tak stalo.

Což se dotýče berně podle těch registr, kteráž mám, když se doběře, oznam mi to anebo purkrabie. A což se pak dotýče berně z piva a z šenkovnieho i z jiných věcí, jakž jest na sněmu svoleno, jakož toho někde vajpis máš: i podle toho ať se zřídí a vybírá, a má se začíti od dnešnieho dne aneb od zajtří; neb ač jest bylo prvé k jinému času předešlému to uloženo, ale potom jest změněno, že toho odloženo do těchto sjezduov, kteříž dnes v krajích tohoto královstvie Českého býti mají, totižto v uoterý velikonoční a jináče ten úterý po sv. Ambroži, to jest vše jedno; než když se rok vyplní, mám za to, že se v tom budeme míti zpraviti, dáli pán Buoh, tím

úterým po sv. Ambroži najprvé příštím. Pak v městečku Velharticích a na Horách opatř to, aby se ta věc pořádně puosobila; nežli v jiných městečkách a ve vsech, což náleží úřadu purkrabovu, o to jemu také píši, pakli muože jeden to vše opatrovati, a muožete to spolu spuosobiti; co v tom za lepší poznáte, tak učiniti budete moci, jedné aby bylo to dostatečně, aby mnú v tom nic nesešlo, mými poddanými opatřeno. Než toto věz, že jsou u Hory Kutny, jakžkoli to přišlo, k berni svolili; kterak se pak v tom dále zachovají, toho ještě tak dalece nevím, než jestliže budou jedni horníci dávati, s těžkem druzí budou moci toho prázdni býti.

Psal mi Václav Trčka připomínaje o čtyři hřivny stříbra, kterých puojčil k obrazu sv. Anny do Blatné k oltáři bratrskému, ježto řekl sem jemu zase jiné dáti. I přičiň se k tomu, aby mi je přinesl, když budeš míti ke mně jeti.

A věz, že sem sobě to rozvážil pro pražskú jízdu, že jest potřebí, aby se již na tu cestu vypravil a ke mně na Blatnú přijel tento pondělí anebo konečně v uoterý najprv příští; neb jedvy za den nebo za dva ty věci shledáme, což znám potřebného, nebo bych již rád těm věcem konec učinil, na čem se žádný spravedlivě nemá co urážeti. A poněvadž měl bych býti v pátek na den svátosti [17. dubna] v Praze, tehdy ten čtvrtek před tím bude potřebí odsud z Blatné vyjeti, a když těch věcí porovnáme, také bohdá na Velhartice pojedu a tam pobýti míniem; i což se již tvého příjezdu ke mně dotýče, neobmeškávaj toho, jakžť píši.

Jakož ten řezák v Pasově dalť jest prvé jakús odpověď, což se té tabule dotýče, ježto jest negruntovní a mně nepříjemna, poněvadž tabule měla býti dávno hotova, že není, a k tomu ani času oznámil kdy bude: i napiš ještě jemu o to potřebně a dostav, že to činíš z mého poručení a že se tomu divím, proč mi smlúvě dosti nečiní, a že žádám věděti, kdy konečně ta tabule hotova bude, a to aby bylo brzo a dobře aby udělal, neb proto sem s ním smluvil dílo, aby bylo dobře uděláno; pak jestliže konečné odpovědi nedá a jisté, že mi se má tomu od něho brzo dosti státi, tehdy i to jemu dostav, že bych to chtěl vznésti na kníže JMt pana biskupa i na Pasovské a v tom se také opatřiti, poněvadž smlúvě dosti činiem, aby mi se také od něho tomu dosti stalo, pokud a kterak jest on se mnú smluvil. A vyprav to psaní k němu, by měl naschvál poslati brzo některý den nežli ke mně pojedeš; a když se posel vrátí, když tebe na Velharticích nebude, co odpíše on řezák, ať jest to purkrabí Velhartickému dáno; a poruč poslu, ať žádá psané odpovědi. A oznam mi, kterak se vám na Horách vede; a když budeš míti ke mně jeti, přines s sebou z některého nového dolu dobrý hanštán. Dán na Blatné v uoterý velikonoční léta ɔc. XXIII°.

Urozenému vladyce, Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

Játť sem dnes na svém místě na sjezd na Písek, kraje tohoto Prachenského,

poslal, neb mi se nezdálo potřebí samému jeti; než proto se naději, že tam starý pán z Rožmberka bude i někteří jiní z pánuov.

Došly mne noviny, než proto jich nejistím, že by král JMt ráčil v Olomouci pobýti do sv. Ducha a odtud že snad tak brzo zase ráčí se obrátiti do Čech jako do Uher, neb slyšeti, že jest tam velmi zlé povětří těchto časuov; než mám já v Olomúci dva posly, i když se některý z nich vrátí, jakož se brzo některému naději, tehdy snad se něco o těch věcech jistšieho zví.

Ceduli, kteráž svědčí purkrabí Velhartickému, kaž mu ji ode mne dáti.

290.

Jiříkovi z Dražic, purkrabímu na Rožmitále, aby mu poslal některý řeřábek; o faráři Rožmitálském, o berni.

Na Blatné 1523, 7. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabě milý! Jest mi dodáno od tebe včera pět tetřevuov; než rád bych, aby mi také některý řeřábek k této neděli poslal, nebo mám míti v neděli a v pondělí hosti.

A což se faráře dotýče Rožmitálského, jakož měl bych o to některý den na Rožmitál poslati, i již dobře nepamatuji který, i jestliže máš v paměti, oznam mi; pakli sme byli o žádný den nezuostali ͻc, tehdy chciť brzo oznámiti, který den budu chtíti o to na Rožmitál poslati.

Když dobéřeš berni, oznam mi, neb bych rád, aby se brzo dobrala; a oznámilť bych, kdy mi ji máš poslati, a potom by se pak při sv. Jiří také úrokové vybírali. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiříkovi z Dražic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

291.

Janovi z Bezdědic o poslání zedníkův na Blatnou, o vybírání berně.

Na Blatné 1523, 7. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabie milý! Jakožť sem prvé i také hajtmanu psal, což se zedníkuov dotýče: i přičiň se k tomu, aby mi byli posláni tuto neděli na Blatnú, a co více to lépe, jakož hajtmanu šíře o to píši. Což se pak dotýče berně, ta ať se již dobéře, což muože býti najdřéve, aby potom při sv. Jiří překážka nebyla úroku, jakož když sv. Jiří přijde, ať se také úroci vybírají. Než kteráž se má berně z piva a z šenkovnieho i z jiných věcí dávati, ježto má to do roka trvati od dnešnieho dne, již to opatř před úřadem svým, aby se ta věc hned od tohoto času a dne zapisovala a vybírala, jakož také o to hajtmanu píši. I již o to spolu zuostaňte, kterak by najlépe to se opatrovati a řéditi mohlo.

Také věz, že sem psal hajtmanu, aby ke mně přijel v pondělí aneb potom na zajtří v uoterý najprvé příští. I budeliť co potřebí, muožeš mi při něm oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticích, mému milému.

292.

Janovi z Šternberka, že by jim rukojmím za dluhy Jana z Waldšteina nebylo s prospěchem, kdyby J. z Waldšteina věřitelem Janem z Roupova byl odhádán ɔc.

Na Blatné 1523, 8. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psal sem listy rukojmiem, o kterých sem věděl, ježto jsú za páně Janovy z Waltštejna dluhy,*) a vám také takový list tuto posielám, tak jakž jest, když sem ještě v Praze byl, psán. Pak na tomto jest podle zdánie mého najvíce, poněvadž již pan Jan z Roupova právo snad tyto dni na vodhádání na statek páně Walštajnů vede, abychom rukojmie my to obmajšleli, zdali bychme jeho pana Roupovského z toho zsouti mohli a splatiti, nežli by na vrch právo dovedl. Nebo jestliže toho neopatříme, tehdy mohli bychme, toho se obávám, k znamenité škodě přijíti, a to tudy, když jeho páně Waldšteinuov statek bude v malé summě, ježto za to dvé nebo tré stojí, odhádán, že on, by pak potom rád chtěl, nebude nás míti čím vyvazovati; nebo puojde-li toto odhádání před se, mnoho jemu statku skrze to ubude. Pak když budeme na hradě Pražském, šíře o to společně rozmluvíme; pakli bych pro nedostatek zdraví svého na den svátosti [17. dubna] v Praze býti nemohl, tehdy na svém místě s dostatečným poručením chci poslati. I zdálo mi se vám také tuto věc oznámiti, nebo pan Roupovský psal mi, že mu se nezdá žádného v tom prodlení učiniti, vkládaje toho tu příčinu, že přátelé jemu k tomu neradí. A protož již jest čím dále většího opatření našeho v tom potřebí; neb ač sem slyšel, že pan Jan z Walštejna někde v naději o peníze jel, než u mne jest to na pochybnosti, zedná-li ɔc. Dán na Blatné v středu po hodu slavném velikonočním léta ɔc. XXIII°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Šternberka a na Bechyni, purkrabí Karlšteinskému, švagru mému milému.

Mám za to, pane švagře muoj milý, že ste na sjezdu kraje Bechyňského na tento čas na Táboře byli, a té sem naděje, že také tak se zachovají, což se berně dotýče, kterak jest na sněmu svoleno; než to bych rád věděl, kteří první berně z toho kraje nedodali, kdy také tomu dosti učiniti mají.

---

*) V listu z téhož dne a stejného obsahu Oldřichu Malovcovi z Malovic na Chýnově a Oldřichu Malovcovi z Malovic na Borotíně, přidáno ještě a zde bezpochyby přehlédnutím při opisování vynecháno: „a někteří i za pana Bernharta, někdy bratra jeho, slibovali“.

293.

Žádá Jana Malovce z Chýnova, aby mu propustil poddaného i se statkem.

Na Blatné 1523, 8. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Vzneseno jest na mne jménem Jana Pabiana, že by se chtěl pode mnú živiti na gruntích Drahonických. I žádám tebe, příteli milý, že mi jeho dáš a propustíš i s tím statkem, což jemu spravedlivě v Vravicích náleží, v touž zase, když by se taková věc přihodila, odplatu. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.

294.

Prosí Jana z Rožmberka za propuštění jedné ženy i se statkem, aby se synem svým na jeho (Lvových) gruntech býti mohla.

Na Blatné 1523, 8. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vznesl jest na mne Kotlábek z Bílského, že by rád mateř svú, kteráž jest v Žéchovicích, při sobě měl. A tak se naději, že jest toho také její žádost, aby spolu s synem býti mohla. I prosím vás, račte k tomu povoliti a ji i s statkem jejím na ten grunt do Bílska propustiti, jakož též i mnohem více vám k vuoli učiniti bych chtěl. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorství Českého ɔc, panu příteli mému milému.

295.

Paní Anně z Kestřan na Myslíně o spravování statků sirotčích, o berni, sud vína že jí odeslal ɔc.

Na Blatné 1523, 8. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Paní kmotra milá! Jakož ste mi psaly, což se statku dětí vašich dotýče, kterak byšte měly uručiti: i mám za to, že jest tento obyčej, že úředníci u desk takové uručení přijímají, že statku sirotkóm nemá ubývati, a že se jim má z toho, když který z nich k letóm přijde, počet činiti; však předkem ta věc se vztahuje na pacholíka, a jestliže by jeho pán Buoh neuchoval, tehdy i na sestru. Pak jaký jest v tom řád, to jest věc obyčejná, že v takovém poručenství jedni jako druzí poručníci sirotkóm jednostajně urukují, a dostatečně tím se budete moci spraviti, kterak jest pan Mikuláš Zub uručil. Také sem sobě na toto pomyslil, jestliže by pan Mikuláš Zub předse svého uručení chtěl ve dckách vcele nechati, že by snad toto býti mohlo, že byšte vy uručily toliko to panu Mikulášovi, že on skrze své uručení nemá od

sirotkuov škody míti; však pak na tom by bylo, kterak byšte se o to snesli, co by sirotkóm k dobrému bylo, a vám obojím co by také bylo za slušné učiniti. Což se pak dotýče pana Viléma Švihovského a pana Jana Roupovského: i v jakém jest přátelství s vámi pan Roupovský, toho neví, než to vím, že pan Vilém těm sirotkóm jest přítel, a kterýžby kolivěk z nich uručiti chtěl, totižto v tom rukojmí býti, za to mám, že by na jednom z nich dosti bylo; i neškodí některé z nich žádati, a učiní-li to jeden, snad druhého nebude potřebí o to starati.

O berni, jakož ste mi také napsaly: i máme dáti z každé kopy, kto má jakého statku, 1 gr., i dostane se dáti ze sta kop gr. C gr. a z tisíce ſſ gr. českých XVI ſſ gr. XL gr. vše českých, a z pět set kop gr. českých toho puol, totiž VIII ſſ gr. XX gr. českých; a má každý dáti zúplna, nic za to nevyrážeje, jestli co komu dlužen.

A lidé naši, kto má zač statku, má dáti z kopy puol gr., jestliže jsou kopy české, tehdy českého, pakli míšenské, tehdy míšenského, jakž kto za kolik kop má ɔc. Také my i lidé naši máme dáti, kto co vaří piva na prodaj anebo k své potřebě, z strychu 1 gr. č., a kto prodá, z věrtele 1 gr. č., a kto vyšenkuje věrtel piva, také dáti má 1 gr. český, a to má trvati do roka. A podruhové mají dáti z hlavy 2 gr. č.; a kto na čem slouží s čeledí, z kopy míšenské puol gr. míšenského a z české kopy ½ gr. českého; z jiných pak více věcí co se má dávati a z rozličného kupectví, jest toho mnoho, jakož to i tiskli a v Praze prodávali.

Poručil sem sud vína tento čtvrtek vám odsud poslati mými koňmi. A což se pak dvú voken tesaných dotýče, když chcete, muožete po ně poslati, jest k tomu má vuole a jest mi spraveno, že jsou již ztesané; neb což sem byl řekl učiniti dobré paměti manželu vašemu, teď vám to rád naplniti chci, jakž vám oznamuji.

Což se dotýče kšaftu, o kterýž ste mi psaly, i myslil sem na to s pilností a toho neznám, by mohl kterak mocný býti, by byl najlépe napsán a zapečetěn, poněvadž mocného listu krále JMti povolení na to jest nebylo, ježto bylo potřebí prvé to zednati, nežli jest kšaft dělán; nebo kšaft, kdyby měl býti platný, měl se vztahovati na ten list mocný podle obyčeje a řádu tohoto královstvie.

Napsaly ste mi také, že byšte tento čtvrtek chtěly sedlákóm oddávati za zátopu rybníkem ɔc, žádajíce, abych k vám odpustil starého purkrabí i také Racka, purkrabí Blatenského: i vězte, že sem je poslal na sjezd na Písek na místě mém, a protož nemohu toho učiniti, a když se odtud vrátí, také k některým jiným věcem jich potřebuji; než mně se to dobře zdá, abyšte tu věc s těmi sedláky dokonaly, nebo sluší v tom spravedlivost dostatečnú zachovati, aby se člověk mohl hříchu uvarovati; než jestliže ve čtvrtek toho nedokonáte, budeteli potom k tomu koho mého potřebovati a mně oznámíte při času prázdnějším, chci k vám rád odpustiti. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Anně z Kestřan a na Myslíně, kmotře mé milé.

296.

Posílá Petrovi z Rožmberka nějaké noviny a bojí se, že jsou pravé.

Na Blatné 1523, 8. April. Opis souč. v archivu Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Ačkolivěk napsal sem vám a některé noviny poslal po služebnících mých, kteříž jsú ode mne na sjezd tento nynější na Písek jeli, pak dnes ne mnoho před večerem přinesena mi některá psaní, a co mi se při tom nového oznamuje, teď vám to sepsáno posélám, ježto ráčíte tomu porozuměti. A muoj milý pane a příteli, jistě bych vám rád lepší noviny oznámil, ale jiných nemohu, nežli kteréž mne docházejí, a bojím se, že jsou pravé na větším díle. A ráčíte-li to ukázati panu Kryštoforovi z Švamberka a panu Janovi, strýci vašemu, a pánuom Švihovským, jestliže ještě kteří z nich při vás jsú, k tomu jest má dobrá vuole, aby o tom věděli, jako přátelé naši; než nerad bych, aby o tom mnozí věděli, že já to oznamuji, aby snad, kteří se pravdě protiví, toho mi jináče nevykládali, nežli jest při mně. Jakož všemohúcí pán Buoh rač to všecko v lepší obrátiti a nám se dáti spolu buohdá s lepšími novinami šťastně a ve zdraví shledati. Datum na Blatné v středu po hodu slavném velikonočním léta ɔc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

297.

Janovi Drahenickému, že spor jeho s Hynkem z Běšín přátelsky chce urovnati.

Na Blatné 1523, 9. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Drahenicský milý! Jakož jest nějaký puohon mezi panem Zbyňkem z Běšín a tebou: i nerad bych, abyšte o to další útraty a práce, poněvadž o malú věc jest, vésti měli. I žádám, buď zde na Blatné tento úterý najprvé příští, a chci se k tomu na ten den, dáli pán Buoh, přičiniti, abych vás mohl s vaší z vobú stran dobrú volí srovnati a smluviti, a jemu sem též oznámil. Dán na Blatné ve čtvrtek po hodu slavném velikonočniem léta ɔc XXIII°.

Urozenému vladyce Janovi Drahenicskému z Rastel, mému milému.

298.

Žádá Heralta z Říčan, aby manželka ševce Havla z Drahonic mohla statku po otci zděděného volně užívati.

Na Blatné 1523, 9. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli milý! Vzneseno jest na mne, kterak Havel švec z Drahonic pojal sobě za manželku Zdůňovic, dceru toho, kterýž byl svobodný a na svobodném statku, a že by ten statek na tu jistou po otci jejím

měl připadnouti, než že by toho statku užívali anebo užívati chtěli synové bratra otce jejího, kterýžto otec těch bratří že jest odtud byl oddělen a svuoj díl že jest vyzdvihl; při tom mi oznámeno, že by ti bratří vám se přikázali a k tomu že se nemají, aby té ženě sami od sebe jí její spravedlivosti přáli. I žádám vás, že je k tomu míti budete jmenované bratří, což jí tu spravedlivě náleží, aby jí v tom nepřekáželi, aby ona toho mohla a jmenovaný Havel, muž její, s volí její svobodně užívati; ježto sem té naděje, že se v tom slušně zachováte; nebo znáti muožete, když otec po sobě synuov nepozuostaví, co na gruntu svobodném dceři jeho po něm pozuostalé náleží a přísluší. Odpovědi žádám. Dán na Blatné ve čtvrtek po hodu slavném velikonočním léta ɔc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Heraltovi z Říčan a na Štěkni, příteli mému milému.

299.

Žádá Jana z Rožmberka, aby dobrý člověk Jiřík Watlreder přímluvy královské u něho užiti mohl.

Na Blatné 1523, 9. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Tento dobrý člověk pan Jiřík Watlreder [sic] žádal mne, abych k vám o něho přímluvu učinil, oč jest se JMKská, pán náš milostivý, k vám přimlúvati ráčil. I ač mám za to, že přes JMKské přímluvu mé by potřebí nebylo, ale k jeho žádosti prosím vás, pane příteli muoj milý, že ráčíte dáti jemu JMKské u vás přímluvy užiti i také pro mne to učiniti; jakož od téhož dobrého člověka, nepochybuji, tomu všemu šieře a jeho žádosti vyrozumíte. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

300.

Přimlouvá se ku knížeti Karlovi Minsterberskému, aby služebníku královskému Jiříku Walrederovi zaplaceno bylo.

Na Blatné 1523, 9. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Osvícené kníže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Račte věděti, že tento dobrý člověk pan Jiřík Walredr přijel ke mně, žádaje mne k VMti za přímluvu o doplacení služby jeho od krále JMti, pána našeho milostivého, abyšte se k tomu přičiniti ráčili a to obmysliti, aby jemu zaplaceno bylo: nebo mne zpravil, že jsa při JMKské i v dluhy jest všel a u pana Wolfarta Planknara že snad v LXXXVI ſß anebo u více na míšensko počítajíce vydlužil se

jest; i prosí předkem, aby to za něho zastoupeno a zaplaceno bylo, i také ostatek služby zasloužené aby jemu mohlo býti dodáno. I VMti prosím, pokudž na VMti jest, jakož naději se, že mnoho, že ráčíte to obmysliti, aby podle jeho žádosti tak se státi a jemu zaplaceno býti mohlo a bylo. Ješto té sem k VMti naděje, že jemu mé přímluvy ráčíte dáti milostivě užiti. Datum ut supra.

Osvícenému kníželi pánu, panu Karlovi kníželi Mincstrberskému v Slezí, Olešnickému, hrabí Glatskému, najvyššiemu hajtmanu krále JMti královstvie Českého, a markrabství Hornieho Lužicského lantfojtu ↄc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

301.

Václavu Zmrzlíkovi z Svojšína, aby listy, kteréž po poslích na místě svém na sjezd krajský v Písku poslal, pro pamět uschovány byly.

Na Blatné 1523, 10. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane přieteli muoj milý! Jakož vám dobře vědomo jest, že stavem naším panským na sjezdu na Piesku nic jest nesešlo; nebo ač sem sám osobně tam nebyli [sic], nežli na místě svém s mocí sem byl poslal a vám pánóm berníkóm psal, i těm, kohož sem od sebe poslal, poručil sem i nad to psaní ode mne vám to dostatečně oznámiti, kterak v tom nemá mnú nic bohda sjíti a neschází; pak proto i na ceduli, kteráž jest do listu vložena, co sem byl poručil těm mluviti, kohož sem na sjezd byl poslal, to jest pro paměť znamenáno; a jestliže by mi bylo oznámeno, že bych ještě měl co nad to učiniti, nemá mnú, což spravedlivého jest, dáli pán Buoh, nic sjíti. I žádám vás, co sem vám pánóm berníkóm tohoto kraje Prachenského psal a poslal list i ceduli do něho vloženú, že to pro paměť schováte, a když byšte toho potřebu poznali, že to také jiným pánuom berníkóm, anebo kdež by se vám zdálo potřebie, oznámiete. Dán na Blatné v pátek po hodu slavném velikonočním léta ↄc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Lnářiech, přieteli mému milému.

302.

Petrovi Bukovskému z Hustiřan, aby při prodeji a odvezení svrškův a nábytkův v Ruzini služebníku jeho Janu Strádalovi nápomocen byl.

Na Blatné 1523, 10. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Pane Petře milý! Spraven sem od Jana Strádala, služebníka svého, že ještě ta věc není na místě postavena, což se ode mne v Ruzini svrchkuov a nábytkuov koupení dotýče, a tak sem srozuměl, že snad toho málo potřebujete; jestliže jináče to hospodářství bude opatřeno, aby v něm mnoho čeledi nebylo, protož mně tam čeleď ještě vždy držeti, již toho neznám potřeby, nežli spíše, co se tím déle prodlévá, škodu netoliko mně, ale snad i najvyššímu panu purkrabí. Nebo kteráž v tom dvoře

čeleď byla, slyšel sem, že jí se již něco rozešlo, neznajíce bych jí potřeboval, a také skrze jiného poněvadž s nimi jednáno o službu dále snad není; pak chceli pan purkrabie najvyšší co těch svrchkuov kúpiti, a to že by se bez odtahuov konalo, na svém místě sem poručil jmenovanému Strádalovi tu věc dokonati; pakli by se tím mělo prodlévati, poručil sem dobytky aby mi sem na Blatnú přihnány byly; a voznikuov snad proto koupeno nebude, že jsou snad na větším díle staří; i toho při tom nechávám, neb je mám kde k své potřebě obrátiti a zvláště na Velhartice, ješto podle svého zpuosobu budou mi se moci hoditi. Také pánve potřebuji, a poručil sem ji při jiných svrchcích vzíti, nebo k vaření piva u Velhartic mám v tom nedostatek, ješto z okolních měst mnoho tam piva vezou, a když budu míti dosti v čem a z čeho vařiti, také tudy mohu sobě užitek přivésti. Což se pak obilí dotýče, poručil sem, což jeho koupeno ode mne nebude, aby se také někde slušně odvezlo, nebo bych nerad tím dlúho prodléval, aby se snad v tom dvoře tudy mnú žádné zaneprázdnění nestalo. A za to tebe žádám, co ještě má mně býti dovzato obilé aneb čeho jiného, ježto mně náleží ve vsech, že toho dopomuožeš jmenovanému Strádalovi, neb z mého poručení má také to ku potřebě mé obrátiti, anebo ty peníze, zač by to prodal. I věřímť že tak učiníš. Datum ut supra.

Panu Petrovi Bukovskému z Hustiřan, příteli milému.

303.

Knězi Jakubovi, opatu Břevňovskému a na Broumově, že poručil služebníku svému s ním o některou věc mluviti.

Na Blatné 1523, 10. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, velebný kněže opate, příteli milý! Oznamuji vám, že sem poručil Janovi Strádalovi, služebníku mému, s vámi o některú věc mluviti. I žádám vás, že to pro mne učiníte, a rád se vám zase dobrým přátelstvím odplatím, jakož ste to prvé vždycky do mne znali, a na témž sem předse pro vás dobré přátelství činiti. Datum ut supra.

Velebnému knězi Jakubovi, opatu kláštera Břevňovského a na Broumově, přieteli mému dobrému; pakli by jeho na Břevňově nebylo, tehdy knězi proboštu Břevňovskému ɔc.

304.

Jiříkovi z Dražovic o vyřízení některých věcí, zvláště faráře Rožmitálského ɔc.

Na Blatné 1523, 10. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Což se dotýče faráře Rožmitálského a těch věcí, o čemž víš, i chci o to k tobě na Rožmitál poslati tuto středu, aby u tebe byli k večeři starý purkrabie Blatenský a někto druhý z mých služebníkuov; a na zajtří ve čtvrtek, aby se ty věci všecky jednaly, i což bych jim více

poručil. A máš-li jaké ptacstvo, pošli mi po tomto poslu, a faráři to také zajtra oznam, aby on, což se jeho dotýče, o tom věděl. Dán na Blatné v pátek po hodu slavným velikonočniem léta ↄc XXIII°.

Urozenému vladyce, Jiříkovi z Dražovic [sic], purkrabí na Rožmitále, mému milému.

305.

Radslavovi Beřkovskému z Šebířova o rozličných novinách, o nebezpečnosti království Uherského před Turkem, že pro nedostatek zdraví do Prahy jeti moci nebude.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Mám za to, že slyšiete rozličné noviny, kterak Ród jest ztracen, a kterak pan vajvoda Sedmihradský byl jest u krále JMti, pána našeho, v Olomúci, pravě o veliké nebezpečnosti královstvie Uherského před Turky; ješto i to jest snad potřebie JMKské rozvážiti, kterak má tam jeti a s jakým dostatkem, aby JMKské i všemu křesťanstvu k dobrému býti mohlo. Ale nám snad nenie potřebie o tom mnoho přemajšleti, nebo na kterých jest radách při odjezdu JMKské z tohoto královstvie Českého zavieráno a přestáváno, snad ti vědie a umějí v to ve všecko bez našich prací trefiti. A když se jim jedno dařilo, tehdy také snad témuž potomně doufají. Nežli toto sem slýchal, že najvíce při konci seznáno bývá, co chváleno býti má. VMti tuto z dóvěrného přátelstvie píši, a jakžkolivěk jest, rač pán Buoh všemohúcí všecky věci, v čem jest toho potřebie, v lepší obrátiti a křesťanóm svú svatú pomoc proti Turkóm dáti, a JMKské pánu našemu a nám v tom potěšenie. A jáť sem měl o svátosti [17. dubna] v Praze býti, ješto neměl sem toho obyčeje a nemám takových věcí, což by mi náležalo, z úmysla obmeškávati; nežli mám nedostatek na svém zdravie, i neviem, bych mohl tomu dosti učiniti, ač jest jakás pokuta L ß gr. českých, ktož by k tomu, jsa volen, nepřijal. Ale snad hodná příčina bude mieti vajmluvu, a jakžkoli, pane a přieteli muoj milý, viece sobě sluší vážiti zdravie nežli penieze. A jestliže jaké noviny, a zvláště kteréž by byly dobré, viete, prosím vás, že mi oznámiete. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám spolu ščastné a ve zdravie shledání. Dán na Blatné v sobotu před próvodnie nedělí léta ↄc XXIII°.

Urozenému a statečnému rytieři panu Radslavovi Beřkovskému z Šebieřova a na Liběchově, najvyššiemu komrmajstru královstvie Českého ↄc, přieteli mému milému.

306.

Omlouvá se paní Kateřině z Kolovrat, že nebude moci pro nedostatek zdraví v určitý čas do Prahy přijeti.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly

a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že sem něco na svém zdraví nedostatečen; nežli kterého doctora u sebe mám, tomu se zdá, když sobě hověti budu a na miestě, varuje se zvláštniech prací, pobudu, že jest té naděje, že mi bude moci prospěti a nedostatkuov, kteříž jsú na mém zdravie, polechčiti: a protož ktož se chce hojiti, sluší se lékařem spraviti a pro své zdravie jeho uposlechnúti. I z takové příčiny netuším, bych mohl o této svátosti [17. dubna] v Praze býti; pak což se vás a pana Fridricha Donínského dotýče, ač bych jistě byl rád o to pracoval a na ten čas jednal, tak jakž sem vám prvé psal, ale tuto věc znajíce, nepochybuji, že mi v tom neráčiete za zlé mieti, a zdá-li se vám, muožete tu věc panu Donínskému oznámiti. A mám za to, ač se to něco prodlí, ale že proto tiem nic obmeškáno škodně nebude; a když bohdá budu k tomu spuosoben, bych měl o to netoliko do Prahy, nežli kdež by bylo toho potřebie, jeti, rád učiniem, aby se to mohlo k konci a k místu spravedlivému přivésti. A prosím vás, račte mi oznámiti, kterak se na svém zdravie máte, kteréhož bych vám s pravú věrú přál a přeji, abyšte dokonale zdrávy byly a všelikterak se dobře a sčastně měly. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, paní sestra má milá, nám se spolu šťastně a ve zdravie shledati. Dán na Blatné v sobotu před provodnie nedělí léta ɔc XXIII°.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

307.

Jaroslavovi z Šelnberka o ztracení ostrova Rodu, o těžkostech v království Uherském, pro nedostatek zdraví že nebude moci do Prahy ke dni 17. dubna přijeti, ačkoliv jest nemalá pokuta určena, kdož by nepřišli.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče. Nepochybuji, že již o tom o všem slyšeli ste, což se Ruodu stracenie dotýče a jaké jsou těžkosti v Uherském královstvie. I rač všemohúcí pán Buoh od nás křesťanuov svuoj hněv odvrátiti a milostí svú svatú nám ku pomoci vhlédnúti a pomoc dáti, ne pro naše zasloužienie, kteréž jest daleko od nás, ale pro sebe samého a dobrotu svú svatú, kteráž jest nesmierná. Nežli podle spuosobuov nynějších, snad jakž se křesťanstvo rozmnožilo, od bližšieho jest pádu a zkázy nebylo; ač o tom nemáme pochybovati, že viera svatá křesťanská jistě nezahyne, ale když se umenšuje a těžkost trpie, mušejí praví křesťané nad tím lítost mieti. A muoj milý pane strýče. Jakož sem vám, sa ještě v Praze, psal, což se nás rukojmie, kteříž za dluhy pana Jana z Walštajna jsme, dotýče, abychme se do Prahy na den svátosti [17. dubna] sjeli: i vězte, že netuším, abych mohl pro nedostatek zdravie mého na ten čas tam býti, nežli chci k tomu dni do Prahy poslati na mém místě s dostatečným poručeniem; a jistě jest

toho potřebie, abychme se bez dalšiech již odtahuov v tom opatřili; a jestliže, jakož znám toho potřebu, na den svátosti v Praze budete, šíře vám v tom bude mé zdánie a úmysl oznámen od toho, kohož tam, dá-li pán Buoh, pošli. A rač dáti pán Buoh všemohúcí, muoj milý pane strýče, nám se spolu šťastně a ve zdravie shledati. Dán na Blatné v sobotu před provodnie neděli léta XXIII°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi z Šelnberka a z Kosti ɔc, panu strýci mému milému.

Kteříž jsou k tomu voleni, aby na napravení práva seděli, jestliže by na tuto svátost v Praze nebyli, anebo který z nich ɔc: na to jest snad L ſſ g. č. uloženo, ale snad bude v tom ten vymluven, ktožby bezelstně nebyl; a jakžkolivěk jest, sluší sobě více zdravie nežli takové penieze vážiti.

308.

Janovi z Vitence o vyřízení rozličných záležitostí, o novinách, o vybírání berně.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Kunc, služebník muoj, jede na Velhartice o nějaký svuoj kukus: i kaž jemu to vyhledati, což jemu spravedlivě náleží, aby to on věděl, čeho se má držeti, a což sem jemu někdy prvé dal, aby mohl toho užiti.

Mám za to, žeť syn muoj píše, anebo vzkázalť jest o tu ženu, jako jí Králová řiekají, sestru někdy dobré paměti kněze Linharta probošta: i přičiň se k tomu, aby tak zednal; jakož také poručilť sem tu věc tobě, jemu Kuncovi, oznámiti, k čemu jest té ženy potřebie.

Cožť se novin, kteréžť jest Václav Trčka oznámil, dotýče: i také sem o tom prvé věděl a potom jest mi to, cožť sem psal, oznámeno; a opět potom jiné noviny viem a kterak pan vajvoda Sedmihradský u krále JMti v Holomúci byl; ale nehodí se nynie všeho psáti, než zanechávám toho až ke mně přijedeš, jakož tento pondělí anebo v uoterý přijeti máš a toho se obmeškávati nehodí. A pán Buoh všemohúcí rač všecko v dobré obrátiti, jakožto spravedlivý soudce a odplatitel každému podle skutkuov jeho; a jakžkolivěk jest, rač JMt svatá s námi se všemi milosrdenstvie své svaté učiniti.

O berni svú, kde by dáti měl: mám za to, že v tom nic do tvého příjezdu ke mně neobmeškáš. Dán na Blatné v sobotu před provodnie neděli léta ɔc XXIII°.

Urozenému vladyce, Janovi z Vitence a na Tochoviciech, hajtmanu na Horách Matky božie u Velhartic, mému milému.

Což se berně se sboží Velharticského dotýče, tu mi s sebou přines, aby mnú tak se ani v tom, jako v jiném, nic nescházelo a odtahováno nebylo; a jestliže jí není co dobráno, to proto ať se předse dobierá, a snáze mi bude to doložiti, což se málo

nedobralo, a protož i to bude se moci dobrati; a ač mohu sobě na svém dluhu tu berni vyraziti, ale proto která jest toho příčina, že tu berni shromážditi chci, toť, dáli pán Buoh, chciť oznámiti, když ke mně přijedeš. A co o to také purkrabí píši, kaž jemu tuto ceduli dáti.

309.

Janovi z Bezdědic, purkrabímu na Velharticích, aby mu poslal berni ze zboží Velhartického; o opatření rybníka Zbynického.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož má ke mně hajtman tento pondělí anebo v uoterý najprvé příští přijeti: i pošli mi po něm berni se zboží Velhartického, což jest jí od lidí přijato, a což by jí ještě nedali, to dovez mi bez odtahuov, nežli by svatý Jiří přišel, aby potom berně úrokóm, anebo úrokové berni, ku překážce nebyli.

Což se dotýče rybníka Zbynicského, kterak jest prvé nasazen, zdá mi se za potřebné, aby se na to vyptal, a jestliže by bylo ještě potřebie do něho přivsaditi, aby se to mohlo ještě v čas některak opatřiti. Dán na Blatné v sobotu před provodní nedělí léta ɔc XXIII°.

Urozenému vladyce Janovi z Bezdědic, purkrabí na Velharticiech, mému milému.

310.

Krištoforovi z Švamberka o přiznavacích listech k berni, o jednání na sjezdu kraje Bechyňského ɔc.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož ste mi psali i také při tom list, co vám hajtman váš Švamberský psal, poslali, tomu sem porozuměl i také tomu listu, který ste přiznavací do toho kraje Plzenského poslali. I mně se zdá, že ste dali list dostatečný, a ježto, který sem list berníkóm tohoto kraje Prachenského psal, nevím, bych tak některá slova do něho, jako sem v vašem listu našel, dostatečně vstavil, kromě toliko že sem jim při tom poručil oznámiti, jestliže by nad to vajše co znali, že bych učiniti měl, že se chci v tom tak rád zachovati, pokudž by mi náležalo podle obecnieho zemského svolení. Což se pak dotýče té notule, kterúž jsú vydali berníci kraje Plzeňského: i mně se zdá, že přes svuoj list první přiznavací jiného nejste povinni dáti, leč by se o to všecka země svolila; nebo ktož má v několika krajích statek svuoj, byť měl dávati list zvláštní do každého kraje, jakž by se berníkóm toho kraje zdálo, s těžkem by jednostajná notule mohla se trefiti. Také věc jest vědomá, kterýmž nám dlužno jest od JMKské, ježto ti dluhové jsou regi-

strováni, že sobě muožeme to, co berně dáti máme, i naši lidé vyrážeti, a netoliko to, ale podle sněmovnieho svolení také to, kto jest co z nás na chování dvoru JMKské a JiMti králové vydal: a protož by pak ta notule měla míti svuoj pruochod od berníkuov kraje Plzeňského vydaná, tehdy proto v tom by mušila býti proměna, kteří sobě na dluzích nám povinných máme a muožeme spravedlivě tu berni vyrážeti.

Napsali ste mi také, pane švagře muoj milý, což se jednání na sjezdu kraje Bechyňského dotýče: i jakžkolivěk jest, proto bylo by dobře, aby se ta berně vykonala, ač také znám v tom svú potřebu, ale také i pro jiné přátely rád bych, aby ta věc na místě byla postavena; neb tak se naději, že i k jiným věcem spravedlivým byl by snadší přístup slušně přikročiti, kdyby tato berně k konci byla přivedena. Ale proto, což se v tom koli plete, poněvadž jest tomu rozuměti, že to ne námi než jinými poněkud schází, tehdy nám to nebude moci slušně, nežli jiným, kto jsú ti, přičtěno býti.

Jakož ste mi také psali, co ste mi vzkázali po panu Jindřichovi Švihovském, že ste na to odpovědi očekávali: i již poněkud toho dobře nepamatuji, ale mám za to, že jest tudy přišlo, že sem se nadál po zprávě mého starého purkrabie Blatenského, že včera sem k obědu přijedete, i byl sem toho odložil do našeho bohdá spolu shledání, co by za potřebné k rozmluvení bylo; než když mi maličko připomenete krátkou cedulí, jestli toho potřebí, tehdy vám rád své zdání, muoj milý pane švagře, oznámím. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝛc.

Muoj milý pane švagře. Kdež ste v svém psaní toho dotkli, což se těch rad dotýče, kterýmiž jest král JMt v spletky uveden ꝛc: i jistě nevíme, v jaký konec ti spletkové přijdou, neb strach jest pod tím, aby na nás Turci nevpadli, aby dobří i podle zlých těžkosti netrpěli.

A teď vám posélám zase list váš do kraje Plzeňského přiznavací, i také notuli od berníkuov toho kraje a list od hajtmana Švamberského.

311.

Václavu Robmhapovi z Suché, že dcera bratra jeho může se k manželce Adama z Rožmitála vypraviti ꝛc.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Pane Václave milý! Což se dcery bratra tvého dotýče, ta jest věc na místě postavena: protož když ji kolivěk chce k manželce syna mého poslati, muože to učiniti, a zdá mi se, aby se tiem neprodlévalo; a bylť bych to prvé oznámil, nežli

že sem tak žádného poselstvie do Prahy neměl, a také mi se zdálo, že se tiem nic neobmešká. Dán na Blatné v sobotu před provodnie nedělí léta ɔc XXIII°.

Panu Václavovi Robmhapovi z Suché ɔc, přieteli milému.

Neviem, buduli moci o této svátosti [17. dubna] v Praze býti, než proto bych nerad, aby se tiem ještě hlásilo; než mám za to, že sem viece povinen svému zdravie nežli této nynější potřebě ɔc. I jestliže by mi to kto v jiné anebo co jiného obracel, nežli muoj úmysl dobrý jest, rač jeho pán Buoh, ktož by byl takový, napraviti a nám svú svatú milost a pomoc v našich potřebách a věcech dáti.

312.

Jindřichovi z Risenberka o přiznavacích listech na berni, jaké usnešení na sjezdech krajských o berni učiněno bylo, na Moravě že od svých svobod upustiti nechtí a nedopustí, aby cizozemci v jich radách bývali.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Jakož ste mi poslali přípis, kterak by chtěli berníci list přiznavací míti kraje Plzeňského: tomu sem porozuměl a teď vám zase ten přípis posélám. I mně se zdá, že ten přípis není velmi rozdílný, a snad jako nic od obecnieho svolení, krom toliko, kteří jsme v dluzích krále JMti své peníze dávali a na potřeby JMti dvoru, že to není dostaveno podle téhož sněmu svolení. I poněvadž ste vy v takové potřebě také peníze dávali, tehdy mi se zdá potřebí u vašem listu přiznavacím něco změniti, jakož vám teď to sepsáno posélám. A co mi se zdá, abyšte napsali anebo změnili, to sem na straně dal napsati, a co by mělo býti vyňato z první notule, to sem dal tence přetrhnúti, ač bude-li se vám tak líbiti.

Jakož ste mi psali, že jest pan Břetislav do Prahy jel, i měl sem tu naději, že tudyto k Blatné ke mně zajede; ale kterak to kolivěk sešlo, rád bych jemu přál, aby své věci všecky dobře zjednal.

Muoj milý pane švagře! Myslil sem na vaši jízdu do Prahy; i kdyby bylo možné, mně se zdá, že by huoře nebylo, abyšte se několika dní na to odvážil. Neb co mně v tom rozešlo, chtěl bych vám to do Prahy oznámiti, i při tom něco více, ješto by také k něčemu, kterak se naději, bohdá k dobrému, mohlo se trefiti. Pak již to dále buď při vašem rozvážení.

Pan Kristofor z Švamberka včera u mne nebyl; než dnes přineseno mi od něho psaní, a témuž sem srozuměl, že jsú se v Plzensku o berni srovnali. A též mi dnes z Žateckého kraje poselství přišlo, že tam o berni srovnáno; než v kraji Bechyňském tak jakžs k tomu podobně jako prvé; a v Praze a v Slánsku, také sem srozuměl, že o berni ruoznice nebude, a tak se naději i v jiných krajích. A všemo-

húcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, abyšte se dobře měli a spolu, bohdá, abychme se šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc, panu švagru mému milému.

[Cedule:] Toto vám oznamuji, že dnes okolo nešporuov přijel ke mně nějaký dobrý člověk od Františka z Zekyně [sic]*) v pěti koních, aneb sám od sebe ɔc. Jaká jest pak toho potřeba, toho ještě nevím; než bude-li co pilného, to vás tajno nebude. Než nerad bych pro rozličné vejklady, aby o tom ještě jiní věděli.

V Moravě, tak jakž sem slyšel, že při svých svobodách stojí, že jiným národóm a cizozemcóm, jakožto Vlachóm a Němcóm, v svých radách bývati nedopouštějí. A tak mi praveno, že na tom stojí, že se nechtí v žádné věci dáti, leč prvé jejich svobody potvrzeny budou. I není to přísloví daremní, že se cizí příhodou trescí.

Ještě sem sobě toto, což se berně dotýče, pomyslil: jestliže ste více králi JMti puojčili, nežli máte berně dáti, tehdy zdá mi se, že se tak dobře list trefí, jakž sem napsal. Než jestliže by mělo více od vás berně býti nežli ste puojčili, tehdy snad bylo by potřebí to dostaviti: což by mimo to na vás více berně přijíti mělo, nežli jest vám dlužno, že do té sumy od vás pozuostalé chcete na se to vzíti, kdež by vám ukázáno bylo, tak a tím spuosobem, kterak jest na obecniem sněmu svoleno.

313.

Petrovi z Rožmberka jaká usnešení učiněna byla na sjezdích krajských v příčině berně, Vratislavští že v postě mastné, vejce i maso jedli, Moravané že statečně se brání proti vtírání se cizozemcův Němců i Vlachů, že k němu přijel posel z Němec od Františka z Zekyně ɔc.

Na Blatné 1523, 11. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, což se svolení o berni v krajích dotýče: toto jest mi oznámeno, jakož měl sem o to i dnes psaní od pana Kristofora z Švamberka a od pana Jindřicha Švihovského, z kteréhož sem srozuměl, že v kraji Plzenském o berni ruoznice není, než že berníci toho kraje vydali notuli, kterak mají listy přiznavací dávati, jakož i někteří již dali. Než ti sobě obtěžují, kteří jsú v potřebách krále JMti své peníze vydali, že o tom zmínky nebylo. I mně se zdá, že i o to, poněvadž jest obecní svolení, ruoznice nebude, kdež jedné do těch listuov přiznavacích bude to dostaveno od těch, kohož se dotýče, že sobě to mohou na svém dluhu vyraziti ɔc. A tak mi se zdá, že ta věc také na místě bude postavena.

Také dnes přijel ke mně služebník páně Opluov, a při tom mi psáno, že v tom kraji Žateckém zprvu o berni nějaká ruoznice byla, než potom že jsou se o to snesli a listy přiznavací k berni dávali, a kto nedali, že dáti chtí bez meškání;

*) Sickingen. Viz Palackého Dějiny České V. 2, str. 424.

krom což se berně proti Turkóm dotýče, že tak mluvili, že žádný poslední ani první býti nechce, někteří pravíce, poněvadž by měli, ač budeli toho potřebí, životně táhnúti, že by ty peníze sobě radší na stravu schovali.

Přijel jest také jeden muoj služebník z Prahy, a pravil mi, že jsú se tam slušně o berni rovnali, a témuž že jest srozuměl, i v Slánském kraji, ač toho jest naděje, že i v jiných krajích tak učiní, jakž jest svoleno.

I mně se zdá, která má se berně vybierati z čehožkoli: z piva, z kupectví, anebo z jakých kolivěk věcí, ješto se začíti měla od úterého anebo středy minulé, že jest slušné, aby se to tak předse konalo, a zvláště stavem naším aby ta věc nescházela.

Než což se kraje Bechyňského dotýče, jest mi oznámeno, jako by to na jakémžs povřísle bylo postaveno, tak jakž i někteří z rytířstva v tom kraji a snad i z měst tomu jsú prvé zvykli, ale nevím, by jim to již prošlo. A tak sem tomu vyrozuměl, jako by tuto zástěru sobě brali, že byšte vy neráčili s dokonalú mocí poslati do toho kraje, a pán Hradecký a pan Krajíř, jsúce již úředníci zemští, že jsú hned žádného neposlali ɔc: a tudy že rytířstvo a města k berni nemohou přistúpiti, neslyšíce vuole přednieho stavu, jako by se tu znovu mělo svolovati, což jest prvé svoleno. Pak města zač jsú držáni při některých radách krále JMti, nepochybuji, že o tom vědomost mieti ráčíte, ale proto oni podle zvyklosti své radší k neřádu nežli k dobrému řádu nastupují. Co pak dále z toho bude, mám za to, že pán Buoh náš časem svým, jako soudce spravedlivý, ráčí to pořádně rozděliti a každému podle jeho skutkuov odplatiti. A poněvadž má se právem berně dopomáhati, i má-li býti rovná spravedlnost, jakož má, tehdy těch měst a takových nemělo by slušně, ač nenapraví-li se, pominuto býti.

Což se novin dotýče, tak zvláštnieho nevím. Než mám posla z Slezska, a píše hejtman muoj Sýcovský, ač jest ryb odbyl, ale ne tak, jakž jest se nadál, a to proto, že již vuobec přes první obyčej v Vratislavi mastné a vajce v postě jedli, a někteří i maso. Pak již některých, kteříž chtí slúti křesťané, daleký-li jest rozdíl od Turkuov, račte toho povážiti. A Turci mezi sebou bosáky trpí, a Vratislavští trpěti nechtí. I bojím se, že již ti dnové přicházejí, kdyby takoví dnové nebyli ukráceni, že by i spravedliví anebo vyvolení mohli snad býti svedeni.

Slyšel sem také, že v Moravě ještě nic zjednáno není, a že páni a stavové toho markrabstvie nechtí nic jednati, leč jim najprvé jejich svobody budou potvrzeny. A Němcuov a Vlachuov že také v své radě mievati nechtí. Pak daleko jich méně nežli nás, a když sebou nechtí dáti hnouti od svobod a spravedlností, mám za to, že při nich zuostaveni a zachováni budou. Pak jakés jest přísloví, že nesmělé srdce cti nedochází, a ktož při spravedlnosti upřémně stojí, že jsou jeho věci všecky po-

žehnané. I již k tomu dochází, nechceme-li zahynúti, abychom při spravedlnosti podstatně stáli.

Jáť sem to u sebe již dobře rozvážil, což se mé jízdy na tento čas do Prahy dotýče: chtěl-li bych ji vyplniti, že bych mohl svému zdraví znamenitě uškoditi. A protož zdá mi se za lepšie, poruče se pánu Bohu, své zdraví opatřiti. A prosím, račte mi doktora svého u mne ponechati. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane a příteli, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v sobotu před provodní nedělí léta ɔc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ɔc, panu příteli mému milému.

Toto mi se zdálo vám za potřebné, abyšte ráčili věděti, oznámiti, že jest dnes v sobotu [11. dubna] okolo nešporuov přijel ke mně v pěti koních nějaký dobrý člověk a v Němcích rodu znamenitého, i maje poctivý statek, hajtman z Kroneberka a zvláštní tovaryš Františka z Zekyně, kterýž jest také v znamenitém puntu a tovarystvu ɔc. I dnes jest se mnú večeřel, a víc se mnú mluviti chce. Toho jest odloženo, dáli pán Buoh, do zajtří po obědě. Pak jaká jest toho potřeba, jakž jí vyrozumím, hned vám chci to oznámiti, bude-li co pilného, a by pak i málo pilné bylo, proto vám to oznámiti chci, by pak byly nějaké domácí noviny; než naději se, že proto něco toho jest, že i JMKské, pánu našemu, mohlo by se hoditi. A poněkud sem porozuměl, že snad i k vám pojede. Než jestliže by jeti měl, toho sem úmyslu, abych svého někoho k vám s ním poslal, abyšte předkem ráčili věděti, oč jest u mne byl. Než nerad bych, aby se ještě o té věci mnoho hlásilo.

Toto také račte věděti, že pan Jindřich Švihovský, když jest ke mně z Písku přijel, učinil sem mu zmínku, což se pana Petra Zmrzlíka a toho mordu dotýče ɔc, maje toho poněkud žádost, abych vám to oznámil. Jestliže by pak ta ves, jakož jest jí snad toliko puol, o kterúž stojí, jemu dána nebyla, ale aby bylo jemu příno nějaké odměny k rybníku, a dluh, kterýž má pan Petr u krále JMti, aby jemu dán byl; ač již tak dostatečně toho všeho v paměti nemám, než bude-li v tom pan Petr chtíti k tomu přistúpiti, anebo k něčemu k tomu podobnému, snad by se při tom nějaký prostředek našel, aby bez dalších nesnází mohla ta všecka věc k slušnému konci přivedena býti.

314.

Petrovi z Rožmberka, že statečné hájení se Moravanův proti cizozemcům hodné jest vší chvály, poněvadž tím i důstojnost království Českého se opatruje; o odjezdu krále Ludvíka z Moravy; Pražané že také berni na se ukládají; že registra králi položiti chce; že neví co by to bylo nového, aby úředníci královští na místě královĕ Čechům rozkazovati chtěli, a že všechno snášení křivd nic platno nebude, dokudž se o to všichni nezasadí, aby při svobodách zachováni byli.

Na Blatné 1523, 12. dubna. Koncept v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli,

toho bych vám věrně přál. Učinil sem k vám psaní včera a s ním dnes posla svého vypravil; a mám za to, kterú hodinu váš posel ke mně přišel, že túž hodinu muoj odsud vyšel. Kdež ste mi ráčili poslati list, co jest vám pan kancléř*) psal a kdež jest učinil duomínku, což se pánuov Moravských dotýče, i také sem vám k tomu podobně napsal. A není jim co hyzditi, což by náležalo každému činiti, aby při své svobodě a spravedlnosti stál, nebo tudy se i duostojenstvie královstvie opatruje, aby jemu na stranní rady ubližovati neráčil.

Což se pak Budína dotýče, slýchal sem, že jsou trojí vořechové, jedni zdraví, druzí nezdraví a třetí smrtedlní. Také trojí jest mor, jeden přichází od nakaženého povětří, druhý od nepřátel a třetí od domácieho nebezpečenství. I muože z toho trého jedno býti; pakli jest se na tento čas všecko tré v hromadu sběhlo, tehdy nad to potřebí jest před tím pilné opatrnosti.

Než byť měl král JMt tuto středu minulú [8. dubna] z Holomúce vyjeti, u mne jest to na pochybnosti; neb sem slyšel, když byla nějaká žalost pro Ród, aby snad zase v dobrú naději to poodtrnulo, že několikerú honbu zamluviti a že by ji tu v Olomúci konati měli. Pak jakžkoli, nepojede-li JMKská do Budína a tu v Olomúci také nezuostane, snad bude ráčiti pobýti na Prešpurce. Než nevím, kterak jest jej Bornamissa špihoval anebo páni uherští opatřili, aby JMKská a JMt královna s dvory JMtí ten dostatek a potřeby měli, jakž na to přísluší.

Také což se Petrvaradínu dotýče, také sem to slyšel, že by ještě nebyl obehnán; než odkudž lidí poberou, již jest to s velikým zmatkem a nedostatkem, když toliko sám zámek zuostává.

O Rodýsu také bylo v Praze slyšeti, že by jeho ještě císař Turecký neměl. Ale u mne jest to již na veliké pochybnosti. Však rač všemohúcí pán Buoh to dáti, aby v tom i v jiném, k dobrému křesťanstva a lidí spravedlivých, lépe bylo nežli se nadějeme; a o tom držím, že pán Buoh ráčí na nás milostí a pomocí svú svatú vzhlednúti, jestliže skutky své opravíme, a což na nás jest, skutek k tomu také přičiníme.

Berně, k čemu se kde mají, aby je dávali, o čemž vím, to se[m] vám již při poslu mém oznámil; a mám za to, že Pražané k tomu se také mají a na se berně, jakž mi oznámeno, ukládají, nežli že pojednou hned toho vykonati nemohou; neb mám za to, když do svatého Jiří to mezi sebou na místě postaví, že dotud ještě nic v tom neobmeškají.

Jakož ste mi ráčili psáti, že by snad ještě někdo počtem hýbal: i nemajíť příčiny proč pro mne, ač toho nyní na straně nechám, při jaké spravedlivosti mám býti z povinnosti zachován tu všudy, kdež spravedlivost místo má; však místo počtu, v ten se nepodvoluje, svolil sem k tomu, králi JMti že registra chci položiti, aby v ně nahlédli, a poznají-li co tu neřádného, že by mnú přišlo, ač se toho bohdá

*) Adam z Hradce.

nebojím, že chci rád se dáti napraviti. Pak ač z žádné jiné strany nic mi oznámeno není, aby tím počtem hejbáno na sjezdiech nynějšiech bylo, proto na tom sem, že sám od sebe o této svátosti [17. dubna] chci ta registra do Prahy poslati a poručiti o to mluviti, jestli komu od krále JMti poručeno v ta registra nahlédnúti, že sem je proto poslal, aby vědomo bylo, k čemu sem svolil, že tomu dosti činiem. Pakli žádnému nic o tom poručeno není, a bude-li mne kto chtíti z čeho viniti tím pořadem, jakž jest za právo, že každému rád práv býti chci, a od jiného aby mi se zase tolikéž stalo, což jest podle řádu a práva za spravedlivé.

Muoj milý pane a příteli! Kdež jest vám pan kancléř napsal, jakož vám ten list tuto zase posielám, že jest král JMt na vaše psaní ráčil poručiti knížeti Karlovi odpověď dáti: i to nevím, co jest to nového, kdyžbychme ku pánu posélali, aby nám úředník na JMti místě odpověď dával, snad jakouž by chtěl, anebo ti, kteříž by [....] pána našeho, jménem JMti vládnúce, nám jiným [sic] rozkazovati chtěli. I zdálo mi se tím krátce hnouti a šíře račte to rozvážiti. Než mně se zdá: snášejme k ublížení našim svobodám dokudž chcme, že tomu konce nebude vždy z jednoho po druhém, dokudž se o to nezasadíme, abychme, což nám spravedlivě náleží, při našich svobodách zachováni byli. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v neděli léta oc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka oc, panu příteli mému milému.

Jakož sem k vám svého posla poslal i také při jiných věcech napsal, což se toho dobrého člověka tovaryše Františkova dotýče oc: i račte věděti, že odsud vyjede v zajtra, a u vás na Krumlově má úmysl býti tento úterý [14. dubna]. Toho pak nevím, tento-li váš posel prvé k vám přijde čili on přijede. A chci s ním poslati svého služebníka, ješto od něho budete ráčiti porozuměti, co jest se mnú mluvil, a na jaký rozum jemu sem odpověď na tento čas dal.

315.

Oplovi z Fictum o jednání na sjezdech krajských v příčině berně, o návštěvě posla Františka z Zekyně; do Prahy že nyní přijeti nemůže; o odjezdu krále Ludvíka z Moravy; že pánovi z Pernšteina příčinu nedal, aby přátelstvím od něho odstoupil; o soudu komorním oc.

Na Blatné 1523, 13. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Přál bych vám věrně rád zdraví a všeho dobrého. Jakož ste mi psali, což se o berni jednání v kraji Žateckém dotýče: i tomu sem rád, jakž se koli jednalo, že jest to, kterak sem tomu srozuměl, na slušné míře postaveno; a v kraji Plzeňském i v některých jiných, jest mi oznámeno, že jsou se také slušně snesli; nežli někde to předkládali někteří z rytířstva a z měst, že by král JMt měl předkem právo napraviti a pokoj nám učiniti. Pak města vždy se rádi někde připlichtí podle starodávnieho svého

obyčeje, než kdyby někteří z nich krále JMti nepřátel a zemských zhoubcí tak lehce nepouštěli, kterak ucházeli, jistě mám za to, že bychme před takovými nepřátely bezpečnější byli.

Což se dotýče toho dobrého člověka tovaryše Františka z Zekyně: v sobotu minulú [11. dubna] ke mně přijel a dnes má jeti ku pánu z Rozmberka, a zase odtud ke mně přijeti, a chci s ním tam Bachtle služebníka svého poslati, kterýž jest mi tulmačil; neb Johanes tepruva v zítra z Velhartic má ke mně přijeti, kteréhož chci od sebe do Prahy poslati, aby konečně tento pátek tam byl, a chci jemu poručiti o této věci i některé jiné pilné věci vám oznámiti i také některým jiným podle vašeho zdání, což mi se na tento čas bude zdáti za potřebné.

Pak ač sem již mnohých prací pozbyl, ale proto ještě mám některá zaneprázdnění, i z té příčiny nyní vám tím kratčeji píši, poněvadž také k vám brzo, jakž vám oznamuji, dá-li pán Buoh, do Prahy pošli; a v pravdě nyní tam jeti nemohu, ač snad někto, hledě na mne, mní, že sem zdráv; ale já lépe na sobě to znám, co mi škodí, nežli někto jiný, jakož také zná to doctor páně z Rožmberka, kterýž nyní při mně jest. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Dán na Blatné v pondělí po provodní neděli léta ꝛc XXIII°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce ꝛc, příteli mému milému.

Jakož ste mi psali o některé věci, zvláště v ceduli, ježto nezdálo mi se na to nyní mnoho odpisovati, než po Johanesovi chci vám také na to odpověď dáti, ježto mám za to, že se také k něčemu bude moci trefiti, což jest slušného a spravedlivého. Kteřížkolivěk z přátel našich v Praze budete, dobře mi se zdá, a že také někteří doma zuostanou, toho nehyzdím i z té příčiny, kterú ste mi cedulkú malú, čemuž muože býti věřeno, co jest vám oznámeno, napsali.

Což se dotýče Rodýsu i jiných novin, o čemž ste mi psali, s těžkem byť pravda nebyla; ač opět jakés noviny proskočily, že by Roodu ještě císař Turecký neměl; i jestli pravda, máme se čemu těšiti, aby jeho věčně on nemíval.

Včera mi psaní přineseno, že by král JMt byl na tom, že v středu minulú [8. dubna] chtěl by vyjeti z Olomúce. I tak-li jest ráčil učiniti, toho dokonale nevím, a že by ráčil někde na pomezí pobýti a snad v Prešpurce, než do Budína že by neráčil na tento čas jeti z té příčiny, že by tam byl mor anebo zlé povětří. I jestli tak, jakž slyšeti, jistě zle netoliko z strany Turkuov, ale také z strany některých poddaných. Pane Bože všemohúcí náš, spravedlivý si soudce a odplatitel podle každého skutkuov; ač na jeho milosti svaté, poněvadž sme křesťané, toho žádati máme, aby s námi se všemi ráčil učiniti svú milost a milosrdenství své svaté.

Kdež ste mi napsali, abych vám duověrně napsal o své jízdě ꝛc: i již sem vám napsal i o některých jiných věcech; neb jistě vám bez obmyslu věřím a té sem

naděje, že mého nepříjezdu na tento čas do Prahy sobě neobtížíte, neb bych ještě rád i potom vám se přátelóm hodil a mohl-li bych kdy v čem slušně k dobrému prospěti, pokudž by vuole byla pána Boha všemohúcého.

Napsali ste mi také, že by pán z Pernštajna, jakž ste zpraveni, měl praviti, že jest svým přátelstvím proto ode mne odstoupil, že sem od něho jeho rady nepřijal ɔc: i mněť jest toho nepravil, a také nevím, by mi k čemu jinému radil nežli ku počtu; a toho mi se učiniti nezdálo z slušných příčin, nebo mně se zdá, jaké já zápisy mám, kdybych takové měl od předkuov císaře Tureckého a od něho potvrzení, že bych při tom byl zachován, a zvláště kdyby podle toho jenčáři svolili a to zápisy utvrdili, kterak jsou stavové tohoto královstvie učinili. Pak byloť by to přátelství velmi nestálé, kdyby toliko dotud mělo trvati, dokudž by jeden druhého rady neuposlechl; ač proto i k tomu sem svolil, bez počtu že chci registra položiti anebo ukázati ɔc, anebo jich přípis. Než jestliže jest pán z Pernšteina ode mne svým přátelstvím odstoupil, předešloť jest to i tu radu. A jakžkolivěk jest, z toho pána Boha chválím, že se to v pravdě na mně nenajde, abych k tomu příčinu dal. A poněvadž porozuměl sem, že se králi JMti dobře líbí Pardubice, a Kunětická Hora králové JíMti: i kdybych k tomu jemu radil, aby JJMtem to dal, mám za to, že by ta rada nebyla jemu příjemna, a nedivil bych se tomu, ač by se tu toliko statku dotýkalo a dílu zápisného; pak kteráž by se věc poněkud ku poctivosti ubližovala, nad to sluší k tomu opatrně svolovati anebo snad bez okolků nesvoliti; ač proto jaký byl zpuosob v Praze držán, jakož sem i králi JMti o tom pravil, jaká tam byla hotovost; pak byť někto i k něčemu svolil na ten čas, nebyl by div, ač JMti toho nepřičítám, ani dobrým přáteluom.

Pan Jindřich Švihovský byl jest u mne ve čtvrtek minulý [9. dubna], ptaje se na mú jízdu do Prahy; však přes to psal sem jemu v sobotu minulú vždy žádaje, aby v Praze byl; toho pak nevím, kterak učiní; než stala se jim škoda znamenitá, že nedávno snad puol Horaždějovic shořelo, ježto o to péči mají, že by rádi brzo zase stavěli, jakož o též mně jest potřebí v Blatné péči měti.

Jakož ste mi také psali, což se soudu komornieho dotýče ɔc: i mně se zdá, v čem by se čí poctivosti a cti dotýkalo anebo hrdla, tehdy když tu krále JMti nebude, muože se každý na soud zemský odvolati, leč by již jiný řád byl, nežli sem já jemu prvé rozuměl.

316.

Petrovi z Rožmberka, že posel Františka z Zekyně k němu již se vypravil.

Na Blatné 1523, 13. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že již ten dobrý člověk tovaryš Františkuov,

a mám za to, že jest i jeho přítel, k vám jede; s kterýmž posélám také k vám Jiříka Bachtle, služebníka svého. A co jest se mnú ten dobrý člověk mluvil, i co sem jemu zase za odpověď dal, poručil sem jmenovanému Bachtlovi to vám vše oznámiti, ježto, když budete ráčiti jeho vyslyšeti, všemu tomu vyrozumíte. A také račte věděti, že ten dobrý člověk toho jest úmyslu, zase ke mně k Blatné jeti. Dán na Blatné v pondělí po provodní neděli léta ꝛc XXIII°.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršímu z Rozmberka ꝛc, panu příteli mému milému.

317.

Trčkovi, že tak brzo do Prahy se vypraviti moci nebude, král že by z Olomouce vyjeti měl, prodej svrškův v Ruzini nejvyššímu purkrabímu aby se brzy vykonala; aby mu oznámil, jaké svolení se o berni v Praze i jinde stalo ꝛc.

Na Blatné 1523, [13. dubna]. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3845 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Trčko milý! Což se dotýče Rendluov, jednaj o to, jakž rozumíš, tak jakžť sem prvé psal, neb já ještě sem o to žádného psaní neučinil, nežli chci brzo učiniti. Což se mého příjezdu do Prahy dotýče, netuším, bych tak brzo tam býti mohl, kterak sem úmysl měl; však proto chci před sebou předeslati, a potom, bude-li mi k tomu zdraví slúžiti, také se sám vypraviti.

O novinách nyní sem zvláštně neslyšel, než že by král JMt ráčil některý den minulý z Olomúce vyjeti, než již-li jest vyjel, toho dokonale nevím; nežli neráčí jeti do Budína pro zlé povětří, než někde pobýti při pomezí, toho pak také nevím, v Prešpurce-li čili kde jinde. Když kníže Karel ráčí býti v Praze, aneb že by jistě věděl, který den tam má přijeti, oznam mi to bez meškání.

Což se dotýče svrchkuov v Ruzínu [sic], jestliže jest najvyšší pan purkrabě v Praze, chceli co kúpiti, rád bych, aby se to brzo dokonalo; protož učiň o to s ním zmínku, jakož sem také o to Petrovi Bukovskému psal; neb nemá-li býti koupeno, již bych ty věci také opatřil, abych sobě to k užitku obrátil, moha to spravedlivě učiniti.

Píši teď listy panu komorníku starému, paní Smiřicské a panu písaři starému, i pošli jim to ode mne, a dadí-li jakú odpověď, také mi pošli i z Ploskovic při jiném poselství, jestli mi co odtud psáno, na čem jest v tom kraji o berni postaveno; nébrž rád bych, aby při jiném poselstvie to mi oznámil, pokudž vieš, kterak jsou v krajích i v Praze o berni se snesli; než mněť se zdá, žeť jest již čas tomu dosti učiniti, co sme svolili.

Což se mého příjezdu do Prahy dotýče, nerad bych, aby se ještě hlásilo, nebo dokonale nevím, co učiniem, než kterak na svém zdraví poznám; nežli bych pak sám hned zprvu nepřijel, proto na svém místě poslati chci, aby tam ten .... (dopis jest nedokončený, ostatní listy ternionu utrženy).

318.

Oznamuje Petrovi st. z Rožmberka, kteří pánové k němu přijeli, děkuje za darované mu víno i slibuje zase na vzájem své mu poslati.

Na Blatné 1523, 8. října. Orig. v arch. Třeboňském fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. A s pravú věrú rád slyším, že se na svém zdraví lépe máte; a všemohúcí pán Buoh rač dáti, abyšte brzo dokonale zdrávi byli. Také poslal sem k vám svého posla, kterémuž se naději, že dnes zase se ke mně vrátí. Které jste mi ráčili poslati listy, chci je dáti sobě přepsati a vám je brzo poslati, i také oznámiti, na čem zde zuostaneme; nebo včera přijeli ke mně pan Bezdružický, pan Krystofor z Švamberka, pan Jindřich Švihovský a pan Opl,. a naději se, že ještě dnes přijedou snad k vobědu pan Jaroslav z Šelnberka a pan Břetislav Švihovský.

Jakož ste mi ráčili prvé i nyní víno poslati, z toho vám zvláště děkuji, ač na prvním dosti bylo; a což se dotýče mého vína, chci to obmysliti, když toho čas bude, aby se mohlo nějaké vybrati, ješto by vám se líbilo, a dáli pán Buoh vám poslati.

Také ráčili ste mi poslati vína nového, tak jakž mi posel pravil, z vaší vinice: i dal sem je také píti našim přátelóm, i všem se dobře líbí, a přáli by vám toho rádi i se mnú, aby vám se dobře obrodilo. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane a příteli, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek před svatým Dyonizím léta ꝯc V^oXXIII^o.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc.

Urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Rozmberka ꝯc, panu přieteli mému milému.

319.

Krištoforovi z Švamberka o odporu pánův z Rožmberka proti kšaftu starého pána z Rožmberka, o vložení téhož kšaftu do desk zemských.

Na Blatné 1523, 25. listopadu. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Dnes sem k vám posla svého poslal o ty některé věci, což se pánuov z Rožmberka ꝯc dotýče; pak co jest vám pan Jan z Šternberka psal, jakož jste mi to poslali, teď vám to zase posélám a nepochybuji, že jest to psaní učinil dobrým a přátelským úmyslem. Než což se dotýče starého zápisu ve dckách pánuov z Rožmberka, o jiném nevím i také nevěřím, ktož o tom hlas pouštějí, by jiný byl, než kterýž jsú sobě posledním zápisem vyhradili anebo vymínili. A za to mám, že jest to za svobodu netoliko v Čechách nežli ve všem světě, že svolení dobrovolná práva ruší, totižto předešlé závazky; ješto v těch přípisech, co jsou sobě vymínili, to najdete, kteréž sem vám přípisy vajpisuov z desk

dal. Než přes to, poněvadž máte býti na Ratajích, zdáli se vám koho o to, aby se to ve dckách ohledalo, poslati, to muože býti; a já tam tuším také brzo pošli, i chci též poručiti. Však srozuměl sem skrze Bachtle, že to znají páni z Rožmberka, že jest ten kšaft, který jest učiněn, mohl udělati dobré paměti pán z Rožmberka starý; než k zlechčení naší spravedlivosti mohouť se rozliční hlasové pouštěti, chtějíce sobě jiní v svém předsevzetí něco napomáhati, aby snad tudy i k smlúvě snáze přišli, nadějíce se skrze to něčeho dosáhnúti.

O jízdě pánuov z Rožmberka do Prahy, toho nevím, co mají před sebou, než o tom nedržím, aby pan Jan z Rožmberka měl tam nyní jeti, tak jakž sem od Bachtle porozuměl, a zdá mi se již nepodobné z některé příčiny; ačkolivěk časové se mění a lidé v nich, ale proto člověk má se tak měniti, aby pod tím své poctivosti neublížil; a kdybychme i chtěli již o to poslati do Prahy, jsou-li dnes tam, snad by bylo pozdě, neb jestliže jsou to uměli obmysliti, aby před námi tu jízdu skryli, takéť v to trefí, aby našeho poselství nečekali.

A jestliže by úředníci u desk nechtěli dopustiti kšaftu do desk vložiti, nebo kníže JMt že by nějakú v tom překážku činil, ač té naděje nejsem, tehdy neznám, aby to bylo k ujmě naší spravedlivosti, nežli spíše ku podstatě; než o tom držím, pilnějili o to staneme, aby ten kšaft s mocným listem do desk vložen byl, že se to spíše stane. A rač dáti pán Buoh všemohúcí, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v středu den svaté panny Kateřiny léta ɔc V^C^XXIII°. Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

320.

Krištoforovi z Švamberka v příčině Hanuše Pfluga a poselství, kteréž ku králi Polskému učinili, o sporu s pány z Rožmberka ɔc.

Na Blatné 1523, 17. prosince. Orig. v arch. Třeboň. fam. Rožmitál.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Kdež jest posel váš včera ke mně přišel, tehdy snad po hodině přijel jest také hajtman muoj Velhartický z Prahy. A což se pana Hanuše Pfluga dotýče, tomuto sem z toho ze všeho porozuměl, že ty všecky věci na slušném bohdá budou postaveny; nežli kteréž jsme poselství k králi Polskému JMti učinili, že jest se dobře stalo, o kterémž jest pan Hanuš nevěděl. A vězte, že má pan Jan z Šternberka, jakž mi psal, zde na Blatné zítra býti, a naději se, že tuto sobotu [19. prosince] odsud k vám přijede, i chci vám po něm to všecko šieře oznámiti, i také co jest mi pan písař starý psal a oznámil, jaké má psaní od pana vajvody Krakovského; a jest něco k tomu věc nepodobná, co jest nám od pana Hanuše Pflugka oznámeno. A teď vám list od pana Hanuše posielám.

Také vám posélám ten list, kterýž jste mi poslali, že jest vám pan Jan Holický psal; a přál bych jemu rád, aby zase zdráv byl. A jakož pan Albrecht z Gutštejna byl jest u pana Jana z Rozmberka, i snad jest něco toho najednal, že již panu Holickému není potřebí v tom našeho přátelství, a z té příčiny snad také nebylo třeba ani odpovědi ɔc. I mně se zdá, že již netřeba jeho k tomu pobiezeti, a zjednáme-li sami s boží pomocí své věci, ať nám také za zlé nemají, jestliže bychme se o jiného, jako sami o sebe, tak mnoho v tom nestarali.

O pániech z Rozmberka také sem slyšel, že jsou byli v Hoře; a jestli že pan Jan tak svuoj zákon stále drží, jako s námi přátelství, tehdy mohl jest radši světským zuostati, a nechtěl-li jest svému zápisu dosti učiniti, snad bylo také lépe jeho na sebe nedělati; a co u Hory dělali oni páni z Rozmberka anebo činili, toho nevím. Nežli tomuto sem srozuměl, ač máme dobrú spravedlivost, ale kdybychme se tří neb čtyř tisíc odvážiti chtěli na čas slušný, že by naše spravedlivost netoliko stvrzena, ale snad i spěšnější byla; ješto jestliže nezapomenu, chci vám také něco o tom po panu Janovi z Šternberka šíře oznámiti. Nežli aby pan Jan z Rozmberka měl kšaft komu vydati, to nic se nezdá podobné, a také neznám toho, by bylo naší spravedlivosti co škodné; nebo více-li by lidí o tom vědělo, také bychme k naší potřebě mohli více předkuov mieti. Nežli škaredá jest věc, kto svému zápisu dosti nečiní.

Což jste mi peněz zjednali, muoj milý pane švagře, z toho vám děkuji a rád to chci ujistiti těm, kteříž mi puojčiti mají. A chci k vám ještě brzo poslati a o své jízdě, kdy mám úmysl vyjeti, oznámiti, než nyní pro jiná zaneprázdnění toto sem pospíchaje psal. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek po svaté panně Lucii léta ɔc XXIII°.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

321.

Krištoforovi z Švamberka o pozdvižení se sedlákův v Čechách i Sasku, Pražané také že se ve zbroji ukazovali; o sporu s pány z Rožmberka; sjezd v Boleslavi že nebude ɔc.

Na hradě Pražském 1525, 6. července. Orig. v arch. Třeboň. č. 3875.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Oč jste psali Janovi Žateckému, to jest mi oznámil, a co jest v tom našeho společnieho zdání, to má vám on psaniem svým oznámiti, ježto budete moci tomu porozuměti, protož o tom vám šíře nepíši. Než kdež jste mi psali i také přípis listu poslali, které vám psaní páni hajtmané kraje Plzenského učinili, to sem kníželi oznámil, a o to, pokudž mi se zdálo, mluvil. I ráčil mně pověděti, že jest se nadál, že jste blíže svým bytem od Plzně, ale poněvadž tam v tom kraji statek také máte, že jest nyní na tom dosti, aby lidé vaši

pohotově byli, a že sami doma na tento čas zuostati muožete; než za to ráčí žádati, abyšte svým služebníkóm kázali na hotově býti pro všelikterakú příhodu a potřebu, jestliže by vám oznámena byla.

Nebo tak jest se ta věc rozvažovala, jestliže by vždy sedláci povstávali a v Plzni státi ti, kteříž jsú obesláni, nechtěli, a mělo na ně saženo býti, že by bylo potřebí tím více jiezdných lidí míti a méně pěších; neb kdyby se pěšími sedlskými přemnožilo, nevíme, kterak by věrnost zachovali, neb jsú mnozí nakaženi, že jest k víře přihlédati potřebí.

A zdá mi se za potřebné, abyšte hajtmanu Švamberskému poručili, aby lidí na zámek vašich ani jiných u větším počtu nepouštěli, s kteréž by moci dosti neměli; a není škodné též i na jiných vašich zámcích a našich také opatrnost míti, byť se mělo i více čeledi chovati; a nevím, kterak jest pan Puota na Ryzmberce opatřil a pan Raupovský na Kašperce. Neb tohoto bez potřeby nepíši; neb nedávno mi oznámeno, že by někto rád dobrého zámku dosáhl, snad jakžkoli, a sedláci někteří, jakž jest tomu rozuměti, že by k tomu pomáhali, snad i na pána svého se neohlédajiec.

Mám psaní nedávno od pana Karla Šumburka, kterýž byl v Drážďanech, že tam v říši mnoho sedlákuov pobili a potrestali, než když mohou, že se ještě pozdvihují; a z té příčiny že ještě tam i v Míšni lidi na hotově mají, byla-li by potřeba, aby toho netrpěli, nežli zastavovali. A že jest tam slyšeti, že by čeští sedláci při pomezích s německými v nějaké srozumění vcházeli, snad chtějíce se spolu vyzdvihnúti. A protož před časem a v čas sluší opatrnost míti a zachovati.

Také jakož jste mi, pane švagře muoj milý, psali, kterak jest to přišlo, že ta jiezda knížecí změnila se místo Rakovníka do Plzně, jakož již ráčí tuto sobotu [8. července] odsud vyjeti: i to jest se po vašem odsud z Prahy odjezdu stalo. Neb když někteří přijeli z rytířstva z toho kraje Plzeňského k JMti kniežeti a ke mně, oznamujíce o těch věcech, což se těch sedlákuov dotýče, kteříž povstali, že jest potřebí, aby hloubě kníže ráčil do toho kraje vjeti, a že jest jiný kraj Rakovnický: i z toho jest k tomu přišlo, aby kníže ráčil do Plzně jeti.

Dnes byl sem s kniežetem vdole v Praze v jednom domu na rynku Starého města, i tu jsú se také někteří páni Pražané ukazovali ve zbroji; ač měšťan, kterak sem slyšel, s těžkem v tom počtu přes XXti osob bylo, nežli řemeslníci, služební aneb tovaryši, ježto nejsú sousedé; a bylo jich proto několik pěkných houfuov, a pravil mi pan Kutnauer, že ten houf četl, kterýž jako za valný položen, že v něm bylo okolo XI½°, a všickni, jakž na pěší sluší, na sobě dosti zbroje měli.

Vězte, že jest psal pan Jan z Pernšteina knížeti, ježto to psaní dnes mi knieže ukazoval, ježto tento rozum jest v něm: že z toho našeho jednání přátelského, oč bylo s námi mluveno, což se pana Jindřicha z Rozmberka dotýče, nic nebude. I jakžkoli jest, vždy námi neschází. Však již ta věc stuoj při právu, ač mluveno se

mnú, ještě že se nějakých prostředkuov k jednání hledá skrze jiné osoby; toho pak nevím, co v tom bude dále vaší vuole. Než poněvadž páni Pražané mají se na hotově, také sluší nám i našim přátelóm hotovi býti; neb držím o tom, že páni Pražané i jiní, ktož na svú povinnost pomní, tomu dosti učiní, kdyžby k tomu přišlo, což jest podle řádu a práva.

Jakož sem vám prvé psal, že jest se sjéžděl pán Hradecký v Čáslavi s některými osobami: i oznámeno mi konečně, že jest se to stalo na jeho žádost páně kancléřovu, a měl jest také tu s sebú Jana Leskovce. A jakož také slyšel sem, že měl býti sjezd v Boleslavi: i nebude z něho již nyní nic. A včera shledal jest se knieže s panem Kundrátem Krajieřem na Libni, a tak jest tomu vyrozuměti ráčil, že on s svými přátely od práva neodstoupí, nežli tak se zachová, kdyžby k tomu přišlo, jakž jest vedle práva. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po svatém Prokopu léta ꝯc XXV°. Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc.

Panu švagru mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

322.

Jindřichovi z Risenberka, že král Polský k tomu jest náchylen, co jest s dobrým krále i království Českého, o sjezdu Polského i Českého krále, o různicech v Prusku.

Na hradě Pražském 1526, 20. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

[Léta božieho 1526. Toto jsú téhož léta registra třetí, do kterýchž se vpisují přípisové listuov posélacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od soboty den sv. Fabiana a Šebestiana.]

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Ještě nemám žádného po našem rozjezdu z Uher psaní, a nevím čím se to prodlévá. Než včera přineseno mi psaní od pana vajvody Krakovského z Petrkovského sněmu; a tomu jsem vyrozuměl, že král Polský JMt k tomu jest náchylen, při čemž také náš úmysl jest, což se krále JMti, pána našeho milostivého, a tohoto královstvie dobrého dotýče, i také svobod a práv našich, aby v své váze to státi mohlo, jakž spravedlivě býti má. A šíře vám to potom, dáli pán Buoh, oznámiti chci, neb se naději, že buohdá brzo některý den na Blatné budu. A což se dotýče sjezdu JJMtí králuov, o tom mi ještě nic jistého pan vajvoda nepsal, než že pan Trepka na odpověď čeká; než tomu jsem porozuměl, že král Polský JMt k tomu jest sjezdu náchylen, jestliže se uprázdniti bude motci. A za to mám, že v Petrkově ještě se sněm drží, a páni litevští že jsú žádostivi krále, aby mezi ně přijeti ráčil; a v zemi Pruské že jsú obce ve městech s konšely v ruoznici o víru, a že bez přítomnosti krále JMti s těžkem se to snadně srovná. I to máte ten řád té nové Lutrovské aneb lotrovské nevěry.

A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně shledati a ve zdraví. Dán na hradě Pražském v sobotu den sv. Fabiana a Šebestiana léta XXVI.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ꝛc, panu švagru mému milému.

Teď vám posélám několikero tištění, co sme králi JMti psali ꝛc, abyšte také, komuž se vám zdá, to dali, i také přípis cedule; ač za to mám, pane švagře muoj milý, že to také prvé máte přepsáno.

323.

Karlovi knížeti Minsterberskému o odložení pří, o sjezdu na hradě Pražském, o sjezdu krále Polského s králem Českým, o budoucím sněmu českém, o šíření se víry Lutrovské, o psaní královském k městům ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 21. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Osvícené kníže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Oznamuji VMti, že jsem zde očekával nějakého psaní od VMti až do sv. Fabiana a Šebestiana. A poněvadž jich včera minulo a zítra buohda ty pře přijíti mají, kterýchž jste ráčili do toho dne odložiti: i jest mi s podivením, by o jiné nebylo potřebí, ale o ty pře, že od krále JMti ani od VMti žádného psaní nemám; a protož již v tom nevím co jiného učiniti, než, kteréž se rady k tomuto zajtřejšiemu dni sjedou, abych s jejich radú těch pří do času určitého odložil, ke dni jmenovitému na ten spuosob, jakož VMti časem jiným chci to, dáli pán Buoh, šíře oznámiti. A učině to odložení, již také chci na Blatnú jeti pro pilné potřeby, poněvadž bez mála rok na žádném mém zámku jsem nebyl.

Psal jsem VMti po tomto sjezdu, kterýž jsme zde na hradě Pražském v znamenitém počtu měli, i také toho přípis poslal, co jsme z toho sjezdu JMti králi psali, ješto mi se toho nezdá potřebí nyní opakovati, i také což jsem VMti více psal a poslal po VMti pacholeti i také prvé; neb za to mám, že jest toho všeho VMti dodáno. A rád bych věděl, kterak se VMti vede, i u věcech a potřebách tohoto království, i také co jednají anebo pletou naši odporníci; než myť na tom jsme, abychme předse s boží pomocí při dobrém a při spravedlivosti podle práv a svobod našich stáli.

Tento pátek minulý [19. ledna] přineseno mi psaní od pana vajvody Krakovského, co jest VMti psal, kteréž tuto posélám. A co jest mně také psáno, znám to, že král Polský JMt ráčí dobré obmýšleti JMti krále pána našeho a tohoto královstvie, jedné aby tomu dobrému nebylo dopuštěno překážek činiti.

Co se dotýče sjezdu JJMtí králuov, ještě nevím kterak se to sejde; neb mi psáno, že jest ještě pan Trepka v Petrkově na odpověď čekal, jakož snad pan vajvoda o tom VMti šíře píše. Pak, buď sjezd nebo nebuď, tehdy my od svejch práv a svobod

pustiti nemuožeme; jakož té naděje jsem, že JJMti nám toho přejí. Než rád bych proto tomu sjezdu, coby se s menší těžkostí dobrého zjednati mohlo.

Nežli tomu jsem také srozuměl, což se sněmu obecného tohoto královstvie dotýče, že se králi Polskému JMti za slušné zdá, aby zde držán byl. Jedné prosím, račte se k tomu přičiniti při JMKské, pánu našem, aby se tím sněmem neprodlévalo. Neb jestliže by v tom, jak v jiném dobrém, pletichāři vždy překáželi, s těžkem by to lidé snésti mohli, nežli v tom se skutečně opatřiti s pomocí boží a krále JMti.

Bych měl VMti již mnoho psáti, snad by bylo nevelmi potřebné zaneprázdnění; poněvadž ještě nevím, na čem ty věci postaveny jsú, co při JMKské VMt jednati máte, ani také poněvadž na předešlá psaní žádné odpovědi nemám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti VMti ve všem dobře a šťastně se mieti; a rád bych věděl, brzoli se VMt nadějete zase svému do tohoto královstvie Českého příjezdu. Dán na hradě Pražském v neděli den sv. Anežky léta ɔc XXVI°.

Osvícenému knížeti, pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému v Slezi, Olešnickému, hrabí Kladskému, najvyššiemu hajtmanu krále JMti královstvie Českého, landfojtu markrabstvie Horních Lužic a hajtmanu knížetstvie Velikého Hlohova ɔc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

Cedule knížeti Karlovi JMti. Oznamuji VMti, když již toto jiné byl jsem dal napsati, tehdy jako u večer skuoro dnes v pondělí na den sv. Vincenci [22. ledna] přineseno mi od VMti psaní skrze posla mého, než jiného žádného poselstvie ještě od VMti z Budína nemám. A buohda zítra v uoterý pojedu na Blatnú pro některé své pilné potřeby, neb již bez mála nebyl jsem doma rok, a kdybych tento masopust obmeškal, nevím potom, kdybych odsud domuov odjeti mohl, jakož bych rád jistě práce umenšení měl; jedné prosím, račte mi k tomu pomoci, abych mohl svých spravedlivostí dosáhnúti. A již nyní VMti nechci dalšiem psaniem zaneprázdniti, než chci od VMti poselstvie ještě jiného očekávati. A jakž do Prahy přineseno bude, rozkázal jsem za sebú to hned poslati. A rač pán Buoh všemohúcí dáti VMti při králi i královč JJMtech i všudy všecko dobré zjednati.

[Cedule.] Jakož ste mi ráčili mezi jinými věcmi napsati, že by bylo potřebí, abychme na tento čas také někoho při JMKské měli ɔc: i nepochybuji, že VMt, zachovajíce prostředek i také činíce své povinnosti dosti, neračte nic toho obmeškati oznámiti JMKské, což jest potřebného k dobrému JMti a tohoto královstvie, i také podle práv a svobod téhož královstvie. A oznámil jsem VMti prvé psaniem, kteréž jest JMKské učiněno od znamenitého počtu, kteříž se byli sem sjeli; ježto JMKská i VMt tomu vyrozuměti ráčíte, a k tomu dobrému z daru božieho den ode dne více lidí a dobrých přátel přibývá.

Psal sem prvé VMti, kterak jest mne došlo, jaké jest psaní od krále JMti vyjednáno, což se nějakého kazatele Lutrovského v tom městě, jako vdova po knížeti

Jiřiem Lehnickém drží, dotýče; pak takli jest čili jináče, snad se toho VMt dověděti ráčíte.

Než toto také račte věděti, že jest mi za jistú věc praveno, že kníže Fridrich Lehnický měl jest své poddané pospolu; a tu jim předkládal, chvále tu víru, než mohl bych říci nevěru, Lutrova učení, aby při tom stáli ɔc. A to žeby při tom dostavil na ten rozum, že má od krále JMti list rukú JMti podepsaný, že jich v tom opustiti neráčí. I račte toho povážiti, jaká jest to řeč, kteréž o JMKské nevěřím; než proto u mne podle mého zdání za málo se to nepokládá, aby JMKská měl to lehce vážiti. Nebo kterak krále křesťanského měla by býti větší nebezpečnost, nežli ktožby o něm hlas púštěl, že chce bludné kacéře obhajovati a jich neopúštěti. Neb jiná jest věc, osoby bludné, jakožto žida (na tom činiem příklad), neopúštěti v jeho spravedlivosti, a daleko jiná, neopúštěti někoho v jeho bludu v kacéřstvie. A protož mně se za zvláštně potřebné zdá, pro opatření JMKské duostojenstvie, jakožto krále křesťanského, aby JMKská psáti ráčil do Slezska i do Čech listy odevřené všem vuobec: ktožby na JMKskú to pravil, že by JMt blud Lutrovský a jeho kacéřstvie chtěl obhajovati, aby tomu nevěřili, že to pravda není ɔc. A zdá mi se za potřebné, abyšte i s panem arcibiskupem Ostřehomským o to ráčili rozmluviti; pakli byšte již ráčili z Budína vyjeti, že byste JMti ráčili o to psáti. Než jáť vždy praviem, že tomu nevěřím; pakli by kto neřádně co toho vyjednal neb jakým omylem, tehdy slušelo by takového skutečně trestati.

Toto také račte věděti, že jest mi včera psaní přineseno, v kterémž mi se oznamuje, že by nějaké psaní bylo přineseno Horníkóm od krále JMti, a snad i jiným městóm JMKská též psáti ráčil, že jim děkuje, na ten rozum, že sú na obeslání JMti do Kolína se sjeli a JMti dobré že sú jednati pomáhali, aby potom tak předse činili. I proti dobrému se nemluví, neb my buohdá také dobře jednáme a snad skutkem se dostatečněji ukážeme, než někto, ktož se mnoho chlubí; ač chválil bych to, aby JMKá mezi poddanými svými ráčil prostředek držeti, i kdežby spravedlivost poznal, s radami k tomu zřízenými, aby tu se ráčil obrátiti a při tom státi. A totoť jest pak zvláštně dobré, a držím o tom, i spasitedlné, aby JMKská ráčil k nám svú povinnost a my k JMti zachovávati; jakož o JMKské té jsem naděje, a my také buohdá tak se, jakž na dobré a věrné přísluší, zachováme podle práv a svobod našich. Než v pravdě mně by se zdálo za potřebné, a zvláště těchto časuov, aby z české kanceláře opatrně listové byli vydáváni, a zvláště také v tom, což se víry a postranních sjezduov dotýče. Neb jest věc dosti zřetedlná, kterak někteří pod tím nepořádně svých věcí hledají.

Poněvadž od krále JMti ani od VMti dnes ještě v pondělí na den sv. Vincencia [22. ledna] psaní žádného nemám (lečby u večer bylo přineseno), již sem nevěděl, což se soudu, kteréhož ste VMt do tohoto dne odložiti ráčili, co s tím činiti; nežli odložil sem toho s radami, kteréž sem při sobě míti mohl, až do čtvrtku na

den středopostí najprv příští [8. března], však s túto výmienkú, jestliže JMKská anebo VMt ráčíte toho jiný čas a den uložiti a do krajuov oznámiti, aby se podle toho tak zachovali; pakli jináče jim oznámeno nebude, tehdy aby na ten den, kterak sem jim odložil, před VMtí na hradě Pražském stáli.

324.

Purkmistru a radě města Plzně, aby německého kazatele z Černého kláštera, jenž rouhavá kázání činil proti Římu i sv. Josefu, buď na hrad Pražský ihned dodali nebo z kláštera vyhnali, a převoru rozkázali, aby taková lotrovství netrpěl.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji. Múdří a opatrní přátelé milí! Vzneseno jest na mne, kterak by kazatel německý v městě u vás v Černém klášteře rouhavá kázání činil proti řádóm křesťanským, Říma dotýkaje všetečně, a na den božieho narození že i svatého Jozefa na pokoji nenechal, blázny jemu staré dávaje: ježto za našich předkuov s těžkem by se toho lidé zdrželi, aby takového lotra hned tu z kazatedlnice nesvrhli; ač jestliže jest svěcen, v to nesahám; než jest také přísloví, kterak tebe vidím, tak tě soudím. I žádám vás, přátelé milí, že toho tomu kazateli trpěti nebudete a jeho, dadúce vzíti, pánóm prelatóm na hrad Pražský bez meškání pošlete, anebo z kláštera hned vyhnati dáte, a těm jiným mnichóm rozkážete a zvláště převoru jejich, aby takových věcí mezi sebú netrpěli, nechtí-li všickni vyhnáni býti; nebo nežli by měli lotrovstvie u nich se rozplozovati a jiné u víře pravé křesťanské nakažovati, za lepší pokládám, aby do času ten klášter pust byl. A ač pánóm Švihovským a mně také něco do toho kláštera náleží, ale o to muože býti snadné srovnání, že v tom buohdá námi nic nesejde, což na dobré křesťany přísluší. Dán na hradě Pražském v pondělí den s. Vincence léta ₰c XXVI°.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

325.

Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hejtmanu kraje Hradeckého, v příčině udělání zápisu Janu Tetaurovi na 200 kop gr. č.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu ₰c. Jakož mám udělati zápis na II^C ß gr. česk. panu Janovi Tetaurovi: i chci to rád, dáli pán Buoh, v postě o suchých dnech udělati, když on vám také na II^C ß gr. česk. zápis dskami propustí, jakož na tom jest, než že jest se s tím na nás očekávalo; a když jest sem pan Lapačka přijel, bylo by se to dokonalo, než že úředníci menší jsú nyní soudem zaneprázdněni, i já mám před sebú pilný odjezd. Však Buoh dá, se tím nic neobmešká. Datum ut supra.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hajtmanu kraje Hradeckého ₰c.

326.

Zdeňku Trčkovi z Lípy v příčině berně, kterouž ještě dáti má; posílá mu ceduli, co jest ze sjezdu na hradě Pražském králi psáno.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v arch. Třeb. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Zdálo mi se vám toto oznámiti, že jest se mnú mluveno od pánuov berníkuov vrchních o list obranní pro berni, kterú byšte ještě dáti měli. I protahoval jsem tím a protahuji, dokudž mohu, než prosím vás, pane a příteli muoj milý, že to opatříte do těchto postních suchých dní, aby se to vyplnilo; a já k tomu se chci přičiniti, aby dotud ta věc prodlení míti mohla. A s tím rač dáti pán Buoh všemohúcí vám se dobře a šťastně míti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně, hajtmanu kraje Hradeckého, příteli mému milému.

Posélám vám tuto, pane příteli muoj milý, přípis listu a cedule, co jest králi JMti z tohoto sjezdu nyní minulého, kterýž na hradě Pražském držán byl, psáno, ač za to mám, že již to prvé máte; ježto každý muože zřetedlně znáti, že upřémě a spravedlivě při dobrém JMKské, pána našeho milostivého, a obecniem tohoto královstvie stojíme a to obmýšlíme, což by také bylo k zachování práv a svobod našich tohoto královstvie.

327.

Paní Anně z Vonšova, aby v příčině dopomožení práva na Václ. z Lobkovic ještě strpení měla.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní Anna milá! Jakož na místě vašem žádal jest mne pan Štilfrid za dopomožení práva na pana Václava z Lobkovic ɔc: i nadál jsem se po mém napomínání, že tomu dosti on pan Václav učiní, ale poněvadž se toho ještě nestalo, žádám vás, že v tom budete míti strpení ještě do těchto postních suchých dní; a chci se k tomu rád potom přičiniti, jakož i prvé toho úmyslu jsem byl, abyšte své spravedlivosti dosáhly podle řádu a práva tohoto královstvie. Datum ut supra.

Urozené paní Anně z Vonšova a na Kamberce, přítelkyni milé.

328.

Žádá Jáchyma z Malcounu, aby dlužné peníze Mikuláši Hysrlovi brzy odvedl.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v archivu Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli milý! Oznámil jest mi pan Mikuláš Hysrle, že jste jemu některú summu dlužni, registry úřadu purkrabstvie

Pražského zapsavše se, ježto již čas k zaplacení přišel. I žádal jsem jeho, aby v tom do některého času strpení měl bez pohoršení jeho spravedlivosti; nebo není to věc taková jako jiná, když jest kto v potřebě krále JMti anebo zemské ɔc: i žádám vás, že to brzo opatříte, aby jemu to dáno bylo; nebo v pravdě tak mnoho v tom vás jako jeho obmajšliem, a té jsem naděje, že také to tak ode mne přátelsky přijmete. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Joachymovi z Malcounu a na Krupce, příteli mému milému.

329.

Žádá doktora Václava z Velhartic za zjednání psaní od krále knížeti Karlovi Minsterberskému, Pražanům a jemu (Zd. Lvovi z R.), aby nesnáze mezi stranami srovnati mohli.

Na hradě Pražském 1526, 22. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane doctor, příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Za to mám, že o tom vědomost máte, jaká jest nesnáz mezi těmi stranami v tomto sepsání do tohoto listu vloženého; ježto Martin Marek žádá za takové psaní na ten rozum, jakž jest tu sepsáno, abyšte u krále JMti zjednali ku pánóm Pražanóm. I žádám vás, že tak učiníte, pokudž za slušné jest; však i toto by mi se zdálo, abyšte od JMKské zjednali psaní, zvláštní list k knížeti Karlovi JMti, ke mně a k Pražanóm na ten rozum, že JMt nám porúčí, abychme se v to vložili a na obě dvě strany, oč jest, mezi nimi rovnali, a srovnáme-li bez dalších souduov a nesnází, že JMKská ráčí toho vděčen býti. A rád bych, abyšte to psaní po tomto poslu sem poslali. Datum ut supra.

Panu Václavovi z Velhartic, doctoru ɔc, příteli mému milému.

Prvé jsem vám něco psal, ježto za to mám, že mi po některém mém poslu, anebo po tomto, dáte na to odpověď.

330.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka, že přípis královský Horníkům a jiným městům od něho neobdržel; že domů odjede, s koňmi z Lužic aby průvodce jich na Blatnou dojel ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 23. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, že mi poséláte přípis, co jest od krále JMti Horníkóm a snad též i jiným městóm psáno: i byl bych tomu přípisu rád, než nevím čím to sešlo, že do toho listu, kterýž jste mi psali, není vložen, snad to nějakým omylem přišlo.

Od knížete psaní jest mi dodáno, ale nic mi zvláštnieho psáti neráčil, než že se se všiem jednániem odložilo na příjezd pana arcibiskupa; než ještě byl jest na

Ostřehomu, když mi kníže z Budína psal. Než to mi také ráčil kníže napsati, že chce brzo ke mně jiného posla poslati a že tu naději má, že buohdá dobře zjedná; a já také dnes k JMti posla jsem poslal.

Kdybych tak příliš nebyl zaneprázdněn, psal bych vám více, než již dnes ve jméno boží odsud k domovi se obrátím; nebo neníli vuole boží, ještě bych nerad za obec umřel; neb hovadu uloženo, sedmý den odpočinúti, než mněť se ještě nechce desátý ani dvadcátý den k odpočinutí trefovati.

Muoj milý pane švagře! Něco jsem ústně vašemu Johannesovi poručil vám oznámiti; i což se pana Zajímače dotýče a pánů z Pernšteina, jest odpověď dána podle jeho žádosti; což se pana Zdeňka Kostky dotýče, a na to jest pan Jiřík, strýc muoj, aby se to tento masopust konalo, ježto snad vám to šíře oznámí z Boleslavě.

Což se dotýče koní, ktož je z Lužic do Prahy přivede, rád bych, aby s nimi na Blatnú dojel. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám spolu šťastně a ve zdraví se shledati. Dán na hradě Pražském v uoterý po svatém Vincenci léta ↄc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického ↄc.

331.

Vojtěchovi z Pernšteina posílá list od knížete Karla Minsterberského a oznamuje, že arcibiskup Ostřihomský do Budína přijel ↄc.

Ve Mníšku 1526, 23. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Teď vám posélám list od knížete Karla JMti; a co mi ráčil psáti potom po svém pacholeti, když jsem z Prahy k vám poslal, ježto s tím na cestě mne pachole postihlo, nic tak zvláštnieho není, než že již pan arcibiskup Ostřehomský do Budína přijel a že se tepruv nějaká jednání začíti měla; a poslal mi list od krále JMti, kterýž mi psán, což se soudu knížecího dotýče; ale pozdě byl ten list dodán, neb včera již toho soudu jest odloženo, jakož z mého prvnieho psaní tomu jste ráčili vyrozuměti. Dán ve Mníšku v uoterý po svatém Vincenci léta ↄc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštajna a na Pardubicích ↄc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Jakož jsme spolu měli nějakú zmínku, což se knížete Opolského dotýče ↄc, ježto nepochybuji, že to ráčíte míti v paměti: i pokudž muožete v tom prospěti, jistě dobře učiníte; kterak jsem to u sebe rozvažoval, aby i v tom mohli obyvatelé tohoto královstvie znáti, že o JMKské a této koruny dobré péči máme.

332.

Radslavovi Beřkovskému z Šebířova, že oznámil V. Robmhapovi, aby mu některé věci napsal; o novinách z Uher, o přípisu vajvody Krakovského.

Ve Mníšku 1526, 23. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Byl jsem oznámil panu Václavovi Robmhapovi, aby vám některé věci napsal, i za to mám, že jest tak učinil. A teď opět přijelo ke mně z Budína pachole od knížete, když sem z Prahy dnes vyjel; než nic mi také kníže zvláštnieho nepíše, než že mi ráčil list [.......*] krále JMti, což se soudu [..........], kterýž jest včera odložen [.........] ráčil mi při tom oznámiti, že pan arcibiskup již do Budína přijel, a že tepruov jednání mají se začíti. I rač pán Buoh všemohúcí dáti všecko k dobrému konci přivésti. A teď vám od knížete JMti list posélám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

Jakož jste mi, pane a příteli muoj milý, jednoho artikule přípis poslali, co jest vám pan vajvoda Krakovský psal, kdež v sobě tento rozum obsahuje, abyšte při dobrém krále JMti stáli ɔc: i mně se to dobře líbí; než kteříž o tom dobrém tak často vtrušují netoliko zde, ale, jakž rozuměti, že v Polště i jinde, i bylo by snad slušné, ktož tím tak často hajbí, aby pověděli, co jest to dobrého a kým schází, abychme k tomu dobrému [..........], že jest dobré a spravedlivé [.......] tiem pilněji pospiešili, to [........] račte přinésti, a ktož by tomu dobrému překážel a JMKské v duostojenstvie a moc vkračoval, abychme toho žádnému netrpěli.

333.

Jindřichovi Tunklovi z Brníčka o zprávách z Uher; aby mu poslal list, jejž král psal Horníkům.

Ve Mníšku 1526, 24. ledna. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Opět mi psaní přineseno po pacholeti od knížete Karla JMti, než nic mi též zvláštnieho ještě nepsal nežli jako prvé, než že ještě jednání nějaká mají se začíti, a že tepruva pan arcibiskup do Budína přijel ten den před tím, když mi potom na zajtří psáti ráčil; než toliko proto ke mně nyní poslal, že mi list od krále JMti přinesen o ten soud komorní, kteréhož jsem již v pondělí do středopostí [8. března] odložil. Také mi to pachole Martinek pravil, že za to má, že by pan Jan Heptiška měl brzo některý den z Uher k vám přijeti, a že jest již za něho byl z Sedmihradské země do

*) V [ ] uvedená místa jsou v původním opisu vyhnilá.

Budína přijel. I jestliže vám [jaké dobré] noviny přinese i také [což se] pana Šebestiana z Wajtmile dotýče, žádám vás oznamte mi to.

Tento muoj posel, ač jde na Pardubice ku pánu z Pernšteina, však prosím pošlete mi po něm ten přípis, co král JMt ráčil psáti pánóm Horníkóm, jakož skrze nějaký omyl, kdež jste mi psali, že mi jej poséláte, nebyl do vašeho listu vložen. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán ve Mníšku v středu po svatém Vincenci léta ꝯc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřehu, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického ꝯc.

334.

Václavu Trčkovi z Vitence v příčině držení soudu, odeslání mu listů královských i rozeslání listů.

Ve Mníšku 1526, 24. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Trčko milý! Přijelo jest včera za mnú pachole knížetcí, než nic mi zvláštnieho ještě kníže neráčil psáti, než že tepruva den před tím, když mi psal, že pan arcibiskup Ostřehomský do Budína [přijel]; než toliko proto najvíc ke mně [poslal], že mi od krále JMti list přines[en], což se toho soudu, kteréhož jsem v pondělí minulý do středopostí [8. března] odložil, dotýče, jestliže v tom potom jiného rozkázání nebude ꝯc. Pak rozum JMKské psaní tento jest, abych na místě knížetcím ten soud držel; i mohloli by to býti čili nic, k tomu nyní nic neřiekám; než poněvadž jest to poselstvie mne v čas nedošlo, mnú jest v tom nesešlo. A jestliže jest ještě pan Opl v Praze, oznam jemu tento artikul všecken, i také panu Janovi z Vratu ode mne, by měl zítra doluov k němu sjíti. — Než toto také věz, že mi měl býti list pilný poslán od krále JMti, ježto pan kancléř to k sobě přijal, aby mi jej poslal; než ještě jeho nemám, a budeli k tobě přinesen, vezmi jej a pošli mi jej, nechaje u sebe přípisu, anebo list dobře schovaj a mně přípis pošli; pakli jest ten list zadržán, někomuť se něco v něm nelíbí z odporné strany. — Což se dotýče toho přípisu [. . . . . . . *] JMt ráčil do měst psá[ti . . . .] s panem Medkem a žá[dej . . . .], ať ten přípis zjedná [. . . . .] I pošli mi jej než nech sobě také toho, dada přepsati, přípisu; neb která toho příčina jest, chciť to, dáli pán Buoh, z Příbramě oznámiti. A když zítra ke mně budeš míti poselstvie, oznam mi, na čem jsi to postavil, což se Šorfa dotýče i o jiných věcech, cožť jsem poručil a na ceduli sepsáno dal. — Psal jest také kníže JMt pánu z Pernšteina a panu písaři, jakož jsem to do svých listuov vložil. I pošli ten jeden list ode mne panu písaři a druhý po jistém poslu a spěšném na Pardubice ꝯc; a ten posel ať zejde k Hoře a dá ode mne tuto ceduli panu mincmajstru, kteráž jemu svědčí,

*) Zetlelé.

a rozkáželi, ať také zase tudy jde; a co kto z nich mi psáti bude, pošli mi to při jiném poselstvie. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

335.

Karlovi knížėti Minsterberskému v příčině držení a odložení soudu; že sluší věrným radám a úředníkům králi raditi, kdyby něco proti řádu a právu nařizoval; že jest potřebí, aby sněm brzy položen byl, a chceli král pomoci na zaplacení dluhův dosáhnouti, aby se prohlásil, že chce při řádu a právu státi; o dopomáhání práva; o úřadech v Slezsku, o úřadu sudího zemského, purkrabího kraje Hradeckého a purkrabství Karlštejnského ɔc.

V Příbrami 1526, 25. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Osvícené kníže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Kteréž VMt psaní ráčili ste mi učiniti po poslu mém, ježto jest mi v pondělí minulý [22. ledna] okolo večera dodáno, na to jsem VMti odpověď dal i o některé jiné věci při tom psal, a s tím k VMti, když jsem z Prahy chtěl jeti, poslal. Potom v uoterý když jsem z Prahy vyjel a ke Mníšku jel, tehdy postihl mne na cestě Martinek, pachole VMti, a dodal mi listu od VMti a při tom také toho listu, který jste mi od krále JMti poslati ráčili, což se toho soudu, kterýž od VMti držán býti měl, dotýče, a začíti se v pondělí minulý; kdežto JMKská ráčí mi porúčeti tím psaniem od JMti, abych ten soud na VMti místě držel. I jistě v tom ve všem rád bych JMKské vuoli a rozkázání, pokudž bych najvýše mohl, vyplnil, než již před tím v pondělí, nemaje o tom žádného psaní, toho jsem soudu až do středopostí [8. března] odložil, [jakož*] jsem VMti o tom šíře psaniem svým po svém poslu oznámil. A račte věděti, by bylo i to poselstvie v čas přišlo a já mohl ten soud osobú svú držeti s radami JMKské: tehdy bylo se rad málo sjelo, ježto byl by se ten soud s těžkem držeti mohl; neb tak rozumiem, že se proto málo bylo rad sjelo, nemajíce naděje, aby VMt k tomu času přijeti ráčili, a také neznajíce, aby komu jinému na místě VMti bylo to poručeno. Také, kteříž jsú se k tomu soudu byli sjeli, neznám, by sobě to obtěžovali, kteříž se súditi měli, že jest toho odloženo; někteří také jsúce zaneprázdněni věcmi masopustními a svadebními, a poněkud i to mezi lidmi jest mnohými, by pak kto i co vysoudil, že malá by platnost byla, dokudž se skutečně práva nedopomáhá.

A Martinek VMti, tak rozumiem, byl by neobmeškal v čas přijeti, kdyby jemu byla zlá cesta a vody nepřekazily. A panu Vojtěchovi z Pernšteina i také panu písaři poslal jsem od VMti listy, a při tom [. . . . .] psal jsem i také od

---

*) V hranatých závorkách položená slova jsou v původním textu zvetšelá.

VMti psaní. Mistru Janovi skrze poselstvie oznámil jsem, a první psaní od VMti také jest jemu oznámeno i toho dodáno, co jste jemu psáti ráčili.

Jakož jste mi také psáti ráčili a toho přípis poslati, co jest mi král JMt psáti ráčil, což se dopomáhání práva dotýče, kterýžto list že jest mi měl pan kancléř *) poslati: i ještě mi toho listu není dodáno, a nevím budeli; než u mne jest divné, aby u věcech povinných chtěl více úředník nežli pán vlásti. Nebo již JMKská rozkazuje podle řádu a práva a té náležitosti, kteráž JMti přísluší jakožto pánu našemu, má každý poslúchati; než což by JMt na něčí zprávu ráčil rozkazovati na odpor práva a řádu a k ublížení JMti povinnosti, tuťby slušelo úředníku a každé věrné radě, aby JMKské bylo předkládáno, aby toho dopúštěti neráčil; neb podle mého zdání, ktož v tom JMKské, o tom věda a jsa přítomen, neopatruje, zle činí; neb když se něco rozkáže, čehož by lidé nebyli povinni činiti podle práva [a spravedlivostí] svých a toho nevyplní[. . . . .], lechčí se tudy moc i duostojenstvie JMKské, ale ne těmi, ktož svých svobod nechtí ustúpiti a od svého práva pustiti, nežli těmi, ktož takové věci neřádně vyjednávají a kteří k tomu pomáhají.

Pak již jest dosti slyšeti, že jsú se některé věci neřádně vyjednaly, ježto kancléř, neviem, jak jest to opatroval; ježto snad lidé časem svým budou o to také mluviti i o to, jestliže jest co zadržel proti rozkázání krále JMti, což jest mělo slušně a spravedlivě býti. A přál bych jemu toho panu kancléři, aby se radši v tom sám napravil, nežli by jeho jiní napravovati měli; nebo té jsem naděje, že JMKská téměř všecko královstvie ráčí sobě více vážiti v spravedlivosti, nežli osobu aneb několik v strannosti. A nezdá mi se potřebí šíře o tom vypisovati, neb nepochybuji, že VMt to všecko dobře a dostatečně znáti a věděti ráčíte. [A v prav]dě račte věděti, žeť již lidé vuobec a napořád na tom jsú, aby se svých práv a svobod drželi, a ktož se chtí právu protiviti, toho netrpěli podle povinností svých, i také aby JMKské prosili, aby při tom státi a toho dopomáhati ráčil; neb již to zřetedlně znají, že nikterakž dobře býti nemuože v tomto královstvie, kdyby právo těžko se trpělo a svého pruochodu nemělo.

Což se sněmu obecnieho dotýče tohoto královstvie Českého, jest potřebí, aby brzo od JMKské na hradě Pražském položen byl; než dokudž právo pruochodu volného nemá, tehdy dotud neznám, aby pomoc na zaplacení dluhuov dali, ani také co zvláštnieho jiného jednali, leč JMKská ráčí se k tomu svým psaniem aneb poselstviem ohlásiti, že ráčí při řádu a právu státi a jeho obhajovati pomáhati, kterak JMti náleží spravedlivě i z povinnosti. Protož dobře by bylo, aby JMKská ráčil ty listy do krajuov psáti, jakž jste ráčili v svém psaní dotknúti, i také VMti list dáti a mně psáti, kterak jsem VMti prvé svého zdání toho sepsání dal a poslal [. . . . . .], bude-li v těch sloviech a na ten rozum; neb na tom sjezdu, kterýž sme měli na hradě Pražském, srovnali sme to s vuolí krále JMti i VMti, což se práva dopomá-

*) Adam z Hradce.

hání, oč jsem prvé obsélal, dotýče, že jest toho ještě odloženo ne do krátkého času, nežli snad za čtvrt leta, totižto do středy po provodní neděli [11. dubna], jakož JMKské z toho sjezdu jest o tom dosti široce psáno. A ti listové jsú již i tištěni, jakož VMti toho jsem také přípis poslal, ježto již před několika dny mělo by to v Budíně býti, neb jest s jedniem psaniem pachole VMti a s druhým posel poslán, leč by jim zlé cesty překazily a vody, že by se pomeškati mušeli.

Prvé jsem také VMti dosti mnoho psal, ježto toho všeho nezdá mi se tu toho potřebí opakovati. A pán Buoh všemohúcí rač dáti VMti ve všem dobře a šťastně se mieti a nám spolu buohda ve zdraví shledati. Dán v Příbrami ve čtvrtek den svatého Pavla na víru obrácenie léta ɔc XXVI°.

Osvícenému knížeti pánu, panu Karlovi knížeti Minstrberskému v Slezí, Olešnickému, hrabí Gladskému, najvyššiemu hajtmanu krále JMti královstvie Českého, landfojtu markrabstvie Horních Lužic a hajtmanu knížetstvie Velikého Hlohova ɔc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

Což se práva dotýče a ktož jeho potřebují a ti najvíce, komuž se má jejich spravedlivosti dopomáhati ɔc: i poněvadž to odložení jest, jakž VMti tuto píši, i prvé také JMKské i VMti psáno jest, tehdy dotud jest dosti čas prostranný, ráčí-li JMKská co mezi kým jednati, dosti jest k tomu času, a s čím by se snad prvé jednalo, lépe by bylo i pro dostatečnější stálost a vážnost práva. A když JMKská ráčí k stvrzení práva listy psáti a brzo rozkázati rozeslati, tehdy jest podobné, že právu odporní dají se snáze smlúvati, a že spíše také povinnú spravedlivost bez zvláštnieho obtiežení zemského budou od sebe činiti. Než toto mi se zdá za potřebné, [aby] JMKská ráčil také [. . .] psáti do královstvie Českého, aby při řádu a právu stáli, a kdyby ta potřeba přišla, aby jeho obhajovati pomáhali podle jejich povinností; než jsúť nějací listové jim nedávno od krále JMti psáni, jakož sem prvé VMti o tom něco napsal. A za to mám, že budu toho míti brzo přípis, neb Horníkóm také též o to psáno jest, kterak jsem zpraven, a v těch listech že by mělo býti datum na nové leto. I kdyby král JMt ráčil k tomu svoliti, aby VMti ta notule v kanceláři byla ukázána, rád bych tomu byl; ač psal jsem Václavovi Trčkovi z Vitence, bude-li moci toho přípisu dojíti, aby VMti jej poslal po Martinkovi. Tuť by snad slušelo panu kancléři toho pozadržeti, není-li takové psaní pořádně vyjednáno, ale snad spíše toho pomáhá, nežli by to rušiti chtěl; nebo také mělo by se na něho práva dopomáhati [pro] nedání berně, jakož muože tak činiti, že naň ten pořádek podle práva přijde spíše nežli na někoho jiného. A dokudž se ty staré berně nevykonají, mám pochybnú naději, aby k nové berni prvé svolili. A poněvadž on pan kancléř a Leskovcové jsú nyní u krále JMti, slušelo by jim přísně rozkázati, aby tomu dosti učinili, což jsú povinni, i pan Jindřich z Rozmberka.

Nebo proto na tom není omylu, oč jest obeslání se stalo k dopomáhání práva, že jest toho odloženo do středy po provodní neděli [11. dubna], ale oč ještě obesláno

není, a kteří k tomu, aby se toho odložilo, nesvolili, tyť mohou zítra k dopomáhání práva napomenúti; ač to na sobě, pokudž muožem, zdržujem; kdežto pak tomu artikuli, nepochybuji, dobře jste vyrozuměti ráčili, kterýž jest poslední v té ceduli, co jest králi JMti psáno a do listu vloženo, jakož VMti také toho prvé jsem přípis poslal.

Také v té ceduli zmínka jest o úřadech v Slezsku: i z té příčiny to jest se tak středmě napsalo, že žádáme, aby úřadové nebyli měněni do sněmu, aby nás snad někto za stranní nepoložil; ježto té jsem naděje, že také VMt tomu jste dostatečně ráčili vyrozuměti.

Jáť králi JMti nyní žádné odpovědi na JMti psaní nedávám, než toliko VMti, kterak na listu píši; než prosím, že VMt, což ráčíte znáti potřebného, JMKské oznámíte; a zdáli se VMti, i panu arcibiskupu JMti. A toto mi také na mysl přišlo, jestliže by těžce listové vycházeli z české kanceláře, že by mohli býti vydáni z uherské, kdyby jedné JMKská ráčil se v nich svú rukú podepsati. A prosím, neračte na VMti i mé spravedlivosti zapomínati, a zvláště což se berně slezské dotýče, neb mi se zdá za slušné i za spravedlivé a za lepší; tím dluhy povinné aby JMKská ráčil splatiti, nežli by měl JMKská tam nechati, což JMti spravedlivě přísluší a z povinnosti dáno býti má. A rád bych věděl, sejdeli se ten sjezd králuov JJMtí, a kdy se VMt ráčíte nadáti svému příjezdu na hrad Pražský. Jáť nyní pro pilné potřeby na Blatnú jedu; však bylali by toho pilná potřeba, nemám odtud na hrad Pražský daleko.

Toto mi se také zdálo VMti za potřebné napsati, jakož jsem i prvé, za to mám, o tom něco napsal, což se pana sudieho zemského*) dotýče, aby nebyl z toho úřadu hýbán bez své vuole, neb ač někdy o to něco mohl králi JMti psáti za úřadu pana Jana z Wartmberka, než již jest z toho sešlo. A protož kdyby se ta věc měla nyní měniti, strach jest nových nějakých ruoznic, ježto bych tomu nerad byl. I VMti prosím, račte to předjíti, ať v tom žádný spletkuov nedělá; ač poněkud rozumiem, proč a kudy ta věc jde, ježto nyní o tom psaní zanechávám.

Došlo mne také, že by se o to pilně jednalo, aby Mikuláš [Leskovec] byl zase purkrabí kraje Hradeckého. I prosím, račte se k tomu přičiniti, aby JMKská toho neráčil dopúštěti, nežli toho nechati při svobodách a práviech našich, jakož i prvé to bývalo; neb bylo se trefilo, když byla o jeden úřad zemský ruoznice, že soud zemský to slyšel a rozsúdil, a ktož vysoudil, ten při úřadu zuostal. Také chceli pan Mikuláš Leskovec pana Kutnaura z čeho viniti tím pořadem, to jse jemu nezavierá.

Oznamuji VMti také, že jest mne došla zpráva, že pan Tobiáš, purkrabie Karlštejnský, od krále JMti odpuštění vzal aneb béře z ouřadu purkrabstvie Karlštejnského, a tak že na jeho místo má v ten úřad vkročiti z pánuov, totižto pan Jan z Šternberka; a poněvadž by byl úřad purkrabstvie Karlštejnského prázdný z rytířstva: VMti s pilností prosím sám od sebe, račte u krále JMti jednati, aby JMKská ráčil

*) Zdislav Berka z Dubé.

ten úřad purkrabstvie Karlšteinského panu Janovi Bechyňovi dáti, neb jistě rád JMKské a obecniemu dobrému slouží, nebera žádných daruov, nežli na své náklady s obtíženiem statku svého; však ještě toliko bude čekancem toho úřadu po panu Janovi z Šternberka. I té jsem naděje, že VMt pro jeho zaslúženie, kteréhož také dobře znáti ráčíte, k tomu se ráčíte přičiniti, a bude toho, nepochybuji, vděčněji, když jemu to bude zjednáno bez jeho žádosti a vědomí; a jistěť se k tomu hodí. Než nerad bych, aby se ještě tím mnoho hlásilo; jakož té jsem naděje, budeli potřebí, když VMt budete míti ku pomoci pana arcibiskupa, že to ráčíte snadně u JMKské zjednati. A jestliže on bude toho žádati, dosti by mohl přímluvcí míti; než toto já předcházím, jsa té naděje, že bez jeho žádosti VMt to zjednati ráčíte.

336.

Břetislavovi z Ryzmberka přeje, aby i s bratrem svým Vilémem všecky své věci dobře při králi zjednal; prosí za vyřízení Štěpánu Šlikovi, aby, až z Uher domů pojede, u něho na Blatné se zastavil.

V Příbrami 1526, 25. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. [Neviem] vám odsud co zvláštnieho z Čech nyní psáti, než přál bych vám toho, abyšte své věci dobře zjednali; a prosím vás, že mne budete míti v přátelské paměti i také práva a svobody naše, neb při tom stojíce, buohdá jsme věrní poddaní JMKské. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. A jestliže byšte měli v Budíně pobýti, prosím, oznamte mi nějaké noviny, neb moji poslové tam těchto časuov často bývají. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Prosím, jestliže ještě v Budíně pan Vilém, bratr váš a švagr muoj, jest, že jemu ode mne službu povíte, a že bych jemu přál, aby své věci všecky při králi JMti dobře zjednal. Také vás prosím, že panu Štefanovi Šlikovi ode mne službu povíte, jest-li v Budíně, a co jeho žádám, jestliže by měl prvé těchto suchých dní postních domuov jeti, aby tudy k Blatné jel, neb jest jemu jako na cestě od Vídně, jakož snad tudy pojede, a měl bych s ním o některé věci pilně mluviti.

337.

Václavu Trčkovi z Vitence, aby přípis královský, městům rozeslaný, knížeti Karlovi Minsterberskému i jemu odeslal ↄc.

V Příbrami 1526, 25. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ↄc. Trčko milý! Včerať jsem poslal některé listy po

Martinkovi, pacholeti knížecím, ze Mníšku, i mám za to, žeť jest jich dodal. Při tomť jsem také psal o přípis, co jest od krále JMti městóm psáno: i jestliže již jej máš od pana Medka, pakli nemáš, přičiň se, aby zjednal, a pošli mi jeden, a druhého sobě nech, dada přepsati, a třetí pošli knížeti Karlovi JMti po témž pacholeti Martinkovi, a daj jej jemu v pátek, neb má ráno v sobotu zase jeti; a ten přípis že by zapečetil svým sekretem nebo pečetí, a svrchu toliko muože býti napsáno, aby toho bylo dodáno, [že jest] věc pilná, kniežeti Karlovi JMti. A měj posla jistého na hotově okolo neděle po hromnicech, kterýž by do Budína šel, kdyžť bych listy tam svědčící ɔc poslal. Dán v Příbrami ve čtvrtek den sv. Pavla na víru obrácení léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

338.

Krištoforovi z Švamberka o odložení soudu, kterýž měl držán býti; o zprávách z Uher ɔc.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Již jsem se vždy, jakž moha, z Prahy vypravil a včera okolo nešporuov na Blatnú přijel. A soudu, kterýž kníže držeti tohoto času měl a v pondělí minulý jej zasésti, toho jsem odložil do středopostí [8. března] však s tou výmienkú, jestliže by JMKská, pán náš, aneb kníže na JMti místě ráčil toho jiný čas uložiti a do krajuov psáti a oznámiti, aby se tím spravili, než jestliže by ta věc jináče změněna nebyla, tehdy aby zase stáli na hradě Pražském ve čtvrtek na středopostí najprv příští. Když jsem pak tu věc na tom postavil, tehdy potom tento úterý minulý, nemoha se ráno vypraviti z Prahy pro rozličná zaneprázdnění, měl jsem nocleh ve Mníšku, a přijel jsem tam okolo západu slunce; i postihlo mne pachole knížecí na cestě jedúc z Budína, a přineslo mi také list od krále JMti, kdež mi psáti ráčil, porúčeje mi, abych ten soud na místě knížecím držel. I rád jsem, že jest již pozdě to mne psaní došlo a v Praze mne nezastihlo; ač kdyby i v čas mi bylo dodáno, proto nevím z některých příčin, mohl-li bych ten soud držeti ɔc. A širšie psaní nyní o tom zanechávám.

Také kníže ráčil mi psáti, že ještě žádného jednání zvláštnieho tam nezačel, než že čekali na pana arcibiskupa Ostřehomského, ježto tepruva tam přijel do Budína ten den před tím, nežli mi kníže to psaní, o kterémž vám oznamuji, učinil; než to mi při tom ráčil psáti, že jiné psaní chce ke mně brzo učiniti, a oznámil mi také, že tam předse jsú pan kancléř, pan Jan z Wartmberka a někteří [Malovci] Jan i Mikuláš i také pan Jan Trčka. Pak ze Mníšku měl jsem nocleh v Příbrami, a odtud, abych posla nemeškal, psal jsem kniežeti i také některé věci při tom oznámil, i naději se, že to psaní ode mne kníže ještě v Budíně zastihne. Také muoj jeden posel

z Budína se vrátil, když jsem měl z Prahy jeti, ale také nic není mi po něm zvláštnieho psáno; a také ještě ty časy pan arcibiskup v Budíně nebyl.

Muoj milý pane švagře. Již jest k tomu přišlo, že tyto dny budeme moci vzíti listy obranní na ta naše dědictvie, v kteráž neřádně vkročil pan Jindřich z Rozmberka: i rád bych o ty i o některé jiné věci s vámi rozmluvil; protož prosím, že ke mně některý den na Blatnú přijedete, a který byšte den přijeti chtěli, žádám vás, že mi oznámíte. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v pátek po sv. Pavla na víru obrácení léta oc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově oc.

Muoj milý pane švagře! Vězte, že pan Mikuláš Hysrle dal jest mi již VII½ ° ſſ gr. č.; i co mi ještě má býti dodáno od pana Václava Kekule a snad i od pana Mikuláše Dajma, žádám vás, když byšte ke mně jeli, že to rozkážete z sebú vzíti, kromě úrokové mají se jim vyraziti, i také panu Šicovi, kterak jsem vám prvé psal; pakli jest potřebí, abych sám po ty peníze poslal, tak se v tom chci spraviti, muoj milý pane švagře, kterak mi psáti budete a oznámíte.

339.

Václavu Žákovci z Žákavy, aby před ním stál, a proč otci svému, mimo řád a právo, v statek jeho vkročil, se spravil.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že jest na mne vznesl pan Lev Žákovec, otec tvuoj, kterak by ty mimo řád a právo vkročil v statek jeho a jemu v něm vlásti nedal [. . . . . . . *] svévolně proti jeho vůli [. . . . .] vkročil, držel, jeho v to [. . . . .] vpustiti, nežli jsa toho odporen; žádaje mne v tom podle řádu a práva a úřadu mého za opatření, a toho jeho statku zase za dopomožení. I nevěda, co ty v tom za odpor se míti pravíš, pokládámť toho den, aby zde přede mnú na Blatné o to stál a toho se spravil tento úterý najprvé příští; pakli by toho neučinil a takovú věc zúmysla obmeškal aneb svévolně, tehdy věděl bych se v tom dále podle úřadu mého a práva kterak zachovati. Dán na Blatné v pátek po sv. Pavla na víru obrácení léta oc XXVI°.

Urozenému vladyce Václavovi Žákovci z Žákavy, příteli milému.

340.

Nařizuje poddaným v městečkách a ve vsech k Velharticům příslušejícím, aby se nově jmenovaným purkrabím Velhartickým Jiříkem Peřinou z Maličína spravovali.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrným

*) Zvetšelé.

a robotným v městečkách a ve vsech k Velharticóm příslušejícím, kteříž k úřadu k spravování purkrabie Velhartického náleží, věrným milým. Oznamuji vám, že ten úřad změnil jsem a purkrabí Velhartickým učinil urozeného vladyku Jiříka z Maličína, jakož vám ta věc šíře bude oznámena od urozeného vladyky Jana z Vitence a na Tochovicích, hajtmana Hor Matky boží u Velhartic. I poroučím vám a rozkazuji, abyšte se jím na místě mém spravovali, jakž na ten úřad přísluší, a jeho na mé[m místě poslu]šni byli jako prvniech [purkrabí na] Velharticích. Dán na Blatné v pátek po obrácení sv. Pavla na víru léta ɔc. XXVI°.

341.

Purkrabímu Janu Votíkovi z Loutkova, že úřad purkrabský na Velharticích již jinému poručil.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Poněvadž již jest tvuoj rok vyšel, věz, že již jinému ten úřad rozkázal jsem poručiti, jakož tobě to hajtman z mého poručení oznámiti má, ježto tím dále budeš se moci v tom spraviti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi Votíkovi z Loutkova ɔc, mému milému.

342.

Janovi z Vitence o uvedení Jiříka Peřiny z Maličína v úřad purkrabský na Velharticích.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Teď posélám na Velhartice Jiřieka Peřinu z Maličína, kterýž má býti purkrabí na Velharticích. I uveď jeho v ten úřad, a obešli některé z městeček a ze vsí rychtáře a konšely tuto neděli anebo v pondělí, a jim to oznam, a zdáliť se, daj přečísti jim ten list, kterýžť tuto odevřený posélám. Než což se Hor a městečka Velhartic dotýče, to jsem jemu oznámil, že se tebú spravovati mají. Což se pak dotýče čeledi na zámku a ve dvoře, těm také rozkážeš, kterak se mají k němu k purkrabí zachovati, jakž prvé bývalo; také jaká má býti opatrnost při zámku [. . . . . . . *], předložíš a což při tom po[třebného] poznáš, to jemu povíš, [co] kde jest na zámku a ve dvořiech sepsáno dáš, tak aby on toho měl jednu ceduli a druhú že by písař schoval, a mně toho také přípis poslal při jiném poselstvie. Což se pak purkrabie prvnieho Jana Votíka dotýče, teď jemu píši ceduli, kteráž v sobě tento rozum zavierá, že purkrabí posélám jiného, poněvadž jeho rok vyšel, kterémuž ten úřad má býti poručen, a že od tebe bude ta věc jemu šíře oznámena. I zdáliť se, kaž jemu tu ceduli dáti, pakliť se nezdá potřebí, muožeš tak nechati; pakli jeho není nyní na Velharticích, u mne jest také nebyl tohoto času; však proto předse v ten úřad Peřinu uveď.

---

*) Zvetšelé.

Věz, že mám nějaké psaní od Nyczlové aneb přátel jejich, kteréž mi dáno ten den, když jsem z Prahy vyjel; i když ke mně přijedeš, chciť je ukázati, jakož přijeď některý den před hromnicemi, jakžť jsem prvé psal. Posélámť teď ceduli od Václava Trčky a druhú od Jiřieka Kofle, a při tom něco peněz na cupus, jakž v tom se šíře spravíš psaniem Koflovým. O jiných věcech nyní psáti [zanechávám] až do tvého příjezdu, [neb nic] zvláštnieho neznám, a[by to] nemohlo prodlíti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Vitence a na Tochoviciech, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

343.

Albrechtovi z Šternberka, aby věřitele, kteříž za dopomožení práva na statky jeho žádají, uspokojil.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Toto mi se vám zdálo za potřebné oznámiti, že někteří často sú mně napomínali za dopomožení práva na statky vaše: než jednal jsem o to a to zdržoval, pokudž jsem slušně mohl, až do tohoto času. Také Adam Rosndorf, předkládaje své pilné potřeby, mluvil jest o též se mnú, jakož jeho psaniem, za to mám, že se v tom šíře spravíte, co jemu také a jaká spravedlivost náleží; a znám to, že jest potřeben, neb i židóm dlužen jest; však proto to jest obmyšleno, aby se na statek váš do těchto postních suchých dní najprv příštiech právem dopomáhání prodliti mohlo, a budeli možné, i déle rád bych vám toho přál, abyšte tím snáze opatřiti se mohli. Než v pravdě již velmi lidé o dopomáhání práva mluví, a slušně se jim tím bez jejich vuole [nemuože] odtahovati; což se pak jeho [Rosndorfa] dotýče, za to vás, pane a přieteli muoj milý, žádám, poněvadž jest [....] jeho pilná potřeba, že s ním o to některak slušně uhodíte, aby on nepotřeboval mne o to tak mnoho a často starati, a také tím snáze, komuž jest co povinen, maje svú věc s vámi na místě, aby mohl tomu dosti učiniti. Odpovědi žádám. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře ɔc, panu příteli mému milému.

344.

Paní Anně z Rožmitála na Hradci, aby k němu s manželem svým přijela.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozená paní, paní dcero má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly i s dětmi vašimi, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Když jsem včera na Blatnú přijel, jakož již zde na Blatné, ani na žádném mém zámku, bezmála rok nebyl jsem: i oznámil jest mi Adam, syn muoj, psaní, které jste jemu učinily; ježto jsem z toho vyrozuměl, že

jest k tomu vuole pana manžela vašeho a syna mého, abyšte ke mně přijeli. I za to žádám, že tak učiníte a že sem na Blatnú brzo po hromnicech přijedete; nebo potom při konci masopustu, nevím, zde-li budu čili kde odjedu; a rád vás věrně uhlédám. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, pa[ní dcero má] milá, abychme se spolu [šťastně a] ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Anně [z Rožmitá]la a na Hradci ɔc, dceři mé milé.

345.

Mikuláši Švábovi z Chvatliny, Jiřímu z Dražovic, a Mathušovi, úředníkům svým, aby k němu na Blatnou přijeli.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený vladyko milý! Kteréž jsi mi věci psal, tomu jsem porozuměl. I když ke mně hajtman bude míti jeti, vyprav se také s ním; a chci se rád k tobě slušně míti, neb to znám, že jsi rád sloužil a sloužíš k dobrému mému a těch Hor. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Mikulášovi Švábovi z Chvatliny, mému milému.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Přijeď ke mně na Blatnú tuto neděli aneb v pondělí najprvé příští, a přines s sebú peněz, což budeš moci míti z duochoduov úřadu tvého. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Mathuši milý! Přijeď ke mně na Blatnú v neděli neb v pondělí najprvé příští, nebo mámť některé věci poručiti. Datum ut supra.

Mathušovi, úředníku na Drahonicích, mému milému.

346.

Václavovi Bezdružiekému z Kolovrat, že mu řetězu půjčiti nemůže, koně že mu však nevelikého posílá.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se řetězuov a koní dotýče ɔc: vězte, že nyní žádného takového řetězu nemám, jakož vám potom toho příčinu chci oznámiti, než kuoň vám jeden ač neveliký posélám. A více jich sám potřebuji, neb se nějaké jízdě pilné ještě tento masopust naději, ač rád bych toho zbyl, ale nevím buduli moci; jakož již o to psaní a poselství sem učinil, než ještě nevím, jakú zase odpověď míti budu. A rač pán Buoh všemohúcí [. . . . . .] milý pane ujče nám [. . .] šťastně a ve zdraví shledati.

Urozenému pánu, panu Václavovi [Bezdružic]kému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého, a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

347.

Mikuláši Šarfovi v příčině některých soukromých záležitostí.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane Mikuláši milý! Jakož jsi mi psal, připomínaje to, co jest s tebú ode mne Václav Trčka z mého poručení mluvil, a kterak jest ta věc při tobě, tomu jsem všemu z toho tvého psaní porozuměl: i byl bych sám rád s tebú o to mluvil, nežli byl jsem velmi zaneprázdněn při svém z Prahy odjezdu, jakož který jsem den odtud vyjel na nocleh, jsem okolo západu slunce teprv přijel, maje toliko tři míle do Mníšku jeti. Pak, což se glejtu krále JMti dotýče: ten jsem zachovával a zachovati míniem, než někteří to předkládají, že to glejtu ublížení není, což se bytu změnění dotýče, ježto pro mú osobu mněť by bylo jedno jako druhé; anobrž v něčem znám to, aby na místě byl, že bych snáze k těm penězóm, kteréž mi dáti máš, přijíti mohl; než jest obtížné i v tom, že jedni se k tomuto hlásí a jiní k jinému, a obojí snad dokládají se vuole JMKské. [Na t]vé psaní nesmiemť jiné [odpovědi] dáti, nechtěje rád ničemuž ublížiti, aby snad potom ke mně nebylo o to domlúváno, nežli cožť jsem po Václavovi Trčkovi oznámil. Však když JMt kníže přijeti ráčí, při čem tu věc na místě krále JMti zuostaví, aneb z JMti poručení, tím se budeš moci spraviti a toho se brzo dověděti, jsa někde nedaleko od Prahy, jakožs některého času prvé byl, snad ještě tu někde býti by mohl. Datum ut supra.

Panu Mikulášovi Šorfovi ɔc, příteli milému.

A rád bych, aby mi skrze Václava Trčku psaniem anebo ústně oznámil, kde do suchých dní budeš, a to proto, bylali by toho která potřeba pro tu smlúvu, kterúž s tebú mám, abych věděl k tobě kde poslati.

348.

Vojtěchovi z Pernšteina o psaní knížete Karla Minsterberského a artikulích Kolínských; aby Zdeněk Trčka také při tom, co králi z Pražského sjezdu psali, stál ɔc.

Na Blatné 1526, 26. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Který jste mi list ráčili od knížete Karla JMti poslati, nic v něm zvláštnieho není, než že pan arcibiskup ráčil jest se k němu na Ostřehomu poctivě a přátelsky míti, kteréžto přátelstvie že se také na nás a k nám vztahuje: v pravdě o tom držím, že [panu arcibisku]pu to proti mysli není, [že k těm] artikulóm Kolínským nesvol[ujem]. I ti, ktož jsú je jednali časem svým, některé věci v těch artikulích, za to mám, že sobě sami zuoškliví, když se jim to zřetedlně ukáže, jakož se ukázati muože, že se v tom jednání znamenitě moci a dôstojenstvie krále JMti i našim svobodám ubližuje, a víceli

mi to na mysl přichází, více toho nacházím. Což se jiezdy páně Trepkovy z Polsky, že zase do Uher pospiechá, dotýče, snad s nějakými dobrými novinami jede; a ještě já mám také jednoho svého posla u pana vajvody Krakovského v Petrkově, kterémuž se zase brzo naději; i zvím-li co potřebného, když se ten posel vrátí, chci vám to bez meškání hned oznámiti.

Psal sem nedávno panu Zdeňkovi Trčkovi i také jemu toho přípis poslal, co jsme králi JMti psali z toho sjezdu z Prahy, a na to odpovědi očekávám. A račte vy také z své strany k tomu vésti, ať při tom stojí podle nás, neb jemu jest také toho potřebí; jakož nepochybuji, že víte jemu kterak to předložiti, a rád bych tomu, [aby]šte jeho se panem Miku[lášem], s jeho bratrem, přátelsky a bratrsky srovnali a smluvili. Také, což se dotýče pana Heřmana a Košíkuov: chci o to zítra ku panu Buštěhradskému poslati, a co mi za odpověď na to dá, vám oznámiti. A děkuji vám, muoj milý pane švagře, z toho přípisu, který jste mi poslali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

Měl jsem také dvoje psaní z Budína od knížete, i o jednom jsem vám oznámil z Prahy, ježto za to mám, že jest vám toho psaní ode mne již dodáno; druhé pak psaní, také od knížete, oznámil jsem vám z noclehu, jeda sem na Blatnú, a při tom, muoj milý pane švagře, poslal jsem vám také od kniežete list, ale ještě žádných takových zvláštniech novin z těch psaní ke mně učiněných nepoznal jsem.

349.

Posílá Janovi Bezdružickému z Kolovrat některé listy, a oznamuje, jakou dal odpověď pánu z Pernšteina ɔc.

Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče. Teď vám posélám přípis listu, co jest pan Hašek Zvířetický panu Vojtěchovi z Pernšteina psal i také přípis toho [. . . . .*], co jest mi o túž věc psal pan [. . . . .]: i pokudž jest slušně možné, žádám vás, že k tomu Košíky přivedete, poněvadž jest naděje k srovnání; a jestliže k tomu přistoupí, aby pan Heřman takový glejt měl, žádám vás, že mi jej pošlete po tomto poslu, již bych já jej dále ku pánu z Pernšteina poslati chtěl. A to jest psaní z toho přišlo, jakož vám prvé vědomo jest, že jest pán z Pernšteina o to počel jednati, a potom mi psaniem o tu věc připomenul. I dal jsem jemu byl tu odpověď: že se naději, že to k jednání přivedete, však tak, aby pan Heřman na ten čas nic ve dcky nezapisoval ɔc. I na to již pak toto psaní jest ke mně učiněno a posláno naschvále od pána z Pernšteina. A pán Buoh vše-

*) Zvetšelé.

mohúcí rač dáti, muoj milý pane ujče, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v sobotu po sv. Pavla na víru obrácení léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Bezdružickému z Kolovrat a na Buštěhradě, najvyššiemu komormajstru královstvie Českého, panu ujci mému milému.

350.

Jiřímu Bachtlovi z Pantenova v příčině vyřízení rozličných záležitostí.

Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Bachtl milý! Oznam mi, na čem jsi tu věc postavil s Bartoškem zvonařem, což se tarasnic dotýče, nebo bych chtěl po ně brzo poslati. Také mi oznam, jižli jsú mi Fryzy z Lužické země přivedli, a když je přivedou, také bych rád, aby sem na Blatnú pěkně dovedeni byli. Tohoto pacholka poslal jsem do Prahy při vozních, kteréž jsem s sebú měl z Ruzinského dvoru, a při tom jsem poslal panu sudiemu dvorskému kuoň, nebo mně žádal, abych jemu jednoho neb dvú puojčil. I pošli jemu do jeho domu ten kuoň, a při tom ať jest jemu dána cedule, kterúžť teď posélám, ježto jemu svědčí; pak jestliže ten kuoň zase mi vrátí potom, to pozuostavuji při jeho vuoli. [. . . . . . . *] ještě jednoho vozníku do svého [. . . . .] potřebuji, i rád bych, abyšte mi [. . . . .] koupili o tomto jarmarce v Praze, a co zaň dáš, toť bych zase navrátil. Také budeli slušně moci se herynk kúpiti a volej, přičiň se k tomu a poruč Vaňkovi úředníku, a zdáliť se i Viktorinovi, jestliže v Praze ty časy bude, aby mi koupili ku potřebě tu v Praze a na Blatnú čtyři tuny herynkuov a čtyři tuny voleje semenečného, a tři aneb čtyři poloutuní oleje makového; pakli by co toho draho bylo, ale koupilo by se toho tím méně. A jestliže muožeš na to na všecko penězi založiti, byl bych toho vděčen; pakli by měl při tom jaký nedostatek, tehdy oznam mi psaniem po tomto pacholku, rozhodna, coť by se zdálo potřebí na to peněz, chtěl bych to hned poslati, i na ten vozník, kterýž by koupil. A zdá-liť se potřebí, muožeš tohoto pacholka zdržeti y Praze v pondělí, aby teprva v uoterý ke mně jel; než kaž jeho tu obrokem v Praze opatřiti úředníku. Oznam mi také, vyjelo-li jest z Prahy Martinek pachole knížecí ode mne s listy tuto sobotu, kteréžs jemu [. . . . .], jakož za to mám, žes jemu [. . . . .] tek minulý. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova ꝯc, mému milému.

A přičiň se k tomu, aby brzo mohl se ke mně po hromnicech vypraviti z Prahy na Blatnú, neb se okolo neděle po hromnicech naději hostem, i také dcery své paní kancléřové konečně.

*) Zetlelé.

351.

Václavu Trčkovi z Vitence o při s Jindřichem z Rožmberka a jiných záležitostech.
Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! To[hoto pa]cholka pro některú potřebu po[slal jsem] do Prahy a při něm vozníky z Ruzinského dvoru, i oznam to Vaňkovi úředníku. A jakož má pře měla přijíti o škody s panem Jindřichem z Rozmberka před menšími úředníky: i zvěz, kterak jest se to vykonalo, i také o takovúž věc jestliže jest bylo obeslání od pana Švamberka a od pana Holického; těžký to konec má, než mně se zdá, že podle naší spravedlivosti snadně jest to právem obdržeti, jedné aby nám bylo toho dopomoženo podle řádu a práva.

Oznam mi také, zvěda na některém z pánuov ouředníkuov menších, již-li jsú mladí Peřinové to sobě dckami stvrdili, co mezi sebú dokonati měli; než otce jich již jsem dnes na Velhartice poslal, aby se v úřad purkrabský tam uvázal a jej opatroval. A jestliže jest již list ten dokonán Stolenským, jakož toliko Adamovi svědčí; i daj jej jemu, a první list vezmi, a udělej v něm díru a schovaj, anebo mi jej při jiném poselstvie pošli skažený. Přijde-li jaký posel z Sýcova, ježto měl by mi listy přinésti od pana vajvody Krakovského, vyprav jeho ke mně bez meškání, by měl jiného posla s ním naschvál poslati. A teď posélám list, kterýž [píši] panu Buštěhradskému, a [odpovědi po]sel ať žádá, a co mi odp[oví], pošli při jiném poselstvie; a po tomto pacholku, mášli jaké listy ke mně, muožeš mi poslati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

352.

Bohuslavu Chrtovi ze Rtína, purkrabímu hradu Pražského, aby vyšetřil, zdali pře Petra Bytízského před úřad purkrabství Karlšteinského nebo purkrabství hradu Pražského náleží.
Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane Bohuslave milý! Psal jest mi pan Dobeš, purkrabie Karlštejnský, že by tuto středu podle obeslání po listu obranním měli státi před úřadem purkrabstvie Pražského [......*] k jeho úřadu příslušející [.......] Petr Bytizský a nějaká vdova, někdy manželka Jiřieka bratra jeho ɔc: i nerad bych na sebe cizích věcí vztahoval, což k jeho úřadu přísluší, ale poněvadž jest přišlo k listu obrannímu, proto se to vyslyšeti musí, jestliže prvé smluveni nebudou. A protož mi se zdá, když tu při slyšeti budeš, aby ji dal sepsati a odložil do některého času po těchto postních suchých dnech, a abychme o to radu vzali v soudu zemském, mému-li úřadu přísluší to súditi, čili toho na pana purkrabí Karlštejnského odložiti, poněvadž k úřadu jeho příslušejí, aby se v tom žádnému žádné ublížení nestalo. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Bohuslavovi Chrtovi z Ertína, purkrabí hradu Pražského, příteli milému.

*) Zetlelé.

353.

Mikuláši Bechyňovi z Lažan v příčině placení dluhu.

Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Když jsem na Blatnú přijel, dodáno jest mi od tebe psaní, kdež žádáš, co mi má dáti Petr, vladař v Plzni, aťbych z toho dal na tvuoj dluh ꝯc L ß gr. č.: i k tomu jest má vuole, ať by bylo dáno, jakož fišmajstr muoj Blatenský Václav z Radovesic o to témuž vladaři píše z poručení mého, ať by těch L ß gr. č. dal. Pak jestliže již to u téhož vladaře k sobě přijímáš, tehdy žádám, že mi to oznámíš psaniem svým, aby fišmajstr muoj z těch L ß gr. č. téhož vladaře nenapomínal. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce, panu Mikulášovi Bechyňovi z Lažan, příteli milému.

Což se pak dotýče pana Vithy, snad ten muože počekati do sv. Jiří; pak-li by to znal, že toho předse potřebuje, tehdy žádám, oznam mi, co bych jemu nyní dáti měl na ten dluh, co sem tvým sestrám povinen, a co jsem jim prvé na to dal; již dobře toho v paměti nemám, jsem-li z toho všeho dckami kvitován; než za to mám, že ty to máš v paměti.

354.

Dobešovi Kapléři z Sulevic, purkrabímu na Karlšteině, o při Petra Bytizského, kde projednána býti má.

Na Blatné 1526, 27. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji. Pane Dobeši milý! Jakož jsi mi psal, což se dotýče Petra Bytizského, mana k Karlšteinu příslušícího, kterak jest vzal list obranní na manželku bratra svého, někdy Jiřieka, kterýž jest byl v Bytíži, a že jest ona řádu sedlského, a že jsem ji obeslal, aby před úřadem purkrabským stála, totižto na hradě Pražském v středu najprvé příští; tak kterak tomu všemu z psaní tvého šíře jsem porozuměl, i kterak by se v tom zachovati chtěl k obojí straně, poněvadž jsou oni manové pod úřadem tvým. I pane Dobeši milý! Nyní jest ten řád aneb obyčej, že se mnoho listuov béře obranních od desk zemských i také od dvorských, když se manstvie dotýče; a když k úřadu mému s takovými listy přicházejí [......*]ke podle toho od úřadu mého [......]vé vydávají obranní; ktož pak [se ta]k nezachová, tedy bývají obesláni od úřadu mého jménem mým, aby se toho spravili na den jmenovitý, proč jsú se ten anebo ti podle listu aneb listuov obranních nezachovali. A tu se ta věc rozvažuje, aby se žádné straně ukrácení nestalo, a někdy se trefuje, že se také listové obranní při úřadu mém zdvihují. I za to mám, že toto obeslání, o kterémž jsi mi psal, podle toho pořadu jest se stalo. A poněvadž, kterak jsem z tvého psaní srozuměl, zdá se tobě anebo té ženě, že by list obranní nepo-

*) Zvetšelé.

řádně byl vyjednán, tehdy jest potřebí, aby se to ukázalo na hradě Pražském před úřadem mým v již psanú středu, kterak se mé obeslání vztahuje. A o tom nepochybuji, že každá strana při tom bude zuostavena, pokudž se za spravedlivé uzná. Pakli dotud muožeš je srovnati a smluviti, aby o to před svým úřadem nestáli, byl bych toho vděčen pro umenšení práce, poněvadž jiných souduov před tím úřadem dosti jest. Nežli jestliže by smluveni aneb srovnáni nebyli, tehdy sluší jim státi před úřadem [. .] na tom dosti není, ktož má [. . . . . .], než aby to ukázal tu, kdež [. . .], a ukáže-li se to, že taková věc jinam přísluší nežli před úřad muoj, tehdy se to tam ukáže, kdež by býti mělo; jakož se to častěji přihází, že to bývá. Dán na Blatné v sobotu po sv. Pavla na víru obrácení.

Urozenému pánu, panu Dobešovi Kapléři z Sulevic ɔc, purkrabí na Karlšteině, příteli milému.

355.

Janu Bechyňovi z Lažan, že pro něho, co bude moci, učiní, až věc k projednání přijde.

Na Blatné 1526, 28. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný přieteli milý! Jakož jsi mi psal i také list poslal, coť jest pan Tobiáš psal, tomu jsem porozuměl, i také, kterak jest té věci odloženo do pondělieho prvnieho v postě [19. února]; pak již ta věc tak býti musí. Než podle nynějšiech spuosobuov za lepší by mi se zdálo, aby se tím neodtahovalo; však když k tomu přijde, což mohu v tom pro tebe učiniti, rád učiniem. A teď zase ten list, coť jest pan Tobiáš psal, posélám. Dán na Blatné v neděli po sv. Pavla na víru obrácení léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi Bechyňovi z Lažan a na Píčině, příteli milému.

356.

Jindřichovi z Ryzmberka o jízdě do Hory, o zprávách z Polska, z Uher, o odložení soudu, o poselství pánův moravských ku králi, o kolbě pána Hradeckého s knížetem Minsterberským ɔc.

Na Blatné 1526, 28. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Když jsem na Blatnú přijel, byl bych vám to oznámil, než pravil mi pan purkrabí Blatenský, že jest vám o mém příjezdu oznámil. A také srozuměl jsem od kněze Jana Vodňanského našeho z Horaždějovic, kterýž rád nám duchovními věcmi přisluhuje, že jste byli toho úmyslu brzo ke mně přijeti. I z té příčiny [. . . . . . *] jsem vám těchto dní žá[. . . . .] Pak, kdež jste mi psali, že ještě máte na svém zdraví překážku kašlem a reumú: i tomu jsem nerad, nebo bych vám tak i jináče dokonalého zdraví přál; a jakož jste mi také

*) Zetlelé.

napsali, že jste z té příčiny do Němec nejeli: i za to mám, že tím ještě nic obmeškáno není.

Muoj milý pane švagře. Což se jiezdy naší do Hory dotýče, psal jsem o to panu Vojtěchovi z Pernšteina, když jsem z Prahy jeti chtěl a k němu poslal; i když odpověď míti budu, z toho porozumiem, budeli co z toho tento masopust. Než jáť jsem psal na ten rozum, že bych rád, aby on něco namluvě přátelského, aby se mohlo naše shledání prodlíti až po suchých dnech; neb mi se poněkud zdá k tomu již tento masopust čas krátký, a také rád bych zde pobyl až k suchým dnóm, poněvadž dávno jsem doma nebyl, abych poněkud také něco svých věcí domácích pozřiedil. [. . . . . . . .M]ěl jsem již zde psaní o některú jinú věc od pana Vojtěcha z Pernštajna, ježto ke mně poslal, a mezi jinými oznamuje, že již pan Trepka z Polsky do Uher zase jede a že velmi pospiechá, a že jest naděje, že by se JJMt králové měli spolu sjeti; než jáť jsem také měl nedávno psaní od pana vajvody Krakovského z toho sněmu Petrkovského, ježto ještě ty časy, což se toho sjezdu dotýče, byla ta věc na vahách. A mám tam také ještě posla, ježto snad také něco jistého, když se vrátí, bude mi odtud oznámeno.

Mám psaní od knížete Karla jedno z Ostřehomu, kdež mi oznamuje, že tu pana arcibiskupa našel, a že se k němu velmi přátelsky měl a na nás pilně ptal, a tím to psaní zavřel, že jest jistě pan arcibiskup náš dobrý přítel. Potom psal mi také kníže z Budína, že ještě král JMt o českých věcech jednati nic zvláštnieho neráčil, než že očekával na pří[jezd] arcibiskupuov, a že jsú [v Bu]díně pán Hradecký, pan Jan z Wartmberka, Jan a Mikuláš Leskovci, a zdá mi se i Chval a pan Jan Trčka. Třetí pak psal mi kníže a oznamuje, že již pan arcibiskup do Budína přijel, a že ty dny některá jednání seměla začíti; než hned ke mně poslal na zajtří, když do Budína pan arcibiskup přijel, a to z té příčiny něco pro soud, kterýž měl kníže v pondělí minulý na hradě Pražském držeti, neb mi také list od krále JMti přinesen, že mi JMKská poroučí, abych ten soud držel ɔc: ale již byla věc zmeškána, neb, nemaje o tom žádného zvláštnieho poručení, odložil jsem toho do středopostí [8. března], a listové mi tito tepruva dodáni potom skrze pachole knížecí v uoterý, když jsem od Prahy ke Mníšku jel. Však naději se, že brzo od knížete opět psaní míti budu, než knížeť JMt sobě i nám dobře tuší. [Což se] dotýče poselstvie pánuov moravských k králi JMti: nic mi o tom pan Vojtěch z Pernšteina nyní nepsal, a s těžkem co zvláštnieho jest; pakli by co bylo, za to mám, že to brzo, budeli co potřebného, od dobrých přátel zvíme.

Také jakož jste mi psali, že by pan Gutštein na Ronšperk některé k sobě obsélal: i co se bude tam jednati, rád to zviem, když mi oznámíte; než s těžkem co zvláštnieho bude. Než v uoněch krajiech napořád lidé sobě oblibují naše jednání na sjezdu na hradě Pražském, a že stojíce při krále JMti dobrém, že také při právu

a svobodách našich chtí státi, a že na tom dobré znají JMKské a tohoto všeho královstvie.

Kdež jste mi také, muoj milý pane švagře, napsali, že by měl někomu pán Hradecký psáti, že by měl míti kolbu s knížetem ͻc: i mají-li o svú věc spolu kláti, každý muože věděti, kterak se má kto v čem [.......] od našich práv a svobod [......] nás žádný nezbode, a kto by se o to chtěl pokusiti, mohl by lísku uhoniti na poctivosti, na zdraví i na statku. Jakož někto snad již má ten šrám, žeť se toho nezhojí, by všecky doctory z Benátek měl a ve všem se Dunaji myl, s těžkem to z sebe smyje; ale ktož jest, ten tak málo pospiechá k Dunaji, jako k té vodě, která pod hrad Pražský teče, ale snad má toho výmluvu, zač se nestydí, že toho hanby nemá; ač na ty toho nevztahuji, ktož jsú nyní v Budíně, než proto některý z nich také by potřeboval umytí. A nevím já, by kníže ráčil co zvláštnieho v Budíně jednati, než podle úřadu svého že by nerad tomu byl a toho dopustil, aby se mělo v čem právu a svobodám tohoto královstvie ubližovati; při čemž my i pán Hradecký, a každý obyvatel tohoto královstvie, ktož na svú povinnost [pamatuje], povinni jsme státi. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v neděli po sv. Pavla na víru obrácení léta ͻc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ͻc.

Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali o ty vaše věci, oč s Sádlou činiti jste měli a snad ještě máte: i chci té krabice pohledati, a což vám náleží, rád vám to chci poslati.

357.

Jaroslavovi z Vřesovic, Divišovi Malovci z Libějovic, Janu Cinšpanovi z Heršlaku, Janu Nebřehovskému z Nebřehovic, Marši Vintířovi z Vlčkovic, Absolonovi z Brloha a Petrovi z Pláně v příčině osazení a propuštění lidí poddaných.

Na Blatné 1526, 28. a 29. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se dotýče Tomáška Kubova, syna z Hlubína ze vsi mé, o kteréhož jsi se mnú prvé mluvil: i k vuoli tobě dávámť jeho a propúštiem; a jestliže přes to budeš chtíti míti na něho list výhostní, mimo toto psaní, chciť ten list dáti. Také jakož byl od úředníka mého Rožmitálského na rukojmiech, rozkázal jsem je[ho z toho] rukojemstvie propustiti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce, panu Jaroslavovi [z Vře]sovic a na Brozanech, příteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakožť jsem psal o Jíru Jecha z Malešic, kterýž někdy byl na Drahonicích a tu se, jakž zprávu mám, rodil: i ještě na to od tebe odpovědi nemám; protož žádám tebe, že to pro mne učiníš a na to mi odpověď dáš, cožť jsem o téhož člověka prvé psal. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Divišovi Malovci z Libějovic a na Libějovicích, příteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Oznámeno jest mi, že by na úředníku mém z Drahonic žádal, ať by vydal Vávru z Mileňovic, žeť by tvým. čeledínem prvé byl ɔc: i mám toho zprávu, žeť jest doslúžil. A kterak kolivěk jest, žádám tebe, jestliže jest o malú věc, že již toho necháš v dobré míře, aby o to mezi vámi s obú stran ruoznic nebylo potřebí, poněvadž pro tebe netoliko takovú věc, ježto ještě neznám toho, jste-li sobě co povinni, ale [......] byla větší, chtěl bych, což by slušného bylo učiniti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Janovi Cinšpanovi z Heršlaku, hajtmanu na Kestřanech, přieteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznámeno jest mi, že by Vávra z Mileňovic byl tobě někdy propuštěn, kterýž chtěl by se pode mnú v Drahonicích osaditi: i žádám tebe, že mi jeho propustíš a dáš i s dětmi jeho, kteříž, jakž jsem zpraven, malí jsú. A kdyžby se takováž věc přihodila, chtěl bych pro tebe též učiniti, by i větší byla. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Janovi Nebřehovskému z Nebřehovic, příteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož Kovář, člověk muoj, byl jest v Těňovicích a již se chce osaditi v Borovně: i já žádám tebe, že jemu nedopustíš překážek činiti, aby se mohl odtud z Těňovic volně stěhovati, a zdáliť se potřebí, že to také panu Janovi Muchkovi oznámíš; ač proto to tak obmýšliem, aby také skrze to škoda těm gruntóm v Těňovicích nebyla, jakož tak, jakž jsem spraven [není? Dán] na Blatné v pondělí po sv. Pavla na víru obrácení léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce, panu Maršovi Vintieřovi z Vlčkovic ɔc, příteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že Šimon Velkuov syn z Rakovic chtěl by se na gruntu mém osaditi, a z kterého on gruntu jest, mám tu zprávu, že jest dobře osazen: i žádám tebe, že mi téhož Šimona propustíš a dáš v túž odplatu anebo větší, kdyžby se taková věc přihodila. Odpovědi žádám. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce, panu Apsolonovi z Brloha a na Osece, příteli milému.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že by Matěj sedlář, Havlů syn, člověk tvuoj, chtěl se na gruntu mém v městečku v Blatné osaditi: i žádám tebe, že mi jeho propustíš a dáš v túž odplatu i větší libosti ukázání. A spraven sem, z kterého jest on gruntu, že jest dávno dobře osazen. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Petrovi z Pláně a na Stradově, přieteli milému.

358.

Jindřichovi z Ryzmberka, že mu nemůže doktora poslati, poněvadž zůstal v Praze; pan Trepka od krále Polského že ku králi do Uher jede.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, abych k vám svého doctora poslal: i rád bych to učinil, než nemám jeho s sebú, neb jest zuostal v Praze; než jestliže chcete, chci po něho bez meškání poslati, jakž byšte mi oznámili. Než poněvadž máte blíže do Plzně, snad by nebylo škodné, abyšte po Frantu poslali; neb slušné jest, abyšte radši v čas své zdraví opatřili, nežli byšte tím prodlévati měli. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v uoterý před hodem Matky boží hromnic léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Nyní tak zvláštniech novin neviem vám, muoj milý pane švagře, oznámiti; nežli dnes mi psaní od pana vajvody Krakovského přineseno, kdežto mi mezi jinými věcmi oznamuje, že jest již pan Trepka zase od krále Polského JMti k králi JMti pánu našemu vypraven, a že ještě konečné odpovědi nemá na to, což se JJMtí králuov sjezdu dotýče, nežli že král Polský JMt po svém poslu ráčí na to konečnú odpověď dáti.

359.

Václavu Karlovi, měšténínu Velvarskému, v příčině narovnání jeho s děkanem Velvarským.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Kar[le milý.] Jakož jsi mi psal, což se kněze děkana Velvarského a tebe dotýče, i také čeho při tom žádáš, tomu jsem porozuměl: i věz, poněvadž jest již masopust krátek, že by s těžkem ta věc slyšána býti mohla. A naději se, že buohda brzo v postě na hradě Pražském budu, i kdež zvíš, že sem tam, připomeň mi; a tu chci rád poručiti panu Bohuslavovi a radě úřadu mého to slyšeti a potom tu hned na mne vznésti, aby se mezi vámi s obú stran mohl konec spravedlivý státi. Což se pak židuov dotýče, za to mám, k čemuž jsú židé svolili, že se tak zachovají; než proto jest slušné, aby to opatřil, aby základ propaden nebyl; pakli bude co židy scházeti, a to na mne, když buohdá na hradě Pražském budu, vzneseš, chci se v tom spravedlivě zachovati, aby se to stalo, což se spravedlivě státi má. A teď tu ceduli řezanú zase posélám. Datum ut supra.

Slovutnému Václavovi Karlovi, měšténínu z Velvar, mně milému.

360.

Purkmistru a radě města Slaného o nějakých židech.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož jste mi psali, což se těch židuov, kteříž jsú u vás seděli, dotýče: i co jste pro mne učinili, toho jsem od vás vděčen; ač ještě ti židé, kteříž se z viny vymlúvali, přede mnú jsú o tu věc nebyli, než Václav Karel něco mi prvé o tom osobně i také potom psaniem oznámil. Dat. ut supra.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Slaného, přátelóm mým dobrým.

361.

Mikulášovi z Říčan a převoru kláštera sv. panny Dobrotivé na Ostrově v příčině mlynáře na zboží téhož kláštera.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli milý! Odpověď, kterú jste mi dali na mé psaní, což se mlénáře se zboží kláštera svaté panny Dobrotivé a Xti ſſ gr. dotýče, toho jest mi psaní od vás tepruva dnes na Blatné dodáno ɔc: a chci rád o to s vámi, když dáli pán Buoh v Praze budeme, rozmluvení míti, poněvadž mne toho chcete, kterak samo v sobě jest, spraviti; než za to vás žádám, že roku přidáte rukojmiem aneb témuž mlénáři do některého slušného času po hromnicech, až by o to nap[. .]vení prvé býti mohlo. [Datum v] Blatné v uoterý před hodem Matky boží hromnic léta ɔc XXVI.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi z Říčan a na Hořovicích, příteli mému milému.

Ctihodný kněže, převoře milý! Teď vám posélám list ku panu Mikulášovi z Říčan a na Hořovicích, abyšte jej jemu rozkázali dáti. A co mi odpíše, to muožete ohledati, nebo jest potřebí, aby se ten mlénař tak opatroval, aby základu on aneb jeho rukojmové nepropadli. Datum ut supra.

Ctihodnému knězi Klimentovi, převoru kláštera svaté panny Dobrotivé na Ostrově, mému milému.

362.

Vilému Ilburkovi z Ilburka o složení 50 kop gr. č.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se těch L ſſ gr. č. dotýče, nadál jsem se, že jsú již na hotově, a protož poručil jsem Václavovi Trčkovi na hradě Pražském, komu má z nich co dáti. I žádám vás, pane a příteli muoj milý, že to

brzo opatříte, aby ty peníze [..... u] Václava Trčky položeny byly, neb mi v tom vděčnost přátelskú učiníte. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Ylburkovi z Ylburka a na Ronově ɔc, panu příteli mému milému.

363.

Přimlouvá se k Janu Žákovi, administrátoru arcibiskupství Pražského, aby farář Krumlovský za kazatele do Staré Boleslavě přestěhovati se mohl.

Na Blatné 1526, 30. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, duostojný pane administrátor, příteli milý! Oznámeno jest mi, že by kanovníci v Starém Boleslavi zjednali sobě za kazatele faráře nynějšieho Krumlovského, než že ještě snad k tomu vaše vuole není. A protož žádán jsem, abych se o to k vám přimluvil: i prosím vás, že k tomu své povolení dáte, aby volně mohl se tam stěhovati a slovo boží tu v Starém Boleslavi kázati; neb znáti muožete, že v tom místě jest také potřebí dobrých a příkladných kazateluov, jakož o tom knězi slyšeti, že jest člověk učený a k té věci hodný. Datum ut supra.

Duostojnému pánu Janovi Žákovi, administrátoru arcibiskupstvie Pražského, proboštu Litoměřickému a doctoru ɔc, příteli mému milému.

364.

Posílá Radslavu Beřkovskému z Šebířova přípisy některých listů, i oznamuje mu o zprávách z Polska, z Uher ɔc.

Na Blatné 1526, 31. ledna. Opis. souč. v arch. Třeboň. č. 3888. nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Teď vám posélám list od pana vajvody Krakovského, a mně nic tak zvláštnieho nepíše, než že ještě sněm v Petrkově drželi a že již pan Trepka vypraven. A což se sjezdu králuov JJMtí dotýče, že ještě na to konečné odpovědi nemá; než že jemu ta odpověď dána aneb na ten rozum, že by král Polský JMt, bude-li slušně možné, rád v tom vuoli a žádost JMKské pána našeho naplnil, a co v tom bude moci učiniti, že to ráčí oznámiti JMKské po svém poslu. Vězte, že ještě od knížete Karla žádného psaní od toho času z Budína nemám, jakž jsem vám ze Mníšku psal a od JMti psaní poslal; než přineseno mi nedávno psaní, kteréž mi kníže učiniti ráčil ještě z Ostřehoma, jeda do Budína, kteréž v sobě to zavierá, že kníže JMt za to konečně pokládá, že pan arcibiskup Ostřehomský jest náš jistě dobrý přítel a býti ráčí, a tomu abychme jináče nevěřili. Teď vám posélám přípis listu, kterýžto list jest nechán u mého písaře na hradě Pražském ɔc, než ten přípis jest mi včera přinesen; při tom vám posélám druhý přípis, kterak jest mělo býti psáno; a tak mi oznámeno, že jest král JMt

k tomu konečně svolil. Pak jestli co v tom změněno, porozumíte, v čem jest jedno od druhého rozdílno, pak úředníkem-li to jde čili kým jiným, aby chtěl více vlásti nežli pán, není co chváliti; však jakžkoli jest, proto ten list rád mám, neb právo řádné máme a s boží pomocí při něm jsme se řádně zachovávali, a buohda i potomně řádně zachovávati budeme. A nyní nic tak jiného zvláštnieho nevím vám oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v středu před hodem Matky boží hromnic léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

365.

Jiříkovi z Dražovic v příčině srovnání dvou lidí z Věšína.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal o toho člověka z Věšína, oč má činiti s druhým člověkem odtudž ɔc: i takto mi se zdá, aby jim oběma pověděl, aby přede mnú zde na Blatné stáli v pátek od zajtří v témž dni, a ty také aby na ten den na Blatnú přijel. A tu bych chtěl tu věc slyšeti i také od tebe tomu šíře vyrozuměti, co by v tom za slušné mohlo býti. Dán na Blatné ve čtvrtek před hodem Matky boží hromnic léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

366.

Václavu Litochlebovi z Strachotína, aby mu poslal láku muškatele a dobrou ryvolu.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane Václave milý! Pravil mi pan Kryštofor z Švamberka, švagr muoj, že jest od tebe slyšel, že by dobrá malvazí do Prahy vezl. I poručil sem Jiříkovi Bachlovi, služebníku mému, aby od tebe vzal jednu láku muškatele, a mášli ryvolu dobrú, aby také od tebe láku vzal; a když pojedeš z Prahy, chcešli ke mně na Blatnú zajeti, tehdy bych to tu hned zaplatil; pakli budeš chtíti, ať bych za to peníze do Prachatic poslal, také to chci učiniti, když mi oznámíš, co bych za to dáti měl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Václavovi Litochlebovi z Strachotína, příteli milému.

367.

Václavovi z Dobrovítova, že pošle do Prahy pro tarasnice a některé jiné věci.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Václave milý! Jakož jsi mi psal o některé věci, i také což se peněz na které potřeby dotýče: i chciť něco peněz na to poslati brzo

některý den. Toto také věz, že chci poslati tuto sobotu do Prahy dva vozy po tarasnice i po některé jiné věci. I některak to opatř, aby puojčil do těch vozuov čtyř vozníkuov ze dvora Ruzinského až na Blatnú, aby tím snáze mohli mi ty věci dovézti; jakož když tuto neděli do Prahy přijede štolmistr muoj, šířeť to oznámí, nebo jeho při těch vozích chci poslati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi z Dobrovítova, úředníku mému na hradě Pražském, mému milému.

368.

Jiříkovi Bachtlovi z Pantenova v příčině skoupení a poslání různých potřeb ɔc.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Jakož chtěl sem tyto dni po tarasnice do Prahy poslati, i z některé příčiny tepruva chci tuto sobotu poslati dva vozy, aby mi se společně ty tarasnice přivezly a při tom také některé jiné věci; totižto jestližes dal nakúpiti voleje a herynkuov, že by mi poslal také na těch vozích dvě tuně herynkuov a dvě tuně voleje semenečného, a jedno poloutuní anebo tunu makového oleje; a což by více těch věcí koupil, toho že by se nechalo tu na hradě Pražském pro muoj příjezd. Také daj mi kúpiti v Praze sto anebo dvě stě limaunuov, aby mi také při tom poslal. A jestliže by prvé z Prahy jel, nežli by vozové ode mne v Praze byli, jakož mají býti tuto neděli, tehdy Trčkovi aneb někomu poruč, kto by ty věci měl mi poslati. Také teďt posélám ceduli, kterúž píši Litochlebovi; neb za to mám, že jest v Praze, neb jest tam některá malvazí vezl, a slyšel jsem, že jsú dobrá. I vezmi od něho láku malvazí muškatele a druhú láku ryvoly, jestliže dobrú má. Pakli by neměl, tehdy proto láku malvazí vezmi, a to by mi také poslal při jiných věcech, a to bych jemu zde na Blatné zaplatil, aneb do Prachatic poslal peníze za to, co bude míti býti. Což se dotýče těch hnědých koní, kteréžs koupil, muožeš je dáti z sebú přivésti, neb jich tak spěšně zvláštně nepotřebuji; a jestliže by za tebe fryzuov nepřivedli, tehdy poruč při svém z Prahy odjezdu, aby opatřeni byli, když přivedeni budou, a mně posláni. Což se dotýče Vaňka písaře, kdyby mohl s tebú přijeti, rád bych, aby se s ním počet' zavřel a registra přijala. Pakli by on přijeti nemohl nyní, ale že by přijel první týden v postě. A včerať jsem také psaní poslal po tom poslu, kterýž z Prahy u mne byl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiříkovi Bachtlovi z Panthenova, mému milému.

369.

Václavu Trčkovi z Vitence o poslání některých listů a zaplacení za tarasnice.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Teďt posélám list, kterýž jsem psal

panu písaři. I daj jemu jej, neb za to mám, že jest v Praze; pakli není, tehdy jemu jej pošli. A včerať jsem také při jiných listech ku panu písaři list poslal. Což se dotýče Bojana, chci jemu list psáti i přípis tobě toho poslati, než nevím, kterak jemu řiekají pravým jménem ɔc: ale na tom nic nebuď, neb mohuť poslati toliko přípis, a ty potom dal by list napsati a pečetí mú, kterúž máš, zapečetiti. Jakož za tarasnice mám dodati Bartošovi zvonaři na středopostí XLIII ſſ gr. č. a XXII½ gr., ač těch grošů, zdá mi se, že řekl nepočítati. I jakžkoli jest, udělej jemu na to list pod mú pečetí, kdyžť Bachtl oznámí. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

370.

Žádá Jana z Roupova za propuštění Jana kováře z Poříčí.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Za to mám, že máte v paměti, že jsem vás žádal za propuštění Jana kováře z Poříčí, syna též Jana kováře odtudž, i mám v paměti, že jste mi dali na to přátelskú odpověď; než toho dokonale nepamatuji, propustili-li jste mi jeho, než to pamatuji, že jste mi pravili, že jste nějakého kováře panu Janovi Varlejchovi dali, ale zprávu mám, že to ten není, za kteréhož vás žádám. Protož prosím, poněvadž se chce na gruntu mém osaditi, že mi jeho propustíte a dáte v túž zase přátelskú odplatu. Odpovědi žádám při tomto poslu. Dán na Blatné ve čtvrtek před hodem Matky boží hromnic léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roupova a na Roupově, příteli mému milému.

371.

Žádá Jana Tluksu z Vrabí, aby Doře Koláčkovic z Mirotic za chalupu dáno bylo, co jí náleží.

Na Blatné 1526, 1. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že jest na mne vzneseno, kterak Duora Kolačkova dcera z Mirotic měla jest pod tebú v Rakovicích nějaké chalupy, za kteréž nic jí dáno není. I žádám tebe, že někoho k tomu vydáš, a na jejiem místě také aby někto byl, a v to aby se nahledlo a slušně rozvážilo, co by jí za to dáno býti mělo; ježto v takové anebo k tomu v podobné věci a příhodné též bych pro tebe učiniti chtěl. Odpověď žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Janovi Tluksovi z Vrabí a na Čimelicích, příteli milému.

372.

Posílá Hanuši Pokštorfarovi potřebné peníze na hory.

Na Blatné 1526, 2. února. Opis souč. v arch. Třeb. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Pokštorfar milý! Věz, že jest se mnú mluvil

hajtman, že k této sobotě potřebuješ na hory peněz ɔc: i teďt posielám na mé a syna mého cupusy XXX ß gr. č.; a oznam mi, kterak se vám na horách vede. Dán na Blatné v pátek den Matky božie hromnic léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Hanušovi Pokštorfarovi, mému milému.

373.

Purkrabímu na Velharticích Jiříkovi z Maličína, aby služebníky jeho obrokem a stravou opatřil.

Na Blatné 1526, 2. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Poslal jsem tyto dva služebníky pro některú potřebu na Velhartice: i opatř je obrokem i také na zámku stravú, však zítra zase mají ke mně jeti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Maličína, purkrabí na Velharticích, mému milému.

374.

Bohuslavu Kalenicovi z Kalenic v příčině propuštění Jana pekaře, jenž se na gruntech Vojtěcha z Pernšteina osadil.

Na Blatné 1526, 2. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane Bohuslave milý! Jakož jsem s tebú mluvil o Jana pekaře, člověka tvého, i také žádost pana Vojtěcha z Pernšteina, švagra mého, oznámilť jsem: i poslal jest ke mně s listem téhož Jana, žádaje, abych se k tomu přičinil a tu věc k konci přivedl; však nebudu-li moci toho na místě postaviti, poněvadž jest se ten člověk pod ním osadil, budešli čeho na témž pánu žádati, že se proto chce v tom spravedlivě podle práva zachovati. I rozkázal jsem tomu člověku, tobě duověře, zde zuostati, a tebe žádám, že zítra buohda ke mně přijedeš, a v tom mi svuoj úmysl podle mé předešlé žádosti oznámíš; neb se naději, budešli chtíti jeho propustiti, že se k srovnání nějaký slušný prostředek najde, zvláště když on sám jest zde. Pakli bych nemohl toho na místě postaviti, tehdy když se týž Jan zase do Bydžova navrátí, nepochybuji, čehož budeš žádati, že pán z Pernšteina tak se zachová, jakž jest podle práva. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Bohuslavovi Kalenicovi z Kalenic a v Mackově, příteli milému.

375.

Jindřichovi z Ryzmberka, aby k němu na neděli masopustní i s manželkou svou přijel; oznamuje, jaké bratr jeho Vilém z Ryzmberka přinesl z Uher noviny.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál, a rád bych slyšel, již-li se na svém

zdraví lépe máte, kteréž, bych rád, aby dokonalé bylo, viděl. A kdybyšte se něco projeli, snad by vám to také k zdraví užitečné bylo; i prosím vás, muoj milý pane švagře, že v neděli masopustní [17. února], od této v témž dni, ke mně na Blatnú přijedete i s kněžnú, se paní manželkú vaší, abychme spolu masopust, dáli pán Buoh, okvasili jakožto přátelé ne u velikém hluku, neb málo jiného koho chci zváti krom tu některých domácích blízkých soused. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v sobotu den svatého Blažeje léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝯc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Vězte, že jest byl zde u mne pan Vilém, bratr váš a švagr muoj, jeda z Budína, a velmi do Prahy pospiechá. Pak ač rozličné mi noviny pravil, ale nic zvláštnieho, než že poň [sic], jakž slyšel, od pána z Wartmberka jel Jan Leskovec z Budína, nemaje žádné odpovědi od krále JMti, než snad někomu na svém místě poručil odpověď přijíti, ač toho jsem neslyšel; než jel-li jest tak kvapně on Jan Leskovec preč, tímť svých spletkuov nevyvede, nežli spíše zavede i s svými pomocníky, jakož proti takovým, té jsem naděje, že nás pán Buoh všemohúcí podle našich spravedlivostí opustiti neráčí. Také mi pan Vilém pravil, že král JMt ráčil knížeti den položiti k slyšení s pánem Hradeckým a s panem Janem z Wartmberka, a že jest kníže stál a oni nic, a že potom král JMt ráčil po ně poslati jednú i druhé, a že nepřišli, než že vzkázali, že se jim přátelé rozešli. A tak ta věc ještě k slyšení, dokudž tam pan Vilém byl, nepřišla; a již tomu že jest rozuměti, že čekají na naše poselstvie, co jsme králi JMti z našeho sjezdu z Prahy psali; nebo pan Břetislav a pan Štefan Šlik, přijevše do Budína, pravili, že jest ten sjezd znamenitý byl, jakož samo v sobě tak jest bylo. A buohda ten sjezd trefí se k mnohému dobrému, že jest byl. A pánuov uherských i jiných stavuov že nyní mnoho v Budíně jest, také nějaké své věci jednajíce.

Toto vám také oznamuji, že jest mi psala dcera má, že zde u mne na Blatné tuto neděli, totižto zítra, buohda bude.

376.

Oznamuje listem veřejným, že Lva Žákovce z Žákavy v držení statku uvedl, kterýž byl syn jeho proti řádu a právu držel.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Oznamuji tímto listem všem, že jest na mne vznesl urozený vladyka pan Lev Žákovec z Žákavy, kterak by mimo řád a právo syn jeho v jeho statek některý vkročil, a jeho se zmocnil toho statku bez jeho vuole, žádaje mne v tom podle řádu a práva, jakž na

úřad muoj přísluší, za opatření a napomínaje mne k tomu zase k dopomožení. I psal sem o to synu jeho, ale list muoj není od něho přijat, kterýž jsem jemu psal, než že pověděno, že by jeho tu nebylo; ježto snad on, seznav to, že by dobře neučinil, kdyby proti otci ten statek držeti měl, toho jest se statku, jakž rozuměti, snad zbavil. A jakžkolivěk jest, poněvadž neřádné věci proti právu v takové aneb k tomu v podobné věci přísluší k opatrování úřadu mému: i poslal jsem s jmenovaným panem Žákovcem, aby on zase svým vládl a toho v držení všel, což jemu spravedlivě přísluší. A jestliže by kto toho chtěl brániti, aneb na tom statku byl zastižen, komuž jest on jeho neporučil a nepostoupil: ti aby byli pobráni jako takoví, že by z pořadu práva vystúpili ɔc. A byla-li by toho jaká potřeba jmenovanému panu Žákovci, tehdy všech vuobec, i každého zvláště, žádám a napomínám, abyšte jemu byli radni a pomocni podle řádu a práva; poněvadž pod řádem a právem nemá žádný žádnému mocí statku odjímati, a komuž by byl tak odjat, že takovému zase má toho dopomoženo býti. Dán na Blatné v sobotu den svatého Blažeje biskupa, léta ɔc XXVI°.*)

377.

Matoušovi, úředníku na Drahenicích, v příčině některých poddaných a vsí ku klášteru sv. Jiří příslušejících.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Mathúši milý! Pan Diviš Malovec psal mi, kdež jsem jemu psal o Jecha z Malešic, že, vyptaje se na to, chce mi odpověď dáti i také, zvěda, jestli jeho grunt osazen; a pan Činišpan ten mně k vuoli chce již od toho pustiti, kdež se jemu Vávra z Miletic byl zamluvil v službu, však podlé té zámluvy, že jest jemu na novú službu zavdal kopu a některý gr., to aby jemu zase vrátil. I jest to věc slušná. A protož rozkaž jemu Vávrovi, nechce-li o to nesnáze míti, ať jemu to vrátí hned bez odtahuov, což jest toho na novú službu vzal. Což se pak těch vsí k klášteru sv. Jiří příslušejících dotýče, chci to, co jsi mi o to psal, v paměti míti, a věz, že zítra aneb v pondělí pan Jan Sulek přijede na Drahonice, aby pak vína kupoval v Vodňanech a v Budějovicích. Datum ut supra.

Mathúšovi, úředníku na Drahonicích, mému milému.

378.

Jiříkovi z Dražovic v příčině lidí, kteříž s farářem Rožmitálským nějakou nesnáz mají.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se některých lidí, kteříž nějakú nesnáz s knězem farářem Rožmitálským mají, dotýče:

*) Viz list číslo 339.

i věz, že tento masopust mnoho mám před sebú jednání, a protož o to, neviem, bych mohl konec tento pátek učiniti, nežli zdá mi se toho do postu odložiti; nežli když ke mně tento pátek přijedeš, připomeň mi o to, a tuť, dá-li pán Buoh, chci oznámiti, kdy bych také o to chtěl jednati. Dán na Blatné v sobotu den sv. Blažeje, biskupa, léta ⁊c XXVI°.

Urozenému vladyce Jiříkovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále ⁊c, mému milému.

379.

Maršovi Vintíři z Vlčkovic, že služebníky své k němu odpustiti nemůže.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Pane Marši milý! Jakož jsi mi psal i synu mému, žádaje, abychme některé služebníky naše k tobě odpustili: i byla by se v tom tvá vuole naplnila, než toto jest v tom ku překážce, že zítra buohdá čekám k sobě paní kancléřové, dcery mé, a některých dobrých přátel; ježto znáš, že jest k tomu našich služebníků, kteříž při dvoru mém jsú, potřebí. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Maršovi Vintieři z Vlčkovic ⁊c, příteli milému.

380.

Strachotovi z Kralovic v příčině sečkání peněz.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Jakožť mám list hlavní udělati na tu summu, kteréž jsi mi puojčil, i dal jsi mi napsáno, aby svědčil do sv. Jiří: i žádám tebe, že to pro mne učiníš, aby ten list svědčil do sv. Havla a dvě neděli po tom podle obyčeje; neb jsem sobě to rozhodl, že by mi to s obtížností přišlo, kdybych měl tu summu při sv. Jiří dáti, neb tak dobře znáš mé nynější potřeby, ježto k tomu jest peněžitého duokladu třeba, a v tom času buohda také ty své věci snáze na místě postaviem. Však budeš-li chtíti ten list komu s dobrú vuolí dáti aneb sirotkóm strýcóm svým, nepochybuji, že také dotud čekati sobě neobtíží, majíce z toho úrok vzíti. I té jsem k tobě naděje, což muožeš, že pro mne učiníš. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Strachotovi z Kralovic ⁊c, příteli milému.

381.

Janovi z Rožmberka na Strakonicích, aby k němu poslal Oldřicha Radkovce.

Na Blatné 1526, 3. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3888 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Rád bych, abyšte ráčili ke mně po-

slati na Blatnú pana Voldřicha Radkovce tento úterý, neb mám úmysl některé věci vám po něm oznámiti, i což se Prachatických a Píseckých dotýče. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

382.

Krištoforovi z Švamberka v příčině narovnání probošta kostela Pražského s pánem z Rožmberka.

Na Blatné 1526, 17. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Léta božieho M°V^C^XXVI°. Toto jsú téhož léta registra VItá, do kterýchž se vpisují přípisové listuov posélacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od soboty po svaté panně Julianě.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Byl jest u mne pan Šlenic, probošt kostela Pražského, za to mne žádaje, aby ta věc mezi ním se pánem z Rozmberka Strakonickým mohla na místě, což se Volyně a Ploskovic dotýče, postavena býti: jakož i já bych tomu rád byl z některé strany. A také o túž věc on vám pan probošt píše, kdežto vám ten list posélám; a jestliže by bylo možné, rád bych, aby se o to na hradě Pražském jednalo na den svat. Matěje apoštola božieho [24. února], najprvé příštieho, aneb když by se vám potom brzo zdálo. I muoj milý pane švagře, prosím vás, že mi to oznámíte, neb mám také tu věc pánu Strakonickému i jemu panu proboštu, co v tom vaší vuole bude, oznámiti. A také bych to rád věděl, který den máte úmysl v Praze býti a kde nocleh chcete míti; než jáť jsem toho úmyslu, abych, dáli pán Buoh, v středu do Příbramě jel a na zajtří buohdá ráno na hrad Pražský. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, nám spolu šťastné a ve zdraví shledání. Dán na Blatné v sobotu po svaté panně Julianě léta ɔc XXVI.

Urozenému pánu, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc, panu švagru mému milému.

Teď vám posélám list, a za to mám, že jest od vašeho hospodáře z Prahy. A tuto ceduli německú, prosím, že rozkážete dáti Gerstorf[u]*) služebníku vašemu; a m[ně fryzy] včera přivedli z Luž[ické země], než jemu při [. . . . . .] toho nevím, čím to p[řišlo . . . . . .]

383.

Václavu Trčkovi z Vitence o jistém vězni, aby do Daliborky vsazen byl.

Na Blatné 1526, 17. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Tohoto posla jsem pozdržel, ale nic tak zvláštnieho nevímť oznámiti, než cožť sem po Viktorinovi psal a některé listy

*) Odtrženo.

poslal. Než toto věz, že jest mi oznámil pan Jan Muchek, hajtman kraje Plzenského, že má jednoho z těch vězňuov, jako byl je ráčil kníže z toho kraje Plzenského do Prahy poslati, ježto u Berúna odjali. I chce toho vězně na hrad Pražský poslati; i když bude poslán od něho aneb od hajtmana z Hrádku, oznam panu Bohuslavovi purkrabí, ať jeho káže do Daliborky vsaditi. A tak jsem porozuměl, že dobrovolně praví, kto jsú jeho i ty jiné vězně odjali, a také i z Berúna někteří že byli; než o tom není potřebí před časem hlásiti, ač Berúnští k tomu postavu ukazovali, jako by se takových doptati nemohli. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

384.

Lvovi Žákavci z Žákavy, že by rád, aby mezi ním, synem jeho a téhož manželkou přátelské srovnání se stalo.

Na Blatné 1526, 18. února. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3889 nepag.

Pane Žákavče milý! Věz, že jest zde pan Jivňanský, kteréhož dceru syn tvůj má, a také jsú s ním i někteří dobří lidé, přátelé jeho, a mluvili se mnú, což se tebe a syna tvého dotýče i také manželky jeho, aby to mohlo býti k slušnému srovnání přivedeno ɔc: i žádám tebe, buď dnes zde ráno, neb chtěl bych o to s tebú šíře rozmluviti, neb bych také to rád viděl, aby mezi vámi skrze přátely mohly se ty všecky věci slušně srovnati. Dán na Blatné v neděli po svaté panně Julianě léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce, panu Lvovi Žákavci z Žákavy a v Lažanech, příteli milému.

385.

Delf. Hugvicovi z Hugvic, hejtmanu hradu Pražského, aby Albrecht Nedražický z Otradova, jenž za Jana Petříka, obyvatele Pražského, slíbil za nemalou věc, z takového slibu vyvazen býti mohl.

Na Blatné 1526, 18. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Oznamujiť, že jest na mne vznesl Albrecht Nedražický z Otradovic, že jest slíbil za nemalú věc za Jana Petříka, obyvatele Pražského, že jest ten jistý Petřík měl státi před pány Pražany na rathúze, a že jest to obmeškal. A tak, jakž on tomu rozumí, že se před tím skrývá, i také před ním pokrývá, však že jemu Albrechtovi ještě jsú prodlénie aneb hojemství dali páni Pražané podle práva do středy najprv příští. A kdyby on Petřík na ten den na rathúze se před pány Pražany postavil, že by snad tudy on Albrecht z toho slibu a rukojemstvie vyvazen a prázden byl; kdežto on Albrecht naděje se, že ten Petřík jest na hradě Pražském, aneb tu se u někoho pokrývá. I za to tebe žádám, pane hajtmane milý, jestliže ten Petřík na hradě Pražském nalezen bude, že

jeho k tomu mieti budeš, aneb témuž Albrechtovi jeho vydati rozkážeš, aneb on Petřík aby slíbil, jestliže on Albrecht chce jemu na slib věřiti, aby on Petřík na rathúze se před pány Pražany na den uložený postavil a téhož Albrechta z slibu a z rukojemstvie vyvadil; neb ač na hrad Pražský rozliční lidé ucházejí a tam bývají, však proto se mnozí zatykují, i také trefovalo se, i vydávají, a někdy i do vazby dávají; než ktož jsú z našich stavuov a ku právu se volají, pokud čeho podle práva užiti mají, to jest také vědomé. Ale poněvadž ten Petřík jest obyvatel města Prahy, a tak jsem srozuměl, že se ta věc nějakého kupectví dotýče: tehdy mi se zdá za slušné, aby on před tím právem stál a k tomu přidržán byl, k kterémuž právu, totižto do Prahy, náleží, a jmenovaného Albrechta aby vyvadil. Paklit by se to zdálo obtížné na žádost z jakéž pak koli příčiny učiniti, tehdy poněvadž kníže JMt, nejvyšší hajtman krále JMti tohoto královstvie Českého, ráčil jest mi na svém místě, maje k JMKské jeti, svuoj úřad poručiti, tehdyť tu věc porúčím podle toho úřadu, aby tak, jakž tuto píši, učinil i také podle úřadu svého, ač jestliže co v tom témuž úřadu náleží, podle práva a zřiezení zemského. Dán na Blatné v neděli po svaté panně Julianě léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Delfínovi Hugvicovi z Hugvic, hajtmanu hradu Pražského, příteli milému.

386.

Purkmistru a radě města Prahy, aby Albrechtovi Nedražickému z Otradovic, kterýž má Jana Petříka před nimi postaviti, kdyby jeho dostati nemohl, ještě hojemství dali.

Na Blatné. 1526, 18. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Vznesl jest na mne Albrecht Nedražický z Otradovic, služebník muoj, kterýž u mne v službě jest, že má před vámi, tak jakž jsem vyrozuměl, tuto středu státi, a Jana Petříka postaviti ɔc: i jestliže by k témuž Petříkovi, aby jeho postavil, přijíti nemohl, ježto za to mám, že toho z úmysla neobmešká, tehdy vás, páni a přátelé moji milí, prosím, že ještě témuž Albrechtovi, služebníku mému, do některého slušného času prodlení anebo hojemstvie dáte, aby on mezi tím časem jmenovaného Petříka tím snáze před vámi k postavení přivésti mohl; ježto jsem k vám té naděje, pokudž slušně možné bude, že to k mé žádosti pro mne učiníte, jakož bych také já rád všecko slušné a dobré přátelstvie pro vás učinil. Datum ut supra.

Vzáctné opatrnosti pánóm purkmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

387.

Přeje sestře své, paní Kateřině z Kolovrat, zdraví a oznamuje, že bude na hradě Pražském.

Na Blatné 1526, 18. ledna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly

a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Má milá paní sestra. Toliko vám toto psaní z té příčiny činiem, abych vás skrze ně přátelsky navštievil; a prosím vás, račte mi oznámiti, kterak se na svém zdraví máte, kteréhož bych vám s pravú věrú rád přál, aby za dlúhé časy a za mnohá leta trvalo. Také vám oznamuji, že buohda tento čtvrtek na hradě Pražském budu, jestliže by byla která vaše potřeba, abyšte o tom ráčily vědomost mieti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

388.

Václavu Trčkovi z Vitence, že na hrad Pražský se vypraví, kam by mu měl listy zaslati; o jednání mezi proboštem kostela hradu Pražského a pánem z Rožmberka.

Na Blatné 1526, 18. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝺc. Trčko milý! Tento list pošli paní Smiřické na Lysú, a jestliže mi co psáti bude, toho u sebe nech, až buohdá na hrad Pražský přijedu. A věz, že, dáli pán Buoh, budu míti nocleh tuto středu v Příbrami, a na zajtří ve čtvrtek pojedu buohda předse na hrad Pražský k Dobříši a ke Mníšku. I jestliže by byla jaká zvláštní potřeba, aby mi něco oznámil, aneb jaké listy poslati měl, tehdy by proti mně tudy, kudyž úmysl jeti mám, poslal; pakli by tak nic zvláštnieho nebylo, tehdy mohl by tak ponechati až buohdá k vám přijedu. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

Totoť oznamuji, když jsem již byl dal napsati tuto jednu ceduli, že potom pacholek muoj, kteréhož jsem k tobě posélal, ke mně jest přijel a přinesl mi také psaní od Václava Zimy, kdež mi oznamuje, že tuto středu měl by židovce dáti, tak jakž se jest registry zapsal, a židu za paní Apolónu Hutskú za doplacení huti mně náležící ꝺc: i pověz panu Bohuslavovi purkrabí ode mne, ať jemu Zimovi přidá roku tomu dluhu za dvě neděli od té středy, jako by bylo na hotové peníze vyručeno; neb v tom času má se tomu dosti státi. A tuto ceduli, kteráž Zimovi svědčí, kaž ji jemu brzo dáti. A když pan probošt hradu Pražského bude v Praze, pověz jemu ode mne, že mi pan Krystofor z Švamberka psal, že chce býti tuto sobotu na den sv. Matěje [24. února] v Praze a na zajtří v neděli, aby se ta věc jednala mezi ním a panem Janem z Rozmberka Strakonickým, což se Volyně a Ploskovic dotýče. A také chci tu věc buohda zítra psaniem mým jmenovanému pánu z Rožmberka oznámiti.*)

389.

Václavu Zimovi z Novosedl, že mu nepíše, poněvadž mu zprávy ústně dány budou.

Na Blatné 1526, 18. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝺc. Zimo milý! O jiné věci nyní nechám psaní, po-

*) Viz list číslo 382.

něvadž buohdá brzo na hradě Pražském budu. A což se žida a židovky dotýče, o to jsem psal Václavovi Trčkovi, ježtoť to šíře oznámiti má, na čem to má býti postaveno. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Zimovi z Novosedl, mému milému.

390.

Janovi z Rožmberka na Strakonicích, aby v příčině jednání s proboštem kostela Pražského o Volyni a Ploskovice dne 25. února na hradě Pražském stál.

Na Blatné 1526, 19. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Byl jest zde na Blatné u mne pan probošt kostela Pražského o tu věc, což se toho jednání mezi vámi o Volyni a Ploskovice dotýče, a také učinil o to psaní panu Kryštoforovi z Švamberka, švagru mému; pak o to jsem se s panem z Švamberka srovnal, abychme tu věc jednali a k tomu vedli na hradě Pražském tuto neděli najprvé příští [25. února]. I žádám vás, nebudete-li sami na tento čas v Praze, račte někoho na svém místě poslati, aby tam tuto sobotu na hradě Pražském byl a před námi aby stál v neděli, kterú hodinu oznámíme, o to se snesúce také s těmi, kteříž sú od druhé strany voleni. Jakož již také psal sem o to do Prahy, aby ta věc byla jmenovanému panu proboštu oznámena, aby k tomu dni na hotově státi byl. I muožete-li také na ten den tomu dosti učiniti, žádám, račte mi to oznámiti, než již bych rád, aby bez dalších odtahuov byla všecka ta věc s obú stran na místě a konci slušném a spravedlivém postavena, jakž jest toho na nás, kteříž jsme k tomu voleni, přestáno. Dán na Blatné v pondělí po svaté panně Julianě léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého, panu příteli mému milému.

391.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka, že na hrad Pražský pro soud zemský přibude; že má od jednoho listu v příčině věcí Lužických kancléři tisíc zl. dáno býti; o hájení víry křesťanské ɔc.

Na Blatné 1526, 19. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Ač měl bych vám ledacos také psáti, než poněvadž buohdá brzo naše shledání bude, chci toho pozanechati, neb, dáli pán Buoh, tento čtvrtek na hradě Pražském budu. A zdá mi se za potřebné, když do Lužic pojedete, abyšte tudy k Praze jeli pro naše společnie rozmluvení.

Jáť jsem byl také vám některé věci oznámil a noviny psal, i také panu Vojtěchovi z Pernšteina, ježto z Prahy vám to oběma Václav Trčka po jednom poslu

poslal, a mělo toho vám býti dodáno před nedělí masopustní; než mám včera psaní od Trčky, kdež mi mezi jinými věcmi oznamuje, že jse ještě ten posel zase nevrátil, i nevím, byl-li jest u vás. Pak tak ti poslové někdy pletou a činí jináče, nežli my mieti chceme; ale když druhdy nemuožeme míti takových posluov, jakž bychme mieti chtěli, i mušejí ti býti, kterak se kdy trefiti muože. Což se psaní od knížete JMti panu Vojtěchovi z Pernšteina dotýče: i za to mám, že takovéž mám, a od pana Břetislava Švihovského nic jsem mimo to zvláštnieho neslyšel. Také což se dotýče věcí Lužických, viem o tom něco, co se jednalo, a že od jednoho listu, jakž mi praveno, má býti dáno panu kancléři*) tisíc zlatých; než toho neviem, nač jest ten list; než proto slušelo by v kanceláři to opatrovati, aby nebylo proti svobodám tohoto královstvie, čehož by snad tato koruna nemohla snésti, ne proti králi JMti, než proti těm, ktož by to jednali a toho pomáhali.

O víře křesťanské, kterak se v těchto některých zemiech plete, i v některých jiných věcech, jest věc litostivá, a pán Buoh všemohúcí rač podle vuole své svaté k lepšiemu spuosobu ty všecky věci brzo přivésti. A toto mám v paměti, když jsme o Nykle Minkvice a podle toho snad i o jeho bratří psaní učinili, za to mám, králi JMti i knížeti Jiřiemu Saskému, že jest se on podával k nápravě, jestliže by se při něm co toho našlo, což se viery dotýče, nespuosobného, a to před panem administratorem a před pány preláty k rozvážení ɔc. Než kudy jest to sešlo, že se tím až do dnes odtáhlo, není dobře, ale ještě vždy jeden neřád druhým trvá; než snad již buohdá bude při těch, na komž záleží, větší chtivost vieru křesťanskú rozmáhati a spravedlivost opatrovati, nežli teď času některého předešlého bylo.

Muoj milý pane švagře, o jiných věcech, kterak sem napřed dotekl, zvláštnieho psaní nyní zanechávám. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné v pondělí po svaté panně Julianě léta ɔc XXVI.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Thunklovi z Brníčka a z Zábřeha, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a foytu markrabstvie Dolnieho Lužického ɔc.

Muoj milý pane švagře! Kteréž jest mi tři koně Knobloch z Lužic přivedl, dobře mi se líbí a rád je mám; než jeden něco jest na oči mdel, jakž mi pravili, kteřížby tomu měli rozuměti, ale snad z toho vyjde; jakož tohoto času, dokudž ještě studeno jest, málo jemu to škodí jako nic, leč toho nevím, bude-li jemu škoditi, kdyžby horka přišla, ač snad něčím i to se bude moci opraviti a předjíti. Kdyby nebylo pro soud zemský, kterýž tento pátek na suché dni [23. února] zasednúti má, nebylo by mi potřebí na tento čas na hrad Pražský jezditi; než aby se právo tvrdilo, sluší toho neopúštěti; jakož i od krále JMti některé listy mám, ježto se také k soudu zemskému a k pruochodu práva vztahují, jedné aby již toho, jest potřebí, bez dalšiech odtahuov bylo obhajováno a lidských spravedlivostí dopomáháno, a zvláště proti těm,

*) Adam z Hradce.

kteříž by chtěli své vuole, na své povinnosti a závazky nechtíce pamatovati, užívati; kteříž s boží pomocí snadně mohou býti zkroceni a k poslušenstvie i k nápravě přivedeni, když jedné JMKská k tomu ráčí se přičiniti svú vuolí a listy k tomu potřebnými, ježto nebude potřebí, tak mi se zdá, žádného vojska z Uher o to posélati; jakož jsem té naděje, že JMKská svú povinnost, jako král křesťanský, zachovati ráčí, a obcí tohoto královstvie buohda také, což jest povinna, nesejde.

392.

Mikulášovi Malovci z Pacova, že chce o jeho věci s Václavem Robmhapem mluviti.

Na Blatné 1526, 19. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Psaní, kteréž jste mi učinil, těm artikulóm porozuměl jsem, a chci v tom rád to obmýšleti, pokudž by mi slušně náležalo, i také o ty věci s panem Václavem Robmhapem rozmluviti. A poznám-li toho potřebu, aby v Praze byl, chciť to také, příteli milý, oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Mikulášovi Malovci z Pacova a na Sedlci, příteli milému.

393.

Mikulášovi Lhotskému z Brloha v příčině jeho pře s panem Malovcem a paní Witmberskou.

Na Blatné 1526, 19. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! K tomu jest také paní Witmberská a pan Jan Malovec přistúpili, aby toho bylo odloženo, kteréž sú pře mezi vámi; však na ten spuosob, přijde-li ta která pře k slyšení, aby on, i na místě mateře své, pan Jan Malovec mohl poklid vzíti do druhých suchých dní, neb jest i v jiných přiech jejiem poručníkem. Než bylo by potřebí, nebudeš-li sám v Praze, máš-li koho poručníka dckami zapsaného, aby také na tvém místě poklid vzal. Odpovědi žádám po tomto poslu. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce, panu Mikulášovi Lhotskému z Brloha, příteli milému.

394.

Krištoforovi z Švamberka, že ho senem opatřiti nemůže, poněvadž sám má v něm nedostatek.

Na Blatné 1526, 19. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, že úředník váš na Vorlíce má nedostatek v senu pro ovce ꝯc: i rád bych vás v tom jistě opatřil, kdyby bylo z čeho, a netoliko několikery saně, ale několik stohuov rád bych vám dal, než v pravdě mám v tom také nedostatek; ač pro ovce a pro dobytky měl bych toho s potřebu, než pro jiezdné koně, ježto jich nyní drahně na obroce mám, nedo-

stává mi se, že i kupovati musím; jakož na tom jsem, že z Prahy chci zase koně domuov poslati, neb tam není již od koho, leč v domiech hostinských, kupovati, a to jest velmi nesporo, než proto snáze se zde v to obejdu. A mluvil jsem s purkrabí Rožmitálským, neb jest nyní zde, i též mi pravil, že okolo něho již není co sen kupovati, a že někteří sedláci sami se v tom nedostatku bojí, jakož vám tu buohda při našem shledání šíře chci oznámiti. Pak nepochybuji, že mi za zlé míti nebudete, čehož na tento čas vyplniti nemohu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krištoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

395.

Janovi z Vitence, hejtmanu na Horách Matky boží, o dolování, o horách Příbramských, o novinách z Uher ɔc.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Dal jest mi Pokštorfar některá sepsání, jakožť to oznámiti má, i také co jsme [sic] o ty doly, kdež se dělá a na ně cupusové dávají, dotýče, dal jsem jemu nyní XX ſſ gr. č., tak že první cupusové jsú doplaceni a něco málo více přechází, jakožť také má to oznámiti a [......*] kterak jsem od něho vyrozuměl [......] brzo do Prahy jeti. I tamť bych [...] dáti chtěl cupusy za sebe i za některé jiné, tak jakž jsem jemu to oznámil, tohoto kvartálu těchto postních suchých dní, neb také na ten čas měly by mi peníze z Jochmtálu přineseny býti kvartálu minulého Lucie. Což se pak těch doluov u Velhartic, v kterýchž se dělá, dotýče: i poněvadž kverkové ustávají cupusy dávati, snad by ještě neškodilo některé doly poopustiti, kdež by vodami nemohli snadně zajíti, jako na Sobíkově, u sv. Kryštofora aneb i někde jinde; až by nás pán Buoh všemohúcí zase rudami naděliti ráčil v funtgrubě a v jiných doliech, kdež se bude předse pavovati a dělati. Pak již to sobě rozhodni s úřadem horním, kterak se najlépe v tom bude zdáti, a snad by dobře bylo, aby to prvé učinil, nežli by do Prahy jel. Než což se dotýče dolu sv. Václava na Červeném Plášti: ještě bych rád, ač budouli nákladníci, aby se neopúštěl, neb by se snad potom nemohl snadně zase dobýti; však již tak musí býti, kterak se porozumí, čemu bychme mohli slušně dosti učiniti, a také jaká jest naděje k užitkóm z toho dolu.

O toto jsem také s některými přiemlúval, že by mohlo to, budeli vuole boží, k dobrému býti, aby se ta hluboká štola dělala, kteráž prvé začata, bychme pak měli někde jinde do času poopustiti; a jestliže by se mohli kverkové najíti, já bych chtěl s synem mým čtvrt té štuoly, jako snad někteří jednu šichtu, ujíti; aneb i nad to výš některý kukus, jestliže by se nákladníkuov na to nedostalo; toliko budeli jich

*) Vyhnilé.

něco, ježto by trvati chtěli a nedali se mnoho napomínati, když by k dávání přišlo. Však také Pokštorfar toho něco, čemu jest v tom ode mne vyrozuměl, oznámitiť má. Tyto dni předešlé oznámeno jest mi od purkrabie Velhartického, jakož to i sepsáno mám, jaký by pořádek zdálo se jemu míti při lidech pod [úřa]dem jeho. I mně se zdá, aby [. . . . .] v městečku Velharticích též [. . . .]zal, jakož za to mám, že on také má toho spis; i když to ohledáš, aneb snad písař má to, šíře tomu porozumíš. — Jakož jsi mi psal o sud vína, kterýž jest na Velharticích: i dávámť jej. Dán na Blatné v uoterý před sv. Petra nastolováníem léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce, Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

Což se novin z Uher dotýče, bylo by o tom mnoho psáti, než toho jest všecken tento grunt, že se kníž̌eti JMti zdá, že všecko dobře zjedná, i což se řádu a práva dotýče, i také JMti věcí a mých. I rač to pán Buoh všemohúcí dáti, aby se brzo v skutku vyplnilo, neb jest toho potřebí pro všecko toto královstvie, i také pro osoby některých nás a mně zvláštně, abych s boží pomocí mohl svých spravedlivostí dosáhnúti a potom umenšení práce a nákladuov míti; i toho dosáhnúti, což mi JMKská ráčí povinen býti.

Cedule hajtmanu. Jakož jsi mi pravil, což se jednání o hory Příbramské dotýče: když pojedeš do Prahy, snad by nebylo škodné, aby tudy jeda vyrozuměl, kterak se na těch horách vede, a má-li se co o to jednati, aby se předse k konci vedlo, nebo víš, že jest se také nějakých cest hledalo s panem Svojší, a proto z toho nic není; také i tuto, což se Příbramě dotýče, lépe jest věděti, máli co z toho býti čili také nic. A kdež jsi se mnú zmínku měl, což se dotýče Fišara: i muožeš-li k tomu přivésti, rád bych tomu byl, abych já ty lidi držel a z nich plat zúplna jemu dával; i bylo by lépe je[mu], že by vcele plat měl a mně [. . . . .] lépe, že by se ne tak dopúštělo grunty opúštěti, kterak slyšeti, že se opúštějí; pakli by nyní nemohl toho zjednati, ale že by najednal, když se buohda zase na Blatnú z Prahy vrátiem, aby tento puost s tebú ke mně na Blatnú on o to přijel.

396.

Jiříkovi z Maličína, purkrabímu na Velharticích, o pivovarnictví, o řádu poddaných a sirotčím, o kostelnících, myslivosti, lovení v potocích, o vápenici, osévání gruntův; panu Řepickému aby dal sud dobrého piva ɔc.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Kteráž jsi mi sepsání poslal prvé, i také potom po Václavovi Koblasovi, to jsem již všecko přehlédl a četl, ač dlúho k tomu jsem se uprázdniti nemohl, ať bych dokonalú na to odpověď dal, než nějcoť

jsem po jmenovaném Koblasovi vzkázal. Pak což se dotýče piva vaření, poslal jsem po něm XXV ℔ gr. č. na pšenici, ještě více nežli jsi mi byl poslal napsáno; a bude-li potřebí více, i v tom chci tu věc opatřiti, neb poněvadž, za to mám, již pánev novú velikú máš, že budeš moci dáti více piva vařiti, zvláštně jestliže budeš dobrý odbyt míti; a za zaplacení pánve také po témž Koblasovi poslal jsem peníze, neb kteráž věc užitek přináší, sluší toho předkem neopúštěti. Než jestliže jest potřebí co v pivovaře opraviti pro novú pánev, aneb v čem jiném k té potřebě, přičiň se k tomu, aby tím dostatečněji ten užitek, což se piva dotýče, mohl se provozovati; jakož nepochybuji, že v tom i v jiném, [co] potřebného poznáš, neobmeškáš, nežli opatříš.

Také což se řáduov při lidech dotýče, jakožs mi ty artikule sepsané poslal, i dobře mi se líbí a toho při tom nechávám, též i o sirotcích i o jiných lidech mých, kde kteří jsú anebo slúží, abychme o nich věděli. Při tom i toto mi se zdá, aby poručil kostelníkóm při farách mých, jaké peníze kostelní mají aneb jiné věci, z čehož k kostelóm užitkové přicházejí, aby se to také mohlo k dobrému těch kosteluov s mú vuolí obraceti. Což se myslivosti dotýče, toho nyní tak ponech, poněvadž jest puost, ktož by chtěli po mých gruntiech v myslivostech zvuoli mieti; však chciť potom v tom šíře svú vuoli oznámiti, i také to obmysliti, aby se lidem mým na obilé škody nečinily od těch, ktož myslivosť vedou. Nežli k tomu jsem žádnému nesvolil, aby měl kto s tenaty na mých gruntiech honiti. Než této myslivosti obyčejné té jsem ještě nezapověděl žádnému, ani těm, ktož jsú moji služebníci, ani kteří nejsú. Než což se ručnic dotýče, ani s myslivostí ani bez myslivosti nemá žádný na pole s nimi choditi a z nich stŕéleti; pakli by se kto toho dopustil, jsú na to pokuty uložené obecniem sněmem svolené. I ktož by se toho dopustil, sluší se k němu tak podle těch pokut zachovati.

A což se potokuov dotýče, poruč je opatrovati, aby mi v nich žádný bez mé vuole nelovil; pakli by se któ toho dopustil a byl-li by přistižen, kaž jeho vzíti. Což se dotýče vápenice: dobře mi se zdá, kterak jsi tu věc smluvil, aby již se pak to konalo, když toho čas bude, poněvadž z potřeby chci dáti něco na Velharticích opravovati a stavěti, ježto i cihel bude k tomu potřebí dáti nadělati.

Kdež také mezi jinými věcmi znamenáno jest o toho šafáře, jako u Viléma Češtického slúží: i psal jsem o něho list, kterýžť jsem poslal po Koblasovi, toho pak nevím, jak jest ta věc zjednána. Poslalť jsem také psaní Klatovským a Sušickým, pak co mi za odpověď dají, když mi to pošleš, tím se dále spraviem; jakož Koblasovi oznámil jsem, oč jsem psal.

A jakožť píši, což se myslivosti dotýče, o sedlácích neučinil jsem zmínky, než tiť mají býti myslivosti prázdni, tak dobře cizí jako moji, a těm toho dopúštěti nesluší, leč by zvláštní povolení ode mne, aneb od tebe, z slušné příčiny měli.

Kdež také mezi jinými artikuly napsáno, což se osévání gruntuov dotýče,

jedni druhým ɔc: i ten mi se artikul také dobře líbí; než kdež by poznal při někom nedostatek, že by sám nemohl oséti, tehdy lépe jest, abych dal k tomu povolení, aby jiný na slušný spuosob osel, nežli by mělo tak necháno bez osetí býti. Což se dotýče rychtáře z Vlčnov a jemu gruntuov zatopení ɔc: i chci o to se panem Břetislavem Švihovským mluviti, aneb jemu o to psáti v brzkém času. Věz, že jsú mne Kolínští žádali o některé své potřeby i což se piva odbývání dotýče: i jestliže také budou o to s tebou mluviti, oznam jim, že v slušném času chci jim na to dáti odpověď.

Byl jsem chtěl hajtmanu dáti z Ploskovic sud vína i nedal jsem. I daj jemu místo toho to víno, kteréž tu mé na Velharticích máš; neb poněvadž jest víno staré, jemu se hoditi bude, a na tento čas v malých by se penězích mohlo odbýti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Maličína, purkrabí na Velharticích, mému milému.

Cedule purkrabí Velhartickému. Totoť také oznamuji, že syn muoj ode mne řekl dáti panu Řepickému sud piva starého: i když k tobě po ně pošle, daj jemu a vybeř, ať jest dobré a k tomu podobné, kteréžs mi poslal na tom voze, na kterémž jsem zase poslal tunu herynkuov a některý sud prázdný; pak z té příčiny chtěl bych, aby to pivo staré panu Řepickému dobré dáno bylo, nebo jsem s ním v dobrém přátelství. Také věz, když jsem toto jiné dal napsati, že jest mi psal Vilém Příšek z Čestic, žádaje mne, aby ten Šimek z Velhartic, o kteréhož jsem jemu psal, u něho doslúžil dokudž se zjednal, a pan Jan z Rožmberka Strakonický za též se přimlúvá: i již slušně nemohu tomu odepřieti, však abych věděl, dokud slúžiti má do času slušného, než potom aby u mne byl, kdež jeho potřebuješ. I což se dotýče dvoru v Čachrově, srozuměl jsem od Koblasy, když u mne byl, že by zase chtěl tu hospodářstvie mieti: i poněvadž se tak zdá, že by toho užitek býti mohl, k tomu jest má vuole, jakžť jsem po něm rozkázal.

397.

Vilému Přechovi z Čestic v příčině poddaného z Velhartic.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal o Šimka z Velhartic, poddaného mého, tomu jsem porozuměl. I kdyby byl tu věc na mne vznesl brzo potom, když jest po něho k tobě posélal purkrabie muoj Velhartický, mohlť bych dáti hned na to konečnú odpověď; však proto i ještě proti tomu nejsem, aťbych slušnú odpověď dal, když mi oznámíš, dokud u tebe se zjednal, žeť by slúžiti měl, a to bych rád brzo věděl. Dán na Blatné v uoterý před sv. Petra nastolováním léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce, panu Vilémovi Přechovi z Čestic, příteli milému.

398.

Janovi z Rožmberka v příčině jeho jednání s proboštem kostela hradu Pražského; o novinách z Uher.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče toho jednání mezi vámi a panem proboštem kostela Pražského, rád bych, kohož ráčíte na svém místě poslati, jakož jsem vám také prvé o to psal, aby byl v Praze tuto sobotu; neb nebude-li jednání v neděli, tehdy s těžkem pro soud zemský bude se moci o to ten celý týden jednati. Jakož jste mi také ráčili psáti, viem-li jaké z Uher noviny, abych vám oznámil: i nic tak zvláštnieho vnově neviem, než od knížete JMti přineseno mi nedávno psaní, kteréž toliko toto v sobě obsahuje, čemuž jsem vyrozuměl, že nějaké slyšení měl před králem JMtí s panem Janem z Wartmberka, a potom že jest toho odloženo; toho pak nevím, na čem jest to dále postaveno, než ta jest naděje, oč jest jeti ráčil, že by dobře zjednati měl. A co jste mi také, pane a příteli muoj milý, psali, což se pana Viléma Přecha dotýče: i dal jsem jemu na to psaní odpověď. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ɔc, panu příteli mému milému.

399.

Jiříkovi z Maličína, purkrabímu na Velharticích, aby vyslyšel poddaného.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Tento člověk vznesl jest na mne potřebu svú, kteráž jest na této ceduli sepsána a do této cedule vložena: i vyslyš jeho, a cožť se bude zdáti v tom za slušné, oznam mi to, když budeš ke mně poselstvie mieti. A jáť také chci v tom dále, dá-li pán Buoh, mú vuoli a úmysl oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Maličína, purkrabí na Velharticích, mému milému.

400.

Johance z Ebrnic na Mileňovicích, aby Anně Kostečkové z Blatné za pancíř zaplatila.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená vladyko milá! Vznesla jest na mne Anna Kostečková z městečka Blatné, že by jí měla nějaký pancíř zaplatiti, než že jí tím dosti od dávnieho času prodlévůš: i žádám tebe, že jí již to bez dalších odtahuov zaplatíš, aby mne [ona ne]potřebovala o to více starati. Odpovědi žádám. Dat. ut supra.

Urozené vladyce, paní Johance z Ebrnic a na Mileňovicích, přítelkyni milé.

401.

Bohuslavovi z Obytec, aby ujistil se člověkem, jenž vedle manželky své pojal sobě jinou za ženu.

Na Blatné 1526, 20. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že jest na mne vzneseno, že by nějaký lotr, kterémuž Moravec řiekají, pojal sobě za manželku kmetičnu mou, dceru šafářky ze dvora mého Blatné, a prvé že jest ženu oddávanú měl, kteráž ještě živa jest, a že jest k němu i přišla. I poněvadž jest on takový lotr, žádám tebe, že se jím dostatečně ujistíš a jeho z vazby bez mé vuole nepustíš, a jí, té mé kmetičně, že její šaty a což jest jejieho při něm, že vydati a navrátiti rozkážeš; a nepochybuji, že to dobře znáš, že takový neslušný jeho účinek nehodí se lechce vážiti. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Bohuslavovi z Obytec a v Hvožďanech, příteli milému.

402.

Janovi z Vitence, že se mu nově nalezená ruda dobře líbí.

Na Blatné 1526, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Hajtmane milý! Jakož jsi mi poslal hanštánek rudy z funtgruby, i dobře mi se líbí. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, aby se toho rozmnožilo, aby skrze milost boží ti, ktož jsú na hory nakládali, také zase z toho užitky měli. A o kterýž jsi mi list psal, což se Bočana dotýče, dal jsem jej tak napsati, a teď jej posélám. Dán na Blatné v středu před svatého Petra naštolováníem léta ͻc XXVI°.

Urozenému vladyce Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

403.

Jiříku Peřinovi z Maličína v příčině Klatovských a Sušických.

Na Blatné 1526, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ͻc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi poslal list od Klatovských, tomu jsem porozuměl. Pak což se dotýče těch řemesl, kterak se v tom omlúvají, jestliže se to tak skutkem stane, to se potom zví; než mněť se zdá, kdyby bylo toho něco nebylo, že by lidé moji nebyli sobě toho obtěžovali, a [na] mne aneb na tebe nevznášeli. Což se pak dotýče toho rozsudku a mé vajpovědi mezi pacholetem a druhú stranú s vyhraženiem vyššieho práva: i také mi se zdá, že jest ta vajpověď slušná; než že ještě pachole na rukojmiech mají, to se snad proto stalo, dokudž se nesmluví; ježto mně se zdá, aby se tím neprodlévalo, než aby se o to smlúva stala, pokudž by za slušné bylo. A když smlúva bude dokonána, tehdy žádati, aby pachole

z rukojemstvie bylo propuštěno, a potom přátelé, aneb když se jim zdáti bude, také budou moci viniti toho, u kohož jest to pachole tu v Klatovech slúžilo. Co mi také Sušičtí odpíší, to když ohledáš, tomu porozumíš, a potom při jiném poselstvie mohl by mi to oznámiti; a naději se, že buohdá brzo po středopostí zde na Blatné zase budu, než dnes mám do Prahy před sebú výjezd pro soud zemský, kterýž se tento pátek na suché dni [23. února] zasésti má. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Vopitovi, jinak Peřinovi z Maličína, pukrabí na Velharticích, mému milému.

404.

Bohuslavovi z Obytec, že kmetičně jeho věci její navráceny budou, toho že jest vděčen.

Na Blatné 1526, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se toho Moravce dotýče, pošli jeho na Blatnú, kdyžť se zdá; poručil jsem, že bude přijat a vazbú opatřen. A toho jsem vděčen, že kmetičně mé rozkážeš její věci navrátiti, jakož ona aneb její mátie, jestliže jsú již toho nevzaly, brzo po to některá z nich přijde. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Bohuslavovi z Obytec a na Hvožďanech, příteli milému.

405.

Krištoforovi z Švamberka v příčině drzého pychu, spáchaného Jindřichem z Rožmberka na poslu purkrabství Pražského.

V Příbrami 1526, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi oznámili, kterak jest se holomku od úřadu purkrabstvie Pražského zvedlo a vašim puovodóm u pana Jindřicha z Rožmberka, tomu jsem porozuměl, i také skrze správu písaře vašeho. I ač jest věc velmi nepořádná, než proto zdá mi se, že k utvrzení našich spravedlivostí stojí to na nás za lépe než za X[M] zlat., neb ač se někto snad nyní tomu posmievá, ale pán Buohť jest všemohúcí, mocný, že takovým muože to jeho milost svatá v pláč obrátiti. Pak, bych měl vám o tom mnoho vypisovati, zanechávám toho do našeho shledání, poněvadž buohdá brzké bude; a kdyby bylo možné, bylo by se dobře trefilo, abyšte zítra v Praze byli, ale poněvadž máte býti tuto sobotu, proto se tím buohdá spravedlivost naše neobmešká.

Toho holomka již mně nyní není třeba ode mne s listy obranními posélati, neb jest to při vašich listech obranních pan Jindřich z Rožmberka vykonal jako ten, kterýž jest se již beze všeho studu nad svú ctí zapomněl; a když se ta věc na soud zemský vznese a mezi lidi roznese, naději se, že to při všech, a zvláště, kteříž řád milují, bude nemálo, nežli vysoce a těžce, váženo, a držím o tom i při králi JMti

pánu našem, když se to JMti oznámí, jakož brzo bude toho potřebí. A v takovém jeho páně Jindřichovu předsevzetí zdá mi se za potřebné, abyšte i opatrně na cestě do Prahy jeli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán v Příbrami v středu před sv. Petra nastololováním léta ꝯc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

A když jsem toto dal psáti, ještě holomek i s tím jedniem vaším puovodem sem do Příbramě nepřišli; pak což se dotýče toho vašeho druhého, kterýž také s holomkem chodil: mně by se zdálo, muoj milý pane švagře, abyšte jeho také s sebú do Prahy vzali, aby všickni tři to oznámili, kterak se jim vedlo při tom pořadu práva.*)

Cedule panu Kryštoforovi z Švamberka ꝯc. Poněvadž zde v Příbrami není dostatkuov v posliech, i tento posel ode mne, kterýž jde na Blatnú, rozkázal jsem jemu, aby najprvé odsud na Zvíkov k vám šel.

406.

Václavu Trčkovi z Vitence v příčině pychu pana Jindřicha z Rožmberka a záležitosti Jana Mičana.

V Příbrami 1526, 21. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Trčko milý! Který holomek byl poslán s listy obranními od pana Kryštofora z Švamberka, švagra mého, ku panu Jindřichovi z Rožmberka ꝯc, i kterak se tomu holomku zvedlo i puovodóm podle něho, za to mám, že nyní není potřebí mně, ani panu Holickému, k němu ku pánu z Rožmberka o túž věc posélati; jakož když holomek ten na hrad Pražský přijde, šíře tomu od něho budeš moci porozuměti. Pak jest jakés příslový, „ktož se nestydí, že mní, že hanby nedochází": též pan Jindřich z Rožmberka, když se své cti odvážil, snad se naděje, že jemu to tak projíti má, což před se béře; než buohdá v jinéť se jemu to obrátí podle spravedlivého soudu božieho i lidského, kteříž lépe na svú česť pomní nežli on pan Jindřich. Měj posla na hotově jistého a čerstvého, kteréhož bych rád tuto sobotu do Budína poslal. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

Přišel jest ke mně včera posel od pana Jana Mičana a od tebe s psaniem na Blatnú; i z té příčiny po tom poslu nic neodpisuj, poněvadž již na té cestě na hrad Pražský jsem, než to muožeš panu Mičanovi pověděti, což jedné slušně mohu, že pro něho rád učiniem. A měl jsem jeho v paměti a mám v přátelské, než ještě sem tomu nesrozuměl, aby toho úřadu zemského ꝯc mělo jaké změnění býti.

*) Viz Dějiny České V. 2. str. 499 ꝯc.

407.

Synu Adamu Lvovi z Rožmitála o zpupnosti Jindřicha z Rožmberka provedené nad poslem purkrabství Pražského a původy Krišt. z Švamberka.

V Příbrami 1526, 22. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Adame milý! Věz, když jsem včera do Příbramě přijel, že jest písař páně Švamberkuov dodal mi od něho psaní a při tom mi také oznámil, kterak jest se tomu holomku vedlo od úřadu purkrabstvie Pražského u pana Jindřicha z Rožmberka, kterýž jest tam chodil s listy obranními, a s ním byli jiná dva od pana Švamberka posláni, totižto puovodové podle pořadu práva, ač mohlo by býti na jednom puovodu podle holomka dosti, ale proto jestli jich více, to také býti muože, jakož se v této věci stalo. I jakž mi praveno, tak to se jim přihodilo: když tam ku panu Jindřichovi z Rozmberka přišli, dali je do věže vsázeti, a že přes noc seděli. A na zajtří ráno že on sám pan Jindřich na věži přišel a dal je z věže vytáhnúti, a potom rozkázal jim ty listy obranní snísti; a opět potom že jim dal na kuoži metati, a že někteří jeho služebníci rozpráběli, kdyby jich paní nevyprosila, že je chtěl dáti stienati. I poněvadž tak on pan Jindřich právo tvrdí, již není potřebí mně k němu na tento čas s listy obranniemi posélati, než proto je schovaj; pak již příliš zřetedlně každý muože to znáti, kterak on pan Jindřich bez všeho studu nad svú jest ctí se zapomněl, ježto mi se nezdá podobné, aby pán Buoh všemohúcí ráčil toho bez trestání nechati, též i lidé aby měli to lechce vážiti, kteříž jsú povinni pod vysokými závazky práva obhajovati a podle téhož práva lidských spravedlivostí dopomáhati. Jakož také i krále JMti brzo to tajno nebude. Než jakž ta věc kolivěk jest, jim to málo škodí holomku a těm puovodóm: nežli nám jest k naší spravedlivosti ku podstatě zvláštně užitečné a buohdá bude, když se to dále pořadem práva k konci povede a přivede. A poněvadž jest znáti, že již jako by on pan Jindřich sobě zúfal, tehdy jest podobné, že málo nač dobrého myslí. I slušíť se opatrně míti i na Blatné, i mně také, kdež jsem; než mějme ku pánu Bohu všemohúciemu doufání, žeť nás JMt svatá opustiti neráčí. A poněvadž již tak zřetedlně on pan Jindřich dobrému řádu a právu se protiví, tehdy naději se, že dlúho súditi nebudeme a že tím spíše budu moci buohda na Blatné býti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán v Příbrami ve čtvrtek den sv. Petra nastolování léta ɔc XXVI°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

Po tomto poslu netřeba odpovědi, a od této chuoze jest jemu zde zaplaceno v Příbrami.

408.

Janovi Holickému ze Šternberka o pychu Jindřicha z Rožmberka; aby do Prahy přijel.

Na hradě Pražském 1526, 23. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se toho holomka a listuov obranních, i také koho byšte měli za puovoda poslati, dotýče ɔc, o vaši věc: ježto nyní prázdnosti nemám o tom vám mnoho vypisovati, nežli pane a příteli muoj milý, pan Kryštofor z Švamberka, švagr muoj, poslal jest také dva puovody podle holomka a listův obranních; i jest mi oznámeno, že toho holomka i s těmi puovody dal pan Jindřich z Rožmberka do věže vsázeti a ty listy obranní že mušeli sníst, a potom že dal jim na kuoži metati, a tak je preč pustil, aneb snad se psy vyhnati dal. I protož by mi se zdálo, abychme již nyní, vy ani já, s takovými listy neposélali, neb by se mohlo snad též státi jako v této věci. Pak jakž jest se kolivěk stalo proti řádu a právu, našim spravedlivostem jest buohdá k dobrému; a byl bych vám to rád prvé oznámil, nežli tepruv jsem to zvěděl v Příbrami na noclehu, jeda sem, a přijel jsem na hrad Pražský včera málo před večerem, kdež mi pak potom hned od vás psaní dodáno. A pan Kryštofor z Švamberka má konečně zítra buohdá zde v Praze býti; a také bych rád, jestliže budete moci pro naše společní pilné potřeby, abyšte, dáli pán Buoh, tuto neděli sem do Prahy přijeli, aby se některá potřeba naše v pondělí na soud zemský vznesla; neb se naději, že na tento čas, pane a příteli muoj milý, nebude soud zemský dlúho držán. Dán na hradě Pražském v pátek u vigilji svatého Matěje, apoštola božieho, léta ɔc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Janovi Holického z Šternberka a na Leštně ɔc, panu příteli mému milému.

409.

Soudcům zemským markrabství Horní Lužice, aby ve při na Zikmunda z Bibršteina rozsudku ani stanného práva nečinili, dokudž kníže Karel z Minsterberka se nevrátí.

Na hradě Pražském 1526, 23. února. Opis souč. v arch. Třeb. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození, stateční, múdří a opatrní přátelé milí! Vznesl jest na mne pan Zigmund z Bibrštejna a na Mužákově, poněvadž kníže JMt, najvyšší hajtman krále JMti královstvie Českého ɔc, ráčil jest mi při svém odjezdu k JMKské, pánu našemu milostivému, ten úřad poručiti, kterak by on pan Zikmund byl potahován k soudu do Budyšína, kterýžto takové věci jest na odpor, a pravě, že by toho povinen učiniti nebyl podle obdarování toho, které on na to má; kdež pak pro takovú věc časy předešlými byl jest obeslán, tak jakž spravuje, před JKMt, pána našeho milostivého, a tu že jest na tom zuostaven, dokudž by JMKskou, jakožto králem Českým, rozeznáno nebylo, že taková věc měla v pokoji býti. I to také oznamuje, že by taková věc i svobod královstvie Českého měla se dotýkati: protož toho žádám podle mně [čti: mé] v tom, tak jakž výš dotčeno jest, náležitosti, že toho odložíte až do JMti knížecí příjezdu do tohoto královstvie Českého, bez ujmy každé strany spravedlivosti, a rozsudku ani stanného práva v té míře na něho na pana Zigmunda neučiníte. Neb když JMt kníže v tomto královstvie býti ráčí, té

jsem naděje nepochybné, že to tak bude ráčiti obmýšleti, aby se svobodám královstvie tohoto ani vašim právóm, ani také žádné strany spravedlivosti neukrátilo. Dán na hradě Pražském v pátek u vigilji sv. Matěje, apoštola božieho, léta ɔc XXVI°.

Urozeným, statečným, múdrým a opatrným rytířstvu, vladykám a měšťanóm, kteříž v soudu markrabství Hornieho Lužického sedají ɔc, přátelóm mým milým a dobrým.

410.

Zdeňku Trčkovi z Lípy, aby, v příčině srovnání neshody mezi ním a bratrem jeho Mikulášem, na hradě Pražském dne 5. března se postavil.

Na hradě Pražském 1526, 24. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi, když jsem na Blatné byl, učinili, což se vás a pana Mikuláše, bratra vašeho, dotýče, na to jsem vám také dal odpověď, i také při tom to dostavil, že bych mezi vámi rád viděl aneb tomu byl, abyšte spolu v lásce bratrské byli. A v pravdě jest to tak při mně, než toto vám také, pane a příteli muoj milý, oznamuji, že také potom psal jest mi na Blatnú pan Mikuláš, bratr váš, jakoby ne jím nežli vámi to scházelo, že se těmi rozdíly mezi vámi prodlévá a odtahuje, žádaje mne podle úřadu, kterýž na sobě mám, za opatření. I maje o to radu v soudu zemském, a poněvadž, kterak jsem tomu vyrozuměl, jeden na druhého z vás to vzkládá, jako by druhým v tom scházeti mělo, kdežto pan Mikuláš také sem do Prahy o to jest ke mně poslal: ale aby v tom žádnému z vás skrze taková obzvláštní oznamování nic se neukrátilo, pokládám vám toho den, abyšte přede mnú a úřadem mým na hradě Pražském v pondělí po sv. Václava přenesení najprvé příští [5. března] v XVIIItú hodinu stáli a registra k rozdílu potřebná z sebú měli. I vyslyše vás s obú stran, chci se v tom, pokudž mi bude náležeti, spravedlivě zachovati; a panu Mikulášovi, bratru vašemu, pane a příteli muoj milý, o též jsem psal. Dán na hradě Pražském, v sobotu den sv. Matěje, apoštola božieho, léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ɔc, příteli mému milému.

411.

Mikuláši Trčkovi z Lípy, aby, v příčině srovnání rozdílu mezi ním a bratrem jeho Zdeňkem, na hradě Pražském dne 5. března se postavil.

Na hradě Pražském 1526, 24. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se pana Zdeňka, bratra vašeho, a vás o rozdíly dotýče, co jste obojí mně psali a na mne vznesli, tomu jsem

vyrozuměl. A jistě, pane a příteli muoj milý, rád bych mezi vámi bratrskú lásku viděl; než toto vám oznamuji, že o tu všecku věc měl jsem radu v soudu zemském, a poněvadž jeden z vás to na druhého vzkládáte, jakoby druhým v tom scházeti mělo: ale aby v tom žádnému z vás skrze taková obzvláštní oznamování nic se neukrátilo, pokládám vám toho den, abyšte přede mnú a úřadem mým na hradě Pražském v pondělí po sv. Václava přenesení najprvé příští [5. března] v XVIIItú hodinu stáli a registra k rozdílu potřebná z sebú měli. I vyslyše vás z obú stran, chci se v tom, pokudž mi bude náležeti, spravedlivě zachovati. A panu Zdeňkovi, bratru vašemu, pane a příteli muoj milý, o též jsem psal. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi ɔc, přieteli mému milému.

412.

Janu Špetlovi z Janovic v příčině narovnání s Petrem z Adršpachu a paní Smiřickou.

Na hradě Pražském 1526, 24. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali o pana Petra Adršpacha, což se nějakého Okáče z Hradce dotýče: i v pravdě neznám toho, abych té věci mohl bez povolení strany druhé odložiti, a protož v čem vaši žádost naplniti z hodné příčiny nemohl bych, té jsem naděje, že v tom obtížnosti míti nebudete. Což se pak paní Smiřické a vás, aneb poddaných vašich, dotýče: i chci o to mezi vámi rád jednati, tak jakž prvé v tom s obú stran muoj úmysl znáte, a ta věc také muože při tom státi až do pondělieho od tohoto příštieho do téhodne [5. března], totižto ten pondělí, že bych to slyšeti chtěl a o ty věci jednati po sv. Václava přenešení najprvé příští, aneb, dáli pán Buoh, potom na zajtří v uoterý, jakož také paní Smiřické poručil jsem o té věci oznámiti. A rád bych tomu byl, abyšte spolu v dobrém přátelstvie a sousedstvie byli. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězí ɔc, příteli mému milému.

413.

Jiříkovi z Dražovic, purkrabímu na Rožmitále, aby z Prahy poslané jízdné koně i pacholky opatroval.

Na hradě Pražském 1526, 25. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Teď posélám něco koní jiezdných odsud z Prahy, i již jich tu nech na Rožmitále až do mého dalšieho oznámení, a opatruj je obrokem podle slušnosti i také ty pacholky ztravú, kteříž při těch koniech zuostanou; a dohledaj k nim, aby ti pacholci koní pilni byli a řádně se zachovávali. Dán na hradě Pražském v neděli po svatém Matěji, apoštolu božiem, léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

414.

Janovi z Vitence, hejtmanu na Horách Matky boží, aby lidé v městečku na hotově byli.

Na hradě Pražském 1526, 25. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Jsú některé toho příčiny, ježto mi se zdá za potřebné, abych opatrnost zachoval, kdež to píši purkrabí na Velhartice, aby při zámku pilnost byla i také při lidech hotovost. I rozkaž též v městečku pro zámek i pro jinú věc, když by bylo toho potřebí, aby na hotově byli. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

415.

Jiříku Peřinovi z Maličína, purkrabímu na Velharticích, aby zámek bedlivě opatroval, a lidé pod úřadem jeho aby pro potřebu na hotově byli.

Na hradě Pražském 1526, 25. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Věz, že jsem toho některé příčiny poznal, že jest mi toho potřebí, aby při svých zámcích opatrnost měl: pak ač té jsem naděje, že tu na Velharticích slušnú opatrnost zachovávᚠ, i tak předse čiň; a na zámek ať se žádní zvláštní lidé nepouštějí, a také ať se dobře ponocuje; a lidem pod úřadem tvým rozkaž, ať jsú zbrojně na hotově pro potřebu zámku i z jiných příčin, když by bylo toho potřebí, aby se hotovi najíti dali tu a v tom místě, kdež by jim oznámil. A věz, že Sušičtí zde na hradě Pražském dodali mi listu, dávajíce na mé psaní odpověď, a jest k tomu podobna, což se řemesel dotýče, jakú mi odpověď Klatovští dali; pak již toho nyní do některého času chci tak ponechati, neb jaký v tom bude skutek zachován, snad se tomu brzo porozumí. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, Jiřiekovi Vopitovi, jinak Peřinovi, z Maličína, purkrabí na Velharticích, mému milému.

416.

Synu Adamovi Lvovi z Rožmitála, jaké jest mu opatrnosti zapotřebí, i při zámku na Blatné, pro zradu Jindřicha z Rožmberka ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 25. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú a s syny svými. Za to mám, žeť jest ode mne psaní dodáno, kteréžť jsem učinil z Příbramě o některých věcech, oznamuje, což se pana Jindřicha z Rozmberka dotýče. Také vzkázalť sem něco po purkrabí Blatenském, jaké jest opatrnosti potřebí tobě pro tvú osobu, i také tu na Blatné při zámku, ježtoť to všecko šíře oznámiti má. A teď posélám zase některé služebníky a dvoje vozníky; a na Rožmitál také jsem něco jiezdných koní poslal, poněvadž tam také něco obrokuov jest, pro snadší útratu.

Posélámť tuto přípis listu, co mi král JMt ráčil psáti, kterýžto list jest mi přinesen tento pátek minulý [23. února], a při tomť také posélám přípis, co jest mi od jednoho psáno; ježto z toho porozumíš, že jest nám opatrnosti potřebí, a najvíce pro zradu pana Jindřicha z Rozmberka, kteréž jest na listech obranních potvrdil, kterakž jsem o tom z Příbramě šíře napsal, kterak jest se i k holomku od úřadu purkrabského i také ku puovodóm pana Krystofora z Švamberka zachoval. Ježto také tito služebníci naši mohoňť o tom něco pověděti, co jsú od toho holomka slyšeli. Než kteréžť tuto přípisy posélám, o tom netřeba nyní mnoho oznamovati, než purkrabí starému muožeš to přečísti. A král JMt, pán náš, jest ctný král, než pletichá̌ři ti ještě svého šibalstva přestati nechtějí, leč snad mušeti budou.

Co píši hajtmanu na Velhartice i také purkrabí, kaž jim to poslati, a o to jest, aby se při zámku opatrně měli, a lidé aby na hotově byli, jakož na sboží Blatenské též rozkaž učiniti. Nyní, jsa jinými věcmi zaneprázdněn, o jinýchť věcech nepíši, než posélám na voze sud vína obecnieho, a zde jeho na hradě Pražském také již mnoho nemám, než chci psáti do Litoměřic, aby mi jeho něco nakúpili, ježto také z toho chci něco na Blatnú poslati; a na tom voze, na kterémžť posélám víno, pošli mi zase některé věci tuto na ceduli sepsané. A když vozníci den celý na Blatné odpočinú Valeškovi, tehdy budeš jeho moci zase ke mně poslati s vozem a s těmi věcmi na ceduli jmenovanými. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

417.

Žádá purkmistra a radu města Mostu, aby obstavené lidi prelátův kostela Pražského propustili.

Na hradě Pražském 1526, 26. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Vznesli jsú na mne páni preláti kostela Pražského, kterak by u vás lidé jejich z Kozlé obstaveni byli, snad od urozeného vladyky Kunše z Tloskova; ježto jim se zdá podle privilejí jejich, že jest se jim ta věc státi neměla, však o to že se podávají před kníže JMt, jakožto najvyššieho hajtmana krále JMti tohoto královstvie ɔc, anebo přede mne, jestliže by co jejich lidé byli povinni, že by z toho právi býti a od nich spravedlivě učiniti chtěli. I poněvadž JMt kníže místo JMKské, pána našeho milostivého, v tomto královstvie držeti ráčí a mně na tento čas poručeno jest, a také znáti muožete, což k opatrování k úřadu mému náleží: žádám vás, že ty lidi obstavené rozkážete z toho stavuňku svobodně propustiti; a jestliže kto bude chtíti ty lidi pánuov prelátuov z čeho viniti před knížetem JMtí, aneb přede mnú, o knížeti JMti nepochybuji a sám také toho jsem úmyslu, jakž v jiném též i v tom chci se spravedlivě zachovati, aby

se žádné straně a žádnému z nich, pokudž se za spravedlivé uzná, nic neukrátilo. I té jsem k vám naděje, že se tak zachováte a učiníte. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. Matěji, apoštolu božiem, léta ɔc XXVI°.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Mostu, přátelóm mým dobrým.

418.

Oznamuje městům království Českého na čem se byl znamenitý počet lidí ze všech stavů při soudu zemském snesl, aby pro výstupky od některých páchané ku králi s žádostí o položení sněmu posláno bylo, i žádá je, aby za tou příčinou vyslané své do Prahy vypravila.

Na hradě Pražském 1526, 27. února. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Oznamuji vám, že při tomto nynějším soudu zemským zde na hradě Pražském, ježto se znamenitý počet lidí ze všech stavuov tohoto královstvie sjel, bylo jest to s pilností rozvažováno, jací se vajstupkové od některých proti králi JMti, pánu našemu milostivému, a proti řádu a právu tohoto královstvie před se berou, ježto skrze to, kdyby takové věci brzo opatřeny nebyly, mohl by pád na toto královstvie přijíti. I na tom jsme zuostali v znamenitém počtu, abychme k JMKské o takové potřeby v brzkém času poslali, a JMKské za opatření prosili, i také za pomoc podle JMKské povinnosti náležité, i také aby JMKská ráčil brzo sněm obecní tohoto královstvie položiti. Nebo to jest svoleno, aby z pánuov, z rytířstva o to k JMKské některá osoba poslána byla, kdežto také páni Pražané k tomu jsú se slušně přimlúvali, nežli že bez vás jiných měst tohoto královstvie Českého nezdá se jim na to konečné odpovědi dáti. A při tom také mluveno jest od pánuov Horníkuov a od některých, kteříž z měst zde jsú, že o tom nevědúce, proč k JMKské poslati chceme, žádného poručení od svých starších nemají, než kdyby měli, že spolu podle pánuov Pražan chtěli by se k tomu přimlúvati jakožto stav jeden ɔc. Protož aby v tom JMKské a obecní dobré tohoto královstvie obmeškáno nebylo, poněvadž kníže Karel JMt při svém odjezdu z tohoto královstvie ráčil jest mi na místě úřadu svého poručiti, žádám vás, že do Prahy některé z sebe o takové již dotčené potřeby s mocí pošlete, aby ve čtvrtek na středopostí [8. března] do Prahy přijedúce, potom na zajtří v pátek na hrad se Pražský ke mně sešli, a tu ty všecky věci potře[bné] chci, dáli pán Buoh, těm, kteréž pošlete, [oznámiti], jakož jiným městóm o též píši. I té jsem naděje, že toho neobmeškáte pro JMKské i tohoto královstvie dobré. Dán na hradě Pražském v uoterý po svatém Matěji, apoštolu božiem, léta ɔc XXVI°.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Plzně, přátelóm mým dobrým.

Též psáno Klatovským, Stříebrským, Domažlickým, Sušickým, Žateckým, Mostským, Kadanským, Lounským, Slanským, Litoměřickým, Oustským, Mělnickým, Nymburským, Hradeckým, Dvorským, Jaromirským, Polickým, Chrudímským, Čáslavským, Kouřímským, Českého Brodu, Nového Kolína nad Labem, Táborským, Budějovic Českých, Vodňanským, Píseckým, Berúnským, Majta Vysokého.

419.

Janu Peřinovi z Maličína, aby v příčině narovnání s bratrem Petrem postavil se dne 6. března na hradě Pražském.

Na hradě Pražském 1526, 1. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznámil jest mi Petr, bratr tvuoj, ač mezi sebú dckami o něco urovnání máte, ale ještě o některé věci, kteréž se snad desk nedotýčí, že mezi vámi konce není: i poněvadž otci vašemu i vám přál bych dobrého a mezi vámi bratřími nerad bych ruoznice viděl, i žádám tebe, buď zde na hradě Pražském v uoterý najprve příští [6. března]; kdežto chci se k tomu, dá-li pán Buoh, přičiniti, abych mohl to, oč ještě mezi vámi konce není, k slušnému srovnání, pokudž by za spravedlivé bylo, přivésti. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po svatém Matěji, apoštolu božiem, léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Janovi Peřinovi z Maličína, příteli milému.

420.

Purkmistru a radě města Žatce, aby rychtáře z Milčevsi, jenž židu Chrtovi glejt zrušil, na rukojmích dodrželi až do navrácení knížete Karla Minsterberského, a týž rychtář aby dluh židovi zaplatil.

Na hradě Pražském 1526, 1. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Vznesl jest na mne Žalman žid, příjmiem Chrth, poddaný muoj, kterak by jemu glejt knížete JMti od nějakého člověka Pechancova, jménem Břežáka, rychtáře z Milčevsi, zrušen [byl],*) kteréhož jste snad, tak jakž týž [žid] spravuje, u vazbu svú vzali. [I] jest má žádost, abyšte téhož Břežáka, na dostatečné rukojmě dadúce, tak opatřili, aby na těch rukojmiech dodržán byl až do příjezdu knížete JMti a navrácení do tohoto královstvie. A když JMti taková věc oznámena budę, tehdy nepochybuji, že vám od JMti bude oznámeno, kterak se v tom dále budete míti zachovati. A což se dotýče nějakého dluhu, kdež ten člověk podle přísudku vašeho, jakožto vrchnieho práva, témuž židu dosti by učiniti měl, za to vás žádám, že toho člověka k tomu mieti budete, aby tomu židu podle přísudku vašeho, pokudž jest za spravedlivé, platce byl bez zvláštniech odtahuov. Odpovědi žádám. Dat. ut supra.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Žatce, přátelóm mým dobrým.

421.

Purkmistru a radě města Teplé, aby sestra Kašpara Hegla s dítětěm dědictví po manželi užiti mohla.

Na hradě Pražském 1526, 1. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Služba má, opatrní Teplští milí! Dodána jest mi suplikací od Kašpara Hoegle

*) Zvetšelé.

z Preseth [sic], kterúž vám tuto v tomto listu zavřenú posélám, ježto budete moci tomu porozuměti. I žádám vás i napomínám, že tu věc spravedlivě opatříte, aby se téhož Kašpara sestře a dítěti jejímu žádné ukrácení nestalo; neb kdež on v té suplikací dotýká, že ten, kterýž měl jeho sestru, učinil kšaft prvé nežli dědice měl, a že by proti tomu dědici, kterak jsem tomu vyrozuměl, chtěl toho ten užiti, komuž kšaft svědčí: i muožete znáti, žeť se to za věc svěřenú pokládá, ktož kšaft dělá a někomu něco odkazuje, a potom dědice má, pak aby tudy dědic měl přijíti o nápad a statek otce svého, nezdá mi se podobné, a také toho neznám, aby bylo za spravedlivé. I věřím vám, že to tak opatříte, aby dědic i s mateří svú spravedlivosti své užiti mohli. Dat. ut supra.

Opatrným purkmistru a radě města Teplé, mně milým.

422.

Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabímu na Ploskovicích, aby několik polouvozí vína pro obecné pití nakoupil.

Na hradě Pražském 1526, 1. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se obilé, kteréž by mi se na hrad Pražský od tebe poslati mělo, dotýče: i věz, že jsem zdejšiemu úředníku poručil, aby odsud k tobě po ně poslal, jakož za to mám, že tím meškati nebudete, neb to znám, kdyby měl ty odtud vozníky z Ploskovic všecko dáti voziti, že by to s obtížností přišlo. Jakož jsi mi také psal, že něco peněz máš: i toto věz, že vína potřebuji, a slyšel jsem, že v Litoměřicích jsú vína na tento čas laciná, i kup mi VI polúvozí vína pro obecní pití, ježto by bylo polúvozí jedno po IIII ſſ᷈ anebo okolo Vti ſſ᷈ míšenských, a pošli mi je na hrad Pražský, zednaje formany; a zaplať od toho i za ta vína z těch peněz, kteréž máš, neb se snad laciněji za hotové kúpiti muože. A kdyby se ta vína vezla, snad bude lépe, aby hned z Litoměřic k Budyni jeli, nežli by se u Rúdnice přes vodu voziti měli. A zdá mi se z některých příčin pro některé potřeby, aby ke mně na hrad Pražský přijel o středopostí. A co přes to peněz míti budeš, mimo to, zač vína koupíš, že by ty peníze z sebú přinesl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabí na Ploskovicích, mému milému.

Toto také věz, že jest mi praveno, že by na Žitenicích čtyři polúvozí vína na prodaj bylo, dosti spuosobného k obecnému pití pro služebníky mé, a že by jeden sud okolo Vti ſſ᷈ míš. přijíti mohl: i jestliže by za to stály, muožeš je kúpiti, a ostatek v Litoměřicích, jakžť píši. A poněvadž cesty sú se na ten čas pohoršily, i jestliže by formané pro zlú cestu byli drazí, tehdy muožeš těch vín mně poslániem prodliti, až by se cesta poopravila; a proto, máš-li k tomu prázdnost, muožeš ke mně o středopostí přijeti, a také nyní proto pro obilé neposélám, až by zase lepší cesta s vozy byla.

423.

Oznamuje a žádá veřejným listem, aby obyvatelé království Českého Janem Stachem uzdářem se ujistili.

Na hradě Pražském 1526, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Oznamuji tímto listem všem, že jest na mne vzneseno, kterak by Jan Stach, uzdář, nějakými neslušnými věcmi vuokol šel i s tovaryši svými, i někteří pomocníci jeho. I žádám vás všech vuobec, i každého zvláštně, z obyvateluov tohoto královstvie Českého, a napomínám, kdež by on jmenovaný Stach uzdář přistižen aneb nalezen byl, že se jím dostatečně ujistíte, též také jeho pomocníky anebo thovaryši, kdež by přistiženi byli, a kterak v tom dále budete se míti zachovati, to vám také brzo psaniem mým oznámeno bude. I té jsem k vám naděje, že se tak podle tohoto mého psaní každý z vás zachová, neb jestliže by kto jináče učinil a co na něho skrze to podle řádu a práva přišlo, sám by sebú vinen byl. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Václava přenesení léta ɔc XXVI°.

424.

Jiřímu z Šternberka, aby se Janem Stachem, jenž prý na jeho gruntech se zdržuje, ujistil.

Na hradě Pražském 1526, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Oznamuji vám, že jest na mne vzneseno, kterak by Jan Stach, uzdář, nějakými neslušnými věcmi vuokol šel, a že skrze to snad raněný někde na gruntiech vašich jest, ač té naděje jsem, že bez vaší vuole; i jestliže by on kde na vašich gruntiech byl přistižen, žádám vás, že se jím dostatečně ujistíte podle práva a zřízení zemského, a rozkážete se ujistiti též i jeho thovaryši aneb pomocníky, jestliže by tu kde přistiženi byli, kdežto šíře tomu, za to mám, budete moci od ukazatele tohoto listu vyrozuměti. A protož mimo to nezdá mi se potřebí o tom šíře nyní vypisovati. A jestliže by se on jakým glejtem zastierati chtěl: i ten má jeho toliko užiti, ktož jej zachovává, než ktož by jeho nezachoval, ten by sám sebú vinen byl; a ktož neslušné věci činí, tak jakž o něm zprávu mám, tehdy se tím ani jiným, což by v tom učinil neslušného, zastierati nemuože. A protož, pane a přieteli muoj milý, té jsem naděje, že se tak zachováte, jakž tuto píši. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jiřiemu z Šternberka a na Konopišti, panu příteli mému milému.

425.

Paní Kateřině z Kolovrat, že ji brzy jako svou sestru chce navštíviti.

Na hradě Pražském 1526, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byl bych rád k vám dnes [dolů] do města

sjel, než příliš jsem ještě rozličnými věcmi zaneprázdněn. I prosím vás, neračte mi za zlé míti, než chci k vám buohdá brzo doluov sjeti a vás jako svú milú paní sestru navštieviti. A všemohúcí pán Buoh rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

426.

Sestře své paní Beatr. z Kolovrat, že jednání mezi ní a nejvyšším sudím brzy vyřídí.

Na hradě Pražském 1526, 2. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Což se toho jednání mezi vámi se panem sudiem najvyššiem*) dotýče i také dětí vašich: rád bych s pravú věrú mezi vámi o to dnes jednal, ale tyto dny příliš jsem zaneprázdněn, i dnes a zítra, znám to, že malé odpočinutí míti budu. Než za toto vás prosím, račte míti strpení až do neděle, a tu, dá-li pán Buoh, chci rád jednati, počna hned po obědě v neděli až do noci, jestliže bude potřebí; neb jistě račte věděti, co by bylo vašeho dobrého, že bych vám toho rád přál. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

Urozená paní, paní sestra má milá! Oč jste mi ráčily psáti, tomu sem porozuměl, a pokudž rozumiem, jistě rád tak s vaší volí jednati chci, což by slušného býti mohlo ꝛc. Než v pravdě dnes jednati toho nemohu, neb tepruva máme jísti, a potom se mají páni ke mně sjíti, ježto spolu, za to mám, dobře na noc, jednajíce pilné věci, býti mušíme, a bohdá zejtra velmi mnoho jest také jednati; než bohdá v neděli chci se k vašim věcem, má milá paní sestra, jakž budu moci, uprázdniti. A rač vám pán Buoh dobrú noc dáti. Dán v pátek ꝛc.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém, paní sestře mé milé.

427.

Petrovi z Žirotína, že se o to stará, aby synu jeho Přemkovi za manželku dána byla sestra Ladislava Berky Dubského; oznamuje, že Zdeňku Kostkovi zamluvena jest k stavu manželskému dcera Jiříka z Šelnberka ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Byšte zdravi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, i také při tom co jest mi ráčil psáti pan biskup Olomúcký i také někteří páni a přátelé vaši, což se pana Přemka syna vašeho a sestry pana Ladislava Dubského dotýče, aby jemu k stavu manželskému dána byla: tomu všemu jsem porozuměl,

*) Zdislav Berka z Dubé.

i také o tom jsem s pilností se panem Zdislavem Dubským, najvyššiem sudiem královstvie Českého, ujcem mým, mluvil, ježto v tom bych jistě, pokud bych prospěti mohl, rád vaši žádost naplnil. Nebo, pane a příteli muoj milý, poněvadž s vámi i se pány bratry a přátely vašimi, s kterýmiž známost mám, v dobrém přátelstvie jsem, toho jsem úmyslu, že bych rád ty příčiny obmýšlel, aby se to přátelstvie mezi námi s obú stran radši rozmnožovalo, nežli by se v čem umenšovati mělo. A teď vám posélám list, kterýž panu Ladislavovi Dubskému psal jsem, žádost svú na téhož pána vzkládaje, aby panna šlechtična sestra jeho byla dána k stavu manželskému panu Přemkovi, synu vašemu, kdežto také i list při tom posélám k němu ku panu Ladislavovi o túž věc od pana Zdislava Dubského, najvyššieho sudieho královstvie Českého; neb od téhož pána to jsem seznal, že jest při něm ta vuole, aby vám se a pánóm přátelóm vašim dobrým přátelstviem zachoval. I pane a přieteli muoj milý! Když se vám bude zdáti, muožete od nás ta psaní ku panu Ladislavovi Dubskému poslati, a bude-li toho další potřeba a mně oznámíte, pokudž jedné slušně mohu, rád pro vás a pro pana Přemka, syna vašeho, v tom učiniem. Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Václava přenesení léta ͻc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Žirotína a na Šumburce, panu příteli mému milému.

Také jakož jste mi, pane a příteli muoj milý, psali, zmínku činíce o panu Zdeňkovi Kostkovi a o panu Václavovi Hugvicovi ͻc: i již jest panu Zdeňkovi Kostkovi zamluvena k stavu manželskému dcera pana Jiřieka z Šelnberka, strýce mého, ježto skrze to snad také přátelství s námi držeti bude. A pan Václav skrze dobré paměti pana Hynka Hugvice v jakém se mnú přátelství [jest], za to mám, že jest vám to vědomo, než na tomť največší grunt přátelstvie záleží, kteříž skutky přátelské pro sebe činí. A tohoto vašeho posla byl bych rád prvé vypravil, než na tento čas máme zde na hradě Pražském mnohá jednání a zaneprázdnění, netoliko při soudu zemském, kterýž držíme, ale také i při některých jiných věcech pilných a tomuto královstvie Českému znamenitě duoležitých.

428.

Přimlouvá se k Ladislavu Berkovi z Dubé, aby synu Petra z Žirotína, panu Přemkovi, sestra jeho k stavu manželskému dána byla.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych vám věrně přál. Ač pane ujče muoj milý známosti s vámi žádné zvláštní nemám, ale poněvadž jest mezi rodem vaším a mnú přirozené přátelstvie, a také se panem otcem vaším, dobré paměti, v dobrém jsem přátelstvie byl, také té jsem vuole a úmyslu k vám dobrá přátelstvie zachovávati

a časem svým i v známost další s vámi jako s přirozeným přítelem vjíti. Při tom, pane ujče muoj milý, toto vám oznamuji, že jsa žádán k vám za přímluvu, že by pan Petr z Žirotína chtěl s vámi v přátelstvie skrze syna svého pana Přemka vstúpiti: prosím vás, poněvadž s ním a s jejich přátely jsem v dobrém přátelstvie, že k stavu manželskému pannu sestru svú jemu panu Přemkovi dáte a s nimi v přátelstvie vejdete, poněvadž páni z Žirotína mohou se vám a vy jim, i s obú stran páni a přátelé vaši, v přátelstvie hoditi. Neb ač znám to, že takovú žádost, kterúž na vás vzkládám, bylo by slušněji osobně to nežli psaním učiniti, než v pravdě, pane ujče muoj milý, jest mi na tento čas potřebí daleko od úřadu mého neodjiežděti; a protož té jsem k vám naděje, že mi v tom za zlé míti nebudete, a tuto mú žádost že k sobě přátelsky přijmete. Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Václava přenesením léta ͻc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Ladislavovi Berkovi z Dubé a na Šternberce, panu ujci mému milému.

429.

Synu Adamovi z Rožmitála o soudu zemském, kníže Karel z Minsterberka že brzy z Uher se navrátí; v příčině pychu Jindřicha z Rožmberka že ku králi osobní poselství vypraveno nebude, než toliko psaním se oznámí ͻc.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, abyšte se dobře měl a zdráv byl i se všemi svými. Teď zase vozníky posélám, a což se dřieví k stavení dotýče, zdá mi se, aby jeho ještě dal něco svézti, jestliže budu co chtíti více na těch nových zdech dělati, nežli jsem prvé před sebú měl; i také pro marštal novú, aby se ve dvoře udělala pro jiezdné koně, jakož také purkrabí to jsem prvé oznámil. Kteréž jsi mi věci poslal, to jest mi přivezeno, a měj také paměť na Václava Trčku, kdyžby byla sem jaká fuora, aby se jemu ti kapři uzení poslali, kteréž jsem jemu dal.

Zdeť ještě súd zemský držíme, než puohonných pří těch jsme již odložili až do suchých dní letničních; než jiné pře, za to mám, že ještě súditi budeme, až blízko k středopostí. Jakž jsem do Prahy na tento čas přijel, ještě od knížete žádného psaní nemám, než psal mi doctor Václav, kdež jest dat. v listě první v neděli v puostě [18. února], a ještě knieže v Budíně byl; než pravil mi pan Kundrat Krajieř, že má psaní od pana Jana z Wartmberka, a že se naděje, že brzo po středopostí doma bude. I za to mám, že již také kníže svým příjezdem prodlévati neráčí. Myť jsme byli na tom, abychme k králi JMti pana sudieho zemského a pana písaře poslali o sněm, jakož jsme o to prvé psali, a při tom aby se JMKské oznámilo o tomto nynějším účinku pana Jindřicha z Rozmberka: než již, za to mám, že osobnieho poselstvie z některých příčin nyní neučiníme, než toliko že psáti budeme. Také byl jest poslán holomek od úřadu purkrabského s puovodem od pana Holického také

o tu věc, což se pana Jindřicha z Rozmberka dotýče: ale když o první příhodě zvěděli, tehdy se zase vrátili, a velmi sobě lidé to obtěžují toho pána z Rozmberka předsevzetí i [. . .],*) rozumiem, někteří, kteříž [pr]ve k němu náchylnost měli. Věz, že pan Vojtěch z Pernšteina již odsud domuov jel, a umřel jemu syn, dnes týden, ježto toho jemu nepřeji. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc, synu mému milému.

Což se hotovosti našich lidí a poddaných dotýče: tu sluší předse zachovati, a za to mám, že naši přátelé, o kteréžs mi psal, i jiní, kteříž s námi v přátelstvie jsú, též učiní i s poddanými svými. Konečně jsem srozuměl, že krále pána našeho a krále Polského JJMtí nebude sjezd tento puost. I neznaje potřeby, proč bych se měl zde zvláštně meškati, toho jsem úmyslu, buohdá brzo po svatém Řehoři na Blatnú jeti; než toho nesluší mnoho hlásiti.

430.

Zdeňkovi Trčkovi z Lípy, že bude stání v příčině narovnání s bratrem jeho Mikulášem; aby uvězněné tři vladyky propustil ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož tento pondělí měli byšte zde na hradě Pražském přede mnú a úřadem mým se panem Mikulášem, bratrem vaším, státi: i jest již zde pan Mikuláš bratr váš, než slyšeti, že byšte vy býti neměli, ježto jsem tomu nerad; nebo kterak jsem vám prvé psal aneb k tomu nápodobně, že bych radši mezi vámi přátelské a bratrské srovnání viděl, i k tomu se, pokudž by vaše s obú stran vuole byla, přičiniti chtěl, nežli by jaká jiná věc, kterážby k dobrému přátelství nenáležela, mezi vámi se rozmnožovati měla. Než poněvadž na to odpovědi nemám, a ta se věc již přiblížila k stání, totiž, jakž napřed dotčeno jest, tento pondělí podle obeslání mého, již toho muším při tom nechati, což za řád a za právo jest, při tom svú povinnost také zachovaje, pokudž jest za spravedlivé. A v tom také, pane a příteli muoj milý, dnes jest mne došlo, kterak byšte [. . . . .] vsázeti dali urozené vladyky pana Břízského, pana Mikuláše Othmara a pana Čejku, kterážto věc jest mi s podiveniem, kdyby tak bylo. A jestliže jest, žádám vás, že je hned svobodné pustiti rozkážete, neb bych vám toho nepřál, aby skrze to jaká na vás těžkost měla přijíti; neb té naděje jsem, že to znáte, kterak se k sobě jedni k druhým v tomto královstvie, jsúce pod řádem a právem, jedni na druhé nesahajíce, zachovati máme. Neb vám toto jistě psaní dobrým úmyslem a z náležitosti úřadu mého činiem, nechtěje toho ničehož rád viděti, což by se nemělo s řádem a právem srovnati. A po-

*) Zvetšelé.

nėvadž jsem vás znal, pane a příteli muoj milý, že při dobrém stojíte, což by k dobrému pokoji podle práva bylo, také ještě té naděje jsem, že vás k tomu nic nepřivede, což by tomu na odpor býti mělo. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v sobotu před přenesení sv. Václava léta ꝛc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdenkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ꝛc, příteli mému milému.

Za to mám, že jest vám již to oznámeno, že by nějaká pokuta, jakž hlas puštěn, na vás u krále JMti, pána našeho milostivého, vyprošena byla, ježto pán Buoh rač vás toho uchovati, aby se mělo co k tomu podobného při vás ukázati. A přál bych vám jistě toho rád, aby ty příčiny k tomu se nedávaly, čím by vás snad u JMKské i u dobrých přátel ošklivíti měli; než toť jsem mluvil, když jsem o tom uslyšel, že tomu nevěřím, byšte co toho před se bráti měli, aby slušně mohly jaké pokuty na vás aneb na statku vašem vyprošovati.

431.

Vilému Kfeléři z Zakšova, hejtmanu na Tachově, aby nějaký člověk z Humpolce, jenž v plat k oltáři povinný vkročil, takový plat pustil.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Oznamujiť, že jsú na mne vznesli někteří Tachovští a při tom páni preláti kostela Pražského, že by nějaký Vamzeyle v Humpolci, pod úřadem tvým, v nějaký plat vkročil, kterýžby se k některému oltáři dávati měl, ježto se naději, že toho budeš šíře spraven. I žádám tebe, že toho jistého k tomu míti budeš, aby ten plat k tomu oltáři pustil a potomních překážek v tom nečinil. I věřímť, že to opatříš podle spravedlivosti bez prodlévání. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Vilémovi Kfeléři z Zakšova a v Starém Sedlišti, hajtmanu na Tachově, příteli milému.

(Další dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála viz v díle IX.)

D. XIV.

POSELSTVÍ KRÁLE JIŘÍHO DO ŘÍMA K PAPEŽI

roku 1462.

Vydává **Adolf Patera.**

Jak z dějin českých známo, vypravil král Jiří 1462. roku zvláštní poselstvo do Říma k papeži Piu II., jež bylo zmocněno učiniti papeži slib poslušenství tím spůsobem, jak měli obyčej jiní králové čeští, předchůdci krále Jiřího, a jednati zvláště o stvrzení kompaktát, proti kterým tehdáž brojeno bylo. Posly českými byli: kancléř Prokop z Rabšteina, znající se vždy ke straně pod jednou, p. Zdeněk Kostka z Postupic, jeden z předních šlechticů strany pod obojí a krále Jiřího důvěrník, pak dva mistři učení Pražského: Václav Vrbenský, děkan u sv. Apolináře v Praze, a Václav Koranda; k nim se v Římě přidružil Antonín Marini, jenž tam právě meškal. Poslové vypravili se z Prahy dne 14. ledna 1462, a jeli přes Vídeň, kdež se k nim připojil císařův plnomocník, Wolfgang Forchtenauer, aby jich žádosti u papežské stolice podporoval. Do Říma dorazilo poselstvo dne 10. března, a nedosáhnuvši účelu své výpravy, vydalo se již 3. dubna na zpáteční cestu do vlasti; přijelo do Prahy asi 12. května za nepřítomnosti krále Jiřího, který v tu dobu nalézal se na cestě ke sjezdu Hlohovskému. Dne 12. srpna 1462. podali k rozkazu královu poslové na sněmě v Praze zprávu o výsledku své cesty, vypravujíce vše a čtouce dílem zprávu o tom sepsanou od mistra Václava Korandy.

Zpráva tato zachovala se nám v následujících dosud známých rukopisech:

1. V papírovém rukopise v malé 8ce kapitulní knihovny v Praze (O. 74.) na l. 79a—118b, psaná písmem drobným, dosti pěkným, asi v letech 1478—1485, s titulem: Tractatus ambasiate Boemorum ad papam Pium.
2. V papírovém rukopise v malém 4ci archivu knížecího v Třeboni (A. 15) na l. 289a až 304a, psaná taktéž písmem drobným asi v letech 1466—1483. Tento rukopis patříval známému přepisovači a sběrateli latinských a českých rukopisů, Oldřichu Kříži z Telče, jenž vlastnoručně připsal na začátku poselství (po straně): „Koranda descripsit omnem legationem et que facta sunt, retorquens ad suam sectam multa. 1462 In bohemico scripsit, utile fuisset vel foret, si in latino transscriberetur.“

3. V rukopise papírovém v malém 4[ci] knihovny kláštera křížovnického v Praze (XXII. A. 1) na l. 32[b]—54[a], psaná asi na počátku XVI. století (1509—1510) písmem dosti pěkným, s tímto názvem: „Tuto se pokládá běh a poselstvie, kteréž král a královstvie učinili ku papeži leta M°CCCC°LXII v postě." Rukopis tento patříval kdysi J. Beckovskému, jest nyní velice potrhán a rozpadává se.

4. V rukopise papírovém v malém 4[ci] archivu zemského v Brně (R. IV. 9) na l. 133[a] až 150[a], psaná písmem dosti pěkným asi ke konci XV. aneb na počátku XVI. století (1490—1512). Rukopis tento nalézal se dříve v královské knihovně v Štokholmě, z něhož byla zpráva o poselství přepsána pro knihovnu Musea království Českého v Praze, kde se chová dosud (3. G. 28), a byla z něho otištěna ve Výboře z literatury české, díl II. 1868 sloup. 663—714.

Srovnavše tyto čtyři rukopisy, shledali jsme, že rukopis kapitulní vyniká nejen úplností, než i některými jinými zvláštnostmi nad ostatní, ačkoliv i on místy přepisovačem jest pokažen; kterážto však místa možno lehce opraviti a doplniti dle ostatních tří rukopisů. Proto tedy otiskujeme zcela věrně zde rukopis kapitulní pravopisem novým, opatřivše text pouze interpunkcí a zachovavše při tom všechny zvláštnosti jeho, jako ku př. vyskytující se ztažené *ý* za *aj* atd. Různá čtení z ostatních tří rukopisů podáváme pod čarou, užívajíce při tom následujících skratků: *T* pro Třeboňský rukopis, *K* = Křížovnický a *B* = nyní Brněnský.

V dodatcích otiskujeme jazykem latinským:

1. *Řeč* plnomocníka císařova, *Wolfganga Forchtenauera,* o které jest jen zmínka v našem poselství a která se nám latinsky zachovala v rukopise kláštera Rajhradského z druhé polovice XV. stol. (D/K I. *β*. 1) na listě 229[a].

2. *Řeč Korandovu* v latinském originále z téhož rukopisu na l. 183[a]—184[b].

3. *Odpověď konečnou papežovu,* která se nám nejen v tomtéž rukopise zachovala na l. 229[a]—230[b], než i ve velmi mnohých jiných v Praze, ve Vídni, Mnichově, Lipsku atd.

4. *Conclusiones datae oratoribus regis Bohemiae,* z téhož rukopisu Rajhradského (D/K I. *β*. 1) l. 185[a].

[79[a]] Když sme přijeli do Říma v středu o suchých dnech v postě[1]) [10. března 1462], hned[2]) tu sobotu[3]) poslal jest pan Prokop Rabštýn Fantina biskupa ku panu Zdeňkovi Kostkovi a zkázal[4]) po něm, že papež chce, abychom sama dva přišli toho dne. I stalo se jest. Tu před papeže přišedše[5]), mluvil jest pan Prokop Rabštýn takto: Otče svatý[6]), posláni sme učiniti poslušenstvie a poctivosť[7]) od krále našeho, nýjasnějšieho Jiřího, tak jakož jest obyčej jiným kniežatóm a králóm, a jakož jeho předkové činili sú; to učiniti hotovi sme, když se líbiti bude Vašie Svatosti.

---

[1]) Zatím: leta božieho tisiecieho čtyrstého šedesátého druhého *T, K* a *B.* — [2]) a hned *T.* — [3]) sobotu potom *T, K* a *B.* — [4]) vzkázav *T, K* a *B.* — [5]) k němu přišli i přišedše k němu *T, K* a *B.* — [6]) najsvětější *T, K* a *B.* — [7]) poctivosť a některé prosby na Svatosť Vaši znésti; poslušenství *T, K* a *B.*

Odpověd papežova:[1]) Od vašeho krále neslušie mi přijieti poslušenstvie, tak jako od jiných kniežat a królóv křesťanských; neb královstvie jeho nenie v jednotě s cierkví, jako jiná královstvie, ale odděleno jest v řádiech od nie. A král váš z té roty šibalské a bludné[2]) vyzdvižen jest, a když měl korunován býti, kardinál svatého Angela poslal k němu dva biskupy z Uher: ti jeho korunovati nechtěli, leč by přisáhl[3]) státi pod poslušenstvím cierkve, jako jiný král křesťanský; bludy, kacieřstva a oddělenie v řádiech [79[b]] aby zkazil v svém království a[4]) lid ku poslušenství aby navedl a navrátil. A že jest ještě toho nesplnil, poněvadž ten zlý člověk Rokycan(a) ještě káže lidu přijímati pod dvojí[5]) zpósobú, králová na jeho kázanie chodí, a sám král na den božieho těla, opustiv procesí kostela Pražského na hradě, v procesí bludné a kacieřské Rokycanově[6]) chodil. Protož nám nenie slušné přijieti od něho poslušenstvie, leč to splní, což jest přisáhl, a vy na to učiníte přísahu, že tak bude. Pohleďte[7]), co jest učinil král Ladislav, ještě sa dietětem, když sú dobří a praví křesťané s procesí s božím tělem chodili:[8]) učinil jest před božím tělem velikú poctivosť, jakož na to slušie, poklek[9]) na kolena; ale když jest Rokycan(a[10]) s svými šel[11]), uzřev[12], stál jest, kleknúti nechtě. V tom přistúpiv jeden, řekl jest: Králi, proč neklekneš před božím tělem? Odpověděl: Já před božím tělem rád klekám, ale že je v rukú zlých lidí, neučiním toho. Tento ještě sa v mladých letech, odtrhoval se od těch: ale král váš věku již dospělého, a sa múdrý a opatrný, nedbá, a mohl by, by chtěl, od nich [80] se odtrhnúti, a byl by tiem velmi zveleben, jakož sem jemu to radil, když sme spolu byli v Benešově na sněmě etc.

Pan Prokop Rabštýn a pan Zdeněk Kostka vecešta: Otče nýsvětější, s tiem, s čím[13]) sme posláni, to učiníme rádi a hotovi sme; ale to(ho), co[14]) nám nenie poručeno, učiniti nemóžem.[15])

Papež vece: Dám vám čtyři kardinály, uhoďte s nimi v některaký prostředek, a my, což bude s naší ctí a stolice této, rádi to pro krále i pro královstvie učiníme.

Potom pak v neděli [14. března], přišedše k kardinálovi Nicenskému,[16]) kdežto přijela sta[17]) dva kardinály, jeden svatého Petra a druhý svatého Angela, tu kardinálové kázali sú samým pánóm před se vstúpiti, kdežto kardinál svatého Angela takto[18]) mluvil:

Král váš, ač jest sliby[19]) a přísahy učinil při svém korunování, také potom

---

[1]) Papež odpovědě *T*; P. odpověděl *K* a *B*. — [2]) z toho šibalstva bludného *T*, *K* a *B*. — [3]) přiséhl *T* a *B*. — [4]) a tak *T*, *K* a *B*. — [5]) lid přijímá (*B*) ještě pod obojí *T* a *K*. — [6]) jeho *T*, *K* a *B*. — [7]) hleďte *K*. — [8]) šli *T*. *K*. — [9]) poklekv *T*. poklekl *K*. — [10]) ten Rokycana *T*, *K* a *B*. — [11]) sě přiblížil *T*, *K* a *B*. — [12]) Nadepsáno: *vida;* chybí v *T*, *K* a *B*. — [13]) čímž *K*. — [14]) což *K* a *B*. — [15]) Za tím: a přes to, bychom vczinili, nebylo by platno ani pevno *T*, *K* a *B*. — [16]) Nicenovi *T*, *K* a *B*. — [17]) přijeli k němu *T*. *K*. — [18]) takto k panuom *K*. — [19]) slíbil *T*.

i v Senezi po svém poslu i po listu, těch neplní aniž drží; neb ještě rozdělenie a bludové[1]) vždycky stojie a trvají v jeho království, a těch nedbá zkaziti, netoliko v lidu, ale ani na svém[2]) dvoře, poněvadž chová a trpí u svého dvora [80^b] ty, ježto tak přijímají[3]) pod dvojí zpósobú, a to jest blud.[4]) Chová také kaplany toho šíbalstva a bludu; králová jeho zjevně přijímá, a sám král, kterak přijímá,[5]) v tom se tají,[6]) toho nevieme. Item řekl jest král váš, že ne mečem, ale múdrostí to královstvie chce vyvésti z bludóv a chce je přivésti ku poslušenství: my ještě žádné múdrosti jeho nevidíme. Kterakž tehdy od něho móž přijato býti poslušenstvie, aneb kterak jeho slibóm móž věřeno býti? Protož vy, máte-li moc a rozkázánie, abyšte to k konci přivedli,[7]) položte v ruce nýsvětějšího našeho i v naše ruce[8]) s strany krále i královstvie všecko to, což jest při tom rozdělení, bludech[9]) i odpornostech. A potom bude-li čeho otec svatý žádati na vás,[10]) jest milostivý, jest otec, neoslyšíť[11]) žádostí a proseb synóv svých.

Odpověd Rabštýnova:[12]) Nejsme s jiným[13]) posláni, jediné učiniti poslušenstvie a poctivosť, a také některé prosby vznésti, o nich[14]) pan Zdeněk Kostka s mistry sú svědomějšie nežli já; toť[15]) oni, když tomu čas bude položen, vypravie: ale což se do[81^a]týče poselstvie,[16]) to mně napřed kázáno učiniti. — Potom vyšli sú, a po malé chvilce sám pan Rabštýn vstúpil jest před kardinály, a vyšed od nich, vece ku panu Kostkovi[17]): Kardinálové pravie, že žádným během poslušenstvie nebude přijato, leč prve budú slyšeti[18]) prosby.

V úterý sami páni přijedše[19]) k kardinálovi Nicenovi, dali sú mu list od krále; on poděkoval jest, že král má jeho v své paměti. V tom pan kancléř[20]) mezi jinú řečí mluvil jest takto: Poctivý otče, jakož otec nýsvětější a kardinálové dotýkali,[21]) že pán náš král opovrhá procesí kostela Pražského i chodí za Rokycanú: nechtějte sobě toho tak bráti,[22]) byť on to činil[23]) z potupy, ale někdy bývá tuto a někdy ondeno; anbrž[24]) při větčích svátciech[25]) viece bývá nahoře. A jakož viete, že dvój jest lid v Čechách, a král náš jest pán obého lida, musí oboje snášeti; nebo přidržel-li by se jedné strany a jé nakládal, strach jest, by mu se druhá nezprotivila.

K tomu kardinál vece: Poněvadž sta zmienku udělala,[26]) musímť [81^b] pověděti, hle, co se je dnes stalo. Od mnoho let Francúzové neměli sú útočiště k stolici apoštolské, a již král jich ve všem poddal se, slíbiv všecky ty, ktož by to chtěli zrušiti[27]) aneb proti tomu mluviti, že chce takové tresktati. A máte věděti, že v zemi

---

[1]) bludové a odpornosti ještě *T. K;* oddělenie a bludové *B.* — [2]) v vlastniem *T, K* a *B.* — [3]) příjímajíce *T, K* a *B.* — [4]) ježto to blud jest *T, K* a *B.* — [5]) jest *T.* — [6]) to tajno *T;* to jest tajno *K* a *B.* — [7]) vedli *T, K* a *B.* — [8]) vašeho otce *B.* — [9]) a bludech *K.* — [10]) A potom budete-li čeho žádati, otec svatý *T, K* a *B.* — [11]) neopustiť *T, K* a *B.* — [12]) pánóv *T, K* a *B.* — [13]) s jinými *T.* — [14]) nichžto *T. K;* o nichž *B.* — [15]) tyť *T, K* a *B.* — [16]) za *poslušenstvie,* jak jest v *T, K* a *B.* — [17]) Zdeňkovi *T, K* a *B.* — [18]) slyšány *T K.* a *B* — [19]) opět přijevše *T.* opět *K.* — [20]) Rabštýn *T. K.* — [21]) dotýkají *T.* — [22]) před se bráti *T, K* a *B.* — [23]) učinil *T, K* a *B.* — [24]) ano *T, K* a *B.* — [25]) hodech *T. K.* — [26]) učinili *T, K* a *B.* — rušiti *T, K* a *B.*

Francké[1]) jest jeden a sto biskupóv, opatstvie mnohá[2]) a prelátstvie veliká, a duchovní toho skutka králova nechtěli dopustiti, ale zpět proti tomu sú usilovali; ale[3]) když jest král chtěl, pohleďte,[4]) ačkoli mnoho jest prelátóv a jich pomocníkóv, co se je stalo. Tak také, by váš král chtěl, brzo by muohl uvésti, což by chtěl, a zvláště poněvadž všickni znamenitější, múdřejší, mocnější, také doktorové a lidé velicí učení[5]) sú v jednotě kostela Římského a bludóv těch nedržie v přijímání pod dvojí[6]) zpósobú, ale z oněch, kteříž ty bludy držie v přijímání pod obojí zpósobú, sú lehcí a nevážni a kněží jich neučeni a nevážni.[7]) Viděli ste, jaká se je Franckému králi sláva[8]) stala: i váš král bylť by zveleben, byť též chtěl učiniti a staviti ty bludy [82ª] kacieřské, a těm, kteříž sú té strany, nenakládal. Což pak dotýče se té procesí, váš král netoliko že jest podál, ale by pak bylo za dvě nebo za tři míle, mělť by jeti, nežli za těmi bludnými choditi, jim ku pochvale a ku posilnění.

Ve čtvrtek pak ráno [18. března] páni přijedše[9]) ku patriarchovi, kterýž ochotně je přijal a ctil, mezi jinú řečí pan Rabštýn[10]) mluvil takto: Otče nýsvětější,[11]) račte se přičiniti, abychom slyšenie mohli mieti etc. Item, viete, že v našem království sú dvojí lidé: jedni kteříž prostě stojie v jednotě svaté cierkve,[12]) a druzí nic, a s obojí[13]) strany sú velmi mocni. Máte také věděti, že náš král nýjasnější miení a chce konečně ty k jednotě cierkve svaté přivésti; a bychť nebyl toho jist a docela svědom, nechtěl bych před vámi toho jinak ani směl praviti.

V pátek [19. března] pak, zavolav papež pana Kostky[14]) samého, mluvil k němu mnoho řečí a v tom i toto: Budete-li prositi za podobné věci, staneť se viece; než[15]) prositi budete; pak-li za jiné, svoláme kardinály, bratry naše, a s jich potazem [82ᵇ] a radú, což bude usúzeno,[16]) to vám bude povědieno.[17]) Divím se tomu, že tak velmi[18]) stojíte o ta kompaktáta, ano již sú minula aniž mají moci; neb v nich stojí: toliko těm, kteříž[19]) obyčej měli aneb mají; a takových jest[20]) málo, a jiným nenie dáno. Item praví se v kompaktátiech: když by prosili a žádali, má svátosť dána býti; ale vaši kněží dávají dietkám, kteréž ani sebe zkusiti ani prositi mohú; a poněvadž oni tak mnoho proti kompaktátóm přestupují, v tom[21]) sú kompaktáta zrušena.[22]) A máš věděti, pane Kostko Zdeňku, žeť nejsú dopuštěna jinak, jediné pro tvrdosť jich, jakož jest Mojžíš udělal[23]) Židóm na púšti, aby tiem spieše mohl pokoj v zemi býti, a ten když by uveden byl, aby od takového přijímánie přestali a sjednali se s cierkví. Také by pak které moci byla ta kompaktáta, však jest to v naší moci zdvihnúti je pro něco lepšieho. Item praví se v kompak-

---

[1]) v Francii *T, K* a *B.* — [2]) mnoho *T, K* a *B.* — [3]) a *T, K* a *B.* — [4]) hle pohleďte *K.* — [5]) a učení *K.* — [6]) obojí *T.* — [7]) nevzácni *T, K* a *B.* — [8]) čest *T, K* a *B.* — [9]) přijevše *T.* — [10]) Prokop Rabštýn *T.* — [11]) najpoctivější *T, K* a *B.* — [12]) s cierkví *T, K* a *B.* — [13]) a oboje *B.* — [14]) Zdeňka *T, K* a *B.* — [15]) nežli *T.* — [16]) uloženo *K.* — [17]) odpovědieno *T, K* a *B.* — [18]) tolik *T, K* a *B.* — [19]) ktož *B.* — [20]) již jest *T, K* a *B.* — [21]) k tomu *T.* — [22]) zrušena a nemají dále moci *T, K* a *B.* — [23]) učinil *T, K* a *B.*

tátiech: že jest koncilium mělo moc dáti[1]) kněžím rozdávati, budú-li za to prositi Čechové a toho žádati, ale že sú neprosili ani žádali; pak-li sú prosili, ale [83ᵃ] koncilium toho jest nedopustilo; neb sú proti tomu dekret udělali[2]) a ten sú do Čech poslali, a protož kompaktáta nemají moci.[3])

Biskup jeden, sa při tom, tázal se jest pana Kostky[4]): Pane Zdeňku, to přijímánie u vás držie-li z potřebnosti spasenie, čili toliko, že jim jest dopuštěno[5]) od koncilium?

Pan Zdeněk odpověděl: Někteří sú v Čechách, praviece, že[6]) z potřebnosti, když by toho čas byl a miesto, a že se milostí viece béře pod dvojí[7]) zpósobú, než[8]) pod jednú; a jiní sú, jenž toliko držie to přijímánie z pójčenie koncilium, a[9]) těch jest málo.

Tehdy papež vece: Proti prvniemu sú kompaktáta zjevně, a o druhém bude okázáno, že nic nejsú kompaktáta, aniž mají které moci; a by pak[10]) byla kaké[11]) moci, máte našeho rozkázánie poslušni býti, neb tato stolice má moc složiti a změniti, což bieše ustaveno, jakž se lépe bude viděti[12]) k spasení lidskému.

Pan Kostka[13]) vece: Chtěl bych při tom něco pověděti, jakž[14]) bych chtěl, vymluviti a jako by mělo býti.

Tehdy papež vece: Pověz, však my rozuměti budem.

Pan Kostka[15]) vece: [83ᵇ] Račte miesto dáti kompaktátóm pod tiem během, jakž sú nýprv vydána, a bude-li tak, jakož pravíte, že nic nejsú, okázáno, Čechové praviece, že moc mají, braňte toho. A to pozná-li[16]) král náš i královstvie, že moci nemají, snáze budú moci vašemu přikázání státi; ale Vaše Svatosť rozkáže-li, aby nechána byla kompaktáta, a dóvodu žádného nebude okázáno, strach jest, že nesnáze veliká vnikne.[17]) Také nechali-li by Čechové tak snadně a opustili přijímánie[18]) pod obojí zpósobú, dóvodu žádného na to neslyšiec, že nemá býti toho, bylo by zjevno a praveno, že sú oni[19]) drželi blud a kacieřstvie, a že sú hodně a spravedlivě potupováváni, kaceřováni a kleti.[20])

K tomu papež odpověděž[21]): Bóh jest na nebi a my na zemi; božie máme cti a chvály hleděti a ne své. Ale[22]) Bóh nýviece libuje a chce poslušenstvie, a protož viece máte hleděti ku poslušenství, než-li k své cti, předkládajíce sobě před oči Saule, krále Židovského, kterýž, viece k své cti hledě než ku poslušenství, padl[23]) jest, [84ᵃ] a královstvie odjato od jeho rodu. Tak nebude-li prostého poslušenstvie

---

[1]) rozdávati *T. K.* — [2]) učinili *T, K* a *B.* — [3]) žádné moci *B.* — [4]) Zdeňka *T, K* a *B.* — [5]) odpuštěno *T.* — [6]) že jest *T.* — [7]) obojí *T.* — [8]) než-li *T. K.* — [9]) ale *T, K* a *B.* — [10]) a pak-li by *T.* — [11]) které *T, K* a *B.* — [12]) jakož by sě lépe vidělo *T. K.* — [13]) Zdeněk *T, K* a *B.* — [14]) jakž rozumiem. Bych byl lepší literat; ale neumiem toliko, jakož *T, K* a *B.* — [15]) Zdeněk *T, K* a *B.* — [16]) A v tom poznají-li *T;* A v tom *K;* poznají-li *B.* — [17]) vznikne *T, K* a *B.* — [18]) toho přijímánie *T, K* a *B.* — [19]) Čechové *T, K* a *B.* — [20]) že hodni jsú potupovánie a kacieřovánie *T.* — [21]) Tehdy papež *T, K* a *B.* — [22]) a *K.* — [23]) upadl *T.*

a neučiníte-li, jakž se vám rozkáže, a od těch bludóv neodstúpíte-li, odvoláno i zkaženo bude i král i královstvie; a viete,[1]) žeť to mohu[2]) učiniti.

Pan Kostka[3]) k tomu vece: V Čechách pravie, že, majíce a držiece kompaktáta, vždycky sú v poslušenství a v jednotě svaté cierkve,[4]) neb co činie, to dělají z úmluvy,[5]) z pochválenie a z vóle koncilium Bazilejského.

Tehdy papež otázal se pana Kostky Zdeňka: Chceš-li ty státi pod poslušenstvím a toho přijímánie nechati?

Vece pan Kostka[6]): Chci zóstati, jakož mám obyčej a v čem sem zrostl.

V tom papež poslal po kardinála svatého Petra, aby s sebú přinesl kompaktáta. Svému také komorníku kázal jiné[7]) kniehy přinésti, i vzav je, vece: Tyto kniehy dal mi Papúšek, v nichž mám kompaktáta a mnoho běhóv těch, ježto sú se v Čechách dály. A otevřev je, řekl jest: Viz, toť[8]) stojí v kompaktátiech: že měli Čechové žádati a koncilium mělo dáti; a že sú nežádali, nenie jim dáno ani dopuštěno.

Tu kardinál svatého Petra vece: [84[b]] Byli sú poslové čeští v Bazilii, prosiece za ten artikul přijímánie svátosti božie pod obojí zpósobú a za jiných sedm artikulóv, ale koncilium jest nedopustilo jim toho.

Při tom papež několik kusóv vokázav[9]) a vše k tomu, že kompaktáta moci nemají, vece: Pane Zdeňku, zóstaň a buď v tom, jako sú tvojí otcové byli.

O[d]pověděl pan Zdeněk: Však mój otec také přijímal[10]) pod obojí[11]) zpósobú.

Tehdy papež[12]): Ale buď tak, jako tvój děd a praděd.

Pan Zdeněk vece[13]): Zóstanu tak, jakž sem počal.

Papež: Viz, odkud jest počátek vzalo to přijímánie, že od mistra Jakúbka,[14]) mistra dětinského v grammatice, ne od někoho velikého a znamenitého aneb[15]) učeného. Co jeho následujete? Stójte v jednotě s cierkví svatú a budete zvelebeni, král, královstvie i vy nad jiné lidi i královstvie. — Kardinál svatého Petra mluvil při tom: Chci pověděti jedno. Četl sem mnoho písma od času svatého Petra až do těchto časóv a nenalezl sem, by kdy tiem obyčejem přijímal lid obecný od kněží pod dvojí zpósobú, jako vaši činie; ale toto sem četl, že v prvotní cierkvi svaté při velikých hodech a [85[a]] svátciech biskup, z svého biskupstvie[16]) svolav lid do města hlavnieho, tu sám rozdával pod první zpósobú a potom jiný pod druhú; a pod[17]) tú příčinú ještě se velicí kalichové nalézají, v nichž bieše krev boží posvěcována pro lidi, a ti kalichové měli sú u sebe čiepky aneb řápky,[18]) po nichž krev boží do menších kalichóv býváše[19]) nalévána. Item, otec svatý při hodech velikonočních dává také

---

[1]) vězte *T, K* a *B.* — [2]) muožem *T. K.* — [3]) Zdeněk *T, K* a *B.* — [4]) s cierkví *T, K* a *B.* — [5]) a pravie, činí z úmluv *T;* neb což činie, činí z úmluv *K* a *B.* — [6]) Odpověděl *T. K* a *B.* — [7]) své *T. K.* — [8]) coť *T, K* a *B.* — [9]) pokázal z kompaktát *T,* pokázav z kompaktát *K.* — [10]) byl *B.* — [11]) dvojí *T, K* a *B.* — [12]) Vece papež *T, K* a *B.* — [13]) Odpověděl *T, K.* — [14]) od Iacobella *T, K* a *B.* — [15]) a *K.* — [16]) biskupi své osady *T*; Biskup z své osady *K.* — [17]) Snad za *pro,* jak v *T, K* a *B.* — [18]) mějechu cievky neb kanny *T*; jmějechu cievky neb řpajlky *K*; lévky, řepeilky *B.* — [19]) bývá *T*; byla *K* a *B.*

l(a)ikóm,[1]) kteříž sú při tom, tělo božie pod první zpósobú, a jeden z kardinálóv krev boží z kalicha pod druhú zpósobú rozdává. A ty, pane Zdeňku, byl-li by při tom a žádal, byloť by i tobě dáno též i s tvými; ale u vás jeden kněz rozdává pod obojí zpósobú, a to jest proti cierkvi.

K tomu pan Zdeněk vece: Poněvadž tak pravíte, tehdy nenie blud[2]) přijímati pod dvojí zpósobú.

Vece kardinál: Kto praví, byť byl blud, blázen jest; ale totoť jest blud, by viece milostí bylo pod dvojím zpósobem[3]) než pod jedním, jakož u vás pravię.

Pan Zdeněk vece: Tehdyť já tak zóstanu, poněvadž nenie blud.

Vece kardinál: Lépe jest státi v poslušenství a v jednotě cierkve svaté etc.

Tyto řeči ten den pan Kostka[4]) pověděl [85b] panu kancléřovi,[5]) a on řekl: Od téhož kardinála já sem též řeči slyšel před několiko lety v Novém Městě.

V sobotu [20. března] pak, před třetí nedělí v postě, dáno jest poslóm slyšenie zjevné, kdežto přede vším dvorem papežovým, přísedících tudiež kardinálóv XXIIII, arcibiskupóv, biskupóv, žákovstva[6]) i jiného lidu převeliké množstvie,[7]) kdežto poslové, stojiece za kardinály proti papeži, poselstvie sú dáli; a nýprv doktor ciesařóv[8]) řeč jest učinil od ciesaře ku papežovi poctivú,[9]) aby král český v svých prosbách byl uslyšán. Potom pak[10]) Rabštýn, předloživ příčiny a vymlúvaje krále, že tak dlúho prodléval učiniti poslušenstvie; to poslušenstvie vzdal[11]) jest tak, jakž mu bylo poručeno, s listu. ;

K tomu papež vece: Činíte poslušenstvie toliko s strany krále,[12]) an obyčej jest i s strany královstvie udělati.[13])

Tehdy pan Rabštýn vece ku panu Kostkovi[14]): Co chceme učiniti? Jáť učiním s strany mých, a viem, žeť jich bude povolenie k tomu, a ty udělaj[15]) s strany svých, aneb jakž se líbí.[16])

Kostka[17]) vece: Pověz ode všech, neb což král činí, proti tomu královstvie nebude, poněvadž [86a] s povolením královstvie všeho tyto věci se jednají. I učinil jest tak.

Potom papež řekl: Máte-li co viece před sebú, pravte!

Tehdy jeden z mistróv, upřiemo stoje proti papeži, poselstvie od krále i od královstvie učinil jest tiemto během:

Mistr Václav Koranda[18]): Když jest vypraveno jedno poselstvie, otče nýsvětější,[19]) maje druhé vyložiti a zdieti, aj[20]) velikosť jeho a nesnadnosť zajisté ne-

---

[1]) V rukopise: *lýkóm*. — [2]) bludu *T*. — [3]) pod dvojí zpuosobú *T*, *K* a *B*. — [4]) Zdeněk *T*, *K* a *B*. — [5]) Rabštýnovi *T*, *K* a *B*. — [6]) množství doktoróv a žákovstva *T*, *K* a *B*. — [7]) mnoho *T*, *K* a *B*. — [8]) od ciesaře vyslaný *T*. *K*. — [9]) poctivú prosbú *B*. — [10]) pan *T*, *K* a *B*. — [11]) učinil *T*, *K* a *B*. — [12]) krále tohoto *T*. — [13]) činiti *T*, *K* a *B*. — [14]) Zdeňkovi *T*, *K* a *B*. — [15]) učiň *T*, *K* a *B*. — [16]) zdá *T*. *K*. — [17]) Pan Zdeněk *T*, *K* a *B*. — [18]) Poselstvie od krále i od královstvie *K* a *B*. — [16]) svatý *T*. *K*. — [20]) kterak slušně budu sě moci v to (v ně *B*) vložiti, ano *T*, *K* a *B*.

dobrovolně přijatá,[1]) ale bezděčně a rozkázáním slavných, mocných i těchto pánóv mých na mě vzložená[2]) a v ruce mi daná, s[3]) snažnostmi obtěžujeť mluvícieho; a nad to Vašie Svatosti povýšenie velebné a nýpoctivějších otcóv[4]) kardinálóv slavnosť, vnitř i zevnitř strach[5]) člověka před vás předstupujícieho, ani v umění ani v obierání[6]) v takových věcech vysokých některak nezvyklého, naplňuje a porážie.[7]) Z toho, poněvadž úmyslóm a rozumóm lidí osviecených, múdrých a vtipných nelíbí se obierati v sprostných věcech,[8]) než u vysokých a krásných: i lekám se a stydím převelmi, bych nemluvil sprostnějie a opovrženějie,[9]) nežli[10]) by lépe i užitečněji a ozdoběji[11]) nad mě tito pánové a spoluposlové mojí vymluviti mohli. [86[b]] A tak byl bych v nedostatku škodlivém postižen a nalezen, by mne byla živá naděje, tak v pánu Bohu všemohúcím ustrnutá,[12]) nezdržovala, jemužto, jako jest možné[13]) tak i snadné, řeč mú, ačkoli nelepú a snad nelibú,[14]) vzácnu a příjemnu učiniti před vámi. Jakož[15]) vo dobrotě Vašie Svatosti po všech končinách světa a milosti hlučně zní a hlásí se,[16]) že nedostatečnými[17]) a nevýmluvnými nehrdáš, ale povahú[18]) otce lítostivého a milostného nevýmluvné někdy pokorně snášieš a nedostatek jich nevýličnosti řeči[19]) v takovém běhu ustavených ještě před jinými laskavě[20]) vymlúváš: protož jakžkoli, buďto slovem neb kterým jiným činem[21]) kromě toho zachovánie nýpříhodnějšieho,[22]) kteréž by na to slušalo, přihodilo by se v poselství mně nedostatečnému něco vonačejie jednati, než mi jest poručeno, s ponížením[23]) prosím, otče svatý, rač dáti prosíciemu odpuštěnie pro svú dobrotu a milosť. Této milosti odpuštěním[24]) břiemě těžké na se vzložené složím s sebe slovy doleji pověděnými.[25]) To, což jest[26]) v srdci z dávna měl a v skutku [87[a]] zachoval[27]) pán a knieže náš nýjasnější,[28]) Jiří, král Český a markrabě Moravský etc., po těchto slavných teď spolupřístojících svých poslech před Vaší Svatostí a poctivými otci kardinály, i před jinými hodnými otci a lidmi, když jest světle oznámil,[29]) jakož jest urozený pan Prokop, kancléř královstvie Českého, dobře,[30]) široce a pěkně[31]) vymluvil,[32]) hodně abrž[33]) slušně Vašie Svatosti, jakožto vikáři Kristovu, náměstku Petra svatého, a tak[34]) této stolici apoštolské poslušenstvie s strany krále našeho nýjasnějšieho učiniv[35]) i s námi. Toho poslušenstvie, pod zřiezením s žádostí učiněného, on, král náš přejasný,[36]) své[37]) i také

---

[1]) nevolená. — [2]) daná *T, K* a *B.* — [3]) a *T* a *B.* — [4]) otcóv a pánóv *T. K.* — [5]) strachem *T, K* a *B.* — [6]) v uběrání *T.* — [7]) nikterakž nezvyklého *T. K.* — [8]) v prostých řečech *T, K* a *B.* — [9]) prostějie *T, K* a *B.* — [10]) Zatím vynecháno: před Vaší Svatostí a stolicí túto bylo zachováváno (bieše zachováno *B*), aneb snad s umenšením, nežli *T, K* a *B.* — [11]) a kráše *T, K* a *B.* — [12]) tak v milostivém .... položená *T, K* a *B.* — [13]) jemužto, jakžto podobno *T, K* a *B.* — [14]) tak snadno řeč ačkoli nevzácnú *T, K* a *B.* — [15]) jakžto *T. K.* — [16]) o niež jest rozhlašieno (sě praví *B*) po všech krajinách země *T, K* a *B.* — [17]) že nezhrzieš hlúpými *T, K* a *B.* — [18]) obyčejem *T, K* a *B.* — [19]) a neumělosti jich *T, K* a *B.* — [20]) a neumělosti jich v takovém běhu *T.* — [21]) skutkem *T, K* a *B.* — [22]) najlepšieho *T, K* a *B.* — [23]) méně dobře, pokorně *T, K* a *B.* — [24]) dopuštěním *T, K* a *B.* — [25]) dolejšími *T, K* a *B.* [26]) sem *K.* — [27]) zachovával *K* a *B.* — [28]) najmilostivější *T.* — [29]) oznámeno *T.* — [30]) to dobře *K* a *B.* — [31]) krásně *T, K* a *B.* — [32]) mluvil jest *K.* — [33]) hodné totižto, nébrž *T. K* (slušné), a *B.* — [34]) také *T*; tak toto *B.* — [35]) učinil *B.* — [36]) přenajjasný *K.* — [37]) z své *K.*

královstvie svého i markrabstvie potřebnosti i nedostatky[1]) již bude moci tiem smělejie a s větčím doufáním před Vaší Svatostí předložiti prosbami okročenými,[2]) maje plnú naději, že Vaše Svatosť, jako pastýř milostivý, k potřebným jeho prosbám nakloníte[3]) se milostivě, nedostatky[4]) královstvie i markrabstvie vyslyšiec, nad to, jakž nýlépe a nýspasitedlnějie[5]) [87b] slušeti bude, ty nedostatky napraviti ráčíte. I máme za to, že před Vaší Svatostí nenie skryto, v napřed minulých časech a letech královstvie Českého[6]) a markrabstvie Moravského[7]) kterakými boji, válkami,[8]) porážkami, záhubami ukrutnými a proléváním krve nekřesťanským země naše byla jest trápena[9]) a všelikterak kažena[10]); ale již zase z milosti božie jakého nynie pokoje[11]) požívá. Ta jistá zlosť[12]) takového zlého kterým je znikla počátkem, kterakým se dála během a kudy je stavena, zdá se, nébrž jest potřebné a hodné otevřieti a oznámiti; potom pak krále a královstvie položiti pozorovánie,[13]) jímžto sú se hnuli k tomuto poselství, a nýposléz žádosti s prosbami učiniti, některé kusy krále[14]) dolejie přičiniece.

Nýprve potřebie jest, otče svatý, běhóv předešlých učiniti připomenutie, jest-li že by znám byl některak próchod jich a vzniklosť, aby tiem lépe a plněji[15]) mohl by býti pochopen[16]) z řečí dole pověděných.[17]) Takových také prací a nákladóv aby poznána [88a] byla příčina, úmysl[18]) proseb a žádostí[19]) aby vědien byl, a mysl k žádosti, jiež[20]) žádají, aby tiem ochotnějie nachýlena byla; kdežto přede všemi věcmi[21]) s strany krále, královstvie i také nás pokorně osvědčujem, že nic nechcme takového [také[22])] praviti, odkud by pohoršenie mohlo vyjíti aneb dobré pověsti neb cti čiežkoli mělo by umenšeno býti, ale jakož Aristotileš mudřec praví[23]): Řeči mají vzaty[24]) býti podle podstaty příčin a skutkóv, tak poselstvie a zvlášť o prvním kusu[25]) vylíčiti, jakž se jest dálo v skutku. A dálo se jest, abych mluvil s odpuštěním, během tiemto:

Z daru božieho a z osviecenie ducha svatého když mistrové a kněžie královstvie Českého a markrabstvie Moravského pravdu přijímánie svátosti velebné od lidu pohlavie obého pod obojí[26]) zpósobú z písem svatých, tak [z] zákona božieho, jakožto z rozumóv svatých doktoróv pevnú a stálú poznali sú, tu pravdu kázali sú, učili a v skutku vedli,[27]) písmy svatými potvrzujíce. Z jich kázání urození a znamenití [88b] rytieři a slavní, múdří[28]) a opatrní měst Pražských i také jiných slavných[29]) městeček

---

[1]) i nedostatek i nedostatky *T.* — [2]) obkročenými *T, K* a *B.* — [3]) nachýlíte *T, K* a *B.* — [4]) nedostatek *K.* — [5]) lépe a jakž spasitedlněji *T, K* a *B.* — [6]) České *T, K* a *B.* — [7]) Moravské *T, K* a *B.* — [8]) běhy *K.* — [9]) bylo trápeno *T, K* a *B.* — [10]) kaženo *K* a *B.* — [11]) pokoje a utěšenie nynie *T.* — [12]) požívá zlosť *K.* Zlosť *B.* — [13]) K tomu po straně: znamenánie; pozorováním *K.* — [14]) Za *krátké* jak v *T. K* a *B.* — [15]) pevnějie *T;* pilněji *K.* — [16]) pochopen byl *K* a *B.* — [17]) dolejších *T, K* a *B.* — [18]) úmyslu *T.* — [19]) žádostí českých *K.* — [20]) mysl, jiež žádosti *T* a *B.* — [21]) přede vším *T, K* a *B.* — [22]) Zbytečno, není v *T, K* a *B.* — [23]) ale podlé řeči Aristotelišovy, jenž die *T, K* a *B.* — [24]) brány *T, K* a *B.* — [25]) Po straně připsáno: „artikulu“. — [26]) dvojí *T, K* a *B.* — — [27]) vedú *T.* — [28]) a slovutní múdří *T, K* a *B.* — [29]) Vynecháno za tímto slovem: *měst a,* jakž v *T, K* a *B.*

i vsí správce a obyvatelé napřed dotčených královstvie a markrabstvie tu svatú pravdu oblíbivše, přijali sú, ne z kterékoli[1]) aneb také z někaké příčiny lehké, ale z pravého náboženstvie a z upřiemého milování duší svých spasenie. Hned pak proti tomu někteří duchu zpurného povstavše, odpěrati sú počeli, s pohaněním tu velebnú pravdu prokletým[2]) bludem nešlechetně nazievajíce. To shledavše Čechové a Moravčíci,[3]) k sboru obecnému, jenž slove koncilium, tehdáž v Konstancii sebranému a svěcenému, svých poslóv nemeškali sú vyslati, k dokázání té drahé[4]) pravdy množstvie písem svatých sebránie po těch poslech poslavše a prosiece snažně a pokorně, aby mocí[5]) toho koncilium takový slavný skutek užitečný, spasitedlný a dóvodný, přijímánie svátosti velebné pod obojí[6]) zpósobú bráněn byl[7]) a staven bludem prokletým hanebně nazván[8]) býti. Prosby takové rozumné a žádostivé že sú ne[89ᵃ]měly miesta ku přijetí, z toho pošlo jest, že Zigmund, král Uherský, biskupové a preláti, kniežata a páni okolní po smrti krále Václava, slavné paměti, na královstvie a markrabstvie zemí našich s náramnými[9]) vojsky obořili se, země naše[10]) viec, než móž povědieno[11]) býti, jali sú se kaziti a huntovati, Čechy a Moravčice[12]) nesmierným haněním, lúpežem a nátisky[13]) trápiti, a nad to staré i mladé, ženy i muže ukrutně hubiti až do smrti. Tehdy Čechové a Moravčici,[14]) znamenavše s truchlostí, že žádosti s prosbami jich nejsú přijaty před koncilium Konstanským, ale zavrženy,[15]) a vidúce také, ano nepřátelé se všech kútóv proti nim povstávajíce, búřie se a silní hledají duší jich, i takových násilí a ukrutenstvie[16]) déle snésti nemohúce, šik odporně zdvihli sú proti nim, takovým kvaltóm nesklidným[17]) statečně odpierajíce a v obraně sobě tiem opatrněji opatrujíce. A pán nad pány, jenž v se doufajících neopúštie, ale mocně vysvobozuje a pomáhá [89ᵇ] věrně proti nepřátelóm a vrahóm bezprávným,[18]) tak že malý[19]) počet Čechóv věrných ne jednú, ale mnohokrát vítězstvie s pomocí boží obdržal[20]) jest nad mnohým a velikým množstvím[21]). Od pána stalo se jest toto a jest divné po dnešní den před očima mnohých. V tom ačkoli Čechové a Moravčici[22]) často sú své nepřátely ukrutné přemáhali udatně,[23]) však proto srdce neústupného ani šíje neohbité[24]) nikdy sú nebyli, by kdy co takového chtěli svémysně[25]) učiniti[26]) aneb všetečně držeti, což by písmu svatému bylo odporno, ale hotovi súc, vždycky sú[27]) se poddávali[28]), i podnes zdravějšiemu a lepšiemu n[a]učení miesto dáti. A toho jest dóvod tento, neb královóm a kniežatóm častokrát vzkazovali, žádajíce

[1]) bez kterékoli *T.* — [2]) nešlechetným *T, K* a *B.* — [3]) Moravané *T, K* a *B.* — [4]) dotčené *T. K.* — [5]) moc *T.* — [6]) dvojí *T, K* a *B.* — [7]) zabráněn nebyl *T*, zabráněn byl *K.* a *B.* — [8]) nazýván *T* a *B.* — [9]) velikými *T, K* a *B.* — [10]) zemi násilím *T. K.* — [11]) praveno *T* a *K*, vypraviti *B.* — [12]) Moravany *T, K* a *B.* — [13]) nátiskem *K* a *B.* — [14]) Moravané *T, K* a *B.* — [15]) Tehdy Čechové a Moravané své žádosti s prosbami znamenajíce (vidúce *K* a *B.*) nepřijaté *T, K* a *B.* — [16]) takových útokóv, násilí a ukrutenství *T, K* a *B.* — [17]) takovým neklidóm *T, K* a *B.* — [18]) Vynecháno: dal jest sílu, zjednal jest spasenie v prostřed země, jak v *T, K* a *B.* — [19]) maje *K.* — [20]) obdržovával *B.* — [21]) nad mnohými *T. K.* — [22]) Moravané *T, K* a *B.* — [22]) poráželi *T. K.* — [24]) zatvrzené *T, K* a *B.* — [25]) Za *svémyslně*; není v *T.* — [26]) učiti *K* a *B.* — [26]) ustavičně *T, K* a *B.* — [28]) poddávati *B.*

od nich, aby před papežem a králem tehdáž Římským, Zigmundem, prostředek a milosť obdržali, jimižto by skrze to a tiem k z[j]evnému a svobodnému slyšení přijíti,[1]) kdež by svú při spravedlivú mohli vylíčiti, a podlé toho, což by bylo spravedlivého a hodného a slušně dóvodného, [90ᵃ] mohli sneseni[2]) a zóstaveni býti. To v času dobře dlúhém nemohlo k miestu přivedeno býti, až zatiem mocí Eugenia papeže, šťastné paměti, sbor obecný, to jest koncilium, vyzdvižen jest v Bazilii, odkadž byli posláni poslové s listy k Čechóm, s žádostmi a prosbami, aby z sebe[3]) vyslali své posly k tomu sboru, jisti a bezpečni súce svými životy i věcmi.[4]) To Čechové jakž sú rychle[5]) zvěděli, hned bez rozpači, jakož dávno toho žádachu, povolili sú.[6]) Ale však nýprv přede vším jiným k roku ve Chbě položenému s legáty Bazilejskými sjeli se, tu[7]) drahně dní spolu rokujíce o řádu a o běhu, kteraký[8]) by měli zachovati[9]) při takovém slyšení, listy od legátóv vzali sú glýtovnie[10]) na svobodné slyšenie a poctivé, i na[11]) to, bylo-li by co takového nesrovnaného[12]) mezi koncilium a posly českými, na kterém[13]) by súdci s obú stranú mohlo[14]) přestati; a potom hned bez meškánie své posly vyslali sú k tomu sněmu do Bazilii.

Tito pak čeští poslové, čas nemalý trvajíce tam v Bazilii, [90ᵇ] o napřed dotčené[15]) pravdě přijímánie pod obojí[16]) zpósobú i o jiných třech[17]) artikulech, písmo zákona božieho, řád prvotnie cierkve svaté, rozumy doktoróv svatých a práv duchovních totiž dekrety položili sú[18]) v prostředek, dovodiece toho z[j]evně i odpoviedajíce k hádání proti sobě za mnohé dni. Ti jistí artikulové když sú s obú stran rozjímáni s pilností, božským zjednáním, co by křesťansky smýšleno mělo býti, přišlo jest od obú stran k stvrzeným[19]) a přijatým smlúvám, to jest kompakátóm; kteřížto[20]) poctiví legátové od koncilium do Čech vyslaní z jeho rozkázanie vyzdvihli sú a ustanovili netoliko svými vlastními pečetmi, ale pro lepší jistotu těch kompaktát ciesařovú i vývody Rakúského pečetmi utvrdivše; totéž samo, jenž jistějšie[21]) a mocně[j]šie jest, koncilium přijalo a potvrdilo listem svým aneb bullú s visutú pečetí volověnú. Ten[22]) list umluvný s jinými listy k tomu příslušejícími král náš nýjasnější Jiří má neporušené v své moci, a jich všech přepisy s sebú sme přinesli, hotovi súce[23]) vydati, když se Vašie Svatosti líbiti bude. [91ᵃ] Skrze tato, pravím zajisté, kompaktáta všeliká nesnáze i války tak domácie jako[24]) vókolnie, pod nimižto[25]) bylo jest mnoho krve vylévánie, tak že pláčem Jeremiášovým mohlo přirovnáno býti, [n]azpět se vobrátivši, pominula jest, a pokoj a svornosť přinesla[26]) jest, totiž nesnázka

[1]) Vynecháno: *mohli*, jakž v *T, K* a *B.* — [2]) Nadepsáno: *snášeni*, jakž i v *T, K* a *B.* — [3]) s sebú *T.* — [4]) o svých životech a věcech *T, K* a *B.* — [5]) To když Čechové, jakž najprv *T, K* a *B.* — [6]) rychle (chtivě *K*) jsú povolili *T, K* a *B.* — [7]) kdežto *T, K* a *B.* — [8]) kterýž *T*, kteří by *K* a *B.* — [9]) zachováni býti *T, K* a *B.* — [10]) na glejty *T, K* a *B.* — [11]) nad *T.* — [12]) rozděleno *T, K* a *B.* — [13]) nad kterym *K.* — [14]) měli by *T, K* a *B.* — [15]) řečené *T. K.* — [16]) dvojí *T* a *B.* — [17]) všech *T.* — [18]) sú je *T.* — [19]) zavřeným *T, K* a *B.* — [20]) kterééžto *T, K* a *B.* — [21]) jisčí *T. K.* — [22]) Též ten *T.* — [23]) Vynecháno: *ie*, jak v *T, K* a *B.* — [24]) jakožto i *K*; jakžto *B.* — [25]) pod nížto *K* a *B.* — [26]) vyšel *K* a *B.*

ta, a potom Čechové s nepřátely v pokojné smlúvy sú[1]) uvedeni. A nad to větčí věc jest, že ciesař Čechóv a Moravčicóv[2]) [tak přijímajících],[3]) jakož se praví, sa nýukrutnější nepřietel, skrze ty smlúvy za krále a pána přijat sa také s milostí, uveden[4]) jest do Prahy s velikú slavností a poctivostí; kdežto při množství lidu rozličného sebraného o svatostí ukazovánie, z vóle řečených legátóv, týž ciesař čt[i]řmi jazyky,[5]) latinským totižto, českým, uherským a německým, přikázal jest provolati hlasy vysokými před těmi jistými legáty, aby smlúvám tak zjednaným všickni dadúce[6]) miesto, Čechóv a Moravčicóv[7]) pro[8]) přijímánie pod obojí[9]) zpósobú a pro jiné tři artikule[10]) žádný aby nesměl viece ani se pokúšel, kteréhožkoli stavu[11]) by byl, potupovati, kaceřovati ani kterak[12]) haněti, ale mocí kompaktát za věrné a pravé i dobré syny cierkve svaté[13]) mají je vyznávati a praviti, a přieznivě [91[b]] se k nim mieti a přátelsky s nimi nakládati.

Dále ciesař velebný vysokými se sliby, přísahami i zápisy zavázav, slíbil jest Čechy a Moravčice[14]) při běhu a zřiezení kompaktát zachovati a jich v tom brániti a hájiti přede všemi, ktož by je chtěli[15]) od řečených kompaktát odtisknúti.[16]) Potom náměstkové jeho, králové Čeští, král Albrecht, král Ladislav slavné paměti i nynější král náš Jiří, v svém přijímání na královstvie k témuž sú se zavazovali sliby a přísahami svými, vždycky s opatrností rozvažujíce, jakož i nynie móž rozumem dosáhnuto býti, že kdyžbykoli na[17]) jednu stranu aneb na druhú, a tak na[17]) kterúž kolivěk stranu vystúpeno bylo, kterak by k těžkému, nebezpečnému a zlému róznic,[18]) rozbrojóv a válek, jehož Bože nedaj, mohlo by přijíti etc.

Aby pak o druhém bylo povědieno, otče svatý, mám za to, že nenie v pochybení, ale jest známo Vašie Svatosti, kterak zpósobením[19]) božské dobroty a našeho krále múdrostí a opatrností předivnú, jíž[20]) jest obdařen od Boha[21]) hojně, [92[a]] trápenie a búřek opět v nově začatých odešla jest zlosť podál,[22]) a pokoje dobrého[23]) a utišenie dobré rozmnožilo[24]) se jest spasitedlné, jakéhož ani staří lidé v pověděném[25]) království a markrabství pamatují[26]) za svého věku.[27]) Ten jistý pokoj netoliko[28]) v svých vlastech,[29]) ale také królóv, kniežat i pánóv vókolních panování král náš přejasný nepřestává ani se obleňuje s mnohými náklady svými uvozovati a tvrditi, věda to a za pravé maje,[30]) že kdež jest horlivosť a svár, tu jest neustavičnosť a všeliký skutek nepravý; a tak zase: kdež jest pokoj a svornosť, tu jest

---

[1]) nejsú *T.* — [2]) Moravanóv *T, K* a *B.* — [3]) Nadepsáno. — [4]) a uveden *T.* — [5]) čtverým jazykem *T, K* a *B.* — [6]) dajíce *K.* — [7]) Moravanóv *T, K* a *B.* — [8]) z příčin *T,* z příčiny *K* a *B.* — [9]) dvojí *T, K* a *B.* — [10]) a jiných tří artikulóv *K* a *B.* — [11]) stavu i národu *T, K* a *B.* — [12]) kterakkoli *T, K* a *B.* — [13]) svaté obecné *T. K.* — [14]) Moravany *T, K* a *B.* — [15]) chtěl *B.* — [16]) odtrhnúti *B.* — [17]) nad *T.* — [18]) roztržek *T, K* a *B.* — [19]) zjednáním *T, K* a *B.* — [20]) jimiž *T, K* a *B.* — [21]) od Boha z výsosti *T, K* a *B.* — [22]) daleko *T, K* a *B.* — [23]) pokoje pak *T, K* a *B.* — [24]) Rubrikator opravil v „rozmohlo se jest“. — [25]) v řečených *T, K* a *B.* — [26]) nepamatují *T, K* a *B.* — [27]) Rubrikator připsal: života prodlenie. — [28]) Červeně nadepsáno od rubrikatora. — [29]) Po straně od rubrikátora připsáno: „vel krajiech“ a slovo „vlastech“ opravováno škrábáním; bylo psáno „wlastnich“, jak v *T, K* a *B.* — [30]) za vieru drže *T, K* a *B.*

hojný[1]) užitek mnohého dobrého. Ale že rozjímati časy slušie na múdrého, podlé řeči Seneky mudrce[2]), na minulé totiž zpomínati, nynějšie spatřovati a budúcím stráž přiložiti, této,[3]) po opatrnosti cestách chodě, král náš ku paměti pověděných[4]) dávných běhóv zlých i dobrých buďto v Čechách neb v Moravě nezmeškává sobě přivoditi. Dobré ovšem připomíná, kudy nepokojové [92^b] s jiným mnohým zlým dobrému pokoji miesta sú postúpili, a nenie jiného v tom, než dobrota nýprv božské milosti, [že jedná to[5])], a šťastné zjednánie smluv neb kompaktát, kteréžto ne mdlým[6]) ani le[h]kým, ale s zdravým a dospělým rozumem, s pracemi mnohými a náklady velikými, a s nývyššími také a nýznamenitějšími i nýučenějšími obojieho stavu, duchovnieho i světského, lidu[7]) sú zpósobena a utvrzena[8]) za času koncilium Bazilejského. Totéž dobré Jasnosť krále našeho[9]) jednak v mysli sám své, jednak v radě čelných urozených svých a šlechticóv rozjímá s pilností, žádostí žádaje se samého i lid svój zachovati při nich a radovati se za dlúhé časy, poněvadž sú příčina mnohého dobrého. Dále podlé řeči múdrého Katuna: Za časóv pokojných slušie se varovati nepokojných; zpomínaje král náš na věci na zlé, pod nynějším pokojem vystřiehá se a všelikterak ruší[10]) počátky zlých věcí, dokudž sú v novosti, aby to zlé prodléváním nerozmohlo se. A že nynie [93^a] mnozí, tak domácí jako cizí, povstávají proti zpósobeným smlúvám neb kompaktátóm, a Čechy a Moravčice[11]) hanebně tupiti a tlačiti počínají, aby snad tudy prvnie zlé, jehož Bože nedaj, válek a nesnází navráceno bylo a vedeno,[12]) a nad to,[13]) jenž horšie jest, všetečností jakús neslušnú bludné odřezance a kacieře z[j]evně i týně i praviti i spielati[14]) beze všeho studu a bázně[15]), praviece, že to s povolením i nabiezením[16]) Vašie Svatosti činie a této stolice apoštolské. To ovšem králi ani království nezdá se k vieře podobné, nébrž prostě nevěřie tomu, by kdy od takové studnice milosti tak nemilostivý a ukrutný skutek měl vyjíti[17]) a vyprýsknúti, by také tak velebný[18]) skutek Vašie Svatosti předkem a obecným sborem, jímžto mnoho dobrého a užitečného vyšlo, tak lehce měl zrušen býti. Tiemto, jakož se předkládá, haněním Čechové a Moravčici[19]) až do sie chvíle[20]) zkušováni bývají v trpělivosti, pokúšeni a[21]) potupováni [93^b] bývají z[j]evně; pomíjejí[22]) však ušima zatvrzenýma[23]) takové zlé, ač nesnadně[24]) dívati[25]) se, raději až do času, nežli se mstíti chtiece takovému protivenství, aby i v tom učinili dosti, což v kompaktátích přikazuje se; pod těmito slovy se to vypravuje[26]): Jest-li že by kto proti tomu

[1]) veliký *K.* — [2]) Senekovy *T, K* a *B.* — [3]) toto *B.* — [4]) řečených *T, K* a *B.* — [5]) (*že . . . to*) není v latinském originále; milosti a svaté *T, K* a *B.* — [6]) Po straně připsáno: nešpatným; nemylným *T, K* a *B.* — [7]) lidmi *T, K* a *B.* — [8]) utvořena *T.* — [9]) královská *T, K* a *B.* — [10]) kazí *T, K* a *B.* — [11]) Moravany *T, K* a *B.* — [12]) uvedeno bylo *K* a *B.* — [13]) Nad tím nadepsáno. nébrž. — [14]) Přeškrtnuto a po straně připsáno: *zepati*; spěvati *T.* — [15]) Nadepsáno: nestydie se ani bojie; ani sě bojí ani stydie i *T, K* a *B.* — [16]) Po straně připsáno: ponuknutím; vnuknutím *T, K* a *B.* — [17]) by jíti *T* a *K.* — [18]) slavný *T, K* a *B.* — [19]) Moravené *T,* Moravané *K* a *B.* — [20]) dosavad *T, K* a *B.* — [21]) v pokušení jsúc *T, K* a *B.* — [22]) pomlčejí *T.* — [23]) zavřenýma *T, K* a *B.* — [24]) Od rubrikatora přeškrtnuto a po straně připsáno: těžce. — [25]) dávati *B.* — [26]) těmito slovy *K* a *B.*

učinil, nebuď rozumieno, by pokoj byl proto rušen,[1]) ale má býti z toho opravenie slušně.[2]) Takové opravenie že se žádným neuvozuje pro také přestúpenie proti Čechóm etc.,[3]) a synové lidští beze všie bázni božie páší zlé věci: strach,[4]) by božským dopuštěním k horšiemu nežli prve zlému[5]) nepřišlo. Protož doufajícím silně budúcieho nezamietati lékařstvie, otče svatý, jenž si milostivý, nad trpícími křivdu slituj se,[6]) jenž si mocný, křivdu Čechóm[7]) ktož činie, skroť a stav, .potresce,[8]) a jenž si svornosti a pokoje milovník, Čechy a Moravčice[9]) s jinými křesťany smiř[10]) podlé zpósoby[11]) kompaktát na to ustavených: v tom králi, království i markrabství toto činícím poselstvie, líbilo se jest toto útočiště mieti k Vašie[12]) Svatosti.[13])

[94a] Již potřebie třetieho chci[14]) dotknúti, co žádosti a prosby, od nichž sme vysláni, žádati chtie.[15]) A zajisté jakož ne před mnohými lety Čechové a Moravčici[16]) své žádosti a prosby s náklady dobrými [vel drahnými] před túto stolicí apoštolskú sú položili po svých poslech, tak nynie ještě s větčí žádostí, neb jest toho mnohem potřebnějie[17]) s strany královstvie i markrabstvie dotčených často, po těchto slavných, a po mně nýmenším, jich poslech kladú se pokorně před nohama Vašie Svatosti[18]) i před túto stolicí apoštolskú slavnú, jenž prosie s náboženstvím upřiemým a se vší pilností, aby očima milosrdnýma Vašie Svatosti na ty prosby ohleděné ráčil milostivě vzezřeti,[19]) jako otec na syny a pastýř na své ovčičky má obyčej se ohledati,[20]) a je tvú pravicí ráčil dobrotivě dokonati.[21])

Král pak náš nýjasnější pro[22]) své poddacie, jenž ho ustavičně[23]) prosie a o to starají, se vší poctivostí sám prosí o ně Vašie Svatosti obláště, aby prosby již pověděné[24]) jich byly dopuštěny a přijaty Svatostí Vaší takové, což je[25]) legáty poctivými vyzdviženo, [94b] svatým sborem obecným potvrzeno,[26]) předkem vaším Eugeniem pochváleno, Vaší Svatostí viec a viec lépe utvrzeno a zvelebeno[27]) aby bylo, tak aby Čechové a Moravčici[28]) často oznámení[29]) viec na pověsti nebyli lúpeni, u vieře nebyli hyzděni ani kaceřováni, ale jakož znějí kompaktáta, za věrné, poctivé a poslušné syny cierkve svaté obecné byli vyznáváni a jmieni, aby v tom tak súce upokojeni slavným pokojem, otče svatý, tebú[30]) prostředkem a tebú spomocníkem silným v protivenstvích rozličných našich a těžkých dosáhli odpočinutie

---

[1]) zrušen *T, K* a *B.* — [2]) slušné *T, K* a *B.* — [3]) a Morawenóm etc. *T. K.* — [4]) strach jest *T, K* a *B.* — [5]) k prvniemu *T,* prvé ke zlému *K* a *B.* — [6]) Předěláno z „slitueš“, jak v *T, K* a *B.* — [7]) čehož *K.* — [8]) Po straně připsano za přeškrtnuté: tresktati a staviti budeš. — [9]) Moraveny *T,* Moravany *K* a *B.* — [10]) Předěláno škrábáním ze „smirzys“; smíříš *T, K* a *B.* — [11]) zpuosoby a moci *T. K.* — [12]) tvé *T, K* a *B.* — [13]) Rubrikator připsal: s snažností. — [14]) Není v *K* a *B.* — [15]) žádají *T, K* a *B.* — [16]) Moravené *T*; Moravané *K* a *B.* — [17]) potřebie *T, K* a *B.* — [18]) kladú sě před Vaší Svatosť *T,* Svatostí *K* a *B.* — [19]) ohledány byly ty prosby, ohledané *T, K* a *B.* — [20]) jakož otec od synóv a pastýř od ovcí přivykl jest *T, K* a *B.* — [21]) tvú pravicí byly dokonány dobrotivě a milostivě *T, K* a *B.* — [22]) za *T, K* a *B.* — [23]) ústavně *T. K.* — [24]) napřed pravené *T,* předpravené *K* a *B.* — [25]) leč *K.* — [26]) utvrzeno *T.* — [27]) tvrzeno a velebeno *T* a *B*; velebeno *K.* — [28]) Moravené *T,* Moravané *K* a *B.* — [29]) pravení *T, K* a *B.* — [30]) teď my *K.*

a z dávna[1]) vočekávaných žádostech s zdycháním potěšenie[2]) a novými spolu se radovali radostmi.

A sú ještě tyto příčiny mně zvláště poručené a přikázané od krále našeho nýjasnějšieho, aby povědieny byly, kteréžto, otče svatý, vaši mysl i také poctivých otcóv kardinálóv mají zchopnu[3]) a náchylnu k řečeným prosbám učiniti: nýprv proto, že svatý otec a stolice tato apoštolská střeva milosrdenstvie všem sebe hledajícím v pokoře přivykla jest okazovati; [95ᵃ] druhé proto, že[4]) tudy česť, sláva a velebnosť Vašie Svatosti velmi se rozmnoží, když to královstvie a markrabstvie naše upokojeno bude, a tudy hotověji poslúchati bude Vašie Svatosti; třetie proto, že král náš nýjasnější takový maje pokoj dobrý v svém království a markrabství, s svým lidem v potřebách cierkve svaté, a zvláště proti nevěrným pohanóm Turkuom, tiem hotovějie a silnějie bude moci spomáhati a[5]) odpierati.

Tytoť sú žádosti, tytoť sú prosby a příčiny jich, v nichžto abychom vyslyšáni byli, posláni sme k tobě, otče svatý, prositi Tvé Svatosti. Protož postupiž žádostem tvých poddaných a přijmi milostivě[6]) jich prošenie, také[7]) aby lekařstvie nedostatkóm i potěšenie potřebnostem přiložil. A zajisté takový skutek tak velmi znamenitý, tak slavný a tak božský netoliko lidé nynějšieho věku, ale i budúcieho přijmú s vděčností, velebiti budú, s rozšíře[nými] a věčnými slávami chváliti[8]) budú, a tak bude jméno Svatosti Tvé i s tvú osobú hodně milováno, slavně pamatováno a až do nebe zvelebeno: to Tvé Svatosti, otče svatý, i této stolici apoštolské rač dáti milostivý pán na věky požehnaný.[9]) Amen.

O d p o v ě ď n a t o p o s e l s t v i e p a p e ž o v a: Po dokonání tohoto poselstvie papež mluvil jest téměř za dvě hodině, a ač[10]) móžem pamatovati, mluvil jest takto:

Aby srdce vaše, bratřie a synové nýmilejší,[11]) nebyla v nejistotě, hodné jest po[12]) žádosti nýjasnějšieho[13]) ciesaře, potom o[14]) poslušenství krále a královstvie Českého i té[15]) jich prosbě, kteraká[16]) by byla, odkud[17]) by byla i čemu[18]) by byla, učiniti zmienku, aby ty věci tiem lépe zjevny[19]) a ohlášeny mohly býti.

Tu papež, velebě ciesaře rozličně, mezi jinú řečí řekl jest: Prosbu ciesařovu hodnu pravíme, neb on hodný jest, a prosba jeho před námi vždycky vzácna jest etc.

Dále o poslušenství krále i královstvie Českého nám učiněném rádi slyšíme, ale[20]) daleko prodléno a protaženo jest,[21]) a praví se obecně, že ten nechce učiniti, ktož se dlúho rozmyšluje. Ale však jako syn náš, kterého vidíte, pan Prokop, kancléř

---

[1]) dávno *T, K* a *B.* — [2]) vzdycháních neb v žádostech byli potěšeni *T* a *B,* v davno očekávaných vzdychanie byli potiešeni *K.* — [3]) pochotnu *K.* — [4]) neb *K* a *B.* — [5]) a povstávati *T. K.* — [6]) dopusť *T, K* a *B.* — [7]) tak *B.* — [8]) s milostí (s mielosti *K.* s vděčností *B.*) a věčnými chválami slaviti *T, K* a *B.* — [9]) požehnánie *B.* — [10]) což *T, K* a *B.* — [11]) moji najmilejší *T, K* a *B.* — [12]) o *T.* — [13]) najvyššieho *K.* — [14]) o tom *T.* — [15]) o té *T. K.* — [16]) odkud *T, K* a *B.* — [17]) jaká *T, K* a *B.* — [18]) čie *T* a *K.* — [19]) zjeveny *K* a *B.* — [20]) a *K.* — [21]) prodlelo jest *B.*

království Českého, nám vždycky milý a věrný, příčinu[1]) položil jest, vymlúvaje krále: dopóštěnie[2]) těch [96a] příčin, jakož i nám také toho něco svědomo jest. Tento král múdrý jest, a v královstvie vstúpil jest ne z královského rodu, ale volením toliko, neb z šlechticóv z Poděbrad, známo jest, že jest pošel.[3]) Prve zajisté královstvie České kniežaty i pány[4]) z pokolenie Českého bylo[5]) spravováno; potom že se mužského pohlavie nedostalo, k ruce německé se dostalo, a již opět nynějšiemu[6]) králi z téhož rodu[7]) Českého jest navráceno. O tom království a o lidu Českém, synové nýmilejší, máte věděti, že jest královstvie hojné ve všech živnostech, krom vína a soli, kteréž jim odjinud přineseno bývá, ve všech rudách zlata, stříebra[8]) etc. hojné; ano když, ještě v menším súce úřadě, byli sme na Táboře se panem Prokopem, synem naším milým, z jedné řeky přinesena k nám a okázána sú zrna zlata čistého v té řece nalezená. Dále Praha jest město slavné, v prostředce téměř královstvie položené, mezi jinými[9]) v těch krajinách všech jiných. Nýpotomně[10]) jest i Vratislav město krásně ustavené a příslušie k království. Sú i jiná města i hradové etc., [96b] jimižto královstvie ozdobeno jest a jest pevno. Lidé toho královstvie sú věrni všickni, hospodářni,[11]) nábožni, nad jiné lidi silni a statečni, sami od sebe svým nepřátelóm brániti se mohúce. Kniežata a králové u větčí straně pošli sú od Přemysla, jehožto Libuše, tehdáž súci paní toho královstvie, od pluhu vzemši, jeho sobě za muže a za knieže zasnúbila. Přitom papež mnoho jest vypravil o Přemyslovi a o Libuši i o jiných potomních kniežatech a králech až do krále Jana slepého, kterýž z Lucenburga sa vzat za krále Českého, po sobě zóstavil syna, Karla Čtvrtého, ciesaře Římského. O tom slavné věci uvedl, že zákony, kláštery, kostely, hrady, učenie Pražské etc. slavně jest vyzdvihl,[12]) ustanovil a nadal. Po něm byl jest syn jeho Václav, král Římský a Český, spánlivý, lénÍ a nedbanlivý, pod jehožto kralováním, což předkové jeho zvelebili, všecko počelo hynúti; neb pro jeho list a povolenie, aby Čechové měli tři hlasy v učení Pražském nad jiné [97b] národy, nápodobně k učení Pařížskému, vyšlo jest na XXXti tisícóv Němcóv z Prahy jednoho dne, ježto skrze to stalo se jest umenšenie veliké tak slavného[13]) učení Pražského.

Toho také[14]) času kniehy Jana Wiklefa odsúzeného sú do Čech přineseny a tu sú rozmnoženy, v nichžto Čechové učiece se pilně, v hádání jiné sú přehádali a přemáhali[15]) svými vtipy, a zřejemnosť tudy velikú sú činili. A tu všeho zlého stal se jest počátek; neb v ty časy vyzdvižen jest Jan Hus,[16]) kterýž z knih toho Wiklefa, sa dospělý, učil jest, že duchovní nemají zbožie světské[17]) mieti, a že desátkové sú prostě almužny, a že světští nejsú zavázáni, aby ty desátky dávali, jediné z dobré vóle.

[1]) příčiny *T.* a *K.* — [2]) Za *dopúštiemy,* jak v *B.* — [3]) pošel zajisté *T.* — [4]) králi *T. K.* — [5]) rodu bieše *T.* — [6]) nynějšími *K.* — [7]) národu *T, K* a *B.* — [8]) stříebra, mědi *T.* — [9]) jinými městy *T. K.* — [10]) nepotomně *T,* nepotomní *K.* — [11]) hospodáři *B.* — [12]) v královstvie vyzdvihl *T* a *K.* — [13]) oslavného *B.* — [14]) tak *B.* — [15]) i jiné přehádáváchu a přemáháchu *T. K.* — [16]) Jan Hus kacieř *T.* — [17]) světského *T, K* a *B.*

Potom povstal jest Jakúbek,[1]) a zajisté člověk nevelikého rozumu ani učenie, ale toliko v grammatice mistr dětinský. Ten vida onu řeč svatého Jana: Nebudete-li jiesti těla[2]) syna člověka a píti jeho krve, nebudete mieti života v sobě; — svolav kněžie k sobě,[3]) řekl jest: Hleďte, bratřie, co činíme, že v písma nenahledáme! Viete-li, [97^b] že die svatý Jan: Nebudete-li jiesti etc.? Vizte a šetřte, že slovem spasitele našeho přikazuje se, aby svátosť těla božieho a krve jeho pod obojí[4]) zpósobú ode všech přijímána byla, pod věčným zatracením. I běda nám, že od našich předkóv nebyli sme núčeni[5]) a že tak zmeškáni sme; strach jest, že otcové naši sú na cestě věčného zatracenie. Což se vám tehdy zdá? písmo jisté jest a přikázánie božie jest: dajme miesto pravdě, tu učme a lid k tomu[6]) veďme a rozdávýme, abychme i my i lidé[7]) přísně od Boha nebyli kacháni. Tento Jakúbek[8]) blúdil jest se všemi sebe přidržícími,[9]) neb ta řeč svatého Jana jediné[10]) toliko o duchovním přijímání má rozómiena býti, jakož doktorové svatí pravie všickni a svatá drží cierkev; a že jest,[11]) sám pán spasitel málo dolejie oznamuje, řka[12]): Slova, kteráž já pravím, súť duch a život. A tak to písmo má rozumieno býti o duchovním přijímání. Item, tudiež se praví: Kto jie chléb tento, živ bude na věky. Ta[13]) slova sú o času nynějším; a známo jest, když spasitel [98^a] toto mluvieše, že jest neustavil[14]) toho času této svátosti, aniž jest vydal učedlníkóm[15]) k[16]) přijímání. A protož ta slova nemají rozumiena býti než o duchovním[17]) přijímání, neb duch jest, jenž obživuje, tělo neprospievá k ničemuž[18]); protož blúdil jest Jakúbek,[19]) blúdili sú i ti, ktož sú ho následovali. Ale že je lid prostý, nábožný a ohbitý[20]) ke všemu dobrému, jakož móž pak v křesťanství nalezen býti, uvěřil jest kněžím svým, i přijal jest jich učenie, ne z které zlosti a[21]) všetečnosti, ale z pravého náboženstvie a milovánie duší svých spasenie,[22]) a to v Čechách i v Moravě, ale rozdělené: v Čechách[23]) lid obecný uvěřil jest a přijal jest jich učenie, ale páni a znamenitější zóstali sú[24]) v jednotě s cierkví; v Moravě pak zpět sú sebú šinuli urození a šlechtici,[25]) a vobecní lidé v městech zóstali sú s cierkví. Z toho rozdělenie dóvod jest, že to, což držie, nenie pravda. Toho času vyvedli sú kněžie lid z měst a z městeček na jakés Křížky na jednu lúku blíž ke XXXti tisícóm, [98^b] kdežto kážíce o takovém přijímání pod obojí[26]) zpósobú, stoly, kteréž s sebú mějiechu, vložili sú na sudy, tak svátosť velebnú sú posvěcovali a lidu rozdávali, netoliko starým, ale ještě i dietkám, rozumu nemajícím.[27]) Ó kterak veliké zlé, kterak veliká[28]) nešlechetnosť, když kněží ti bez

---

[1]) Jacobellus *T, K* a *B.* — [2]) těla etc. *B* (za tím mezera). — [3]) svolaným k sobě kněžím *T, K.* — [4]) dvojí *T* a *B.* — [5]) naučeni *T, K* a *B.* — [6]) k nie *T, K* (k ní) a *B.* — [7]) lid *B.* — [8]) Jacobellus *T. K* a *B.* — [9]) přidržejícími *T. K* a *B.* — [10]) jediné etc. *T.* — [11]) jest to tak *T, K* a *B.* — [12]) praví *T* a *K,* pravě *B.* [13]) Tato *K* a *B.* — [14]) neustanovil *K* a *B.* — [15]) učedníkóm svým *B.* — [16]) Vynecháno v *T.* — [17]) o duchovních *T.* — [18]) ničehéhož *T, K* a *B.* — [19]) Jacobellus *T, K* a *B.* — [20]) ohbit *T.* — [21]) aneb v *T* a *K.* — [22]) k spasenie *K.* — [23]) ale rozdielně: neb v Čechách *T, K* a *B.* — [24]) zuostali jsú stálí *K* a *B.* — [25]) šlechtici zpět jsú sebú šinuli *K* a *B.* — [26]) dvojí *K* a *B.* — [27]) bez rozuomu *K.* — [28]) ó kterak hrozná *T.*

kostelóv, bez oltářóv tak s slavnú svátostí obierají[1]) se bez poctivosti, když k stolu božiemu lid, jakožto k jinému stolu tělesnému,[2]) přistupováše, a když dietkám, kteréž se zkusiti nemohú, svátosť těla božieho[3]) proti písmu apoštola svatého, jenž die: Zkus sám sebe etc., — jest dávána![4])

Takové lidu sebránie král Václav když jest zvěděl, lekl se jest. Boje se, by proti němu nebylo spiknutie vojska, vyslal jest některé z svých, aby, co se jedná, pilně znamenali. To když zvěděli kněžie na lukách, jeden z nich, příjmím Koranda, vstúpiv na miesto povýšenější, učinil kázánie k lidu, a mezi jinú řečí, velebě krále rozličně, že je dobrý a milostivý, a že pravdám dává miesto, ponukl jest [99ᵃ] lidu, aby za krále pána Boha prosili, aby jemu ráčil dáti živu býti ve zdraví a v štěstí za dlúhé časy etc. Král to zvěděv, nedbanlivostí všeho pominul, poněvadž, jakož mluvieše ten kněz, uvěřil jest, že se proti němu nic zlého nemyslí, ani jedná. Potom však šibalstvo to chtěl rád zkaziti a nemohl jest, a za tiem, teskností a horlivostí hněvivú sa poražen, i umřel jest. Tehdy hned ta rota počala se rozmáhati, jiné utiskovati, mnichy a jeptišky z klášteróv honiti, kostely bořiti a kláštery jako v křesťanství krásné vypalovati a kaziti bez božie bázni.[5]) Ještě my súce v menším úřadě, když sme byli v Benešově za krále Ladislava, to sme svýma očima sezřeli i nemohli sme se zdržeti od pláče takových[6]) domóv božích zkaženie. To zlé když jest tak trvalo v České zemi, jeden z toho šibalstva, jménem[7]) Žižka, a ten slepý, sebrav vojsko lidí bojovných, sobě podmaňoval mnohé, a kteříž sú mu odporni byli, vybojoval[8]) je, velikú [99ᵇ] ukrutnosť nad nimi páše. Po něm Prokop Holý, a ten zlý, a jiný Prokop Malý, též činiechu, krále Zigmunda, pána svého,[9]) v královstvie dopustiti sú nechtěli.[10]) Tento král, sebrav množstvie lidu rozličného, obořil se jest na královstvie rukú válečnú, kdežto mnozí staří i mladí, ženy, mužie,[11]) a krev lidská, jakož dotýkal[12]) posel český, bieše vylévána ukrutně. A v Čechách, bratří nýmilejší,[13]) vězte, že tak mnoho mučedlníkóv pro vieru křesťanskú jest vyšlo, jako z kterého královstvie světa: an[14]) znamenitý muž, řečený[15]) Koblih, když jat bieše, upálichu[16]) jej pomalu od noh až nahoru, muku jemu velikú činiece; a když napomínán byl, aby přijímal[17]) pod dvojí zpósobú, nechtěl jest, a[18]) život svój v jednotě s cierkví dokonal jest.

Nemajíť se z čeho chlubiti Čechové, že tak jiné přemáháchu: tak jest pán Bóh chtěl, jenž pro naše viny a hřiechy častokrát dopúštie na své volené, aby protivenstvie trpěli na tomto světě, aby tudy[19]) byli zbaveni zatracenie věčného na světě

---

[1]) s tak oslavnú svátostí obierali *B.* — [2]) účastnému *T* a *K*; častnému *B.* — [3]) těla a krve božie *T*; těla a krve božieho *K.* — [4]) dávána *K.* — [5]) bázně *T, K* a *B.* — [6]) Vynecháno: *litujíc;* takového *T. K,* takového *B.* — [7]) příjmím. — [8]) vybojovával *K.* — [9]) pána svého přirozeného *T, K* a *B.* — [10]) nechtějíce *T, K* a *B.* — [11]) Vynecháno: *zbiti jsú,* jak *T. K.* — [12]) i toho dotýkal *T. K.* — [13]) a synové najmilejší *T. K.* — [14]) an jeden *T, K* a *B.* — [15]) jménem *K* a *B.* — [16]) páléchu *T, K* a *B.* — [17]) svolil k přijímání *T, K* a *B.* — [18]) ale *T, K* a *B.* — [19]) tudiež *T.*

budúciem. Takové[1]) zlé když jest trvalo dlúho [100a] v Čechách za mnohá léta, vyzdviženo jest koncilium v Bazilii; kdežto byli sú přijeli i poslové čeští, Jan Rokycana a jiní tři, mezi nimižto bieše Petr Engliš, arcikacieř, kterýžto když jmenován bieše Englišem, povstali sú, řkúce[2]): Nenie Engliš, ale zlý Engliš. Tito čtyřie poslové čeští své všecky bludy a rozdělenie od cierkve svedli sú ve čtyři artikule, proti nimžto z koncilium vystaveni biechu jiní čtyřie, [aby položenie těch artikulóv zpatřili a jednoty cierkve bránili[3]]. Při těch běziech, my súce v menších úřadiech, co se dálo v Bazilii, byli[4]) sme a mnohého sme patrni[5]) byli.

Čtyřie ovšem sú[6]) artikulové čeští: první, že kněžstvo zbožím časným vlásti[7]) nemá. Proti tomu artikulu ten, ktož bieše vystaven[8]) od koncilium, řekl: Nikdá sem[9]) nečetl, by který doktor bránil zbožie kněžím[10]) mieti; a[11]) zase na to sem mnohá písma doktorská četl. Tento, bráně cierkve, na smrť se poddal, bude-li mu jediné písmo okázáno na ten artikul;[12]) a nemohli sú žádného písma okázati: neb,[13]) by kněžstvo nemělo zbožie a vladařstvie mieti, kterak k mnohému a velikému zlému cierkev[14]) přišla by a kterak by státi mohla?

[100b] Druhý artikul, že slovo božie od každého a všudy móž svobodně kázáno býti; to jest zjevně proti apoštolu, jenž die[15]): Kterak budú kázati,[16]) jediné leč by byli posláni? — i neslušie každému a všudy slova božieho kázati, aby řeč božie nevešla v lehkosť a v potupenie.

Třetí artikul: aby zjevní hřiechové, jakožto nevěstky, kostky, tance, krčmy etc.,[17]) žádným během nebyli dopúštěni,[18]) ale všelikterak stavováni. Pohleďte, bratřie a synové moji nymilejší, proti čemu se Čechové zastavují a co[19]) chtie, ježto cierkev svatá nemóž býti bez toho, an svatý Augustin praví: Odejmi nevěstky a naplníš všecko cizoložstvem. Nenieť k pravdě podobný ten[20]) artikul český, neb, by nevěstek nebylo, mnohé by zlé přišlo, kteréž ovšem vypravovati nenie slušné, abychom pohoršením neurazili dobrých srdcí. Na tom buď dosti, že cierkev svatá rozumně některé věci zlé snášeti[21]) dopúštie, aby horších vyvarováno se mohlo býti; a ten jest rozum doktoróv, jenž pravie: Mezi mnohými[22]) zlými menšie zlé má voleno býti.

[101a] Čtvrtý artikul jest o přijímání pod dvojí zpósobú, kterýž mezi jinými jest prvotní;[23]) a tento artikul, že nemá základu, vypadá od pravdy, a proto jest zjevný blud; nebo[24]) jakož sme napřed pravili, ona řeč svatého Jana: Nebudete-li jiesti etc., — nemá rozumiena býti o posvátném přijímání, ale duchovně[25]) toliko; neb

---

[1]) To *T.* — [2]) povstali jsú Englišové a řekli *T. K* (řkúce). — [3]) Doplněno z *T* a *K.* — [4]) při tom byli *T. K.* — [5]) památni *T, K* a *B.* — [6]) jsú bludní *T. K.* — [7]) vládnúti *T* a *B*; častným vládnúti *K.* — [8]) ustaven *B.* — [9]) sem toho *T.* — [10]) kněžstvu *T, K* a *B.* — [11]) ale *T, K* a *B.* — [12]) artikulík *B.* — [13]) nebo *T. K.* — [14]) cierkev svatá *T, K* a *B.* — [15]) řkúciemu *T, K* a *B.* — [16]) kázati hodně *B.* — [17]) nevěstky, hry etc. *T, K* a *B.* — [18]) dopúštěni v cierkvi *K.* — [19]) čemuť *K.* — [20]) podoben *T.* — [21]) snášie a *T. K.* — [22]) jinými mnohými *K.* — [23]) kterýž jest protivný *T.* — [24]) neb *T.* — [25]) ale duchovniem přijímání *T. K*; duchovniem *B.*

by o posvátném rozumiena byla,[1]) všickni obecně k němu byli by zavázáni z potřebnosti, a tak bylo by z přikázánie. Proti tomu v koncilium Bazilejském cierkví svatú učiněn jest dekret nebo ustavenie také[2]): ačkoli Kristus tak jest ustavil[3]) a prvotnie cierkev[4]) držala a zachovávala, ale však cierkev potomní a otcové svatí, naši předkové, majíce sobě moc danú od Hospodina řéditi a pósobiti[5]) při svátostech kostelních k spasení lidskému, ti vidúce pod druhú zpósobú mnoho nebezpečenstvie přiházeti, svátosť božieho těla a krve aby přijímána byla od lidu obecného pod první zpósobú toliko, sú ustavili,[6]) a samým kněžím pod obojí zpósobú[7]); toť zachovává obecná cierkev všecka kromě samých Čechóv.[8]) [101b] Čechové také prve drželi sú, a ačkoli koncilium jim dopustilo, dopustilo jest těm toliko, kteřížto obyčej mají, z nichžto málo zóstává živých, a k jiným neznějí kompaktáta. A tak koncilium ne na často,[9]) ale na čas pójčilo jest toho přijímánie, aby totiž, když by přestaly a pominuly války v Čechách, Čechové aby se poznali, bludóv nechali, a v[10]) jednotě cierkve, od niež sú vypadli, aby se navrátili: a to jest, jenž[11]) pravie v kompaktátiech, že Čechové měli žádati, budú-li chtieti v tom přijímání setrvati,[12]) a koncilium že jim chce[13]) na to moc[14]) dáti; a že Čechové nežádali sú, ani koncilium toho dopustilo ani dalo. Protož ta kompaktáta zrušena sú a žádné nejsú moci, a nynie teď pravíme, že již za nic nestojie. A tak nemají se vyzdvihovati Čechové ani praviti: Máme kompaktáta vod koncilium, a ty sme hádáním obdržali. Viemeť, co sú kompaktáta, kterak[15]) sú dopuštěna: neb k jednotě a [že k jednotě][16]) cierkve povoliti nechtěli a tvrdi byli[17]) v bludiech svých, a tak přemoženi sú [102b] nemohli býti; neb die svatý Augustin: Kacieř móž pohaněn býti, ale přemožen nemóž býti.

Dále pak, že král váš učinil poslušenstvie: to udělal[18]) i prve při svém korunování, když mu na to vysláni byli z Uher dva biskupové, jimžto přisáhl to přijímánie i jiné všecky bludy zkaziti a lid přivésti k jednotě cierkve svaté, jinak byl by nekorunován na královstvie. I nevidíme, by král učinil dosti svým slibóm a přísahám, poněvadž to přijímánie ještě trvá, aniž[19]) jeho ještě dbá zkaziti, a kněžie té strany pravé křesťany tupie a hanějí, mrtvých pochovávati nedadúce,[20]) a král ke všem takovým věcem nikterak se nemá, by to stavoval. Protož od krále Českého, jako[21]) od jiného krále nebo kniežete křesťanského, poslušenstvie tak snadně nemóž dopuštěno býti, poněvadž královstvie jeho nestojí v jednotě s cierkví svatú, ale jest od nie odděleno a v bludiech stojí po dnes; a sám král z toho šibalstva volen jest a přijat za krále Českého. Dále také nemá přijato býti, leč v skutku naplní to, což

---

[1]) rozumieno bylo *T.* — [2]) neb ustanovenie také *T, K* a *B.* — [3]) ustanovil *T, K* a *B.* — [4]) cierkev svatá *T. K.* — [5]) zpuosobovati *T. K* a *B.* — [6]) ustanovili *T, K* a *B.* — [7]) zuostavili *K* a *B.* — [8]) Řekóv *T. K.* — [9]) naprosto*T*; ne naprosto *K* a *B.* — [10]) Za *k,* jak v *T, K* a *B.* — [11]) jenž se *T, K* a *B.* — [12]) trvati *T. K.* — [13]) má *T. K*; mělo *B.* — [16]) odpověď *B.* — [15]) vieme, kterak *T.* — [16]) Za *dopuštěna jsú: neb k jednotě a naučení,* jak v *T. K* a *B.* — [17]) by byli *B.* — [18]) učinil jest *T, K* a *B.* — [19]) ani *T, K* a *B.* — [20]) pochovati nedajíce *B.* — [21]) jakožto *T, K* a *B.*

jest [102a] slíbil a přísáhl; a tak dieme, jeho poslušenstvie že jest vzácno a přijato. O prosbách pak, kteréž[1]) činíte, a o pokoji zmienku: pokoj svrchovaný[2]) nám jest mil a jej oblibujem i chválíme; ale běh,[3]) jímž se pokoj hledá, kterak se móže líbiti? A nad to,[4]) což se prosí a hledá, jest proti jednotě cierkve. Avšak, že prosíte za chléb, nebude vám dán štír; žádáte ryby, nebude vám dán had. My s našimi bratry nýmilejšími jsme otcové, a vy synové; otcové nebudú jednati než dobré a spasitedlné synóv svých. Svoláme o tu věc bratry naše, s nimi se poradíme, a tento běh rozvážíme se vší pilností, a odpověď konečnú, jakž podlé našie cti nýviec moci bude býti, dáme k vašie potřebnosti, krále i jeho království.[5])

V pondělí [22. března] po třetí neděli v postě přivolán jest pan Zdeněk Kostka s mistry Pražskými do domu kardinála Nicena, a tu[6]) biechu třie jiní kardinálové: svatého Petra, svatého Angela a Rothomagenský.[7])

V tom kardinál svatého Angela mluvil jest takto: Pán náš nýsvětější raduje se, radujeme se i my i vešken dvór z poslušenstvie krále i královstvie vašeho, onehdá[8]) učiněného. I vy se máte radovati, neb dobré jest a spasitedlné státi pod poslušenstvím stolice apoštolské, poněvadž jest mistryně a matka všeho křesťanstva, jakož i ondy[9]) vylíčeno jest při učiněném poslušenství. Stójte tehdy pod tiem poslušenstvím, podlé něho chylte se k jednotě cierkve, od dávna zachované, a tepruv bude radosť nad radosť,[10]) a jméno vaše bude rozhlášeno slavně mezi lidmi. A vy, pane Zdeňku s poctivými mistry, budú-li kteří v království neb v markrabství nalezeni, pod tiemto poslušenstvím státi odpierajíc,[11]) napomeňte krále, ať pečlivosť učiní,[12]) a vy se k témuž přičiňte, což móžete, aby takoví k takovému[13]) [103b] poslušenství přivedeni byli; také ti bludové, kteříž po dnes trvají, aby vypleněni byli, a nenieť snáze, jediné skrze krále a samy domácie.

Odpověď: Otcové[14]) nýpoctivější, vděčen-jest pan Zdeněk a děkuje velmi i s námi, že nám zvěstujete o radosti, kteráž jest přišla otci svatému, vašemu otcovství a všemu dvoru z toho[15]) poslušenství onehdá učiněného, i nepochybujem, že i před naším králem to[16]) vděčno bude. Ale že zmienka jest, abychom stáli pod poslušenstvím a táhli se k jednotě etc., my máme za to a doufáme Bohu,[17]) že stojíme a státi budeme, jakož sme i stáli v svatém poslušenství prve, než onehdá[18]) slovy bieše učiněno; to také, což koncilium Bazilejské smluvilo[19]) a Čechové držie, neodlučuje nás od jednoty cierkve, poněvadž to vólí a mocí toho koncilium jest pošlo. Dále nepochybujem, žeť nebudú nalezeni bohdá takoví, ježto by tomuto poselství[20]) jménem krále a královstvie učiněném[u], měli odporni býti; bludové také

---

[1]) jakož *T. K.* — [2]) svrchovaně *T. K.* — [3]) buoh *K.* — [4]) ano to *T, K.* — [5]) neb milujeme krále i královstvie *T. K.* — [6]) kdež *K* a *B.* — [7]) Rothomagensis *T. K.* — [8]) ondy *T, K* a *B.* — [9]) onehdá *K* a *B.* — [10]) nad radostmi *T.* — [11]) odpierajte tiemto poslušenstvím státi, odpierajíce *T.* — [12]) přičiní *K.* — [13]) k tomu *T. K.* — [14]) Otče *K.* — [15]) jeho z *T, K* a *B.* — [16]) i to *K* a *B.* — [17]) Vynecháno v *T* a *B.* — [18]) ondy *T, K* a *B.* — [19]) mluvilo *K.* — [20]) Za *poslušenstvie,* jak v *T, K* a *B.*

takoví žádní, jakož se nadějete,[1]) nejsú v královstvie zjevni, [104a] a pakli[2]) se co takového počne, že král má takovú pečlivosť, též i jeho poddaní, jakož nám to svědomo jest, aby hned zahorka vypleněno bylo, aby žádným obyčejem[3]) nemělo rozmnoženie to zlé.

Tehdy kardinál svatého Petra vece: Jakož v poselství vašem prosíte o kompaktátiech[4]) etc.: ta prosba krále a královstvie že se nechýlí k jednotě s cierkví, neb se zdá[5]) proti řádóm cierkve poctivým, chvály hodným a starým, nenie potřebna, nenie užitečna, ani jie má povoleno býti. Protož jakož se jest nadál pán náš nýsvětější, že to královstvie skrze velikú vašeho krále opatrnosť bude přivedeno k jednotě cierkve,[6]) a od toho bludu, kterýmž[7]) jest odporno, přestane: naděje se i nynie, že skrze ty již i jiné učiněné poselstvie[8]) to královstvie, v čemž od své matky a jiných křesťanóv jest odděleno, to jest v přijímání pod obojí[9]) zpósobú, že se odvrátí, a raději rozkázání otce nýsvětějšieho a cierkve poslušno bude, než toho Jakúbka,[10]) člověka neumělého. A že král váš přisáhl jest přivésti[11]) k jednotě cierkve, a na to jest učinil poselstvie toto slavné:[12]) máte poslušni [104b] býti núčenie, zprávy cierkve[13]) a rozkázánie pána našeho nýsvětějšieho;[14]) a on že milostivý jest, nezjedná jediné poctivé a spasitedlné, a z toho zveleben bude král i královstvie nad jiná královstvie. Takéž, jakož jest učiněno prostě[15]) bez výmienky, tak také prostě stáno má býti pod poslušenstvím cierkve v prostosti[16]) a v jednotě. A vy, páni poslové, máte se přičiniti k něčemu konečnému, neb tak zní list králóv; protož tuto při dajte v ruce otce nýsvětějšieho, a toť bude poctivé králi, království i vám.

Odpověd: Otcové[17]) nýpoctivější,[18]) což při poslušenství a prosbách jest učiněno, přikázáním královským[19]) stalo se[20]) jest; protož ani otec nýsvětější aniž vaše otcovstvie nebude[21]) nám za zlé mieti, nebudem-li[22]) povolni v tom, což nám nenie poručeno, poněvadž známo jest, že poslové ani mohú aniž mají nic takového uvozovati. Ale nynie že nabádáni sme, abychme při tu, o niž[23]) sme přijeli, v ruce otce svatého položili, nám neslušelo aniž slušie jediné rozkázánie a poručenie pilnu býti; a že nemáme jiného, nám poru[105a]čeno ani přikázáno, než poslušenstvie a prosby učiniti, jakož sme učinili, a kteréž nám dány budú na to odpovědi, králi a království budeme zvěstovati: to učiníme věrně a v celosti, což nám oznámeno bude a za odpověď dáno.

Item kardinál svatého Petra vece: Pravíte, že nemáte poručeno, byšte tuto při měli v ruce cierkve položiti: král váš píše otci nýsvětějšímu, že poslové mají

[1]) Za *nadějeme*, jak v *T, K* a *B.* — [2]) ač *T, K* a *B.* — [3]) během *T, K* a *B.* — [4]) kompaktata *K.* — [5]) žádá *T. K.* — [6]) obecné cierkve *T, K* a *B.* — [7]) v kterémž *T. K.* — [8]) skrze ty již učiněné poslušenstvie *T, K* a *B.* — [9]) dvojí *T, K* a *B.* — [10]) Jacobella *T, K* a *B.* — [11]) ten lid přivésti *T, K* a *B.* — [12]) slavné poslušenstvie *T, K* a *B.* — [13]) naučení, zprávě *T, K* a *B.* — [14]) a cierkve *T, K* a *B.* — [15]) prostě poslušenstvie *T.* K. — [16]) v sprostnosti *T,* v prostotě *K* a *B.* — [17]) Otče *K.* — [18]) najsvětější *B.* — [19]) přikázaním kralovským přikázanie *T.* — [20]) učiněno jest *K.* — [21]) nebudete *K* a *B.* — [22]) Nebo nebudem-li *T.* — [23]) pro niž *T.*

vésti k něčemu konečnému; i že ste učinili poslušenstvie od krále i od královstvie, kterak to móž býti, byšte neměli poručeno vám té[1]) pře v ruce cierkve dáti, a při tom, což by ona koli udělala[2]) a rozkázala, učiniti a státi? Viece pravíte, že toliko chcete odpovědi ty, kteréž dány budú, přinésti a znésti: jaké jest to poselstvie,[3]) vizte, slíbiti a neučiniti podlé rozkázánie toho, jemuž jest učiněno poslušenstvie[4])? Pro milého Boha, rozmyslte se lépe a vizte, co činíte. Neučiníte-li, co vám bude rozkázáno, bude řečeno o vašem králi i o vás, že toliko lesť a posměchy s pánem nýsvětějším činíte a máte, neb toliko slovy činíte poslušenstvie a ne skutky. Bylo by lépe [105b] nečiniti poslušenstvie, než po učiněném činiti toliko, což chcete, a přikázánie otce nýsvětějšieho neplníte.[5]) Protož učiňtež to nýprv,[6]) vstupte v jednotu, stójte pod poslušenstvím, a dajte otci nýsvětějšímu v ruce tu při, a on že milostivý jest, dobře to opatří. A jakož založenie vaše[7]) toho bludu berú v té řeči: Nebudete-li jiesti těla etc.; — slyšeli ste onehdá od otce nýsvětějšieho, že to státi nemóž; i já pravím, že ta řeč o[8]) duchovním přijímání má rozumieno[9]) býti, a doktorové sú k tomu; ktož by tehdy jinak držal, blud jest, poněvadž jest to proti cierkvi[10]) svaté.

Odpověď: Otcové etc.,[11]) jakož dopúštiete lepšieho rozmyšlenie, vděčni sme toho; chceme se rozmysliti s pilností, co bychom odpověděti[12]) měli k řečem nám pověděným; když tehdy rok položíte a miesto zvěstujete, tuť my rádi přídem.

Pak v pátek [26. března] před čtvrtú nedělí v postě opět v domu kardinála Nicena, a tu[13]) biechu kardinál svatého Angela a kardinál svatého Sixta a biskup Ferařský; tu také byl jest pan Prokop Rabštýn[14]) a doktor ciesařóv. Dána taková odpověď:

Otcové nýpoctivější, majíce dáti odpověď na ty řeči a rady kardinálem svatého Petra uvedené,[15]) [106a] pan Zdeněk dopuštěnie na rozmyšlenie vděčně přijav, děkuje velmi i s námi. V tomto rozmyšlení rozjímáno jest snažně, co hodného a co slušného za odpověď měli bychom dáti, a nenahozuje se nic jiného, krom toho, čehož sme onehdá dotkli, hodné totižto poslušenstvie a některé prosby abychme udělali,[16]) jakož sme obé spolu splnili, a na to které nám budú dány odpovědi, abychme[17]) domóv přinesli; a toť máme v poručenství, neb král náš i královstvie jistú sú naději měli, že poslušenstvie přijato bude, a že prosbám podaným, slušným, dáno bude miesto a povolenie; neb to, což se žádá, aby dál a dál rozšířeno a zvelebeno,[18]) jest takové, že skrze ně pokoj a mnoho dobrého přišlo nám. Protož nic jiného krom toho nemáme poručeno; bychom měli co[19]) svolovati neb[20]) jednati, a přes to bychom

---

[1]) této *T, K* a *B.* — [2]) uložila *T, K* a *B.* — [3]) poslušenstvie *T, K* a *B.* — [4]) rozkázanie *K.* — [5]) neplniti *T* a *B.* — [6]) učiňte tak vy najprv a *T, K* a *B.* — [7]) vašeho *T.* — [8]) toliko o *T, K* a *B.* — [9]) rozumiena *T, K* a *B.* — [10]) jednotě cierkve *T. K.* — [11]) Otcové najpoctivější *T.* Otcové najsvětější *K.* Najpoctivější otče *B.* — [12]) hodně odpověděti *T, K* a *B.* — [13]) kdež *T, K* a *B.* — [14]) kdežto bieše také pan kancléř *T.* Rabštýn *K* a *B.* — [15]) ondy uvedené *T, K* a *B.* — [16]) učinili *T, K* a *B.* — [17]) ať bychom *B.* — [18]) Vynecháno: *bylo;* rozšířeno bylo a zvelebeno *T, K* a *B.* — [19]) k čemu *T. K.* — [20]) aneb co *T.* aneb *B.*

učinili, známo jest, že by nebylo stálé ani pevné, i žádáme[1]) při tom, že ani otec nýsvětější etc. ani vaše otcovstvie[2]) nám nebudete za zlé mieti. Bude-li, co[3]) podáno jest, přijato a dopuštěno, vieme bez pochybenie, že i král i královstvie [106b] bude se radovati, a přijme s velikú vděčností; pak-li nebude, móžem toto pověděti, že Čechové v svatém poslušenství u stolice[4]) apoštolské trvati budú a státi, jakož sú vždycky stáli a ještě stojie.

Kardinál svatého Angela vece: Jakož pan Zdeněk ondy pověděl, že[5]) mně něco známo bylo o kompaktátiech, poněvadž sem byl v Čechách etc.: ovšem byl sem v České zemi, a tať[6]) jest velmi hojna v mnohých věcech, a zvláště[7]) což slušie k jedení a ku pití. Tu jest mluveno ke mně o tyto kusy: abych krále a[8]) arcibiskupa a potvrzenie kompaktátóv dopomohl jim Čechóm mieti. O dvú prvních nechajíce,[9]) abych tesknosti neučinil poslúchajícím, poviem o třetím. Měl sem pečlivosť při tom, a chtě zvěděti, přivolal sem Jana Rokycany[10]) a tázal sem se na něm, mohly-li by[11]) kompaktáty[12]) v království Českém pokoj udělati[13])? Odpověděl, že nic, řka, že ti, kteříž sú pod jednú zpósobú přijímajíce, od toho nikoli neodstúpie. Toho svědek jest on sám Rokycana, svědek jest i Buoh. Potom[14]) sem mluvil Rokycanovi: Ty móžeš snadně, ač chceš, přivésti[15]) k jednotě cierkve. [107a] Odpověď Rokycanova[16]): Bych nekázal toliko o tom mnoho, mohlo by[17]) něco býti; ale že sem mnoho kázal, jakž sem počal, o přijímání pod obojí[18]) zpósobú, těžko mi jest jinak udělati,[19]) a snad málo by jich bylo, ježto by mi věřili.[20]) Tyto věci i jiné, kteréž on dobře pamatuje, spolu sme rozjímali a rozmlúvali. Potom přivolav Příbrama, mluvil jest[21]) jemu též; a on řekl jest, že blud jest přijímati pod obojí[22]) zpósobú, a slíbil jest přede mnú stolici apoštolské poslušenstvie a státi v jednotě s cierkví; věřím,[23]) že jest umřel v jednotě cierkve.[24]) Tehdy já, věda[25]) o kompaktátiech[26]), že nemohú udělati[27]) pokoje království,[28]) kázal jest[29]) před sebú rozdávati u svatého Jakuba pod jednú zpósobú, aby aspoň lid, vida, že já sem při tom, přivolil[30]) k jednotě cierkve. A potom sem odjel a na papeže Mikuláše vznesl[31]) o těch věcech, kteréž sú se dály; a on, věda o takových, nechtěl jest potvrditi kompaktát k prosbám Čechóm,[32]) jakož také ani koncilium k jiné[33]) přivolilo, neb Jan z Polomar, doktor, psal proti tomu a pravil,[34]) že jest blud přijímánie takové; nad to nade vše koncilium Bazilejské usta[107b]novilo dekret. Protož, poněvadž Mikuláš papež nedo-

---

[1]) doufámeť *T, K* a *B.* — [2]) vy otcové *T.* — [3]) pak, co *T, K* a *B.* — [4]) stolici *T.* — [5]) že by *T. K.* — [6]) tak *T.* — [7]) zvláště k tomu *K.* — [8]) *a* není v *T.* — [9]) nechaje řeči *T, K* a *B.* — [10]) Rokycanu *T* a *B.* — [11]) mohú-li *T* a *B,* mohú *K.* — [12]) kompaktáta *T, K* a *B.* — [13]) učiniti *T, K* a *B.* — [14]) O tom *K.* — [15]) pomoci a přivésti *T. K.* — [16]) Odpověděl jest *T, K* a *B.* — [17]) pravdať jest, že by mohlo *T, K* a *B.* — [18]) dvojí *T, K* a *B.* — [19]) učiniti *T, K* a *B.* — [20]) uvěřili *T, K* a *B.* — [21]) Za *sem,* jak v *T, K* a *B.* — [22]) dvojí *T, K* a *B.* — [23]) i věřím *T. K.* — [24]) s cierkví *K.* — [25]) vida *T, K* a *B.* — [26]) kompaktáta *K* a *B.* — [27]) učiniti *T, K* a *B.* — [28]) v království *T, K* a *B.* — [29]) Za *sem,* jak v *T, K* a *B.* — [30]) i přivolil *T.* — [41]) vznesl sem *T* a *B.* — [32]) Čechóv *T* a *B.* — [33]) jim *T, K* a *B.* — [34]) a pravě *T, K* a *B.*

pustil jest ani potvrdil, a svaté koncilium odvolalo, nebuďte[1]) odděleni od cierkve svaté, ale pilni buďte a přijměte totéž smýšleti s cierkví, a toť bude k vašie cti a chvále. A protož těch kompaktát viece se nepřidržte.[2]) Zda-li neviete, že cierkev svatá a otec svatý mají moc některé věci v cierkvi svaté jednoho času vyzdvižené a zvyklé jiný čas změniti a zkaziti pro lepšie dobré a spasitedlné lidu křesťanského?[3]) Jakož někdy v prvotní cierkvi svaté po večeři bývala rozdávána svátosť těla božieho a krve jeho,[4]) ale potom i nynie ráno a před jiedlem; též o jiných mnohých věcech mohlo by přivedeno[5]) býti, tak i tuto: ačkoli v první[6]) cierkvi dáváno býváše pod dvojí[7]) zpósobú, nebo v ty časy málo křesťanstva bieše, kterýmžto snadno jest bylo podávati; ale když se jest rozmnožilo[8]) křesťanstvo zjevením ducha svatého, jenž[9]) cierkev svatú učí v potřebách jejích, pro nebezpečenstvie a jiné příčiny pod první zpósobú toliko ustaveno[10]) jest od svatých otcóv, aby ta svátosť lidu obecniemu dávána byla. Buďto pak by nynie po všie cierkvi bylo [108ᵃ] to přijímánie: pro neřády, kteříž při tom běžie,[11]) pán náš nýsvětější a cierkev móž to přijímánie změniti a složiti. Protož pro milý Bóh, vy pane Zdeňku, pro utěšenie pána našeho nýsvětějšího a všeho dvoru jeho, neb onehdá mnozí z poselstvie vašeho horšili sú se, učiňte přede vším dvorem toto a řcete: Poněvadž prosby námi učiněné nemohú uslyšány býti, ale že sme poslušenstvie učinili v řeči: aby skutkem naplněno bylo, tu[12]) prosbu naši a při dáváme nýsvětějšímu,[13]) aby on, jakž nýlépe zná, opatřil o dobrém pokoji královstvie i markrabstvie; při[14]) tom, cožkoli rozkáže, Čechové a Moravčíci[15]) poslušni budú jeho rozkázánie. A já, že tak bude,[16]) chci za to rukojmí býti. A pravím, pane Zdeňku, že jste vy jeden znamenitý z nich; učiníte-li to, učiníte k veliké cti vašie, a radosť veliká bude pánu našemu nýsvětějšímu a všemu dvoru; a z toho věřím, že Čechové stanú pod poslušenstvím pána nýsvětějšího a k jednotě se navrátíte.[17]) A pak-li se nelíbí toho učiniti, [ale dobré by bylo, byšte učinili:[18]] již ste slyšeli, že to přijímánie koncilium odvolalo, papežové prvotní[19]) nedopustili ani potvrdili; nermuťte se, nedá-liť hned přivolenie[20]) pán náš nýsvětější [108ᵇ] k vašie prosbě,[21]) ale radějše v lepší stranu to obraťte; neb milostivý jest,[22]) neopatříť o svých učedlnících a synech jediné spasitedlně a dobře.

V tom jeden kardinál od svatého Sixta,[23]) když sme vstali, řekl toto: Já chci z lásky pověděti: Byl sem v Bazilii, a neslyšal sem jednoho písma pevného,[24]) by to přijímánie bylo potřebné, ale viem mnoho[25]) doktoróv a práv duchovních[26]) proti

[1]) nebudete *K.* — [2]) A proč (proto *T.*) se těch kompaktát přidržíte? toliko *T, K* a *B.* — [3]) křesťanskému *B.* — [4]) dávána byla (bývala *K*) svátosť těla a krve božie *T, K* a *B.* — [5]) pověděno *B.* — [6]) v prvotnie *T.* — [7]) obojí *T.* — [8]) rozmohlo *B.* — [9]) kterýžto *T, K* a *B.* — [10]) ustanoveno *T* a *B.* — [11]) by byly *B.* — [12]) tuto *T, K* a *B.* — [13]) v ruce pánu najsvětějšému *T, K* a *B.* — [14]) a při *T* a *K*, i při *B.* — [15]) Moravané *T* a *K*; Čechóm a Moravanóm *B.* — [16]) rozkázanie a řádu, že tak bude cerkev *T.* — [17]) navrátie *T* a *B.* [18]) Doplněno dle *T, K* a *B.* — [19]) první *K*; prvotně *B.* — [20]) povolenie *T.* — [21]) potřebě *B.* — [22]) neb on milostivý jest otec a mistr, on *T. K.* — [23]) z kardinálóv *B.* — [24]) jistého *T. K.* — [25]) mnohých *T. K.* — [26]) duchovních rozumy *T. K.*

tomu uvedené; protož nechtějte smýšleti viece nežli[1]) smýšlí všecko křesťanstvo, ale buďte cierkve poslušni a neodchylujte se od jednoty jejie. Bylo-li by to rozumné, aby všecka cierkev postúpiti měla Čechóm? A nevieme takového náboženstvie aneb dobroty do Čechóv, by jim Bóh něco zjevil a jiným nic, což by bylo k spasení lidskému.

Odpověď pana Zdeňka. Buďto že by kompaktáta byla výše potvrzena, zdá mi se, jednota[2]) v Čechách, jakož tak[3]) toho dotýkáše poctivý otec kardinál svatého Angela, těžce bude; nebo ti[4]) pod jednú zpósobú od svého úmyslu nesnadně se pohnú. Ale toto by mohlo býti dobře: budú-li dále potvrzena[5]) kompaktáta, bude odjata nenávisť mezi stranami, a jedna strana druhé nebude haněti [109ᵃ] ani popúzeti, a to bude ku[6]) pokoji tohoto[7]) království velmi užitečno. Dále poctivý otec nabádá mne, abych učinil jedno pro obveselenie pána nývyššieho[8]) a všeho dvoru jeho: těžké břiemě jest, kteréž se ote mne žádá. Mně se neslušie tomu[9]) poddati, a to proto, neb to mně nenie poručeno; a tak učinil-li bych to, bylo by mi k všetečnosti připsáno; aniž mním, by to bylo prospěšno také proto: jest-li že by Čechové neb Moravčíci[10]) tomu slibu mnú učiněnému povoliti nechtěli, byl bych oznámen na[11]) dvoře Římském zvláštní zlú pověstí, a bylo by řečeno o mně: Aj, ten Zdeněk slíbil jest, a tak se nes[h]ledává podlé jeho slibóv; toliko chytrostí a kunšty[12]) s námi šel vókol; — i byl bych ohlášen i všie[13]) vlasti, kdež by praveno bylo o mně: neb poddal nás tomu, ježto mu to nebylo poručeno; a tak vnikl bych[14]) v nebezpečenstvie, v ošklivosť i ve zlú pověsť, a netoliko já, ale i moji přátelé. Protož nenie slušné,[15]) abych to[16]) zjednal, čehož nemám[17]) poručeno ani přikázáno; a přes to bychť pak učinil, nebylo by stálé. Ale[18]) toto mi se vidí: otec nýsvětější, zdá-li mu se, nechť pošle někoho do [109ᵇ] Čech, neb některé z svých, kteří sú múdřejší, učenější a viec se s tiem obierají[19]) než já. Ti, přídúce do královstvie, oznamte úmysl otce nýsvětějšieho, a ohlaste s dóvody jistými, že se kompaktáta k ničemuž viec nehodie; a já, co budu moci,[20]) pro chválu boží a k užitku cierkve,[21]) se ctí královstvie a markrabstvie, velmi rád chci tomu[22]) pomáhati.

Potom vyšedše[23]) pan Prokop a pan Zdeněk, sami došli sú kardinálóv,[24]) kdežto pan Zdeněk mluvil jest takto[25]): Otcové nýpoctivější, vedlé té řeči a cesty k našim prosbám, kterúž vy mluvíte a vedete, nezdá mi se, by přišlo k takovému poslušenství, jakož chce otec nýpoctivější[26]); ale spieše uvedeny budú búřky a nesnázky,[27]) pro něž mohl by se král popuditi proti takovému poslušenství, i strany

---

[1]) než *T. K.* — [2]) že proto jednota *T, K* a *B.* — [3]) také *T* a *B.* — [4]) oni *T, K* a *B.* — [5]) utvrzena *B.* — [6]) u *T.* — [7]) toho *T, K* a *B.* — [8]) najsvětějšého *T. K*; najjasnějšieho *B.* — [9]) sě k tomu *T, K* a *B.* — [10]) a Moravané *T, K* a *B.* — [11]) ve *T, K* a *B.* — [12]) chytrostmi a žerty *T. K*; žerty *B.* — [13]) v své *T* a *B*; i z své *K.* — [14]) Poddal nás k tomu, což mu nebieše poručeno, a tak bych všel *T, K* a *B.* — [15]) nic slušné *K.* — [16]) co *K.* — [17]) nám nenie *B.* — [18]) A také *B.* — [19]) obierali *T.* — [20]) což bude *T. K* a *B.* — [21]) cierkve svaté *B.* — [22]) k tomu *T. K.* — [23]) všedše *B.* — [24]) sami (vešli a *K*) vstúpili jsú přěď kardinály *T.* — [25]) takto mluvil česky *T, K* a *B.* — [26]) najsvětější *T. K.* — [27]) nesnáze *T. K* a *B.*

proti sobě. A když se lid zbúří, kto mu má[1]) rozkazovati, aby stál pod poslušenstvím, jediné leč mečem, jenž jest velmi nebezpečné? Tuto řeč mluvil jest pan Zdeněk, od něhož pan Rabštýn[2]) pověděl latině.

Odpověď papežova konečná. V středu před pátú nedělí v postě [31. března] přede vším slyšením, což móžem pamatovati, k tomuto rozumu mluvil jest papež Pius, řka:

[110ª] Slyšeli sme onehdá, páni poslové krále Českého, vaše prosby s trpělivostí a v dobrém pokoji; slyštež i vy naši odpověď z vóle a rady bratróv našich. I majíce mluviti v lásce a neomylně,[3]) povieme o poslušenství krále Českého nám a stolici apoštolské učiněném, potom o potřebě[4]) a kompaktátiech.[5]) Poslušenstvie chválíme nýjasnějšieho krále Českého, nebo to takové dobré jest, bez něhožto nenie pokoj ani spasenie. O tom králi nýjasnějším v dobrú stranu mluveno jest a praveno nám od posla nýjasnějšieho ciesaře a syna našeho milého Prokopa, kterýžto tu upřiemnosť mysli královské zvláště vypravil jest, tvrdě to, že královský úmysl jest, nám a stolici[6]) apoštolské poslušen býti. Zajisté dobře jest v tom učinil král, neb ktož tiem během vcházie, nýjde pastvy; ale ktož jinudy vstupuje, zloděj jest a lotr. A ukázav na se sám papež, řekl jest: Totoť[7]) jest brána, skrze nižto spravedliví vcházejí, a jdúce skrze ni, toliko ti spaseni bývají, a bez niežto[8]) všickni hynú, jakožto v čas[9]) potopy všickni zhynuli,[10]) jediné kteříž do korábu utekli sú,[11]) ti zachováni sú od nebez[110ᵇ]pečenstvie a potopy; a ten sám, kterýž se k lodičce Petrově utieká, spasen bývá.

Viete, synové, kterak v minulých časiech královstvie České ovšem přikázánie stolice apoštolské přijímáše, s ní v jednotě živo bieše a v řádiech se neodlučováše. Potom stalo se jest rozdělenie: mnozí nešlechetní, ježto sú se[12]) zpět obrátili, jejie přikázánie sú potupili a zhrdali jím skrze dómysly mylné, kterýchž[13]) neznali sú oni ani jich otcové, přijímánie pod dvojí zpósobú bez pójčenie této stolice, ano jim koncilium Konstanské brání, proti jednotě cierkve a obyčeji hodném[u] uvedše. Protož král nýjasnější, poněvadž jest udělal[14]) poslušenstvie v sloviech, ať je naplní[15]) v skutku; neb nic nenie poslušenstvie v sloviech, leč skutkem naplněno[16]) bude; a tak ať otejme neobyčejná a neznámá zachovánie[17]) a[18]) ku prvniemu poslušenství ovšem lid obrátí [vel navrátí],[19]) aby to držali, toho ostřiehali, což otcovská chtie ustanovenie[20]) a jich otcové byli sú to[21]) oblíbili dřieve. Ale že v Čechách sú Táboři, kteřížto stolice nedbají ani jie chtie, nébrž jí pohrzejíce,[22]) [111ª] posvěcují bez

[1]) chce *T*, *K* a *B*. — [2]) kancléř *T*. — [3]) neomylné *B*. — [4]) o prosbě *T*, *K* a *B*. — [5]) kompaktát *B*. — [6]) cierkvi *T*. — [7]) Tatot *K* a *B*. — [8]) kterěžto *T*, *K* a *B*. — [9]) v času *T*. — [10]) zahynuli jsú *T* a *B*. — [11]) k korábu utekli jsú sě *T*, *K* a *B*. — [12]) kteříž sě *T*, *K* a *B*. — [13]) kterakýchž *B*. — [14]) učinil *T*, *K* a *B*. — [15]) ale neplní je *T*; naplň je *K*; naplní-li je *B*. — [16]) leč v skutku plněno *T*. — [17]) zachovávánie *T*. *K*. — [18]) *a* vynecháno v *T*. — [19]) navrátil *T*, navrátím *K*. — [20]) ustavenie *T*. — [21]) biechu *T* a *B*. — [22]) stolice nechtie poslúchati (nechtie *K* a *B*), ale jí zhrdajíce *T*, *K* a *B*.

ornátóv a slúžie, jako[1]) k stolu tělesnému, tak přistupují k duchovniemu, mnohá jiná v[2]) království vymyšlenie a noviny, kteréž[3]) se s cierkví nesjednávají[4]) ani jie následují, nebo kněžie jich nejsú tiem obyčejem ustanoveni ani k zpravování dáni, jako v jiných království[ch] a ve všem království[5]): protož musíť král takové přestúpenie opraviti a navrátiti k jednotě cierkve, chce-li, aby jeho poslušenstvie bylo platno. Ale že doufáme, že naše přikázánie bude přijato upřiemú[6]) myslí, napomínáme královskú Jasnosť, uložujíce a přikazujíce,[7]) aby královstvie k pravému poslušenství z svých zavázání navrátil a přivedl, chce-li,[8]) aby to poslušenstvie bylo skutečně naplněno,[9]) a by takové z toho hodnými ctmi a chválami byl zveleben: jinak nemohli bychom praviti, by to poslušenstvie bylo dostatečno; neb potřebie jest, aby skutkové srovnali[10]) se s slovy. Toto buď krátce pověedieno při[11]) poslušenství.

K druhé straně přistupujíce, což královským jménem prošeno jest po poslech o přijímání a o kompaktátiech: při té straně [111[b]] znamenali sme slova toho, jenž jest mluvil, kterýžto vidien jest to přijímánie pod dvojí zpósobú před tiemto slavným slyšením nazvati[12]) pravdú, a býti užitečnú a spasitedlnú etc., dómyslu svého dovozuje, rady[13]) prvotnie,[14]) písmem svatého čtenie[15]) a svědectviem doktoróv svatých, také[16]) i kompaktáty koncilium Bazilejského. Zajisté ten artikul v koncilium Bazilejském dokonán jest, jelikožto k pravdě; a pravé[17]) o něm předešlo plné usúzenie od koncilium Konstanského,[18]) kdežto vylíčeno jest, že jest proti obyčeji obecné cierkve. A tu zkušováni biechu prvotnie cierkve skutkové, byla[19]) sú vidiena čtenie, rozjímánie,[20]) všecky věci[21]) doktorské, a shledáno jest, že všickni téměř doktorové, staří i školní, bránie lidu obecniemu toho přijímánie; neb ačkoli někdy v prvotní cierkvi svaté bylo jest, potom pak[22]) užitečně a spasitedlně ustanoveno jest, aby takové[23]) přijímánie nebylo dopúštěno lidu obecnému, ale samým kněžím, a to posvěcujícím toliko jest užitečno. Z veliké zajisté příčiny stalo se jest toto: pro poctivosť, pro nebezpečenstvie, pro nesnadnosť [112[a]] zachovánie. Jest i[24]) jiná příčina: aby se lidé nedomnievali, že by pod první zpósobú nebyl celý Kristus. O kompaktátiech potom povieme.

Ale odpověď nynie, zachovávají[25]) obyčej a moc Římského biskupa, na prosby učiněné vyložíme. To, což smýšlejí Čechové o přijímání pod dvojí zpósobú, nemá nazvána[26]) býti pravda, neb zjevné[27]) jest, že přijímánie[28]) pod dvojí zpósobú nenie užitečné, ale škodlivé, a nad to jest bludné a kacieřské, jestli že by ku[29]) potřebnosti spasení držáno (by) bylo, jakož Jakúbek[30]) a jeho následovníci drželi sú. Veliká

---

[1]) jakožto *T, K* a *B.* — [2]) jsú v *T, K.* — [3]) kdežto *B.* — [4]) nesrovnávají *T. K.* — [5]) křesťanstvie *T. K*; křesťanstvu *B.* — [6]) budú přijatá upřiemnú *T, K* a *B.* — [7]) uložujem a přikazujem *T, K* a *B.* — [8]) chtěl-li by *T.* — [9]) skutečno *T* a *K*; skutečné *B.* — [10]) sjednali *K.* — [11]) o *B.* — [12]) nazývati *T, K* a *B.* — [13]) Za *řády,* jak v *T, K* a *B.* — [14]) Vynecháno: *cierkve T* a *K.* — [15]) písem svatých čtením *B.* — [16]) tak *T.* — [17]) prvé *B.* — [18]) Bazilejského *T.* — [19]) tehdá sú byla *T.* — [20]) rozjímány *K* a *B.* — [21]) řeči *K* a *B.* — [22]) však *T, K* a *B.* — [23]) to *B.* — [24]) Jest-li *T. K.* — [25]) Za *zachovajíce,* jak v *T* a *B*; zachovávajíce obyčejem *K.* — [26]) nazváno *K.* — [27]) zjevně *T.* — [28]) přijímati *T* a *K.* — [29]) z *T.* — [30]) Iacobellus *T, K* a *B.*

člověka toho smělosť, nébrž všetečnosť! Člověk v umění sa přiveden školním, v němžto v škole učieše,[1]) směl jest týné věci k svému smyslu vykládati a jiné učiti! Neslušieť na prosté žáky v grammatice aneb v loice[2]) svatých písem vykládati, ale na mistry a doktory a na jiné v písmě svatém učené lidi nábožné, jimžto dán jest klíč uměnie, kterýž otvierá a žádný nezavierá, zavierá a žádný neotvierá etc. Item v skutciech apoštolských připomíná se o komorníku králové Kandacké, kterýž, když jest [112b] četl proroctvie Izaiáše proroka, sa otázán od svatého Filipa, rozuměl-li by, co čte, odpověděl jest: kterak mohu[3]) rozuměti, leč mi bude povědieno? Jakúbek[4]) pak bez mistra a učitele směl jest čtenie svaté vykládati, směl jest i jistiti z té řeči svatého Jana: Nebudete-li jiesti těla syna etc., — přijímánie posvátné pod dvojí zpósobú praví užitečné, spasitedlné a potřebné býti, o němžto spasitel dolejie pravil[5]): Slova, kteráž já mluvím,[6]) duch sú a život. Miení, že ta slova duchovně mají rozumiena býti, neb týmiž ústy dále praví: Ktož jie mé tělo, živ bude na věky. Tato slova sú o[7]) času nynějším před ustavením[8]) svátosti té povědiena, jakož o tom onehdá dotčeno jest šíře. Tak jest svatý Augustin vykládal, tak sú jiní doktorové: Bonaventura, Aurelius i jiných mnoho, otevřenýma očima znamenali divné věci z zákona božieho. Na poslednie také večeři Kristus sám ustanovuje tuto svátosť a apoštolé světí[9]) [a] na kněžství, dal jim pod obojí[10]) zpósobú, řka: To čiňte na mé spolupamatovánie; ne proto, aby ta svátosť [113a] měla lidu obecnému dávána býti, ale aby toliko kněžím[11]) slušele posvěcovati a bráti pod obojím zpósobem.[12]) Tato[13]) jest pravda; jest-liže kto proti tomu smýšlí jinak, zle smýšlí, převrácené smýšlí a tak činie k svému zatracení.

Dále o té prosbě, kterúž činíte o přijímání, praviec ji pevnú z kompaktát býti: v této straně my královstvie České velebíme a lidi jakožto šlechetné a poslušné máme; ty nám věci slušie učiniti, kteréž otec čelední synóm svým a mistr učedlníkóm přivykl jest činiti. Jakož nýmilosrdnější pán synóm nedává škodlivých věcí, neslyší proseb jediné užitečných, nic nepójčuje, jediné což slušie[14]) k spasení: tak i my máme učiniti ve všem, jenž, ačkoli nehodně miesto božie držíme na zemi; bychom věděli[15]) prosby vaše a[16]) přijímánie laikóm bez pohoršenie cierkve obecné,[17]) nebyla by nesnáze pójčení, ale že nespravedlivé a nepoctivé jest, což žádáte, jistiece království a markrabství to býti spasitedlné, i kterak móž pójčeno býti?

Již miesto jest, abychom o kompaktátích pravili, a co smýšleno má býti, zjevně [113b] otevřeli. Rozdielné jest kompaktát písmo: první stránka drží pod dvojí zpósobú přijímánie pójčené Čechóm a Moravčicóm,[18]) zachovávajících[19]) jednotu

[1]) děti učieše *T, K* a *B.* — [2]) logice *T* a *B.* — [3]) budu *K* a *B.* — [4]) Iacobellus *T, K* a *B.* — [5]) málo dolejie praví *K.* — [6]) pravím *K.* — [7]) v *T*; nynějšieho času *K.* — [8]) ustanovením *T* a *K.* — [9]) apoštoly světil *T.* — [10]) dvojí *T. K.* — [11]) na kněze *T* a *B*; na kněžstvo to *K.* — [12]) pod dvojí zpuosobú *T. K.* — [13]) Totot *T.* [14]) příslušie *K* a *B.* — [15]) viděli *T, K* a *B.* — [16]) o *T. K.* — [17]) obecné býti *T, K* a *B.* — [18]) Moravenóm *T.* Moravanóm *K* a *B.* — [19]) Za *zachovávajícím,* jak v *T, K* a *B.*

cierkve. Tato stránka jest s výmienkú. Druhá stránka jest zaslíbenie, ale ne pójčenie; neb v koncilium měl rozjímán býti ten artikul o přijímání,[1]) co by o něm drženo a zachováno mělo býti; toto jest kompaktát na dvě straně rozděleno[2]) písmo. Protož buďto první stranu neb druhú že vezmete, nic nemáte, v němž byšte se měli vzkládati[3]); neb první stránka pójčuje tě[m], ktož obyčej mají a kteříž jednotu přijímají. S výmienkú jest toto pójčenie: nikdy[4]) nepřijata jest jednota, nikdá svornosť nenie nalezena, a tak nikdy nepójčeno jest to přijímánie; neb věci potomnie miesta nemají, leč naplněny budú, kteréž sú předjíti měly. Vieme, kterak sú živi lidé v Čechách, vieme, kterak kněžie mají se při svátostech a řádiech: nenie v tom jednota s cierkví, poněvadž to[5]) cierkev obecná má to u mrzkosti. Jest let blíž XXVI, když učiněna sú kompaktáta. Pak[6]) těm uči[114a]něna sú, kteříž tehdáž obyčej mějéchu: ale mnozí zhynuli sú, a již málo z těch živých zóstalo; ale jiní, o nichžto neznějí[7]) kompaktáta, nestáli[8]) sú, jakož tak[9]) v dlúhém času přiházie se, že v dlúhých časiech bývá dlúhé[10]) změněnie,[11]) [protož nemohú vám ty kompaktáta z toho prospěti[12])]. Jest i[13]) jiná dostatečnější příčina, kteráž kazí kompaktáta; neb z rozumu kompaktát zjevno jest, že to pójčenie[14]) až do usúzenie koncilium aniž dále[15]) mělo trvati,[16]) neb praví se v nich: a bude ohledáno, co proti tomu[17]) artikulu etc. Nynie ste slyšeli dekret koncilium Bazilejského, v němž se zavierá usúzenie a tak kompaktát zrušenie. Tam také v kompaktátiech slibuje koncilium: Budú-li Čechové žádati; ale že se nečte ani se vie, by Čechové prosili, neb koncilium pójčilo, a kněžie vaši přes to netoliko obyčej majícím, ale i dietkám i bláznóm rozdávají, nébrž i přinucují, a těm, ježto přijímati nechtie, pohřebu[18]) bránie; a to jest proti kompaktátóm. Item léta M°CCCC° 33° stalo se jest pójčenie a potom XXXVI° usúzenie, protož pójčenie nemá bráno býti, jediné až do usúzenie, a to ruší to [114b] přijímánie; toto vše známo jest, ktož chtie upřiemú myslí rozuměti. Dále již s námi tuto nemá býti nakládáno,[19]) jako na Táboře, kdež jest nám praveno, že svaté písmo má rozsuzovati, když by některá[20]) nesnázka mezi stranami vznikla. I otázali sme se, kto svatému písmu má rozum dáti? K tomu sú mi odpověděli, praviec, že Kristus má rozum dáti, a my[21]): Kristus jest na nebi a poručil jest Petrovi a náměstkóm jeho o těch věcech řéditi na zemi, jichžto[22]) máte přikázanie poslúchati.

Při tom my s poctivými bratry přepisy kompaktátóv ohledali sme a znamenali,[23]) i nalezeno jest z řečí napřed položených, že nižádné nemají moci ani dostate-

---

[1]) přikázání *T, K* a *B.* — [2]) rozdielné *T, K*; rozdělené *B.* — [3]) zakládati *T, K* a *B.* — [4]) Nikdá *B.* — [5]) *to* omylem dvakráte, — [6]) Tak *T* a *B*; ta *K.* — [7]) o kterémž nestáli jsú, neznie *T*; o kterýchžto neznějie *B.* — [8]) nastali *K.* — [9]) to *T.* — [10]) veliké *K.* — [11]) proměněnie *T.* — [12]) Vynecháno v rukopise a doplněno dle *T* a *B.* — [13]) jest-liť *T. K.* — [14]) přijímánie *B.* — [15]) nic déle *K* a *B.* — [16]) netrvati *K*, nemělo trvati *T* a *B.* — [17]) při tom *T. K.* — [18]) po hřiechu *T.* — [19]) nakládati *K.* — [20]) která *T.* — [21]) a my k tomu *T, K* a *B.* — [22]) Ale že málo před tiem uvedeno jest, v vašem poselství, že tato stolice jest mistryně, a učiti majíc, jejieho *T, K* a *B.* — [23]) oznamenali *B.*

čnosti. Totoť jest usúzenie naše, takto oznamujem, a vy musíte přijieti; tak také králi, království a markrabství přikázanie,[1]) a nynie přikazujem, aby to, což vaši kněžie z své vóle, bez mistra a bez moci držie,[2]) opravili, neb klamají lid a hodni sú těžkého tresktánie, a neostanú-li toho a nebudú[3]) se káti, budú zatraceni. Milostiva však jest matka cierkev, nezapříť milosti, neb [115ᵃ] opuštěné k sobě vine obrácením v pokoře[4]); i protož vidí se, že nemáte z kompaktát pravdy, neb ste bez moci učinili, novosť začavše. A v tom, že[5]) prosíte, abychme vám pójčili přijímati z kalicha lidu obecnému: zajisté byť ta věc byla[6]) spasitedlna a nám poctiva, nebyla by v pójčení nesnázka; ale obého nenie, neb nám nenie poctivé. Kterakž tehda dopustíme,[7]) ano naši předkové zapřeli a dvoje koncilium odvolalo neb zavrhlo? Vám také nenie spasitedlné, nebo mrzka jest strana, kteráž se se vším sjednává.[8]) Všickni také králové i kniežata a lidé křesťanští, krom Řekóv, a by vám nynie bylo pójčeno, byli by[9]) pohaněni; protož neslušieť, aby dopuštěno bylo.

Dále[10]) zvláště neslušie nám toho dopustiti z mnohých příčin: první pro nebezpečenstvie kacieřstvie, aby snad nevěřeno bylo Krista celého pod první zpósobú nebýti; druhé pro nebezpečnosť svátosti, aby krev boží, jakož se přihházelo, nebyla[11]) vylévána, protož pro poctivosť takové svátosti nemá pójčeno býti; třetí pro jednotu [115ᵇ] a pokoj, kteréhož hledáte království,[12]) nebo bylo-li by vám pójčeno, jest druhá strana, jenž se přidrží jednoty cierkve a přijímá pod jednú zpósobú, kteráž nikdy neb těžce přivolí[13]) tomu pójčení, a tak na věky bylo by rozdělenie. A[14]) viete, že všeliké královstvie v sobě rozdělené zahyne; protož musíť býti, aby jedni druhým postúpili, má-li býti pokoj; ale nenie hodné, aby oni vám postúpili, neb hodné jest vám[15]) následovati šlepějí jich[16]) otcóv: na vás viece slušie, abyšte odstúpili od toho nového dómyslu, a tak navrátiti se[17]) k řádóm a k obyčejóm, v nichž sú byli otcové vaši. Čtvrté, abychom súsedóv vašich všady vókol, jakožto Němcóv, Uhróv a Polákóv, proti království nepopudili; nebo bychom my pak stokrát pójčili, nebude bez toho, byť vás nehaněli. Protož pro pokoj váš i vašich súsedóv, aby mezi vámi býti mohla kupectvie, manželstvie a přátelstvie, jedno spolu smýšlejte s súsedy svými. Páté, bychom my pak toho pójčili, přišlo by vám ne k pokoře, ale ku pýše, neb byšte [116ᵃ] pravili chlubně: hle, jehož sme dávno žádali, již máme; myť sme měli pravdu, a oni sú od nás ji přijali; a tak měli byšte chválu nad chválu, jako byšte všech[18]) otcóv múdřejší byli a lepší se zdáli nad jiné křesťany. Protož abyšte otcóm vašim nečinili k příčině zatracení, také abyšte se nechlubili mezi lidmi, nemá vám pójčeno býti; i nenieť prosba vaše slušna, neb neviete, co prosíte. Jako ona matka synóv

[1]) Za *přikážeme*, jak v *K* a *B*; přikazujíce *T*. — [2]) činie *T*. — [3]) nebudú-li *T* a *B*. — [4]) neb odpuštěnie k sobě obráceným *T*, *K* a *B*. — [5]) tam že *T*. — [6]) vám *T* a *B*. — [7]) odpustieme *K*. — [8]) Za *nesjednává*, jak v *T*, *K* a *B*. — [9]) Po straně připsáno „šte". tedy „byli byšte"; nebyli-li by *T*. — [10]) Dále také *T*. — [11]) na zemi nebyla *T*, *K* a *B*. — [12]) v království *T*. *K*. — [13]) nepřivolí *T* a *B*. — [14]) Ale *T*, *K* a *B*. — [15]) jim *T*, *K* a *B*. — [16]) svých *T*. *K*. — [17]) Za *navrátili*, jak v *T*, *K* a *B*, — [18]) vašich *T*, *K* a *B*.

Zebedeových prosila za věc neslušnú pána Krista i nenie uslyšána,[1]) i my vám, jenž nespravedlivého žádáte, pravíme s pánem Kristem: neviete, co prosíte. Protož abyšte nad mistra vašeho nebyli opatrnější, poslechnětež apoštola, jenž die[2]): Ne viece smysliti, než což slušie smysliti,[3]) ale následujte těch, ježto sú šli[4]) s pánem do Emús a poznali sú jej v lámání chleba. Též i vy dosti mějte k spasení vašemu pod první zpósobú, a tak budete svorni a poslušni cierkve svaté, jenž jest matka všech křesťanóv věrných etc.

Tehdy jeden [116[b]] úředník papežóv osvědčil jest velikým[5]) hlasem, řka: Napomínám obecných písařóv jednoho, dvú nebo viece, abyšte pro budúcí památku znamenali, jaká jest dána odpověď dnešní den otcem naším nýsvětějším poslóm krále Českého: jedno, že poslušenstvie krále se nepřijímá, jediné leč v skutku vyplení bludy[6]); druhé, že přijímánie pod obojí[7]) zpósobú lidu obecniemu jest staveno, a že kompaktáta moci nemají a již sú odvolána.

Ve čtvrtek [1. dubna] v zahradě před šesti kardinály a jedním biskupem takto k nám mluvil otec svatý před požehnáním: Pospěšte[8]) domóv jeti, a již jest čas. Odpověď, kterúž sme vám dali, tu králi i královstvie vašemu oznamte a vypravte. Povězte králi vašemu, že jeho milujem i královstvie, a všecko, což s naší ctí jest a stolice této, a což jest podobného pro dobré a užitečné králi[9]) i královstvie, hotovi sme udělati[10]) a sme dlužni; ale toto, co[11]) prosíte, že nenie poctivé a užitečné ani jest ku[12]) pokoji, nebylo jest slušné ani jest, aby uslyšáno bylo, [117[a]] jakož ste řečí naší předpověděnú[13]) šíře slyšeli. Protož napomínám vás, mluvte králi i králové i pánóm etc., ať k tomu dau, v němž[14]) sú byli, než sú se ty novosti začaly, a tak od těch novostí odstúpie; a toť jim přijde ke všemu dobrému. A ty, pane Zdeňku, že si vzácen před králem a král tě miluje zvláště, napomeň jej, ať učiní naše přikázánie a lid přivede k jednotě viery a cierkve[15]); a die-liť, že nemóž, nechť zkusí tiemto během: přijímý[16]) zjevně pod jednú zpósobú, jakož zachovává celá cierkev; k témuž drž královú, syna svého, též i svój dvór, slibuje[17]) jim, ktož by[18]) též udělali,[19]) že je chce[20]) z toho darovati i milovati. A když on to s svými učiní, lid obecný[21]) k témuž se pohne velmi snadně, neb lid obecně[22]) následuje kniežete svého a toho[23]) viece, jehož miluje; ale vieme, že lid český velmi miluje krále[24]) svého; učiní-li on to, jakož by bylo dobré, i to, což radíme a velíme, lid obecný bez [z]matku po něm postúpí. Potom dále, ať zavolá kněží a die jim: Již sem slíbil poslušenstvie,

---

[1]) Někdy Kristus od matky synóv Zebedeových jsa prošen za věc neslušnú, odpověděl jest: Nevíte, co prosíte *T, K* a *B.* — [2]) řkúcieho *T, K* a *B.* — [3]) než muož smyšleno býti *T.* — [4]) kteříž jdúce *T, K* a *B.* — [5]) vysokým *T, K* a *B.* — [6]) všecky bludy *T. K.* — [7]) dvojí *T, K* a *B.* — [8]) Chvátáte *T, K* a *B.* — [9]) krále *T. K.* — [10]) učiniti *T, K* a *B.* — [11]) což *T, K* a *B.* — [12]) v *B.* — [13]) ste z řečí našich, při odpovědi jsúce *T, K* a *B.* — [14]) v niež *K.* — [15]) viery cierkve. — [16]) = přijímaj, jako v *T, K* a *B.* — [17]) slibujem *T.* — [18]) by s ním *T, K* a *B.* — [19]) učinili *T, K* a *B.* — [20]) chci *T.* — [21]) obecný jiný *K* a *B.* — [22]) obecný *T.* — [23]) to *T.* — [24]) nynějšieho krále *T, K* a *B.*

a přikázánie mám od cierkve, abych byl s ní v jednotě, a že to bude [117b] k pokoji[1]) našemu i vašemu i také ke cti; protož chci, abyšte nám byli neodporni,[2]) ale přichylte se[3]) spolu s námi, a to vězte, že my nemóžeme toho jinak udělati.[4]) A oni, vidúce krále v našem přikázání stálého, nebudú se moci protiviti. A mnozí sú z těch kněží, ježto vědie,[5]) že pravdy nedržie, avšak držie proto, aby o nich nebylo povědieno, že sú zle držali. Protož bude-liť král chtieti, uzříte, že všecko snadně pójde, a skrze to bude zvelebeno všecko[6]) královstvie, ač však[7]) ne v takovém zboží, jako jest prvé bylo, ale v slávě a ve cti budeť zveleben i král. A o tom sme jemu mluvili v Benešově: nechá-li[8]) toho přijímánie a těch se nebude přidržeti, že k velikým věcem dojde. Byl řekl,[9]) že chce zvelebiti svój rod; již tuto má přístup k svému zvelebení i svého rodu, jediné ať udělá,[10]) jakož jemu radíme a velíme.[11]) A když to, což proti vieře jest, pomine, o zboží duchovním, kteráž sú zastavena, snadno bude; neb ti, kteříž zápisy mají, škod žádných mieti nebudú, ale opatřením cierkve dosti jim zóstane. A vy, mistrové, mluvte a nabá[118a]dajte vašich, ať též udělají.[12]) Nebude-li pak král na naše přikázánie[13]) tbáti, ale vždy s pokrytstvím ty novosti trpěti i s těmi[14]) přijímajícími, musíme my s cierkví tak opatřiti, aby to vždy královstvie v[15]) jednotě cierkve, od niež jest vypadlo, navráceno bylo. Sami však od sebe[16]) navrátíte-li[17]) se k jednotě cierkve, toť bude lépe a poctivěji, nežli by udělali[18]) z přinucenie. Aniž se mají z toho styděti, že tak učinie z přikázánie našeho a stolice této, neb jest to i prvé bývalo,[19]) že jinde také bludové povstali,[20]) jako v Hispanii blud Arianský a jiní bludové jinde, v nichžto konečné útočiště bývalo k stolici této, a ona, což rozkázala jako matka, to bylo přijímáno; ty však krajiny žádné proto[21]) hanby nemají. Protož též král váš a královstvie učiní-li a budú poslušni našeho rozkázánie, žádné v tom hanby mieti nebudú, ale česť[22]) a chválu věčnú. Item napomeňte krále, ať s ciesařem nakládá milostivě a přátelsky, poněvadž jest s ním v příbuzenství a od něho přijal moc královstvie a syn jeho [118b] kniežetstvie; král také má poddán býti ciesaři, i hodnéť jest, aby[23]) ho miloval, neb i my jej milujem a k jeho cti sme vždycky nakloněni; protož cožkolivěk král váš učiní dobrého aneb nelibého ciesaři, jakoby nám samým to libé aneb nelibé udělal. Z dobrého však vděčni budem, jako by nám učinil.[24])

---

[1]) Vynecháno v rukopise, ale jest v *T. K.* — [2]) nebyli v tom odporni *T, K* a *B.* — [3]) Vynecháno: *k jednotě*, jak v *T. K.* — [4]) učiniti *T, K* a *B.* — [5]) vidie *B.* — [6]) jeho *T, K* a *B.* — [7]) snad *T, K* a *B.* — [8]) aby, nechá-li *T.* — [9]) odpověděl *T, K* a *B.* — [10]) učiní *T, K* a *B.* — [11]) velebíme *T.* — [12]) učinie *T, K* a *B.* — [13]) našeho přikázánie *B.* — [14]) s těmi tak *T, K* a *B.* — [15]) k *T* a *K.* — [16]) pak v sobě *B.* — [17]) navrátí-li *T, K* a *B.* — [18]) učinili *T, K* a *B.* — [19]) neb jest to i jinde přiházelo se *K.* — [20]) povstávali *T, K* a *B*. — [21]) již proto *T. K.* — [22]) česť velikú *T.* — [23]) ať by *T.* — [24]) učiní-li co dobrého ciesaři, my z toho vděčni budem, jako by nám učinil; pak-li jemu co nelibého učiní, nám to líbo nebude, jako by nám samým učinil etc. *T, K* a *B.*

Dodatky.

I. Řeč Wolfganga Forchtenauera.

(Viz str. 328.)

Oracio ambasiatoris secretarii imperatoris Friderici recommendatoria regis Bohemie oratorum eiusdem ad dominum nostrum sanctissimum Pium, papam secundum anno (MCCCC)LXII°.

Quamvis sit serenissimi principis et domini domini Friderici, Romanorum imperatoris semper augusti, erga Tuam Sanctitatem fides, quantaque erga Romanam ecclesiam observancia, beatissime pater, multis ac magnis argumentis sanctitati tue notum et exploratum esse non dubito. Ideoque quicquid vel ab sua sublimitate vel ab eius oratoribus ad Sanctitatem Tuam defertur, in bonam partem acceptum iure existimamus, quippe cum omnia ab fidelissimo christiane religionis principe et ab animo Tue Sanctitati in omnibus deditissimo proficiscantur. Nullus enim umquam imperator inventus est, cui plures ac maiores extiterint cause cum sede apostolica et sancta ecclesia conveniendi, quam huic nostro cesari, a quo ad Sanctitatem Tuam, beatissime pater, demissus sum, quem et publica erga inmortalem Deum observancia et privata, qua iam pridem tibi affectus est, erga Tuam Sanctitatem benivolencia invitat atque urget, ut nil magis quam fidei catholice incrementa animo meditetur. Hiis digitur privatis ac publicis racionibus ductus ipse serenissimus dominus meus, Fridericus imperator Romanorum dignissimus, me ad Tuam Beatitudinem destinauit, non solum ut hiis clarissimis regis oratoribus Bohemie morem gereret, verum eciam ut christiane religioni et Romane ecclesie tranquillitati omnibus, quibus potest, consuleret. Novit sua siquidem imperatoria maiestas ab hiis ipsis, quibuscum huc accessi oratoribus, eciam ipsius illustrissimi regis Bohemie literis cercior facta est, eos ad hanc recipi(endam) causam ad Sanctitatem Tuam missos fuisse, ut plenam, integram et sinceram sedi apostolice ac Tue Sanctitati obedienciam prestent, et ne quis existimet hactenus ipsum regem Bohemie animo alienato fuisse a Tua Beatitudine, quam semper et animo coluit ac veneratus est; itaque nunc aperte intelligat et regiam maiestatem et omnes maiestati sue subiectos populos, in hiis, que fidei christiane ac sancte ecclesie catholice decus atque honorem con(s)er(v)ant, nullis omnino christianorum populis vel cedere vel cessisse. Quam ob rem cum in tota christiana republica neminem prorsus existimet, (cui) maior a Sanctitate Tua fides adhibeatur, quam incliti imperatoris nostri sublimitati, quippe cum eius animum non modo erga sanctam matrem ecclesiam perpensu(m) esse, se(d) ipsum, eciam universalis christiane religionis quodam modo advocatum esse cognoveris.

Idcirco hii, quos intueris illustrissimi regis Bohemie oratores apud maiestatem imperatoriam sincera quidem fide non mediocriter instituerunt, ut aliquod ex suis, quibus maiestatis sue nomine fides adhiberi posset, cum ipsis ad promovendam et commendandam iustissimam, piissimam ac clementissimam eorum causam destinaret, non quidem ut adiutores ac suasores aput Sanctitatem Tuam, cui utpote ex se ipsa promptissime svadere non oportet, ut publico bono et christiane religioni favore prestet, verum ut esset, qui devocionis eorum erga Sanctitatem Tuam testimonium perhiberet. Oro igitur humiliter, beatissime pater, ac supplico, quibus possum precibus aput Sanctitatem Tuam, non quidem eorum aut regis ipsorum nomine, sed eius, qui me misit incliti Friderici, Romanorum imperatoris, cui res ista multomagis, quam si de privato ageretur comodo, cordi est, oro inquam et supplico iterum, ut ipsum regem et piissimam regis, de qua tecum acturi sunt, causam ea, qua cetera consvevisti humanitate ac paterna benivolencia complectaris ac foveas atque ea fide ac diligencia commendatum arbitreris, ac si de ipsius imperatoris domini mei commodis ageretur, efficiesque, beatissime pater, si ipsum,

a quo huc missus sum, imperatorem amas, de qua quidem re dubitari equum non est, ut idem, de quo ipsi oratores cum Sanctitate Tua locuturi sunt, negocium, quod et inmortalis Dei laudem et amplificacionem ac firmamentum katholice fidei et universalis ecclesie bonum sine ulla dubitacione complectitur, iuxta eorum vota et ut sancte Romane ecclesie utilitas exigit, nulla omnino vel obstante vel remorante dilacione expediatur.

Si quid autem est, in quo possit huic pio negocio cesarea sublimitas opem ferre, in eo nec consilio nec ope neque aliarum subsidio maiestatem imperatoriam ullo modo deesse animaduertes. Misisset serenissimus imperator, dominus meus prefatus, ad hanc rem ab sanctitate impetrandam pluribus rebus expertum et maioris auctoritatis virum, quam ego sum, qui, quantum in talibus rebus agendis valeam, Tuam Sanctitatem non latet: sed cum consideraret nichil magis quam ut Sanctitatis Tue officium exigeret et voluntatis tue desiderium expeteret, eorum, quibus inmortalis Dei honor augeatur atque amplificetur, neminem esse sibi persuasit tam parvum hominem, cuius aput Sanctitatem Tuam oracio maximi ponderis ac momenti habitura non sit. Cum enim non privatam imperatoris mei nomine, sed publicam susceperim causam, non potes eam, ut arbitror, beatissime pater, vel refutare vel aspernari. Tu communis omnium christianorum pater merito existimare, nos unius filie tue, hoc est unius christiane provincie, causam suscepimus. Si igitur hanc provinciam deseres, si huic rei non faves, filiam tuam deseris et filio tuo non faves, domum tuam in filiorum tuorum caput labi permittis. Dici possent preter hec plurima, que et incliti regis Bohemie erga Sanctitatem Tuam devocion(i), serenissimi imperatoris nostri cupiditati astipularentur; sed michi et ipsius rei claritas ac magnitudo et Tue Sanctitatis immensa prudencia silencium inducunt. Da denique operam, queso beatissime pater, ut ego ad serenissimum imperatorem meum et hii clarissimi oratores ad inclitum regem suum Sanctitatem Tuam laudibus extollentes et votorum nostrorum compotes, quantocius redeamus.

Recitata sabbato ante Reminiscere in consistorio publico domini nostri Pii pape secundi anno eius quarto, Rome XX Marcii anno M°CCCC°LXII° per Wolfgangum Vorchtenawer, serenissimi imperatoris Romanorum domini Friderici prothonotarium secretum.

II. Řeč Korandova.

(Viz str. 328—336.)

Proposita oratorum de parte compactatorum coram papa Pio 2° anno Domini etc. LXII° Rome, quando de ambabus partibus fuit illuc missa legacio.

Diffiniciones diuturne, beatissime pater, expositurus desiderium, quo modo licenter submitta(tu)r ad idem? Immo granditas operis, non quidem sponte recepta, potentum sed et horum dominorum dedita iussibus et studiis, premit ordientem, ast quo supra Vestre Sanctitatis culmen eximium nec non reverendissimorum in Christo patrum et dominorum cardinalium gloria, abintus et extra metum inscribit homini nec arte nec experiencia huiusce rei aliquatenus enutrito. Unde si mentibus illustrium delibet humilibus delectari, stupeo vehementerque verecundor, agamne demissius erga Vestram Sanctitatem atque hanc sedem apostolicam, quam obseruari solebat, aut fortasse diminucius, quam affari pre me sacius urbaniusque horum dominorum meorum et in hac parte commissorum valeret facultas. Hinc deficerem protinus, nisi pavidum entem spes rediviva teneret tam in exorabilem proiecta dominum, cui sicut possibile ita facile licet insipidum acceptum facere sermonem, quam in Sanctitatis Vestre benignitatem, orbis famatam per climata passim, non ebetes non elingues aspernari, sed more patris propicii inperitos interdum tollerare et ignorancias in casu simili excusari. Itaque utcumque dictu sive gestu agere, preter eum spectaret morem optimum, accidat minus obseruate, suppliciter nunc oro, pater sanctissime, vestram precanti veniam pro pietate detis huius, si quidem onus inpositum deponere tendam sequentibus verbis:

Cum cor habitum ac operotenus conservatum dominus et princeps noster serenissimus Georgius, rex Bohemie, marchio Moravie, per hos inclitos in presencia circumstantes suos ambasiatores Vestra coram Sanctitate, glorioso cardinalium collegio ac ceteris prestantibus patribus et viris exposuerit loculenter, utpote magnificus dominus Procopius, regni Bohemie cancellarius summus, ipsum quam ample venusteque exorsus est, dignam videlicet, quin pocius debitam Vestre Sanctitati, veluti vicario Ihesu Christi, successori beati Petri, et sic huic apostolice sedi obedienciam pro parte dicti regis preclarissimi faciendo una nobiscum. Istius profecto sub limitibus obediencie rex ipse preclarissimus suos suique regni oportunitates et inpor-

tunitates poterit iam audenter fiducialiterque Vestra coram Sanctitate expandere, precibus tamen circumductis, confiduciam gerens plenariam, Vestraque Sanctitas, pastor veluti clemens, necessariis suapte precaminibus inclinabitur clementer, defectus autem regni et marchionatus sufferendo clemencius clementissime, ut melius, ut salubrius et ut efficacius congruet, dignabitur reformare. Quia vero coniectura presumitur credibili, Vestram aput Sanctitatem haut occultum in retroactis annorum curriculis regnum ipsum Bohemie et marchionatus Morauie quantis bellorum conflictibus, quantis perniciebus inmanibus in cruoris perfusione non christiana vexabatur et lacerabatur omniquoque, iam vero propiciante domino vice conuersa quali quantaque pacificatione et tranquillitate perfungitur pro presenti. Eam aduersitatum maliciam, quo captabatur exordio, quoue vocabatur decursu et vnde sopita creditur, videtur et est necessarium reseratum iri, deinde regis et regni, qua moti presentem in ambasiam, ponere consideracionem, et demum offerre vota cum rogatibus quibusdam pauculis subter annexis.

Opere precium est, beatissime pater, euentuum memoriam facere transactorum, ut, si notus aliquorssum maneat processus, et exitus eorundem plenius possideatur ex dicendis; quo insuper tantorum laborum et impendiorum senciatur motivitas, supplicacionum materia cognoscatur et quem vota requirunt, animus suauiter inflectatur. Ubi ante omnia regis ex parte, regni et marchionatus, immo et nostrum humilem facimus protestacionem nolle quitquam huiusmodi depromere, unde scandali origo generetur aut fame vel decori cuiuspiam derogetur, sed iuxta illud Aristotelicum: sic rem exerere, ut in facto agebatur. Agebatur autem cum venia modo tali:

Ex dono domini sanctique spiritus illustracione dum magistri et sacerdotes regni Bohemie et marchionatus Morauie veritatem diuinissime eukaristie ex sacrarum scripturarum tam legis diuine quam doctorum sanctorum sentenciis quoad vulgus sexus promiscui sub duplici specie firmam solidam agnouerunt, ipsam docuerunt, predicauerunt et ad opus sunt executi, dictis legis et sanctorum confirmando. Ex illorum predicacione generosi et nobiles milites et famosi prudentes et circumspecti ciuitatis Pragensis aliarumque ciuitatum rectores et plebes necnon opidorum et villarum incole premissorum regni et marchionatus sunt amplexati, non equidem ex quacumque aut eciam occasione leui, sed ex pura deuocione et zelo salutis animarum suarum sincero. Mox contra id nonnulli consurgentes ceperunt obicere (facere), nephandum errorem nitentes appellare veritatem protaxatam. Quod percipientes Bohemi et Moravi, concilio Constanciensi protunc vigente, minime suos emisisse distulerunt oratores, super attestacione prefate veritatis congestam massam scripturarum sanctarum offerentes per eosdem et supplicantes humiliter obnixe, quatenus virtute concilii hic actus probabilis, utilis et salutaris communione pretacte prohibeatur tamquam error vocitari prophanus. Postulaciones autem huiusmodi rationabiles quam non habuere locum, exinde secutum est, quod rex Sigismundus Ungarie, presules et prelati, principes et magnati circum circa finitimi, rege Wenceslao vitam terminante, terras insultibus tentarunt impetere, incolatus violencius plus quam dici potest demolliri regni, incolasque contumeliis, spoliis et persecucionibus aficere, imo et interitibus senes et paruulos, viros et mulieres attrociter exterminare. Bohemi vero cum Morauis sua cum affectibus rogaria animaduertentes non admissa et videntes, quam alieni insurrexerunt aduersum se et fortes quesierunt animas eorum, tales inuasiones, angarias et tyrannides amplius ferre non quiuerunt, sed artem tenderunt ex aduerso eis insolenciis audacter resistendo et de tutela sibi solercius prouidendo. Et dominus dominorum, qui sibi confidentes non reliquit, sed sperantes in se liberat, dedit fortitudinem, operatus est salutem adeo, quod pauculus Bohemorum numerus non una, sed pluribus vicibus palmam obtinuit supra multos. A domino factum est istud et est mirabile in presentem diem coram oculis multorum.

Quamquam tamen ut sic Bohemi cum Moravis crebrius virtute triumpharunt victrici, non tamen cordium pertinacium nec ceruicum induratarum sunt habiti quoquo modo, quod quidppiam dogmatizare velint aut friuole tenere, quod sacris documentis contrarium foret, sed aptos sese submittebant continue saniori ac meliori cedere informacioni. Namque reges et principes suis frequenter adibant legaminibus, cupientes ab eisdem, quatenus summo coram pontifice et rege pro tunc Romanorum Sigismundo modum obtineant et graciam, quibus patulam et liberam valeant ad audienciam peruenire, ubi suam causam possint exponere et, iuxta quod iustum est et legittime probabile, sustineri et relinqui. Istud temporis in successo deducto, quoniam demandari non paciebatur execucioni, usque interim auctoritate Eugenii pape, felicis memorie, generale concilium tocius christianitatis fuerat celebratum, unde Boe-

mis ėt Morauis facta legacione vota sunt porrecta, ex se quatenus mittant suos oratores versus Basileam, certi de securitate rerum et corporum et sine falso publicam et honestam audienciam habituri, iuxta sponsiones et obligaciones concilii per bullam expressatas. Quod dum a Bohemis quam primum receptum est, illico, quemadmodum ipsorum canebant desideria, ardentissime annuerunt, ante tamen singula super placitacione de modo et ordine in tali audiencia obseruando ad terminum in Egra limitatum cum legatis concilii conuenire, ubi pluribus tractantes dieculis literasque super saluis conductibus, super audiencia libera et honesta et super eo, si inter quid sacrum concilium atque oratores Bohemorum venerit diuisionis, cui iudici vtrumque stare deberent, accipientes ab legatis eisdem, festiue suos oratores concilium ad predictum expedire sunt conati.

Illi Bohemorum oratores secundum saluas obligaciones concilii moram ibidem ducentes non modicam, premissa de communionis veritate tribusque aliis articulis scripta, legis praxim ecclesie primitive una cum doctorum sentenciis et canonum exposuerunt in medium, arguentes et respondentes ad obiectas instancias per dies multos. Hiis hic articulis pro et contra cribratis et versatis, operante divina gracia, quid catholice dignum sentiri sit, ad certa partibus ab alterutris conclusa et suscepta ventum est compactata, que legati eiusdem concilii ad Bohemiam missi de mandato eiusdem erexerunt et sanxiverunt suis appensis sigillis, imo et aliorum, imperatoris videlicet et Austrie ducis pro fide maiori convenientes, et quod cercius est validiusque, sacrum ipsum concilium hoc idem tenore sue litere et acceptauit et confirmauit plumbea cum bulla pendenti, veluti in eius corpore illud evidencius clarescit. Quam et aliàs hanc spectantes materiam rex noster serenissimus habet incontaminatas in sua potestate, et harum omnium secum attulimus transsumpta fideliter et in toto, Vestre si eadem videre vel audire placuerit offerenda Sanctitati. Per hec, inquam, compactata, omnis bellorum rabies tam intestina quam forinseca, sub quibus sanguinum fluebant flumina fere planctibus Ieremie coequata, sopita cessit retrorsum, pax et concordia orta est, et Bohemi cum exteris in quieta sunt deducti federa pacis. Et quod pluris est, imperator Sigismundus Bohemorum et Moravorum sic comunicancium, ut fertur, durissimus hostis, bonam et placidam iniens voluntatem cum eisdem graciose et letanter pro domino et rege susceptus, inductus est cum gloria et honorificencia Pragensem ad civitatem, vbi pluralitate hominum congressa diversorum de voluntate et de consensu dictorum legatorum idem imperator tempore ostensionis reliquiarum sanctarum quadruplici linguagio, latino videlicet, bohemico, vngarico et theutunico iussit altis vocibus proclamari, assistentibus ibidem legatis, ut compactatis sic ordinatis dantes locum singuli Bohemos et Moravos in cura communionis sub duplici specie triumque aliorum articulorum nemini peramplius liceat nec ausum sit, cuiscunque status exstiterit condicionis et nacionis, condempnare, hereticare aut quomodolibet aliter conviciari, sed virtute compactatorum tanquam fideles et bonos ecclesie catholice filios fateri et favore contrectare.

Ceterum hiis supra imperator prefatus suismet ipsius obligauit sponsionibus, iuramentis et proscripcionibus Bohemos et Moravos circa modum et ordinem conpactatorum conseruare, ac eosdem tueri et protegere a singulis volentibus eos avellere dictis a compactatis. Deinde successores ipsius, reges Bohemorum, rex Albertus, rex Ladislaus gloriose memorie et modernus Jeorius rex et dominus noster, in sui pro regno suscepcione submittebantur ad eadem, semper lance discrecionis pensantes, sicut et nunc racione potest apprehendi, si et quando quorsum vel orsum declinaretur a dictis compactatis, quam graue periculum et malum possit, quod absit, suboriri discidiorum et turbacionum.

Ut alterius succedat mentio, beatissime pater, non est ambiguum Vestre clarum fieri Sanctitati, quomodo diuine operacione bonitatis regisque nostri sapiencia et prudencia mira, quibus auctore domino predi(c)tus est affluenter, infestacionis cum disturbio transivit longius malignum, pacis autem et tranquillitatis bonum salutare invaluit et profusum est cremento, quale nec senectus dictis regno et marchionatu meminit pro sua vita. Eam pacem, non duntaxat in propriis, verum eciam et regum et principum in adiacentibus, dominus rex noster preclarissimus non desinit nec torpescit pluribus cum inpensis inducere et fulscire, scitu apprehendens illud et credulitate tenens: ubi est zelus et contencio, ibi inconstancia et omne opus pravum, ubi autem pax et concordia, ibi ferax fructuum et bonorum frugalitas multorum. Dispensare autem tempora quoniam condicioni pertinet prudentis per Senecam, praeterita videlicet memorari, perpendere presencia et futuris custodiam adhiberi: istius, inquam, condicionis rex noster per vestigia studens proficisci, ad memoriam olim dictorum gestorum in regno et marchionatu, sepe dictis, bonorum sive malorum non dediscit redu-

cere decursum. Bona utique revocat, unde inquies ceteris cum aduersis boni paci terga dedere, et non superest aliud quam bonitas divine pietatis et beata disposicio compactatorum, revera non egra aut momentanea, sed sospite et mature deliberata sentencia, curis quam plurimis et sumptibus excellentissimorum, peritissimorum et nobilissimorum utriusque status spiritualis videlicet et secularis hominum tempore concilii Basiliensis dedicata et firmata. Hec eadem bona serenitas regia nunc in mente propria solitarius, nunc in consilio primorum suorum et procerum revoluit, desiderio desiderans se suumque populum conservare et gaudere tempora per multa, rursum iuxta illud: tranquillis rebus que sunt adversa caveto, dictum Katonis, reminiscendo malorum sub pacis presentis tempore sibi cavet, omnifariamque succidit is, dum nova sunt, subito mala semina morbi, ne mala per longas aliquo modo moras invalescant. Et quia nunc plerique, tam intranei quam extranei, consurgunt contra dispocionem compactatorum Bohemos et Moravos confutare et contumeliari, satagentes, ut exinde mala priora dissencionum, luctarum et persecucionum revertantur et inducantur, imo quod peius est ausu, quod illicito scismaticos erroneos et hereticos clam et palam et censere et clamitare non verentur nec formidant, dicentes se scilicet Vestre Sanctitatis et huius sedis apostolice consensu et instinctu illud operari; quod omnino nec regi nec regno videtur credibile, immo simpliciter non acceptant illud credula fide, quod vmquam ab tanto fonte pietatis tam amarum tamque inhumanum opus debeat emanare, quodque tam gloriosum factum Vestre Sanctitatis per predecessorem et generale concilium, quo multa egregia pervenere bona, sic leviter abolere deberet. Per hec, ut prefertur, vituperia Bohemi et Moravi eo usque probantur in paciencia, probati contempnuntur aperte, pretergrediuntur tamen auribus obduratis actenus talia, quamvis difficulter, spectatores quam per se vindices tantarum videri malentes molestiarum, ut in eo satisfaciant, quod in legatorum exsecutoria precipitur hiis sub verbis: hoc declaratur expresse, quod si quis contrafecerit, non intelligatur pax ipsa violata, sed debeatur fieri de illo emenda condigna. Super transgressiones premissas in Bohemos quoniam emenda per neminem inducitur, et filii hominum absque ullo timore perpetrant mala, timetur, ne divina permissione novissima peiora prioribus subsequantur. Eatenus confidentibus fortiter remedia nullatenus reprobanda secutura, regi, regno et marchionatui, beatissime pater, ut qui pius iniuriam pacientibus condoleas, qui potens iniuriantes cohibeas et qui pacis et concordie adamator Bohemos ac Moravos cum aliis christicolis reconcilies secundum qualitatem conpactatorum desuper statutorum et vigorem, ad Vestram Sanctitatem presentem faciencium nunccium placuit diligencius recurrisse.

Subest deinceps absolvere, quid vota mittencium precesque requirunt quidem. Ut non plurimos ante annos Bohemi cum Moravis desideria sua cum precantibus, ast et sumptibus copiosis ista coram sede apostolica prosternebant per suos oratores, eadem nunc et magis affectata, quoniam res est in cardine ex parte regni et marchionatus pretactorum, per hos celebres meque per minimum ipsorum oratores Vestre Sanctitati atque huic apostolice sedi offeruntur repetita, supplicancium sincera cum devocione summoque conatu, Vestre quatenus quoque Sanctitati[s] per oculos intueantur, intuita, quemadmodum pater a filiis, pastor ab oviculis consvevit, per dexteram prosequantur humanitus et benigne taliter, ut quidem per venerabiles legatos sanccitum habetur, per sacrum autem concilium firmatum et roboratum, Vestra Sanctitate amplius et amplius ratificetur et glorificetur, quo Bohemi et Moravi sepe recitati in fama non spolientur, in fide non parvi pendantur, sed, ut sonant compactata, pro fidelibus catholicis ac obodientibus et reverentibus ecclesie sancte filiis predicentur et habeantur, ut sic parata pace nobili, beatissime pater, te sequestro teque opifice in persecucionibus lucrentur, sabbatum in prestolatis longisque declinantur suspiriis et novis alacrimoniis conresultent.

Rex autem noster serenissimus, ipsum assidue pulsantibus, pro suis regniculis omni autem cum reverencia deprecatur, precesque eorum prelocate Vestram suscipiantur et admittantur per Sanctitatem etc.

Sunt autem cause de speciali mandato regis serenissimi dicende, commisse, que vestrum, beatissime pater, reverendissimorumque patrum et dominorum cardinalium animum dictis supplicacionibus habilem debent facere pariter et inclinatum: tum quia Vestra Sanctitas et hec sedes apostolica materne pietatis viscera cunctis se querentibus in humilitate solet exhibere, tum quia Deus gloria et magnificencia Vestre Sanctitatis multiphariam adolebit, ut ipsum regnum marchionatusque federabitur bona pace, Vestre ut sit mandatis pronius parendo Sanctitatis, tum quia rex serenissimus tali potitus pace, in regno et marchionatu cum suo populo contra infideles Turcos

et in necessitatibus ecclesie sancte alteris magis prompte magis expedite et magis fortiter poterunt (sicut antea et nunc fuere suntque illius intencionis consurgere) suffragari et repugnare.

Hec sunt vota, hec sunt deprecamina et raciones eorum, quibus in exaudiendis Vestram Sanctitatem advocare missi sumus, beatissime pater. Cede itaque desideriis tuorum subiectorum et admitte postulaciones eorundem, ut et medelam defectibus et consolacionem necessitatibus adhibeas. Et nimirum tale opus sic adeo preclarum, sic illustre et sic diuinum non modo presens etas, sed et futura susceptabit cum gratitudine, dignificabit cum amplitudine ac perhennibus preconiis concelebrabit, eritque nomen Vestre Sanctitatis cum ipsa re digne amabile, gloriose memorabile et usque ad sidera commendabile. Quod Vestre Sanctitati, pater beatissime, atque huic toti apostolice sedi largire dignetur misericors Dominus per secula benedictus. Amen.

III. Odpověď papežova konečná.

(Viz str. 348—353.)

Responsio domini nostri beatissimi Pii pape secundi ad orationem magistri Wenceslai Coranda inter ceteros oratores regis Bohemie super compactatis concilii Basiliensis et communione sub utraque specie.

Superioribus diebus cum audiuissemus vos, oratores carissimi filii nostri regis Bohemie illustris, quamvis aliqua ex tempore diximus, responsionem tamen solidam et efficacem cum fratrum consilio faciendam in aliud tempus reseruauimus, quam in presenciarum a nobis recipietis. Hortamur, ut omnia cum caritate recipiatis, quia tamquam pater in caritate non ficta loquemur.

Duo exposuistis in hoc ipso auditorio. Nam et obedienciam nomine regio prestitistis nobis et apostolice sedi, et usum communionis eucaristie sub utraque specie regno Bohemie et marchionatui Moravie concedi petivistis. Circa primum dicimus multa nobis exposita esse in laudem regis et per oratorem imperatoris et per dilectum filium Procopium equitem, qui unus est ex vobis; nam is multis verbis seorsum vobis sincerum regis animum et optimum eius propositum ad bene merendum de sancta sede apostolica commendauit. Laudamus regem, qui portam domini videtur inquirere, per quam iusti intrant et sine qua non patet iter in celum. Qui non intrat per ostium, fur est et latro. Ostium autem in ouile est ipsa sedes apostolica, cui sunt tradite claues regni celorum. Sapit igitur regis sublimitas, que verum ostium querit et vera pascua et verum pastorem, et nos licet inmeritos tamquam Ihesu Christi vicarium sua honorat obediencia et prime sedi caput submittit. Verum, quia regnum Bohemie olim sub Romane ecclesie et antecessorum nostrorum obediencia integra fuit et ritum eundem tenuit circa diuina sacramenta, et postea magna pars regni et marchionatus ab obediencia recessit et ritum novum inuenit, quem ignorauerunt patres eorum, et multi excessus intercesserunt, qui adhuc non in parua parte durant: non potest dici sufficiens regis obediencia, nisi nouitates tollantur et omnia reducantur ad pristinam viuendi normam.*) Quod si vult rex sue obediencie et suo debito satisfacere, ut omnia tollat de regno suo, que sunt innouata contra mandata nostrorum predecessorum et contra ritum universalis ecclesie, necesse est, et ita nos sibi precipimus in virtute obediencie nobis prestite. Quod si fecerit, dicemus regem ipsum veram et sufficientem obedienciam prestitisse, eumque condignis honoribus et favoribus prosequemur. Alioquin cum regum proprium sit ecclesiam tueri et Romanis pontificibus reuerenter assistere et eorum parere mandatis, non satis esset verbo ac scriptis obedienciam prestitisse, non sequentibus operibus. Hec ad obedienciam regis.

Ad peticionem vero communionis utriusque speciei sive compactatorum concessionem, consideramus uerba proponentis, qui communionem ipsam eciam quoad laicos ueritatem quodam modo diuinitus reuelatam visus est appellare, approbando eam per praxim ecclesie primitiue, per auctoritatem sacre scripture, per testimonia sanctorum doctorum et per concessionem sive per compactata concilii Basiliensis. Circa hoc non est necesse inmorari multum. Nam satis hic articulus in consilio Basiliensi discussus est, et tandem fuit diffinitum non esse communionem sub utraque specie quoad laicos et non conficientes de precepto. Denique magna synodus Constanciensis prius diffinierat, quia non licet a consuetudine ecclesie, que regitur a spiritu sancto, recedere.

---

*) Povšimnutí zasluhuje věcný rozdíl mezi tímto textem latinským a překladem českým tištěným výše str. 348—349: výtka, kterou papež v latinském textě činí králi Jiřímu za příčinou husitských novot vůbec, proměněna jest v českém textě ve výtku činěnou toliko za příčinou sekty táborské. *Red.*

Et in illis consiliis habunde considerata fuit praxis ecclesie primitiue et sacrarum auctoritas literarum, et quod doctores vel sancti scolastici assererent, oportune animaduersum. Nam omnes fere uno ore loquuntur; et non est populus sub utraque specie communicandus, quamuis aliquando id factum fuerit, nam postea utiliter ac salubriter sublata est laicis communio calicis ob reverenciam sacramenti propter periculum effusionis, si, ut sepius oportet, ad parum eciam distantes deferretur; tum uero, ne rudis populus existimaret Christi corpus non integre recipi, nisi sub utraque specie. Quod vero de compactatis adducitur, paulo post absoluemus. Manifestum autem est post generalem ecclesie consuetudinem, subtrahentem laicis communionem calicis, nulli phas es[se] populum sub utraque specie communicare, nisi vel generale concilium vel Romanus pontifex indulserit. Ac preterea nec veritas est appellanda talis consuetudo neque utilis aut salutaris iudicanda, que absque sufficienti auctoritate introducta est. Illud autem dampnabile est et prorsus hereticum iudicandum, si quis asserit talem communionem ad salutem esse necessariam, sicut Iacobellus putauit, et qui eum secuti sunt. Magna hominis illius presumpcio vel pocius temeritas, qui solis imbutus gramaticis disciplinis, quibus pueros instruebat, ausus est sacros evangelii sensus attingere et ad suum ingenium archana filii Dei verba interpretari. Non est grammaticorum aut dialeticorum, theologorum est et sacre pagine professorum ista cognicio et eorum, quibus data est sciencie clauis, que apperit et nemo claudit, claudit et nemo apperit. Eunuchus ille in Actibus apostolorum, qui ex Ethiopia venerat in Iherusalem, cum legeret Isaiam, interrogatus ab ipso Philippo, an intelligeret, que legeret, et: Quo modo, inquit, possum intelligere, nisi exponatur? At Jacobellus sine exposicione atque absque doctore nisus est docere, quod non didicit, et absque calicis bibicione saluari neminem asseuerare propter verba saluatoris aput Johannem dicentis: „Nisi manducaueritis carnem filii hominis et biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis,“ verborum tantum et literarum annotans sonum, mentem preteriens haut gnarus, quod spiritus est, qui viuificat, caro autem non prodest quidquam, nec aduertens, quod eodem in loco paulo post, cum scandalizati essent discipuli aliqui de tali sermone: Verba mea, inquit dominus, spiritus et vita sunt, — propter quod manifeste declarat, quia de spirituali manducacione et bibicione locutus fuerat, pocius quam de sacramentali, cum nondum esset institutum eucaristie sacramentum. Et ita beatus Augustinus et alii complures sancti doctores eius evangelii lectionem exponunt, qui reuelatis oculis mirabilia considerauerunt, de lege domini et sua doctrina sanctam ecclesiam illuminauerunt. Et licet dominus in ultima cena sub specie panis et vini communicauerit, quando illud sacramentum instituit et similiter apostolos in suam commemoracionem facere iusserit, non tamen idcirco populis communio calicis mandata est, apostolis tantum id dictum fuit, qui tunc sacerdotes constituti fuerunt, et ad conficientes pertinet sub utraque specie Christum assumere et eius mortem representare et non ad laicos. Et hec est veritas in duobus conciliis generalibus declarata.

Restat nunc, ut peticioni vestre respondeamus de communione, quam cupitis. Nos sane regem vestrum, barones vestros et populares omnes regni Bohemie in domino diligimus et pro filiis habemus, dum Romanam ecclesiam loco matris habuerint et ei tamquam magistre obtemperauerint. Magnus et misericors Deus, cuius vices indigni gerimus in terris, homines pro liberis habet eisque non omnia, que petunt, sed utilia pro iocundis concedit. Ita et nos facere oportet erga vos Bohemos, qui pro laicis communionem calicis desideratis et compactata concilii Basiliensis adducitis, quibus id vobis concessum existimatis. Satisfaciendum est huic parti, ne decipiamini et falsa pro veris accipiatis. Vidimus transsumpta compactatorum, que nobis obtulistis, quibus diligenter inspectis, non invenimus, quod illorum vigore communicare possitis laicos sub utraque specie. Compactatorum enim bipartita est racio: altera permittit et indulget, ut, qui unionem recipiunt ecclesiasticam et pacem realiter et cum effectu et in omnibus aliis, praeterquamque in usu communionis utriusque speciei, fidei et ritui universalis ecclesie conformes essent et usum talis haberent, possint communicari sub utraque specie in regno Bohemie et marchionatu Moravie. Altera promissionis est dicens, quod facta in concilio discussione super articulo communionis nichilominus si perseuerauerint in desiderio habendi talem communionem et id per legatos indicauerint, concilium facultatem largiretur sacerdotibus communicandi eas personas, que in annis discrecionis constitute reuerenter et deuote postulauerint, cum adieccione: quod sacerdotes sic communicantes semper docerent, quod ipsi debent firmiter credere, quod non sub specie panis caro tantum, nec sub specie vini sanguis tantum, sed sub qualibet specie est integer, totus Christus. Neque tamen

inde reperitur, quod concilium postea huiusmodi facultatem dederit. Siue igitur primam compactatorum partem siue secundam adducitis, nichil habetis. Nam secunda pollicitacionis est nunquam impleta, siue quia non petiuistis, siue concilium ex racionabili causa recusauit concedere, quod noxium videbat futurum, cum vestri sacerdotes non seruarent conuenta. Nec prima pars vobis subvenit, quia concessa est communio calicis usum habentibus et unionem recipientibus ecclesiasticam in omnibus aliis preterquam in articulo communionis. Sed unionem ecclesiasticam et conformitatem nunquam recepistis, non igitur indulti fuistis capaces. Quod autem unionem et conformitatem non fuistis amplexi, liquet ex moribus vestris, nam sacerdotes vestri non instituuntur ad titulum beneficii, ut moris est in aliis regnis, per episcopos et habentes potestatem, nec seruauerunt umquam mandata concilii, quibus preceptum erat, ut tantum habentes usum communicarent, sed pueros et dementes communicauerunt, et nolentes communicare sub utraque specie noluerunt sepelire, et aliis modis coegerunt, et multis in rebus ritum universalis ecclesie abiecerunt, et maior pars vestrum usum communionis calicis accepit post compactata, quod minime licuit.

Non est igitur, quod de compactatis gloriemini, nec id vos iuuat, quod oratores concilii mandauerunt archiepiscopo Pragensi, Olomucensi et Luthomislensi pro tempore existentibus et presbiteris, ad quos pertinet, ut populum sub utraque specie requisiti communicarent iuxta conuenta: nam id factum est vigore concessionis, cuius vos fecistis indignos, ut ante diximus. Inspectis igitur compactatis omnibus et bullis concessis iudicamus, de concilio fratrum nostrorum cardinalium, sacerdotes vestros absque ulla potestate laicalem populum ad communionem calicis admittere, decipere plebes et grauiter peccare, dignos quoque graui animaduersione, et nisi resipuerint, se ac populum sibi credentem perditum iri. Quos admonemus, ut se corrigant et nostra pocius clemencia quam ulcione uti velint.

Hec ad compactata, que calicis communionem minime permittunt. Sed cupitis, ut sedes apostolica eciam vobis indulgeat: faceremus id libenti animo, si et vobis utile et nobis decoris esset; at neutrum hic est. Nam quomodo id nos concedamus, quod nostri predecessores semper concedendum esse negauerunt? Indigne id ferrent aliene naciones et aduersus nos murmurarent, quos non expedit scandalizare. Vobis autem concessio ipsa et regno vestro multis ex causis dampnosa esset, sicut noxius est ipse usus, quem servatis. Nam cum fuerit olim communis opinio vestra, quod assumpcio calicis esset de necessitate salutis, facile in eundem errorem populus prolaberetur, si ei permitteretur ex apostolico indulto, et maxime cum vestri sacerdotes noluerunt in communicando ea facere, que iussa fuere, et vos eciam nunc dicitis communionem sub utraque specie populo utilem et salubrem et diuinitus reuelatam. Cui assercioni facile accederet credulitas neccesitatis, ad quem vitandum errorem necesse est a bibicione calicis arcere populum. Ad id urget debita sacramenti reuerencia, ne in populi frequencia calix domini male tractetur et preciosissimus Christi sanguis, quod sepe factum est, effundetur in terram. Hinc accidit, quod maxima pars Bohemorum et Morauorum ritum vestrum abhorret et nunquam ad illum possit inclinari. Quod si vobis indulgeretur, quod petitis, nunquam inter vos esset unio, semper durarent inter vos scismata, essetque vobis omni tempore timendum Domini verbum, quia omne regnum in se diuisum desolabitur. Equius igitur esset et facilius, ut vos nouum ritum et minime approbatum relinquatis et illis conformemini, quam illi vobis credentes antiquum et laudabilem usum reiciant, ut sit pax inter vos et id ipsum sapiatis omnes et vivatis tamquam fratres. Postremo si hoc indulgeremus, quod queritis, offenderemus omnes vicinos vestros, Teutunos, Ungaros, Polonos, eosque perpetuos vobis infensos redderemus; nam videntes vos alium ritum habere, sicut hodie faciunt, semper reputarent vos errare, et quamvis mille extarent indulta nostra, tamen appellarent vos parum fideles et nimis arrogantes, qui velletis plus sapere, quam ceteri Christiani, nec possent vobiscum pacifice loqui, et nunc ab illis nunc ab istis molestaremini, habentes et in regno offensos et extra regnum.

Diligenter igitur pensatis, que pensanda in hiis rebus fuerunt, non videtur nobis, quod uel regi uel regno uel populo condeceat id, quod petitis, et quod illud vobis competit, quod ait Dominus filiis Zebedei: Nescitis enim, quid petatis. Nos dispensatores sumus ministeriorum Dei, ad nos pertinet pascere oves et gregem dominicum in viam salutis eterne dirigere. Imitari nos conuenit summum patrem familias, qui noxia petentes nequaquam exaudit et omnia dirigit in melius. Non intelligunt homines, que sunt vera bona, atque idcirco sepe homines penituit voti sui compotes. Hoc, quod vos petitis, non est ad vitam eternam, fumum quendam et inanis glorie ventum queritis. Nos animarum vestrarum salutem op-

tamus atque idcirco negamus ea, que sunt illi contraria, hortamurque sub specie panis corpus et sanguinem accipere contenti sitis, quod satis est ad populum, dicente domino in eodem, quo supra, allegato capitulo uel loco: Ego sum panis viuus, qui de celo descendi; qui manducat hunc panem, viuet in eternum. Nec uelitis pluris esse quam illi discipuli, qui euntes in Emaus cognouerunt Dominum in fraccione panis. Nolite plus sapere, quam oportet sapere, et pluris esse, quam fuerunt patres vestri, qui communicantes sub una specie, in Christo mortui sunt, et non bene congruit eorum nomini et fame hic nouus ritus. Consolamini eorum memoriam et conformamini relique christianitati, quia turpis est pars, que non conuenit suo universo. Quippe si relicto ritu nouo ad pristinam consuetudinem redieritis, unietur et in se ipso et cum vicinis regnum vestrum, et pristine opes cum pristina pace redibunt gloriaque, eritisque in hoc seculo felices, in alio beati, prestante domino nostro Ihesu Christo, cui est honor et imperium per infinita secula seculorum AMEN.

Supra scripta responsiua data est anno domini M°CCCC°LXII° feria quarta post Letare, scilicet ultima die mensis Marcii [31. března] in pallacio hora terciarum uel quasi etc.

IV. Conclusiones datae oratoribus regis Bohemiae.

(Viz str. 353.)

Quamuis sanctissimus dominus noster pluribus diebus in consistorio publice vobis de consilio dominorum cardinalium responderit, honorabiles oratores Bohemici, ad ea, que pro parte illustris regis domini Bohemie proposuistis, tamen in effectu hec fuit sue beatitudinis responsio:

Primo quantum ad factum obediencie, quam sue sanctitati et apostolice sedi nomine regis prestitistis, laudavit ipse sanctissimus dominus noster regiam maiestatem, que portam domini videtur inquirere, sine qua non patet iter ad celum. Porta autem ea est apostolica sedes, cui date sunt claues regni celorum et alia plura, que dixit in laudem regis. Addidit tamen, quod attentis novitatibus, que in regno Bohemie et marchionatu Moravie superioribus temporibus emersere, et quod ipsum regnum pro magna parte recessit ab obediencia Romane ecclesie et a ritu universali Christianorum, et attento iuramento, quod rex ipse in coronacione sua prestitit in manibus episcoporum, qui eum coronauerunt, hec obediencia non est sufficiens, sed necessarium est, quod sua serenitas ea tollat de regno Bohemie et marchionatu Morauie, que sunt innouata contra mandata Romani pontificis et contra ritum universalis ecclesie, si vult debito suo satisfacere, et quod eius obediencia iudicetur sufficiens. Et ita sanctitas sua eidem regi per uos iussit intimari.

Secundo quantum ad materiam communionis sub utraque specie, quam proponens visus est divinitus quodam modo revelatam dicere eciam quoad populum laicalem, multum eam extollendo ex praxi ecclesie primitive, ex auctoritate sacre scripture, ex dictis sanctorum patrum et ex compactis: dixit sanctissimus dominus noster, quod hic articulus de communione sub utraque specie quoad laicos et non conficientes fuit primo in generali synodo Constanciensi et postea in Basiliensi concilio ad plenum discussus, et tunc fuit abinde considerata praxis ecclesie primitive, fueruntque oportune visa testimonia sacre scripture et doctorum sanctorum ac etiam scolasticorum. Et omnibus consideratis diffinitum fuit, communionem huiusmodi quoad populum laicalem et non conficientes non esse de precepto, nec licere alicui recedere a consvetudine universalis ecclesie diucius observata, que habet, quod populus laicalis non communicetur sub utraque specie ex rationibus et causis per suam sanctitatem expressis. Et quia de compactatis mencionem fecistis, quasi propter ea communio talis laudanda videretur et vobis concessa, dixit sanctissimus dominus noster, quod visis transsumptis compactatorum per vos oblatis et omnibus, que in eis continentur, una cum dominis cardinalibus diligenter consideratis et ponderatis non reperit, quod vobis liceat vigore dictorum compactatorum communicare populum sub duplici specie, sed quod sacerdotes vestri id facientes absque auctoritate id faciunt, grauiter peccant et plebem decipiunt, et nisi resipuerint, se ipsos et populum, quem taliter communicant, in interitum dampnacionis adducunt.

Deinde ad peticionem vestram de communione concedenda respondit sanctitas sua, quod libenter placuisset votis vestris, si potuisset cum Dei, sedis et suo honore et cum vestra utilitate id facere; sed ostendit, quod id non deceat suam sanctitatem efficere, cum sui predecessores id semper negaverunt. Et ne scandalizaret alias naciones, subiunxit quinque causas, propter quas non expedit talis concessio, quas non est dubium,

quin diligenter consideraueritis. Ideo postremo sanctitas sua exhortata est vos, in personis vestris omnes Bohemos, eciam mandando, ut velitis esse contenti, quantum ad laicos et non conficientes, communione corporis et sanguinis Domini sub specie panis tantum et velitis conformari reliquis Christianis, multa ex hoc vobis bona eventura pronunccians et apostolice sedis gratiam perpetuo repromittendam. Que eciam vobis ad partem dixerit sanctitas sua, fideliter referetis serenitati regis.

Hee conclusiones date sunt sub talibus verbis oratoribus regis Bohemie, videlicet Procopio de Rabstein, Zdenkoni Kostka, Anthonio, Wenczeslao Wirwinski, decano ecclesie s. Apolinaris Pragensis, Wenczeslao C(o)randa, quibus sanctissimus plura ardua ad partem dixit regi referenda.

C. XVI.

VYPISY Z REGISTER KANCELÁŘE HRABAT KLADSKÝCH

od r. 1472—1505.

Podává **Jaromír Čelakovský.**

Původní pohraničný kraj země České, Kladsko, obdržel za krále Přemysla Otakara II. zvláštní svou politickou a soudní organisaci, kterou podobně jako Loketsko a Žitavsko odrůznil se od ostatních krajů českých. Když pak od XIV. století počínaje často jest zastavován, a zástavní pánové jeho si v něm dosti neodvisle vedli, snažíce se všelijak svazek s mateřskou zemí uvolniti, tu z bývalého kraje vytvořila se ponenáhlu země Kladská (terra neb territorium Glacense) jako zvláštní historicko-politická individualita. Císař Sigmund zastavil r. 1431 hejtmanu svému na hradě Kladském Půtovi z Častalovic tuto krajinu společně s Minsterberskem a Frankenšteinskem ve Slezsku v odměnu za služby, jež mu tento ve válkách husitských prokazoval; a po smrti Půtově dědicové jeho nemohouce velké dluhy po něm zůstalé platiti, viděli se nuceni prodati r. 1440 všechna tato panství jednomu z náčelníků strany Poděbradské, Hynkovi Krušinovi z Lichtenburka, jenž se počal psáti královským správcem těchto zemí a ustanovovati v nich vlastní hejtmany. Když pak r. 1454 zemřel, syn jeho Vilém prodal všechny zápisy na panství po otci sděděná správci zemskému Jiřímu z Kunštátu a z Poděbrad a dědicům v summě 23.400 kop.[1]) Po zvolení Jiřího Poděbradského r. 1458 za krále Českého nastal ten zvláštní případ, že vlastníkem zastavené země a zástavním jejím držitelem, tudy dle názorů manského práva seniorem a vasalem, stala se jedna a táž osoba, a to bylo asi jednou z příčin, pro které král Jiří připadnul na myšlenku opatřiti Kladsku samostatné postavení v koruně České, tak aby jako jakési údělné knížetství mohlo ostati v držení potomků jeho, kdyby po smrti jeho trůn český přešel na cizí rod. Za služby, které císaři Fridrichovi III. proti vzbouřeným stavům rakouským prokázal, obdržel od něho majestát ze dne 7. prosince 1462, kterým Kladsko na hrabství jest povýšeno, a synům jeho Viktorinovi, Jindřichovi a Hynkovi propůjčeno právo, aby se psali vévody Minsterberskými a hrabaty Kladskými (comites

---

[1]) Srov. Archiv Český I. str. 533; Grünhagena a Markgrafa Lehns- und Besitzurkunden Schlesiens II. Th. str. 147 a 180. K tomu srv. též dra. Ed. Wedekinda Geschichte der Grafschaft Glatz str. 169 a násl., a zvláště dr. Volkmera a dr. Hohause Geschichtsquellen der Grafschaft Glatz I. Bd.

castri et dominii in Glatz). Napotom král Jiří udělil synům svým dne 16. prosince 1465 hrabství Kladské spolu s vévodstvím Minsterberským (ducatum Minsterbergensem ac comitatum Glacensem) se všemi právy a příslušnostmi dědičně v léno jakožto pravé manství koruny České (verum feudum a nobis et corona regni nostri Bohemie dependens).[2]) Kladsko také skutečně od té doby, jsouc spravováno statečným hejtmanem hradu Kladského Hanušem Welflem z Warnsdorfa, stalo se střediskem obrany krále Jiřího a synův jeho proti králi Matyášovi a spojeným s ním Slezanům a pánům českým.[3]) Po smrti krále Jiřího synové jeho učinili 9. března 1472 rozdíl o všechno dědictví po otci, při čemž Jindřich starší obdržel kromě Minsterberska a Frankenšteinska též „hrad a město řečené *Kladsko* se všemi toho hrabstvie Kladského příslušnostmi a panstvími“, jakož i hrady *Homoli, Náchod* a *Kunětickou Horu* se všemi těch hradův příslušnostmi a panstvími.[4]) Král Vladislav potvrdiv tento rozdíl, udělil Jindřichu staršímu knížeti Minsterberskému 29. dubna 1472 léno na hrabství Kladské, když byl tento složil povinný slib věrnosti a se zavázal, že chce věrně státi při koruně České a šetřiti práv i svobod zemanův a manů hrabství Kladského. Při tom vyhradil Vladislav, že obyvatelé Kladští nemají se od království a koruny České odtrhovati, nýbrž na věčné časy jako praví poddaní ostati tomu království a koruně přivtěleni, a kdyby pánové jich zpronevěřili se králi neb koruně, že oni obyvatelé nemají jich více býti poslušni. Manové Kladští holdovali pak 3. května 1472 na hradě Kladském knížeti Jindřichovi a jeho dědicům, slibujíce mu poslušenství a věrnost, pokud to připouští jich závazek ke koruně České („als wir von awssaczunge der wirdigen crone zu Behmen awsgesaczt sint“),[5]) a kníže Jindřich naproti tomu uznávaje obětavost a věrnost, kterou zvláště manové hrabství Kladského ve válkách s Matyášem se vyznamenali, potvrdil jim v den sv. Prokopa (4. července) 1472 všechny staré výsady a svobody, jež jim předešlí králové udělili.[7]) Kníže Jindřich podržel napotom hrabství Kladské až do své smrti (24. června

---

[2]) Grünhagen a Markgraf l. c. str. 153—158.

[3]) Srov. Palackého Dějiny n. č. V. 1. str. 60 a Wedekinda u. m. str. 177.

[4]) Archiv Český I. str. 301. [5]) Grünhagen a Markgraf l. c. str. 182. [6]) Tamže str. 184.

[7]) V listině té, která zapsána je v nejstarším registru hrabství Kladského, činí kníže Jindřich obecně známo: „quod quemadmodum magnificus commitatus noster Glacensis per .. Fridericum Romanorum imperatorem . . ob multiplicia virtutum merita serenissimi principis et domini d. Georgii olim Bohemie regis . ., genitoris nostri charissimi, de novo in comitatum perpetuum cum dominiis et adherenciis sibi adiunctis erectus est et sublimatus, per prefatum quoque serenissimum dominum d. Georgium Bohemie regem . . ipse idem comitatus Glacensis simili modo in eundem comitatum perpetuum exaltatus existit et eleuatus, nobis quoque ac fratribus, heredibus et successoribus meis, veris dicti comitatus Glacensis legittime perpetuis et indubitatis comitibus, per eundem dominum regem Georgium etc. jure hereditario atque perpetuo cum omnibus et singulis feudatariis, vasallis, feodis, vasallagiis, scultetis, jure patronatus ecclesiarum et signanter cum omnibus et quibuscunque dicti comitatus dominiis, juribus et pertinentiis, quibuscunque nuncupentur vocabulis aut in quibuscunque [rebus] consistant, racione impensarum, quas in Sue Maiestatis seruiciis impendimus, datus, donatus est et assignatus. Demum per serenissimum principem et dominum d. Wladislaum regem Bohemie, . . dominum nostrum graciosissimum, predicte nostre erreccionis, sublimacionis et donacionis litere siue priuilegia Sue Maiestatis sunt ad plenum causa sufficienti prouisione confirmate . ., prout hec ipsa omnia litere cesaree et regie desuper confecte luce clarius edocent et demonstrant. Cum quidem comitatus per diuisionem fraternam porcione nostra hereditaria nobis, heredibus et successoribus nostris cessit legittimis, prefatus quoque comitatus noster Glacensis, vbi docente experiencia comperimus, adeo pristinis temporibus gestis fidelitatum claruit, *vt fere cetera membra incliti regni Bohemie precellere videatur,* qui et hoc ipso gwerrarum tempore, quas aduersus sepefactum serenissimum dominum Georgium Bohemie regem, genitorem nostrum carissimum, et coronam Bo-

1498); načež nastoupili po něm v držení Kladska synové jeho Albrecht, Jiří a Karel. Avšak ti nepodrželi dlouho zděděné panství, jsouce nuceni pro veliké dluhy, které po otci jich zůstaly, hrabství Kladské 20. července 1501 rakouskému pánu Oldřichu z Hardeka a z Mahlandu za 70000 zl. rýnských prodati; takže jim ostalo pouze Minsterbersko.[8])

Z této doby panování knížat Minsterberských v Kladsku, knížete Jindřicha staršího a tří synů jeho, zachovaly se v král. státním archivu Vratislavském dvě zajímavé knihy, v nichž jsou zapsány listiny vydané z kanceláře knížecí v letech 1472—1501., jakož i některé z prvních let panování Oldřicha z Hardeka. Nápisy těchto knih nezachovaly se nám; avšak dle obsahu možno je nejpřípadněji pojmenovati *registry kanceláře hrabat Kladských,* poněvadž obsahují jenom přepisy listin z této kanceláře vydaných, a to takových listin, kterými se hlavně právní poměry obyvatelstva hrabství Kladského a kromě toho též některých panství upravují, jež knížeti Jindřichovi staršímu a jeho synům v Čechách náležela. Hledě k tomuto právnímu obsahu mohlo se jim též říkati *knihy listin výsadních čili privilegií hrabství Kladského,* aneb, jelikož většina listin týká se poměrů manských, mohly by se též za jakési *desky manské hrabství Kladského* považovati.

Obě tyto zachované nejstarší knihy Kladské mají větším dílem totožný obsah, většina listin přepsána byla do obou kněh, a jich vzájemný poměr jest tento:

I. *Registra od r. 1472—1499.* (sign. III. 19. b.). Obsahují přepisy listin na 154 listech. První čtyry listy sou vytrženy, na nich snad nalezal se nápis knihy. Soudíce dle rozmanitosti písma, kterým sou registra psána, jakož i dle chronologického pořádku, v němž listiny dosti správně za sebou následují, máme za to, že písařové kanceláře knížecí zapisovali do těchto register znění listin buď současně, když se zhotovovaly, anebo brzo po vydání jich. Jmenuje se od r. 1477—1499 *Kliment z Jakšonova* kancléřem hrabství Kladského, pod jehož dozorem vedl písemnosti kanceláře dle všeho jenom jeden *písař kanceláře* (kanzelschreiber), jenž k některým listinám připisoval své jméno a poznámku, že je psal z rozkazu knížete. Takovými písaři jmenují se: roku 1477 *Ambrož Mulfer,* roku 1479—1482 *Havel ze Sedlčan,* r. 1482—1489 *Kašpar Franěk z Frenkštátu* (Caspern Francko von der Freinstadt), roku 1490 a 1491 *Šimon z Nimburka* a r. 1495 *Jan z Litic.* Písaři tito byli dle všeho Čechové aneb aspoň uměli česky, neboť v prvních letech panování knížete Jindřicha staršího vydávaly se listiny z kanceláře knížete většinou jazykem českým neb latinským, a teprve později užívalo se v kanceláři Kladské vždy více, až konečně za synův knížete Jindřicha už skoro výhradně jazyka německého aneb časem latinského.

II. *Registra* (sign. III. 19. a) obsahují přepisy listin *od r. 1472—1505.* Na útržku prvního listu čte se kus titule této knihy, jejž takto doplňujeme: „*[Privilegia] comitatus Glacensis [tempore] principis domini Hin[conis], senioris ducis Munsterbergensis, comitis Glacensis etc. registrata, quorum tenores sequuntur:*“ Na listu prvním zapsány jsou paměti, že manové Kladští skládali slib věrnosti 3. května 1472 Jindřichu staršímu knížeti Minsterberskému

hemie perduelles, infideles et rebelles, fidelitatis sue ac debite subiectionis immemores, in toto regno commouerunt, ita constanter persistere compertus est, *vt aliis merito exemplo fieri deberet,* nam feudatarii, vasalli ceterique feoditi dicti comitatus nostri tam constanter quamque fideliter impensa, incendia, depopulaciones, damna et personarum suarum dispendia equanimiter pertulere in hodiernumque perferre non desinunt, vt eos nec quodcunque dispendium a fidelitate et obediencia dominorum suorum, jamque nostra heredumque nostrorum auertere posset.“ Pozdější německý překlad uveřejnil Wedekind l. c. str. 185.

[8]) Srv. Grünhagen a Markgraf l. c. str. 190.

a 1. srpna 1501 Oldřichovi hraběti z Hardeka,[9]) a za tím následují dva zápisy ze dne 23. dubna 1487, které pro poměr Broumovska ke Kladsku v té době nejsou bez zajímavosti.[10]) Jsou to patrně přípisky z pozdějších let na list původně čistý. Odtud pak jdou na l. 1—162 přepisy listin z r. 1472—1499, jež byly sem z předešlých register č. I. přepsány, jak srovnáním se ukázalo. Písař znal ještě text listin, jež byly zapsány na vytržených nyní prvních čtyrech listech oněch register, a přepsal je tudy sem, a z ostatního textu jenom některé kusy opominul přepsati z příčin nám neznámých. Znění těchto známe arci jenom z register č. I. Později v XV. století někdo české zápisy v obou knihách porovnával a poznamenával, která listina v registru č. I. zapsaná srovnává se se zápisem v registru č. II.[11]) Od listu pak 163 až 224 jdou nové zápisy z let 1499—1505, které v předešlé knize nepřicházejí.[12])

Z těchto register přepsali sme sobě za pobytu ve Vratislavi české zápisy, jež tuto uveřejňujeme. Citujeme při tom registra č. I = I, a registra č. II = II. Listiny tuto uveřejněné týkají se netoliko samého Kladska, nýbrž i některých statků knížat Minsterberských v Čechách, jako Náchoda, Litic a Chocně. Pozoruhodny zdají se nám býti též zápisy, jež se týkají *Broumovska,* k jichž lepšímu porozumění chceme ještě toto uvésti. Kníže Jindřich starší Minsterberský zmocnil se 24. dubna 1472 Broumova, a vymohl sobě brzo na to na králi Vladislavovi list, kterým mu práva královská k Broumovsku postoupil a město Broumov, jakož i městečko Polici se všemi příslušnostmi k hrabství Kladskému připojil, pokud bude v držení jeho a jeho dědicův.[13]) Kníže spravoval nějaký čas krajinu tu zvláštním hejtmanem svým na zámku Broumovském (r. 1478 Václavem ze Zahrádky); avšak už 24. května 1479 postoupil zámek a město Broumov s městečkem Policí a se všemi vesnicemi k němu příslušejícími Janu ze Žeberka a z Plané, jemuž byl dlužen 1000 zl. uherských, do života „k úřadu hejtmanství".[14]) Když pak dle všeho opat Broumovský Pavel s povolením krále Vladislava vyplatil Broumovsko

[9]) Zápisy ty uveřejnili Grünhagen a Markgraf l. c. str. 184 a 193.

[10]) Znějít takto: *Juramentum per [abbatem] Brewnowiensem prestitum.* Ich swere zu Gote dem hochgebornen [fuersten vnd] herrn herrn Heinrichen dem eldern [herczogen] zu Munsterberg vnd graue zu Glatz, *meinem gnedigen erbherrn* vnd allen seynir gnaden sonen, eyn recht erbholdunge vnd gloube vor mich vnd alle sammelunge meynir brudir, so yczund seyn odir hernach mols seyn werden, seynen gnaden vnd seyner gnade sone getrawe vnd gewer, zu wessenn ir gnaden bests zu werbin, auch schaden nach meynem houchsten vormagen zu bewaren vnd das yn keynir weisze nicht zu laszin, sunder mich mit sampt meynen amachtislewten, geistlichen, werdlichin vnd der gancz sammelunge meynir brudir, such vndirthan lewten kegin iren gnaden getrewlich nach lawte meynir vorschreybung zu vorhalden. Des mir Got helfe vnd seyne heyligen. Actum feria II. in die sancti Georgii anno M[o] etc. LXXXVII[o].

Memoriale. Annorum domini ꝯc. LXXX septimo, feria secunda in die sancti Georgii, na Brúmově pan Jan Planský zavázal se kniežeti a JMti synóm i s zámkem Skalami, protiv JMti a JMti dědicóm ani lidem poddaným nebýti. Při tom jsú byli: urozený Hilbrand z Kafung a na Homoli a Henrich Hugwicz z Radešova.

[11]) Tak je hned při prvním zápisu poznamenáno: „Dieser brief ist dem ersten brief *in dem beschlagnen buch vnd registrat* gleich."

[12]) Registra hrabství Kladského z následujících let se ve Vratislavi nezachovala. Jenom pod sign. III. 19. c. chová se zbytek nesvázaných register, jež jdou od r. 1521—1524 a v nichž zápisy jsou veskrze německé.

[13]) Srv. Tomka Příběhy Police str. 52 násl. V registrech č. I. od l. 16—22 je zapsáno sedm privilegií, které kníže Jindřich r. 1478 udělil městu Broumovu (22. června) a řemeslům tamějším, totiž: soukeníkům, řezníkům, pekařům, krejčům, kovářům a ševcům.

[14]) Srv. listiny č. 17 a 18. [15]) Srv. Tomka Příběhy Police str. 54.

a Policko z této zástavy, tu bylo mu přes to 23. dubna 1487 uznati vrchní panství knížete Jindřicha staršího Minsterberského; a závazek, kterýž téhož dne na Broumově — patrně za téže příležitosti — posavádní hejtman Broumovský Jan ze Žeberka a z Plané knížeti učinil: „nebýti se zámkem Skalami proti knížeti a dědicům jeho ani *lidem poddaným*",[16]) nepřipouští jiného výkladu, nežli že klášteru Broumovskému navráceny jsou jeho statky se svolením tohoto pána, jemuž osm let před tím Broumovsko bylo do života postoupeno. Výhrada vrchního panství knížete Jindřicha nad Broumovskem neměla asi velké ceny praktické; aspoň v registrech není na to dokladův. Když pak král Vladislav poskytnuv opatovi Broumovskému peněžitých prostředků k tomuto vyplacení statků klášterních, vyhradil sobě r. 1493 výlučné právo klásti lid do zámku a města Broumova;[17]) když dále udělil klášteru Broumovskému 21. května 1500 privilegium, že statky jeho nikdy více nemají býti králi českými ani opaty Broumovskými zastavovány a odcizovány,[18]) a když rok na to Kladsko přešlo v držení hraběte z Hardeka: tu Broumovsko, které toliko na čas života knížete Minsterberského a jeho dědiců k hrabství Kladskému připojeno bylo, netoliko fakticky — tak stalo se nejspíše už r. 1479 při postupu Janu ze Žeberka —, nýbrž i právně ke království Českému opět se navrátilo. Takto tedy jak panování knížat Minsterberských v hrabství Kladském, tak i připojení Broumovska ke Kladsku byly pouhými episodami, o nichž nám následující listiny nové zprávy podávají.[19])

1.

Jindřich starší kníže Minsterberský potvrzuje Jiříkovi Štylfridovi z Ratěnic léno na zboží manské v Neurodě a Stínavě otcem jeho králem Jiřím mu propůjčené, a svoluje též k případnému scizení tohoto zboží.

Na Kladště 1472, 3. května.

My Jindřich starší boží milostí svaté řieše knieže, vývoda Minsterberský, hrabě Kladské a pán z Kunštátu a z Poděbrad etc., známo činíme tiemto listem všem lidem, nynějším i budúcím, kterak slavné paměti najjasnějšie knieže a pán pan Jiří někdy král Český a markrabie Moravské, pán a otec náš milý, znamenav nedostatek sirotkóv a panen nebožce urozeného pana Frydrycha z Donína a z Nayrodu, dcer jeho a sestr nebožce Frydrycha syna jeho, osiřelé [sic] po smrti, v statku nepříliš velikém a věnném týchž sirotkóv, také osezeném, v kterémžto počtu dětí a sirotkóv žádného mužského pohlavie nebylo jest, nechtě JKMt, by nám z toho statku po nich zuostalém a manství zámku našeho hrabstvie Kladského služba sjíti měla a umenšena byla, a ten statek aby tak roztržen byl a dokonce nám ke škodě, tudiež i těm sirotkóm, býti měl: ráčil jest to před se vzeti ne omylně, ale s dobrým rozmyslem a zdravú JKMti, tudiež i naší radú, kterak by to manstvie mohlo vcele zachováno býti. I ráčil jest

[16]) Srv. poznámku 10 na str. 368. [17]) Srv. Tomka Příběhy Police str. 53 a 54.
[18]) Srv. Archiv Český VI. str. 584 č. 359 a Dobner Monumenta historica Bohemiae VI. str. 182.
[19]) Nemohu na konci opomenouti tajnému radovi prof. dru Colmaru Grünhagenovi, jakož i všem ostatním úředníkům král. státního archivu Vratislavského vzdáti své nejvřelejší díky za vzácnou ochotu, s kterou mé badání podporovali.

vzhlédnúti na mnohé a ustavičné služby slovútného Jiříka Štylfryda z Ratěnic, JKMti i našeho věrného milého, kteréžto od dávních časuov JKMti, tudiež i nám, činil jest, činí a tiem lépe v budúcích časech aby činiti mohl, ráčil jest jemu dáti nápad svrchní a dědičný JKMti i náš a léna puojčiti, kteréž JKMti i nám také na zbožích po nich zuostalých spravedlivě příslušelo a příslušie podle starodávních výsad a práv, a jednoho z sirotkóv nadepsaných, pannu Annu k manželství svatému s jejím dielem v Nayrodu a v Stínavě, s těmi se všemi právy, jakož z starodávna ta zboží [k] manstvie vysazena sú, přidav JKMt jemu Štylfrydovi všecko právo k sutí jiných sirotkóv mladšiech, kdyžby která k letóm spravedlivým přišla a s jeho radú za muž dána byla, aby podle slušnosti a možnosti statku toho, kterýž, když jest se veň uvázal a v ty chvíle byl, tudiež i máteř jich, když by se jemu zdálo, mohl odbýti a splatiti. Kteréžto dánie a puojčenie nadepsaný Štylfryd od JKMti slavné paměti jakožto od pána svého s děkováním přijal jest, a my podle duostojenstvie našeho otcovských šlépějí chtiece následovati, jakož slušné jest, a což JKMt zřiedil a spravedlivě spósobil o týchž sirotcech jakožto král, najvyšší poručník a obránce všech sirých vdov a sirotkóv, mocí naší kniežetcí jakožto najvyšší pán a dědic léna svrchupsaného hrabstvie našeho Kladského, nadepsané dánie a zřézenie témuž Jiříkovi Štylfrydovi a dědicóm jeho listem tiemto tvrdíme, pevnímy, znovu pójčujem a dávámy a z milosti našé zvláštnie puojčujíce jemu a dědicóm jeho dopúštiemy, aby mohl nadepsané zbožie manské v Nayrodu a v Stínavě dotčené se všemi jich příslušnostmi a s starodávními výsadami prodati, zastaviti, zapsati a jich užívati a učiniti s nimi jako [se] svým vlastním manstvím, právo starodávného vysazenie však zachovaje. Chtiece tomu, aby to napřed položené JKMti dánie a zřézenie, tudiež i naše všecka, moc mělo a obdrželo v každém kusu a článku podle našie potřebnosti. A protož žádný člověk vysokého ani nízkého řádu hrabstvie našeho napřed dotčeného aby se proti tomu pozdvihnúti nesměl ani chtieti rušiti pokusiti se směl pod najvyšší a največší pokutú duostojenstvie našeho, práva a nápadu všeho zbavenie k osobě naší. Jenž jest dán na Kladště pod pečetí duostojenstvie našeho léta páně M°CCCC°LXXII, v neděli den nalezenie kříže.

Registra č. II. list 1. b. s připisem pozdější rukou: „Dieser brief ist dem ersten brief in dem beschlagnen buch vnd registratt gleich.“ V registru č. I., jak řečeno, schází začátečné listy, na nichž list tento byl zapsán. Srv. též Grünhagen a Markgraf Lehnsurkunden II. str. 184.

2.

Jindřich starší kníže Minsterberský dává Hanušovi z Češvic svolení, aby ve vsi Světště vysaditi mohl svobodnou krčmu.

Na Kladště 1472, 11. prosince.

My Jindřich starší buoží milostí knieže Minsterberské, Kozelské hrabie etc., známo činíme etc., že jsúce nachýleni k ustavičným prosbám slovútného Hanuše

z Češvic, zeměnína a služebníka hrabstvie našeho Kladského, věrného milého, ne omylně, ale s dobrým rozmyslem a s zdravú našich věrných přístojících radú, povolili jsme a mocí naší a listem tiemto povolujem a naše povolenie plné dáváмy nadepsanému Hanušovi Češvicovi, aby mohl vyzdvihnúti a vysaditi ve vsi své v Svěčště krčmu svobodnú k šenkování a vaření piv, starých i mladých, podle té vše miery a povahy, jako jiné krčmy svobodné v nadepsaném hrabství našem Kladském vysazeny jsú z staradávna, beze všech překážek našich úředníkóv a poddaných lidí, duchovních i světských. Tomu na svědomie etc. Actum Glacz feria VI. ante Lucie etc. LXXII.

II. list 3. b. za nadpisem: „Obdarování Češvicovo na krčmu v Světště." Pozdější rukou připsáno „Ist dem 2. brief in dem beschlagnen buch gleich."

3.

Týž dává svolení Hynkovi, Kryštofovi a Hanušovi z Češvic, aby vstoupili se všemi statky svými v pravý spolek.

Na Kladště 1473, 26. února.

My Jindřich starší etc. známo činíme tiemto listem všem lidem, nynějším i budúcím, že předstúpivše před naši přítomnost statečný rytieř Henc Češvic a slovútný Kryštof a Hanuš z Češvic, manové a zemané hrabstvie našeho Kladského, věrní milí, nás sú pokorně žádali a prosili, abychom jim a dědicóm jich, mužského pokolenie toliko, shromážděnie a pravých spolkóv o dědiny jich a statky jich, též kteréž mají aneb budúcích časóv mieti by mohli, v zemi hrabstvie našeho svrchudotčeného přieti a puojčiti a dopustiti ráčili milostivě. My nechtiece našich věrných v slušných prosbách oslyšeti a vzhledše na mnohá jich zasluhovánie, kteráž někdy najjasnějšiemu kniežeti a pánu Jiřiemu etc., pánu a rodiči našemu milému, tudiež i nám, činili sú a nynie činie a tiem lépe aby činiti mohli, ne omylně ani nerozmyslně, ale s dobrým rozmyslem a s zdravú radú našich věrných přístojících přáli jsmy, puojčili a dopustili nadepsaným Hyncovi, Kryštofovi a Hanušovi Češvicovi, strýcóm i s jich dědici mužského pokolenie, mocí naší knížetcí a tiemto listem přejem, puojčujem a dopúštieme pravých spolkóv a shromážděnie, tak aby byli praví společníci a spolushromaždníci jich všech zboží a statkóv mohovitých i nemohovitých, takéž na dědinách jako na svršciech a nábytciech, kteréž mají aneb v potomních časech mieti budú. Protož ižádnému nebuď příslušno našeho toho jim spolčenie puojčeného, odpuštěného a potvrzeného rušiti ani kterú smělostí proti tomu mluviti ani odpierati kterýmkoli obyčejem pod pokutú v najtěžší hněv náš upadenie a našich dědicóv i budúcích hrabí Kladských. Na potvrzenie toho pečeť naši knížecí kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Actum Glacz feria VI. post sancti Mathee apostoli etc. LXXIII°.

II. list 4. s přípisem pozdějším: „Ist dem 4. briefe im beslagenen buch gleich." V registru č. I. přichází jenom konec tohoto listu.

4.

Týž činí srovnání mezi soukeníky a kraječi sukna města Kladského o krájení suken.

Na Kladště 1473, 8. dubna.

My Jindřich starší etc. oznamujem tiemto listem všem lidem, nynějším i budúcím, jakož je byla ruoznice mezi súkeníky a sukna kraječi, měšťany města našeho Kladského, o krajenie suken taková: že súkeníci pravili sú se právo mieti ku krájení rozličných suken hostinských; a sukna kraječi toho jim odpierali praviec, že k tomu práva nemají, než toliko ku krájení suken, cožby svými rukama a s svú čeledí dělali, jakož i list slavné paměti ciesaře Karla, krále Českého etc., šíře ukazuje a zní, kterýžto mají latinskými slovy napsaný. My nechtiece mezi našimi poddanými takových ruoznic dopustiti ke škodě komory našie i tudiež k jich s uobú stran záhubě, takové jsmy mezi nimi srovnánie učinili, aby súkeníci nadepsaní, nynější i budúcí, sukna svá, kteráž svýma rukama dělají a dělati budú s svú čeledí, prodávali cele neb po loktech bez překážky sukna kráječóv, nynějších i budúcích, a sukna kraječi aby také sukna hostinská, i což by u súkeníkóv nadepsaných kúpili, mohli prodávati a krájeti, jakžby se jim zdálo na lokty neb v cele beze všie překážky súkeníkóv. Kteřížto sukna kraječi, nyní i budúcí, nám do komory našie od každého postavu, kterýž krájeti budú, po vše časy obecně jeden groš český rázu pražského dávati mají. Také přikazujem, aby súkeníci častopsaní sukna kraječóm suken jich hostinských před lidmi nelehčili ani haněli, a též sukna kraječi súkeníkóm; pakli by kto v tom shledán byl, ten aby trestán byl od nás a úředníkóv našich. A z milosti našie knížecí jakožto pravý dědic nadepsaného hrabstvie a mocí listu tohoto nadepsaným sukna kraječóm přidali jsme a přidáváme kusy dolepsané: Ustanovujem přikazujíc, aby před komorami kupeckými a sukna kraječóv žádný jich nehyndroval žádnú věcí, aby mohli svobodně státi, kupectvie svá vedúc bez překážky jiných všech řemesl a kramářóv. Item toto také ustanovujem mezi sukna kraječi a těmi, ktož komory kupecké mají, aby sobě mohli voliti jednoho nebo dva staršie k zřiezení těch komor a jich cechu. Item také jestli by kto chtěl kterú komoru sobě vykúpiti, anebo syn sukna kraječóv [byl] aneb dcery jeho měl a jinak byl cti hodný, aby jemu to šlo, a on daj hřivnu groší do cechu, a ten neb takový aby jiného řemesla nevedl. Item také jestliže by kto sukna krájel mimo nadepsané sukna kraječe a súkenice, práva nemaje, buď v městě neb okolo města, a to zvědieno a nalezeno bylo u krajčieho nebo u postřihače, aby to mohl vzeti s právem. Přikazujíce hajtmanu našemu i jiným úředníkóm našim, nynějším i budúcím, aby napředpsané sukna kraječe při milosti naší, obdarování a ustanovení tomto zachovali a jich obhajovali, a jestliže by kto proti tomu směl učiniti, ten věz se v pokutu našeho těžkého hněvu vpadnúti. Na potvrzenie a ku paměti věčné pečeť naši větší k tomuto listu kázali sme přivěsiti. Datum Glacz feria V. ante Tiburcii etc. LXXIII°.

II. list 5. s poznámkou pozdější rukou učiněnou: „Ist dem 5. brief im beschlagnen buch gleich." V I. na listu 4. jest ale jenom část zachována, za kterou následuje list Karla IV. d. v Praze 14. února 1852 soukeníkům Kladským, jejž uveřejnili Volkmar a Hohaus v Geschichtsquellen der Grafschaft Glatz I. na str. 183.

5.

Týž činí narovnání mezi rychtáři a šoltysy hrabství Kladského a měšťany měst a městeček téhož hrabství o dělání sladův, vaření piv a provozování řemesel v rychtách.

Na Kladště 1475, 4. ledna.

Jindřich starší buoží milostí svaté řieše knieže etc. oznamujem tiemto listem etc., jakož jest byla ruoznice mezi rychtáři a šoltysy hrabstvie našeho Kladského s jedné, a měšťany měst a městeček našich téhož hrabstvie, totiž Kladského, Bystřického, Radku a Landeku s strany druhé o sladuov dělánie a piv vařenie, i jiných řemesl dělánie v rychtách svrchu dotčených takováto: že rychtáři a šoltysové pravili sú, že mají právo a spravedlnost podle svobodných svých rychet a krčem slady dělati a pivo vařiti na prodaj i k šenku jiným i domácím krčmářóm, a řemeslníci v týchž rychtách žeby také mohli užívati svých řemesl doma i jinam odbývati. A na to sú ukázali práva svá, kterážto okazují, že mají mieti krčmy svobodné a řemesla také, totiž pekaře, ševce a kováře; ale o sladóv dělánie a piva vařenie na prodaj a na vydánie, o tom zmienky nenie. Ale měšťané naši nadepsaní ti jsú toho odpierali, praviece, že práva nemají rychtáři a šoltysové ani žádní jiní, aby měli aneb mohli slady dělati a piva vařiti na odbývánie a na vydánie, ani řemeslníci jich řemesl dělati že nemají, než toliko v té rychtě, kteráž by byla z starodávna vysazena, a to toliko v míli od měst a dále než v míli, ale blíž míle že žádný jiný ke škodě a záhubě nemá ani muož nadepsaných obchodóv vésti a činiti, ale že mají v městech takové věci kupovati. Také jsú tiž měšťanové pravili, že žádní trhové neměli by dieti se po vsech kromě měst, a že to podle práv jich z starodávna za právo a za obyčej mají a že toho hájiti a brániti mohú podle jich vysazenie. A také sú nám práva svá okázali, kteráž jsme pilně opatřili i jim jich k žádostem jich a prosbám milostivě potvrdili. Nechtiece, jakož slušné jest, aby mezi našimi dědičnými poddanými takové ruoznice a rozdělenie byly, ty všecky kusy mezi nimi s radú našich věrných milých zeman téhož hrabstvie Kladského podle jich práv a podle vyptánie z starodávnieho obyčeje netoliko toho hrabstvie a té země Kladské, ale podle řádu a obyčeje i slavného královstvie Českého práv i jiných zemí okolo příležejících, s jich obojích na nás přestánie[m] a vuolí, takto sme mezi nimi vypověděli a mocí tohoto listu vypoviedámy: aby blíž míle měřené od měst a městeček nadepsaného hrabstvie žádný nevařil piv na šenk ani sladuov dělal, než což v míli měřené a dále míle, tu každý rychtář a šoltys svobodný muož a moci bude sobě slady dělati i piva vařiti k své potřebě a do své krčmy toliko k šenku, ale do jiný krčmy a vsi v sudech ani

v bečkách velikých ani malých aby žádný neprodával. A jsú-li které sladovny ustaveny blíž míle měřené od měst, ty všecky odvolávámy a chcemy, aby zkaženy byly, a do těch krčem, kteréž blíž míle jsú, chcem a za právo ustanovujem, do starých i nových, aby v městech v sudiech kupováno bylo. Item vypoviedámy a ustanovujem: aby rychtáři a šoltysové těch řemesl, kteréž mají v svých rychtách svobodných, užívali toliko v své rychtě každý, a nic dále jiným na překážku, každý podle svého vysazenie. A jiná všecka řemesla aby v městech a městečkách držána byla a ne jinde. Vyřiekámy a nalezámy z moci našie: aby žádný bohatý ani chudý v hrabství našem Kladském žádných trhóv obilných, solných, kořenných, súkenných, masných i jiných k tomu podobných nesměl jinde puosobiti a činiti, kromě v často psaných městech našeho hrabstvie, aby takové věci a potřeby prodávali a kupovali podle starodávnieho vysazenie těch měst. Přikazujíce úředníkóm našim, hejtmanu, purgrabí, nynějším i budúcím, svrchupsaného hrabstvie, aby často psané šoltysy a rychtáře, purgmistry a konšely i obce všech měst již dotčených při tomto našem zřiezení, ustanovení a vypovědění drželi a pevně zachovávali. Pakli by kto tak svévolný byl a protiv tomuto našemu ustanovení a vyřčení jináč učiniti směl, ten takový každý aby statek svuoj vešken do komory našie potratil a provinil beze všie milosti. Toho na potvrzenie pečeť naši větší přivěsiti smy kázali etc. Actum Glacz feria IV. post circumcisionem Christi ɔc. LXXV°.

II. list 6. a I. list 5, avšak tuto s textem místy nečitelným.

6.

Týž potvrzuje soukeníkům města Kladského list krále Václava IV. na některá práva.

[Na Kladště] 1475, 5. ledna.

My Jindřich starší boží milostí svaté řieše knieže, vévoda etc. oznamujem tiemto listem všem, nynějším i budúcím, jakož jest byla ruoznice mezi súkeníky a sukna kraječi, měšťany města našeho Kladského, o krájenie suken taková: sukna kraječi pravili, že súkeníci žádných suken krájeti nemají hostinských, než ta, kteráž by sami svými rukama a čeledí svú dělali, jakož pak list slavné paměti krále Václava, krále Českého etc., jim na to vydaný to v sobě všecko šíře a světleje [obsahuje], kterýž zní německy v tato slova: Wir Wenntczlaw etc.*) . . . . Kteřížto súkeníci žádostivě prosili jsú nás, abychom jim toho listu milostivě potvrditi ráčili a je při tom zacho-

*) Následuje německý list krále Václava IV. d. v Praze v pondělí po neděli Judica [10. března] l. 1410, v kterém soukeníkům v městě Kladsku odpouští se povinnost odváděti každého téhodne kopu gr. král. hejtmanu na hradě Kladském a ustanovuje se, že soukeníci za to z každého nového postavu sukna český groš na hrad odváděti mají. Kromě toho ustanovuje se, že noví soukeníci jenom se svolením purkmistra a rady do cechu přijímati se mají, a že soukeníci mají dělati sukna buď z čisté vlny aneb z cucků (oder von pflicken oder sust wie sie wollen), mohouce je ve městě neb na předměstí v celosti neb na lokte prodávati.

vali, jakož pak slavné paměti král Jiří, král Český etc., pán a otec náš milý, jim jeho potvrditi ráčil. My znamenavše prosby jich jakožto spravedlivé, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých zeman hrabstvie našeho Kladského, jakožto pravý dědic a pán toho hrabstvie jim jsmy jeho potvrdili a tiemto naším listem potvrzujem ve všech jeho článciech, punktiech a artikulech. Tomu zvláštně chceme a přikazujem, aby súkeníci jmenovaní, nynější i budúcí, sukna kraječóm suken jich, kteráž by krájeli, hostinská neb domácie, nehaněli ani lehčili, a též sukna kraječi súkeníkóm. Pakli by kto v tom shledán byl, aby tresktán byl od nás a od úředníkóv našich. Přikazujíce hajtmanu našemu i jiným úředníkóm našim, nynějším i budúcím, aby nadepsané súkeníky při takovémto obdarování a našem potvrzení i ustanovení zachovali, jich obhajujíce. A jestliže by kto proti tomu směl učiniti, ten věz se v pokutu našeho těžkého hněvu upadnúti. Na potvrzenie a ku paměti věčné pečeť naši větší k tomuto listu přivěsiti sme kázali, jenž jest dán léta etc. LXXV, ve čtvrtek před buožím křtěním.

I. list 6. a II. list 8.

7.

Týž se svolením choti své Voršily činí směnu s Kryštofem Češvicem z Borové, odpouštěje mu plat roční na rychtě v Borové za to, že mu rychtu v Radku postoupil.

Na Kladště 1475, 12. května.

My Jindřich etc. vyznávámy etc., že jsmy učinili směnu s slovútným Kryštofem Češvicem z Borové o tři kopy a XII gr. platu ročnieho, řečeného hofczyns, kterýž mámy a měli jsmy na rychtě jeho tudiež v Borové, a o rychtu naši v Radku, kterúž jsmy jemu byli dali a listem naším dědicsky zapsali, kterážto rychta byla na nás přišla odběžením neposlušných rychtáři a synóv jeho tudiež v Radku, za jeho službu a za škody, kteréž jest vzal v službě naší od nepřátel našich, tak totiž, že nadepsaný Kryštof a dědicové jeho má a mají toho platu tři kopy a XII gr. býti prázden a svoboden po vše časy věčně od nás i od našich dědicóv a budúcích hrabí Kladských, kterýžto Kryštof má nám nadepsané rychty v Radku zase sstúpiti a list náš, kterýž jsme jemu na to vydali, v naši moc zase vrátiti beze všie odpornosti. A my Uršila z též milosti markrabina Brandemburská, kněžna Minsterberská, Kozelská, hrabina Kladská etc., k nadepsané směně daly jsmy naše dobrovolné povolenie, znajíce, že nadepsaná směna jest věna našeho bez umenšenie, ale k většiemu rozmnožení a rozšíření. Toho na svědomie my Jindřich a kněžna Uršula etc. pečeti naše dali jsmy dobrovolně k tomuto listu přivěsiti. Datum Glacz feria VI. ante Pentecosten ɔc. LXXV°.

I. list 7. č. 8. a II. list 9 s poznámkou: „Ist dem achten briefe in dem beschlagnen buch gleich."

8.

Týž dává purkrabí Náchodskému Šimonu ze Zrnova tvrz a dvůr poplužní v Čermné vedle práva manského.

Na Kladště 1477, 2. června.

My Jindřich starší etc. vyznáváмy ɔc, že poznavše mnohá věrná a stálá zasluhovánie slovútného panoší Šimona z Zrnovie, purgrabie našeho na Náchodě, věrného milého, kteráž činil, činí a tiem lépe v časy budúcie aby činiti mohl a měl, ne z omylu, ale s dobrým rozmyslem a s zdravú radú rad našich věrných milých, jemu, jeho dědicóm a řádně přišlým potomkóm, v Čermné tvrz s dvorem poplužním, kterúž někdy Arnošt Kráva a po něm Jiřík ze Všestar drželi jsú, kterúžto jsmy po smrti nadepsaného Jiříka ze Všestar od Rafúše a Alše synóv jeho pravým trhem na se převedli, s dědinú ornú i neornú, s poplužím, s platem XLVI gr. na lidech, s lukami, s rybníky, s potoky, s lesy, s čižbami i s jinými všemi a všelikterakými téhož dvora od starodávna příslušnostmi, tak jakož jest to nadepsaný Jiřík ze Všestar a po něm Rafúš a Aleš synové jeho držali, ku pravému manskému právu dědičně a věčně dali jsmy z našie zvláštnie milosti a dáváмy mocí tohoto listu k jmění, držení a požívání dědičně a věčně vedle zřézenie práv manských; však Šimon nadepsaný, dědici a budúcí jeho, s tvrze a dvoru svrchupsaného má a mají i povinni budú nám a dědicóm i budúcím našim slúžiti pěšky s samostřelem k zámku našemu Náchodu, když by toho potřeba byla a úředníkem naším k tomu byli obesláni, však potřeba jiedla a pitie jim na zámce má býti dávána. Také Šimon nadepsaný, jeho dědici a budúcí tu tvrz se všemi příslušnostmi budú moci prodati, zastaviti, směniti a učiniti jako s svým vlastním dědičným zbožím, však bez umenšenie a újmy služby našie a práva, kteréž nám toho příslušie. Na potvrzenie toho pečet našeho duostojenstvie k tomuto listu přivěsiti jsmy kázali. Dán na Kladsku v pondělí po sv. Trojici ɔc LXXVII.

I. list 12. č. 9.

9.

Týž dává Hilbrantovi z Kaufunku hrad Homoli s městečky Dušníkem a Levínem a s osmadvaceti vesnicemi v dědičné manství a vyměřuje jeho povinnosti manské.

Na Kladště 1477, 12. června.

My Jindřich starší etc. vyznáváмy ɔc, že poznavše a váživše věrné, pilné a stálé služby urozeného Hylbranta z Kafunk, věrného našeho milého, kteréž nám v našich i svých mladých letech, mnohá nebezpečenstvie v ciziech zemích s námi nesa, věrně činil, činí a tiem lépe aby v časy budúcie činiti mohl a měl, ne z omylu ani kterú lstí jsúce oklamáni ani také z práva aneb z které povinnosti, ale s dobrým rozmyslem a s zdravú i dospělú radú rad našich, věrných milých, z milosti a z štědrosti

našie mocí kniežecskú jemu, jeho dědicóm a spravedlivým potomkóm mužského pohlavie hrad náš dědičný Homoli s horú, s městečkem Dušníkem a s městečkem Levínem i s těmito pořád psanými vesnicemi: Javornicí, Jiříkovec Veliký, Jiříkovec Malý, Tasov, Křížanov, Jarkov, Klenov, Zakeš, Slaný, Črmná kromě dvého manstvie v též vsi, kteréž jsmy k Náchodu obrátili, Jakubovice, Pstružný, Lipolitov, Bukovina, Haléřov, Lestný, Drukov, Zyznov, Bratroňov, Lužnici, Ostošov, Hartu, Heřmánkov, Provodov, Hrdloňov, Nerbotín, Rankov, Blažejov, osedlými i pustými, i se všemi toho hradu, městeček i vsí nadepsaných dvory poplužními, domy, krčmami, mlýny, dvory kmetcími, s poplužími, s dědinami ornými i neornými, osedlými i pustými, s zahradami, s lidmi, se clem, s platy, s daněmi, s úroky, s kurmi, s vajci, s ospy, s robotami, s poctami, s súdy, s vinami, s rybníky, s rybníkóv městišti, s řekami, s potoky, s struhami i s rybími lovy, s horami, s pahorky, s dolmi, s pustinami, s lesy, s dúbravami, s háji, s chrastinami, s lovy, s čižbami i s kostelními podacími, s plnú zvolí a svobodú, i s jinými všemi a všelikterakými puožitky, duochody a příslušnostmi, kterýmiž koli jmény zvláštními jmenovány a napsány býti mohly by, a k hradu, městečkóm a vesniciem svrchupsaným v svých mezech, hraniciech i okrslciech od starodávna vyměřeny i příslušely jsú a jich Hylbrant nadepsaný nynie v držení jest, nic nám, dědicóm a budúcím našim v tom a na tom nepozuostavujíce; i také s platem lesným, ježto slove foršt, v těchto pořád psaných vesnicech: v Záhoří XII gr., v Věžném VI kop gr. a tři gr. na rychtáři odtudž, v Ředči VI šilink gr., v Lomnici VI kop gr., v Jesenici 3½ kop gr., v Kamenici VI kop gr., v Nižní Štěvnici VI kop gr., v Horní Štěvnici VI kop gr., v Heydě III kop. gr., v Biserově IV kop. gr., v Mytkovicích VIII gr., v Teplém VIII gr., v Rychnově VIII gr., v Rosoškách XXXII gr., v Rušicích XVI gr., v Komorně II kopy a VIII gr., v Šlegli III kopy a VII gr., v Prostřední Stýnavě I kopa a IV gr., dali jsmy a dávámy mocí tohoto listu ku pravému země Kladské obyčejnému manství, kteréž přilučujem, připojujem a přitělujem k hrabství a zemi Kladské k jmění, k držení a ku požívání dědičně a věčně; avšak tak že Hylbrant nadepsaný, dědici a budúcí jeho mužskieho pohlaví, má, mají a dlužni i povinni jsú a budú nám, dědicóm i budúcím našim, pánóm hrabstvie Kladského s hradem nadepsaným i s jeho vším zbožím a příslušnostmi věrni, poddáni a poslušni býti, i zámek nadepsaný Homoli, kdyžby nám, dědicóm i budúcím našim pánóm hrabstvie Kladského toho potřebie bylo, k válce proti každému živému člověku otevřieti a s ním hotovi býti. Jakož nám pak toho na jisté zdrženie nadepsaný Hylbrant přísahú manskú jest potvrdil i listem se zapsal. Také nadepsaný Hylbrant z Kaufunk, jeho dědici a budúcí s hradu, městeček a vsí svrchupsaných mají, povinni jsú a zavázáni budú všecka práva, řády a obyčeje vedle práv, zřézenie a vysazenie země Kladské s jinými našimi zemany a many hrabstvie Kladského podstúpiti, držeti a zachovati, ku póhonóm a súdóm jich stávati i nález jich trpěti,

a byli-li by k tomu povoláni, s nimi v laviciech na súdu seděti a súditi. Také Hylbrant nadepsaný, dědici a budúcí jeho, nám, dědicóm a budúcím našim dlužni a zavázáni jsú a budú s hradu, městeček a vsí svrchupsaných slúžiti na čtyřech koních s kopím, se dvěma střelci a s pacholetem v zbroji k takové věci příslušející; však jemu u dvora našeho potřeba má dána býti rovno jiným našim dvořanóm. A jestliže by jemu neb dědicóm a budúcím jeho v službě našie který kuoň ššel, ten jemu zaplatiti a opraviti mámy vedle uznánie našich dvořan. A doniž bychom jemu jeho nezaplatili, dotud nebude povinen služby činiti na tom šestém koni. Také zvláště nadepsanému Hylbrantovi, jeho dědicóm a budúcím dopustili jsmy a dopúštiemy, že muož, mají a moci budú hrad svrchupsaný s jeho všemi příslušnostmi prodati, dáti, zastaviti, směniti i k svému užitku obrátiti a s tiem jako s svým vlastním dědicstvím učiniti, bez újmy práva, nápadu a služeb našich, kteréž nám, dědicóm a budúcím našim na tom pozuostavujem. A také toto nám, dědicóm a budúcím našim vynímámy a pozuostavujem: Když by nadepsaný Hylprant hrad svrchupsaný s jeho příslušnostmi kterékoli neb kterýmkoli osobě neb osobám prodal, zastavil, dal neb směnil, aneb jeho dědici a budúcí, tehdy jeho proti tomu, komuž by prodán byl, postúpiti nemá aniž mají, leč bychom my neb dědici a budúcí naši takového za zeměnína a za mana přijali a jej nadepsaného Hylbranta aneb jeho dědice z závazku manského [propustili], a odevzdánie aby se před námi stalo, kteréž se jinde dieti nemá, jedno v přítomnosti naší neb dědicóv a budúcích našich, pánóv hrabstvie Kladského. A jestli žeby Hylbrant nadepsaný neb jeho dědici a budúcí z těch nahoře psaných kusóv kterého nezdrželi neb protiv nám a dědicóm i budúcím našim, pánóm svým dědičným, kterakkoli vystúpili aneb se tak, jakož na věrné many slušie, nezachovali, tehdy aby své všecko právo k hradu svrchupsanému s jeho všemi příslušnostmi propadli a ztratili a viece se na věky k tomu netáhli. Také toto z zvláštnie našie milosti činímy, jestli žeby Hylbrant nadepsaný neb jeho dědici a budúcí bez dědicóv mužského pohlavie sešli a sirotek který ženského pohlavie po nich zuostal, toho každého my aneb dědici a budúcí naši mámy a mieti budem z toho ze všeho zbožie a statku odbýti a vypraviti, každému sto zlatých uherských dadúce. Při tom byli urození, stateční a slovútní pan Jan z Zeeberka a z Plané, Jan z Bernšteyna, hejtman hrabstvie našeho Kladského, Jan Horušanský z Roztok, maršálek dvoru našeho, Jiřík Štylfryd z Ratěnic a na Neyrodě, Klemens z Jackšonova, kancléř náš, a Ambrož Mulfer, písař našie kanceláři, kterýž tento list napsal. Toho na potvrzenie pečet našeho kniežetského duostojenství kázali jsmy k tomuto listu přivěsiti. Actum Glacz feria V. ante Viti ɔc. LXXVII°.

I. list 13. č. 11, a II. list 18. Srv. Grünhagen a Markgraf l. c. str. 185.

10.

Týž zanechává obyvatele městeček a vesnic k hradu Homoli příslušejících při starodávné svobodě, aby nebyli povinni opravovati stavy mlýnské k zámku Kladskému příslušející, kdežto jiní zemané a manové hrabství Kladského ostávají tím povinni.

Na Kladště 1477, 17. září.

My Jindřich ꝛc. vyznáváմy ꝛc., že jakož jsmy zámek náš dědičný Homoli s příslušejícími k němu městečky a vesnicemi v listu výsadniem osazenými urozenému Hylbrantovi z Kafunk, věrnému našemu milému, dali a k manství hrabstvie Kladského obyčejnému vysadili a připojili jsmy tak, aby on, dědicové a budúcí jeho, všecky obyčeje a práva země a hrabstvie Kladského podstúpili a zachovali s jinými našimi zemany a many téhož hrabstvie, jakož v listu výsadniem osazeno jest; ale že lidé a obyvatelé městeček a vesnic k Homoli příslušejících a v listu výsadniem osazených nikdy nebyli povinni a zavázáni dělati ani peněžnie pomoci činiti k opravování stavóv našich mlýnských k zámku našemu Kladskému příslušejících, kteréž naši zemané a manové hrabstvie Kladského dělati a opravovati povinni a zavázáni jsú; též ještě všech těch městeček a vsí k zámku častopsanému Homoli příslušejících a v listu výsadniem osazených při těch jich starodávních svobodách nechávámy a bez pomoci na opravu stavóv svrchupsaných činěnie je i jich potomky nynie i věčně vynímámy a vysvobozujem. Na potvrzenie toho pečeť naši kniežetskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Při tom jsú byli velebný kněz Pavel, probošt Ratiborský a kanovník Vratislavský, statečný a slovútný Jan Špán z Barnšteyna, hejtman hrabstvie našeho Kladského, Klemens z Jackšonova, kancléř náš, a Ambrož, našie kanceláře písař, i jiných viece rad a dvořan našich věrných milých. Actum Glacz feria IV. in die Lamperti ꝛc. LXXVII°.

I. list 14. č. 12, a II. list 19. Srv. Grünhagen a Markgraf l. c. str. 186.

11.

Voršila kněžna Minsterberská dává svolení k udělení hradu Homoli, jenž k věnu jejímu byl zapsán, v léno Hilbrantovi z Kaufunku.

Na Kladště 1477, 19. září.

My Uršila buoží milostí etc. vyznávámy ꝛc, že jakož osviecené a vysoce urozené knieže, kněz Jindřich starší ꝛc., pán a manžel náš milý, urozenému Hylbrantovi z Kafunk, věrnému našemu milému, hrad Homoli s městečky, vesnicemi a jinými všemi a každými jeho příslušnostmi v manstvie dědičné vysaditi a dáti ráčil, ale že týž hrad dřieve, než se jest takové dánie stalo, nám od JKMti k našemu věnu byl zapsán, kteréž dánie vedle práva bez povolenie našieho moci by nemělo; ale my znajíce nadepsaného Hylbranta z Kafunk mnoho pilná a věrná i stálá zasluhovánie, kteráž nám okázal a činil, činí a tiem lépe aby činil a v časy budúcie činiti mohl

a měl, ne z omylu ani z kterého přinucenie, ale s dobrým rozmyslem a radú věrných našich k takovému dání a obdarování výše psaného kniežete, pána a manžela našeho milého, naši dobrú a svobodnú vuoli dali a učinili jsmy, dávámy a činímy tiemto listem a mocí naší, slibujíce slovy našimi kniežetskými nadepsaného Hylbranta, jeho dědice a budúcie při tom všem obdarování, jakož list výsadní nadepsaného kniežete, pána a manžela našeho milého svědčí, zuostaviti a zachovati a žádných jemu v tom zmatkóv nečiniti. Při tom jsú byli věrní naši milí: statečný Jan z Bernštejna, hejtman hrabstvie našeho Kladského, Jan Horušanský z Roztok, maršálek dvoru kniežete pána a manžela našeho, Kašpar Šadil z Knablochsdorfu, Jiřík Stielfrid z Ratěnic a na Newrodě, Hanuš Panvic z Ratnova a Klemens z Jackšonova, kancléř kniežete, manžela našeho milého. Na svědomie toho kázali jsmy naši vlastní pečet k tomuto listu přivěsiti. Actum Glacz feria VI. ante festum sancti Mathei ɔc. LXXVII°.

I. list 15, a II. list 19. v. Srv. Grünhagen a Markgraf l. c. str. 185.

12.

Jindřich starší kníže Minsterberský potvrzuje na žádost hejtmana Broumovského Václava ze Zahrádky dědicům Jana Odulíka list na dvůr a popluží v Radoušově.

Na Kladště 1478, 27. května.

My Jindřich ɔc. vyznávámy ɔc., že jest před nás přišel slovútný Václav z Zahrádky, hejtman náš Brúmovský, věrný milý, a ukázal jest nám list na pargameně napsaný oppata a konventa kláštera Břevňovského, jímž dávají dvuor a poplužie v Radúšově Janovi Odulíkovi a jeho dědicóm, z něhož se pargamen, na němž pečet oppatova visí, přetrhl, kterýž v tato slova jest napsán: My Jan z božieho milosrdenstvie oppat Břevňovský, kněz Havel, probošt z Police, Jindřich, probošt v Rejhradě, Jiřík farář v Brúmově i vešken konvent kláštera Břevňovského řádu sv. Benedicta blízko Prahy vyznávámy obecně přede všemi ɔc., že jsmy jednostajně z našie všické dobré vuole a vědomím dali a mocí tohoto listu dávámy dvuor a poplužie našie v Radúšově opatrnému Janovi Odulíkovi, jemu a jeho budúcím, ať by on ten dvór a poplužie měl, držel, osadil, požíval, jakož on vie najlépe, se vším položením a příslušenstvím, jakož to od staradávna bylo a ležalo, nic nevynímajíc, buďto málo nebo mnoho, atby ten svrchupsaný Jan Odulík neb jeho budúcí ten dvuor a poplužie mohli prodati, zastaviti, proměniti a s tiem učiniti vedle své dobré vuole, jakž se jim najlépe zdáti bude, jako s svým vlastním. Také jsmy jemu dali a dávámy lhótu do čtyř let, aby on toho dvora a rolí požíval svobodně ta léta, a po těch čtyřech létech dřéve jmenovaných Jan neb jeho budúcí má a mieti bude dáti a platiti z toho dvoru úroky proboštu, kterýž nynie jest aneb v budúcie časy bude, na každý rok XL grošuov dobrých stříebrných, rozdielně na dva roky: na sv. Havla XX gr. a korec žita a korec ovsa, a na sv. Jiří ihned potom příští XX gr. a nic viece, a tak na

každý rok. A jestliže by častopsaný Jan neb jeho budúcí ten dvuor a poplužie prodati chtěli, tehdy to najprvé mají vznésti na probošta, kterýž jest aneb v budúcie časy bude, a má prodati s takovým úrokem a na takové roky, jakož se svrchu píše, člověku sprostnému a dobrému, jemu rovnému. Tomu na potvrzenie my svrchupsaný Jan opat z Břevňova i vešken konvent toho kláštera našie vlastnie pečeti s naší dobrú vuolí a vědomím k tomuto listu kázali jsmy přivěsiti, jenž jest dán a psán v Brúmově léta MCCCCLVII° v pondělí po sv. Duchu.*) I žádal nás týž Václav, hejtman náš, abychom dědice téhož Jana Odulíka, a komužby oni to prodali, vedle téhož listu otci jich od opata a konventa Břevňovského vydaného nechali a jim jeho jakožto hrabě Kladský, ku kterémuž hrabství město Brúmov a městečko Police se všemi jich příslušnostmi najjasnějším kniežetem a pánem, panem Vladislavem, králem Českým ɔc., pánem mým milostivým, od koruny České připojena a vtělena jsú i příslušejí, listem naším znovu milostivě potvrditi a upevniti ráčili. My jsúce jeho prozbú pro jeho zaslúženie uslyšeti náchylni, dědice nadepsaného Jana Odulíka, jich dědice a potomky i ty, komuž by oni dvuor nadepsaný v Radúšově s poplužím prodali aneb jeho kterakkoli odbyli, z milosti našie mocí hrabskú nechali jsmy a zuostavili, necháváme, zuostavujem a tvrdímy tiemto listem vedle výsady a dánie opata a konventa Břevňovského. Tomu na svědomie ɔc. Actum Glacz feria IV post festum Urbani ɔc. LXXVIII°.

I. list 17. č. 14.

13.

Týž na žádost hejtmana Broumovského Václava ze Zahrádky obnovuje bratřím ze Suchého Dola a Mikulášovi z Ledhuje obsah listu od myší zkaženého na dva lány role na hoře Radimově blíž vsi Suchého Dola ležící.

Na Kladště 1478, 3. června.

My Jindřich starší z boží milosti svaté říše knieže, vévoda Minstrberský, hrabie Kladský ɔc., vyznáváme ɔc, že jest před přítomnost naši přišel slovútný věrný náš milý Václav z Zahrádky, hajthman náš Brúmovský, [a ukázal jest nám] na pargaméně napsaný list opata a konventa kláštera Břevňovského u Prahy skrze neopatrnost od myší zkažený, jímž někdy opat a konvent kláštera nadepsaného dva lány role na hoře Radimově blíž vsi řečené Suchého Dola dali a svobodně vysadili jsú, kromě že s nich úrok má dáván býti na každý svatý Jiří kopa gr. pražských a na sv. Havel tolikéž, a žita dva korce na sv. Václav a tolikéž ovsa. I prosil jest nás týž Václav, abychom dědice a ty, ktož jsú nadepsaná dva lany na Radimově na se řádně buď trhem neb kterak koli jinak přivedli, při starodávné svobodě a výsadě zuostavili a jim toho milostivě potvrditi ráčili. My jsúce jeho pilnú prozbú pro jeho

*) 6. června 1457.

zaslúženie vyslyšeti náchylni, ne z omylu ꝯc., mocí naší jakožto pravý dědičný Kladský hrabě, k kterémuž hrabství město Brúmov a městečko Police se všemi jich zbožími a příslušnostmi najjasnějším kniežetem a pánem, panem Vladislavem králem Českým etc., pánem naším milostivým, připojena a vtělena jsú, Václavovi, Adamovi, druhému Václavovi a Martinovi z Suchého Dola a Mikulášovi z Hledhuje k pravému svobodnému dědicstvie bez všelikterakých robot a jiných obtiežností nadepsaných dvú lánuov na hoře Radimově u vsi Suchého Dola ležících milostivě potvrzujem a tiemto listem upevňujem, tak že nadepsaný Václav, Adam, druhý Václav a Martin z Suchého Dola a Mikuláš z Hledhuje a jich dědici i spravedliví potomci nadepsaná dva lány se všemi jich příslušnostmi mohú a budú moci mieti, držeti, jich požívati svobodně a bez překážky, je prodati, směniti, zastaviti, zadati a s těmi jako s svým vlastniem dědicstviem učiniti; však nadepsaný Václav, Adam, druhý Václav, Martin a Mikuláš, jich dědici a spravedliví potomkové, s nadepsaných dvú lánóv nám a dědicóm i budúcím našim, pánóm Brúmovským a Policským, zavázáni jsú úroka ročnieho dvě kopě gr. peněz pražských, však rozdielně na sv. Jiří kopu a na sv. Havel tolikéž, a na sv. Václav dva korce žita a tolikéž ovsa dávati a platiti; než s žádnými robotami ani kterými jinými obtiežnostmi zavázáni nebudú. Také byla-li by v zemi České berně obecně dávati rozkázána a provolána, té také žádnému kromě komory našie vedle starodávnieho vysazenie dávati povinni a zavázáni nebudú. Na potvrzenie toho ꝯc, jenž jest dán na Kladště v středu před sv. Bonifacii léth ꝯc. CCCCLXXVIII°.

I. list 25. č. 16.

14.

Týž zastavuje Mikuláši Arnoltovi ze Šlegle plat na rychtě jeho v Šlegli v summě 40 zlatých uherských.

Bez místa. 1479, 23. února.

My Jindřich starší buoží milostí etc. známo etc., že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu XL zlatých uherských, zlata, rázu a váhy dobrých a pravých, slovútnému panoši Mikulášovi Arnoltovi z Šlegle, v kterýchž zlatých svrchupsaných zastavili jsme jemu a zastavujem tiemto listem dvě kopě gr. v této naší Kladské zemi obecně berných platu ročnieho, jenž slove hofczynz, kterýž nám do našie komory s jeho rychty v Šlegli příslušie, jmenovitě kopa na sv. Philipa a Jakuba a kopa na sv. Michala, kteréhož platu nadepsaného Arnolt svrchupsaný nám a dědicóm ani úředníkóm našim vydávati nemá aniž povinen bude ani jeho dědici, doniž jemu aneb dědicóm jeho XL zlatých svrchupsaných nedámy a nezaplatíme aneb dědicové a potomci naši. Na svědomie ꝯc. Datum f. III. Carnispriuium ꝯc. LXXVIIII°.

I. list 25. č. 15.

15.

Týž prodává Jiříkovi z Bišofsheimu, řečenému Latovský, hrad Mitwald s městečkem a vesnicemi k němu příslušejícími, vyhražuje sobě při tom některé povinnosti manské.

Na Kladště 1479, 21. května.

My Jindřich starší ɔc. vyznáváme ɔc., že hrad náš dědičný Mitwald s městečkem při něm ležícím a tyto pořád psané vesnice, Hertwigswald, Šinwald,*) Javorek, kterúž Kryštof Tčešvitc z Welsdorfu**) do života držeti má, Novú Ves, Haynov, Lauterbach, Sklenářovice, Bobrov, Šonták, kteréž k hrabství našemu Kladskému přilučujem, připojujem a vtělujem, se všemi hradu Mitwaldu, městečka, vsí svrchupsaných lidmi, dvory poplužnými i kmetcími, s domy, s krčmami, s poplužím, s rolemi, s dědinami ornými i neornými, s pustými i s osedlými, svobodnými, purkrechtnými, se cly, s platy, s ospy, s kurmi, s vajci, s vinami, s poctami, s daněmi, s kostelními podacími, s súdy, s hutmi železnými i sklennými, s mlýny, s mlýništi, s rybníky, s rybníkóv měštišti, s řekami, s potoky, s struhami, s rybmi, lovy, s lesy, s horami, s pahorky, s dolmi, s háji, s chrastinami, s lovy zvieřecími; však s túto výmienkú, abychom také sobě ku potřebě na jeho horách honiti mohli s čižbami všelikterakými; s lukami, s pastvami, s pastvišti a s jinými všemi a všelikterakými puožitky, duochody a příslušnostmi k hradu, k městečku a k vesnicím svrchupsaným od starudávna příslušejícími, kterýmiž koli jmény jmenovány a napsány býti mohly by, se vší zvolí, a prostě nám, dědicóm a budúcím našim, pánóm hrabstvie Kladského, nic kromě služby nepozuostavujíce ani vynímajíce, slovútnému panoši Jiříkovi z Bišofsheim, řečenému Latovský, věrnému našemu milému, jeho dědicóm a pravým potomkóm, za summu nám hotovými penězi zaplacenú k pravému hrabstvie našeho Kladského obyčejnému manstvie prodali a podstúpili jsmy, prodávámy, sstupujem i poddávámy z milosti našie a mocí tohoto listu k jmění, k drženie, ku požívání dědičně a věčně bez našich i našich dědicóv i potomkóv všelikteraké překážky; však tak že Jiřík nadepsaný, dědicové a budúcí jeho, má, mají, povinni a zavázáni budú nám, dědicóm i budúcím našim, pánóm hrabstvie Kladského, s zámkem nadepsaným Mitwald a s jeho se všemi a všelikterakými příslušnostmi věrni, poddáni a poslušni býti a jej nám, dědicóm a budúcím našim, kdyžby toho potřebie bylo, k válce proti každému živému člověku otevřieti; však na náš vlastní náklad, jakož jest toho na jisté zdrženie nadepsaný Jiřík manskú přísahú potvrdil a listem sě a své dědice i po něm budúcie zapsal. Také Jiřík nadepsaný, jeho dědici a po něm budúcí s hradu, městečka a vsí svrchu psaných mají, povinni i zavázáni jsú a viece budú všecka práva, řády a obyčeje v zemi a hrabstvie našem Kladském zřiezené a od staradávna zvyklé vedle jiných zeman a manóv našich zachovávati a držeti, k jich póhonóm a súdóm stávati, jich

*) I. má Ssinwadl. **) Patrně místo Wölfelsdorfu.

nález trpěti, a byli-li by povoláni, s nimi v jich laviciech na súdu sěděti a súditi; kromě opravovánie našich mlýnských stavóv, kteréž nám jiní manové opravovati povinni jsú, toho nadepsaný Jiřík, jeho dědici a potom budúcí, s hradu, městečka a vsí svrchupsaných činiti nebudú povinni. Než toto pozuostavujem a vysazujem, že Jiřík nadepsaný, jeho dědicové a po něm budúcie, nám, dědicóm a potomkóm našim, pánóm hrabstvie Kladského, má a zavázáni budú s hradu, městečka a vsí svrchupsaných na dvú koní se dvěma samostřiely v slušné zbroji slúžiti; však jemu potřeba pitie a jiedla s pacholkem u dvora našeho jako jiným zemanóm, kdyžby službu osazoval, má dávána býti i obrok. A jestliže by jemu neb dědicóm a budúcím jeho v službě naší který kuoň sšel, ten jemu aneb jim zaplatiti máme a povinni budem aneb dědicové a budúcí naši vedle uznánie dvořan aneb zeman našich. A doniž by zaplacen nebyl, dotad on aneb oni nebudú dlužni ani zavázáni nám ani dědicóm a budúcím našim služby ozazovati na tom koni nezaplaceném. Také Jiřík nadepsaný, jeho dědici a po něm budúcí, mohú a moci budú hrad nadepsaný Mitwald s městečkem, s vesnicemi svrchupsanými a s jich všelikterakými příslušnostmi prodati, dáti, zastaviti, směniti, k svému puožitku obrátiti a s tiem jako s svým vlastniem dědictvím učiniti, však bez umenšení nápadu, panstvie a služby našich a tomu, kohož bychom my za zeměnína a mana přijieti chtěli a přijali aneb budúcí naši, a odevzdánie sě před námi aneb před budúcími našimi pány Kladskými stalo, kteréž sě jinde dieti nemá, jediné před námi aneb před dědici a budúcími našěmi, hrabiemi Kladskými. Na potvrzenie a pevnost toho kázali jsmy majestát duostojenstvie našeho kniežetcieho k tomuto listu přivěsiti, jenž jest dán na Kladsku v pátek po buožím na nebe vstúpenie annorum domini MCCCCLXXVIIII. Při tom jsú byli Hanuš z Bišofsheim, hejtman hrabstvie Kladského, Hanuš starší Panvic z Rengirsdorfu, Jiřík Štilfrid z Ratěnic a na Newrodě, Hanuš Bielar, Melchior Donig ze Ždánic, Balthazar Tčestwitc z Welfltorfu, Klemens z Jakšonova, kancléř náš, a Havel z Sedlčan, písař náš, kterémuž tento list jest porúčen psáti.

I. list 25. v. č. 17, a II. list 30. v. Srv. Grünhagen a Markgraf l. c. 186, a Wedekind Geschichte der Grafschaft Glatz str. 191., kdež uveřejněn pozdější německý překlad.

16.

Voršila kněžna Minsterberská dává svolení k prodeji hradu Mitlwaldu Jiříkovi z Bišofsheimu, majíc na něm věno zapsáno.

Na Kladště 1479, 21. května.

My Uršila buoží milostí rodilá markrabina z Brandemburka, kněžna Minstrberská, hrabina Kladská ꝛc., známo ꝛc., jakož osviecené knieže, kněz Jindřich starší, knieže Minstrberské, hrabie Kladský ꝛc., pán a manžel náš milý, slovútnému panoši Jiříkovi z Bischofenheim, řečenému Latovský, hrad Mitwald s městečkem pod ním

a se všemi k němu příslušejícími vesnicemi i jinými příslušnostmi v manstvie dědičné vysaditi a za sumu peněz prodati ráčil, na kterémž hradu Mitwaldu a jeho všech příslušnostech my od Jeho Lásky zapsané věno prvé, než jest jej Jeho Láska prodal, majíce, k takovému trhu a prodání naší dobrú vuoli, nikterakž k tomu přinuceni nejsúce ani kterú lstí podvedeni, dali a učinili jsmy, dávámy a činímy tiemto listem, slibujíce nadepsaného Jiříka, jeho dědice i potomky, při tom trhu, tak jakož nadepsaného osvieceného kniežete, pána a manžela našeho milého, list výsadní svědčí, zachovati. Tomu na pevnost ɔc. Actum die et anno ut supra, presentibus ut supra.

I. list 26. č. 18. a II. list 81.

17.

Jindřich starší kníže Minstrberský postupuje Janovi ze Žeberka a z Plané zámek a město Broumov s městečkem Policí a se všemi vesnicemi k němu příslušejícími k úřadu hejtmanství do jeho života.

Bez místa. 1479, 24. května.

My Jindřich starší ɔc. vyznávámy ɔc., že z zvláštnie přirozené lásky, kterúž k urozenému pánu, panu Janovi z Zeeberka a z Plané, bratru našemu věrnému milému, mámy i také pro věrné jeho služby, kteréž nám věrně činil, činí a tiem lépe aby činiti mohl a měl, ne omylně etc. jemu nadepsanému panu Janovi zámku a města našeho Brúmova skrze najjasnějšie knieže a pána, pana Vladislava krále Českého, markrabí Moravského etc., pána našeho milostivého, k hrabství našemu Kladskému spojeného a přivtěleného k úřadu hejtmanstvie bez počtu postúpili a svěřili jsmy, postupujem a svěřujem mocí tohoto listu s městečkem Policem a se všemi k nadepsanému zámku Brúmovu a k městečku Polici vesnicemi i se všemi a všelikterakými duochody, puožitky a příslušnostmi k zámku Brúmovu a k městečku Polici od staradávna i nynie spravedlivě příslušejícími, kterýmžkoli jménem jmenovány a napsány býti mohú, nic nevymieňujíce ani pozuostavujíce, k jmění, k držení, a do jeho života odtad jím bez jeho vuole nehýbajíce, ku požívání bez počtóv činěnie; však tak aby zámek nadepsaný nám a dědicóm našim k všelikteraké potřebě buď k válce aneb k kratochvíli byl otevřen bez všelikterakého odporu a zmatku, kdyžby nám se zdálo a líbilo. A žádného úředníka pan Jan nadepsaný bez vuole a vědomie našeho na zámek nadepsaný přijímati nemá ani usazovati, a kteréhož by s povolením naším přijal, toho má a povinen bude k našie a dědicóv našich ruce zavázati, i jinú hradovú čeleď, aby nám aneb dědicóm našim aneb tomu, komuž by tu po nás právo příslušelo, ač neuchoval-li by jeho pana Jana pán Buoh smrti, s zámkem právě a věrně učinili a jeho zase v moc naši postúpili. Také pan Jan nadepsaný má a povinen jest na duochody, kteréž k zámku drží, zámek, což by potřebie bylo, opravovati a stavěti. Zvláště toho nadepsaný pan Jan tak opatřiti a za zdravého života má

zpuosobiti, aby nám neb dědicóm našim aneb tomu, komuž to po nás právo přislušeti bude, zámek nadepsaný, jestliže by bez dětí mužského pohlavie s tohoto světa sšel, se všemi svršky, malými i velikými, byl postúpen, kromě koní jeho jiezdných, zbroje, šatóv, klenotóv, to muož a moci bude odkázati, porúčati a dáti, komuž se jemu zdáti a líbiti bude. Pakli by dietěte aneb dětí mužského pohlavie manželsky přišlých po sobě nechal, tehdy ten aneb ti všecky svršky, cožby jich viece bylo, než jemu nadepsanému panu Janovi s zámkem postúpeno jest, jakož toho registra jsú, při postupování zámku hned pobrati a k svému puožitku obrátiti mají a budú moci bez našie a našich dědicóv aneb těch, ktožby k tomu právo měli, všelikteraké překážky. Než toto sobě [a] dědicóm našim pozuostavujem, jestliže by kdy v hrabství Kladském berně obecnie byla, abychom ji také s lidí v městě Brúmově i v městečku Polici i na všem zboží k nim přislušejícím vzieti mohli. Tomu ꝯc. Actum f. II. ante Urbani ꝯc. LXXIX.

I. list 26. v., č. 19.

18.

Týž zavazuje se zaplatiti dluh tisíce zlatých uherských, kterým Janovi ze Žeberka za službu povinen zůstal, dědicům jeho v pololetí po smrti jeho.

Bez místa. 1479, 24. května.

My Jindřich starší ꝯc. známo činíme ꝯc., že jsmy dlužni pravého a spravedlivého dluhu urozenému panu Janovi z Zeeberka a z Plané, bratru našemu věrnému milému, za jeho nám učiněnú službu a za koně, kteříž jsú jemu v službě naší sešli, tisíc zlatých uherských ꝯc., kteréž zlaté svrchupsané jeho manželsky pošlým dědicóm mužského i ženského pohlavie aneb jich poručníkóm, ačby sami leth nedošli, máme a slovy našimi kniežetskými i dobrú naší vierú slibujem i dědice naše k tomu zavazujem dáti, splniti a hotovými dobrými zlatými uherskými úplně a docela zaplatiti, úplně v polúletí ode dne smrti nadepsaného pana Jana pořád zběhlém bez dalších odtahóv a fortele všelikterakého; však s túto výmienkú, jestliže by pan Jan nadepsaný žádného manželsky pošlého dědice mužského pohlavie po sobě nezuostavil, toliko jediné děvečku aneb děvečky, tehdy děvečce neb děvečkám nebudem nic viece dlužni ani povinni, jedno pět set zlatých uherských dáti, kteréž jí a jim aneb jich poručníkóm a tak a na ten čas, jakož svrchu dotčeno jest, dáti máme i slibujem a naše dědice k tomu zavazujem. Pakli bychom toho neučinili a zlatých svrchupsaných páně Janovým manželsky přišlým dědicóm obého pohlavie neb samého ženského, ač nebylo-li by mužského, aneb jich poručníkóm nedali a hotovými dobrými zlatými uherskými tak a na ten čas, jakož svrchu psáno stojí, nezaplatili aneb dědici naši, tehdy moci budú na nás neb na naše dědice ležeti a škody vésti v městech neb v městečkách, kdež se jim v České zemi zdáti i líbiti bude, a na nás neb na našich dě-

diciech takového dluhu dobývati všemi obyčeji a právy, kterýchž země Česká o dluhy spravedlivé požívá, a jakoby na nás neb na naše dědice list s rukojmiemi a s jich visutými pečetmi měli. Pakli by pan Jan nadepsaný dětí manželsky pošlých po sobě nenechal, synóv aneb dcer, tehdy jiným jeho přátelóm aneb bratřím summy svrchupsané platiti nebudem povinni ani dědici naši. A ktožkoli tento list s nadepsaného páně Janových od něho manželsky pošlých dědicóv, mužského i ženského pohlavie aneb od samého ženského, ač nebylo-li by mužského, s dobrú a svobodnú vuolí za jich rozumných let měl by aneb mieti bude, ten má i mieti bude túž moc i též právo ke všem věcem v něm položeným jako oni sami, tak jakož jim společně všem aneb ženskému pohlaví samému zvláště příslušejí. Tomu na svědomie ɔc. Actum f. II. ante Vrbani ɔc. LXXVIIII.

I. list 27. č. 20.

19.

Týž dává Janu z Doubravice nový výsadní list na manství v Slaném a Březové, z nichž se činí služba k zámku Náchodu, poněvadž otec Janův přišel o listy výsadní v časech válečných.

Na Kladště 1480, 17. ledna.

My Jindřich ɔc. vyznávámy ɔc., že jest před naši přítomnost přišel slovútný věrný náš milý Jan z Dúbravice a z Slaného, náš poddaný man, a dal jest nám znáti, že jsú jeho otci listové výsadní na ta manstvie v Slaném a v Březové, kteráž po svém otci pod námi drží, odešli v časy válečné, s snažnie pilností nás pokorně žádaje, abychom jemu novú výsadu na manstvie svrchupsaná učiniti a listem naším potvrditi ráčili. My jsúce náchylni poddané v hodných prozbách vyslyšeti a poznavše nadepsaného Jana věrné a stálé služby ɔc., z milosti kniežecské nadepsanému Janovi, jeho dědicóm a spravedlivým potomkóm, dvuor poplužní v Slaném s poplužím, v němž jest, s dědinú, s lesy i s lukami, puol druhého lánu, se dvěma pustinami, s rybníkem a s haltéři, s kuchyňkami, s kopú gr. platu ročnieho v Slaném na dědině, kterúž drží Václav Turák, ves Březovú, kterúž drží s dvory kmetcími, s dědinami ornými a neornými, s pustými i s osedlými, s platem, s kurmi, s robotami k orání, k sečení luk i k sena hrabání, s potokem počnúc od drah Březovských až do Žaketského mlýniště, s lovy zvieřetcími i rybími, s čižbami, s háji, s lesy, s horami, s pahorky, s dolmi, s pastvami, s pastvišti, s cestami, s drahami, s stezkami, s vodotoky, s struhami i se všemi a všelikterakými duochody, puožitky a příslušnostmi k nadepsanému dvoru poplužniemu a popluží v Slaném a vsi Březové od starodávna příslušejícími, i se vší zvolí, nic nevymieňujíce ani pozuostavujíce, ku pravému hrabstvie našeho Kladského obyčejnému manství vysadili jsmy, vysazujem, upevňujem i tiemto listem tvrdímy nadepsanému Janovi, jeho dědicóm a spravedlivým potomkóm, k jmění, k držení a ku požívání dědičně a věčně jako svého vlastnieho dědictvie bez našie a našich dědicóv

všelikteraké překážky; však Jan nadepsaný, dědici a budúcí jeho, nám a dědicóm i budúcím našim s manstvie svrchupsaného mají i povinni a zavázáni budú službu činiti pěšky s samostřelem k Náchodu zámku našemu, když by toho potřeba byla a od úředníka našeho byli obesláni, však potřeby pitie a jídla mají jim na zámce dány býti, jako jiným služebníkóm našim. Také Jan nadepsaný, jeho dědici i budúcí, muohú a moci budú manstvie svrchupsané, dvuor poplužní s poplužím i s jeho všemi příslušnostmi v Slaném, ves Březovú se všemi příslušnostmi prodati, dáti, zastaviti, směniti a k jich puožitku, jakž se jim najlépe zdáti a líbiti bude, obrátiti a jako s svým vlastním učiniti vedle práva manského, však bez újmy a umenšenie služby a práva našeho, kteréž nám z toho jakožto pánu dědičnému příslušie. Tomu na potvrzenie ꝛc. Actum Glacz feria II. in die sancti Anthonii annorum etc. LXXX. Při tom jsú byli slovútní věrní naši milí: Jan Horušanský z Roztok, maršálek dvoru našeho, Zbyněk Bochovec z Buchova, Šimon Sudlice z Zrnovie, purkrabie náš na Náchodě, a Klemens z Jackšonova, kancléř náš. Havlovi ze Sedlčan byl tento list poručen.

I. list 27. č. 21.

20.

Týž potvrzuje Jiříku Štilfridovi z Ratenic zástavu platu ročního ze vsi Lhoty v hrabství Kladském.

Na Kladště 1480, 31. ledna.

My Jindřich starší ꝛc. známo činímy ꝛc., že jest před nás přišel slovútný věrný náš milý Jiřík Štielfrid z Ratenic a na Neyrodě s listem kněze Hanuše Ratt[iborského], tehdáž hejtmana Kladského*), při němž některých kraje a hrabstvie Kladského zeman visuté pečeti jsú, svědčícím na XIV kop gr. peněz platu ročnieho bez puol páta gr. a na kury, vajce, sýry, mák, jahly, ve vsi řečené Lhota v kraji našem Kladském ležicé, na osmi lánech a na jednom prutu dědiny a na rybářství řeky tudiež, kterýž jest od pana Hanuše z Warnsdorfu a na Trutnově, tehdáž hejtmana hrabstvie Kladského,**) v svém vlastniem dluze vzal, jakož jest to pak pan Hanuš nadepsaný seznal, že jest jemu nadepsanému Štielfridovi toho postúpil, i tu, kdež jest obyčej vedle práva kraje Kladského, odevzdal. Ale že Štielfrid nadepsaný jsa v tomto kraji hostem nevěděl, by jemu na takové odevzdánie bylo potřebie listu nového bráti, maje starý, kterýž na svrchudotčený plat se všemi jinými ve Lhotě příslušnostmi svědčí; i žádal jest nás se vší pilností, abychom jemu z milosti našie a ne z povinnosti toho, což jest od nadepsaného pana Hanuše v dluze vzal, tak jakž list starý svědčie, milostivě potvrditi a jeho při tom nechati ráčili. My jsúce poddaných prozby neoslyšeti náchylni ꝛc. jemu, jeho dědicóm a pravým potomkóm

*) Hanuš kníže Opavský a Ratiborský byl hejtmanem Kladským od r. 1397.

**) Hanuš Welfl z Warnsdorfu byl hejtmanem Kladským od r. 1464—1474.

platu nadepsaného ve Lhotě se všemi jinými puožitky, tak jakož list nadepsaného kněze Hanuše svědčí, přáli a potvrdili jsmy, přejem a mocí duostojenství našeho upevňujem a tvrdímy tiemto listem, chtiece, aby list nadepsaného kněze Hanuše jakožto hejtmana ve všech klausulech, punktech i artikulech beze všeho nedostatku při plné moci zuostal tak úplně, jakoby tuto slovo od slova byl napsán, však neškodno výplatě, kterúž Češvicové z Gebersdorfu na tom mají vedle listu svého. Tomu na potvrzenie oc. Actum Glacz f. II. ante purificacionem oc. LXXX.

I. list 29. č. 23.

21.

Týž dává bratřím Tamchynům z Doubravice nový list výsadní na manské zboží řečené Čermná, z něhož se činí služba k zámku Náchodu, poněvadž o starou výsadní listinu otec jich přišel.

Na Náchodě 1480, 15. června.

My Jindřich starší oc. známo činímy, že jsú před naši přítomnost přišli slovútní věrní naši milí Jan, Jindřich Dobrc [sic], Vojtěch, Jiřík a Václav bratřie z Dúbravice a dali nám zprávu, kterak jsú jich otci aneb snad dědu listové výsadní na jich manské zbožie řečené Čermná pod námi v našem Náchodském panství ležícé odešli, žádajíce nás s snažnú pilností, abychom jim novú výsadu na zbožie svrchupsané učiniti a je listem s pečetí duostojenstvie našeho potvrditi i upevniti ráčili. My jsúce poddané v hodných prozbách uslyšeti náchylni oc., nadepsaným bratřím Tamchynám z Dúbravice ves svrchupsanú Čermná řečenú s dvory kmetcími, s lidmi purkrechtními, s zahradami, s dědinami ornými i neornými, pustými i osedlými, s pláty, s kurmi, s vajci, s poctami, s robotami orati, žeti, seno hrabati i s rybníkóv měštišti, s potoky, s lukami, s vodotoky, s lesy, s háji, s chrastinami, s horami, s dolmi, lovy zvieřetcími, rybími i ptačími, s lukami, s trávníky, s pastvami, s pastvišti i s jinými všemi a všelikterakými puožitky, duochody a příslušnostmi, malými i velikými, od staradávna k nadepsané vsi Čermné příslušejícími oc., ku pravému hrabstvie našeho Kladského obyčejnému manství znova vysadili smy, vysazujem, upevňujem a tvrdímy tiemto naším listem nadepsaným bratřím Tamchynóm, jich dědicóm a spravedlivým potomkóm, k jmění, k drženie a ku požívání dědičně a věčně bez našie, našich dědicóv a úředníkóv všelikteraké překážky. Však bratřie nadepsaní, dědici i budúcí jich, s zbožie nahořepsaného nám a dědicóm i budúcím našim mají a povinni budú pěším střelcem pod lebkú s slušnú zbrojí k zámku našemu Náchodu službu osazovati aneb z nich jeden sám činiti, když by potřebie bylo a od úředníka našeho napomenuti a obesláni byli. A potřeba jédla i pitie má tomu, ktožby od nich na zámce nahoře psaném službu osazuje byl, dána býti rovno jiným našim služebníkóm. Také bratřé nadepsaní Tamchynové, jich dědici a budúcí, ves svrchupsanú řečenú Čermná se všemi jejími příslušnostmi, duochody a puožitky mohú a moci budú prodati, směniti, dáti, zastaviti

a k svému požitku, jak se jim najlépe zdáti bude, obrátiti a jako s svým vlastním učiniti; však bez umenšenie a újmy léna, práva, panstvie a služby našie. Tomu ɔc. Dálo se na Náchodě ve čtvrtek den sv. Víta ɔc. LXXX. Při tom jsú byli urození a slovutní věrní naši milí: Jiřík z Miletínka a na Pardubicích, Jan Hlaváč z Mašťova, Jan Březenský ze Chřebíče,*) Jan otec z Chrastu, hejtman náš na Huoře Kunětické, Klemens z Jackšonova, kancléř náš, a Šimon z Zrnovie, purkrabie náš Náchodský, i jiných mnoho dvořan a služebníkóv našich. Havlovi z Sedlčan, kanceláři našie písaři, od kancléře našeho byl tento list poručen.

I. list 28. v. č. 22.

22.

Týž povoluje Jiříku z Bišofsheimu, řečenému Latovský, aby dětem svým poručníky voliti směl.
Na Kladště 1482, 6. února.

Jindřich starší ɔc. vyznávámy ɔc., že jest před nás předstúpil slovutný věrný náš milý Jiřík z Bischofsheym a na Mitwaldě a prosil jest nás se vší pilností žádaje, abychom jemu za jeho zdravie poručníky dětem jeho, kteréž by měl, voliti a zpuosobiti dopustili. My jsúce poddaných našich a zvláště těch, kteří se protiv nám v službách povolně a věrně zachovávají, v jich slušných prozbách náchylni neoslyšeti, k takovému jeho poručníkóv volení a zpuosobení z zvláštnie milosti našie s našim jistým vědomím dali a učinili jsmy, dávámy a činímy tiemto listem povolenie naše. On pak volil jest a poručníky v přítomnosti naší zdělal urozené pana Mikše Hložka z Žampachu, dchána svého, pana Matouše odtudž syna jeho, švagra svého, a Hanuše z Bišofsheim, hejtmana našeho na Franckenšteyně, svého strýce, jim plnú otcovskú moc, ač neuchoval-li by jeho pán Buoh smrti, dávaje, aby všickni společně aneb jeden z nich jménem jich sirotky nadepsaného Jiříka Latovského mužského i ženského pohlavie společně se vším jeho zbožím a statkem, jako na věrné poručníky příslušie, otcovsky zpravovali, je k dobrému vedli a řédili jako své vlastnie. Pakliby toliko jednoho ženského a ne mužského pohlavie sirotci pozuostali, na těch my nám a dědicóm našim poručenstvie pozuostavili jsmy a pozuostavujem jakžto pán vrchní a dědičný hrabstvie Kladského, v němž Mitwald se vším svým příslušenstvím záleží. Na svědomie toho pečet ɔc. Actum Glacz in die sancte Dorothee ɔc. LXXXII°.

I. list 29. b. č. 24.

23.

Týž dává Václavu Vrtimákovi z Rokytna výsadní list na dvůr poplužní v Čermné, k manství vysazený a službou k zámku Náchodu patřící.
Na Kladště 1485, 30. května.

My Jindřich starší ɔc. známo ɔc. Jakož slovutný panoše Václav Vrtimák z Rokytna dvuor poplužní v Čermné od předkóv našich k manství vysazený s platy, s dě-

*) ze Chřebíře?

nami a všemi příslušnostmi drží, žádné na to jistoty ani ukázánie nemaje, v kterýž vedle zřízenie práv manských jakožto pán dědičný mohli bychom se uvázati, ale poznavše jeho věrné a stálé služby, kteréž jest nám činil, činí a tiem lépe aby činiti mohl a měl, ne z které povinnosti ani z práva, než z našie knieżecí zvláštnie milosti s dobrým rozmyslem a radú věrných našich milých jemu, jeho dědicóm a spravedlivým potomkóm dvuor nadepsaný znovu dali a vysadili jsmy, dáváme a vysazujem mocí tohoto listu k manství se vším poplužím, s dědinú ornú i neornú, s lesem puol druhého lánu, s šesti pruty pustiny, s platem ročním na šesti člověciech, s robotami na těch lidech, s řekami, s potoky, s lukami, s pastvinami, s lovy, s čižbami, s kostelním podacím a s jinými všelikterakými příslušnostmi, duochody a puožitky, i s plnú zvolí tak, jakož jest ten dvuor nadepsaný s svými všelikterakými příslušnostmi od starodávna vysazen a jej nadepsaný Václav Vrtímek po svých předciech držal, též a s tiem vším právem Václav nadepsaný, jeho dědici a budúcí, dvuor svrchupsaný s jeho příslušnostmi má a mají míti, držeti, jeho požívati jako svého vlastnieho dědicstvie bez našie, našich dědicóv a budúcích všelijaké překážky; však nám, dědicóm a budúcím našim, Václav nadepsaný, jeho dědici a budúcí, s dvoru častopsaného mají a povinni budú službu činiti pěšky s samostřielem k zámku našemu Náchodu, kdyžby toho potřeba byla a úředníkem naším k tomu byli obesláni, o naší ztravě. Také Václav nadepsaný, jeho dědici a budúcí, muož a moci budú dvuor svrchupsaný s jeho všemi příslušnostmi prodati, směniti, zastaviti a s tiem jako s svým vlastním dědicstvím, jakž by se jim líbilo, učiniti, však bez umenšenie služby a újmy práv našich, kteráž nám z toho příslušejí. Na potvrzenie toho etc. Actum Glacz f. II. post Trinitatis ɔc. LXXXV°.

I. list 13. č. 10.

24.

Týž potvrzuje Jiříku, rychtáři městečka Chocně, výsadní listy na rychtu tohoto městečka od předkû jeho udělené.

Na Liticích 1490, 14. června.

Jindřich starší ɔc. známo činíme ɔc., že jest před nás přistúpil opatrný Jiřík, rychtář městečka našeho Chocně, věrný náš milý, maje list celý a neporušený urozeného pana Viktorina z Kunštátu a na Liticích, děda našeho milého, jímž tvrdí list výsadní na rychtu svrchupsanú v Chocni s starodávna od pánuov téhož městečka dědičných řádně vyšlý, s pilností skrze rady věrné naše milé žádaje, abychom jej při takové nám okázané řádné dědičné výsadě zuostaviti a jemu toho všeho, co ten výsadní list v sobě zavierá, listem naším znova potvrditi ráčili. Kterýž výsadní list z latiny v českú řeč přeložiti rozkázali jsme a takto slovo od slova zní: My Viktorin z Kunštátu, od jinak na Liticích, známo činíme tiemto listem všem, jakož někdy ob-

darovánie na rychtu v Chocni, městečku našem, stalo se jest a skrze urozené Jindřicha a Ješka syna jeho z Lichtemburgka listem hanfeštním upevněno, kteréhožto výpisu rozum zní v tato slova: — My Jindřich a Ješek syn téhož známo činíme tiemto listem všem, že rychtu v městečku našem Chocni někdy skrze urozeného muže pana Heřmana z Drnholce zbožné paměti Valtieřovi z Mýtha, rychtáři tudiež, dědicóm a potom budúcím jeho učiněnú a darovanú k věčnému jmění, totiž puol druhého lánu dědin orných, lázni svobodnú, krámy masná dva, dva stoly chlebná též svobodná, třetí peniez vin v súdu přicházejících, a podsedky, kteréž nynie má aneb kteréž na svém dědictví vysaditi bude moci, také penieze semné, opovědné i vzdavné, k tomu také zájemné i přísežné, také meče a braně v svádě bráti; kteréžto všecky a každé zvláště věci nynie opatrný muž Kuneš rychtář v Chocni, věrný náš, s svými dědici jmieti a držeti spravedlivě a pokojně poznává se. Z jistého našeho vědomie a vuole, dospělým rozmyslem předešlým všecky ty věci ujišťujem, svobodně tvrdíme a tiemto listem pevníme, aby předepsaný Kuneš, dědici a budúcí jeho, každé zvláště nahoře jmenované věci držeti, jmieti, jimi vlásti, prodati, zastaviti a podle jich zdánie a vuole spuosobiti mohli, bez všelikteraké překážky našie neboli budúcích našich nikdy při žádném času žádným obyčejem. Chudina a obyvatelé napřed dotčeného městečka našeho mají miesto svobodné k pastvám nahoře u městečka a tři cesty k svobodnému dobytkuov výhonu. Dálo se v Chocni létha páně tisícieho třistého padesátého šestého den sv. Silvestra,*) v přítomnosti rozumných Weyglina z Vinaře, Marše z Vyšehněva, Přiebíka z Horek, Vanka z Styket, Pysko z Dobříkova, Ješka z Helivíkovic, purkrabí našeho, i jiných viery hodných mnoho, kteříž tu napsáni nejsú. Tomu na svědomie a pevnost pečeti naše jsú k tomuto listu přivěšeny. — Kteréžto každé věci rozumný muž Jan z Morašic řečený Přibík, náš věrný milý, řádným kúpením jmieti a držeti poznává se vuolí naší dospělú, ty také každé věci svobodně tvrdíme a pevníme tiemto listem nadepsanému Janovi, dědicóm a budúcím jeho, týmž a k témuž podobným obyčejem, jakož přiepis listu nahoře položený osahuje. Chcem také, aby list výsadní, kteréhož slova tuto zavřena jsú, kterýžto mocí vzat aneboli stvrzen jest, jestliže by potom uptán, nalezen a okázán byl, tiemto listem v nic obrácen byl a na potomnie časy aby žádné moci neměl. Dán a psán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtřstého dvadcátého druhého den svatého Martina biskupa**) s přivěšením pečeti našie k tomuto listu. — My pak nadepsaný kněz Jindřich jsúce poddaných našich ɔc. v slušných a spravedlivých prozbách uslyšeti náchylni ɔc., z moci kniežetské Jiříka nadepsaného, jeho dědice i budúcie, při všech rychty nadepsané kusiech, výsadách, milostech, svobodách a obdarování bez umenšenie všelikterakého zuostavujem a necháváme ɔc. Také týž Jiřík, jeho dědicové a potomci, rychtu nadepsanú jinému budú moci prodati, zastaviti, zapsati, dáti, směniti a k svému užitku tak, jakž se jim zdáti a líbiti bude,

*) 31. prosince 1356. **) 11. listopadu 1422.

obrátiti, však s tú povinností, kteráž se předkóm našim od jeho předkuov a nám od něho z té rychty dála a dějí. Na potvrzenie ꝛc. Dálo se na Liticiech v pondělí mezi oktávem slavnieho hodu Těla Buožieho léta páně tisícieho čtrstého devadesátého. Při tom jsú byli urození panoše Matěj Sudlička z Borovnice, hejtman náš Liticský, Jan Vrabec z Řieček a z Dúdleb, a Kliment z Jackšonova, kancléř náš. Šimonovi z Nymburgka, písaři kanceláře našie, tento list psáti byl jemu poručen.

I. list 69. b. č. 26.

25.

Týž povoluje Matěji Sudličkovi z Borovnice, hejtmanu Litickému, aby prodal zboží Kozičky k zámku Liticím manstvím příslušející Jiříkovi Kadeřávkovi.

Na Liticích 1491, 10. ledna.

Jindřich starší ꝛc. známo činíme ꝛc., že jest před přítomnost osoby našie přistúpil urozený vládyka Matěj Sudlička z Borovnice, hejtman náš Litický, věrný milý, zdráv jsa na těle a dobrého užívaje rozumu dobrovolně vyznal, že zbuožie své Kozičky řečené, nám k zámku našemu Liticiem manstvím příslušejície, s dvorem poplužním, s popluží, kteréž v sobě drží puol druhého lánu, s dvory kmetcími, s platem, s dědinami, s lidmi a se všemi puožitky k tomu dvoru s staradávna příslušejícími i s plným panstvím a s celú zvuolí v těch ve všech meziech a hranicích tak, jakož to zbuožie s staradávna vysazeno jest, ničehož nepozuostavuje, jménem pravého dědičného trhu za hotové penieze prodal jest a podle spuosobu téhož, tak jakž obyčej, odevzdal věrnému našemu milému Jiříkovi Kadeřávkovi, žádaje nás, abychom jemu takového prodánie dopustiti a nadepsanému Jiříkovi Kadeřávkovi zbuožie nadepsaného se všemi jeho příslušnostmi listem naším podle řádu a práva manského milostivě potvrditi ráčili. My jsúce poddaných našich poslušných prosbách (sic) neoslyšeti náchylni ꝛc. k nadepsanému trhu naše povolenie učinili a Jiříkovi Kadeřávkovi a jeho dědicóm k manství přirozeným svrchupsané zbuožie Kozičky s dvorem poplužním, s popluží, s dvory kmetcími, s platem, s lidmi, s dědinami ornými i neornými, s doly, s pustinami, s lukami, s pastvami i se všemi a všelikterakými duochody a příslušnostmi k tomu zbuoží a dvoru s staradávna příslušejícími i s plným panstvím a s celú zvuolí, nic ovšem nepozuostavujíce, z milosti našé k pravému manskému právu potvrdili jsme a tvrdíme tiemto listem tak, že nadepsaný Jiřík Kadeřávek [a] jeho řádně přišlí dědici k manství přirození zbuožie nadepsané dědičně držeti, jeho požívati, je prodati, zastaviti, dáti, směniti a s tiem jako s svým vlastním učiniti budú moci; však vždy bez újmy služby, panstvie, práva a nápadu našeho, kterýž nám z toho příslušie. Také Jiřík Kadeřávek nadepsaný, jeho dědici a potomci, nám, dědicóm a potomkóm našim, pánóm Liticským, z toho zbuožie k našie potřebě budú slúžiti povinni na koni na tři kopy gr. dobrých stříebrných českých rázu Pražského s samostřielem ve všie

střelčie zbroji a odění, sutém i plechovém, tak jakž na oděného střelce slušie. A jestliže by jim v našie službě kuoň sšel, máme a povinni budem jim tak dobrý anebo miesto něho a zaň tři kopy gr. svrchupsaných dáti, aby sobě jiný kuoň za to kúpili a zjednali, a doniž bychom jim toho neučinili aneb dědici a budúcí naši, dotad nám a jim k žádné službě na koni zavázáni nebudú. Také kdyžby koli v našie službě byli, budem je povinni potřebami pitie a jiedla a kuoň jich obrokem tak jako jiné služebníky naše opatřiti, i z vězenie, ač přišlo-li by na ně, vyvaditi, i tudiež dědici a budúcí naši. Tomu na svědomie ͻc., jenž jest dán na Liticích v pondělí po hodu svatých tří králí létha od narozenie syna buožieho tisícieho čtrstého devadesátého prvnieho. Při tom jsú byli urození věrní naši milí pan Jan Fulštein maršálek, Hanuš Panvic z Rengersdorfu hejtman, Kliment z Jakšonova kancléř, a Jan Vrabec z Řieček i jiných viece věrných našich milých. Šimonovi z Nymburgka, písaři kanceláře našie, jest tento list psáti poručen.

I. list 77. v. č. 27.

26.

Týž vyjímá dvůr v dědičné vsi Vysokově z práva purkrechtního a vysazuje jej Janovi z Krucemburka v pravé manství pod službu k zámku Náchodu.

Na Náchodě 1491, 4. března.

My Jindřich starší ͻc. známo činíme tiemto listem ͻc., že slovutnému věrnému našemu milému Janovi z Krucemburgka pro jeho věrné služby, v nichž se jest k nám věrně zachoval, zachovává a tiem lépe aby se potomně zachovávati mohl a měl ͻc., patnásde prutuov dědiny s dvorem v Vysokově, vsi našie dědičné, na dolniem konci při silnici Jaromířské ležícím, s lukami, s pastvami, s rybníčky i s jinými všemi a všelikterakými puožitky a příslušnostmi, a k tomu ty tři pruty pusté dědiny, kteréž jsú někdy Šíparovy byly, i také s tiem léskem, jenž slove Prut, kterýž k nadepsané dědině přikúpen jest, z práva purkrechtnieho vyňali i vysvobodili a v pravé manstvie pod službu vysadili jsme, a mocí listu tohoto vyjímáme i vysvobozujem a tak, jakož již dotčeno jest, v manstvie pod službu vysazujem; tak že Jan nadepsaný, jeho dědicové a potomci, s dědiny nadepsané nám a dědicóm našim věčně k placení úroka zavázáni aniž podle súsed a obyvatelí v Vysokově naprosto v ničemž odbývati povinni již viece nejsú aniž býti mají. Než když by od nás, dědicuov a potomkuov, neboli úředníkuov našich, nynějších i potom budúcích, Jan nadepsaný, dědicové a potomci jeho, byli obesláni, mají a zavázáni jsou a budú na zámek náš Náchod pěšky s samostřielem a s jinú zbrojí na pěšieho střelce příslušející, hotovi býti, a to tak dlúho, doniž by potřeba kázala, býti a ležeti, než potřebu jiedla a pitie, doniž by na zámce našem byl a ležal, má podle jiných zámku holomkuov býti opatřen. Také Jan nadepsaný, dědicové a budúcí jeho, dvuor nadepsaný s dědi-

nami i se všemi a všelikterakými jeho příslušnostmi nahoře dotčenými budú moci jinému prodati, zastaviti, dáti, směniti i jinak k svému puožitku, jakž se jim zdáti a líbiti bude, obrátiti; však vždy k manskému právu a k též službě, jakož se svrchu vypisuje. Tomu na svědomie ꝛc. Dálo se na Náchodě ve čtvrtek [sic] den přenesenie svatého Václava létha pánie tisícieho čtrstého devadesátého prvnieho. Při tom jsú byli urození a slovutní věrní naši milí pan Jan Fulštein z Slavkova, maršálek náš, Zbyněk z Buchova a na Skalách, Kliment z Jakšonova, kancléř náš, Šimon z Žernovie, úředník náš Náchodský. Šimonovi z Nymburgka, písaři kanceláře našie, byl tento list psáti poručen.

I. list 69. č. 25.

27.

Týž dává Anně ze Sekendorfu, manželce Hilbranta z Kaufunk, jistotu na rybník v Jakši.

Na Kladště 1491, 27. června.

Jindřich starší ꝛc. buoží milostí knieže Minsterberské známo činíme ꝛc, že rybník náš v Jakše, v Janově Křížově dědině, výše pusté zahrady, urozené Anně z Sekendorfu, manželce urozeného Hylbranta z Kafunk a na Homoli, před některými časy dáti přiřekli jsme; ale že jest nám nikdy až do tohoto nynějšieho času, abychom jie na to jistotu udělati rozkázali, nepřipomenula, až teď nynie tepru za to jest nás prosila. A my dřěvnie našě jie učiněné řčenie pamatujíce, k jejie prozbě nachýlili a jie rybník nadepsaný z milosti naší zvláštnie nyní jako tehdáž, když jest jie od nás připovědien, a tehdáž jako nynie, dědičně dali jsme a dáváme tiemto listem tak, aby ona jej sobě, jakž se jie zdáti a líbiti bude, opravovala, nasazovala a jej beze všie našie a dědicóv i budúcích našich i jiných všelikterakých osob všelikteraké překážky jako svého vlastnieho dědictvie požívala a s ním podle své vuole a zdánie jako svým vlastním učinila a učiniti mohla, a jej prodala, zastavila, dala aneb směnila, komuž by se jie zdálo. A ktožby koli tento list s její dobrú a svobodnú vuolí podle řádu a obyčeje země České měl, tomu bude všecko k témuž rybníku právo jako jie samé příslušeti, všakž vždy bez újmy služby a panství našemu, kteréž nám z toho příslušie. Tomu na pevnost ꝛc., jenž jest dán na Kladště v pondělí před hodem sv. Petra a Pavla apoštolóv božích léta páně MCCCCLXXXXI°. Při tom jsú byli: osviecené knieže pan Jiří, knieže Minsterberské ꝛc., syn náš milý, a urození pan Jan Fulstein z Slavkova maršálek, Hanuš Panvic z Rengersdorfu hejtman, a Kliment z Jakšonova kancléř, věrní naši milí. Šimonovi z Nymburgka, písaři kanceláře našie, byl tento list psáti poručen.

I. list 78. v. č. 28, a II. list 31.

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává **Jaromír Čelakovský.**

(Čísla 107—383 z let 1472—1482 viz v díle VII. str. 446—568.)

384.

Mezi Heraltem z Kunštatu a Janem Šumburkem. 1482, 4. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Heraltem z Kunštatu s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé. Jakož pan Jan Šumburk řečí i psaním svým haněl pana Heralta z Kunstatu, dávaje jemu bezectné zrádce bez výmienky a k tomu i v některých kusiech připisuje jemu nepravosti, a to těmito kusy v své řeči chtě provoditi: Najprve, že jest jeho ženu jal a věz[i]l bez odpovědi a ohrady své cti, ana naň žádné péče neměla. Také že jest ji jal za gleytem krále Uherského JMti, a k tomu že také učinil proti své pečeti a lantfridu markrabstvie Moravského. Také že by ně[j]aké koně jmenovitým osobám dal pobrati i osoby jímati. K tomu také pan Jan Šumburk svú řečí mluvil a opačoval: že pan Heralt ženu jeho jal pro předešlé záštie a haněnie, kteréžto jest králem JMtí a pány raddú JMti srovnáno a výpovědí k konci přivedeno. A toho se táhna na paměť krále JMti i na pány JMti raddu. Proti tomu jest pan Heralt skrze kniežě, kněze Hynka, na to na vše podle potřebnosti odpieral a odpoviedal, že o žádném gleytu královském nic jest nevěděl. K tomu pan Stibor Tovačovský, hajtman markrabstvie Moravského, a páni úředníci i jiní páni téhož markrabstvie Moravského znamenitě a široce jsú vyznali, že i oni o tom gleytu nic jsú nevěděli, a že paní Šumburková před nimi o něm jest neoznámila. Také že o listu lantfrydniem, při kterémž by měla pečeť býti páně Heraltova, nic nevědie, aniž jest. Také o tom jímání a koní pobrání, že jeho s toho žádný neviní; pakli by kto chtěl viniti, že by každému práv chtěl býti. Dále provedl jest pan Heralt znamenitým svědomím slušně mnohým, že jest odpověděl paní

Dorothě Šumburkové, aby naň péči měla, a po těch všech odpovědech, že jest ji tepruv jal. Král JMt i se pány raddú svú vyslyšev ty všecky řeči, žaloby i odpory, svědomie i pruovody jich s obú stranú a to pilně váživše, a najprve ráčil se JMt i se pány raddú svú pamatovati, což se prvnieho rozsudku dotýče mezi panem Heraltem a té chvíle pannú Dorothú Milotickú o ta haněnie, kteráž jsú mezi nimi byla, že konečný rozsudek stal se jest, a poněvadž tu konec se jest stal, měl jest pan Heralt na tom přestati; ale že pan Heralt provedl jest to znamenitě pány, jakož svrchu dotčeno jest, že jest jí paní Šumburkové odpověděv, tepruv jí potom jal, i JMKská takto vypoviedá: že v tom ve všem vinění JMKská i se pány raddú svú nalézá, že nevidí ini shledal jest, aby pan Heralt co bezectně a zrádně učinil aneb v které nepravosti shledán byl, ješto by to jeho cti ke škodě bylo, ale že z toho ze všeho slušně vyvedl se jest jako dobrý, ctný a v své cti zachovalý pán. A pan Jan Šumburg, což jest o jmenovaném panu Heraltovi mluvil a rozpisoval, že jest toho neměl učiniti, a na tom na všem panu Heraltovi týž pan Šumburk krátko a křivdu jest učinil. Actum feria II. translacionis sancti Wenceslai martyris, annorum domini etc. LXXXII°, Presentibus istis: (nedopsáno).

Registra II. a. list C. 1. b.

385.

Mezi Mikuláši Trčky starším i mladším a Mikulášem Tulešickým. 1482, 4. března.

Odpor pánuov Trčkuov na první při proti Tulešickému. Tu v sobotu před nedělí v puostě řečenú Oculi stáli sú pan Mikuláš Trčka starší i také mlazší k svému odporu před králem JMtí a pány, okazujíc některé listy, kteréž jim svědčie na některé vsi, jenž v [k]šaftu Oldřicha Močihuba také se vypisují. Proti tomu jest Tulešický mluvil vždy ohražuje, že se drží nálezu krále JMti a panského, a bez pohoršenie toho pravie tak, že pan Trčka starý byl jest poručník těch sirotkuov a podle toho poručenstvie že jest v své moci všecko měl. A tito mladí páni Trčkové také majíc to v své moci, co se jim zdá, to okazují, a což se jim zdá, toho nechají, ale že on se vždy drží nálezu a přísudku krále JMti a pánuov; a na jiné že jest komorníka nevedl po tom svém přísudku, než na ty vsi, kteréž v [k]šaftu Oldřicha Močihuba vypisují se. Král JMt i se pány pamatujíce dobře přísudek dřevnější i také nynie nahledše v ten kšaft Oldřicha Močihuba, při kterémžto kšaftu jeho pečeť i jiných dobrých lidí, a že sě ty vsi zejména [j]menují, a pokládá je za své, i poněvadž pan Mikuláš starý Trčka to poručenstvie k sobě přijal, ty sirotky zpravoval a potom je i synóm svým porúčel kšaftem svým, kteréhožto kšaftu přěpis okazován jest, a oni páni Trčkové jemu neodepřeli; i poněvadž jsú páni Trčkové podle odporu svého proti tomu kšaftu Oldřicha Močihuba dostatečně nic neokázali, a ta dobrá vuole, kteráž jest od Oldřicha Močihuba, toliko ukazuje k svěření: král JMt i se pány Mi-

kuláše Tulešického při rozsudku a nálezu prvniem ostavuje a za právo dává, a ty vsi od pana purkrabie aby mu byly ve dvú nedělí postúpeny. Budú-li pak páni Trčkové chtieti Tulešického z čeho viniti anebo oč se s ním smlúvati podle povinnosti poručenstvie a věrné ruky, a také jestliže by co statku svého oni neb nebožtík pan Mikuláš starý Trčka za ty sirotky anebo jim dali, to se jim tiemto nálezem nezavierá. Actum die quo supra, annorum domini etc. LXXXII°, presentibus dominis supra scriptis.

R. II. a. list C. 2. b. Za tím připsáno: Tyto vsi jsú v kšaftu Oldřicha Močihuba sepsány totiž: Loket, Brzotice, Podivice, Vitonice, Střieťež, Pieštie, Útěchovice, Milotice, Vadčice a Mašovice. Srv. nález č. 380. na str. 565 v A. Č. VII.

386.

Mezi Líckem a Albrechtem z Risenburka spolu s Janem Černínem a Jindřichem Horynou. 1482, 11. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Líckem z Rysmburka, panem Albrechtem též z Rysmburka a Janem z Černína s jedné, a Jindřichem Horynú s strany druhé. Král JMt i se pány JMti raddú vyslyšev jich pře i odpory a svědomie obojích, to jest ráčil s pilností vážiti tak: když by byla svědomie, že by nebožtík pan Sezema mluvil, že mu těch dvě stě kop chce dáti neb odkázati a kšaftovati, a toho nedokonal, jinak by to JMt i se pány raddú svú vážiti ráčil; ale poněvadž jsú svědomie od dobrých lidí, kteřížto osobně podle práva učinivše vyznali jsú, že jsú to slyšeli od jmenovaného pana Sezemy, že jest těch dvě stě kop spravedlivým dluhem Horynovi dlužen, a poněvadž oni svrchupsaní poručníci od téhož pana Sezemy sbožie a statek jeho držiec vyznali jsú, že po něm dluhy spravedlivé chtie rádi plniti. I poněvadž jest tento dluh spravedlivý, aby Horynovi těch dvě stě kop také dali a zaplatili, a s ním se o to smluvili konečně do svatého Jiří najprve příštieho. Actum feria II. ante sancti Gregorii anno etc. LXXXII°.

R. II. a. list C. 3. a.

387.

Mezi Dašickým a Jiříkem Pardubským. 1482, 11. března.

Mezi panem Dašickým a panem Jiříkem Pardubským. Král JMt ráčil vám kázati pověděti tak: „Pane Jiříku Pardubský, jakož jsú mezi vámi ubrmané vaši smlúvu učinili, kteréž by koli nesnáze mezi vámi byly, že byšte to na ně měli vznésti, všech hanění o sobě nechajíce; i poněvadž jsi pana Dašického přes to haněl, jakož jsú to ubrmané seznali, žes toho učiniti neměl, a žes mu na tom křivdu učinil.“ Actum feria II. ut supra, anno etc. LXXXII°.

R. II. a. list C. 3. a.

388.

Mezi Rackem z Kocova, a Bedřichem Škorní, Stachem Očedělským a Záviší Sulkem. 1482, 12. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Rackem Kocovským s jedné, Bedřichem Škorní, Stachem Očědělským a Záviší Sulkem s strany druhé. Tak jakož on Kocovský vinil jest je z rukojemstvie, i list okázal, kterýmž jsú se zavázali a Winklara vyručili a obojí srovnali jsú se, že jsú jej jednú postavili na čas uložený, ale že o jeho potom vyručení jednú i druhé dělili jsú se, jakož z jich řečí, žalob i odporuov obojích šíře srozomieno. Tu král JMt i se pány raddú JMti to vážiti ráčil, i takto se rozkazuje a vyřieká: Poněvadž on Bedřich Škorně, Stach i Sulek listem se zavázali, aby toho rukojemstvie nebyli prázdni, leč ten list, kterýmž jsú se zavázali, zase v své moci měli by, a poněvadž ten omyl mezi nimi stal se jest, jakož svrchu jest položeno: JMKská se pány z té příčiny takto rozkazují, aby již jmenovaní rukojmie téhož Winklara v moc Racka Kocovského postavili na den svatého Jiří neb konečně ve dvú nedělí potom. Pakli by toho neučinili a jeho nepostavili, ale aby jemu podle zapsánie svého základ ten splnili. Actum feria III. die sancti Gregorii, annorum domini etc. LXXXII°.

R. II. a. list C. 3. b.

389.

Mezi Jetřichem Rychnovským a Petrem Makuškou. 1482, 16. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Jetřichem Rychnovským s jedné, a Petrem Makušků s strany druhé, o list, kterýž jest měl Rychnovský na pana Hořického, a ten list že jest dal Petrovi Makuškovi s dobrú vólí, a při tom pověděl témuž Makuškovi a tak pravie, že panu Hořickému jest dal puol léta napřed věděti, a že mu je má dáti na svatého Havla, jakož jsú o to týž Jetřich s Petrem před panem purkrabí v soudu stáli, jakož i týž Jetřich i Petr teď nynie před králem JMtí a pány táhli jsú se na pana purkrabí a pány, kteříž jsú je o to slyšeli a soudili, táhnúce se na jeho i jich vyznánie. Tu pan purkrabie pamatovav se i se pány, kteříž při tom s ním byli, takto seznal, že týž Jetřich znal se jest, že jest panu Hořickému dal puol léta napřed věděti, a že témuž Petrovi mělo plněno na svatého Havla býti, a na téhož Jetřicha seznánie pan purkrabie i se pány dali jsú moc listu témuž Petrovi k upomínání. Jakož pak teď i nynie ukázal jest týž Petr přěpis listu, kterýž píše Jetřich panu Hořickému, dávaje mu týmž psaním znáti, že mu jest plniti měl na svatý Havel, a že to témuž Makuškovi znáti chce. A jsa tázán týž Jetřich, odpierá-li tomu psaní, a on se znal k tomu psaní. Král JMt i se pány pilně váživše jich řeči i odpory, poněvadž nahoře psaný Rychnovský seznal jest v soudu před panem purkrabí a pány, že jest dal panu Hořickému puol léta napřed věděti, a že

mu mělo plněno býti na svatý Havel, i také psaním svým seznal, kteréž psal panu Hořickému, že to chce znáti témuž Petrovi, kdež mu toho potřebie bude, že mu měl plniti na svatý Havel, a pravě, že mu věří, že se v tom pamatovati bude. I JMKská i se pány takto rozkazuje: aby týž Jetřich Petrovi ta leženie i škody napravil a s ním se o to umluvil ve čtyřech nedělech, a jestliže se zdá témuž Jetřichovi pana Hořického z čeho viniti, ta mu se cesta nezavierá. Actum feria III. post Tiburcii, annorum etc. LXXXII°, presentibus Henrico juniore de Plawno, Paulo dicto Skalsky de Gensstein, Wilhelmo de Lantsstein, Vlrico de Waldek, burgrauio castri Pragensis, Johanne de Ruppow, magistro curie curie domini regis, Cristoforo de Ficztum, mareschalco domini regis et Johanne Wrabsky, procuratore etc.

R. II. a. list C. 3 b.

390.

Mezi měšťany Chebskými a rytířstvem krajiny Chebské. 1482, 24. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi měšťany Chebskými s jedné, a některými z rytieřstva z též krajiny Chebské s strany druhé etc. = Archiv Č. VI. str. 554—555.

R. II. a list C. 4. b.

391.

Mezi Václavem Šlikem a měšťany i zemany Chebskými. 1482, 24. června.

Item což se dotýče pana Václava Šlika, jakož měšťanuom Chebským vinu dává etc. = Archiv Č. VI. str. 555—557.

R. II. a. list C. 5. b.

392.

Mezi Zbyňkem Kornhauzským a Hrdiborem Želeckým. 1482, 25. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Zbyňkem Kornauzským s jedné, a Hrdiborem Želeckým s strany druhé. Tak jakož týž Hrdibor vinil jest jmenovaného pana Zbyňka, že jest bratr jeho strýce svého pana Martina pojal a vymluvil s sebú na lov, a v tom že se puotka stala, tak že jest on zabit, a že při té puotce ani potom k tomu se nepřičinil, aby ten zločince za to pomstu vzal. Jestliže jest tak, jakž jej spravují, a že moha pomoci a nad ním pomstíti, že jest toho neučinil, že jest nad ním neprávě a nešlechetně učinil. On jmenovaný pan Kornauzský tomu jest odpieral a pravě, že mu se v tom křivda děje. Tu král JMt se pány vyslyšev jich při i odpor i také pamět, kterak se prve o ty věci před JMtí dálo, takto ráčil jest vypovědieti a vypoviedá: že vedle těch řečí a duovoduov pan Kornauzský nic jest neučinil proti své cti, a že jest jeho jmenovaný Hrdibor tiem dotýkati neměl. Ale že jest udělal s výmienkú, jestliže jest tak, proto JMKská se pány to ráčil jest

lechčejě vážiti, a když by toho nebylo, věděl by JMt i se pány, kterak by se v té věci měl mieti; a proto ráčil rozkázati a rozkazuje, aby potom žádný takových věcí se nedopúštěl, aby neuptaje se té věci právě, měl komu na jeho čest sáhnúti. A stala-li by se od koho taková věc potom, že by to JMt ráčil tieže se pány raddú JMti vážiti. Actum feria III. post Johannis Baptiste anno etc. LXXXII°.

R. II. a. list C. 7. a.

393.

Mezi Frydrychem ze Šumburka a pány Hasišteinskými 1482, 25. června.

V té při a ruoznici, kteráž se stala mezi panem Frydrychem Šumburkem s jedné, a pány Hasištýnskými s strany druhé. Jakož jest pan Frydrych vinil pana Hasišteinského, že mu lidi jeho drží a vězí, ješto mu se zdá, že by mu toho učiniti neměl. Odpor páně Hasišteinského proti tomu: že člověk páně Šumburkuov propadeného základu plniti nechtěl, a z té příčiny páně Šumburkovi jiní lidé jsú staveni právem. Pan Šumburk proti tomu pověděl, že toho jistého, za koho jsú byli slíbili, že jsú jej byli postavili v moc panu Hasišteinskému, a on že jej kázal upáliti, a listu že jim jest nevrátil, a k tomu že jest svého člověka poddával před dobré lidi k rozeznání, jestli povinen ten základ plniti čili nic. I JMKská takto v té věci rozkazuje: aby v pátek o suchých dnech nynie příštích [20. září] před JMtí obojí s pruovody svými stáli a to s těmito: pan Hasištýnský aby provedl, že mu ten člověk spravedlivě základ propadl, a pan Šumburk také, že jest toho člověka před dobré lidi o to k rozeznání podával. A pan Hasišteinský aby hned ty lidi na rukojmie kázal dáti pod tiem základem, z čehož viní, a pan Šumburk aby je kázal vyručiti.

Item což se cla dotýče, jakož pan Šumburk viní pana Hasišteinského, že mu je zastavuje, a nedá lidem svým ani Kadanským ho dávati, takto JMt rozkazuje: aby toho nebylo, než aby bylo dáváno, jakož od starodávna dáváno jest. Actum ut infra.

R. II. a. list C. 7. b.

394.

Mezi Frydrychem ze Šumburka a měšťany Kadaňskými. 1482, 17. srpna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Frydrychem z Šumburka s jedné, a měšťany Kadaňskými s strany druhé. Jakož pan Šumburk je vinil, že by u zámku bašty zbořili a grunty zdí že by podkopali, že to JMKská ráčí kázati ohledati, pokudž se ta věc stala. Item dále jakož pan Šumburk je vinil, že by jemu nevydávali poplatkuov, kteréž jemu mají spravedlivě vydávati; a oni k tomu odpoviedali, že chtie vydávati, jediné také, aby pan Šumburk z těch dědin k městu příslušejícím [sic] šosy jim vydával. Proti tomu pan Šumburk odpieral, že jim toho nenie povinen dávati a že ty dědiny ve dckách má. I takto JMt o tom rozkazuje:

aby Kadaňští panu Šumburkovi jeho poplatkuov nezadržovali, ale vydali bez meškánie podle prvnieho JMti rozkázánie. A což se šosóv dotýče, aby pan Šumburk na suché dny najprv příštie [18.-21. září] to před JMtí okázal dckami, kterak to zapsáno má. Též také Kadaňští svú spravedlnost. Item což se mlýna dotýče, v tom aby se zachovali, jakož jsú se od starodávna zachovávali, jemu v tom útisku nečiniece. Item což se dotýče dědin, jakož pan Šumburk vinil Kadaňské, že by dědiny jeho dědické i manské sobě v knihy městské v šos zapisovali, nemajíc k tomu práva, a oni odpierají a praviece, že z dávných časuov ty dědiny jsú v šosiech a jich knihami se tvrdie. Takto se o tom rozkazuje: chce-li pan Šumburk k tomu spravedlnost mieti, že to má okázati, a oni též, a okáží-li co, že JMKská k tomu ráčí se spravedlivě mieti. Item což se úřadu dotýče a silnic hájenie, takto JMt rozkazuje, aby se zachovali, jakož od starodávna zachováno jest: když by Kadaňští pana Šumburka podle úřadu jeho k čemu potřebovali, aby se k tomu tak měl; též zase, když by pan Šumburk Kadaňských o též potřeboval, aby se také zase k též potřebě měli. Item což se člověka páně Šumburkova dotýče, jakož mu koně pobrali praviece, že by clo projel, a ten člověk odpierá, že jest toho města nedojel. I protož též na suché dny aby stáli s pruovody s obú stran, Kadaňští, že jest projel, a on, že jest neprojel. A jestliže Kadaňští ty koně i s tiem se vším, což jest vezl, ještě mají, to aby mu dali na rukojmie, a člověk ten aby to vyručil až do té pře skonánie. A po tomto našem rozkázání aby se tak obojí zachovali, jinak toho nečiniec. Actum sabbato post Assumptionem sancte Marie virginis, anno etc. LXXXII°, presentibus dominis: Johanne de Janowicz, supremo burgrauio Pragensi, Petro de Rozmberk, Johanne Zagiecz de Hazmburk, Bohuslao de Sswamberk, Johanne de Sselnberk, Buryano de Gutsstein, Leonardo de Gutsstein, Theodrico de Colowrath et Litwino Klinsstein etc.

R. II. a. list C. 7. b.

395.

Mezi Štěpánem Enzingarem a Wolfgangem z Krajku. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Štefanem Encingarem s jedné, a panem Wolffankem z Krajku s strany druhé. Jakož pan Encyngar vinil pana Krajieře, že jest vejpověď učinil mezi ním, panem Encingarem, panem Peršteinským a panem Heraltem jináče, než jest jeho poddánie a přivolenie k tomu bylo, jakož pak na to jest ceduli okázal, i list páně Václavuov z Bozkovic. A že by pro takovú výpověď k veliké škodě přišel, jménem o devatenáct seth zlatých etc. Proti tomu pan Krajieř odpieral, že o té ceduli nic nevie, ale tu výpověď, kterúž jest učinil, radě se na kmetcích dvořiech i s mnohými pány a dobrými lidmi, že jest tomu dosti učinil, ale pan Štefan Eycingar že jest té výpovědi nepřijel, a zase ji jemu poslal a v tom i vězně šacoval. Král JMt i se pány JMti raddú slyševše šíře jich

pře i odpory, takto o tom rozkazuje: že by byl pan Eycingar výpověď přijal a vězňuov nešacuje, což jeho dielu jest, propustil a koně navrátil, potom přišel-li by byl skrze tu výpověď k které další škodě, mohl jest ku panu Krajieřovi o to mluviti, ale poněvadž se jest v té věci tak neměl, a potom dlúhý čas toho zanechav a pana Krajieře o to neviniv, dal se jiným o to súditi se panem Peršteinským a panem Heraltem, a skrze ten poslední rozsudek přišel-li jest pan Ecingar k které škodě, tiem pan Krajieř jemu vinen nenie. A protož z takových příčin král JMt i se pány dává panu Krajieřovi za právo v té při obdržané. Actum etc.

R. II. a. list C. 8. a.

396.

Mezi Pavlem ze Sulevic a Hanušem Glacem. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Pavlem z Sulevic s jedné, a Hanušem Glacem a bratrem jeho s strany druhé. Král JMt a páni radda JMti slyšavše od Hanuše Glace, že o ty pře, kteréž mají mezi sebú, přišli jsú mocně bez zbavovanie na pana Haugolta, maršálka kniežat Míšenských, a na Kekryce, a že na takovú věc chtie jich osobně před KMt dobýti aneb jisté svědomie od nich. A Pavel z Sulevic proti tomu odpierá a pravě, že jsú to s sebe složili. Král JMt tak o tom rozkazuje: Jestliže jsú mocně bez zbavenie na těch osobách přestali, aby tomu dosti učinili a obojí jich za to žádali, aby to mezi nimi k miestu a k konci přivedli. Pakli jmenovaný pan Haugolt a Kekryc o sobě před JMKskú anebo listem pod svými pečetmi vyznají, že jsú se toho mohli zbaviti a zbavují, tehdy aby jmenovaní Pavel z Sulevic a Hanuš Glac s bratrem svým se všemi k tomu potřebami svými pod tu při ztracením stáli před JMtí na den svatého Martina najprve přístieho [11. listop.]. Actum etc.

R, II. a. list C. 8. b.

397.

Mezi Zajícem z Hasenburka a Bohuslavem ze Švamberka na místě Markéty z Rožmitála. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Zajiecem z Hazmburka a z Kosti, poručníkem a společníkem nebožce páně Lvovým, s jedné, a mezi panem Bohuslavem z Švamberka na miestě panie Markréty z Rožmitála, manželky páně Henrychovy, syna téhož pana Švamberka, s strany druhé. Tak jakož pan Švamberk viní pana Zajiece ze tří tisíc kop a pravě, že by po dobré paměti panie Kateřině z Pecky ty tři tisíce kop připadly na dceru její, paní Markréthu, jakož jest pak i dcky okázal etc. A nahoře psaný pan Zajiec proti tomu odpierá takto a pravě, že poněvadž jsú byli nedielní bratřie, pan Lev nebožtík se panem Protivú, že podle práva i nálezuov panských kterakkolivěk přišlý statek na jich děti po komžkolivěk kromě

věna má na rovný diel jíti. A pan Švamberk zase proti tomu odpieral a pravě tak: že když se jest zápis stal paní Kateřině, že jest k tomu pan Lev povolenie dal, a když by bylo přišlo k rozdielu mezi nadepsanými bratřími, panem Lvem a panem Protivú, že pan Protiva měl napřed těch šest tisíc vzéti; a z té i jiných mnohých příčin zdá se panu Švamberkovi i vedle zápisu desk, jakož napřed položeno jest, že ty tři tisíce pozuostalé po paní Katheřině, jakož po své smrti zapsala dětem svým, kteříž by ji přebyli, na samu paní Margréthu spravedlivě připadly jsú. Ale pan Jan Zajiec proti tomu mnohými odpory odpierá, a zvláště odvolávaje se na právo a na nálezy panské, žádaje, aby při tom zachován byl vedle práva. A král JMt i se pány raddú JMti ráčil jest to pilně vážiti: A poněvadž již psaný pan Zajiec vždy volá se ku právu a nálezóm panským, JMKská vedle práva i se pány raddú JMti odkládá té pře do soudu zemského. A když by kolivěk král JMt se pány v soud zemský zasedli, tehdá bez puohonuov aby sobě právi byli. Actum etc.

R. II. a. list C. 8. b.

398.

Mezi Frydrychem ze Šumburka, a panem Hasišteinským a měšťany Kadaňskými. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Frydrychem z Šumburka s jedné, panem Hasištýnským a měšťany Kadaňskými s strany druhé. Král JMt a páni JMti radda tak jsú rozkázali: Jakož ty všecky pře JMKská i páni prve jsú slyšeli; najprve což se dotýče té bašty zbořenie a gruntuov zdí podkopávánie, že JMt ráčí někoho tam k ohledání té věci poslati; při témž JMt tak i nynie nechává, a že ještě ráčí tam poslati. Item druhý kus, což se dotýče šosuov k městu příslušejících, kteréž zbožie pan Frydrych Šumburk drží královským dáním, a dovedl jest sobě toho na vrch práva, jakož jest to dckami okázal, král JMt chtě, aby se žádnému v tom neukrátilo, toho kusu odkládá do suchých dní najprv příštích, aby oboje strana stály ten pátek na suché dni, a v té mieře JMKská ráčí šíře dcky a práva na ty věci ohledati, aby se každému dosti stalo podle práva o ty šosy. Item třetí kus: což se dotýče quitancí, to muož každý rozoměti, z quitancí sobě žádný práva nepřičiní ani ujme, a protož aby pan Šumburk Kadaňským quitanci tak vydával, kterýž jemu úrok na který čas vydadie, že je z toho úroka quittuje a propúštie, a v tom nenie potřebie dotýkati ani práva dědičného ani zápisného. Item čtvrtý kus: což se dotýče meze, zdá-li se panu Šumburkovi a Kadaňským, aby se o některé dobré lidi tu v kraji svolili, a před nimi lidi svědomé těch věcí vyvedli a po jich rozeznání srovnánie mezi sebú vzali. Pakli jim se nezdá o to svoliti, tehdy král JMt podle řádu a obyčeje meznieho ráčí purgkrabí hradu Pražského k tomu vyslati. Item pátý kus: o základ propadenie od člověka páně Šumburkova ku panu Hasišteinskému, králi

JMti i pánuom zdá se, že nynie dosti na tom svědomí, kteréž pan Hasištýnský vedl k své při propadeného základu, neb to svědomie vyznává k odpuštění neb prominutí toho základu, ale ne k dovedení, že jest propaden. A protož JMKská tak rozkazuje, aby podle potřebnosti obojí to provedli tam v kraji před těmi, kteréž sobě voliti budú o meze. Pakli o ty se nesvolé, ale před purgkrabí hradu Pražského, kterýžto tam vyslán bude o ty meze. Actum etc.

R. II. a. list C. 9. a. Srv. nálezy č. 393. a 394. na str. 401.

399.

Mezi Janem Zajícem z Hasenburka a řezníky Staroměstskými. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem Zajiecem z Hazmburka a z Kosti s jedné, a měšťany z Starého města Pražského řemesla řeznického s strany druhé. Jakož pan Zajiec vinu dává řezníkóm Staroměstským z platu, kterýž jest na mastných krámiech, ježto příslušie k úřadóm jeho truksaství a kuchmistrstvi, jakož jest na to listy s majestáty královskými okázal, i také přiepis listu řeznického od krále Václava jim daného, kterýž na ten plat ukazuje, a na to potvrzenie ciesaře Sigmunda. A řezníci proti tomu mluvili jsú: že za jich předkuov ani za jich paměti nic dáváno nenie a toho žádajíc, aby jim odloženo bylo do práva zemského, táhnúce se na dcky i na nálezy panské a žádajíc, aby při tom zachováni byli podle práva. A král JMt i se pány JMti raddú ráčil jest to pilně vážiti: A poněvadž již psaní řezníci volají se ku právu a nálezóm panským, JMKská vedle práva i se pány raddú JMti odkládá té pře do soudu zemského. A když by kolivěk král JMt se pány v soud zemský zasedli, tehdá řezníci Staroměstští panu Zajiecovi bez puohonuov aby právi byli. Actum etc.

R. II. a. list C. 9. b.

400.

Mezi Mikulášem starším Trčkou a Mikulášem Tulešickým. [1482, 17. srpna.]

V té při, kteráž jest mezi panem Mikulášem Trčkú starším s jedné, a Mikulášem Tulešickým s strany druhé. Král JMt i se pány takto rozkazuje: aby najprve ten kšaft starého pana Trčky, otce téhož pana Mikuláše, před králem JMtí byl položen, v kterémžto kšaftu dotýče se něco Močihubových dětí, neb Tulešický praví, že se tomu kšaftu dosti nestalo podle krále JMti a panského nálezu. I oboje strana, pan Trčka i Tulešický, aby stáli před JMtí ten pátek o suchých dnech nynie příštích i s tiem svrchudotčeným kšaftem, a tu podle toho kšaftu i také kšaftu Močihubova, kterýž také k tomu má položen býti, když JMKská se pány rozezná, stalo-li se tomu podle toho prvnieho nálezu Tulešickému dosti, tu hned Tulešický má panu Trčkovi odpoviedati a práv býti. Actum etc.

R. II. a. list C. 9. b. Srv. nález č. 385. na str. 397.

401.

Mezi Petrem ze Sulevic a Oldřichem Bradáčem z Toušeni. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Petrem z Sulevic a z Wintrberka s jedné, a Oldřichem Bradáčem z Toušeni s strany druhé. Tak jakož on Wintrberský vinil jest jej Oldřicha Bradáče, že by byl u jeho mateře a bratra jeho najstaršieho písařem a úředníkem nevyčteným, a k tomu že jest pobral statek jich znamenitý a s tiem že jest preč ujel neb ušel. Na to a k tomu jest vedl svědomie svá. On Oldřich jest odpieral tomu a pravě, že jest nebyl žádným úředníkem ani jest jim které škody učinil; také svědomie svá veda, i zachovánie své okazuje a pravě, že jest nikdy od poručníka ani od bratra jeho najstaršieho nebyl tiem nařiekán. Král JMt se pány raddú svú ráčil jest to vážiti a jich žaloby i odpory, i takto jest ráčil o tom vypovědieti a vypoviedá: že ti duovodové Wintrberského, kterýmiž on sáhl na jeho čest a k němu, chtě jej tudy za svého vysúditi, nejsú dostatečni, aby měl za jeho úředníka a zloděje tudy nalezen býti. A protož aby on Wintrberský Bradáče u pokoji nechal a naň viece o to nesahal. Než nezdá-li se jemu Wintrberskému toho věřiti na jeho prostá slova, že by nebyl jeho úředník nevyčtený ani zloděj, a nechce bez toho býti, má to Oldřich zpraviti, jakož jemu bude rozkázáno. Actum etc.

R. II. a. list C. 10. a.

402.

Mezi Bohuslavem ze Švamberka na místě Markéty z Rožmitála a poručníky Kateřiny z Pecky. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka na miestě panie Markréty z Rožmitála, manželky páně Henrychovy, syna téhož pana Švamberka s jedné, a panem Pavlem Skalským z Jenšteina a panem Petrem Gdulincem z Ostromieře a Petrem Ebrzwinem z Hradiště, jakožto poručníky od panie Katheřiny z Pecky učiněnými, s strany druhé. Tak jakož on pan Švamberk vinil jest je, a toho žádal na jmenovaných panu Pavlovi, panu Gdulincovi a Ebrzwinovi, jakožto poručnících, aby statku odkázaného paní Markrétě bylo postúpeno a ruka věrná aby odevřiena byla. Pan Pavel, pan Gdulinec a Ebrzwin jmenovaní odpierali jsú a praviece, že by času ještě nebylo podle jejieho zřiezenie, než když by tomu čas přišel, že se v tom věrně a právě chtie mieti jako na dobré lidi slušie. Na to a k tomu ukázali jsú kšaft a zřiezenie dobré paměti panie Katheřiny, matky též panie Markréthy. Tu král JMt se pány JMti raddú ráčil jest kšaft slyšeti i také jich řeči s obú stranú, pokudž jest jim potřebie bylo, i ráčil jest to s svú raddú pilně vážiti a znamenitě to, kdež paní Katheřina v svém zřiezení dvakrát toho dotýká a rozkazuje, když by dcera jejie panna Markrétha v stavu manželském stála, aby jí úřadu Domažlického postúpeno bylo. I JMKská i se pány raddú svú ráčil jest

ráčiti [sic], aby se tomu jejiemu kšaftu dosti státi mohlo, takto o tom ráčil rozkázati a vyřieká: Chce-li pan Švamberk s synem svým panem Henrychem na miestě panie Markéty a k ruce její uvázati se v úřad Domažlický a v jeho užitky, aby jmenovaným poručníkóm ujistil to listem, těm všem osobám podle jejieho odkázánie aby dosti učinil a to všecko vyplnil, jakož jest jmenovaná paní Katheřina rozkázala. A když to učiní, tehdá Ebrzwin aby úřadu Domažlického panu Švamberkovi postúpil od toho času ve čtyřech nedělech. A což se dotýče dalšieho zřiezenie v témž kšaftu, král JMt se pány při tom nechává, aby kšaft při poručníciech zuostal, a přišlo-li by k čemu a jim se zdálo oč mluviti, že se jim ta cesta nezavierá. Actum etc.

R. II. a. list C. 10. b.

403.

Mezi Výškem z Blažtice a měšťany Plzeňskými. [1482, 17. srpna.]

Jakož jest Výšek z Blažtice v soudu s měšťany Plzeňskými, což se některého statku po Pabiánkové dotýče, ta věc jest jim obojím odložena do práv a soudu zemského. A když soud zemský osazen bude, bude-li se zdáti Výškovi Plzeňské z čeho viniti, že mu se ta cesta nezavierá. A v tom budú-li se moci přátelsky smluviti, že jim toho JMst přeje. Actum etc.

R. II. a. list C. 11. a.

404.

Mezi Půtou Švihovským z Risenberka, nejv. sudím království Českého, a Ofkou manželkou Liptovou z Úloha. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Puothú Švihovským z Ryzmberka, najvyšším sudí království Českého s jedné, a Offkú, manželkú Lipoltovú z Úloha, a dětmi též Offky, a dětmi někdy Marthy, sestry též Offky, s strany druhé, kteří jsú se s komorníkem uvázali podle práva v Lomec tvrz i v jiné vsi, jakož dcky zemské to šíř ukazují, ale jmenované osoby v své řeči žalovaly jsú, že by od jmenovaného pana Puothy služebníkuov moc se stala proti právu, že by tiem póvodóm kázali doluov s tvrze. A týž Puotha odpieral jest takto: že se jest nic nestalo proti právu, a že jsú komorníka se všemi nahoru pustili, aby se všecko dokonalo podle práva, ale že Anna z Stráže, vdova po témž Lomeckém, zuostavila věno své na tých[ž] dědinách, jakož to dckami jest okázáno, a věna přede všemi právy táhnú. A protož táž Anna jsúci tu, zachována jest při svém věně, a proti vedení komorníka a právu nic se jest nestalo žádnú mocí ani odbojem. Král JMt i se pány JMti raddú ráčil jest to pilně vážiti: Poněvadž jsú obojí to dckami okázali a provedli práva svá, Puotha z Ryzmberka věnné právo, a jmenované Offka s dětmi svými i také s dětmi Marthy sestry své dědičné právo podle uvázánie se v to s komorníkem, i ráčil jest JMt i se pány takto rozkázati a rozkazuje: aby jmenovaný

Puotha z Ryzmberka toho věnného práva v držení a požívání byl bez překážky, dokudžkoli od jmenovaných osob, dědičné právo k tomu majícím, podle práva zemského s toho splacen nebude. Což se pak nábytkuov a svrchkuov dotýče i také listuov, při tom JMKská zuostavuje Protivu z Holohlav a Jana syna někdy Lipoltova z Úloha, tak jakož jim dcky ukazují a svědčie. Actum etc.

R. II. a. list C. 11. a.

405.

Mezi Hynkem knížetem Minsterberským a Annou Hradištskou z Kováně. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi kniežetem Hynkem JMtí s jedné, a paní Annú Hradištskú z Kováně s strany druhé. Tak jakož ona paní Anna vinila jest téhož kněze Hynka, že by v statek její uvazoval se, k kterémuž ona právo má, žádajíc na něm, aby podle toho svěřenie, kterýmž jest jemu svěřila, i také podlé desk jejich, jakož jest vedla, s komorníkem se uvázala, aby statek její jí byl zase postúpen podle práva, a když se tomu dosti stane a v to zase uvedena bude, dal-li by jí jmenované knieže z čeho vinu, že by tepruv chtěla práva býti a odpoviedati. Tu pan Jan Šelmberk na kniežete JMti miestě, maje moc od JMti dostatečnú, tuto jest odpověď dával, odpieraje a pravě, že jest JMti nic nesvěřila, než že jest statek svuoj dala dětem svým Janovi a Bernarthovi, a knieže že jest učinila poručníkem i nápadníkem, majíci toho moc dostatečnú. A na to ukázal jest list mocný od krále JMti jí daný, kterýmž listem moc jest měla statek svuoj zřéditi podle své vuole a podle prvnieho zřiezenie muže svého dobré paměti pana Hynka z Walšteina, kterýž také jest měl mocný list od krále JMti. Při tom také týž pan Jan ukázal jest list jejieho zřízenie, kterýmž listem, majíci toho nahoře dotčenú moc, dala a dává mocně věno své a statek svuoj, kterýž má nebo mieti bude movitý i nemovitý, nic tu sobě nepozuostavujíci Janovi a Bernarthovi bratřím z Walšteina, synóm svým, a činieci knieže JMt mocného poručníka i nápadníka, jakož ten list všecko to v sobě šíře okazuje a zavierá. Také týž pan Jan dal jest odpověď na to, což se dotýče s komorníkem uvázánie, že kniežeti JMti ta věc nic ke škodě nenie, a že jest ona toho učiniti neměla, a to z té jedné příčiny, že davši statek svuoj preč mocně, jakož svrchu jest dotčeno, nemohla jest se v to ani měla uvazovati; druhá příčina, že jest to učinila jsúci s jmenovaným knězem v soudu a že se jest to státi nemělo. Tu král JMt i páni JMti radda slyšiece jich široké řeči a všecky potřeby jich s obú stran, takto ráčil jest vyřieci a vyřieká: Poněvadž paní Anna jmenovaná, majíci moc dostatečnú, dala jest statek svuoj dětem svým, a knieže častojmenované poručníkem mocným učinila i nápadníkem, JMKská se pány raddú svú při tom zřiezení jmenované knieže i děti jejie zuostavují. A protož jest tu jmenované knieže nic v tom neučinil, což by jemu k lechkosti a hanbě mělo býti. A což se pak dotýče komorníka vedenie,

že to ke škodě nenie spravedlnosti sirotčie a kniežetcí, poněvadž jest prve davši preč, i vedla, že jest toho učiniti neměla; nebo obdarovánie královské takové jest mocné jako dcky. Actum etc.

R. II. a. list 11. b.

406.

Mezi Janem Čéčem a Kateřinou z Dubé. [1482, 17. srpna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Janem Čiečem s jedné, a paní Katheřinú z Dubé s strany druhé. Jakož jmenovaný Čieč vinil túž Katheřinu, že by ona některý statek držela, ješto on k tomu spravedlnost má, a jmenovaná Katheřina tomu odpierala pravieci, že což drží, že také k tomu spravedlnost má, a toho se táhnúc na dcky zemské. Tu král JMt slyše jich řeči s obú stran i ráčil jest dcky zemské slyšěti, jenž svědčie, že jmenované Katheřině tři sta zlatých věna na tom statku zapsáno, a odtud že nemá stištěna býti do proměněnie stavu svého vdovského, a z milosti polovice svrchkuov a nábytkuov, a sirotku, po kterémž Čieč spravedlnost má, druhá na též tvrzi a dvě polovice; a poněvadž tak zapsáno dckami jest, že JMt rozkazuje s raddú svú, aby se od panie Katheřiny Čiečovy o tu polovici, kterúž má, svrchkuov a nábytkuov sirotku spravedlivé stalo a rozdiel, pokudž by dobrými lidmi uznáno bylo, že jest tu po nebožtíku manželu jejiem zuostalo.

R. II. a. list C. 12. a.

407.

Mezi Jaroslavem a Zdeslavem bratřími ze Šternberka a Mikulášem Strakou. 1482, 12. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jaroslavem a panem Zdeslavem bratřími z Šternberka s jedné, a Mikulášem Strakú z Linthachu z strany druhé. Jakož Mikuláš Straka ukázal jest list celý a dokonalý s visutými pečetmi nebožce páně Zdenkuov z Šternberka, i na ten list dobrú vuoli od přietele svého Sigmunda Folknaura, kterémuž jest ten list svědčil, a mezi jinými slovy v tomž listu takto stojí: Jestliže by pán Buoh v té mieře pána nadepsaného smrti neuchoval, aby již psaní listové svrchupsanému Sigmundovi neb jeho dědicóm byli zase v jich moc vráceni celí a neporušení. A z toho týž Straka je vinil, že mu takových listuov vrátiti nechtie. Proti tomu páni z Šternberka mluvili: že s Sigmundem Falknaurem, od kteréhož Straka ten list i dobrú vuoli má, smlúvu mají po smrti otce svého, že týž Falknauer jim řekl i slíbil při též smlúvě s nimi, s pány z Šternberky, syny páně Zdenkovými, zuostati jakož i [s] otcem jich, a na tu věc páni z Šternberka svědky vedli. I poněvadž jest řád a právo, že proti listóm a pečetěm žádné ústnie svědomie nestojí, král JMt i se pány raddú JMti váživše to pilně, i takto JMt vyřieká: aby pan Jaroslav a pan Zdeslav vedle zápisu otce svého tomu dosti učinili, a Strakovi ta-

kové listy zase navrátili a na den svatých tří králuov před JMKskú je položili. Actum feria V. ante Lucie, anno etc. LXXXII°.

R. II. a. list C. 12. a.

408.

Mezi Jaroslavem a Zdeslavem bratřími ze Šternberka a Mikulášem Strakou. 1483, 19. ledna.

Jakož jest ruoznice mezi pány z Šternberka a Mikulášem Strakú, což se těch listuov dotýče, kteréž od Falknaura jsú nebožci panu Zdenkovi k svěření byli dáni, tak že jsú někteří Strakovi navráceni a někteří nic, a zvláště na Vratislavské, na rychtářstvie Čáslavské a dobrá vuole od Rošta Donáta na listy kniežat Lehnických. I tak JMt ráčil o tom rozkázati: aby páni z Šternberka na ty listy se ptali, kam jsú se poděli ti listové, a o suchých dnech letničných v pátek [21. února] aby před JMtí stáli a Strakovi z toho odpoviedali. A Straka aby také stál se všemi svými potřebami. A což se haněnie dotýče, to Straka v ty časy také podle rozkázánie JMti pánóm z Šternberka má napraviti, a mají na ten čas státi páni z Šternberka s dobrú vólí od Falknaura a on Straka s smluvú od pana Zdenka. Actum dominico ante Fabiani, annorum etc. LXXXIII°.

R. II. a. list C. 12. b. Srv. předcházející nález č. 407.

409.

Mezi Henrychem z Plavna, panem Hasišteinským a pány Šliky. [1483, 19. ledna.]

A což se dotýče jiné ruoznice mezi panem z Plavna, panem Hasištýnským a pány Šliky, buďto o lovy, meze neb jiné věci, aby se též v pokoji zachovali a na ten čas aby také před JKMtí stáli se všemi potřebami svými. Actum etc.

R. II. a. list C. 12. b.

410.

Mezi Henrychem z Plavna a Mikulášem Šlikem. [1483, 19. ledna.]

V té při a ruoznici mezi panem Henrychem z Plavna s jedné, a panem Mikulášem Šlikem s strany druhé, což se pobránie dotýče, kteréž jest pan Mikuláš nynie účinil. A JKMt rozkázal panu Mikulášovi, aby všeckno pobránie toho vzatku panu z Plavna a jeho chudým lidem zase navrátil; toho jest pan Mikuláš do této chvíle neučinil. A JKMt ráčil jest panu z Plavna a panu Mikulášovi rok o tu věc položiti. A na tyto suché dny již minulé pan z Plavna jest stál osobně, a pan Mikuláš jest nestál ani s dostatečnú mocí poslal. Protož JKMt takto rozkazuje: To, což JMt jest ráčil prve rozkázati, takové pobránie, kteréž jest pan Mikuláš učinil na zboží páně z Plavna, aby to zase navrátil aneb zaplatil konečně ve čtyřech nedělech pořád zběhlých panu z Plavna a jeho lidem. A JKMt pokládá rok panu z Plavna

a panu Mikulášovi druhý pátek po velice noci, aby před JMtí stáli tu, kdež JMt dvorem svým ráčí býti, každý s svú spravedlností, buď na listech neb jinak. Jestliže by která strana nestála, JKMt ráčí proto spravedlivý rozsudek učiniti, a což JKMt rozkáže a rozsúdí, a která strana tomu [by] dosti neučinila, JKMt ráčí straně poslušné dopomoci, aby se JMti rozkázání a rozsudku dosti stalo. A v tom času aby se obojí proti sobě v pokoji zachovali skutkem i řečí.

R. II. a. list C. 12. b. Srv. předcházející nález č. 409.

411.

Mezi Václavem Hesoltem a Buškem Dejmkem. [1483, 19. ledna.]

V té ruoznici mezi Václavem Hesoltem s jedné, a Buškem Deymkem s strany druhé. Král JMt ráčil jim toho roku odložiti, až by JMt pánuov větší počet ráčil při sobě mieti; a to z té příčiny, že Bušek Deymek tak jest pověděl, že právem sirotčím chce živ býti; a na tu věc jest slibem zavázán pode ctí a pod vierú, aby před JMtí o tu věc a při stál, když by mu JMt ráčil dáti týden napřed věděti; a preč aby neodjiežděl, leč o to s stranú druhú JMtí rozeznán bude. A to jest týž Bušek slíbil učiniti pod svú ctí a vierú. Actum etc.

R. II. a. list C. 13. a.

412.

Mezi knížaty Saskými a Haugoltem ze Šleinic, maršálkem jich, a Sigmundem z Wartenberka. [1483, 19. ledna.]

Jakož jest ruoznice mezi kniežaty Saskými JMtí a Haugoltem z Šleynic, maršálkem JMtí s jedné, a panem Sigmundem z Wartmberka, na Děřímě (sic) s strany druhé. Tak jakož jim král JMt ráčil rok položiti nynie o suchých dnech již minulých, tu jest Haugolt z Šleynic na miestě kniežat JMtí i sám od sebe k roku položenému stál, a on pan Sigmundt jest nestál a klada toho příčinu nemoci a zdravie života svého. Však král JMt chtě, aby se tomu dosti stalo, ráčí pana Sigmunda obeslati, aby do suchých dní letničných nynie příštích podle té smlúvy, kterúž s kniežaty Míšenskými má, tomu dosti učinil. Pakli by toho učiniti zanedbal, ale že JMt k tomu pana Sigmunda držeti ráčí, aby se tomu dosti stalo od něho. Actum etc.

R. II. a. list C. 13. a.

413.

Mezi Maruší z Neprochov, a Janem Pokonickým spolu s Javorem Nezvěstickým. [1483, 19. ledna.]

Jakož JMKská nejednú ale mnohokrát ráčil obeslati Maruši z Neprochov, což se Jana Pokonického a Javora Nezvěstického dotýče, že jest měla před JMtí státi pod tú pří ztracením tento pondělí po suchých dnech nynie minulých. Tu jest opět

Pokonický k tomu roku stál, a ona Maruše jest nestála ani koho od sebe s mocí poslala. Tu král JMt pro jejie nestánie a neposlušenstvie, kteréž jest proti JMti obeslání učinila, dává v té při Janovi Pokonickému a Javorovi za právo obdržané; a na takovú věc jest jí psáno, aby je vypravila aneb jich odbyla, což jsú za ni dali. Pakli toho neučiní, že ji k tomu JMt připraviti ráčí. Actum etc.

R. II. a. list C. 13. a.

414.

Mezi Lickem spolu s Janem z Černína a Albrechtem z Risenburka. [1483, 19. ledna.]

Jakož jest pře a ruoznice mezi panem Lickem a Janem z Černína s jedné, a panem Albrechtem z Rysmburka s strany druhé, což se zbožie Krčínského dotýče. I takto jest králem JMstí a pány rozkázáno: aby pan Albrecht té smlúvě, kteráž jest mezi nimi dobrými lidmi učiněna, komu aby dosti učinil. A zdá-li se jemu je potom z čeho viniti, a JMti za rok složenie že žádati bude, že mu se ta cesta nezavierá. Actum etc.

R. II. a. list C. 13. b.

415.

Mezi knězem Benešem proboštem Olomúckým a Annou z Kováně. [1483, 19. ledna.]

Jakož jest pře a ruoznice mezi poctivým knězem Benešem, proboštem Olomúckým, s jedné, a paní Annú z Kováně s strany druhé. Jakož týž kněz probošt paní Annu poháněl jest jednú, druhé, třetie i čtvrté, až i páté a pod tú pří ztracením před JKMt, a tu jest sám s spravedlností svú stál a před JMKskú i před pány JMtí okázal, což se zbožie a zámkuov v Prusiech dotýče, kteří jsú se jemu dostali po pravém rozdielu, kterýž jest učinil s bratrem svým, nebožtíkem panem Hynkem Hradištským, a ona paní Anna k tomu puohonu jest nestála a obesláním královským pohrdala. Tu král JMt ráčil jest téhož kněze probošta spravedlnost viděti a slyšěti, i páni radda JMti také, a JMt ráčí jej při té spravedlnosti zachovati, tak jakož jich list a rozdiel okazuje. Actum etc.

R. II. a. list C. 13. b.

416.

Mezi Hendrychem mladším z Plavna a Mikulášem Šlikem. [1483, 19. ledna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Henrychem mlazším z Plavna s jedné, a panem Mikulášem Šlikem s strany druhé. Jakož bratr jeho pan Jeronym poddává se k tomu, že on jako bratr jeho sám od sebe vedle seznánie KMti ty dobytky zaplatiti by chtěl anebo jinými dobytky oddati, a již dále aby jeho bratr svým listem svoboden byl, a dále mu napomínánie zastaveno nebylo, poněvadž se pan Jeronym k záplatě poddává: JKMt vedle obyčeje a práva ráčí tu věc opa-

třiti a ráčí k tomu vyslati raddy své, pana Beneše z Kolovrat na Libšteině a pana Beneše z Waytmille etc., ti aby na JKMti miestě vedle práva ty lidi slyšěli, kteříž jsú škodu vzali. A při té věci aby byl pan Mikuláš Šlik aneb někto od něho s plnú mocí. A mohú-li tu věc mezi nimi srovnati, v tom mají pilnost mieti; pakli by nemohli, mají to zase na JKMt vznésti; a což JKMt o té záplatě rozkážě konečně o suchých dnech nynie příštích, tomu aby se od pana Jeronyma dosti stalo, poněvadž se jest v to podvolil. A což se listu dotýče, poněvadž jest list prve byl i ještě jest v soudu JKMti, JKMti nepřislušie toho listu s soudu spustiti, ale JMt pokládá tomu rok též v sobotu o suchých dnech nynie příštích, tu aby pan Mikuláš s tiem listem stál neb někto od něho s plnú mocí pod tú pří ztracením, a tu JMKská ráčí o to spravedlivý rozsudek učiniti. A také když by nadepsaní páni neb jeden z nich dali stranám napřed čtyři dni věděti, tehda mají pohotově býti s lidmi svými, kteří jsú škodu vzali, a na ten den, kterýž jim jmenován bude, v Chýšech se sjeti, aby ty věci mezi nimi ohledány byly. A v tom času i při témž sjezdu mají se obojí skutkem i řečí v pokoji zachovati. A o jiné věci, o kteréž prvé spolu činiti mají, aby také na ten čas stáli se všemi potřebami svými. Pakliby která strana tomu učiniti zanedbala a toho nezachovala, že se JMt ráčí k té věci mieti podle prvnieho nálezu JMti. Actum.

R. II. a. list C. 13. b. Výňatek uveřejněn v Archivu Č. VI. str. 553.

417.

Mezi Markétou Údrckou a Janem i Jarošem bratřími z Vřesovic. [1483, 19. ledna.]

V té ruoznici mezi paní Markrétú Údrckú a sirotky, kterýchž jest poručnicí, s jedné, a panem Janem a Jarošem bratřími z Vřeš[ovic] s strany druhé, což se Křešova dotýče. Tak jakož jest Jindřich z Údrče, jsa k poručenství přidán nadepsané Markréthě, učinil ňáký freymark o Křečov, vsi Skytaly s nadepsanými Janem a Jarošem, nemaje té moci od vyššie poručnicě; i takto JMKská o tom s raddú svú ráčil rozkázati a rozkazuje: aby oni, pan Jan a bratr jeho pan Jaroš, paní Markréthě a sirotkóm Křečova zase postúpili ve dvú nedělí pořád zběhlých, a druhá strana též aby jim Skytal sstúpila také v tom času. Dále JMt ráčil rozkázati: jestliže jsú nadepsaní Jan a Jaroš co naložili na stavenie neb na opravu, o ty náklady aby po dvú přáteliech vydali s obú stran, a ti aby je o to smluvili. A pokudž ti smluvie, to Jindřich Údrcký má zastati a zastúpiti. Pakli by skrze ty přátely nemohli smluveni býti, tehda mají státi o to před JKMtí v pátek o suchých dnech najprv příštích, a tu JMt ráčí je o to slyšěti. Actum etc.

R. II. a. list C. 14. a.

418.

Mezi Markétou z Kunwaldu a poručníky jejími, Kateřinou z Harasova a Jarošem ze Stranova.
[1483, 19. ledna.]

V té při, kteráž jest mezi paní Markrétú z Kunwaldu, manželkú páně Jiříkovú Berky. Jakož žádala jest táž paní Markrétha poručníkuov otcem svým zřiezených, panie Katheřiny z Harasova, mateře své, a pana Jaroše z Stranova, aby jí podle zřiezenie otce jejieho a desk spravedlivé učinili jakožto jednomu dietěti otce jejieho. A paní Katheřina máthě jejie proti tomu mluvila jest a seznala, že jest vždycky slýchala od muže svého a otce jich a tu vuoli znala, aby se paní Markétě též stalo, aby se jim všem třem jedné jako druhé dostalo. A podle toho a k témuž rozomu pan Beneš Libšteinský od panie Buštěveské jest pověděl, že jest to ona od jich otce také slýchala. A při tom táž paní Katheřina jakožto poručnice krále JMti i pánuov jest prosila, aby při tom paní Markrétu zuostaviti ráčili, aby s jinými sestrami diel rovný měla. Ale pan Jaroš k té věci k tomuto rozomu jest mluvil: že on proti dckám nic nemluví ani se o statek soudí, než to pověděl, že otec jich nikdy jest jemu neporúčěl než o těchto dvú, než že k jeho páně Jarošově přímluvě že jest jejich otec paní Markétě každý rok rozkázal po padesáti zlatých vydávati, jakož jest to šíře v svých sloviech pověděl. Král JMt i se pány JMti raddú vyslyšev jich obú dvú poručníkuov vyznánie i takto ráčil jest rozkázati: Poněvadž oni obojí jsúc poručníci jie duostojně otcem zřiezení vyznánie jsú napřed psané učinili, aby poručníci napřed psaní paní Markétě rovný diel učinili, též jako jiným sestrám jejím bez odtahu. A když se to stane, bude-li se které z těch tří sestr jiné z čeho zdáti viniti, právo se jim nezavierá. Actum etc.

R. II. a. list C. 14. b.

419.

Mezi Slavatou z Chlumu a Mikulášem mladším Trčkou. [1483, 19. ledna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Slavatú z Chlumu s jedné, a panem Mikulášem Trčkú mlazším, bratřími a sestrami jeho, s strany druhé. Jakož jest ruoznice mezi nimi o zápis, kterýž jest učinila listem paní Dorotha, manželka páně Slavatova a mátě páně Mikulášova a jiných bratruov a sestr jeho, odkazujíc jim tisíc kop grošuov českých širokých, kteréž jest sobě dckami zemskými pozuostavila. Pan Slavata učinil jest tomu odpor: že tomu nevěří, by ten list s její volí byl vedle toho přiřiekánie, kteréž jest k němu mluvievala, i také že se dcky s tiem listem, kterýmž jim zapisuje, nesrovnávají, a že dcky na české groše neukazují. Král JMt slyšě jich řeči i odpory, ráčil jest ke dckám vyslati a ohledati, i také vyslyšev JMt ty dobré lidi, kteří jsú pečeti své na svědomie k tomu listu přiložili, že se k tomu znají a že jest jich ona za to prosila, i takto ráčil jest rozkázati: Poněvadž dcky

nesvědčie na české groše, aby jim pan Slavata dal pět set kop grošuov českých aneb tisíc kop grošuov míšenských vedle desk zněnie, neb jest nemohla viec dáti, než což jest sobě pozuostavila. Actum etc.

R. II. a. list C. 14. b.

420.

Mezi Samuelem z Hrádku podkomořím a Ctiborem Rohlíkem. [1483, 19. ledna.]

V té při, kteráž jest mezi panem Samuelem podkomořím etc. s jedné, a Stiborem Rohlíkem s strany druhé. Tak jakož týž Stibor táhl se na poslednie rozkázánie krále JMti, v kterémžto stojí, aby pan Samuel postavil ty svědky osobně, a že se to nestalo, žádá spravedlivého přísudku své pře etc. Poručníci pře páně Samuelovy tomu odpierají, tak přaviece, že by ti svědkové oba nemocni byli, a k tomu že jsú před králem JMtí i přede pány osobně stojiec k tomu se neznali, by ty pečeti s jich vólí a védomím k tomu listu přišly, a třetie že podle práva jsúc o to tázáni, jsú v rajstra zapsáni. Král JMt i se pány ráčil jest to vážiti s obú stranú jich řeči, i takto o tom rozkázati ráčil a rozkazuje: že té pře odkládá do suchých dní najprve příštích v pátek, aby stáli před JMtí osobně i ti svědkové, a to z té příčiny, napřed že ti svědkové, jakož nahoře psáno jest, pokládají se za nemocné, při tom času aby to bylo provedeno; druhé z té příčiny, že před JMtí ještě taková věc nikdá nepřicházela, aby svědkové pravili, že by pečeti bez jich vuole a vědomie přikládány byly; i protož JMt ráčí se podle práva na to vyptati, aby se žádné straně nic neukrátilo. A z takových příčin se tento soud odkládá. Actum etc.

R. II. a. list D. 1. a.

421.

Mezi Jindřichem a Hynkem knížaty Minstrberskými a Linhartem z Gutnšteina. [1483, 19. ledna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Jindřichem a knězem Hynkem kniežaty Minstrberskými etc. s jedné, a panem Linhartem z Gutšteina s strany druhé, což se města Dubu dotýče a zbožie k němu přislušejícého. Tak jakož týž pan Linhart vinil jest jmenovaná kniežata, že mu statek jeho držie, k kterémuž on právo má, a to pokázal spravedlnost svú, i také žádal jest, aby nálezové, kteříž jsú se stali mezi panem Mikulášem a jím, čteni byli, i také rok položenie, kterýž jest byl položen, že jest položen pod tú pří ztracením, prose JKMti i pánuov, aby jej ráčili při tom zachovati a jemu rozsudek spravedlivý učiniti, aby on mohl k statku svému přijíti. Kněz Jindřich k tomu jest odpoviedal, že stojí k roku položenému na miestě bratra svého i svém, a že některých spravedlností, kteréž jsú mu k tomu potřebné, nemá, kteréž jemu k tomu příslušejí, tak ješto by mohl dostatečně svú spravedlnost vésti, a také že obeslánie list JKMti neukazuje toho pod tú pří ztracením, prose JKMti pro právo a spravedlnost, aby ráčil jemu roku odložiti, aby on s svú sprave-

dlností i svědomím mohl k tomu státi, a že chce jemu rád práv býti. Král JMt se pány JMti raddú ráčil jest rozkázati a rozkazuje: poněvadž jmenované knieže tak vysoce volá a prosí odtahu, a že chce rád státi a práv býti, i JKMt toho soudu odkládá do suchých dní nynie najprve příštích, aby před JMtí v pátek o suchých dnech stáli pod tú pří ztracením, tu kdež JMt na ten čas dvorem ráčí býti, beze všech omluv, každá strana se vší svú potřebú, a že JMt tu ráčí konečný konec učiniti beze všeho dalšieho odtahu. Actum etc.

R. II. a. list D. 1. b.

422.

Mezi Tečenským a Frickem. [1483, 19. ledna.]

Jakož jest rok byl položen panu Tečenskému s Frickem, aby před JKMtí stáli o tu ruoznici, kteráž jest mezi nimi pod tú pří ztracením. Ačkoli on Fricek prve před JKMtí i před ním, před Tečenským, připověděl se k statku téhož Tečenského, jestliže by on Tečenský v tom času umřel prve než by o tu při s ním rozsúzen byl, a zvláště týž Fricek opověděl se, že týž Tečenský statek jeho Frickuov šestnádcte let jest držal a k svému užitku požíval, i také že mnoho jiného statku Frickova jest k němu vneseno, a tudy a skrze ten statek Frickuov že jest on Tečenský zbohatěl, pak maje nynie před JMtí i pány k roku položenému státi, že jest nestál ani od sebe s mocí k tomu poslal, ale on Fricek jest stál k spravedlnosti své a žádal JMKské v té věci za opatřenie, jestliže by v tom času témuž Tečenskému se co přihodilo aneb jestliže by umřel; i JMKská to nestánie Tečenského ráčil jest kázati znamenati, poněvadž jest jim rok pod tú pří ztracením položen byl. Actum etc.

R. II. a. list D. 1. b.

423.

Mezi panem z Plavna a pány Šliky. [1483, 19. ledna.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem z Plavny a pány Šliky etc. = Arch. Český VI. str. 557.

R. II. a. list D. 2. a.

424.

Mezi Švihovským a Otíkem Kamejckým. 1483, 14. prosince.

Item tato pamět rozkázána jest, aby v registra vepsána byla. V té při, kteráž jest mezi panem Švihovským a Otíkem Kamejtským, což se Jinína dotýče a sedmi kop platu komornieho, kteréž jest Zdislávek měl na panu Švihovském. Že jest tak pověděl Kamejtský před králem JMtí i před pány: že Zdislávek strýc jeho jest jej toho všeho statku za svého zdravého života zmocnil, a pravě, že to chce mnoho dobrými lidmi provésti, pakli by neprovedl, že se chce styděti. A na tu jeho řeč král

JMt ráčil jest rozkázati panu Švihovskému: aby jemu těch sedm kop platu vydával, neb mu jest jich pan Švihovský vydávati nechtěl a pravě, že k tomu má lepší spravedlnost nežli on. Actum Montibus Cuthnis dominico post Lucie, annorum domini etc. LXXXIII°.

R. II. a. list D. 3. a.

425.

Mezi Bernartem Šestákem a Mikulášem Romburkem z Hermštorfu. 1484, 4. srpna.

Jakož jest Bernharth Šesták byl pohnal před krále JMt Mikuláše Romburka z Hermštorfu, což se dotýče statku zuostalého po Šestákovi, bratru jeho Bernhartovu, a pravě týž Bernharth a žádaje, aby mu toho statku postúpeno bylo jakožto bratru jeho nedielnému podle obyčeje a práva země této. On nadepsaný Romburk mluvil jest a okázal kšaft téhož Šestáka jemu učiněný, a svěřuje jemu dětí svých, avšak proto, pokudž JMt král ráčí rozkázati, že se zachovati chce, a prose JMti, aby ty sirotky ráčil opatřiti jakožto najvyšší poručník; a při tom pravě, že jest za nebožtíka téhož Šestáka na několikero rukojmí i také jiným rukojmiem podpuorcí, prose JMti, aby v tom opatřen byl. A také jakož žena jeho Margrétha věno na tom statku zapsáno má, aby také opatřena byla. A což se svrch[k]uov a nábytkuov dotýče, aby též panie Margréthě třetina toho vydána byla podle jejie spravedlnosti. I takto jest král JMt v té věci ráčil rozkázati: poněvadž on Bernharth Šesták táhne se na to jakožto bratr nedielný, aby mu toho statku postúpeno bylo, a on aby ten statek i s těmi sirotky opatroval jakožto strýc jich; však tak má jemu postúpeno býti, že on paní Margrétu s věna jejieho nikam hýbati nemá, leč jí dosti za to učiní tak, jakž jí desky okazují a svědčie vedle řádu a práva země této; a při postupování týž Bernharth má téhož Mikuláše opatřiti a jemu ujistiti, kdež jest rukojmí za nebožtíka Šestáka anebo podpuorcí jim rukojmiem, z toho aby vyvazen byl bez své škody; i také dluh, kterýž jemu spravedlivě dlužen jest, aby témuž Mikulášovi na to jistotu učinil. Actum v středu pře[d] Matkú Boží Sněžnú léta pánie etc. LXXXIIII°.

R. II. a. list D. 3. a.

426.

Mezi Hedvikou z Borovnice a Kunášem z Machovic spolu s Přibíkem z Chlumu. 1484, 26. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi paní Hedvikú z Borovnice s strany jedné, Kunášem z Machovic a Přibíkem z Chlumu s strany druhé. Tu kdež ona Hedvika vinila jest je z věna svého, na kteréž jest měla, v němž jsú oni rukojmí, žádajíc, aby jim[i] plněno bylo a spravedlivé se stalo vedle listu jejieho. A oni rukojmie žádali jsú list slyšeti i vieděti, i slyševše jej i ohledavše nařkli jsú jej, a praviec, že jest list porušený a dvě pečeti u něho zlámané, a že se jim nezdá k němu viec

mluviti, leč jim bude pány rozkázáno. Tu páni radda JMKské pověděli jsú: že na tom nesedie, by měli stranám naučenie dáti, kterak se súditi mají, než jestli které straně co potřebie, aby mluvili. Na to rukojmie nadepsaní dali jsú tu odpověď: že sú prve pověděli, že jest list porušený a na pečetech zkažený; a k tomu že list svědčí, když by který rukojmie z nich nebo jistec umřel, aby list ve čtyřech nedělech obnoven byl, a paní Hedvika že z toho nikdy neupomínala, a že již tomu jest viec než osm leth, že někteří rukojmie zemřeli, a že jest to promlčela, a jim že se zdá, že jest list vyvazený. Proti tomu nadepsaná Hedvika mluvila: že jest to vědomá věc, že za živnosti manžela svého, dokud ona věna svého neobdržela, napomenúti nemohla, ale po smrti muže svého že jest [ne]obmeškala časem tiem, jakož právo jest napomenúti. A k tomu pravila, že okázati muož, že po ní dáno jest bez XXV kop čtyři sta kop, a jí proti tomu že nic dáno nenie, a tak na ten statek, jakož list okazuje, vznesena jest byla. Na to opět druhé i třetie páni tázali jsú rukojmí, chtěli-li by co proti listu nebo řeči panie Hedviky mluviti. A oni nechtěli jsú nic na to dále mluviti a stáli na své prvnie řeči, a praviec, že nic nechtie mluviti, leč jim pány rozkázáno bude. Tu páni radda JMKské slyševše s obú stran žalobu i odpor i také list a líčenie jich pře, tak jsú jim vypověděli a vypoviedají: Poněvadž sú list nařkli najprve, že list jest zrušený a dvě pečeti u něho zlámány, že se jim nezdá dále k tomu mluviti bez rozkázánie panského, a proto vždy dále viece vin dávali tomu listu bez rozkázánie panského, praviec, že ten list v sobě drží, jestliže by jistec neb rukojmie který umřel, aby list ve třech nedělech obnoven byl, a že by ona viec než od osmi leth z toho neupomínala, a že se jim zdá, že jest list vyvazený; i poněvadž oni rukojmie nechtěli ini dále odpierati proti řeči panie Hedviky, že JMKská se pány raddú svú nalezá: že ty pečeti zlámané jejiemu právu věnnému ke škodě nejsú, a také že list nesvědčí, jestliže by který rukojmie umřel, aby ona měla napomenúti k obnovení listu, než prostě svědčí list, jestliže by jistec neb který rukojmie umřel, aby oni rukojmie list jí obnovili ve čtyřech nedělech a tak movitého miesto umrlého na jeho miesto v to rukojemstvie postavili; i tiem jest ona nic nepromlčela, než věno jejie aby jí dáno bylo podle zněnie listu jejieho. Dále jest jim při tom povědieno skrze pana Jana Špána, purkrabí hradu Pražského, aby nálezu panskému dosti se stalo ve dvú neděli pořád zběhlých podle práva, a bude-li se paní zdáti, oč k nim dále mluviti, že se jim právo nezavierá. Actum sabbato post sancti Johannis Baptiste, annorum domini etc. LXXXIV°, presentibus istis dominis: Johanne de Sselnberk cancellario, Paulo de Gensstein, Benessio de Weytmill, Cristoforo de Ficztum etc., Paulo preposito Zderasiensi, Johanne Sspan de Barsstein, burgrauio castri Pragensis.

R. II. a. list D. 3. b.

427.

Mezi Heřmanem z Stěžova a bratrem jeho Jindřichem. 1485, 25. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Heřmanem z Stěžova s jedné, a Jindřichem bratrem jeho s strany druhé, což se jich rozdielu dotýče. A že se Heřmanovi zdá, že toho rozdielu povinen držeti nenie z té příčiny, že jest bratru svému dal toho vuoli do téhodne, že nehledí jeho oklamánie, nebude-li mu se zdáti toho držeti, aby v tom vuoli měl. Jindřich tomu jest odpoviedal, že s ním konečný rozdiel má před dobrými lidmi, kteříž jsú při tom byli, při tom, prose, aby zachován byl a těch všech věcí, dokládaje se jich, kteří jsú při tom byli na jich seznánie, a on Heřman též. I poněvadž oba dva Heřman i Jindřich táhli jsú se na jich seznánie, kteří jsú při nich byli, a oni že toho nesvědčie, by ten týden mezi nimi za výmienkú pozuostaven byl k držení nebo nechání, i poněvadž přietelé jich tak jsú vyznali, JMKská s raddú svú při tom rozdielu, jak jsú se rozdělili, je zuostavuje. Actum feria VI. post Mathie appostoli ante dominicam Reminiscere, presentibus: Petro de Ssternberk, Paulo Skalsky de Gensstein, Johanne de Rupow, Nicolao juniore Trczka de Lipnicz, Bohuslao Litowsky procuratore, Cristoforo Kossin etc; anno etc. LXXXV°.

R. II. a. list D. 4. b.

428.

Mezi Rosicem a Bavorem z Bukovky. 1485, 27. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Rosicem s jedné, a Bavorem z Bukovky s strany druhé. Jakož Rosic viní Bavora a napomínaje z základu propadeného ze třidceti kop, a že se Bavor svému člověku stavěti nedal; a dále rybníčky, kteréž spolu mají, že je Bavor sám spustil a slovil; třetie, že jest mlátiti mu nedal a že jest nesěl; čtvrté, že jest mu sena jeho vlastnieho bráti nedal, a to že jest tu zuostalo a shnilo, a saduov jeho dielu že jest požíval. JMKská s raddú JMti vyslyševše jeho žalobu i také Bavoruov odpor, takto o tom ráčil rozkázati: Což se toho základu dotýče, jestli že k Rosicově ruce slíbeno jest za Bavorova člověka, že se jemu toho nehájí téhož rukojmí z toho napomínati. A o tu škodu těch rybníčkuov: Bavor má je nasaditi slušně, a když čas bude k spuštění těm rybníčkóm, aby jich jeden bez druhého nelovil, a když je spustie, aby o ty ryby na pravú polovici rozděleni byli, a rovný diel každý z nich aby vzal. Což se dotýče mlácenie, za tu škodu Bavor má Rosicovi na jeho dědině do velikonoci zuorati tři kopy záhonuov a to slušně vedle potřeby. Což se pak sena shnojenie dotýče, Bavor má Rosicovi dáti v nově tolikéž sena, což tu jemu shnojeno jest. A což se sadu dotýče, což se koli letos ovoce urodí, toho všeho Bavor má dáti Rosicovi pravú polovici. A jakož Rosic Bavora viní, že jsú sobě řekli, kterýž kolivěk koupí u opata, že ten druhému má

dáti XXXti kop, ale Bavor toho odpierá: i jestliže Bavor tu věc chce vzieti k své cti a vieře, má jemu věřeno býti, že jest mu neřekl. A učiniece tomuto nálezu a rozkázání dosti, hned potom aby každý užíval svého, jeden druhému nepřekážeje na jeho. A JMKská jim přikazuje, jestliže by která věc mezi nimi vznikla, aby jeden na druhého žádnú mocí nesahal, ale aby se hleděli právem. Actum dominica Reminiscere, anno etc. LXXXV°, presentibus dominis: Johanne de Sselnberk cancellario, domino Paulo Skalsky, Johanne de Rupow, Cristoforo de Wicztum etc., Bohuslao procuratore, Johanne Sspetle etc.

R. II. a. list D. 5. a.

429.

Mezi Ctiborem Tovačovským z Cimburka spolu s Nymburskými a Bradáčem, a pánem Smiřickým. 1485, 19. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Stiborem Tovačovským, Nymburskými a Bradáčem s jedné, a panem Smiřickým s strany druhé, co se toho mostu dělání dotýče. Ješto pan Stibor s stranú svú pravie, že by ten most jim ke škodě dělán byl; proti tomu pan Smiřický zastierá se listem krále JMti, kterýž mu JMt dáti ráčil, aby ten most dělán byl. I JKMt váživ ty žaloby i odpor, poněvadž by ten most jim ke škodě byl, tak JMt rozkazuje, aby viece dělán nebyl, neb JMt žádnému žádné milosti nečiní než tak, aby byla každému bez škody a ujmy na jeho spravedlnosti. A což se cla u Byšic dotýče, jakož pan Smiřický má obdarovánie od krále JMti, to aby nynie o suchých dnech najprv příštích před JKMtí položil, a več to JMKská svú raddú obrátiti ráčí, na tom aby bylo přestáno. Actum sabbato ante dominicam Judica post Gedrudis, anno etc. LXXXV°, presentibus dominis aput etc. sinodum Montibus Cuthnis.

R. II. a. list D. 5. b.

430.

Mezi Alšem Karlíkem a poručníky sirotků Pavla z Abrspachu. 1485, 16. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Alšem Karlíkem na miestě Markéty z Mečkova, manželky jeho s jedné, a poručníky sirotkuov nebožtíka Pavla z Abrspachu s strany druhé. Jakož týž Aleš připoviedaje se ke všem svrchkóm i nábytkóm, kteréž jest koli měl, a toho táhna se na dcky zemské: JMt vyslyšev žalobu i odpor i také dcky, v kterýchžto stojí zapsáno polovici všech nábytkuov neboli svrchkuov, kteréž má anebo mieti bude na svrchupsaném dvoru poplužniem, kterýmž by koli jmény jmenovány byly. I poněvadž zápis její neukazuje dále, než toliko na dvoru poplužniem, JMt toho při tom zápisu ráčí nechati, a k těm všem svrchkuom a nábytkóm, což na tom dvoře jest bylo, ona právo má, a nestalo-li se čemu dosti,

aby se stalo. Actum sabbato post Tiburcii, anno etc. LXXXV°, presentibus dominis: cancellario, domino Paulo Skalsky, domino Samuele, Johanne de Rupow marssalko etc.
R. II. a. list D. 6. a.

431.

Mezi Janem Hlaváčem a Sigmundem Mléčkou. [1485, 16. dubna.]

V té při, kteráž jest mezi Janem Hlaváčem s jedné, a Zigmundem Mléčkú s strany druhé. JMKská vyslyšev žalobu i odpor i také dcsky zemské téhož Hlaváče i také někdy Katheřiny manželky téhož Zigmunda, kterýžto zápis jí učiněn jest od Alše z Odic, manžela jejieho prvnieho; i poněvadž týž zápis věnný od téhož Alše jí učiněný předšel jest prve nežli téhož Hlaváčuov zápis, a poněvadž práva znamenitě okazují, že manželky svými věny mužových dluhuov nejsú povinny platiti: JMKská s raddú svú téhož Zigmunda zuostavuje při tom. A jakož týž Aleš zpravuje témuž Hlaváčovi, čím má nebo mieti bude, i jestliže by týž Hlaváč věděl, kde který statek téhož Alše, jemu se právo nezavierá, na čem by ona věna neměla. Actum ut supra.
R. II. a. list D. 6. a.

432.

Mezi Vilémem z Pernšteina a Jindřichem ze Smiřic. 1485, 6. května.

V té při, kteráž jest mezi panem Vilémem z Pernšteina, najvyšším maršálkem královstvie Českého, s jedné, a panem Jindřichem z Smiřic s strany druhé. Jakož týž Jindřich vinil jest nadepsaného Viléma, že prodav jemu Liblice s tiem zbožím dědicky, na kterémžto jest XXti kop platu komornieho, toho jest ve dskách nevymienil, ale že mu všecko to dědicstvie zpravuje podle řádu a práva zemského se zprávou. A jmenovaný Vilém proti tomu takto odpieral: že jest prodal jemu, což tu měl, a toho komornieho platu že jest jemu neprodával, neb jest ten plat od starodávna dcskami zapsaný; k tomu také, že již tomu bude deset let na svatého Michala, jakž jest jemu to prodal a ve dcky vložil, a v té mieře on Jindřich z Smiřic že jest se o ten komorní plat umlúval a jej vydával, na zprávu nikdy nesáhl podle řádu a obyčeje desk zemských, a v těch letech zemská léta prošla jsú bez mála trénásobně. Král JMt s raddú JMti slyšev pře líčenie i také odpor, ráčil jest takto vypovědieti a vypoviedá: že poněvadž jest jmenovaný Jindřich z Smiřic sám k své škodě to promlčel a zanedbal, a na zprávu nesáhl a úroky ty vydával, kdežto komorníci jsú vždy vydáváni pro nezprávy, až jsú i prošla ta léta zemská podle práva a zřiezenie starodávnieho zemského: podle toho jmenovaný Vilém z Pernšteina jemu Jindřichovi z Smiřic ani zprávce za něho nenie povinen zpravovati toho platu komornieho. Actum feria VI. Johannis in oleo, presentibus Johanne Zagiecz, Johanne de Sselnberk, Benessio de Weytmill, Paulo Skalsky, Johanne de Rupow magistro curie, Bohuslao procuratore de Litowicz.
R. II. a. list D. 6. b.

433.

Mezi Petrem z Dubé spolu s Ctiborem Rozvodou a Tuřanským. 1485, 8. června.

Jakož jest pře mezi panem Petrem z Dubé a Stiborem Rozvodú s jedné, a Tuřanským s strany druhé. Tu kdež pan Dubský a Rozvoda právo své královským dáním okázali jsú, a on Tuřanský okázal jest dobrú vóli, kteráž svědčí od dcer manželky téhož Tuřanského jemu i manželce jeho; kterážto dobrá vuole nařčena jest, jedno, že jest na papieře, a druhé, že městská pečeť při ní by neměla býti obyčejná ani dostatečná. Páni slyševše tu řeč, vznesli jsú to na krále JMt a na pány a raddu JMti; tu jest králem JMtí i raddú JMti povědieno, že takové věci v těchto měrách před JMt jsú přicházely, a z hodné příčiny takovým dobrým vuolem že jest moc dávána, a že i této v této mieře se moc dává. Actum feria IV. ut supra post Bonifacii.

R. II. a. list D. 7. a.

434.

Mezi Dorotou z Košeně a Pšeničkou. 1485, 8. června.

Což se té pře dotýče mezi paní Dorothú z Košeně a Pšeničkú, jakož paní Dorotha viní Pšeničku, že bratr její Bernarth odkázal jí sto zlatých, když by jeho Buoh neuchoval, aby jí dány byly. Proti tomu Pšenička pravil, že mu o tom nic věděno nenie, a že by mu se nehodilo sirotčieho statku preč dávati. A zase proti tomu od panie Dorothy povědieno, že on sirotčie dluhy béře a upomíná; a k tomu paní Dorotha vystavila svědky, pana Jindřicha Smiřického a Stibora Rozvodu, že jsú to seznali a k své vieře berú, že jest to rozkázal, aby jí těch sto zlatých dáno bylo, a po jeho smrti že se jest Pšenička k tomu znal, že dáti chce a povinen jest. Páni poradivše se s JKMtí, pány a raddú, tak se jim zdá a z JMti rozkázánie rozkazujie: aby on Pšenička nadepsané Dorothě těch sto zlatých bez odporu vydal do svatého Havla najprv příštieho neb konečně ve dvú nedělí potom. Actum feria IV. post Bonifacii.

R. II. a. list D. 7. a.

435.

Mezi Zdenkem Kostkou z Postupic a Bohušem Zvolským. 1485, 9. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Zdenkem Kostkú s jedné, a Bohuší Zvolským s strany druhé. JMKská ráčil jest vyslyšeti vedle potřeby i také listy i smlúvy. JMKská tomu ráčil srozoměti, že té ruoznice, kteráž mezi nimi jest, najvětšie příčina ten list, kterýž Bohuše Zvolský psal jest panu Kostkovi, a na to jeho psanie pan Kostka odepsal jest jemu, že tomu věří, jakož pak služebník jeho, kterýž od něho mluvil, pověděl jest, že se to stalo z horlivosti proti Bohušovu psaní; a že se zdá JMKské, že na takové jeho přátelské psanie Zvolský[ho] takové horlivé

psanie bez potřeby stalo se jest, a že JMKská zná, že sú sobě v tom obojí křivdu učinili, a tuto že se nenalezá toho, aby se co v tom stalo, ješto by co kterému z nich na jeho cti neb dobré pověsti k újmě bylo. A Bohuše že jest dostatečně to provedl tiem svědomím, kteréž jest před JMtí položil. Actum feria V. die sancti Primi in octaua Corporis Christi, annorum domini etc. LXXXV°.

R. II. a. list D. 7. b.

436.

Mezi Jindřichem z Rabšteina a Janem z Martic. 1485, 9. června.

V té při, kteráž jest mezi panem Jindřichem z Rabšteina s jedné, a Janem z Martic s strany druhé. Jakož jest prve král JMt ráčil rozkázati, aby Martický při těchto suchých dnech quitancí okázal neb dostatečně provedl, že jest strýc jeho kvitancí od pana Jindřicha měl, pakli by toho neprovedl, aby panu Jindřichovi počet učinil na miestě strýce svého, poněvadž statek jeho drží. Pak poněvadž on Martický dostatečně toho neprovedl ani quitancí okázal, tak jakž jemu rozkázáno bylo, než toliko přiepis okázal, kterýž se při soudu nic neváží: JMKská ne z práva, ale z milosti, aby se jemu vždy nic neukrátilo, přidává Martickému roku až na zajtřie sv. Jeronyma, a tu aby to dostatečně provedl, a zvláště ty aby osobně postavil před JKMtí, kteříž v přiepisu quitancí za svědky postaveni jsú. Pakli by toho dostatečně neprovedl, JMt toho při prvniem rozkázání ráčí nechati, aby na miestě strýce svého počet panu Jindřichovi učinil. Actum feria V. die sancti Primi, annorum etc. LXXXV°.

R. II. a. list D. 7. b.

437.

Mezi Lickem z Rismburka a Vaňkem Zámrstským. 1485, 11. června.

V té při, kteráž jest mezi panem Lickem z Rysmburka a Vaňkem Zámrstským, tak JMKská ráčil rozkázati: aby se obojí tak a podle toho zachovali, jakož jest panem Pavlem a pány Šumburky mezi nimi vypovědieno, a tomu aby dosti učinili. Actum sabbato ante Viti, LXXXV°.

R. II. a. list D. 8. a.

438.

Mezi měšťany Chebskými a Joštem Rudišem spolu s Ondřejem Gumranarem a některými tovaryši. 1485, 11. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi měšťany Chebskými s jedné, Joštem Rudišem a Ondřejem Gumranarem i některý[mi] jich tovařiši s strany druhé, což se klossteuru dotýče. O kterýž klossteuer prve také mezi nimi ruoznice byla jest, jakož pak JKMtí a pány o to stala se výpověď mezi nimi, v kteréžto výpovědi znamenitě stojí psáno, že JMKská se pány raddú JMti ciesaře Sigmundóv list i ortel

za pravý a spravedlivý nalezá a vypoviedá tak, aby Chebští ten klossteur neb daň mohli vedle starodávnieho práva bráti a užívati. A poněvadž se oni o minci vždy srovnati nemohú, že král JMt i se pány raddú JMti vypoviedá, aby mince taková brána byla, jakož ty časy za ciesaře Sigmunda brána byla, když ten zápis udělán jest. A JMKská přikazuje, aby nadepsaní zemané i jiní tovařišie jich s Chebskými se o ten klossteur smluvili a srovnali, jakož i jiní rytieřští lidé též jsú učinili, kteří jsú s nimi v té při byli; neb JMt lituje jich práce, útrat i nákladuov, prostě neráčí, by o to kterú nesnáz viec spolu měli, a všecka zlá vuole a nechuť, kteráž jest o tu věc mezi nimi byla, aby ta minula a ve zlém straně žádné zpomínána nebyla. Actum feria VI. ante sancti Viti, annorum etc. LXXXV°, presentibus Johanne de Janowicz, Henrico de Hradecz supremo camerario, Puotha de Sswihow, Johanne de Sselnberk cancellario, Johanne de Rupow, Benessio de Weytmill, Samuele etc., Bohuslao de Litowicz, Cristoforo Vicztum et ceteris.

R. II. a. list D. 8. a.

439.

Mezi Zdeňkem Kostkou z Postupic a Heřmanem ze Slepotic. 1485, 11. června.

V té při, kteráž jest mezi panem Zdeňkem Kostkú z Postupic na miestě pana Jana Kostky strýce jeho s jedné, a Heřmanem z Slepotic s strany druhé. Jakož on Heřman vinil pana Kostku, že by mu dlužen byl padesát zlatých uherských dluhu. A on praví, že jemu za ten dluh jest dal právo své na dvoru Vuořečicích, a k tomu žádného svědka neměl, neb sám pan Jan to pravil. A on Heřman zase proti tomu odpieral pravě, že mu ten dvuor v nadepsaném dluhu dán nenie, než právo, kteréž jest pan Jan Kostka měl k tomu dvoru, to jest dal dětem Heřmanovým za službu jich; a tak pravie, že jest k tomu pan Jan Kostka práva neměl, jakož i svědomie na to jest ukázal, že pan Pardus jemu potom po některém času právo své na tom dvoře jest dal. Král JMt slyše žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž pan Jan Kostka k dluhu se zná a praví, že jemu srazeno jest proti jmenovanému dvoru, a Heřman tomu odpierá: že pan Jan Kostka ten dluh ve čtyřech nedělech Heřmanovi splniti má, neb sám sobě svědčiti nemuož, poněvadž se k dluhu zná. A což se dotýče o ty lidi i rukojmie, kteříž prve byli podáváni na pana Košmberského a na pana Dašického, že králi JMti i pánóm se zdá, poněvadž pan Kostka praví, že chce jemu dosti spravedlnosti dopomoci v témž právě, jakož ti lidé sedie, vyššieho práva jemu neháje, že Heřman také na tom má přestati. Actum sabbato ante sancti Viti martiris, annorum etc. LXXXV°, presentibus Johanne de Janowicz, Paulo Skalsky, Johanne de Rupow, Cristoforo marschalco de Vicztum etc., Czenkone Dassiczky etc.

R. II. a. list D. 8. b.

440.

Mezi Ctiborem z Vepřku a Janem Velenským. 1485, 11. června.

V té při, kteráž jest mezi Stiborem z Vepřku s jedné, a Janem Velenským s strany druhé. Jakož JKMt poručenstvie Velenskému ráčil dáti, při tom jej JMt zuostavuje. Než jakož jest Stibor list okázal, že jej Dorotha z Vepřku poručníkem činí, že ta věc nemuož býti, by poručník poručníka mohl učiniti. A což se svrchkuov i nábytkuov dotýče, těch Stibor nadepsaný má Velenskému všech hned postúpiti, a ty mají popsány býti, což toho koli bude, buďto mnoho nebo málo, a toho aby mu postúpil konečně tuto středu na svatého Víta nynie příštieho. Actum sabbato ut supra, presentibus dominis ut supra, Johanne de Sselnberk etc.

R. II. a. list D. 9. a.

441.

Mezi Albrechtem z Ryzmberka a Čeňkem Dašickým. [1485, 11. června.]

V té při, kteráž jest mezi panem Albrechtem z Rysmberka s jedné, a panem Čenkem Dašickým s strany druhé. Jakož pan Albrecht vedl jest komorníka na pana Dašického, a při tom pravil jest týž Dašický, že jest naň komorník veden býti neměl, nebo jest jemu list na úmluvu od žádného nedán. A pan Albrecht ten jest pravil, že jest jemu dán. I bylo jest rozkázáno témuž Albrechtovi, poněvadž jest jemu list na úmluvu dán, aby to provedl na suché dny nynie minulé. A když jsú před JMKskú stáli, pan Albrecht toho jest neprovedl, aby list úmluvný panu Dašickému byl dodán. I poněvadž jest pan Albrecht toho neprovedl, JMKská nalezá: že toho komorníka vedenie panu Dašickému ke škodě žádné býti nemá. Actum die, anno ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list D. 9. a.

442.

Mezi Kateřinou z Průchodu a Linhartem Pakostou. 1485, 21. června.

[O uvázání v statek.] V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Katheřinú z Pruochodu s jedné, a Rynhartem Pakostú s strany druhé. Jakož jest jej vinila táž Katheřina, že jest se jí uvázal v statek její dědičný v Pruochodu i což k tomu příslušie, kterýž jest statek otec její držel i bratr její nedielný, a že ten statek spravedlivě jí přísluší jakožto dědičce, proseci JMti, aby byla v dědicstvie své uvedena, a jestliže týž Pakosta chce k čemu právo mieti, aby ji z toho právem vyvedl. Týž Pakosta ukázal jest list Jiříka Čelistkuov, kterýžto svědčí, že diel svuoj dává tu v Pruochodě nebožtíku Hroznatovi, a na to ukázal list, dobrú vuoli, kterýžto Hroznata své právo dává Pakostovi, jakož týž list šíř okazuje, i také některé svědomie okazuje, že by týž Jiřík Čelistko dělen byl od předkuov svých. Ale Katheřina od-

pierala toho, že nikdy týž Jiřík dělen nebyl, a že na ni připadlo jako na dědičku. JMKská s raddú JMti vyslyšev žalobu i odpor, takto ráčil jest rozkázati: Poněvadž Pakosta nadepsané Katheřiny právem jest nevyvedl z toho statku, a protož aby jí toho všeho statku postúpil ve dvú nedělí konečně od dnešnieho dne; než jestliže se jemu zdá k čemu právo mieti, aby jie právem hleděl. A dále jakož list, dobrá vuole, ukazuje od nebožtíka Hroznaty, kterýž ukazuje na zástavu rybníka prostřednieho na kopu platu ročnieho ve vsi Pruochodě, na Jeníkovi, na Kupečkovi a na puol lánu pustého v sedmnácti kopách groší: poněvadž Katheřina praví, že o té zástavě vie a toho neodpierá, JMt Pakostu při tom držení zuostavuje. Actum feria III. ante Johannis Baptiste, LXXXV°, presentibus ut infra immediate.

R. II. a. list D. 9. a.

443.

Mezi Janem Čéčem spolu s Václavem ze Svárova, král. kuchmistrem, a Erhartem Doupovcem.
1485, 21. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Čiečem a Václavem z Svárova, kuchmistrem královským, s jedné, a Erhartem Dúpovcem s strany druhé. Jakož jsú vinili téhož Dúpovce, že by na ně ležel a škody vedl přes tu smlúvu, kterúž jest s nimi v Hoře učinil, a že jsú jemu jistinu dáti měli, jakož jsú pak dali, a přes jistinu po desieti kopách na proležené, a jestliže viece bude přes to proleženého, to aby jim dal znáti ve čtyřech nedělech po smlúvě, kteráž se při Hromiciech stala, nač mu list udělati mají a položiti jej u Kopanského, a tu list starý vzieti. A toho táhnúce se na svědomie Jana Španа a Václava Šatného. Týž Dúpovec toho jest odpieral a žádaje, aby byl při listu zuostaven, a že by se té smlúvě dosti nestalo od nich, a že jest je obeslal listem po Staňkovi, dávaje jim znáti, nač mu mají list udělati. A Staněk jest seznal, že jest list vzal, ale že nevie, co na něm psáno bylo, a to že se stalo při božiem vstúpení. Jakož pak Špán i Václav Šatný seznali jsú, že ta smlúva mezi nimi tak se jest stala při Hromiciech, a při tom že jest týž Dúpovec řekl, že žádných jiných škod nenie kromě dva koně, že stojie v hospodě, a jestliže je zastihne, že i ti prodáni nemají býti, jakož se pak tak stalo. JMKská s raddú JMti rozváživ jich pře i také svědomie: i poněvadž nadepsaný Erharth Dúpovec po té smlúvě nedal ve čtyřech nedělech věděti, které škody a leženie vedl do božieho vstúpenie, těmi škodami nadepsaný Čieč a kuchmistr jemu nejsú povinni platiti. A jakož týž Erharth vedl jest svědomie Staňka, že jest list po něm poslal, a v tom listu dávaje jim znáti, nač jemu list mají udělati, a oni že jsú jemu listu neudělali, a pro ten list neudělánie že jest vlehl; i takto JMt rozkazuje: jestliže jest Erharth napomenul je vedle práva listovnieho k ležení, tehdá od datum listuov těch napomínajících, jestliže jsú toho zanetbali a s ním se nesmluvili, budú povinni leženie

to jemu od toho času platiti. Pakli jest jich nenapomenul vedle práva, tak jakož oni pravie, a toho neprovede, tehdy oni nebudú jemu povinni toho leženie platiti; než což se dotýče toho proleženého, jakož před smluvú jest proležal, jakož jim měl ve čtyřech nedělech dáti věděti, což toho provede a na jich diely přijde, to aby oni jemu zaplatili, aneb se s ním smluvili konečně ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. Actum feria III. ante sancti Johannis Baptiste, annorum etc. LXXXV°, presentibus Johanne de Janowicz, supremo burgrauio, Johanne de Sselnberk cancellario, Paulo Skalsky, Johanne de Ssumburk, Johanne de Rupow, Cristoforo de Ficztum etc. et Johanne Sokolowsky.

R. II. a. list D. 9. b.

444.

Mezi Maruší a Mikulášem z Hořic, purkrabím kraje Hradeckého, spolu s Mikulášem Sendražickým a jeho synem Václavem. 1485, 15. července.

Což se té pře dotýče mezi paní Maruší s jedné, panem Mikulášem z Hořic, purkrabí kraje Hradeckého, panem Mikulášem Sendrackým a synem jeho Benešem [sic] Václavem Čiečem z Nemičevsi s strany druhé. Jakož nadepsaná paní Maruše věno své měla dcskami zemskými zapsáno na Mokrovúsech, a to jest dále poručila a zapsala dětem svým, jestliže by jie Buoh neuchoval; než což se dědin tkne, v té věci že jest nadepsané pana Hořického, pana Sendrackého a syna jeho Václava Čieče za zprávce položila, a při tom že jest dobrú vóli panu Hořickému na list a sumu jmenovitú dala vedle všeho dostatku. I JMKské tak se zdá, aby při tom tak zuostaveno [bylo] podle desk; než což se listu dotýče, kterýž jest nadepsaná Maruše dala panu Hořickému dostatečně s dobrú volí podle práva, s tiem má pan Hořický sirotkóm právě a věrně podle svěřenie učiniti. A což se dědin dotýče, v tom aby se podle desk zachovali a sirotkóm v tom právě učinili. Actum feria VI. in diuisione appostolorum, annorum etc. LXXXV°, presentibus Paulo Skalsky de Gensstein, Cristoforo Vicztumb, marschalco regio, Alberto Ogierz, vicecamerario regni Bohemie, et Johanne Sokolowsky etc.

R. II. a. list D. 10. b.

445.

Mezi Žďárskými a Ofkou z Polak. 1485, 26. července.

Jakož jest ruoznice mezi Žďárskými a Ofkú z Polak, což se dielu mezi nimi dotýče, ještoona Ofka vzala jest sobě odtah až do svých [sic] dní najprv příštích, táhnúci se na dcsky. I jest jí toho přieno, však tak: jestliže by Žďárských který bratr umřel do toho času, že jim to má bez škody býti na jich dielu, a ona že se na takový diel táhnúti nemá. Actum feria III. post sancti Jacobi appostoli, annorum etc. LXXXV°.

(1486, 24. ledna.) A potom když jest mezi nimi jednáno, že proto konce mezi sebú nemají: i jestliže by který z Žďárských umřel, doniž se o to nesmluvie, to jim má též bez škody býti, a ona Ofka nemá se na jich takový diel táhnúti. Actum feria III. ante conuersionem sancti Pauli, annorum etc LXXXVI°.

Relator dominus Albrecht Ogierz.

R. II. a. list D. 10. b.

446.

Mezi dcerou Velvarského rychtáře Vítka a purkmistrem, konšely i vší obcí města Velvar. 1485, 17. října.

Mezi Vítkovou dcerou a Velvarskými. V té při a ruoznici, kteráž jest mezi někdy Vítkovú dcerú krajčieho, rychtáře z Velvar, s jedné, a purgmistrem i konšely a vší obcí města Velvar s strany druhé. Jakož jest táž Vítkova dcera okázala obdarovánie slavné paměti krále Jiřieho, kteréžto svědčí Vítkovi otci jejiemu i jeho dědicóm na rychtářstvie a na tržné, tak jakž od staradávna bráno jest tu [ve] Velvařiech, jakož týž list to šíře a světlejie ukazuje, i také potvrzenie krále JMti, pána našeho milostivého. A tíž Velvarští ukázali jsú také list a obdarovánie najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, krále Českého etc., kterýž ukazuje též na rychtu, na clo i na tržné, i také na jiné věci, kteréžto JMt ráčil jest jim z milosti své přidati, jakož týž list také to v sobě šíře okazuje, a v témž listu znamenitě stojí: „jiným právóm všem bez újmy na jich spravedlnosti.“ I takto JMt i se pány rozkazuje a nalezá: Poněvadž ten list slavné paměti krále Jiřieho, kterýž svědčí témuž Vítkovi, jest starší a prvnějšie obdarovánie, kterýž na tu rychtu ukazuje, nežli Velvarských, kteříž od JMKské obdarovánie mají, a proto JMKská téhož Vítkovu dceru zuostavuje při její spravedlnosti, však tak, čehož jsú od starodávna k té rychtě v držení a požívání první rychtářové byli. A což JMt též Velvarské listem svým z milosti své obdařiti jest ráčil, kteréžto obdarovánie ukazuje nad tento list téhož Vítka, JMt Velvarské při tom obdarování zuostavuje, však Vítkovu listu bez škody. Actum feria II. post Galli, anno etc. LXXXV°, presentibus Johanne Zagiecz de Hazmburk, Johanne de Sselnberk, Leonardo de Gutsstein, Benessio de Weytmill, Sstiastny de Walsstein, Henrico de Plawen, Henrico de Smirzicz, Johanne de Rupow, Samuele de Hradek etc., Nicolao juniore de Horzicz, Diuissio Malowecz, Bohuslao Litowsky procuratore etc.

R. II. a. list D. 11. a.

447.

Mezi Václavem z Kolovrat a Oldřichem z Královic na místě Václava Vidláka. 1486, 5. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Václavem z Kolovrat a z Bezdružic s jedné, a Oldřichem z Královic na miestě Václava Vidláka s strany druhé.

Jakož týž Oldřich vinil nadepsaného Václava, že má všecky dluhy podstúpiti i s úroky bez jich škody, a listy ukazuje i na dsky táhne se. A týž Václav toho odpierá, že smlúvy ani listové neukazují, aby měl úroky platiti než do summy jmenovité, že jest je v dluziech zastúpil a zastupuje, a tomu že dosti učiniti chce, a dále že jim povinen nenie. Jakož pak JMKská ráčil jest kázati dcsky ohledati, kteréžto svědčie takto: že týž Václav sám sobě vyplatiti a očistiti má všecky zápisy neb zástavy, kteréž na týchž dědinách kterékoli osoby mají zapsány od někdy Sigmunda z Slivna, beze všie škody též Kateřiny a jejich zprávec. Protož JMKská takto rozkazuje: Vedle desk zněnie týž Václav aby tomu dosti učinil a sobě očistil ty dědiny, a učině tomu dosti, bude-li se zdáti témuž Václavovi z čeho viniti podle smluv nadepsaného Václava Vidláka, to se jemu nezavierá. A což se dotýče s listuov úrokuov, poněvadž cedule ani list neukazují, aby měl týž Václav s nich úroky platiti, že těmi úroky povinen nenie, než jistinú do sumy jmenovité. A což se dotýče leženie, o tom JMt takto rozkazuje: Jestliže jest ležáno pro ty úroky, kteréž mají dány býti s listuov, že týž Václav toho leženie nenie povinen platiti; pakli jest ležáno pro dluh jistiny nesplněné, tehdy on Václav to leženie platiti povinen jest. Actum feria V. ante Epiphaniam domini, anno etc. LXXXVI°, presentibus Puotha de Sswihow etc., Johanne de Sselnberk, Paulo de Gensstein, Johanne de Rupow etc., Samuele de Hradek, Marssone de Sswamberk, purgrauio castri Pragensis, Wenceslao Wlczkone de Czinowa, Bohuslao Litowsky procuratore etc.

R. II. s. list D. 11. b.

448.

Mezi proboštem a kapitolou kostela Boleslavského a bratry Kořečky. 1486, 16. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi proboštem a kapitolú kostela Boleslavského s jedné, a Jiříkem Korečkem a bratrem jeho s strany druhé. Jakož jest je týž probošt vinil, že by jemu platu toho nevydávali, kterýž jemu spravedlivě ze vsi Ohař vydávati mají vedle smluv prve mezi kapitulú a Korečky učiněných; jakož oni Kořečkové sami okázali jsú list smluvní kapituly Boleslavské a potvrzenie na to Jana biskupa Pražského, v němž se světle okazuje, že oni Kořečkové mají též kapitule Boleslavské platiti XVI kop gr. platu ročnieho a XII grošuov vše pražských, jakož ta smlúva vše šíře v sobě okazuje. Také oni Kořečkové mluvili jsú, že by o tu jinú smlúvu poslední měli, ale té jsú neokázali. Protož JMKská i páni radda JMti tu věc při prvnie smlúvě a zápisiech zuostavuje. Actum feria II. ante Anthoni, LXXXVI°, presentibus dominis Puotha de Sswihow, Johanne de Sselnberk, Paulo de Gensstein, Slawata de Chlum, Alberto Ogierz, Diuissio Malowecz, Bohuslao de Litowicz procuratore etc.

R. II. a. list D. 12. a.

449.

Mezi podkomořím Samuelem z Hrádku a Vratislavem spolu s manželkou jeho Ofkou. 1486, 17. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Samuelem s jedné, a Vratislavem a paní Ofkú, Vítovú dcerú a manželkú téhož Vratislava, s strany druhé. JMKská slyšev jich řeči i také listy, kteréž jest týž Vít otec nadepsané Ofky učinil, a nadepsaného Samuele poručníkem dětí svých i také dětí Lazarových a vnukuov svých učinil, i JKMt takto o tom rozkazuje: aby on pan Samuel paní Ofce, poněvadž léta má, zbožie toho, pokudž jí svědčí, postúpil, aby ona to v moc svú vzala; a také paní Ofka aby jej v tom opatřila, aby on potomně skrze to od žádného nařiekán nebyl. Což se pak listu věnného dotýče, kterýž jest Vratislav paní Ofce manželce své udělal, ten list aby k věrné ruce k schování byl dán panu Samuelovi jakožto poručníku; neb jestliže by Vratislava Buoh neuchoval, aby ona paní Ofka v tom se opatřiti mohla, a jestliže by jie Buoh neuchoval, aby on se v tom také opatřil a list jemu vydán byl. Což se pak sirotkuov těch dotýče dětí Lazarových, o tom se tak rozkazuje: aby pan Samuel tomu podle toho zřiezenie Vítova dosti učinil a v té věci k těm sirotkuom se věrně měl a v skutku to okázal. Actum feria IV. [sic] die Anthoni, presentibus ut supra immediate et domino Jaroslao de Ssternberk et Benessio de Weytmill, ceteris ut supra.

R. a. list D. 12. b.

450.

Mezi Mikulášem z Hermštorfu a Jindřichem z Rabšteina. 1486, 19. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem z Hermštorfu s jedné, a panem Jindřichem z Rabšteina s strany druhé. Jakož jest týž Mikuláš ukázal smlúvu na ceduli vyřezané, kterážto v sobě drží, že pan Jindřich jemu Mikulášovi má postúpiti zámku Blanšteina a Svádova se všemi k tomu příslušnostmi, aby na tom žádné závady nezuostalo; a při tom týž Mikuláš okázal list pod pečetí města Ústie, kterak někteří lidé z téhož zbožie Blanšteinského na miestě přísežném před konšely Ústskými vyznali jsú, co jest jim pan Jindřich dlužen zuostal, a také ješto jsú někteří své zaň dávali, jakož ten list to šíř okazuje. Proti tomu pan Jindřich mluvil a pravě, že jim tiem povinen nenie, a že sobě sami svědčie, co chtie; než k osmnádcti kopám se znal a k sedmi kopám sirotčím, a k tomu XXXII zlatých rýnských, kteréž jsú lidé, jsúc proň staveni, dáti musili, na kteréž jest on pan Jindřich list udělal. I v tom JMt takto rozkazuje: aby pan Jindřich tu všecku sumu nynie na středopostie položil na rathúze v Litoměřicích k Mikulášově ruce, a on Mikuláš list na těch XXXII zlatých rýnských aby panu Jindřichovi k jeho ruce také tu položil, nebo jej dostatečnú kvitancí opatřil, aby z toho dluhu viec upomínán nebyl. Což se pak dluhóv jiných dotýče, k kterýmž pan Jindřich odpierá, takto JMt rozkazuje: aby ti všickni

lidé, kteří se na ty dluhy táhnú, postaveni byli na středopostie v Litoměřicích před konšely, a tu jeden každý aby byl tázán podle práva dostatečně, a takového seznánie aby Litoměřičští dali vyznánie pod svú pečetí. A bude-li pan Jindřich seznánie těch lidí vždy chtieti odpierati, tehda aby stál druhý pátek po Velicenoci před králem JMtí, a Mikuláš také s tiem vyznáním Litoměřických. Actum feria V. ante Fabiani, presentibus Puotha de Ryzmberg, Johannes de Sselnberk etc., Paulo de Gensstein, Alberto Ogierz et Wenceslao Wlczkone, anno etc. LXXXVI°.

R. II. a. list E. 1. a.

451.

Mezi Alšem ze Šanova a Petrem Vrchlabským. 1486, 20. ledna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Alšem z Šanova a v Hostinném s jedné, a Petrem Vrchlabským s strany druhé. Jakož týž Aleš pravil tak, že by v Langnově k jeho rychtě svobodné příleželo jemu svrchnie panstvie na jeho i na téhož Petra Vrchlabského lidech, a na to vokázal list krále Václava, kterýžto list nic viece jemu nesvědčí, než na osmnácte lánuov a na rychtu svobodnú a vrchnie právo na týchž lidech na osmnácti lániech tu v Langnově; a podle toho i dcsky jsú ohledány, kdež mu pan Zajiec prodává, což tu měl, kromě toho což tu Vrchlabský má. A protož JMt Alše při tom zuostavuje, že tu Aleš žádného práva svrchnieho na jeho lidech nemá tu v Langnově, a má při svém starodávniem spravedlivém držení zachován býti. Než což se lovóv dotýče, jakož jest Vrchlabský vyznánie listem páně Hanušovým z Warnsdorfu i jiných dobrých lidí pod jich pečeťmi okázal, kdež jsú mnoho starožitných lidí seznali to podle práva toho manského, že jest Vrchlabský toho od starodávna v držení byl i předkové jeho: že jej také JMKská při tom zuostavuje. Než zdá-li se témuž Alšovi k čemu které právo mieti, že mu se ta cesta nezavierá, aby toho hleděl při tom právu, k kterémuž ta věc příleží. Actum feria VI. Fabiani martyris, annorum etc. LXXXVI°, presentibus ut supra immediate.

R. II. a. list E. 1. b.

452.

Mezi podkomořím Samuelem z Hrádku a Ofkou, manželkou Vratislavovou. 1486, 16. února.

Jakož pan Samuel prosil krále JMti i pánuov, aby v tom opatřen byl, když by děti Ofčiny k letóm přišly, aby on i jeho dědicové od nich upomínáni nebyli: JMKská takto rozkazuje, aby týž Samuel učinil vedle nálezu a rozkázánie prvnieho a jí Ofce toho postúpil ku požívání mocnému dielu jejieho i dětí jejich, a ty zápisy na ta zbožie při sobě nechal až do. leth přišlých týchž dětí, a když by k letóm přišly, aby jí a jim to vydáno bylo. A týž Samuel aby to opatřil, jestliže by ho pán Buoh neuchoval, aby oni věděli, kde své spravedlnosti najíti po jeho smrti. Actum feria V. post Valenti[ni], anno etc. LXXXVI°, presentibus Johanne Zagiecz etc. ut supra.

R. II. a. list D. 12. b. Srv. předcházející nález č. 449.

453.

Mezi Heraltem a Ctiborem z Chomútovic. 1486, 7. března.

V té při, což se dotýče pana Heralta a Stibora z Chomútovic, takto jest rozkázáno skrze JMt a pány: aby pan Heralt stál a Alše Bruma s sebú postavil. Pakli by Alše Buoh neuchoval neb že by nemocen byl, ale dostatečné svědomie aby od něho zjednal, což jemu jest potřebie, a to v suchých dnech letničních nynie příštích. Actum feria III. ante Gregorii, LXXXVI°.

R. II. a. list E. 2. a.

454.

Mezi Čeňkem Dašickým a Eliškou z Hrádku. 1486, 7. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Čeňkem Dašickým s jedné, a paní Elšků z Hrádku s strany druhé, což se dotýče sirotka nebožce Vlašťovičkova. Takto jest JMKskú mezi nimi smluveno a konečně zjednáno: Najprve aby pan Dašický všecky dluhy podstúpil sirotčie, kteříž kolivěk jsú, i věno jejie. A což se nápadu dotýče, paní Elška má témuž Dašickému poručenstvie z desk propustiti, i k tomu nápad, kterýž jest jí přileželo, své všecko právo ona má převésti na pana Dašického i s nápadem, a to má dcskami jemu ujistiti, a sirotek má zuostati při témž Dašickém. A jestliže by Buoh sirotka neuchoval a smrtí sešel, tehdy týž Dašický bude povinen dáti z toho statku jí paní Elšce sto kop grošuov českých, a to ote dne téhož sirotka smrti v plném roce aby jí vydal, a to též aby bylo ujištěno dcskami pod pokutú komorníkem uvázánie v ty dědiny vedle řádu a práva země této. A což se dotýče nábytkuov i jiných svrchkuov, pokudž paní Elšce co přileží aneb dcsky okazují, co se těch svrchkuov a nábytkuov dotýče, při tom ona buď zuostavena; a též zase pokud co sirotku přileží a k čemu právo má, ať jest také při tom zuostaven. A týž Dašický má jí list udělati na jejie věno s dobrými rukojmiemi, a ten list má svědčiti do tří let, aby nemohla jemu vypovědieti ku plnění než po třech letech. Když by dala puol létha napřed věděti ku plnění, tehdy bude jí povinen sumu dáti; a s těch tří seth pan Dašický má jí úrok obyčejný vydávati, a to má počieti polovici na svatého Havla nebo dvě nedělí potom najprv příštieho, a tak dále při svatém Jiří a při svatém Havle etc., a má jí dáti čtyři vozníky a k tomu vuoz. Actum feria III. ante Gregorii anno etc. LXXXVI°.

R. II. a. list E. 2. a.

455.

Mezi Jaroslavem Zmrzlíkem ze Svojšína a Jiříkem Koldou. 1486, 8. dubna.

V té při, kteráž jest mezi panem Jaroslavem Zmrzlíkem z Svojšína s jedné, a Jiříkem Koldú s strany druhé, což se vězenie a šacunku dotýče, kterýžto šacunk

on Kolda dal jest, jmenovitě padesát zlatých uherských, když jest jat byl, jsa v službě u téhož pana Jaroslava. I jest rozkázáno od JMKské panu Jaroslavovi, aby těch padesát zlatých zase jemu Koldovi dal a navrátil konečně na sv. Jana Křtitele božieho nynie příštieho. Pakli by Koldy samého nebylo, ale tomu, komuž by on poručil, aby dány byly. Actum sabbato post Ambrosii, anno etc. LXXXVI°.

R. II. a. list E. 2. b.

456.

Mezi Heřmanem Slepotickým a Janem Kostkou z Postupic. 1486, 8. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Heřmanem Slepotickým s jedné, a panem Janem Kostkú z Postupic s strany druhé. Jakož týž Heřman tázal se jest služebníkuov páně Kostkových, jsú-li s plnú mocí; Hynek a Markvarth a Mikuláš pověděli jsú, že pán jich psal jest panu Pavlovi a Panu Sokolovskému, že je s plnú mocí posielá, než jim že jest žádného listu nedal. Král JMt se pány raddú JMti vypovědieti ráčil: Poněvadž pan Jan Kostka neposlal jest služebníkuov svých s plnú mocí vedle řádu a obyčeje, i témuž Heřmanovi dává se za právo proti panu Kostkovi. Actum sabbato post Ambrosii, LXXXVI°, presentibus Paulo de Gensstein, Sstiastny de Walsstein, Johanne de Rupow, Nicolao de Horzicz, Alberto Leskowczone succamerario, procuratore, Samuele de Hradek.

R. II. a. list E. 2. b. Srv. nález č. 439 na str. 424.

457.

Mezi dcerou Vítka rychtáře z Velvar a obcí Velvarskou. 1486, 8. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Vítkovú rychtářovú z Velvar s jedné, a purgmistrem i konšely a vší obcí s strany druhé, což se dotýče tržného. Jakož se o tu věc mejlé, o kterúžto JMKská ráčil jest je prve nálezem rozsúditi, a to tak, že JMt túž Vítkovu dceru vedle majestátu zuostaviti ráčí, což k rychtářství tržného příslušie, a to takto: což se koli na miestě prodává, z čehož se platí, že to slove tržné, že to k rychtářství příslušie, a což se veze nebolito dobytkové ženú, z čehož se clo platí, to příslušie Velvarským. A je JMt při tom zuostavuje, ale však tak, aby též Velvarští žádného mimo starodávný obyčej výše neobtěžovali, než tak podle starodávnieho obyčeje každého zachovali. A poněvadž též Vítkově dceři a jejiemu muži ti duochodové k rychtářství příslušejí, JMKská takto rozkázati ráčí: aby on i s ženú svú tu [ve] Velvařiech bydlem byl a ty věci aby spravoval, jakož na rychtáře slušie. Pakli se jim toho učiniti nezdá, ale aby toho odbyli tomu, ktož by se k tomu úřadu hodil a jej zpravoval, jakž ta potřeba káže. Actum sabbato post Ambrosii, anno etc. LXXXVI°, presentibus dominis ut supra immediate.

R. II. a. list E. 3. a. Srv. nález č. 446 na str. 428.

458.

Mezi Eliškou z Landšteina a pány z Vřesovic. 1486, 18. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Elškú z Lanšteina s jedné, [a] Jarošem, Jakubem, Jindřichem a Janem z Vřesovic s strany druhé. Jakož jsú se obojí táhli na desky i také na jiná zřiezenie i na majestáty, kteréž jest nebožtík Jan Ilburk zřiedil a zpuosobil, kteréž takto svědčí: najprv že ji dcskami napřed poručnicí činí, a k tomu poručníky nadepsané bratry své činí a jí je k raddě přidal, aby ona ten statek řiedila a puosobila k sirotčiemu dobrému, a s jich raddú aby činila, jakož pak o tom dcsky šíře znie a v sobě okazují. A což se pak dotýče věna jejieho, také jest ona okázala dcsky, kterak jest o věno jejie zřiezeno, kdež jest jí na vsi Strubčicích tisíc zlatých věnných k dědicství na té vsi zapsal bez splacovánie, jakož také dcsky to šíře okazují. A také táž Elška pokázala jest dva majestáty a kšaft, kteříž majestátové takto svědčie: napřed Janovi Ilburkovi, Elšce manželce jeho a dědicóm jich; i JMKská ráčí túž Elšku při zřiezení a poručenství podle desk zuostaviti. A také což se věna jejieho dotýče, při týchž dcskách ji JMt také zuostavuje a při kšaftu vedle zněnie zápisuov, a to takto: aby sirotci měli dva diely, otcovský a svuoj, a ona při třetiem diele aby zuostavena byla bez překážky jich. Actum feria V. post Sophie, presentibus Henrico de Hradecz, supremo camerario, Puotha de Ryzmberk, Bohuslao de Sswamberk, Johanne de Sselnberk etc., Dobrohost de Romsperk etc., Samuele de Waleczow, Diepoldo Popel etc., anno etc. LXXXVI°,

R. II. a. list E. 3. a.

459.

Mezi poručníkem sirotka Habarta z Hoholic a Ctiborem z Vepřku. 1486, 3. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi poručníkem sirotka nebožce Habarta z Hoholic s jedné, a Stiborem z Vepřku s strany druhé. JMKská vyslyšev žaloby a odpory, takto jest ráčil rozkázati: což se dotýče těch věcí, kteréž se viny dávají Stiborovi, jakož na ceduli sepsané ukázáno jest, poněvadž Stibor praví, že nebožka Dorotha jsúci mocnú poručnicí toho sirotka i nápadnicí statku toho, že ona toho statku požívala i dluhy platila jakožto mocná poručnice; i takto JMt rozkazuje: což jest táž Dorotha v držení svém a za živnosti své toho statku užívala jakožto poručnice mocná, že týž Stibor nenie tiem jim nic povinovat. Než jestliže by týž Stibor co po jejie smrti odtud pobral, ješto by témuž sirotku příleželo, a bude to provedeno naň hodným svědomím, to bude týž Stibor povinen tomu sirotku zase navrátiti. A což se dotýče toho člověka, JMt takto rozkazuje: Jestliže nebožtík Habarth téhož člověka v držení jest byl, a jeho ve dcskách má, aby Stibor téhož člověka sirotku postúpil nebo poručníku jeho; a bude-li se zdáti Stiborovi, že by k tomu člověku právo mieti chtěl, právo se jemu nezavierá. A což se dotýče těch struh v lukách,

že by se Stiborovi neopravovaly tak, jak od staradávna jest bylo, a toho táhnúce se obě straně na svědomie Alšovo Sypňovo, o tom se takto rozkazuje: Poněvadž se na jeho vyznánie obojí táhnú, to což vyzná týž Aleš, aby oboje strana na tom přestali a tak se zachovali, a žádná strana aby na druhú mocí nesahala. Actum feria VI. post Omnium Sanctorum, annorum domini etc. LXXXVI°.

R. II. a. list E. 3. b. Srv. nález č. 440 na str. 425.

460.

Mezi Janem z Doupova a Kateřinou Wikhartovou. 1486. 14. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem z Dúpova na Valči, poručníkem sirotkuov nebožce Wikhartových, s jedné, a Katheřinú manželkú téhož Wikharta s strany druhé. Král JMt slyšev jich pře líčenie i také odpory, se pány raddú JMti takto jest ráčil rozkázati a rozkazuje: Poněvadž jest Wikhart v svém zřiezení vo manželce své nadepsané tak znamenitě položil, aby ona na tom popluží v Kalci zuostala do proměněnie stavu svého, jakož pak to zřiezenie jeho tu věc v širších sloviech v sobě zavierá, i JMKská nadepsanú Katheřinu podle zněnie listu toho zuostavuje. A ona také, což se hospodářstvie neb jiného stavenie dotýče, aby tak opatrovala, aby to nehynulo. Actum feria V. post Lucie, annorum domini etc. LXXXVI°.

R. II. a. list E. 4. a.

461.

Mezi Janem z Bratronic a Humprechtem z Rabšteina spolu s Václavem Točníkem z Křimic. 1486, 14. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem z Bratronic s jedné, a Humprechtem z Rabšteina a Václavem Točníkem z Křimmic s strany druhé. Jakož týž Bratronický vinil jest nadepsané Humprechta a Václava, že jsú jemu slíbili za puol druhého sta kop věnných peněz, když jest vdával přietelkyni svú Maruši z Neprochov; JMt s raddú svú slyšev jich pře i odpory, takto ráčil rozkázati: Poněvadž nadepsaní Humprecht a Točník neodpierají, než k tomu se znají, že jsú slíbili, aby oni napřed slibu svému dosti učinili a jemu Bratronickému aby to do čtyř neděl uručili, a v těch čtyřech nedělech jemu jistotu udělali, aby mu to na svatý Jiří splnili. A zdá-li se jim k sirotku nebo k ní Maruši nebo k jinému statku o to hleděti, že to budú moci učiniti, a právo se jim nezavierá. Actum feria V. post Lucie, anno etc. LXXXVI°, presentibus dominis Johanne de Janowicz, Johanne Zagiecz, Wilhelmo de Ilburk, Johanne de Sselnberk, Alberto de Colowrat et Nouo Castro, Paulo de Gensstein, Johanne de Hassistein, Litwina de Klingsstein, Czenkone Berka de Duba, Bohuslao procuratore de Litowicz, Alberto succamerario, Friderico et Johanne de Ssumburk et ceteris.

R. II. a. list E. 4. b.

462.

Mezi Václavem Švábenským a Janem Štosem. 1486, 15. prosince.

V té při, kteráž jest mezi Václavem Švábenským s jedné, a Janem Štosem s strany druhé, což se listu hlavnieho dotýče, kterýž Jan Štos má na pět seth zlatých uherských. Kdežto týž Štos prosil jest, aby jej král JMt při jeho listu zuostaviti ráčil, a když se tomu listu dosti stane, dá-li jemu Švábenský z čeho vinu, že mu chce před králem JMtí práv býti. Tu Švábenský proti tomu tak mluvil, že k listu nic nemluví, než že se táhne na smlúvu králem JMtí učiněnú, což se toho listu dotýče. A JMKská tak se pamatuje, že jest bylo smluveno mezi knězem Viktorinem a jím Štosem, tak že jest kněz Viktorin měl ve čtyřech nedělech položiti u krále JMti listy na některé vsi svědčície, ješto jemu Štosovi svědčie, a proti tomu Štos také měl položiti ten list u JMti na pět seth zlatých, o kterýž mezi nimi pře jest. Pak Štos byl jest ten list položil u krále JMti podle té smlúvy; ale kněz Viktorin, jsa k tomu mnohokrát napomenut, těch listuov, kteréž měl položiti, nepoložil za několik leth. A z té příčiny ráčil jest JKMt Štosovi jeho list zase vrátiti z jeho častého napomínánie. A poněvadž Švábenský proti listu nic nemluví, než tú smlúvú se zamietá, kteráž jest Štosem nesešla, JMKská Štose při tom listu zuostavuje. A když se listu dosti stane, bude-li co chtieti Švábenský k Štosovi mluviti, že mu se právo nezavierá. Actum feria VI post Lucie, presentibus ut supra.

Jakož pře nadepsaná, což se Švábenského a Jana Štose dotýče, okazuje, že se Švábenskému vypoviedá, aby on tomu listu, kterýž naň Štos má, napřed dosti učinil, poněvadž proti listu tomu nic nemluví, i on Švábenský podle výpovědi JMti tomu chce dosti učiniti, žádaje také, aby v tom opatřen byl, poněvadž Štos na zemi nic nemá, aby to uručeno bylo. Dal-li by témuž Štosovi on Švábenský z toho vinu, což se toho listu dotýče, aby jemu Švábenskému práv byl a práva dostál, pokudž by jemu králem JMtí a pány nalezeno bylo. A na tu věc a rozkázánie JKMti i pánóv raddy JMti postavil jest on Štos rukojmie dolepsané, kteřížto slíbili jsú zaň pod tisíc kop grošuov míšenských nebo pod pět seth kop grošuov českých k právu dostání před KMtí a pány takovým spůsobem: Jestliže by Buoh nadepsaného Jana Štose v tom času, dokudž by viněn nebyl, neuchoval a že by z tohoto světa sšel, jmenovitě v polúletí pořád zběhlém od dnešnieho dne, tehda ty penieze, kteréž on Jan Štos od Václava Švábenského vezme, jmenovitě pět seth zlatých uherských, mají položeny býti v moc rukojmí jeho Štosových dolepsaných. Pakli by on Jan Štos těch peněz na list puojčil, též aby ten list v moci těch rukojmí jeho ležal s dobrú vólí, kteráž svědčiti má týmž rukojmiem jeho dolepsaným do toho polúlethie, doniž by o to mezi Janem Štosem a Václavem Švábenským konec učiněn nebyl, ač bude-li jej týž Švábenský chtieti z toho viniti. A jestliže by on Švábenský v tom polúletí jeho Štose nevinil, tehda ty

penieze nebo list, což by u rukojmí ležalo, má jemu Štosovi zase vráceno býti, a rukojmie také rukojemstvie tohoto prázdni budú. A také přihodilo-li by se, že by on Jan Štos v tom času, dokudž by o to miesta a konce neměl, nemocen nebo kam jat byl beze lsti, tehda po té nemoci aneb když by vězenie prázden byl, má se postaviti a právu dostáti pod ztracením základu svrchupsaného. A také umřel-li by Štos v tom času, tehda ti, kdož by chtěli právo k těm penězóm mieti, aby na jeho miestě před KMt dostáli. Actum dominico post Lucie [17. prosince], LXXXVI°.

Napřed slíbil jest Jan Štos sám a rukojmie tito dolepsaní: pan Jan Košmberský, pan Václav Jankovský, Vaněk Zámrský, Jaroslav z Malče.

R. II. a. list E. 4. b.

463.

Mezi Janem Hořickým z Hořic a Otíkem Kamejckým z Stropčic. 1486, 15. prosince.

Jakož jest pohnal Jan Hořický z Hořic Otíka Kamejtského z Stropčic, i stojiece oboje strana před JMtí, i žádal jest Kamejcký krále JMti, aby byl zachován při řádu a právu zemském, a že se ta věc dotýče sirotkuov a věna, že tu naději má, že ty sirotky jemu právem zemským obrání. I tu JMKská z té příčiny ráčil jest rozkázati: Poněvadž se ta věc sirotkóv a věna dotýče, aby on Kamejcký i s Hořickým před JMKskú a před pány před súdem zemským stáli beze všech puohonuov ten pátek o suchých dnech puostních se všemi potřebami svými, což komu potřebie bude. Actum feria VI. post Lucie.

R. II. a. list E. 6. a.

464.

Mezi Janem celným p. Risenberského a měšťany Stříbrskými. 1486, 16. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem, celným páně Ryzmberského, s jedné, a měšťany Střiebrskými s strany druhé. Kdež jest týž Jan vinil je Střiebrský, že by jej z města vypověděli, proti němu viny nemajíc; a oni Střiebrští proti tomu pravili, že by on je vadil s dobrým člověkem a jiné věci vynášel, ješto by jim ke škodě mohlo býti i k zkyselení s súsedy jich. Jakož pak na to některé svědomie listovnie okázali jsú, a že ho z té příčiny obec v městě trpěti nechce. Tu král JMt se pány raddú JMti z takových duovoduov nenalezá, by on Jan proti své cti učinil, než poněvadž jsa on súsed usedlý, takových klevet snášeti jest neměl, a také oni Střiebrští bez vědomie krále JMti neměli jsú jeho z města vypoviedati, a poněvadž jsú to oni bez povolenie KMsti udělali a jej vypověděli, JMt rozkazuje, aby on tu zuostal mezi nimi předse; než chce-li mezi nimi býti, aby se súsedsky snášel a takových klevet, kteréž by k ruoznici byly, aby přestal, a úřadu toho cla vybieránie aby se zbavil, a pan Ryzmberský aby se jiným celným opatřil. A tomu, ktož na tom clu vy-

bierání posazen bude, aby oni Stříebrští nepřekáželi. A také oni Stříebrští aby se potom toho nedopúštěli, by měli kterého súseda bez JMKské vědomie z města vypoviedati. Actum sabbato post Lucie, annorum domini etc. LXXXVI°, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 6. a.

465.

Mezi měšťany Píseckými a Vodňanskými. 1486, 18. prosince.

[Písečtí s Vodňanskými stranu skladu soli.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Pieseckými s jedné, a měšťany Vodňanskými s strany druhé. Najprve, což se dotýče skladu soli u Vodňanech, tu král JMt se pány raddú JMti rozkazuje Vodňanským, aby oni suol ku potřebě městu i také k trhu svobodnému pro lidi okolnie přísedície k trhu bez překážky Pieseckých mohli sobě nakúpiti i také prodávati obyčejem trhovým, a Piesečtí jim toho hájiti nemají; však tak, aby tu u Vodňanech suol skládána nebyla obyčejem ládovním s vozuov na vozy, než aby silnicemi šla starodávnými ku Piesku vedle vysazenie jich. A což se dotýče cla, aby Vodňanští s Pieseckých cla nebrali podle zněnie listu jich; než což se tržného s miest při jarmarku dotýče, na kterýchž miestech s koupí stávají, z těch aby platili Piesečtí a dávali jakožto jiná města královská, neb tu clo nenie než jarmarečné. A což se dotýče základuov, z kteréhož Piesečtí napomínají Vodňanské, a také zase Vodňanští že jsú vzali dva vozy a vlnu v tržném Pieseckým: Piesečští aby z toho základu jich nenapomínali, ten aby mezi nimi minul, a Vodňanští také aby ty vozy i jiné věci Pieseckým zase navrátili, a oni aby to tržné, pro kteréž ta vlna vzata, aby také dali. A v jiném ve všem aby se obojí zachovali podle výpovědi, kteráž jest prve králem JMtí mezi nimi vypovědiena, a podle zápisuov, kteréž mezi sebú mají. Pakli by která strana s toho vystúpila, že JMt bez milosti ráčí ten základ s své strany vzieti a druhé straně dopomoci. Actum feria II. ante sancti Thome apostoli, presentibus dominis Henrico de Hradecz, Puotha de Sswihow etc., Johanne Zagiecz etc., Johanne de Sselnberk, Paulo de Gensstein, Alberto de Colowrath, Johanne de Hassistein, Samuele de Hradek, Jarossio Stranowsky, Czenkone Berka, Bohuslao procuratore et ceteris multis assistentibus, anno etc. LXXXVI°.

Podle toho žádali jsú Vodňanští i Piesečtí na králi JMti naučenie, což se dotýče smlúvy té, kteráž jest mezi nimi někdy za krále Václava učiněna listem pod pečetmi skrze ubrmany k tomu od JMti vydané, že některým kusóm nerozomějí a že se o ně mejlé, prosiece, aby JMt ráčil jim vysvětliti. Najprve, což se tohoto kusu dotýče, že všickni vozataji, kteříž mají z Budějovic do Prahy až do Plzeňského kraje jeti, aby jeli na Vodňany a Piesek města, a nikudyž jinudy. Tu jsú se Vodňanští tázali, kto by měl jeti do Strakonic, kteréž město leží v Prachenském kraji, byl-li

by povinen na Piesek zavinovati. Tu věc JMt ráčil rozvážiti a takto o tom rozkazuje: Poněvadž v smlúvě stojí, že tudy mají jeti a nikudy jinudy, aby to tak při tom zuostaveno bylo; neb jestliže by ta svoboda byla puštěna, ktož by měl jeti do Prachenského kraje, aby na Piesek nejel, že by se lidé tudy obrátili, znajíc, že jest blíže, a tudy by ta silnice starodávnie sešla. Item jakož také v též smlúvě [stojí], ktož by jel z Budějovic do Piesku nebo z Piesku do Budějovic, a že by zavinuli pro veliké vody jinudy než na Vodňany, že takoví nemají tiem nic ztratiti, clo jim Vodňanským dadúce: to JMt při tom zuostavuje, aby se všickni jiní tak zachovali; než poněvadž Piesečtí v svých listech jsú od cla vysvobozeni, že jim Vodňanským nejsú jeho povinni dávati. Než když by povodně nebylo, Piesečtí také mají na Vodňany jezditi, tak jakož smlúva ukazuje. A jakož takéž v též smlúvě dotčeno jest, že Vodňanští do Týna na trh nemají jezditi, než toliko s domovitú věcí, s obilím a jinú hokynnú věcí: to JMt při tom zuostavuje, aby v trhové dny s tiem upřiemo jezdili do Týna, než s jinými kupeckými věcmi aby jezdili na Piesek, jakož od staradávna bylo. Item jakož Vodňanští žalovali, že by je Piesečtí clem obtěžovali, i JMt rozkazuje o tom takto: aby Piesečtí v tom se tak zachovávali a pokudž spravedlivě bráti mají, aby brali, a na to aby svú výsadu, kterúž mají, před JMtí a pány aby okázali na Hromnice najprve příštie. A což se Martina Švanka dotýče, o tom JMt takto rozkazuje, jakož i prve JMt rozkázati ráčil, aby Vodňanští jemu ten základ, kterýž jsú s něho vzali, zase navrátili, a to konečně mezi nynějším časem a svatým Jiřím. Actum feria VI. post Thome ut supra. [22. prosince.]

R. II. a. list E. 6. b.

466.

Mezi Janem Žlutickým z Vřesovic a Burianem z Gutšteina. 1486, 19. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem Žlutickým z Vřesovic s jedné, a panem Burjanem z Gutštýna na Nečtinách s strany druhé. Jakož pan Žlutický viní pana Burjana a pravě, že tu v Chýšech nemělo by býti trhu ani ládování jako v jiných městech nebo městečkách, a zvláště k škodě jeho městu Žluticóm, a to obdarovánie, kteréž má od krále JMti pan Burjan, že by to bylo ke škodě jemu i tomu městu Žluticóm, a že by tudy i silnice byla zavřěna. A na to jest i ukazoval své potřeby i obdarovánie královské předkuov JKMti, v kterýchžto listech a obdarovánie[ch] neukazuje se, by neměla ladovánie nebolito trhu v tom městečku Chýšech býti ini které zdálé od města Žlutic, jakož to některá jiná města mají. A poněvadž se to ničímž nedovodí, by to nemělo býti, protož JMKská nechává pana Žlutického při jeho listech, jich zněnie a obdarování předkuov JMKské, a také pana Burjana při svém obdarovánie zuostavuje, kteréž jest jemu JMKská učiniti ráčil, aby trhu i jiných zpuosobuov trhových mohli užívati, jakožto jiná města

a městečka užívají bez překážky. A co se cla dotýče, zdá-li se panu Žlutickému pana Burjana z toho viniti, ta mu se cesta nezavierá. Actum feria III. ante sancti Thome apostoli, anno etc. LXXXVI°, presentibus dominis ut supra et Jaroslao de Ssternberg et Konopisst.

R. II. a. list E. 6. b.

467.

Mezi Burjanem z Gutšteina a Janem Žlutickým z Vřesovic. 1486, 21. prosince.

Což se cla dotýčě napřed mezi panem Burjanem a panem Žlutickým. Na to jsú Rabšteinští měšťané před JMtí majestát a spravedlivost svú, kterúž od krále Jiřieho mají, okázali, a při tom je JMKská zuostavuje. Než aby to pan Burjan opatřil, aby starodávní a spravedlivú silnicí jezděno bylo, tu kdež clo bráno má býti, ale v Chýšech že nemá bráno býti. Druhé což se cla v Jesenici dotýče, poněvadž pan Burjan praví, že to clo dcskami zemskými zapsáno má, a to jest zaplatil: i zdá-li se panu Žlutickému, že by tu clo v Jesenici nemělo býti, aby pana Burjana z toho právem vyvedl.

A což se cla Žebráckého dotýče, jakož Berúnští mluvili, že by povinni nebyli toho cla dávati, kteréž se v Chodouni a ve Zdiciech vybierá, když by do Hořovic jeli nebo šli; ale pan Burjan okázal jest některé svědomie, kdežto Knoch spoluobyvatel Berúnský vyznal jest před purgmistrem a konšely Berúnskými, že pomní od šedesáti leth, že v Žebráce clo vybierali, a druhý celný že jest v Chodouni byl a také clo vybieral. A k tomu jeho vyznání oni Berúnští dali jsú list pod svú pečetí na svědomie. I poněvadž jsú tu hned neodepřeli, JMKská pana Burjana při tom clu v Chodouni zuostavuje, než ve Zdicích že nemá bráno býti. A zdá-li se Berúnským pana Burjana z toho vyvésti kterú spravedlností, ač budú-li mieti kterú, že se jim ta cesta nezavierá. Actum feria V. die sancti Thome apostoli.

R. II. a. list E. 7. a.

468.

Mezi Janem opatem kláštera Zbraslavského a Jindřichem Seletickým. 1486, 21. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Janem, opatem kláštera Zbraslavského, s jedné, a Jindřichem Seletickým s strany druhé. Tak jakož jest ukázal Seletický list od někdy kněze Jana opata a konventu kláštera Zbraslavského, v němž se zapisují v dluhu sto kop gr. a deset kop úroku na to placenie, a tomu listu jest bez dvú sedmdesát leth; v kterémžto listu zapsány jsú pokuty bráním, stavováním pro neplněnie, a také aby tak dlúho ten úrok byl placen, dokudž sobě puol léta nedadie napřed věděti. Proti kterémužto listu kněz opat mluvil, že povinen nenie jeho plniti z té příčiny, že jest list starý, zamlčený a že jeho neužívali podle zapsání. Druhé také, že povolenie královského podle toho listu nenie okázáno. Třetie

také, že podle obdarovánie královského a nálezu panského ten list nenie registrován. I král JMt se pány raddú JMti vyslyšev jich žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž ten list jest tak starý, a ničímž nenie provedeno, by ho užívali podle těch pokut v něm zapsaných, ani také [bez] královského povolenie žádný prelát k komoře JKMti příslušející nemá žádné moci, které dluhy na klášter zapisovati, a také poněvadž rejstrovánie jeho nenie dovedeno: i z těch ze všech příčin jest ten list mrtvý a žádné moci nemá. Actum feria V. die sancti Thome apostoli.

R. II. a. list E. 7. b.

469.

Mezi Smilem z Přemyšlan a Alšem ze Semčic. 1487, 3. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Smilem z Přemyšlan s jedné, a Alšem z Semčic s strany druhé. Jakož týž Smil viní Alše, že by mu s nějaké lúky nechtěl platiti, což mu spravedlivě platiti má. A on Aleš proti tomu jest mluvil a žádaje, aby při právu a súdu zemském zuostaven byl, poněvadž se dědicstvie dotýče. Ale poněvadž Aleš jsa tázán králem JMtí, platil-li jest ten plat, i seznal se, že jest platil, JMKská i se pány jemu rozkazuje Alšovi: aby on ten plat předse platil, a zadržel-li jest co témuž Smilovi, aby mu to také vydal; než má-li on Aleš kterú spravedlnost proti tomu, že by platiti neměl, že mu se právo nezavierá. Actum sabbato die sancti Blasii, annorum domini etc. LXXXVII°, presentibus domino Johanne de Sselnberk cancellario, Friderico et Johanne de Ssumburk, Nicolao juniore de Horzicz et Marssone de Sswamberg, burgrauio castri Pragensis.

R. II. a. list E. 8. a.

470.

Mezi opatem z Celly spolu s Petrem Klučovským, Václavem Střekovským a Mikulášem Píščanským, a rybáři Litoměřickými. 1487, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem opatem z Celle, Petrem Klučovským, Václavem Střekovským a Mikulášem Píščanským s jedné, a Litoměřickými nebolito rybáři jich [se] strany druhé, což se ryb lovenie v řece Labi dotýče. JMKská se pány ráčil jest slyšeti vysazenie starodávnie a trh, kterýž se stal předkóm kněze opatovým, kdežto jim svědčí: s řekú, břehy i ostrovy; a oni Petr Klučovský a Mikuláš Píščanský též táhnú se na dcsky zemské, že jim též svědčí: s řekú a břehy; ale oni rybáři Litoměřičští okázali jsú toliko potvrzenie krále JMti, kteréžto okazuje na jich svobody starodávnie, a také každému bez újmy na jeho spravedlnosti, než jiných žádných svobod jsú před JMtí neokázali. A protož JMKská se pány kněze opata a osoby svrchupsané proti rybářóm Litoměřickým při jich starodávniem držení zuostavuje. A zdá-li se Litoměřickým lepší spravedlnost okázati, že se jim právo nezavierá. Actum feria II. die sancte Agathe, annorum domini etc. LXXXVII°, presen-

tibus dominis Puotha de Ryzmberg et Sswihow etc., Johanne de Sselnberg cancellario, Benessio de Colowrath et Libsstein, Paulo de Gensstein, Friderico et Johanne de Ssumburk, Alberto Ogierz, Johanne de Rupow, Slawata de Chlum, Samuele de Hradek, Alberto Leskowecz succamerario etc.

R. II. a. list E. 8. a. Při tom poznámka: Výpis dán Litoměřickým feria 5. post Tiburcii 1545.

471.

Mezi Mikulášem Píščanským a Strádalem z Litoměřic. 1487, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem Píščanským s jedné, a Strádalem z Litoměřic s strany druhé, což se vinice dotýče. Jakož týž Strádal chce právo mieti nápadnie po sestře své k té vinici; i vyslyšev JMKská žaloby jich i odpor, takto jest ráčil rozkázati: aby Petr Klučovský na Kamejku právo jim osadil, poněvadž ta vinice na gruntiech jeho leží, vedle řádu a práva i obyčeje země této, ale ne vedle práva Meydburského, a což jim vedle práva země této nalezeno bude, aby na tom přestali; neb svobodná zbožie královská Meytburským právem tažena nemají býti. Actum die [et] anno ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 8. b.

472.

Mezi Jindřichem z Ofeřic a Burianem Troskovcem. 1487, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Jindřichem z Ofeřic s jedné, a Burjanem Troskovcem s strany druhé. Což se té věci dotýče, jakož jest on Jindřich okázal některé svědomie, kteréž v sobě zavierá, že by nadepsaný Jindřich skrze návod Burjana vypálen byl a škodu vzal, ale že v týchž listech ne[j]menuje se, než toliko že Burjan, po kterém by se měl ptáti u Brodu Českého. A při tom pan kancléř od Troskovce tázal se výš psaného Jindřicha, má-li ještě které svědomie viece k své potřebě; a on pověděl, že nemá. Tu král JMt i se pány raddú JMti vyrozoměvše té věci, takto ráčil vypovědieti: že ti listové, kteréž jest on Jindřich k své potřebě okázal, že dostatečni nejsú, a že JMt Troskovce nenalezá, by tu on co učinil, ješto by učiniti neměl, neb se v těch listech jmenuje toliko Burjan, a jest okolo Brodu viece Burjanuov než jeden. Zdá-li se Jindřichovi po své škodě ptáti, že mu se ta cesta nezavierá. A také na takové své svědomie že jest on o Troskovci mluviti ani psáti neměl, co by jemu na jeho cti mělo škodno býti, dokudž jest nic neprovedl. Actum feria III. die sancte Dorothee, presentibus dominis ut supra, anno etc. ut supra.

R. II. a. list E. 8. b.

473.

Mezi Janem, opatem kláštera Kladrubského, a Boubalíkem, měšťanem Stříbrským. 1487, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem Janem, opatem kláštera

Kladrubského, s jedné, a Boubalíkem, měštěnínem z Střiebra, s strany druhé o mlýniště, kteréž slove Hrachovec, ješto jest prodáno od opata Vrbickému s povolením královským, pro kterééžto mlýniště uvedl se s komorníkem na dědiny klášterské tomu klášteru ke škodě. Proti tomu Boubalík okázal jest list, kterýmž jest prodal opat s konventem Šimkovi a Janovi Boubalíkóm prve před drahně léty, kteréhožto listu JMKská potvrditi jest ráčil. [I JMKská ráčil jest] rozkázati: že jest opat té moci neměl, aby přes první zápis, jeho nevyplativ a dosti neučiniv, prodávati mohl, protož JMKská zuostavuje téhož Boubalíka při jeho držení a listu. Actum feria III. die sancte Dorothee virginis, annorum etc. LXXXVII°, presentibus ut supra.

R. II. a. list E. 9. a.

474.

Mezi Janem Harantem z Vařin spolu se Slaviborem Práčkem ze Svinné, a Annou Šafránkovou z Plzně. 1487, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Harantem z Vařin a Slajiborem Práčkem s Svinné s jedné, a Annú Šafránkovú z Plzně s strany druhé. Jakož jsú Haranth a Práček ji Šafránkovú vinili, že ona majíc nápad statku Jošta z Tupadl, že jich nechce vyvaditi tu, kdež jsú se zprávci a rukojmiemi za téhož Jošta učinili témuž Joštovi k žádosti a prozbě. A tu na miestě též Šafránkové pan Jan z Rúpova hofmistr etc., maje od nie list mocný k zisku i k ztrátě, pravil jest od nie: že ona jim tiem povinna nenie, by je měla vyvaditi z té zprávy a rukojemstvie, neb toho statku nemá ve dckách, zač jsú se oni zprávcemi a rukojmiemi učinili; a při tom aby se tiem listem, kterýmž jsú zprávce, zpravili, a jestliže jsú se oni čím obmeškali, že ona tiem vinna nenie. Tu král JMt z milosti své ráčí ten list, v kterém jsú oni zprávce a rukojmie, ve dcsky zemské kázati vložiti. A jestli pak že by kto na již jmenované zprávce sáhl právem pro jich zprávu na jich dědiny, budú-li oni pak chtieti o to k tomu statku zase právem hleděti, kteréž ona Šafránková nápadem drží po témž Joštovi z Tupadl, že se jim to právo nezavierá, poněvadž jsú zaň za Jošta z viery slíbili. Actum feria IV. post Dorothee, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 9. b.

475.

Mezi Slavatou z Chlumu a Kateřinou Janovskou. 1487, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Slavatú z Chlumu s jedné, a Katheřinú vdovú po nebožci Janovském s strany druhé. Tu kdež Katheřina vinila jej Slavatu, že by jí nečinil vedle smlúvy panem Pavlem mezi nimi učiněné, a to což se dotýče těch dluhuov, kteréž závady jsú na tom zboží Paběnickém. I JMKská ráčil jest slyšeti pana Pavla, kterýž jest pověděl, že táž Janovská při tom jednání pověděla jest, že dluhové jsú na tom zboží, ješto se má dáti puol léta napřed vě-

děti, a že ona těch peněz nechce, než což mimo ty dluhy jest; a také což jest lesuov prodáno anebolito dluhuov a úrokuov zadržalých, kteréž jsú před tú smlúvú, to že jest sobě vymienila. JMKská vyslyšev žaloby i odpor, takto ráčil rozkázati: aby ty penieze, kteréž za ty dluhy jsú, při panu Slavatovi zuostaly, a pan Slavata aby sobě sám ty zástavy vyplatil, a což mimo ten dluh jest, to aby jí dal. A také což těch lesuov prodajóv, dluhuov nebolito úrokuov zadržalých až do té smlúvy jest, to aby ona Janovská sobě vybrala bez překazy páně Slavatovy. Actum feria IV. post Dorothee, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 9. b.

476.

Mezi Janem Oujezdeckým a Ofkou Bynickou. 1487, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Oujezdeckým s jedné, a paní Ofkú Bynickú s strany druhé. Tu kdež jest Oujezdecký žádal na králi JMti, aby ho ráčil zuostaviti při právu ustaném, kteréž jest na Jetřichovi Bynickém ustál. Tu proti tomu paní Ofka Bynická pravila jest, že jest bezelstně státi nemohl, že jest vězněm byl do Rakús, a z té příčiny že jí to právo ustané ke škodě nenie. A proti tomu Oujezdecký mluvil, že se jemu zdá, že jest ten puohon prvé na dvě letě jeho zašel, než jest vězněm byl. I tu jest pan hofmistr od panie Ofky pověděl, poněvadž to praví, aby to provedl podle práva. I poněvadž jest se Oujezdecký k tomu neohlásil, by to provedl, a věc jest vědoma, že jest Bynický v těch mierách vězněm byl, a z té příčiny JMKská ráčil jest rozkázati: že to právo ustané jí paní Ofce nemá ke škodě býti; než poněvadž ona nápad po svém synu má, chce-li jí Újezdecký z čeho znovu viniti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum feria V. post Dorothee, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 10. a.

477.

Mezi Janem Kamencem a Sigmundem Štrauchem. 1487, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Janem Kamencem s jedné, a na miestě Margréty, někdy manželky Petrovy z Lisovic, Sigmundem Štrauchem s strany druhé, což se dotýče toho zápisu, kterýžto Margréta nadepsaná a Martha dcera jejie učinily jsú témuž Kamencovi. JMKská ráčil jest dcsky slyšeti a je pilně vážiti i také ten zápis, kterýž od Petra Černého z Lisovic učiněn jest Margrétě manželce své a Marthě dceři své, kterémužto zápisu také JMt ráčil jest vyrozoměti, i také jich uvázání s komorníkem vedle zápisu, a tu kdež táž Margréta a Martha dcera jejie zapisují Kamencovi po své smrti a prve nic, a tu moc sobě pozuostavujíce, které by se co zdálo za zdravého života neb na smrtedlné posteli do sumy odkázati pod pokutú s komorníkem uvázánie. Jakož pak táž Martha, manželka téhož Kamence,

zapsala jest listem pod pečetí svú a jiných dobrých lidí témuž Kamencovi tisíc kop grošuov na tom statku v zápise jmenovaném. Tu JMKská vyslyšev jich žaloby i odpory i desky a v jich zápisy pilně nahlednúti ráčil, a tu kdež Petr Černý zapisuje Markrétě a Marthě, a Martha poněvadž se uvázala komorníkem v svrchupsaný zápis, též jako i Margrétha, i JMKská nalezá: že jest táž Martha nemohla viece zapsati, než na polovici své; a protož JMKská zuostavuje Kamence při tom zápisu, kterýž jest jemu Martha učinila listem na své polovici. Actum feria V. ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 10. b.

478.

Mezi Petrem Barchovským a měšťany Žateckými. 1487, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Petrem Barchovským s jedné, a měšťany Žateckými s strany druhé o rychtářstvie Žatecké. A že by k tomu rychtářství chtěl právo mieti krále JMti dáním po Jiříkovi Chmelickém, i také že by ještě sirotek byl po témž Chmelickém, a že by jemu také právo k tomu rychtářství příleželo. Tu Žatečští okázali jsú list od Václava z Vlčie Hory, v ty časy rychtáře Žateckého, kterýmžto listem dává Oldřichovi z Vlčie Hory, bratranu svému, a dětem jeho. A při tom tíž Žatečští okázali jsú list, kterýž slove dobrá vuole, od Oldřicha Chmelického na týž list, kterýž měl od Václava bratra svého dostatečný, že jim to rychtářstvie prodává a sobě ani svým dědicóm nic nepozuostavuje. JMKská vyslyšev žaloby i odpory i také dobrú vuoli dostatečnú, takto JMt rozkazuje: že týž Oldřich otec Jiříkuov měl jest toho moc a učiniti jest to mohl jakožto otec jeho, to rychtářstvie prodati, i dává JMt Žateckým za právo. Actum feria VI. die sancte Appolonie, annorum domini etc. LXXXVII°, presentibus domino Puotha de Sswihow, Johanne de Sselnberg cancellario, Friderico de Ssumburk seniore, Johanne de Rupow etc., Litwino de Klingsstein.

R. II. a. list E. 10. b.

479.

Mezi Václavem Tvochem z Nedvídkova a měšťany Nymburskými. 1487, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Václavem Tvochem z Nedviedkova s jedné, a měšťany z města Nymburka s strany druhé o rychtu tu v Nymburce. Tu z rozkázánie krále JMti jsú přátelsky srovnáni skrze pana Albrechta z Leskovce, podkomořieho království Českého, a pana Albrechta Ojieře z Očedělic, a jich přátely obapolně k nim přidanými, mocně na nich přestavše, tak že jsú najprve smířeni a v dobrú vuoli uvedeni. A tuto opravu jich cti udělal jest Václav Tvoch: kterúž sem řeč mluvil skrze bratra svého na pány Nymburské, jsa s nimi v soudě před

králem JMtí i před pány, a jich handlivě dotýkal na jich pověsti, mluvil jsem řeč slyšenú, ale já jich za to nemám ani bratr muoj ani mieti chcme, ale máme je a mieti chcme za dobré lidi a na cti zachovalé měšťany krále JMti, jakož je král JMt má i jiní dobří lidé mají. A dále jest také takto mezi nimi vypovědieno: aby dluhové všichni, v kteréž se jest tu v městě v Nymburce manželka Václavova Tvochova zdlužila, jsúc tu v městě mezi nimi, z těch nemá Tvoch ani manželka jeho věčně od nich napomínáni býti. A k tomu měšťané Nymburští mají jemu Václavovi Tvochovi anebo bratru jeho sto kop gr. českých aneb dvě stě zlatých uherských dáti, a to rozdielně na svatého Jiřie najprv příštieho sto zlatých aneb padesát kop gr. českých, a hned potom na svatého Martina najprv příštieho tolikéž, jakož pak za tu sumu měšťané Nymburští jim jsú slíbili na ty časy splniti. A oni Nymburští mají ty penieze na ty roky svrchupsané u pana podkomořieho klásti, a když je koli svrchupsaní Václav Tvoch nebo bratr jeho vyzdvihnú a vezmú, mají je Nymburské dostatečnú kvitancí kvitovati podle potřebnosti. Actum feria VI. die Appolonie, annorum etc. LXXXVII°.

R. II. a. list E. 11. a.

480.

Mezi Víškem z Blatice a některými obyvateli Plzeňskými. 1487, 9. února.

V té při, kteráž jest mezi Víškem z Blatice s strany jedné, a Kumpánem Holým, Machkem Kolouchem, Šimonem Soběkurským, Havlem Radným a Kateřinú Kroupovú, obyvateli v Plzni, s strany druhé. Jakož jsú někteří nestáli k roku položenému a praviec, že někteří v zemi nebyli a někteří pro nemoc státi nemohli, a z té příčiny odkládá se jim roku až do pátku o Svátosti najprve příštie. A tu věc aby zpravili vedle obyčeje, což jsú pravili, že jest tak. A jestliže by kteří z příčiny hodné státi nemohli, ale aby s plnú dostatečnú mocí miesto sebe k tomu dni vyslali. Actum feria VI. ut supra.

R. II. a. list E. 11. b.

481.

Mezi Samuelem z Hrádku a měšťany Jaroměřskými. 1487, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Samuelem s jedné, a měštany Jaromířskými s strany druhé. Jakož týž Samuel pověděl před králem JMtí a pány, že desk i přátel i jiných potřeb k té potřebě nynie nemá, prose za odloženie roku. I takto JMt rozkazuje: nechtě JMt, by se jemu co mělo ukrátiti, aby se všemi svými potřebami, což jemu k té potřebě slúží, i výpisy z desk, kterýchž k tomu potřebuje, aby sobě zjednal, a konečně o Svátosti aby před JMtí stál a jim práv byl pod tú pří ztracením. Actum feria VI. ut supra.

R. II. a. list E. 12. a.

482.

Mezi panem z Plavna a Hrzkem, poručníkem sirotkův Zvěstových. 1487, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem z Plavna a na miestě jeho Janem Ratiborským, kterýž maje list mocný, s jedné. Jakož týž Jan mluvil jest od pána svého a nařiekaje, že jest manstvie promlčené, a vinie z toho Hrzka, poručníka sirotkuov Zvěstových. A týž Hrzek vymlúval se, že by nebyl ani dcskami ani kšaftem jich poručníkem, než toliko že jest ho týž Zvěst ústně prosil, a že by mu se nezdálo, by měl co sirotkuom prosuzovati. JMt vyslyšev žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž týž Zvěst jest jemu poručil ústně, a k tomu jest jich strajc vlastní, JMt rozkazuje, aby v pátek o Svátosti najprv příští stál, zjednaje sobě, což k tomu potřebie, a JMKská dává jemu k tomu moc, a panu z Plavna aby odpoviedal. A jakož pan Šumburk připoviedá se a chtě mieti právo k témuž manství: i bude-li se jemu při témž času kterú stranu zdáti z čeho viniti, ta se jemu cesta nezavierá. Feria VI. die s. Appolonie ut supra.

R. II. a. list E. 12. a.

483.

Mezi Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými. 1487, 9. února.

[O Trutnovské manstvie.] V té při, kteráž jest mezi panem Fridrichem z Šumburka s jedné, a many Trutnovskými s strany druhé. JKMt takto jest ráčil rozkázati a rozkazuje: Poněvadž pan Šumburk Trutnov v svých zápisiech má a to od krále JMti miesto drží, aby se on k manóm toho kraje tak slušně zachoval, jakož jsú se předci jeho, kteříž jsú to miesto drželi, k manuom těm zachovávali. A oni také aby jej v takové poctivosti a poslušenství zachovávali a měli, jakož na toho příslušie, kterýž tiem úřadem miesto královské drží; a v jiných ve všech věcech s obú stranú aby se zachovávali podle práva a výsad od předkuov krále JMti i také od JMti na to vydaných. A což se dotýče soudu osazenie v tom kraji, to aby také zachováno bylo podle starodávních zvyklostí a práv, aby soud ten na časy obyčejné osazován byl, a pan Šumburk jako ten, kterýž miesto královské drží, aby na soudě seděl a jiného nic, což k tomu soudu nepříslušie, předse na ten čas nebral. A což se zapisovánie statkuov těch manuov dotýče, to aby také takto zachováno bylo: což by kto komu chtěl zapsati a vzdáti, aby to před třmi many, kteříž v laviciech sedú, to oznámil, a ta pamět aby v registry byla poznamenána. A potom aby se to před hajtmanem a před many, když v soudu sedú, tvrdilo a konalo pod pečetí hajtmana a manuov, jakož jest to i prve bývalo, a tepruv to, což se tu zjedná, aby moc mělo. Také jestliže by pan Šumburk nebo jeho budúcí, kteříž by na jeho miestě byli, chtěli kterého z manuov viniti, což by se těch manství dotýkalo, ješto by k tomu soudu přislušelo, najprve aby toho tu hleděl na tom soudě. Než rozsudek slyše,

bude-li se chtieti na krále JMt odvolati v tom času, jakož jich výsady ukazují, to bude moci učiniti. A také pan Šumburk ani ti, ktož by po něm to miesto drželi, o žádnú při mocí na ty many sahati nemají, než nemohli-li by o takovú při před many konce vzieti, tehdy mají spravedlivosti své před králem JMtí hledati, a oni manové též proti panu Šumburkovi i jeho budúcím, ktož by na jeho miestě byli, též se zachovati mají. Také on pan Šumburk i ktož by po něm byli a jeho miesto drželi, nemají manstvie vykupovati, aby manstvie tudy neubývalo. Actum feria VI. die Appolonie, annorum domini LXXXVII°, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list E. 12. b.

484.

Mezi Mikulášem Trčkou z Lípy a měšťany Táborskými. 1487, 18. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem Trčkú starším na Vlašími s jedné, a měšťany Táborskými s strany druhé, což se dotýče trhu v Domašíně a u Vlašími. JMKská ráčil jest slyšeti se pány jich pře líčenie i odpory i svědomie s obú stranú, takto JMt v tom rozkazuje: Poněvadž oni Tháborští pravie a svědomie vedli jsú, že ten trh v Domašíně od starodávna v pondělský den býval bez překážky, že je JMt při témž zuostavuje. A zdá-li se jemu Trčkovi je z toho právem vyvésti, že mu se ta cesta nezavierá. Než u Vlašimi že v pondělský den trh držán nemá býti, než v sobotu, jakož prvé byl. A což se opravy dotýče, jakož on Trčka praví i svědomie vedl, že opravu od staradávna má od kláštera Lúňovského: že jej také JMt při tom zuostavuje. A zdá-li se Tháborským jeho z toho vyvésti, aby jej právem z toho vyvedli. A což se cla dotýče, jestliže se zdá Táborským, že jest je pobral, že pobrati neměl, aby to provedli dostatečně. A což se krčem dotýče, tak JMt rozkazuje, kdež krčmy od starodávna vysazené nejsú, aby tu ještě nebyly. A co se potokóv Vrchotových dotýče, poněvadž jsú se Tháborští podvolili, že to provésti chtie, že jsú také jich ti potoci a že jsú tu lovievali, aby to provedli před panem Petrem z Šternberka, když jim toho den položí. Actum dominica Oculi, presentibus dominis Henrico duce Minsterbergensi, Johanne de Janowicz etc., Johanne Zagiecz de Hazmburk, Henrico de Hradecz etc., Puotha de Ryzmberk et Sswihow, Johanne de Sselnberk cancellario etc., Bohuslao de Sswamberk, Jaroslao Berka de Duba etc., Georgio Berka de Duba etc., Henrico de Plawno, Paulo Skalsky de Gensstein, Sigismundo de Wartumberg et Dieczin, Czenkone Berka etc., Johanne de Rupow etc. et ceteris militaribus.

R. II. a. list F. 1. a.

485.

Mezi Štěpánem Andělem z Ronovce a Janem Spitovským. 1487, 20. března.

V té ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Štěpánem Angelem z Ronovce s jedné, a Janem Spitovským s strany druhé. JMKská se pány ráčil jest slyšeti jich žaloby

i odpory i také svědomie, i také JMt ráčil v ten list nahlédnúti, kterýž Spitovský jest okázal, kdež král Jan slavné paměti činí jim uhléřóm tuto milost, jakož ten kus takto napsán jest: „že uhléři své uhlé k prvepraveným horám našim Kuthenským a hutěm tudiež ležícím vezúce, aby cesty tudy obracovati a krátiti mohli, jakž by se jim zdálo potřebné, toto vymieňujíce, aby osenie všelikakého anebo posatých věcí uškozenie vší pilností povinni byli varovati se.“ A protož JMKská téhož Spitovského při tom nechává vedle toho obdarovánie svrchupsaného, aby vozy uhlérské převoziti mohl na tom přievoze u Semína, a pěší též tak, jakož od starodávna jest bylo, kromě jiných všech vozuov. Actum feria III. post Gedrudis, presentibus ut supra.

R. II. a. list F. 1. b.

486.

Mezi králem Vladislavem a Sigmundem Štosem z Kounic. [1487, 20. března.]

V té při, kteráž jest mezi najjasnějším kniežetem a pánem, panem Vladislavem králem Českým etc., pánem naším milostivým, s jedné, a Sigmundem Štosem z Kúnic s strany druhé. Jakož jesti on Sigmundt vinil ze vsi Šonova a z Kaziměře, kteréžto ležie v kniežetství Slezském Hořějšieho [H]lohova; jakož jest pak na ně zápis krále Jiřieho slavné paměti okázal, že na těch jmenovaných vsech zapisuje jemu JMt pro jeho věrné služby dva tisíce zlatých pod takovými úmluvami, jakož ten artikul v tom listu takto svědčí: „aby Sigmundt Štos a jeho dědicové již řečené vsi se všemi jich příslušnostmi měli a drželi a jich požívali bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných dobrých lidí všelijaké překážky tak dlúho, dokudž ty osoby, kterým ta zbožie spravedlivě příslušejí, s námi se nesrovnají, a když by se s námi srovnali, tehdy když by vsi a zbožie svrchupsané zase mieti a vyplatiti chtěli, mají a povinni budú řečenému Sigmundovi a dědicóm jeho dva tisíce zlatých uherských dobrých dáti, a oni vezmúce těch dva tisíce zlatých, mají a povinni budú zboží svrchupsaných zase postúpiti.“ Tu knieže, páni a vladyky jsúce o to osazeni k soudu a rozeznání, radda JMti, takto vypoviedají: Poněvadž v tom listu se nezapisuje, by JMt jemu dlužen byl ten dluh, ani také jemu JMt zapisuje své dědice a budúcie krále České, a také JMt toho kniežetstvie [H]lohovského nikda v držení jest nebyl; k tomu také ten list okazuje na jiné osoby k výplatě, když by to chtěli vyplatiti, a k tomu také Benešovská smlúva to znamenitě zavierá, aby všecka zbožie odjatá a mečem nedobytá, čiež jsú, zase vracována a postupována byla; také smlúva Olomúcká to ukazuje, ktož by chtěl k kterým zbožím hleděti a nařékati jakú spravedlností, ten aby tu toho hleděl, k kterémuž právu ta zbožie příslušejí. A protož svrchupsaná radda JMKské rozsudkem spravedlivým takto vypoviedají: že JMKská jemu Zigmundovi Štosovi tiem dluhem v ničemž nenie povinen. Ale proto jest jemu ten list zase vrácen. Bude-li se jemu zdáti tam a při tom právě hleděti, kdež ty vsi přísedie, že

mu se ta cesta nezavierá. Presentibus dominis Henrico seniore Minsterbergensi, Henrico de Hradecz, Puotha de Rysmberg et Sswihow, Johanne Zagiecz de Hazmburk, Johanne de Sselnberk, Jaroslao Berka de Lippeho, Alberto de Colowrath, Zdeslao de Ssternberk, Johanne de Sswamberk et Strakonicz, Henrico de Plawno, Busskone de Zieberk et Plana, Petro Winterbersky de Sulewicz, Jarossio de Stranow et quam plurimis baronibus et militaribus.

R. II. a. list F. 1. b.

487.

Mezi Janem Hošťálkem z Hogennestu a Dorotou z Plzně. [1487, 20. března.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Janem Hošťálkem z Hognestu s jedné, a Dorothú z Plzně, nevěstú jeho, s strany druhé. Tu kdež jest Hošťálek toho žádal, aby jemu paní Dorotha vydala list na pargameně s pečetmi vysutými, kterýž svědčí na VI seth zlatých rýnských na měšťany Plzeňské; proti tomu ona Dorotha jest okázala list zřiezenie Ruprechta Hošťálka, muže svého. K tomu také jest pravila, že se jest jí Jan Hošťálek kázal jistcem udělati na dvě stě zlatých uherských. A také jest dále pravila, že má dvě stě kop věna, za kteréž jest rukojmie Fremut z Stropčic, přijímák [?] k ruce jejie; a také jest pravila, že by nebožtík muž její dělen byl bratří svých. A on se k tomu sám znal, že jsú dielní. Tu král JMt se pány raddú JMti ráčil jest takto rozkázati: Chce-li Jan Hošťálek, aby paní Dorotha jemu ten list hlavní na Plzeňské vydala, aby jí napřed věno jejie dal, těch dvě stě zlatých, a z těch dvú seth zlatých, za kteréž se jí jistcem kázal udělati, aby jí vyvadil, a jiné dluhy aby všecky zaplatil podle zřiezenie, kteréž muž její a bratr jeho listem udělal, a to vo svatém Havle najprve příštím nebo ve dvú nedělí konečně potom, v tom zmatku žádného nedělaje. Pakli se jemu toho nezdá učiniti a přijieti, tehda JMKská ji Dorothu při tom zřiezení Ruprechtově, muže jejieho, zuostavuje, a z milosti své JMt tomu zřiezení jeho moc dáti ráčil, poněvadž se na poli při jeho ranění to zřiezenie stalo v nuzném miestě, ješto toho jináč vedle zemského zřiezenie zřéditi jest nemohl.

R. II. a. list F. 2. a.

488.

Mezi Heřmanem Slepotickým a Mikulášem Doudlebským. 1487, 30. dubna.

Jakož jest rok byl položen Heřmanovi Slepotickému s Mikulášem Doudlebským, že jsú měli státi před JMtí a pány v pátek o Svátosti nynie minulé [27. dubna], tu jest on Heřman stál, ale Doudlebský jest nestál. A poněvadž se Heřmanovi jeho cti dotýče, JMKská se pány pro takové Doudlebského k duovodu nestánie, dává jemu Heřmanovi proti Doudlebskému za právo ustálé, poněvadž jest k očistění své cti stál a on Doudlebský k duovodu nestál. A že JMt se pány zná, že se jemu Heřmanovi

od Doudlebského v tom křivda dála. A což jest Doudlebský o něm mluvil neslušného, že tomu JMt ani páni věřiti neráčie. Actum feria II. ante sanctorum Philippi et Jacobi apostolorum.

R. II. a. list F. 2. b.

489.

Mezi měšťany Plzeňskými a Stříbrskými. 1487, 1. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi měšťany Plzeňskými s jedné, a měšťany Střiebrskými s strany druhé, což se cel dotýče. Jakož sú napřed Střiebrští okázali majestát krále Václava, v němž JMt tato slova vypisuje: „že jeden každý, kupci, formané, vozataje s jich vozy a kárami, zbožie, statky a kupectvie na nich vezúce, od měst našich Thachovského, Přimdy a Teplé ku Praze upřiemo cestu mají na řečené město Střiebro a ne jinudy, a zase z měst Pražského, Plzeňského a Nepomuckého k předřečeným městóm se všemi kupeckými věcmi a zbožím, bravy a hovady, na též město Střiebro a ne jinudy aby šli bez odporuov i překážek všelikterakých. Chceme však, skrze takové jitie clóm a próvodóm našim a budúcích našich králuov Českých žádná škoda aby nepřišla. Protož přikazujem všem vuobec kupcóm, formanuom i vozatajóm, kteříž na voziech nebo na kárách věci a kupecstvie řečeným obyčejem vezú, a bravy nebo hovada ženú z předřečených měst až do Prahy a zase, aby po oznámenie tohoto našeho listu, když v předřečených městech se stane, jinudy, než na předřečené město Střiebro upřiemú cestú aby nešli anebo jíti nesměli, ač se chtie jich nebezpečenstvie a škod skrze základu vzětí, pobránie a stavovánie statkuov jich a zbožie uvarovati.“ A proti tomu jsú Plzeňští okázali majestát krále Jana slavné paměti, v kterémžto majestátu takto se ukazuje mezi jiným: „Ustavujíce a řiediece ustavením věčným, aby oni měšťané a obyvatelé řečeného města s víny, s suknem a všelijakým kupectví[m] jich, kteréž anebo kteráž by skrze Domažlice, Přimdu a Thachov k řečenému městu vezli a v témž městě šenkovati, krájeti a prodávati chtěli, žádnému konečně próvodu a cla platiti nemají, ale od takových aby byli svobodni a všemi obyčeji vyňati.“ Tu král JMt a páni radda JMti ráčili jsú jich pře slyšeti a jich obdarovánie s obú stran vážiti, a JMKská se pány Střiebrské při jich obdarování zuostavuje tiemto obyčejem: Jakož jich list okazuje, ktož by koli od Thachova, od Přimdy a od Teplé ku Praze jel, ten nebo ti aby na Střiebro město jeli i šli; a zase ktož by chtěl k svrchupsaným městóm od Prahy, od Plzně a od Nepomuka jeti nebo jíti, ti aby také na město Střiebro jeli a šli; a poněvadž jsú Plzeňští voly své hnali ne k těm městóm v listu Střiebrských položeným, než-li k Domažlicóm, ješto jest to na jiné silnici, tehdy jsú jim Střiebrští vedle práva těch voluov neměli pobrati. A JMKská rozkazuje, aby Střiebrští je z toho základu za ty voly propustili a s nich ho nebrali, a také aby na tu silnici od Plzně k Domažlicóm viece nesahali. A jakož také Plzeňští

okázali jsú list krále Januov, jakož prve o něm zmienka jest, při tom je JMKská zuostavuje tak, což by skrze Tachov, skrze Přimdu nebo skrze Domažlice vezli, vína, suken a všelijakých kupecství jich, do města Plzně, a kteréž by v tom městě šenkovati, krájeti aneb prodati chtěli, žádného ovšem próvodu ani cla nemají dávati, ale mají od toho všemi obyčeji býti vyňati a svobodni. Protož JMt rozkazuje, aby se obojí podle obdarování svých zachovali, výše jedni proti druhým mimo ta obdarovánie na se nesahajíce. Actum feria III. die sanctorum Philippi et Jacobi apostolorum, annorum etc. LXXXVII°, presentibus dominis Johanne Zagiecz de Hazmburg, Johanne de Sselnberg cancellario, Paulo de Gensstein, Leonardo de Gutsstein, Slawata de Chlum, Friderico de Ssumburk, Alberto Leskowecz succamerario etc., Alberto Ogierz, vicecamerario regni Boemie, Bohuslao, procuratore regio etc.

R. II. a. list F. 2. b. Citované v nálezu tomto majestáty jsou: krále Jana ze dne 4. srpna 1341 (Emler Regesta IV. str. 390), a kr. Václava IV. d. v Budějovicích 6. září 1382 (kopie v arch. m. Stříbra).

490.

Mezi Fridrichem ze Šumburka a Alšíkem z Valče. 1487, 2. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Fridrichem z Šumburka s jedné, a Alšíkem z Valče s strany druhé. Tu kdež jest pan Fridrich Šumburk žaloval na téhož Alšíka, že by o něm mluvil, že poslav poň, aby k němu na jeho zámek přišel, že jest jej chtěl bíti, zchopiv se, že se za tesák chytil; při tom odpieraje, že jest to tak nebylo. A táhnúce se obojí na svědomie, kdež Kašpar Prantnar svědčil takto: že pan Šumburk posielal jeho po Alšíka tu v Kadani, aby k němu na zámek přišel. A Jan Valecký mezi jinú řečí takto svědčil: že se pan Šumburk po některé řeči schytil a Alšík také, a v tom že jsú dobří lidé mezi ně vstúpili, že pan Šumburk zase sedl, a Alšík že šel doluov; než že jest neviděl, by se pan Šumburk za tesák potrhl. Tu král JMt se pány raddú JMti ráčil to pilně vážiti, pře i svědomie, a že tu JMKská se pány znáti nemuož z svědomie toho dostatečně, by se pan Šumburk za tesák chápal a jej bíti chtěl, a z té příčiny neměl jest Alšík pana Šumburka slovy hanlivými a nepróvodnými na jeho dobré pověsti pomlúvati a dotýkati. A by se ta věc po nálezu panském obecném byla přihodila, JMKská že by se ráčil k němu Alšíkovi podle toho nálezu mieti. Actum feria IV. die sancti Sigismundi, annorum etc. LXXXVII°, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 3. b.

491.

Mezi lidmi z Nové Vsi a Velvarskými. 1487, 4. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi lidmi páně Ješkovými z Nové Vsi s jedné, a Velvarskými s strany druhé. Tu kdež jsú páně Ješkovi lidé Velvarským vinu dávali, že by se jim na jich právě nětco ukrátilo, a to v tom, kdež sú je měli opatřiti podle dostatku rukojmiemi dostatečně podle jich přiřčenie. A v tom když jsú k právu

přistúpili, že jest on Stibor nestál, a oni také nevěděli, koho by měli z slibu upomínati. Proti tomu Velvarští jsú odpierali, že jsú proti právu nic neučinili, ale že jsú se podle práva a ortele zachovali. Tu král JMt se pány raddami svými ráčil jest to takto vážiti podle ortele: Napřed že jest Stibor základ proti straně propadl, že jest na ten den k právu svému nestál, tak jakož jest na to uručil. A také aby Stibor stál k tomu orteli přinesenému jemu po druhé, a on jest nestál ani své nuzné núze v tom nezvěstoval; a pro to nestánie že jest při proti straně ztratil, poněvadž jest jemu dáno věděti, a on nestál. Tu JMt ráčí lidi páně Ješkovy při tom orteli zachovati; a panu purkrabí hradu Pražského JMKská ráčil jest poručiti, aby on toho jistého Stibora z Vepřku k tomu hned držal a na něm páně Ješkovým lidem té spravedlnosti dopomohl, kterúž jest proti týmž lidem páně Ješkovým propadl pro nestánie své, poněvadž pan purkrabie Pražský základ béře. A oni Velvarští, poněvadž sú se zachovali podle ortele vyššieho práva, v tom jsú nic proti právu neučinili. Actum feria VI. Gothardi, presentibus ut supra.

R. II. a. list F. 4. a.

492.

Mezi Janem Kamencem a Sigmundem Štrauchem. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Kamencem s jedné, a Sigmundem Štrauchem s strany druhé. Tu kdež Jan Kamenec viní Sigmunda Štraucha, že by za svrchky ženy své puol třetieho sta kop vzal, a že by se ještě přes to na jiné svrchky táhl po ženě své. Proti tomu Zigmundt Štrauch odpieraje pravil jest, že jest za žádné svrchky úplatku a záplaty nevzal, než za svuoj vlastní statek a ženy své, a dvě stě kop přijal, s čím se jest žena jeho zase z Makotřas do Litoměřic stěhovala; než což jest synu jeho Divišovi bába jeho zapsala, jakožto duom i jiné věci, pod právem Litoměřickým, i při tom prosie krále JMti, aby syn jeho při právě Litoměřickém zachován byl. Tu král JMt se pány raddú JMti ráčil jest takto rozkázati: Poněvadž témuž Divišovi jest duom i jiné věci tu v Litoměřicích zapsáno, zdá-li se Kamencovi neb komu jinému jej z toho viniti, aby ho tu na tom právě hleděl, poněvadž to k tomu právu příslušie, oč jest pře. A což se Sigmunda Štraucha dotýče, poněvadž on praví, že jest těch dvě stě kop za svuoj vlastní statek vzal a ne za svrchky ženy své, chce-li jej on Kamenec z toho neb z jiného viniti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum sabbato die sancti Floriani, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 4. a. Srv. nález č. 477 na str. 444.

493.

Mezi Alšem ze Šanova a Kunrátem Štosem z Kounic. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Alšem z Šanova s jedné, a Kunrátem Štosem z Kúnic s strany druhé. Jakož jest on Aleš ukázal list smluvní panem

Mikulášem Hořickým učiněný mezi nimi Kunrátem Štosem a Alšem, [k] kterémužto listu on Štos jest se znal a nic neodepřel; tu král JMt s raddú svú ráčil rozkázati: Poněvadž ta smlúva paňem Hořickým učiněná naň, na samého Kunráta Štose, ukazuje, aby on tomu smluvniemu listu dosti učinil ve třech nedělech pořád zběhlých. A jestli že on Kunrát chce oč k bratřím svým mluviti nebo je z čeho viniti, že se jemu ta cesta nezavierá. Actum sabbato die sancti Floriani, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 4. b.

494.

Mezi Pavlem Skalským z Jenšteina a měšťany Poličskými. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Pavlem Skalským z Jenšteina s jedné, a měšťany města Poličky [se] strany druhé vo lesy a vo lovy. Jakož pak každá strana na svú spravedlnost listy jest ukazovala, tu král JMt se pány ráčil jest ty listy i jich spravedlnosti a řeči s obú stranú s pilností vážiti, i ráčil jest takto rozkázati: aby obojie strana při svém starodávniem držení zachovala se. A což se lovóv dotýče, o kteréž jest pře, na to jsú obojí dostatečně své spravedlnosti před JMtí neprovedli, a z té příčiny JMKská ráčí to poručiti panu Zdeňkovi Kostkovi a panu Janovi Košmberskému, aby oni na těch mezech byli ten pondělí po Božiem Vstúpení nynie příštím, a tu každá strana aby s svědky svými před nimi stála, a budú-li je nadepsaní páni moci o to přátelsky srovnati a smluviti, že tomu JMt rád bude. A pakli by jich smluviti nemohli, aby nadepsaní páni svědomie obojie strany slyšiece a spíšíce pod svými pečetmi králi JMti poslali. A strany obojie aby stály před králem JMtí na den svatého Jana Křtitele božieho najprve příštieho se všemi potřebami svými, že jim JMt ráčí o to spravedlivý konec učiniti. Actum sabbato die sancti Floriani, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 4. b.

495.

Mezi Víškem z Blažtice a některými měšťany Plzeňskými. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Výškem z Blažtice s jedné, a Kumpánem, Šimonem Soběkurským etc., měšťany Plzeňskými, s strany druhé. Tu kdež jest je Výšek vinil a napomínal, aby listu věnnému dosti učinili, kterýž svědčí Kateřině Brázdové, na kterýžto list má on Výšek dobrú vuoli od Thobiáše Pabiánka. Proti tomu jsú tíž Plzeňští odpierali a praviec, že mu tiem povinni nejsú, že o to smlúvu mají Vaňkem z Valečova, tehdáž podkomořím krále Českého, a panem Benešem Libšteinským [učiněnú], jakož pak na to ukázali jsú list smluvní pod pečetmi jich. K kteréžto smlúvě a pečeti své pan Beneš se jest seznal, a že jsú tu smlúvu učinili z rozkázánie krále Ladislava slavné paměti, jakož pak ten list smluvní to v sobě šíře vysvětluje. Tu král JMt se pány raddami svými jich pře i řeči i listy i tu smlúvu

pilně vážiti jest ráčil, i ráčil jest takto rozkázati: Poněvadž on Výšek jest listem celým a neporušeným s pečetmi, maje naň dobrú vuoli od dědice, podle práva napomínal, a oni Plzeňští toho listu smluvnieho prve jsú nikdy před králem JMtí a pány neukázali, že jest tu v tom Výšek nic proti právu ani té smlúvě neučinil, poněvadž jsú oni jie prve neukázali, a on o ní nevěděl. A po tento čas aby Výšek Plzeňských tiem listem viec neupomínal, a všecky škody s obú stran, kteréž sú skrze takové napomínánie vzešly, aby mezi nimi minuly, a z těch aby se neupomínali a nepoháněli. Actum die ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 5. a. Srv. nálezy č. 403 a 480 na str. 407 a 446.

496.

Mezi Rackem z Pňovan a Jiříkem Úlickým z Plešnic. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Rackem z Pňovan s jedné, a Jiříkem Úlickým z Plešnic s strany druhé. Tu kdež jest Racek vinil Úlického a pravě, že by s něho šacunk vzal přes smlúvu Benešovskú a to listem promlčeným. Proti tomu jest Úlický pověděl, odpieraje tomu, že jest on prve list na se udělal, než jsú se Benešovské smlúvy staly, a když jest na se list udělal, že jest jeho z vězenie propustil. Jakož pak Racek jsa tázán, k tomu se jest sám seznal. Tu král JMt se pány raddú svú jich žaloby i odpory slyšeti jest ráčil, a je pilně vážiti i také v smlúvu Benešovskú nahlednúti jest ráčil, i takto JMKská rozkazuje: Poněvadž jest on prve list na se udělal a z vězenie propuštěn, než jsú se smlúvy Benešovské staly, že tu jemu ty smlúvy té pře nic platny nejsú. A jakož praví týž Racek, že by listem promlčeným ten dluh, na kterýž list svědčí, na jeho rukojmích vyupomínal: zdá-li se jemu Rackovi jeho Úlického viniti před panem purkrabí hradu Pražského, že mu se ta cesta nezavierá. Actum sabbato die sancti Floriani ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 5. b.

497.

Mezi Benešem Sekyrkou ze Sedčic a Danielem ze Všebořic. 1487, 5. května.

[N á r o k a h a n ě n í.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Benešem Sekyrkú z Sedčic s jedné, a Danielem ze Všebořic s strany druhé. Tu kdež jest Daniel zhaněl jej Beneše Sekyrku a pravě, že by on Beneš pečeť Kosteleckých vzal a bez jich vědomie k listu přitiskl, jakož pak tu věc širšími slovy jest vysvětloval. Proti tomu Beneš Sekyrka odpieral jest a mluvil, že se to tak neshledá; jakož pak na to vedl jest svědky, kteřížto měvše na se list od purgmistra a konšeluov i ode všie obce městečka Kostelce, vyznali jsú, že pán jich nikda pečeti nemievá, leč při obnovení úřadu konšelského, a když úřad obnoví, hned na tom miestě že vrátí purgmistru, kterýž tu usazen bude, pečet zase. A list ten, kterýž jsú jemu prvé pod svú pečetí

k svědomí dali, že se k němu znají. I při tom týž Beneš prosil, aby ho král JMt se pány při nálezu obecniem panském zachovati ráčil. A Daniel jest žádal, aby všecka obec před králem JMtí postavena byla. Tu král JMt se pány raddú JMti ráčili jsú pilně vážiti jich žaloby, odpory i svědomie, i ráčil jest takto rozkázati: že jest to nepodobné, aby všecka obec měla z města před JMtí postavena býti; a poněvadž jest Daniel jeho Beneše Sekyrku vysoce na jeho cti dotekl a zhaněl, a toho jest naň neprovedl, i z té příčiny král JMt ráčil jest rozkázati téhož Daniele panu purkrabí hradu Pražského v svú kázeň vzieti podle nálezu obecnieho panského. Actum die, anno ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 6. a.

498.

Mezi Alšem Karlíkem a Markvartem Špínou. 1487, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Alšem Karlíkem s jedné, a Markvartem Špínú s strany druhé. Tu kdež jest Karlík vinil jej Markvarta, že by jej zhaněl křivě a neduovodně na jeho cti, a na to některá svědomie pokázal a při tom prosil, aby byl při nálezu obecniem panském zachován podle pokut na to uložených, ktož by koho neduovodně na jeho cti zhaněl. Proti tomu Markvarth odpieraje tak pravil, že což jest mluvil před konšely Mýtskými, že jest nemluvil od sebe, než od Matěje Radhoštského syna svého. A potom že jest Karlík řekl Markvartovi, že o mně mluvíš neprávě a nešlechetně jako zrádce cti mé. A proti tomu Markvarth Špína řekl: tys sám zrádce cti mé. Tu JMKská váže jich pře, odpory i svědomie, takto nalezá: Poněvadž jest on Karlík zase Markvartha haněl pravě, že jest zrádce cti jeho, že Markvart pokuty v nálezu položené trpěti nemá, poněvadž jest jej Karlík zase zhaněl, nebo ktož práva užíti chce, ten se má podle práva zachovati, zase nehaněje; a protož JMt nalezá, že jsú sobě obojí tiem haněním krátko učinili. Actum sabbato ut supra.

R. II. a. list F. 6. b.

499.

Mezi Čeňkem Dašickým a synem Makovského. 1487, 6. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Čeňkem Dašickým s jedné, a sirotkem synem nebožce páně Makovského s strany druhé. Tak jakož jest počet učinil pan Dašický z rozkázánie krále JMti před úředníky Pražskými, tu jest sirotek odpieral, že by tiem a takovým počtem obtiežen byl, a že by mu se nezdálo jeho tak přijieti. I JKMská slyše jich pře i odpory, i ráčil takto rozkázati: aby oboje strany s rejstry těmi, i což jim k tomu potřebie, byli zítra buohdá v deset hodin u pana purkrabie na hradě Pražském. A JMt ráčil poručiti panu purkrabovi, starému kuchmistru a Levovi, aby tu tak byli, a tu aby sirotek pověděl, co mu se zdá obtiežného, že mu jest položil v těch registrách pan Dašický, aby ti nahoře psaní od

krále JMti vydaní to poznamenali, a pan Dašický aby také, bude-li se jemu zdáti, odpor položil, a ten aby také znamenali; a na den sv. Jana Křtitele aby obojí před JMtí a před pány stáli, a pan purkrabie s nahoře psanými osobami aby ty věci sepsané před JMtí a pány položili. A jakož jest sirotek toho žádal, aby jemu statku jeho postúpil, a že mu ujistiti chce, což mu spravedlivě bude povinen, že mu to navrátiti má a chce; tu JMKská takto rozkazuje: aby zítra buohdá ten den sirotek dcskami se jemu zapsal, což mu koli spravedlivě nalezeno bude, že má jemu Dašickému učiniti a dáti tak, pokudž bude jemu JMKské čas jmenován ku plnění. A jestliže by tomu dosti neučinil svrchupsaný sirotek, aby on Dašický mohl se jemu s komorníkem Pražským zase v ty dědiny uvázati a ty tak dlúho držeti, dokudž by jemu jeho suma zase dána a zaplacena nebyla. A svrchupsaný Dašický aby jemu od zajtřejšieho dne ve dvú nedělí statku jeho postúpil. Pakli mu prve muož postúpiti, že mu to stojí při jeho vuoli. Actum dominico ante Stanislai, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 6. b.

500.

Mezi Annou z Popovic a Tobiášem Rybským spolu s Markétou Michalovou z Roztok. 1487, 30. května.

V té při a ruozníci, kteráž jest byla vznikla mezi Annú, Matesovú dcerú z Popovic s jedné, a Thobiášem Rybským a Makretú Michalovú z Roztok s strany druhé, o poručenstvie někdy Augustina manžela též Anny. I jest mezi týmiž stranami takto srovnáno skrze pana Albrechta Ojieře a přátely jich k němu přidanými s obú stranú z rozkázánie krále JMti: aby on Thobiáš Rybský jí panie Anně kšaft ten, kterýž jest muž její Augustin učinil, v moc její dal, poněvadž jí svědčí a jinému žádnému. A jestliže by on co týž Rybský vyupomínal dluhu nebo on Michal kupec podle toho kšaftu [na] kterých dlužnících anebo jiného co vzal a toho tu neobrátil podle kšaftu, a ona paní Anna na ně to provedla, povinni jí to budú zase navrátiti nebo muži jejiemu Ottovi. A když by ti dlužníci, kteří jsú podle kšaftu jemu Augustinovi povinovati byli, k soudu stáli buď před králem JMtí nebo kde jinde, tehdy on Rybský bude povinen a má státi podle též panie Anny neb muže jejieho, leč by beze lsti nemohl pro královskú potřebu, ale na jich náklad, totiž panie Anny nebo muže jejieho Otty. A ty dluhy téhož Augustina vyupomínajíc podle kšaftu, budú povinni také ty dluhy platiti, kteréž jest Augustin dlužen byl. A při tom aby se při všem zachovali podle kšaftu. Při tom JMKská ráčil jest tuto milost zvláštní jemu Ottovi a panie Anně manželce jeho učiniti: Jestliže by který z těch věřiteluov, kterýmž jest on Augustin dlužen byl, umřel, a na JMt tu co přišlo jakožto na krále Českého odúmrtí, že JMt toho neráčí jinému žádnému dáti mimo již psaného Ottu Losa nebo paní Annu manželku jeho. Actum feria IV. ante Marcelli, anno etc. LXXXVII°.

R. II. a. list F. 7. a.

501.

Mezi Haugoltem ze Šleinic a many Tolšteinskými a Šluknovskými. 1487, 12. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Haugoltem z Šleynic s jedné, a many Tolštejnskými a Šloknovskými s strany druhé. Jakož manové v své při vedli jsú, že by Haugolta za pána svého podniknúti nechtěli z té příčiny, že by jim rovný byl, a že by prve ten zámek a zbožie v držení jiných nebývalo než-li v panském, a když by jej podnikli, že by byli poníženi, prosiece krále JMti, aby je ráčil k sobě přijieti anebo někomu panského řádu dáti. A také že by jim některým některé křivdy a útisky učinil. Proti tomu Haugolt Šleynic pověděl jest, že jest ty zámky a zbožie kúpil s povolením krále JMti a panským, a to draho zaplatil, a k tomu léno vedle řádu a obyčeje že mu jest na ta zboží a manstvie od krále JMti puojčeno, jakož od starodávna k tomu zámku příslušelo. I jiné mnohé věci podle toho mluvil a okazoval, a manové také proti tomu. I poněvadž manové neprovedli jsú ani okázali, by ten zámek a to panstvie tu výsadu mělo, aby žádného nepodnikli ani za pána měli, leč by pán byl, a v tomto královstvie to zřiezenie jest, ktož co řádně kúpí a zaplatí, a od krále JMti manstvie podáno a puojčeno bude, buď z pánuov nebo z rytieřstva, by pak rytieřští manové k tomu byli, že ten, což jest kúpil, toho požívá, i manové rytieřští jemu poddáni a poslušni jsú. I král JMt se pány raddú JMti jemu Haugoltovi za právo nalezá: aby ti manové jemu a dědicóm jeho poddáni a poslušni byli, jakož od starodávna z obyčeje i práva bylo jest, však on Haugolt také má je při jich práviech, jakož od starodávna bylo jest, zachovati. A což se dotýče Lutice a Knoblohu, nechtie-li oni Haugolta bez viněnie nechati o ty viny, kteréž jsú před JMtí položili, z toho aby jim práv byl. Actum feria III. ante sancti Viti, presentibus Johanne Zagiecz de Hazmburg, Henrico de Hradecz, supremo camerario regni Bohemie, Jaroslao Berka de Duba et Lippeho etc., Johanne de Sselnberk, cancelario regni Bohemie, Georgio de Dubu et Lippeho, Sigismundo de Wartnberg et Dieczin, Benessio de Waytmill, Johanne de Ssumburg, Litwino de Klingsstein, Iheronimo Sslik, Johanne de Rupow etc., Nicolao de Horzicz juniore, Alberto Leskowecz succamerario, Alberto Ogierz de Occiedielicz, Henrico Skaliczky de Sulewicz et ceteris aliis.

R. II. a. list F. 8. a.

502.

Mezi Jiříkem Pardubským a plavci z kraje Hradeckého. 1487, 12. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jiříkem Pardubským s jedné, a plavci z kraje Hradeckého s strany druhé. Jakož plavci chtěli odbývati cla na Pardubicích míšenskými groši, i týž Pardubský okázal jest majestát ciesaře Karla slavné paměti, předka JMti, kterýž svědčí a ukazuje na groše české. I poněvadž jest majestát tak starý, JMt se pány pana Pardubského při tom zuostavují; však o toto aby

potom mezi nimi ruoznice nebyla, aby plavci povinni byli to clo dávati z jednoho plavu anebo ploutvy, ale ne z každého voru, a jináč aby jich Pardubský neobtěžoval buďto v přistavenie u břehuov neb jiných věcí při jich právu. Actum feria III. ut supra ante Viti, LXXXVII°, presentibus ut supra.

R. II. a. list F. 8. b.

503.

Mezi Lukšem měšťanem Staroměstským a Václavem Selikem spolu s manželkou jeho Kateřinou. 1487, 20. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Lukšem od Červeného Jelena z Železné ulice s jedné, a Václavem Selikem a Katheřinú manželkú jeho z Podskalé s strany druhé. Tu kdež jest Lukeš jej Václava Selika a manželku jeho Katheřinu svěřením vinil, a na to svědomie vedl, kteréžto svědomie tak svědčí: Což se luk dotýče, že jest paní Katheřina řekla, že lúky všecky mají při paní Marthě Lukšové zuostati, a v tom že jí věrně a právě učiniti chce. A ona Katheřina proti tomu svědomie nic jest neodpierala, než on Václav Selik pravil jest, že jest manželka jeho jej bez jeho vuole v niveč zavazovati nemohla. Tu král JMt se pány raddami svými ráčil jest žaloby i odpory i svědomie pilně vážiti: Poněvadž jie Katheřině tak dobře dobrá vuole svědčí jako manželu jejiemu, a svědomie jest nic neodpierala, že s těmi lúkami chce věrně a právě učiniti, kteréž tak svědčí: že ona tomu svěření a podvolení má dosti učiniti; než což se manžela jejieho dotýče, toho jest nemohla bez jeho vuole na jeho diele v ničemž zavaditi. I z té příčiny král JMt ráčí kázati ty lúky ohledati a na ty užitky se vyptati, co by jich každý rok přijíti mohlo, a polovice těch užitkuov, kteráž by přišla na Katheřinu Selikovú, ta aby od nie Katheřiny dána byla Lukšovi svrchupsanému ve dvú nedělí po ohledání a vyptání těch věcí. Actum feria V. in vigilia Mathei apostoli et ewangeliste, presentibus Johanne de Janowicz, Johanne de Sselnberg cancellario, Henrico de Plawno, Zdenkone de Sswamberk, Alberto Ogierz etc., Alberto Leskowecz succamerario, Bohuslao procuratore, Wenceslao Wlczkone, Henrico Skaleczky etc.

R. II. a. list F. 9. a.

504.

Mezi Kryštofem Lantwunstem a Jindřichem z Plavna. 1487, 20. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Kryštofem Lantwunstem s jedné, a panem Henrichem z Plavna s strany druhé. Tu kdež jest Lantwunst vinil pana z Plavna, že by otec jeho za téhož pana z Plavna otce, pana Henrycha starého, slíbil k Feylčarovi, a že by skrze to otec jeho k velikým škodám přišel. Jakož pak jest listy okazoval, kterýmiž jest pan z Plavna starý otce Lantwunstova prosil, aby zaň slíbil, že má bez škody své z toho vypraven býti. I vedle toho pan z Plavna jest pravil, od-

pieraje, že on o takovém slibu nic nevie za otce svého, a že podle datum listu toho že by to list byl děda jeho, a že jsú práva za krále Ladislava JMti šla, že jest nikdy neupomienal; a při tom odvolávaje se, aby byl při právu zemském zachován. Tu král JMt se pány raddami svými ráčil jest slyšeti žaloby i odpor a to s pilností vážiti: Poněvadž se pan z Plavna k soudu zemskému odvolává, a také se prve o túž věc ku právu pohonili za krále Jiřieho JMti, i z té příčiny král JMt pana z Plavna při právu zemském zuostaviti ráčí, poněvadž nynie práva jdú. A bude-li se jemu Lantwunstovi z čeho zdáti pana z Plavna viniti, že mu se právo nezavierá. Actum die, anno ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list F. 9. b.

505.

Mezi Bohuslavem ze Švamberka a úročníky zboží Dobřického. 1487, 22. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka s jedné, a těmi osobami, ktož držie a ujali jsú jitra nebolito lúky pod plat [na] zboží Dobřickém s strany druhé. Král JMt se pány raddami svými ráčil jest je s obú stran slyšeti i také úředníky lesuov Dobřických; i tak JMt v té věci vypoviedá: Ktož které jitra nebo lúky ujal pod který plat, aby ten plat zpravoval groši českými a groš v groši dával. Pakli se komu taková věc obtiežena zdá, že muož to zase vzdáti a pustiti tu, kdež jest to ujal. Actum sabbato die sancti Mauricii, anno LXXXVII°.

R. II. a. list F. 10. a.

506.

Mezi Mikulášem Hořickým a Rašínem. 1487, 22. září.

Jakož jest ruoznice mezi panem Mikulášem Hořickým s jedné, a Rašínem s strany druhé, což se některé vody vedení dotýče. JMKská ráčil jest tu věc slyšeti; a poněvadž se Rašín ku právu zemskému odvolává pravě tak: zdá-li se panu Hořickému jej z toho vyvésti, aby jej právem vyvedl. Pak poněvadž práva nynie jdú, JMt jej při tom zuostaviti ráčí. Zdá-li se panu Hořickému kterú spravedlnost mieti, aby jej Rašína právem hleděl. Actum ut supra.

R. II. a. list F. 10. a.

507.

Mezi Linhartem Houskou a Petrem Lhotským. 1487, 24. září.

V té při a ruoznici, kteráž vznikla mezi Rinhartem Houskú s jedné, a Petrem Lhotským s strany druhé. Tu kdež jest Petr Lhotský okazoval mnohá svědomie, což se těch krav dotýče, kteréž jsú Houskovi pobrány, že on tiem nic vinen nenie. Proti tomu mluvil jest Rybský od Housky pravě, že on Houska jemu Lhotskému nynie žádné viny nedává, než Matějovi z Žížně. A na to jsú okázali svědomie pod pečetmi

Markvarta z Kraselova, Jana Baby z Chotěmic, Jiříka Hrobského z Sedlce, hejtmana na Soběslavi, Ranzina ze Bzie, Ctibora z Černic, purkrabie Strážského, Mikuláše Krotnara, rychtářě z Budějic; kdež Mikeš Hamerník z Vřestné před nimi vyznal i na tom umřel, že Matěj z Žiežně, purkrabie Lhotský, pustil je s tiem dobytkem na Lhotu. Při tom žádajíce JMKské, aby JMt ráčil jim kázati na téhož Matěje jakožto na psance právo pustiti. Král JMt se pány radami svými ráčil jest tu věc pilně vážiti: A poněvadž on Houska na téhož Matěje jakožto na psance práva žádá, JMt jemu práva hájiti neráčí. Actum feria II. post Mauricii, annorum LXXXVII°.

R. II. a. list F. 10. b.

508.

Mezi Bohuslavem ze Švamberka a Jiříkem Úlickým. 1487, 24. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka s jedné, a Jiříkem Úlickým s strany druhé. Jakož jest on Úlický okázal mnohá svědomie listovnie, což se vsi Černěvic dotýče, že jsú jemu ti lidé člověčenstvie slibovali a že jich v držení byl; JMKská o tom takto rozkazuje: aby on Úlický ty svědky, kteří živi jsú, všecky před JMtí osobně postavil, a v pátek o suchých dnech adventních nynie příštích aby obojí stáli se všemi potřěbami svými. Actum ut supra.

R. II. a. list F. 10. b.

509.

Mezi Mikulášem Mladotou z Píšťan a Mikšem z Pokratic. 1487, 24. září.

V té při, kteráž jest mezi Mikulášem Mladotú z Píščan s jedné, a Mikšem z Pokratic s strany druhé. Jakož jest on Mladota vinil jej Mikše z Huorky chlumku, chtě tu právo dědičné k tomu mieti, a on Mikeš odpieral dáním královským, kteréž jemu JMt ráčil učiniti. I JMt o tom takto ráčil rozkázati: aby takové dánie, kteréž se Mikšovi stalo, to aby bylo podle práva provoláno, a bude-li se zdáti Píščanskému neb komu jinému proti tomu co odpierati, že mu se právo nezavierá, a zvláště poněvadž on Mikuláš Píščanský neokázal toho dckami, na kteréž se jest táhl, by mu ta Huorka zejména ve dckách stála. Actum ut supra.

R. II. a. list F. 11. a.

510.

Mezi Žibřidem Angelem a Janem Žlutickým. 1487, 24. září.

V té při, kteráž jest mezi Žibřidem Angelem s jedné, a panem Janem Žlutickým s strany druhé. Jakož Žibřid Angel vinil téhož pana Jana, že otec jeho Radslav uvezl jest statek svuoj i ženy své do Žlutic k Havlovi lékaři, a že by otec páně Januov, starý pan Žlutický, ty truhly, kteréž tam uvezeny byly, odvieral a některý statek pobral, jakož to na ceduli jest popsáno. Proti tomu pan Jan Žlutický

odpieraje pravil, že se jeho otci v tom krátko děje, a že je toho neučinil aniž toho co vzal, než toliko že jest byl nějaký věnec perlový položen na právě, kterýž ještě před rukama jest, a ten komužkoli příslušeti bude, že jest on hotov jej navrátiti. Tu král JMt se pány raddami svými o tom takto ráčil rozkázati: Poněvadž on Radslav s ženú svú otci páně Janovu nic jest nedal schovati, než toliko Havlovi lékaři, že on Žibřidovi Angelovi na miestě otce svého nenie povinen toho odpoviedati. Než chce-li on k tomu hleděti, komuž jest Radslav dal schovati, to se jemu nezavierá. Než což se toho věnce perlového dotýče, ten aby Žibřidovi vydán byl, a bude-li kto chtieti dále k němu kterú spravedlnost mieti, aby on Žibřid o to spravedlivé od sebe učinil. A což se toho koně dotýče, poněvadž jest on Žibřid svědomím Šnoblovým provedl, že jest otec páně Januov jsa napomenut od otce Žibřidova řekl, že chce synóm jeho tak dobrý nebo lepší dáti, a on pan Jan proti tomu nic neodmlúval, tu král JMt s pány rozkazují: aby on Žibřid tu věc provedl před panem Burianem konečně na den svatých Šimoniše a Judy apoštoluov božích; a což provede, zač jest ten kuoň stál, o to aby se pan Jan Žlutický s ním smluvil a jemu jej zaplatil ve čtyřech nedělech po tom próvodu. Actum ut supra, presentibus ut supra.

R. II. a. list F. 11. a.

511.

Mezi Kerunkem z Lomu a Janem Sosnovcem. 1487, 24. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Kerunkem z Lomu s jedné, a Janem Sosnovcem s strany druhé. Jakož on Kerunk táhl se na registra páně purkrabova a okázal, že jest Jana Sosnovce poháněl třmi listy puohonnými, a tudy že jest na něm právo ustál a prosie, aby při tom mohl zuostaven býti. A proti tomu Sosnovec mluvil pravě, že v ten čas, když jest pohánén, že jest svobodně v Praze nebýval, než toliko za gleytem, a poněvadž jest svobody neměl k stávání, že jemu to nestánie ke škodě nenie. A při tom Sosnovec prosil jest krále JMti, aby jej při prvniem rozkázání zuostaviti ráčil, tak aby ta žena, od kteréž Kerunk list s dobrú vuolí má na rychtáře, před konšely na Starém městě Pražském jemu Sosnovcovi práva byla, z čehož jí vinu dá, a on Sosnovec aby jí tu také práv byl. Tu král JMt se pány raddú svú takto vypoviedá: Poněvadž jest Sosnovec ten čas svobody neměl k stání před purkrabí, že jemu to právo ustané ke škodě býti nemá. A což se té Margréty dotýče, od kteréž on Kerunk list má, o tom JMt takto rozkazuje: Poněvadž se on jest Sosnovec prve počel s ní na rathúze súditi, než jest Kerunkovi dobrú vuoli dala na ten list, aby ona jemu tu na tom právě práva byla, z čehož jí vinu dá, a on též zase aby jí nebo Kerunkovi také tu práv byl a spravedlivé od sebe učinil. Actum ut supra.

R. II. a. list F. 12. a.

512.

Mezi Mladotou z Veselice a Dorotou z Božešťan. 1487, 24. září.

V té při, kteráž jest mezi panem Mladothú z Veselice s jedné, a paní Dorothú z Božešťan s strany druhé. Král JMt ráčil jest slyšeti žaloby jich i odpory s obú stran; ale že JMt z těch svědomie, kteréž jsú s' obú stran ukázali, nezná, by dostatečná byla, a protož JMt té přě odložiti ráčil až do ponděleho po svatém Martině najprve příštím, tu aby oboje strana stála se všemi potřebami svými, a svědomie, kteréhož potřěbují, to aby osobně před JMtí postavili. Actum die ut supra.

R. II. a. list F. 12. b.

513.

Mezi Bohuslavem ze Švamberka a měšťany Sušickými. 1487, 25. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka s jedné, a měšťany Sušickými s strany druhé. JMt král s dobrú vuolí jich obojí takto vypoviedá: aby oni Sušičtí tu rychtu v Sušici drželi se vším příslušenstviem a se všemi užitky, což k ní od starodávna příslušie, a z toho aby platili panu Švamberkovi neb jeho budúcím sto a třiedceti kop grošuov českých, a to rozdielně vždy na svatého Havla pět a šedesát kop grošuov a na svatého Jiří též pět a šedesát kop grošuov českých. A když by koli kterú tu sumu dali, že je pan [ze] Švamberka nebo jeho budúcí z toho kvitovati mají. A poněvadž oni Sušičtí jistoty žádné na tu rychtu nemají, že jim JMKská ráčí list dáti, aby oni tu rychtu tak dlúho drželi a užívali, doniž JMt neb JMti budúcí od pana Švamberka nebo jeho budúcích toho zámku zase nevyplatí. Actum feria III. ante Wenceslai, LXXXVII° anno.

R. II. a. list F. 12. b.

514.

Mezi Fridrichem ze Šumburka a many Trutnovskými. 1487, 25. září.

V té při, kteráž jest mezi panem Fridrichem z Šumburka s jedné, a many Trut[n]ovskými s strany druhé. JMt napřěd tak rozkazuje: aby tu výpověď s obú stran sobě drželi, kteráž jest registry JMti zapsána a jim cedule toho dány jsú, a také to zřiezenie, kteréž jest prokurátor JMti udělal, aby to bylo držáno a zachováno ve všech kusiech. A což se dotýče Zylvarova a Kunáškova statku, JMt Zylvara při jeho dědičném statku zuostavuje; než což se Kunáškova statku dotýče, poněvadž pan Šumburk právo KMti vede, a manové odpor jsú u dvorských desk proti tomu udělali, JMt to zuostavuje při právu a soudu dvorském, aby o to rozděleni byli, a což jim soud přinese, aby na tom obojí přestali. A jakož pak dále pan Šumburk praví, že by manové v tom Trutnovském manství neměli za právo, by jich dcery dědily anebo jeden s druhým se mohl spolčiti anebolito kšaftovati bez povolenie zvláštnieho KMti; i takto

JMt v tom rozkazuje: aby oni manové s svými listy a výsadami starými jednoho nebo dva k JMti vypravili ten pondělí po svatém Martině, a JMt v to nahledna, ráčí je při tom zuostaviti, k čemuž spravedlnost mají, jakožto many své. Actum feria III. ante Wenceslai, anno ut supra.

R. II. a. list G. 1. a. Srv. nález č. 483 na str. 447. Zmíněné zde „zřiezenie manstvie Trutnovského", vydané král. prokurátorem Bohuslavem z Litovic „v pátek po slavném hodu Matky božie na nebevzetie" (17. srpna) l. 1487, zapsáno jest na listu 368 kvaternu desk Trutnovských, chovaného v deskách zemských.

515.

Mezi Janem Žlutickým a Prokopem Píčkovským z Jezvec. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem Žlutickým na miestě sirotka zuostalého po Hanušovi Vancovi s jedné, a Prokopem Piečkovským z Jezvec, poručníkem téhož sirotka, s strany druhé. Tu kdež pan Žlutický vinil jest jeho Piečkovského od sirotka a pravie, že by on statek toho sirotka vydal strýcóm jeho, a že se jest vysoce pod svú ctí a vierú zapsal, že tomu sirotku s tiem měl právě učiniti. Proti tomu jest Piečkovský odpieral a pravě, že jest bohdá nic neučinil, čehož by učiniti neměl, ač jest ten statek vydal strýcóm jeho, že jest to učiniti mohl. A toho se táhna na kšaft, kterýž mají strýci téhož sirotka, ješto nynie v Uhřiech jsú. Tu král JMt ráčil jest tu věc s pilností vážiti, a poněvadž se jeho Piečkovského ta věc cti i statku vysoce dotýče, JMt o tom takto rozkazuje: aby on Piečkovský kšaft i jiné všecky potřěby, což jemu k tomu potřebie bude, zjednal do Středopostie najprve příštieho, a na Středopostie aby obojí zase před JMtí stáli se všemi potřěbami svými. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 1. b.

516.

Mezi Hynkem z Waldšteina a Alšem z Hostouně. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Hynkem z Walšteina na Štěpánicích s jedné, a Alšem z Hostúně s strany druhé, což se rudy a hor železných dotýče. Král JMt ráčil jest jich všecka svědomie a potřěby k sobě přijieti, a JMt že ráčí o to se pány, když v soud zemský zasednú, raddu vzieti a mezi nimi výpověď učiniti. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 1. b.

517.

Mezi Sigmundem a Jindřichem bratřími Žďárskými a Prokopem Píčkovským. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Sigmundem a Jindřichem bratřími Žďárskými s jedné, a Prokopem Pieškovským s strany druhé. Jakož oni Žďárští vinili jsú jej z osmi kop, o kteréž jsú stáli před panem Mašťovským; a když jich pan Mašťovský o to smluviti nemohl, že jest jim zase rozkázal, aby o to stáli před KMtí pod tú pří ztracením; a oni Žďárští že jsú stáli, ale on nestál, jakožto registry JMti

jest zapsáno. Té věci JMt odkládá na seznánie páně Maštovského; a když JMt seznánie jeho uslyší, že také ráčí výpověď mezi nimi o to učiniti. A jakož jsú jej Žďárští také vinili, že by on člověku jich dlužen byl sedm kop, a na to jsú smlúvu okázali pravíce, že by podle té smlúvy byl povinen jemu zaplatiti: tu věc JMt zase podává na ty smlúvce, aby oni nahlednúce v tu smlúvu, každému pověděli, čeho se kto má držeti. Jakož také Sigmund Žďárský vinil Pieškovského, že by listuov k[rálovských] handlivě a nepoctivě dotýkal; a on odpieral, že toho nenie; proti tomu Sigmund pravil, že toho dovésti chce: protož JMt pokládá jim toho rok k duovodu i odvodu feria II. post sancti Martini. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 2. a.

518.

Mezi Chotkem z Vojnína a Prokopem Píčkovským. [1487, 26. září.]

V té při, kteráž jest mezi Chotkem z Vojnína s jedné, a Prokopem Pietškovským s strany druhé o to, což se toho člověka dotýče, kteréhož jest on Pietškovský zabil. JMt takto rozkazuje: Poněvadž jest on Pietškovský na toho člověka v mierné zemi, ano práva jdú, svú mocí sáhl a jej zabil, že jej JMt v svú moc béře a z toho jej trestati ráčí.

R. II. a. list G. 2. a.

519.

Mezi Alšem z Rismburka a Jiříkem Pšeničkou. 1487, 26. září.

V té při, kteráž jest mezi panem Alšem z Rismburka s jedné, a Jiřém Pšeničkú s strany druhé, což se kúpenie Mokrovús dotýče. JMKská té věci odkládá jim do úterého, když JMt se pány v soud zemský zasedne, aby to JMti připomenuli, a že JMt jim o tu věc ráčí výpověď učiniti. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 2. b.

520.

Mezi Janem Přebožským a Václavem Kladivem. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem Přebožským s jedné, a Václavem Kladivú s strany druhé, což se poddánie kostelnieho i také některých grunthuov dotýče. Jakož on pak Kladivo a Jan Trmal na to se táhnú a praviec, že to dckami okázati chtie, že k tomu spravedlnost mají; a on Přebožský brání se toho starodávním držením, pravě se lepšie právo mieti. JMt ráčil jest tomu vyrozuměti; a poněvadž se na dcky táhnú, když dcky otevřeny budú, že JMt ráčí kázati dcky ohledati a výpisy z desk dáti; a oni aby před JMtí stáli v pondělí po svatém Martině nynie příštiem se všemi potřebami svými, a on Přebožský by také to starodávnie drženie provedl. A JMt vyrozoměje tomu, každého při jeho spravedlnosti ráčí

zachovati. Také JMt rozkazuje: Což se těch lidí dotýče, aby se jimi Kladivo ujistil; a když tato věc konec vezme, což JMt dále rozkáže, aby se Kladivo tak zachoval. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 2. b.

521.

Mezi Jiříkem od Slonův a měšťany Kouřimskými. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest meži Jiříkem od Slonuov s jedné, a měšťany Kúřimskými s strany druhé. Jakož on Jiřík vinil jest Kúřimské, kterak by oni na otce jeho meči [sic] sáhli, jemu napřed i dětem jeho hanbu učinivše, i statek jich znamenitý pobrali, kladúce, že jsú k tomu žádné hodné příčiny neměli etc. Proti tomu jsú Kúřimští odpierali praviec, že jsú to s hodnú příčinú učinili, a že jest otec jeho súzen i ortelován. I JMKská se pány ráčil o tom takto rozkázati: aby oni Kúřimští s tiem ortelem i se všemi potřebami svými, což jim k tomu potřěbí jest, aby přěd JMtí stáli v pondělí po sv. Martině nynie přištím, a druhá strana též aby [tak] učinila. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 3. a.

522.

Mezi Mikšem Hložkem a Hynkem Býchorským. 1487, 26. září.

V té při, kteráž jest mezi panem Mikšem Hložkem s jedné, a Hynkem Bejchorským s strany druhé. Jakož on Hynek vinil jest Hluožka, co se dotýče poručenstvie sirotka strýce jeho. Proti tomu jest Hluožek mluvil a pravě, že on to poručenství od KMti má, a také i otec toho sirotka jej poručníkem učinil, ješto to kšaftem ukázal, a to že jest sirotkovi dckami ujistil podle řádu a obyčeje. I poněvadž jest to učinil, takto JMt rozkazuje: Zdá-li se Hynkovi jej z toho poručenstvie vyvésti, aby ho z toho právem vyvedl. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 3. a.

523.

Mezi Janem ze Šumburka a Bohuslavem Vrchotou. 1487, 26. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem z Šumburka s jedné, a Bohuslavem Vrchotú s strany druhé. Jakož pan Šumburk táhne se na základ a pravě, že jsú tak uručili, že mají před králem JMtí státi a dostáti, a že jest Bohuslav nedostál. Tu JMt takto rozkazuje: Poněvadž jsú ten základ před konšely v Hradci urukovali, aby on pan Šumburk svědomí pod pečetí Hradeckých zjednal, kterak jest ten základ urukován; a s tiem aby stáli v pondělí po sv. Martině před JMtí, a tu JMt to stánie i nestánie i to svědomie rozvážiti ráčí, aby se žádné straně nic neukrátilo. A jakož také pan Šumburk viní jej Bohuslava, že jest jeho služebník

přikázaný a že jest od něho nikdy odpuštění nebral; proti tomu Bohuslav mluvil pravě, že se jest jemu nikdy nepřikazoval, táhna se na to, aby to jediným člověkem provedl, před kajm by se jemu přikazoval. A poněvadž pan Šumburk na to žádného svědomie nemá, a on Bohuslav pří, by jeho služebník byl, JKMt vypoviedá: aby on Bohuslav zítra bohdá ve třinádct hodin zde na hradě stál a tu věc aby přísahú zpravil, jakž jemu bude rozkázáno. Actum feria IV. ante Wenceslai.

R. II. a. list G. 3. b.

524.

Mezi měšťany Budějovickými a Robmhapy. 1487, 7. října.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi měšťany Budějovskými s jedné, a Robnhaupem starým i synem jeho s strany druhé. JMKská vyslyšev žaloby i odpory, kteréž jest činil Robnhaup na miestě otce svého, ráčil jest pilně vážiti, jakož jsú Budějovští vinili něktерými kusy téhož Robnhaupa a dotýčíce jeho některými slovy dobře vysoce, JMKská ráčil jest mezi nimi takto vypovědieti: že k těm řečem JMt žádných duovoduov neslyší, a poněvadž týž Robnhaup toho odpierá, že by těmi věcmi vinen nebyl, a nynie i potom že chce toho každému odpierati, že to témuž Robnhaupovi jeho cti nic nemá škoditi; neb se tak ten obyčej zachovává na JMsti dvoře, poněvadž narčený stojí a toho odpierá, dokudž naň ta věc uvedena nebude, že proto ta věc jeho cti ke škodě nic býti nemá. Při tom také JMt ráčil jest rozkázati: aby on Robnhaup duom svuoj v městě prodal, poněvadž dobrovolně odpuštění vzal, a to konečně do sv. Havla najprve příštieho, a on i čeleď jeho aby do města puštěni byli, jakož jiní dobří lidé hostinští. A což se dluhuov dotýče s obú stran, takto JMt o tom ráčil rozkázati: Ktož by Robnhaupovi co dlužen spravedlivě byl a on to okázati mohl, to aby jemu zaplaceno bylo bez odporu; též zase jestliže by komu Robnhaup co dlužen byl, aby to též zaplatil. Actum Montibus Cuthnis die Marci ewangeliste, LXXXVI° [sic].

R. II. list G. 4. a.

525.

Mezi držiteli Kneslösu a Schönbergu a Henrichem z Plavna. 1487, 11. října.

Jakož jsú byli obesláni držitelé, kteříž držie Cneszles a Šenberk, jednú, druhé i třetí pod tú pří ztracením, že jsú měli státi před JMKskú se panem Henrychem z Plavna, a na to jim byl gleyt od JMti dán; ale oni proto jsú nestáli, ale on pan z Plavna vždy stával. I JMKská pro jich takové nestánie jemu panu z Plavna ráčil za právo obdržané proti těm držitelóm dáti a to v registra ráčil kázati zapsati. A takové psaní o to stalo se knězi Frydrychovi a knězi Hanušovi, kniežatóm Míšenským, aby ti držitelé před JMtí stáli, ale oni jsú nestáli a toho zanedbali. Actum feria V. ante Calixti LXXXVII°.

R. II. a. list G. 3. b.

526.

Mezi Rozvorou z Hořovic a Kryštoforem Vrátným. Bez datum.

Jakož rok byl položen Rozvorovi z Hořovic s Křištoforem Vrátným, i k tomu roku jest Rozvora nestál: JMKská ráčil to kázati znamenati a jemu Křištoforovi za právo ustané dáti. Per dominum Albertum Ogierz.

R. II. a. list G. 4. b.

527.

Mezi Janem z Waldšteina a Divišem Cholinkou. 1487, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem z Walšteyna na Volovici s jedné, a Divišem Cholinkú s strany druhé, což se dotýče toho dluhu, kterýž Cholinka dlužen jest témuž panu Janovi, osm seth kop. A pravie týž Cholinka, že pan Jan má naň dvojí jistotu, dckami i listem, žádaje toho, aby jemu jeho jistota jedna zase vrácena byla, a na druhé aby pan Jan přestal. A týž pan Jan proti tomu pověděl jest, že on nežádá než jedněch osm seth kop, ale že by se jemu nezdálo, by měl co vracovati nebo propúštěti, dokudž k plnění nepři[j]de. I takto JMt rozkazuje: Aby oboje strana stála před JMtí na suché dny najprve příštie, pan Jan i s těmi listy, kteréž na Cholinku má, i s smlúvú, a tu JMKská ohledaje dcky i listy, ráčí se v tom spravedlivě mieti. A v tom času jestliže by pán Buoh téhož pana Jana smrtí neuchoval, že týž Cholinka viec povinen nebude dáti než osm seth kop podle seznánie téhož pana Jana. Actum Montibus Cuthnis feria III. die sancti Briccii, anno etc. LXXXVII°, presentibus dominis istis: Johanne de Sselnberk, Johanne de Ssumburk, Nicolao juniore de Horzicz, Johanne de Rupow etc., Nicolao juniore Trczka, Johanne Hrabanie.

R. II. a. list G. 4. b.

528.

Mezi Lidmilou Litožnickou a Janem Dubeckým. 1487, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Lidmilú Litožnickú s jedné, a Janem Dubeckým s strany druhé. Jakož jest táž Lidmila pravila, že se jí některé škody i kvalt stal, a že jí ta věc do dnes napravena nenie, a také o suchých dniech že jest na něm právo ustála, že on Dubecký nedostáv i ujel preč. A toho se táhnúc na registra královská. A týž Jan pravil jest, že s ní o všecky věci smluven jest dobrými lidmi, a toho táhna se též na smlúvce. I takto JMt ráčil jest rozkázati: aby tíž smlúvce tu věc mezi nimi ohledali, a jestliže by týž Jan čemu dosti neučinil, aby jí tu věc potud a tak napravil, pokudž se týmž smlúvcem za spravedlivé bude zdáti, a to konečně od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 5. a.

529.

Mezi Vilémem z Ilburka a Ješkem spolu s pastorky jeho. 1487, 13. listopadu.

Což se té pře dotýče, kteráž jest mezi panem Vilémem Ilburkem s jedné, a panem Ješkem a jeho pastorky s strany druhé, což se řeky dotýče. Týž pan Ješek pravil jest, že toho v držení jsú, a prose JMti, aby jeho i jeho pastorky při tom ráčil zuostaviti. A bude-li je pan Ilburk z toho chtieti vyvésti, aby je z toho právem vyvedl. I JMt ho při tom nechává, a bude-li se zdáti panu Ilburkovi je z toho právem vyvésti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 5. a.

530.

Mezi Magdalenou Křineckou a Valkúny. 1487, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Magdalenú vdovú po nebožci panu Janovi Křineckém s jedné, a Valkúny s strany druhé, což se dotýče desieti kop platu, kteréž jest nebožtík pan Mochovský odkázal k kostelu v Rožďalovicích. I takto JMKská o tom rozkazuje: aby obě straně stáli na suché dny najprve příštie, když JMt se pány v lavice zasede, a tu JMt vyslyše dcky i jiné jich spravedlnosti, ráčí jim povědieti, při čem se budú mieti zachovati obojí. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 5. a.

531.

Mezi měšťany Volyňskými a Markétou Mladějovskou. 1487, 13. listopadu.

Což se té pře dotýče mezi měšťany Volyňskými s jedné, a paní Margrétú manželkú někdy Mladějovského s strany druhé, kteřížto měšťané vinili jsú ji, že by ona měla nějaký plat k záduší jich vydávati. Proti tomu táž Margréta odpierajíc pravila jest, že jsú sirotci toho statku, a že ona jich poručnice nenie ani otcem ani králem, a že toliko ten statek sirotčí tak zpravuje. Tu král JMt se pány raddami svými ráčil jest to vážiti pilně a takto o tom rozkazuje: Poněvadž ona poručnice žádná nenie sirotkuov těch, že z té příčiny ona jim Volyňským nenie povinna odpoviedati, než zdá-li se Volyňským koho jiného z toho viniti, že jim se ta cesta nezavierá. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 5. b.

532.

Mezi proboštem Borovanským a hamerníky z Valův. 1487, 14. listopadu.

Kňezi proboštovi Borovanskému s hamerníky z Valuov odloženo roku do středy na suché dny nynie příštie, a že tu JMt ráčí dcky kázati ohledati, aby se žádnému nic neukrátilo. Actum feria IV. post Briccii.

R. II. a. list G. 5. b.

533.

Mezi Pražany a panem Ješkem. [1487, 14. listopadu.]

Pražanóm se panem Ješkem, což se dotýče toho kněze, odloženo do čtvrtku o suchých dnech adventních nynie příštiech léta božieho etc. LXXXVII°.

R. II. a. list G. 6. a.

534.

Mezi Sigmundem Stanem z Králova a Hanušem Šelndorfem. 1487, 14. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Sigmundem Stanem z Králova s jedné, a Hanušem Šelndorfem s strany druhé. Jakož týž Stan vinil jest téhož Šelndorfa, že by jemu LXXXI voluov pobral na Firstnštein, a na to veda svědomie ústnie i také listovnie, kterémužto svědomie JMKská i se pány ráčili jsú dobře vyrozoměti. A týž Šelndorf jest toho odpieral, že tú věcí vinen nenie, a to svědomie že jemu ke škodě nenie, a že se jemu v tom krátko děje, a tomu že chce odepřieti, jakž jemu koli nalezeno bude. JMKská se pány vyslyšev žaloby i odpor takto rozkazuje: To svědomie, kteréž jest Stana vedl, že nenie dosti vedle práva provedeno na téhož Šelndorfa, ale však týž Šelndorf, chce-li toho prázden býti, aby to zítra bohdá zpravil tak, jakž jemu rozkázáno bude v šestnádcte hodin na dvoře JMti. Actum feria IV. post Briccii, anno etc. LXXXVII°.

R. II. a. list G. 6. a.

535.

Mezi Bočkem z Kunštátu a řezníky Novoměstskými. 1487, 14. listopadu.

[Zpráva.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bočkem z Kunštátu a na Polné a na miestě téhož pana Bočka služebníka jeho s jedné, a řezníky z Nového Města Pražského s strany druhé, co se dotýče sedmi a dvadcieti voluov pobránie pro mýto. Jakož Jindřich řezník pravil, že jest přijel do Polné, a voli ještě byli za městem; a tu mluvil s celným, že žene čtyři sta a dvadceti voluov pacholčích, a chtě to všecko vyclíti, a při tom prose od něho za milost; a tu že jest clo od něho vzal ze čtyř seth voluov, a ostatek že mu jest prominul, a by byl prominúti toho nechtěl, že by jemu byl ostatek také vyclil a dal. JMt král vyslyšev žalobu i také odpor od služebníkuov páně Bočkových i také svědomie listovnie, v kterémžto svědomí Jindřich že by se odřiekal, aby se o tu věc viece nesúdil, poněvadž téhož Jindřicha ti [v]olové samého jsú nebyli, že jest on jiných zavazovati nemohl. I poněvadž ten zmatek jest přišel skrze celného, ale že celný pří, by tak vyznal o těch voliech, jakož Jindřich praví: protož aby týž celný stál na hradě Pražském v pátek na suché dny najprv příštie [21. prosince] v šestnádcte hodin, a tu věc aby zpravil, jakž jemu nalezeno bude. Actum feria IV. post Martini anno etc. LXXXVIII° [sic].

R. II. a. list G. 12. b.

536.

Mezi Štěpánem z Cuclavě a Janem Kozlem. 1487, 15. listopadu.

Štěpán z Cuclave a Jan Kozel mají státi i s sirotkem v středu na suché dny nynie příštie a smlúvu mají s sebú mieti. Actum feria V. post Briccii.

R. II. a. list G. 6. a.

537.

Mezi měšťany Volyňskými a Přeškem z Čestic. 1487, 15. listopadu.

Jakož rok byl položen měšťanóm Volyňským s Přěškem z Čestic, že jsú měli státi v pondělí po sv. Martině, což se kaplanstvie u Volyni dotýče. I tu jsú oni Volyňští stáli několiko dní, ale on Přěšek jest nestál, i JMt pro jeho nestánie a neposlušenstvie ráčil jest dáti týmž Volyňským proti němu Přěškovi za právo ustané. Actum feria V. post Martini, LXXXVII.

R. II. a. list G. 6. b.

538.

Mezi Apolonem ze Žebetěř a Alžbětou z Letin. 1487, 15. listopadu.

Appolon z Žebetěř též opověděl se proti Alžbětě z Letin, mateři své, a stál ku právu svému, ale ona byvši tu a nedočekavši slyšenie i odjela jest preč. I JMKská ráčil jest témuž Appolonovi za právo ustané proti mateři jeho dáti. Actum feria V. ut supra.

R. II. a. list G. 6. b.

539.

Mezi Čáslavskými a Jiříkem synem Noskovým. 1487, 15. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Čáslavskými s jedné, a Jiříkem někdy Noskovým synem s strany druhé. Jakož týž Jiřík vinil jest je Čáslavské, že by oni jemu jeho penieze purkrechtnie LXX kop zdvihli a pobrali, při tom táhna se také na kšaft nebožtíka otce svého. A týž Čáslavští odpierali jsú pravíce, že jsú oni nic nevzali ani s tím co činiti měli, než týž Nosek že jest prodal dvuor Mřenkovi za svobodný, a věda, že jest na něm plat, toho že jest nepověděl, za ten plat že jest témuž súkupu smlúvú sraženo LXX kop. Jakož pak ukázali jsú výpis z knih, kterak ten dvór prodává, i penieze na které časy klásti měli, i také v témž kšaftu nebožtíka otce jeho neukazuje, aby on nebožtík čím vinil Čáslavskú obec. JMKská vyslyšev žaloby i odpory, takto rozkazuje: Poněvadž týž Jiřík ničímž neprovodí, by jemu ty penízy vzaty byly od nich Čáslavských, že jemu tíž Čáslavští těmi penězi povinni nejsú, a jestliže by týž Jiřík který dluh spravedlivý měl na tom purkrechtu po nebožci otci svém a zdálo mu se koho viniti, oni Čáslavští aby jemu toho dopomohli

vedle práv jich, aby se jemu spravedlivé stalo. Actum feria V. post sancti Briccii, anno etc., dominis ut supra.

R. II. a. list G. 6. b.

540.

Mezi měšťany Jihlavskými a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy. 1487, 15. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Jihlavskými s jedné, a panem Mikulášem Trčkú mladším s strany druhé. Tu kdež jsú oni Jihlavští vinili jej pana Mikuláše, že by jich spolusúsedóm peněz za domy vydati nedal. Při tom pan Trčka okázal jest majestát krále Václavuov, kterýž tak svědčí: „ktož by chtěl je Brodské z čeho viniti, aby jich jinde nevinil, než tu na jich právě, a že král JMt má jednoho z svých úředníkóv tu na své miesto posaditi, aby na témž súdě seděl." Tu král JMt se pány raddami svými je Brodské při témž listu a obdarování zuostaviti ráčí, a na svém miestě ráčí jednoho z pánuov rad svých na tom súdu posaditi, aby se spravedlivé stalo, poněvadž jest pan Trčka pán jich ty penieze stavil na jich právě, a to konečně od zajtřie ve čtyřech nedělech pořád zběhlých aby ten soud osazen byl bez odtahu, aby se stranám spravedlivé stalo. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 7. a. Zmíněné zde privilegium je kr. Václava IV. d. v Praze 18. června 1386 (Lat orig. v archivu m. Něm. Brodu).

541.

Mezi bratřími Žďárskými a Prokopem Píčkovským. 1487, 15. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi bratřími Ždárskými s jedné, a Prokopem Piečkovským s strany druhé. Tu kdež sú Ždářští jej Piečkovského vinili, že jim té smlúvy nedrží, kteráž jest mezi nimi dobrými lidmi učiněna, jakož jsú pak ten list smluvný před JMtí ukázali. A proti té smlúvě on Piečkovský nic jest nemluvil. Tu král JMt še pány radami svými ráčil jest rozkázati: aby se oni při té smlúvě zachovali a jí dosti učinili, a to konečně do suchých dní najprve příštích a to beze všech dalších odtahuov. A což se pak dielu toho nemocného bratra dotýče nebo kterého koli jiného z bratří Ždárských, jestliže by kterého Buoh smrtí neuchoval v tom času, než by se rozdiel stal, tehdy ten diel mrtvého při živých bratří zuostati má. A také Piečkovský těch osm kop aby jim dal, kteréž jest propadl nestáním svým při týchž suchých dnech. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 7. b. Srv. nález č. 517 na str. 464.

542.

Mezi Jiříkem Čeběvským a Žibřidem Angelem. [1487, 15. listopadu.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Jiříkem Čeběvským s jedné, a Žibřidem Angelem s strany druhé. Jakož týž Jiřík vinil jest Žibřida, což se toho věnce perlového dotýče, že by téhož Angela otci svěřen byl, a na to veda svědomie týž Jiřík,

že jest ten věnec sestře dělán jeho. A týž Angel toho odpieral, ukázav list od Anny macechy své, že jest jemu to při jiném statku dala. JMKská vyslyšev žaloby i odpor, takto rozkazuje: Poněvadž týž Jiřík jest to provedl, že jest ten věnec sestře jeho dělán, že táž macecha té jest moci neměla, aby mohla ten věnec jemu Žibřidovi dávati, poněvadž jest její nebyl; a protož nadepsaný Žibřid aby témuž Jiříkovi ten věnec v jeho moc dal, a to konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělech.

R. II. a. list G. 8. a. Srv. nález č. 510 na str. 461.

543.

Mezi Václavem z Kolovrat a Oldřichem z Radyně spolu s bratřími Vidláky. [1487, 15. listopadu.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Václavem z Kolovrat a z Bezdružic s jedné, a Oldřichem z Radyně a Vidláky bratřími s strany druhé. Tu kdež jest pan Václav vinil jej Oldřicha a Vidláky, aby mu ty úroky zase navrátili, kteréž jest dal, čistě sobě statek svuoj, kterýž jest od nich kúpil, a že jest nebyl povinovat jimi, a že by mu měli na jeho summě sjíti, a tak pravě, že by do té summy měl sobě čistiti, zač jest kúpil, a výše nic. Proti tomu Oldřich pravil jest odpieraje, že by sobě měl úroky i jiné závady čistiti na tom statku, pravě se toho dovoditi dckami, že jest se tak podvolil týž pan Václav. Tu král JMt se pány radami svými ráčil jest rozkázati: Poněvadž on Oldřich táhne se na dcky, a těch zde nenie, i z té příčiny JMt odkládá toho roku do středy o suchých dní najprvé příštích; a tu aby před JMKskú stáli s potřebami svými, a JMt slyše dcky i jiné jich spravedlnosti, ráčí se spravedlivě mieti, a do toho času leženie i škody JMt zastavuje.

R. II. a. list G. 8. a.

544.

Mezi Mikulášem starším Trčkou a Jindřichem Zruckým. [1487, 15. listopadu.]

[Desátek.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Mikulášem starším Trčkú s jedné, a Jindřichem Zruckým s strany druhé. Tu kdež jest týž pan Mikuláš skrze Sigmunda Vraždu žaloval na Jindřicha Zruckého, že by desátku z dvoru z Blanic dávati nechtěl k faře jeho do Načeradce, ješto prve od starodávna dáváno jest bylo. Proti tomu Jindřich Zrucký odpieraje pravil jest, že jest to dvuor pustý a že v něm žádného nenie. Tu král JMt se pány radami svými ráčil jest rozkázati: Poněvadž jest dvuor pustý a v něm žádného nenie, a kněz tu s žádnými nepracuje, že jemu Jindřich Zrucký tiem desátkem povinen nenie, dokudž ten dvuor pust jest. Než když by ten dvuor zase osazen byl, při tom aby se zase zachovali, jakož od starodávna bylo jest.

R. II. a. list G. 8. b.

545.

Mezi Alžbětou Vaňkovou z Mezilesic a Mikulášem Hrochem. 1487, 15. listopadu.

[Věno.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Alžbětú někdy manželkú Vaňka z Mezilesic s jedné, a Mikulášem Rochem s strany druhé. Tu kdež jest ona paní Alžběta jej Mikuláše vinila z věna svého, jakož pak na to listy dva okázala věna svého. Proti kterýmžto listóm on Mikuláš Hroch nic jest neodpieral. Tu král JMt se pány radami svými ráčí paní Alžbětu podle jejích listuov zuostaviti, jakž v sobě znie, a ona aby jemu Mikulášovi Rochovi toho statku postúpila, kteréhož jest v držení, při tom času, když se jejím listóm dosti stane. A bude-li ona chtieti potom paní Alžběta jeho Mikuláše Rocha z čeho viniti, že se jí ta cesta nezavierá. Actum feria V. post Briccii.

R. II. a. list G. 8. b.

546.

Mezi Janem z Landšteina a Eliškou z Roztok. 1487, 15. listopadu.

[Řčení.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem z Lanšteina s jedné, a paní Elškú z Roztok s strany druhé. Tu kdež jest pan Jan vinil jí ze řčenie, což se čtyř seth kop dotýče, o kterýchž jest páně Januov otec v svém kšaftu znamenitě zmienku udělal pravě tak, že jest jemu paní Elška řekla: přišlo-li by to placenie naň, že by od něho nic vzieti nechtěla. A Václav muž její tázal se pana Jana, kdy a kde jest jemu slibovala. A on pan Jan pravil, že na Tuchorazi i na Chlumci, prve jsúc vdovú i potom jsúc v manželství; ale toho jest dostatečně neprovedl. A protož JMt ji při tom zuostavuje, že jemu tiem řčením nic vinna nenie. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 9. a.

547.

Mezi Janem Kamencem a Sigmundem Štrauchem spolu se synem Divišem. 1487, 16. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Kamencem s jedné, a Sigmundem Štrachem a Divišem synem jeho s strany druhé. Jakož týž Kamenec vinil jest téhož Štracha o list na osm kop a na XXIV gr. platu ročnieho, kterýžto list jest na pana Krystofora a na pana Sigmunda bratřie z Wartmberka a z Děčína, [ku] kterémužto listu Kamenec chce spravedlnost mieti po Marthě z Lisovic, manželce své. Týž Sigmund Štrach ukázal list, jenž slove dobrá vuole, od Margréthy z Jenčic, kterážto dává Divišovi Štrauchovu synu list nahoře jmenovaný. JMKská vyslyšev žaloby i odpor i také nahlednúti jest ráčil v nález prvnější, kterýžto jest mezi týmž Kamencem a Sigmundem učiněn, i takto JMt rozkazuje: že těch všech věcí při prvniem rozsudku nechává, že Martha i Margrétha z nich žádná nemohla jest viec dáti ani zapsati než polovici

svú, k čemuž jest právo měla, a protož aby se o ten list i o jiné věci, což na zemi jest, na poli rozdělili. A má-li který list viece jmenovaný Štrauch, ješto by jim spolu příležely, aby jemu Kamencovi v tom spravedlivé učinil. A což se dotýče jiných věcí, kteréž ku právu městskému přileží, o to aby se právem Litoměřickým hleděli tak, jakž jim prve rozkázáno. Actum feria VI. post Briccii, anno etc. LXXXVII°, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list G. 9. a. Srv. nálezy č. 477 a 492 na str. 444 a 453.

548.

Mezi Janem Přebožským ze Zásmuk a Mikulášem Popelem. 1487, 16. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem Přebožským z Zásmuk s jedné, a Mikulášem Popelem s strany druhé. Jakož nadepsaný Jan vinil jest Mikuláše Popela z peněz, kteréž jest byl dal schovati Jan Čabelický skrze Mikuláše úředníka svého z Lošan nebožtíkovi Bohušovi z Drahobudic, poněvadž týž Mikuláš jest držitel toho statku po nebožci Bohušovi a synu jeho, aby jemu ty penieze navrátil. Nadepsaný Popel odpieral toho a pravě takto, že ty penieze nadepsané pobrány jsú nebožtíkovi Bohušovi a při tom některé jiné klenoty, a že nebožtík Bohuše byl jest po té ztrátě několik leth živ, a že jest nebyl o tu věc právem nikda nařikán, a jeho Bohušuov syn též že jest některé léto po něm byl živ a také o to nařikán nebyl. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto rozkazuje: Poněvadž ty penieze Bohušovi vzaty jsú, a téhož Bohuše ani syna jeho žádný z týchž peněz za jich živnosti v toliko létech právem nevinil jest, že týž Popel nadepsanému Janovi Přebožskému ani Janovi Čabelickému těmi penězi povinovat nenie. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 9. b.

549.

Mezi Kúnou z Kunštátu a Vilémem Pardusem. 1487, 16. listopadu.

V té při mezi panem Kúnú z Kunštátu a na miestě jeho Kerunkem z Lomu s jedné, a Vilémem Pardusem a na miestě jeho Markvartem Špínú s strany druhé. Kdež týž Markvart nemaje listu dostatečného při soudu JMKské, uručil jest panem Slavatú z Chlumu, a pan Slavata za to slíbil, což jim JMti soud přinese, že tomu od nich má se dosti státi. Actum feria VI. post Brictii.

R. II. a. list G. 10. a.

550.

Mezi Janem Přebožským spolu s Vaňkem Zámrským a Bohuňkem z Adršpachu. 1487, 16. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem Přěbožským a Vaňkem Zámrským, poručníky Bohuňkovými z Adršpachu, s jedné, a Bohuňkem též z Adr-

špachu a z Heřmanic s strany druhé. A při témž Jeník z Uherska mluvil jest k nadepsanému Bohuňkovi: Jakož jeho strýce u sebe chová, téhož Jeníka dcery syna, prose JMti, aby ten sirotek také opatřen byl jakožto nedielný, aby jemu radši přibývalo nežli ubývalo. JMt vyslyšev žaloby i odpory jich, takto rozkazuje: Poněvadž tíž poručníci tak praví, že jsú jeho prve k tomu nabiezeli, aby se v statek svuoj uvázal, i ještě se k témuž poddávají, že mu ho postúpiti chtie: aby se tomu dosti stalo, a jemu toho statku aby postúpili ve dvú nedělí, a den aby jemu jmenovali. A témuž Bohuňkovi takto jest při témž rozkázáno od JMKské: Poněvadž ten sirotek jeho strýc nedielný jest, o kteréhož jest Jeník mluvil, aby on ten statek tak opatroval, aby témuž sirotku neubývalo. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 10. a.

551.

Mezi Dorotou z Břešťan a Mladotou z Veselice. 1487, 16. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi Dorothú z Břešťan a panem Mladotú z Veselice o věno, že se jim roku odkládá až do úterého po suchých dnech postních najprv příštích, aby stáli před JMtí a pány, kdy JMt v soudě sedne, se všemi potřebami svými. Actum feria VI. ut supra, anno etc. LXXXVII°.

R. II. a. list G. 10. b.

552.

Mezi Jiříkem Mihulí a Blánickým spolu s manželkou jeho. 1487, 17. listopadu.

V té při a ruoznici mezi Jiříkem Mihulí s jedné, a Blánickým a manželkú jeho s strany druhé. Jakož jsú vinili téhož Jiříka Mihuli, táhnúce se na kniehy městské a na kšaft o duom Rakovský; a týž Jiřík odpieral jest a pravě, že k tomu žena jeho jakožto dědička má lepšie právo, nežli žena téhož Blánického, též se táhna toho na městské kniehy. JMKská vyslyšev žaloby i odpor, takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž se knih městských dotýče, a ten duom ku právu městskému přislušie, aby stály obě straně před konšely zdejšími, když jim o to den a hodinu [j]menovati budú. A JMt ráčí konšelóm rozkázati, aby jim o to den [j]menovali, a k čemuž kto spravedlnost mieti bude, aby jej při tom zuostavili. A což se sirotka od poručenstvie dotýče, když ta věc konec vezme, že JMt také dále ráčí rozkázati, kterak se budú mieti zachovati. Actum sabbato ante Elizabet.

R. II. a. list G. 10. b.

553.

Mezi Zikmundem Mléčkem a Matiášem kuchmistrem na místě Václava Císaře. [1487, 17. listopadu.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Sigmundem Mléčkú s jedné, a Mathyášem kuchmistrem KMti na miestě Václava Ciesaře s strany druhé. Jakož týž

Mathyáš vinil jest téhož Sigmunda, že by jemu Ciesař penieze v jeho moc položil za živnosti ženy jeho, že jsú mu domuov doneseny, žádaje, aby on Mléčko ty peníze kvitoval na miestě ženy své, poněvadž nápad a statek ten drží po ní. JMt vyslyšev žalobu i také odpor téhož Sigmunda, takto ráčil rozkázati: Poněvadž týž Sigmundt ty penieze vzal jest i po její smrti, a nápad také po ní má, aby ty peníze, což jest vzal, témuž Ciesaři kvitoval; a které peníze na rathúzě ležie, ktož je vezme, ten aby je také kvitoval.

R. II. a. list G. 11. a.

554.

Mezi Bořkem Kúnou z Kunštátu a Vilémem Pardusem. 1487, 17. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Kerunkem z Lomu na miestě pana Bořky Kúny z Kunštátu s jedné, a Markvartem Špínú z Jenišovic na miestě Viléma Pardusa s strany druhé. Jakož týž Kerunk ukázal jest výpis z registr páně purkrabových, kterýžto puohony vedle práva týž Kerunk jest vydržel a stál, ale týž Pardus nestál; i také po témž právu vydrženém že jest týž Kerunk list na úmluvu vzal na téhož Viléma Pardusa. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž týž Kerunk vedle práva páně purkrabova ustál jest těmi třmi puohony právo ustané a list na úmluvu vzal, aby týž Vilém umluvil se s týmž Kerunkem, a to ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. Actum sabbato ante Elizabeth.

R. II. a. list G. 11. a. Srv. nález č. 549 na str. 475.

555.

Mezi Janem Boharyňským a Havlem z Obědovic na místě sirotkův z Přestavlk. 1487, 17. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Boharyňským s jedné, a Havlem z Uobědovic na miestě sirotkuov nebožtíka Přestavlckého s strany druhé. A list, v kterémž jistec jest Jan z Puchobrad a z Přestavlk, svědčí panu Martinovi z Hrádku na LXXX kop, z kteréhožto listu chtějíc mieti úrok na české groše. JMt vyslyšev žalobu i odpor i také datum listu, v kterémžto se píše léta etc. LXXVI°, takto rozkazuje: Poněvadž týž list neukazuje na české groše, a datum jest tak nedávno v listu, aby týž úrok byl placen na miešenský groš, neb takovéž věci jsú zapsány a zřiezeny dckami za krále Jiřieho, kterak se mají zachovati při dluziech placení podle datum listu. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 11. b.

556.

Mezi Vavřincem a Kašparem bratry z Widršperka a Jiříkem Cebivským. 1487, 17. listopadu.

V té při a ruoznici mezi Vavřincem a Kašparem Widršpergary s jedné, a Jiříkem Ciebievským na miestě pana Wolšteina s strany druhé, což se dotýče XXti kop

platu v Uostrovcích, kterýž by to plat měl vydáván býti k klášteru Teplskému. Jakož týž Jiřík odpieral a pravě, žě jest to dědicstvie téhož Wolšteina, a poněvadž jest dědicstvie, prose, aby byl zachován při právě a soudu zemským. JMKská slyše žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž dědicstvie pokládá [a] platu na dědinách se dotýče, jestliže se zdáti bude témuž Vavřincovi a Kašparovi jej Wolšteina z toho právem zemským viniti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum ut supra.

R. II. a. list G. 11. b.

557.

Mezi Jiříkem děkanem Litoměřickým a Janem Píštským. 1487, 17. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Jiříkem děkanem Litoměřickým s jedné, a Janem Pieštským s strany druhé o desátek. Jakož týž děkan ukázal jest svědomie bratra Thomáše zákonu bratruov sv. Františka, že by před týmž vyznali František a Václav služebníci někdy mistra Tábora, před ním i jinými. A toho list ukázal a pečeti. Jan Pieštský tomu svědomie jest odpieral a odepřel, a ukázal jest list s pečetí od téhož bratra Thomáše, v kterémžto vyznává, že o tom svědomí nic nevie, a že jsú děkanovi žádného svědomie nedali. JMt vyslyšev žaloby i odpor, i takto rozkazuje: aby obojí před JMKskú stáli na Hromnice nynie příštie, a téhož bratra Tomáše na ten čas aby také před JMtí postavili. Actum die ut supra.

R. II. a. list G. 12. a.

558.

Mezi Petrem Makuškou a Líčkem. 1487, 19. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Petrem Makuškú s jedné, a panem Líčkem s strany druhé o trh, což se u Libic dotýče. Jakož týž Petr ukázal jest smlúvu, kteráž se stala mezi ním a nebožtíkem Václavem z Přěbor, kterážto smlúva ukazuje, že nadepsaný Petr má zavdati při svatém Havle nebo prve XII set zlatých. A paní Markéta z Chlumu pravila jest, že jest jí byl řekl závdavek dáti při sv. Václavě, a potom přijev k ní, že jest jí slíbil dáti konečně při sv. Havle. Jakož pak ukázal týž Petr list, v kterémž mu ona píše, že by jí psal v svém listu, že jie čeká s penězi u desk. A ona na to žě jest k němu Vojkovského posielala tiežíci se, jsú-li penieze pohotově. A také že se týž Vojkovský u desk ptal, jsú-li jaké penieze položeny, ale že se žádných nemohl doptati, jakož pak sám nadepsaný Petr pověděl jest, že jest žádných peněz u desk nepoložil. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto rozkazuje: Poněvadž nadepsaný Petr peněz u desk ani jinde nepoložil a té věci neoznámil, že peníze ležie, že jest sám sebú vinen, a že táž paní Margréta své prodati mohla, komuž se jí líbilo, poněvadž jí penieze na čas jmenovitý nejsú dány. A což se těch handlivých řečí dotýče mezi nadepsanými Petrem a Líčkem, aby o to přátely

vydali, aby je smluvili. Pakli by jich smluviti nemohli, ale aby zase stáli před JMKskú na Hromnice najprve příštie. Actum feria II. die sancte Elizabet, anno ut supra.

R. II. a. list G. 12. a.

559.

Dání poručenství Kryštoforovi Děčínskému po Rydkéřovi z Pojtic. 1487, 19. prosince.

Král JMt ráčil rozkázati znamenati skrze pana Albrechta Ojieře, že JMt ráčil dáti poručenstvie po Rydkéřovi z Pojtic panu Křištoforovi Děčínskému, a že mimo něho JMt žádnému toho neráčí dáti. Actum feria IV. quatuor temporum aduentus, anno etc. LXXXVII.

R. II. a. H. 1. a.

560.

Mezi Mikulášem Ejpovským a Kateřinou ze Štáhlav. 1487, 19. prosince.

Mikulášovi Eypovskému a Katheřině z Štáhlav odloženo roku až do suchých dní puostních, že mají státi v úterý po suchých dnech před súdem zemským bez puohonu. Actum feria IV. quatuor temporum aduentus.

R. II. a. list H. 1. a.

561.

Mezi Janem Kozlem a Štěpánem z Cuclavě. 1487, 20. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Kozlem s jedné, a Štěpánem z Cuclavě s strany druhé. Tu kdež jest Kozel vinil Štěpána z toho, jakož jsú jim Martin a Jan bratřie nedielní statek svuoj dědičný ve dcky vložili trhem, jakož pak jim dcky obojim o tom šíře svědčie, a že jsú obojí měli již jmenovanému Martinovi ten statek zase z desk propustiti, a to skrze smlúvu mezi nimi přátely učiněnú. Jakož pak na to Kozel ukázal jest smlúvu pod pečetmi Břiezského, kteréžto smlúvě Štěpán jest neodpieral. Tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest rozkázati: Poněvadž on Štěpán učinil dobrovolnú smlúvu, v níž se jest podvolil jemu Martinovi jeho trh z desk zase propustiti, a druhá strana též, aby to oba učinili a jemu Martinovi aby z desk hned propustili, poněvadž jsú se k tomu dobrovolně podvolili, nebo dobrovolné podvolenie práva lomí. Actum feria V. in vigilia sancti Thome apostoli, annorum domini etc. LXXXVII°, presentibus illustri principe Henrico seniore de Minstrberk, Johanne Zagiecz de Hazmburk, Puotha de Sswihow etc., Johanne de Sselnberk cancellario, Alberto de Colowrat et de Nouo castro, Benessio de Colowrath et de Libsstein, Paulo de Gensstein, Henrico de Plawno, Johanne de Ssumburk, Alberto Leskowecz succamerario, Jarossio Stranowsky, Johanne de Rupow etc., Alberto Ogierz etc.

R. II. a. list H. 1. a. Srv. nález č. 536 na str. 470.

562.

Mezi Janem Píkou a měšťany Lounskými. 1487, 20. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Píkú s jedné, a purgmistrem, konšely a obcí města Lúnského s strany druhé. Jakož týž Píka vinil jest je Lúnské o plat, kterýž oni ve vsi v Blšanech držie, při tom táhna se na dcky. Lúnští jsú smlúvu ukázali, kteráž se jest stala s jich obojích dobrú vuolí panem Pavlem Skalským a nebožtíkem panem Mikulášem z Lantšteina, v kteréžto smlúvě je Lúnské při tom platu a jich držení zuostavují; než což se luk a chmelnic některých dotýče, jichž by se doptal, ač by k nim které právo a spravedlnost jměl, ješto by provésti to podle práva téhož města mohl, aby jemu toho užiti dali beze všech překážek. JMKská vyslyšev žalobu i odpor i také dcky i smlúvu, a dcky neukazují, aby týž Píka ke vsi Blšanóm k[t]eré právo měl: JMKská je Lúnské i téhož Píku při té smlúvě zuostavuje. Actum ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list H. 1. b.

563.

Mezi Henrichem z Plavna a Jeronymem Šlikem spolu s many kraje Loketského. 1487, 20. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Henrichem z Plavna s jedné, atd. = Otištěno v Archivu Českém VI. str. 559.

R. II. a. list H. 2. a.

(Další část této sbírky viz v díle IX. Archivu Českého.)

E. XII.

VÝPISY Z ČESKÝCH PŮVODNÍCH LISTIN C. K. VEŘEJNÉ KNIHOVNY PRAŽSKÉ.

Vydává **Josef Emler.**

(Čísla 1—114 této sbírky viz v VII. díle Archivu Českého str. 605—679.)

115.

Klášter Třeboňský. — B. m. 1477, 2. září. — Č. 121 a 122.*)

L. naroz. b. 1477, ten úterý po sv. Jiljí stala se jest úmluva a smlúva o ztopenie rybníka Drachovského zbožie, kterýž slove Sedléčko, pod Doňovem, konečná mezi duostojným knězem Markem opatem i vším poctivým konventem kláštera Třeboňského a lidí jejich tu v Doňově, kteříž příslušejí k témuž klášteru, a také toho člověka, kteréhož drží uroz. panoše Oldřich z Vydřie též v Doňově, kterýž drží pět čtvrtí dědiny, s povolením téhož Oldřicha, pána jeho, strany jedné, a uroz. panoší Jindřichem z Drachova strany druhé, tak aby již jmenovaný rybník mohl topiti chobotem tak a dotavad do toho kře vrbového, jakož jest oběma stranoma znamenitě naň svoleno a ten keř jest znamenitě kamením osazen. A také když již ten rybník do toho kře chobotem stane a cožkolivěk potopí na všecky strany okolo dědin i luk Doňovských, ješto okolo toho rybníka jsú, až i na tu mieru a na ten keř již jmenovaný dojde, na tom svrchupsanému Jindřichovi i jeho dědicóm a jeho potomním budúcím nemají překážeti ani na to kterým obyčejem sahati svrchupsaný kněz opat s konventem téhož kláštera, ani lidé jich z Doňova ani Oldřich svrchupsaný s člověkem svým, neb jsú již těch luk i dědin již k tomu rybníku, pokavadž zatopí až do toho kře, dědicky postúpili svrchupsanému Jindřichovi z Drachova i jeho dědicóm a budúcím. Než to jest vymieněno znamenitě, aby ti lidé z Doňova jměli vuoli okolo

*) Listina tato zachovala se v dvojím originalu, které jen přesunutím některých slov od sebe se liší.

toho rybníka a okolo vody pastvami aneb sečením trávy. Jestliže by rybník kdy úplně nestál anebo jestliže by rybník kdy pust stál, také mají ti lidé požívati Doňovští toho rybníka lože a dna vóli již jmenovanú bez přiekazy a útisku Jindřicha nadepsaného i jeho dědicóv a budúcích. Také jestliže by Jindřich svrchupsaný anebo jeho dědici a budúcí co a kteréhožkolivěk obilé na ten rybník naseli, buďto k své potřebě, aneb komuž koli jinému by sieti dopustili, buď to na poli neb jinak, a jestliže by Doňovští sieti nechtěli, kterýmžto tu dobrú vóli dává, což by sám neposel, že jim nad jiné toho osieti dobrú vóli dává v témž, jakoby jiným sieti dopustil: na tom osetí nemají nadepsaný kněz opat i s konventem ani ti lidé z Doňova jejich ani všecka obec Doňovská nemají překážeti ani škoditi ani na to sahati ani Oldřich s svým člověkem, než toho osetie hajného a svobodného nechati beze všech překážek. A také což bude potřebie k tomu rybníku a na tu mieru již okázanú hráz přidělávati na dědinách Doňovských, to má býti děláno svobodně bez přiekazy i odporuov všelikterakých. I tudiež splav aby šel svobodně s té strany starého splavu, jakož se hráze udělá na dědinách Doňovských, kudyžkolivěk splav doluov obrátie. A také zájezky u tohoto kře častojmenovaného mají býti zájezkové dobří a bezpeční děláni bez přiekazy všie obce Doňovské. A za to jest jim dal Jindřich svrchupsaný odměnú i listu tohoto mocí dává a postupuje vlastnie své dědictvie čtyři lány dědiny bez jedné čtvrti tu v Doňově s dědinami, s lukami ꝛc., — tak jakož jest sám držal a požíval, se vší plnú zvolí, i kterakž jsú požívali ti lidé, kteříž jsú na tom seděli, i se vším plným panstvím, na tom sobě žádného práva ani kterého zvláštěnstvie nepozuostavujíc. A jestliže toho potřebie bude, mám jim já Jindřich svrchupsaný neb moji budúcí to ve dsky zemské vložiti a zapsati vedle řádu a obyčeje země České svrchupsaným knězi opatovi a konventu kláštera Třeboňského a těm lidem z Doňova jejich i Oldřichovi a Kubovi, člověku jeho, neb se jemu též odměna dává jakožto i jiným, což k jeho dědině záleží. A také Kuba neb jeho potomní mají též právo a zvuoli na dně tohoto rybníka, jakožto i všecka obec Doňovská, i k té ke vší odměně, což se jim dává. A také jest jim dal svrchupsaný Jindřich za túž odměnu lúku, kteráž slove Brousník, pod hrází toho rybníka, pokadž jest ji sám držal a požíval. A také aby bylo k tomu rybníku na ty lúce podtrubie svobodné, jakožto i prve, pokavadž by toho potřebie bylo, beze všie přiekazy. A také Přehořovští mají požívati pastvami, pokudž právo mají, dna tohoto rybníka vedle prvnieho topenie toho rybníka. Také když by bylo v trdlo, že by se kapři třeli, aby té chvíle Doňovští do rybníka nehonili, aby se skrze to škoda na plodu a na rybách dobytkem nedála. Též také jest svoleno od kněze opata i konventu kláštera Třeboňského i jich lidí z Doňova, jestliže by kdy Jindřich z Drachova neb jeho budúcí chtěli rybník dělati s té strany starého splavu, budú moci sobě tu na dědinách Doňovských rybník udělati bez překážky. Také jestliže by Přehořovským svrchupsaný Jindřich z Drachova hony

neb dvuoje odměnú měl dáti, tehdy Doňovští mají vóli k tomu dáti; a pan Jindřich svrchupsaný ty hony neb dvuoje má jim zaplatiti súsedóm Doňovským zaplatiti vedle nálezu dobrých lidí. — Pečeti kromě Jindřichovy z Drachova uroz. panoší Markvarta z Kraselova, Jana Baby z Chotěmic a Oldřicha z Vydřie.

116.

Kl. Pohledský. — Na Polné 1479, 12. března. — Č. 123.

Léta od vtělení s. b. 1479 stala sě jest smlúva mezi nábožnú pannú Alžbětú, abatyší kláštera Frantálského, i se všiem konventem z strany jedné, a mezi slov. panošie Janem Špetlí starším z Prudic a na Frydnavě z strany druhé vo místo, jenž slově pod Vosralovem, k zdělání rybníka, což sě dotýče od té vsi, jenž Osralov, a to po ten brod, přěs kterýžto jedú k Sobiňovu tak řečené vsi. A jestliže by ten rybník dále přěs ten brod topil na to zádušie, tehda prvepsaný Jan Špetle neb jeho budúcie má sě vedle vuole svrchupsané panny abatyše a konventa téhož kláštera umluviti, a což by toho brodu napřed jmenovaného zatopil, buďto luk nebolito lesuov, za to nahořepsaný Jan Špetle a jeho potomci a neboli ten, ktož by ten rybník v držení měl, má platiti do kláštera častopsaného. A když by dvě létě nasazen stál a spuštěn byl, tři kopy kapruov dobrých, jako by v tom rybníce mohli býti, má vydávati. Pakliby ten rybník tři léta nasazen stál a spuštěn byl, tehda čtyři kopy kapruov má dáno býti. A jestliže by pak svrchupsaný rybník které léto pust stál, krátko nebo dlúho, tehda častojmenovaný Jan Špetle i jeho potomci nebo ten, kto by ten rybník držal budúcně, mají dáti kopu grošuov peněz obecně — v zemi České v ty časy berných, za každý groš sedm peněz a za každú kopu šedesáte groší čtúce. A to já svrchupsaný Jan Špetle i potomci a budúcí moji slibuji to všecko zachovati, což sě svrchu píše. Pakliby sě toho nestalo, tak jakož psáno stojí v tomto listu, tehdy dávám tiemto listem plnú moc i plné právo sám na sě i na potomky mé, kteříž by byli v držení téhož rybníka, panně abatyši kláštera Frantálského i tomu konventu, aby mohly svého dobývati právem duchovniem i světským, stavováním i jakýmžkoli jiným obyčejem tak dlúho, pokavadž by jim jich splněno nebylo úplně a docela, tak jakož svrchupsáno stojí. A při této všie smlúvě byli jsú ctihodní otcové kněz Erazim, farář z Šlapanova, děkan kraje Brodského, kněz Karel, farář v Polné, kněz Prokop, farář Přibislavský, a slovutný panoše Zich z Opatova. — Pečeti kromě Špetlovy též uroz. p. p. Jaroslava z Šternberka ꝯc. a slovut. panošie Zicha z Opatova, Zigmunda Beránka z Petrovce a Mikuláše Kobíka z Opatova. — Dán a psán na Polné ten pátek den svatého Řehoře papeže.

117.

Kl. Zderazský. — B. m. 1479, 16. března. — Č. 124.

Já Uršula kramářka, vdova po nebožci Ulrichovi kramáři, někdy měštěnínu Starého M. Pražského, vyznávám, — že — nechtieci, což na mně jest, by o mój a po mně zuostalý statek, ačkoli malý, po mé smrti mezi příbuznými a přátely mými kteří svárové se dáli, toto mé poslednie poručenstvie a konečný úmysl vuole mé tohoto listu mocí řiedím a zpósobuji obyčejem takovýmto: tak že učinivši a ustanovivši umělého mistra Jana Albi lékaře a opatr. Ondřeje řečeného Tich, hospodáře mého, pravé a mocné poručníky všeho statku mého, kterýž u téhož hospodáře mého i na krámě a kdežkoli jinde mám, na čemž by ten koli záležal a kterýmkoli jménem muož neb mohl by jmenován býti, bez výmienky a všelikého pozuostavenie poručila sem již jmenovaným poručníkóm mým k učinění s ním po smrti mé, jakož sě tuto píše; neb tak již pověděným poručníkóm mým porúčiem a rozkazuji, aby najprvé a přede všemi věcmi kněži Matějovi, faráři v Litoměřicích, 16 kop gr. míš. z toho statku po mně zuostalého po smrti mé vydadúc, potom ostatek téhož statku mezi chudé a nuzné lidi ve jméno božie za mú a mých předších duše rozdali, kdež a komu sě jim najlépe a najužitečněje bude zdáti. — Pečeti slovut. Prokopa z Velevic rychtáře, múdrých a opatr. pánuov Martina ot Bab a Hanuše konváře, konšeluov přísežných Starého M. Pražského. — Léta od naroz. s. b. 1479, ten úterý po sv. Řehoři.

118.

Kl. sv. Anny v Starém Městě Pražském. — B. m. 1479, 2. června. — Č. 125 a 126.*)

Já Margaretha z Stupadl převoryše, Eva z Nechvalic, Mandalena z Kocova i vešken konvent od sv. Vavřince a jinak od sv. Anny — v Starém M. Pražském známo činíme ɔc., že znamenavše lepší užitek konventu našeho — s povolením a s radú preláta duostoj. a veleb. otcě našěho provinciala i s radú jiných dobrých přátel našich prodaly sme — dvór náš v Radliciech poplužní a s puol horú, lesem, kromě toho, což jest prve vyměřeno u vinice, a puol louky veliké pode vsí, a kromě puol třetieho strycha dědiny k chmelnici na druhých honech ode vsi proti lesu, toho pozuostavujem konventu našěmu; jiné všeckno, což k tomu dvoru přislušie, s lukami, s dědinami vornými i nevornými, i s chmelnicemi i s lúžkem i s robotami i se vší zvolí — odprodáváme kromě panstvie za sedmdesát kop gr. dobrých peněz střieb. v ty časy v zemi České obecně berných pod purkrecht jsme prodaly a vysadily k jmění, k drženie, k požívání a ku pravému dědictví opatr. Vavřincovi Harovníkovi, měštěnínu z Starého M. Pražského, dědicóm, budúcím a potomním jeho, tak že — povinni a dlužni

*) Listu tohoto máme original a vidimus sdělaný dne 24. listopadu r. 1479 od Jana z Krumlova, děkana a administratora arcibiskupství Pražského, ku prosbě br. Augustina Pharrera z Olomouce, provinciala bratří kazatelů v Čechách a na Moravě a převora od sv. Klimenta v Praze.

budú nám a konventu našěmu časy budúcie a věčně z toho dvoru platiti a úročiti desět kop gr., kteréž v ty časy v zemi v České obecně brány budú, počítajíc groš v sedmi penězích, a to rozdielně na sv. Jiří a na sv. Havla. — V tom také znamenitě jest vymieněno, jestliže by týž Vavřinec Harovník, dědicové — jeho chtěli-li by ten dvuor prodati ɔc., — aby najprve vznesli napředpsaný Vavřinec Harovník, dědicové a potomní jeho — na převoryši a konvent; chtěly-li by konvent zasě odkúpiti, toho budú jmieti vóli a právo. Pakli by sě převoryši a konventu nezdálo kúpiti, tehdy bude moci prodati jiným s volí konventa člověku dobrému, kterýž by sě převoryši a konventu líbil. — Pakliby bez vědomie a bez vuole převoryše a konventa beze všie lsti slušný trh udělali, tehdy převoryše a konvent v tom má jmieti vóli, v ten trh vstúpiti aneb nechati. A to také znamenitě jest vymieněno, že svrchupsaný Vavřinec Harovník, dědicové, potomní budúcí jich od svrchupsaného dvoru nemají nic odprodávati po kusiech bez vuole konventu. Pakli by co chtěli vydati u vinice neb v chmelnice pod úrok, aby to bylo s povolením převoryše a konventu, a ti úrokové aby v časy budúcie nebyli odtrženi od toho dvoru, aby převoryše a konvent mohly své úroky aneb platy a panstvie nalézati a postíhati na všem na tom. A co sě toho lesu dotýče, kdyžby sě zdálo, rozděléc sě na póli, myť každý, když sě komu zdá. Ale konvent má v tom vuoli jmieti, kterú chce polovici vzieti v dobrém i ve zlém. A což sě robot dotýče na tu lúkú velikú, těch spolu máme požívati k tej lúcě a sěnem suchým v kopách děliti sě máme a votavú též. Také toto sobě pozuostavujem: pastvu na tom panství bez škody jich dobytku svému, a cěstu k chmelnici aby konvent mohl mieti k nové, neb má konvent postúpiti staré chmelnice vedle smlúvy. — Pečeti kromě abatyšiny a konventu ctihod. kněží, kněze mistra Augustina Pharrer z Olomúcě, zákona kazatelóv po Čechách a po Moravě převora provinciala, kněze Mikuláše Puchnera, najvyššieho mistra kněží zákona křižovničieho s červeným křížem a s hvězdú řeholí sv. Augustina, a uroz. pána, p. Voldřicha Medka z Waldeka, miestopurkrabie Pražského, slovut. panoší Václava Svarova, chutmistra krále českého, Petra Ebrzvína z Hradiště a Jana Pytlíka, měšténína Starého Města Pražského. — Léta od naroz. b. 1479., tu středu před sv. Trojicí.

119.

Kl. Slovanský v Novém Městě Pražském. — B. m. 1480. — Č. 127.

Boží mil. kněz Vácslav, opat kláštera Slovanského sv. Jeronyma na Novém Městě Pražském, kněz Štěpán převor, kněz Vácslav, kněz Jan, bratr Jan Pražák, bratr Štěpán, bratr Jan Moravus i vešken konvent známo činíme ɔc. —, kterak zpraveni jsme z dávných a minulých let mnohých od slovut. Václava z Milestína, dobré paměti, někdy zprávci kláštera našeho Slovanského, daného králem Václavem slavné paměti za kněze opata Kříže i za kněze opata Havla, předka našeho, i za našeho opatstvie,

a že on zpravoval nás, kterak slavné paměti král Václav za kněze opata Kříže dal jest jemu miesto, jenž slove Úřad, pod lesem naším, a to s vólí kněze opata Kříže i všeho konventu dědicky slovut. Václavovi z Milestína svrchupsanému, kterýž Václav ustavil tu dvuor a udělal rybníčky, i dědiny něco vyplanil a luk, což k tomu Úřadu slušie. A pobyv tam, což sě jemu zdálo, přišed do našeho kláštera, zpravoval jej až do smrti, jakož nám to dobře známo jest. A ten Úřad prodal dědicky za jistú sumu peněz s tiem se vším, což k tomu příslušelo, nějakému Ondrákovi; a ten potom Ondrák prodal nějakému Maškovi v též právo a s tiem se vším, jakož sám držal. A když Mašek zahynul, zuostavil syna po sobě Vojslava, již za našie paměti; a když Vojslav zahynul, zuostavil to synu svému Machovi v též právo a s tiem se vším, jakož sám držal. A když Machek zahynul, že sama mátě jich zuostala jménem Markleta, a když dcery rozevdala a odbyla jich vedle obyčeje a práva, jakož na to slušie, sama to dědictvie držala několik let; a nemohúci tomu Úřadu dosti učiniti, pobiedila mne kněze Václava opata, abych to od nie kúpil též jako ona držala, samo miesto pusté s týmiž lukami, rybníčky i s dědinami. Ale že já nemaje svých peněz nemohl jsem dosti učiniti tomu, a chtě vždy, aby nehynuly věci klášterské, přijal jsem k sobě opatrného měštěnína Borše, nožieře Nového Města Pražského od věže, a Matěje Žateckého. I kúpili jsme to od nie spolu nerozdielně za dvanádcte kop gr. míšenských, a nákladu na mlýniště a na rybník učinili jsú dvadceti kop gr. míš. svrchupsaný Boreš a Matěj. Dále známo činíme, že z toho Úřadu nenie žádného platu ani robot do našeho kláštera ani jinam, než svrchupsanému Václavovi z Milestína slovutnému ten Úřad na to dán jest od krále Václava a opata kněze Kříže našeho kláštera, aby z toho Úřadu on i potom všickni, ktož jej držeti budú, věčně hájili lesu našeho kláštera Slovanského, daného nám od slavné paměti ciesaře Karla, kterýž les jest nad tiem Úřadem pod horú Bořivoj, s tiem právem, jakož jsú jinde hajní na lese královském Brdu. Také to oznamujem přede všemi slyšíciemi a čtúcími list tento, jestližeby chtěli kdy budúcí opatové anebo konvent ujieti ten Úřad k klášteru Slovanskému k držení nebo komu prodati v též drženie, jakož svrchupsaný kněz Václav a Boreš s Matějem držie jej, aby svrchupsané penieze v tomto listu, to jest dvanádcte kop, kteréž jsú dány za ten Úřad, a také dvadceti kop nákladních aby navrátili buďto jim svrchupsaným aneb tomu, ktož by koli měl tento hlavní list s jich dobrú volí, a to beze všech odpor a nesnází. Též také i s potomními všemi náklady, což na ten dvuor naloží, aby navrátili. Také svrchupsaný opat a Boreš a Matěj mají moc prodati, dáti, změniti ten Úřad, komuž chtie. Také přidáváme k tomu Úřadu tu vuoli a moc, kdyby chtěli stavěti cokoli na tom Úřadu, aby stavěli lesem naším jakýmžkoli, nad kterým jest úředník v tom dvoru, beze všeho odporu a překážky našie i všech budúcích našich. Než pro opravu miesta toho Úřadu také přidáváme svobodu sedícím na tom Úřadu, aby na lesiech našich mohli sobě lúku vyplaniti a držeti ji k své

svobodě jako jiné lúky toho Úřadu držie, avšak bez škody znamenité našie. A ten trh učinil jest mezi námi rychtář Kubín ze Lhoty Stajické a svrchupsaný Matěj Žatecký. A pili jsú litkup v Boroticích, před kterýmiž jest mně vzdávala ten Úřad, rychtář Matěj Borotický, Vanira, rychtář Čelinský, a rychtář Kubín Lhoty Stajické, a Jaroš, úředník lesuov Dobříš[s]kých, a jiní mnozí. A protož my opatrujíce vždycky dobré věci kláštera našeho a nechtějíce toho pusta mieti, spolu ujali jsme to s svrchupsaným Boršem a Matějem dědicky beze všech překážek všech lidí i konventu našeho pod ta pode všecka svrchupsaná práva a s tiem se vším, což k tomu příslušie. A ktož by koli tento list náš měl s naší dobrú volí, aby též ke všemu plné právo měl jakožto i my. — Léta od naroz. syna b. 1480.

120.

Kl. jeptišek Krumlovských. — Na Krumlově. 1481, 22. června. — Č. 128.

Já Přibík Had z Paběnic vyznávám ɔc., — že ten list hlavní dobrý, celý, na pargameně s visutými pečětmi, kterýžto mně svědčí na plat dědičný ve vsech dolepsaných a na lidech tu osedlých a zejména položených, totiž: v Strádově Větším Lorenc, jenž platí na sv. Havel čtyřidceti gr. a na sv. Jiří tolikéž; Mates, jenž platí [na sv.] Havel dvadceti gr. a na sv. Jiří tolikéž; a Liendl Draxl, jenž platí na sv. Havel dvadceti gr. a na sv. Jiří tolikéž; a v Strádově Menším Jakeš, jenž platí na sv. Havel dvadceti gr. a na sv. Jiří tolikéž; a Hanzl, jenž platí na sv. Havel puol kopy a na sv. Jiří tolikéž; i se vším příslušenstvím, což k těm lidem v těch vsech již jmenovaných přísluší; v kterémžto hlavním listu jistec jest uroz. panoše Jan Žibřid z Mostku, a rukojmie jeho s ním a zaň uroz. panoše Jiřík z Větřnie, Oldřich ze Dvorce, purkrabie na Velešíně, a Jan Hřebenář z Hřebene, — ten list i všecko právo to, kteréž jest mně Přibíkovi Hadovi z Paběnic v tom listu hlavním příslušalo mieti, dal sem — velebné a nábožné panně Uršule, abatyši i všemu konventu jeptiškám kláštera Krumlovského, — a veleb. otci knězi Václavovi gwardianovi i všemu konventu téhož kláštera Krumlovského, — aby již totéž právo všecko k tomu listu hlavniemu nahoře jmenovanému se vším příslušenstvím, jakož sem sám měl a držel i požíval, příslušalo mocně, svobodně i úplně svrchupsaným panně Uršule abatyši i všemu konventu a knězi Václavovi gwardianovi i všemu konventu, nynějším i budúcím kláštera nahoře jmenovaného. — Avšak takto, že já svrchupsaný Přibík Had z Paběnic dávám a odkazuji panně Uršule abatyši i konventu — v Strádově Větším na jednom člověku, totiž na Lorencovi Štetnarovi osmdesát gr. platu ročnieho, — aby ten plat na tom člověku panny jeptišky nahoře psané sobě vybieraly k svému užitku a za mě Pána Boha prosily vždycky časy budúcí. A knězi kardianovi i konventu nynějšiemu i budúciemu v Strádově Větším na dvú člověkú, totiž na Matesovi, kterýž platí platu ročnieho čtyřidceti gr., — a na Liendlovi Draxlovi,

kterýž také platí platu ročnieho čtyřidceti gr. — a v Strádově menším také na dvú člověkú, totiž na Jakšovi, kterýž platí platu ročnieho čtyřidceti gr. — a na Hanzlovi, kterýž platí platu ročnieho jednu kopu. — A to dávám a odkazuji budúcně k klášteru svrchupsanému a knězi Václavovi gwardianovi i budúciemu gwardianovi i také tomu konventu, aby ten plat ve vsech nadepsaných z lidí vybierali, a z toho platu dvě kopě obracovali na světlo k lampě tu v klášteře, aby před Božiem tělem hořelo budúcně, a třetí kopu na těch lidech odkazuji a dávám kněžím do kláštera do konventu, aby za mě Pána Boha prosili časy budúcí bez obmeškánie všelikého. — Pečeti kromě Přibíkovy uroz. pána, p. Václava z Švamberka, a uroz. panoší Kunráta z Petrovic, Viléma z Dúdleb, purkrabí na Krumlově, a Viléma z Michnic. — Na Krumlově léta od naroz. syna b. 1481, ten pátek před sv. Janem Kř. b.

121.

Kl. Borovanský. — B. m. 1481, 8. července. — Č. 129.

My kněz Ondřej probošt, kněz Jan převor a všichni kanovníci řádu sv. Augustina kláštera Borovan, pro další pamět a uvarovánie budúcích nesnázie známo činíme oc., — že jakož dávně byl rozdíl mezi námi a mezi osadú Jilovičkú o nádatky obilné, pro kteréž chtěli sú faráře jmieti při kostelíku osedlého, kterýž jsú sobě ustavili sami, a kněz Jan Klika, farář z Borovan, kámen jim založil, jakož toho pamětníci jsú živi; ale my dle těch nádatkuov každé svátky z Borovan jsme jim slúžit a správu činit posílali kněze řádného bez obmeškánie až do sí chvíle, tak jakž jsme od předkuov svých zastali. A poněvadž vedle zavázánie a smlúvy kněze Valentina probošta jměli sme z sebe někoho aneb kněze světckého tu jim osaditi a již potomně se o kněze starati, znajíc, že jest nám ta věc nemožná a obtíženie klášteru našemu veliké, hleděli sme těch lidí v tom vuole dobré s povoleniem uroz. pána, pana Voka z Rožmberka, poručníka a obránci kláštera našeho, z Jehož Mti rozkázánie uroz. panoše Jan z Trnové, hajtman Třeboňský, a Řehoř Klařic před velebným knězem Markem, opatem Třeboňským, nás slyševše od lidí nám předepsaných podali, neb abychom jim kněze dali vedle smlúvy svrchupsané, aneb abychom se všeho užitku i desátkuov svých starých spravedlivých k kostelu Borovanskému příslušejících zbavili. Protož my ne všetečně ani svévolně, aby z takového obtížení z společné vuole, abychom se uvarovali starosti a nákladuov, jsúc připuzeni listem smluvním svrchujmenovaným, pokad jsme mohli a můžem, to všecko jim jsme pustili, jmenovitě desátek starý náš spravedlivý z každého lánu puoldruhého čberu žita a puoldruhého ovsa, i také nádatek, tociž z každého lánu čber ječmene, puol čberu žita a puol ovsa, a v Jilovičce ze tří dvoruov z každého dva čbery žita, dva ječmene, dva ovsa, a z jednoho lánu toliko puoldruhého čberu žita, puol druhého ovsa a tři čtvrti ječmene. Item z Vlachnovického dvoru od starodávna čtyři čbery žita, čtyři ječmene, čtyři ovsa a dva pšenice; item lán kněžský od Oděrada daný a druhý

lán na oplatky a na víno, sedm lánuov lesu; item plat všecken, tociž v Jilovičce na Matějovi z lánu na sv. Jiří bez jednoho dvadceti gr. a puol čtvrta peníze a tolikéž na sv. Havla, z lúky Štětkovice deset gr. rozdílně na časy svrchujmenované, na Kubovi v Vlachnovicích z jednoho lánu puol kopy též rozdílně, na Tomáškovi Chrástkovi z polúlánie dvanáct gr. rozdílně. Toho všeho již my zbavivše se propuštěni jsme z takového závazku a z smlúvy předepsané, a již nemámy napomínáni býti o kněze žádným obyčejem, ale oni sami ti osadní již se o kněze sobě starati mají, kolikrát jim potřebí bude, a zjednajíc řádného křesťanského a zachovalého, my jako podací praví máme jemu práva svého popříti. A tak každý s naší volí tu seděti má. Pakli by beze lsti se o kněze objíti nemohli, tehdy my z dobré vuole chcem do některého námi času uloženého, budú-li se chtíti s námi o dostiučiněnie za práci smluviti, též jako prve kněze doluov z Borovan posílati, lečbychom beze lsti nemohli, a oni se v tom času opatřiti mají, aniž jim dále čím povinni budem. — Pečeti kromě konventské uroz. pána, p. Voka z Rožmberka, obránci našeho, veleb. kněze Marka, opata Třeboňského, uroz. panoší Jana z Trnové, hajtmana na Třeboni, a Řehoře Klařice. — Léta od naroz. b. 1481., v neděli před sv. Markretú.

122.

Kl. Doksanský. — B. m. 1482, 15. června. — Č. 130.

My kněz Vácslav, b. mil. probošt, Žofia převora, Kateřina podpřevořie, Dorota klíčnice i všeckeren konvent panen kláštera Doxanského vyznáváme ꝛc, — že jakož múdří a opatrní páni purgmistr a konšelé i všecka obec města Litoměřicského, majíce sobě zápisy najjasnějších kniežat a pánuov krále Jiřieho slav. pam. a krále Vladislava, králuov čes. a markrabí morav. ꝛc, ves naši a zádušie našeho Kopist Německá řečenú blíž města jich ležící s poplužím, s platem peněžitým, s ospem obilným a dědinami, lukami, luhy, lesy i s jinými všemi a všelikými též vsi příslušnostmi ve čtyřech stech kopách gr. dobrých peněz střieb. zapsanú, připójčili jsú nám nad to k žádosti našie a prosbě na potřeby pilné naše a kláštera našeho dvě stě kop gr. peněz dobrých střieb., — tak podle úmluv mezi námi a již psanými pány purkmistrem a konšely i obcí s obú stranú učiněných a jednostajně svolených. My probošt a převora nadepsaní s plnú naší a konventu našeho volí i vědomím, s povolením také najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, krále českého ꝛc, — i také s plnú volí a povolením duostoj. kněze Jana, opata kláštera Strahovského, jakožto zákona našeho staršieho, zastavili jsme — nadepsanú ves Německá Kopist řečenú se všemi jejími příslušnostmi výš dotčenými a v zápisech královských vypsanými prvé psaným pánóm, purkmistru a konšelóm i všie obci města Litoměřicského, — v té všie sumě dluhu a peněz, tak v zápisech královských položených, jako nynie nám připójčených, to jest v šesti stech kopách gr. peněz dobrých střieb. — obyčejem takovýmto, tak

že tíž pan purkmistr a konšelé i obec již psaného města Litoměřicského mají a moc plnú i právo mieti budú, svrchupsanú ves naši a zádušie našeho se všemi jejími póžitky a příslušnostmi mieti — tak vcele a úplně i beze všeho umenšenie, jakož zápisové královští na to jim vydaní vykazují a svědčie a jakož sami toho nynie v držení jsúce požívají, a to až za plných deset let od dánie listu tohoto pořád čtúce. — Po vyjití pak těch desieti let již psaných, když bychom koli sobě, buďto oni nám anebo my jim, rok plný dali napřed věděti, tehdy my probošt a převora i konvent náš máme a povinni budem — dáti častopsaným měšťanóm Litoměřickým, věřitelóm našim, hned při vyjití toho roku — svrchupsaných šest set kop gr. a hotovými penězi dobrými, střieb. — zaplatiti. — A oni penieze ty své vezmúce a úrok i jiné poplatky nebo požitky úplně a docela vyberúce, mají také — častopsané vsi se všemi příslušnostmi jejími nám a záduší našemu k dřevniemu právu i držení — v moc naši postúpiti a zápisy královské výš dotčené na to jim vydané i s tiemto listem také nám zase vrátiti. — Pečeti kromě konventské a převorovy duostoj. kněze Jana, opata kláštera Strahovského, a uroz. pána, p. Samuele z Hrádku a z Valečova, král. Čes. podkomořieho. — Léta od nar. s. b. 1482, v sobotu den sv. Víta.

123.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1482, 11. prosince. — Č. 131.

Já Votík z Chotěšovic známo činím ɔc, — jakož mám zápis a majestát na krále Jiřieho slav. pam., krále českého, jímžto JMt mně, dědicóm a budúcím mým zapsati a zastaviti ráčil jest za službu mú věrnú, kterúž sem JMti činil, a to dvuor poplužní ve Zbuochu k klášteru Chotěšovskému přislušející se všemi dědinami, s lukami, s pastvišti i se všemi téhož dvora příslušnostmi a puožitky ve stu kopách gr. peněz dobrých strieb. tak a v ta zavázánie, jakož ten zápis to všecko plnějie a šíře v sobě ukazuje a zavierá: tak já nadepsaný Votík z Chotěšovic ten zápis i to všecko právo mé na tom dvoru popluzniem ve Zbuochu mně zapsané a spravedlivě příslušné dal — sem uroz. paní Kateřině z Plešnic, manželce mé milé, — tak však, aby ona jměla a má túž moc i plné právo k tomu majestátu i ke všem věcem úplnějie a šířejie v jeho ve všech závazciech položeným, — jakož sem já jměl, a to tak dlúho, doniž by jie summa svrchupsaná, to jest sto kop gr., jakož v tom zápisu zapsáno stojí a zavázáno, dáno a úplně zaplaceno nebylo. — Pečeti kromě Votíkovy z Chotěšovic uroz. panoší Lvíka z Úlic a v Luhově, Markvarta z Úlic a v Přěšově, Vlacha z Přestavlk a na Sulislavi, Viléma z Přestavlk a na Bubně, Jana z Plešnic a na Úlicích. — Léta po naroz. syna b. 1482, tu středu před sv. pannú Lucií.

124.

Kl. Plaský. — B. m. 1482, 18. prosince. — Č. 132.

[Já] Beneš z Kolovrat a na Libšteině ꝛc. vyznávám ꝛc: jakož jsem udělal smlúvu a konečný freimark s uroz. pánem, p. Burjanem z Gutšteina a na Nečtinách ꝛc. o ves Horosedly s jejím se vším příslušenstvím a s zápisem svým, kterýž sem na ni měl od nejjasn. kniežete a pána, p. Vladislava, krále čes. a markrabie morav. ꝛc., — kterýžto zápis svědčí na pět set kop gr. čes. širokých rázu praž., a to o berní na puol městečku v Kralovicích a na vsech i mlýniech, kteréž nynie já držím v zápisu kláštera Plazského, jakož pak na ten majestát královský svú dobrú vóli dal sem jmenovanému p. Burjanovi. A protože já tu ves Horosedly v prvních svých zápisech také zapsáno mám, chtě, aby potom mezi jmenovaným panem Burjanem, dědici a budúcími jeho, a mnú a dědici a budúcími mými budúcně o to zmatku žádného nebylo anebo těmi, ktož by tento list měli, zavazuji se tiemto listem a slibuji svú dobrú věrú za se i za své dědice a budúcie, že já ani moji dědicové a budúcí ani žádný jiný těmi prvními zápisy na tu ves nižádným vymyšleným obyčejem sáhati nemáme. — My Jan z Kolovrat a ze Zviekovce, Jindřich z Kolovrat a z Libšteina vedle nadepsaného pana otce našeho na svědomie toho pečeti naše sme k tomuto listu přivěsiti dali. — Kromě toho pečeti uroz. panoší Jana Haranta z Vařin, Jana Stříebrného z Hřešihlav, Slaibora Pracka z Svinné a Záviše z Vařin a na Březině. — Léta od nar. syna b. 1482., tu středu před sv. Tomášem, apošt. b.

125.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1483, 19. února. — Č. 133.

Já Uršula Točníková z Křimic a Václav Točník, syn její odtudž z Křimic, jistci dluhu dolepsaného, vyznáváme ꝛc, — že jsme dlužni — sto kop a deset kop gr. dobrých stříeb. mieš. obecně berných nábožným pannám Anně a Lidmile, pannám kláštera Chotěšovského. — A v těch penězích postúpili sme jim platu jedenádcte kop gr. měny nadepsané na lidech svých dědičných v Střiežovicích a v Křimicích, a ten jistý plat my nadepsaní jistci neb naši budúcí máme vybierati a svrchupsaným věřícím našim platiti a vydávati rozdielně — na den sv. Jiří — a na den sv. Havla. Také toto jest mezi [námi] — vymluveno, že svrchupsané věřície naše nemají toho listu žádným právem ani dobrú volí zavazovati, ani dávati, — než mají toho platu užívati k svému požitku až do své smrti, a po jich smrti tento list nemá žádné moci mieti. — Pečeti kromě Uršuly Točníkové z Křimic uroz. panoší, p. Jiříka z Říčan a z Poleně, Markvarta z Úlic seděním v Přešově, Jana z Kokořova seděním tudiež, Václava Ebrzvína z Hradiště, Abrahama z Konratic seděním na Malejovicích a Hum-

prechta z Rabšteina seděním v Honozovicích. — Léta po naroz. syna b. 1483, v tu středu v suché dni v puostě.

126.

Kl. Doksanský. — B. m. 1483, 15. května. — Č. 134.

My kněz Václav, b. zpuosob. probošt, Zophia převora, Kateřina subpřevora, Dorothea cantrix, Anna i vešken konvent kláštera Doxanského — známo činíme ɔc, — že — s povolením duostoj. otce kněze Jana, božským zjednáním opata kláštera Strahovského, — otce našeho milostivého, učinili a dali sme pro lepšie téhož kláštera našeho tato povolenie dolepsaná. Tak jakož před časy minulými dobré paměti kněz Dipolt, předek náš, pro polepšenie nadepsaného kláštera našeho prodal jest mlýniště Hanuticské s dědinami k témuž přiležíciemi a příslušejíciemi, s břehy a s vodotečí i s tú dědinú a lúkú, kterúž Jan Lehký držal jest, i se všiem příslušenstviem někdy Martinovi Plavcovi i jeho budúciem; i že též mlýniště již jmenované i s tú dědinú a lúkú potom pravým trhem prošlo jest skrze ruce mnohých, až to i přišlo v ruce a v uobranu též pravým trhem opatr. muži Mikulášovi Vrškovi, měšťanu v Litoměřicích, v kopu platu ročnieho a peněžitého, tak že nadepsaný Mikuláš Vršek i jeho budúcí nám a kláštera našeho předjmenovaného budúciem bude a budú mieti dávati a platiti puol kopy gr. na sv. Havla a druhé puol kopy gr. potom na sv. Jiřie, a tak vždycky na každý rok budúcně. Ku kterémužto trhu již jmenovanému my nadepsaní kněz Václav i vešken konvent kláštera nadepsaného svú dobrú vuoli a svobodnú dáváme, jej tvrdíme a tiemto listem nadepsané mlýniště i s tiem všiem příslušenstviem i s dědinú Lehkovskú, kteráž leží s této strany, i s loukú a k tomu i s jezem, kterýž k témuž mlýnu a vodoteči nebožto k strouze příslušie a od staradávna na Ohři příslušal jest, témuž Mikulášovi Vrškovi i jeho budúciem ku pravému dědicstvie svobodně, tak aby týž Mikuláš i jeho budúcí mohli toho požívati, prodati ɔc, a ku polepšení svému zpósobiti pod týž úrok, jakož nadepsáno jest, beze všeho obtěžovánie vyššieho našeho i našich budúcích. Toto však rozomě vyznamenávajíce, že nadepsaný Mikuláš i jeho budúcí, když koli ten mlýn Hanuticský bude neb budú chtieti stavěti, tehdy on nebo oni bude aneb budú moci čtyři kola múčná v témž mlýně připraviti, a k tomu i jiná kola, kteráž by on mohl tudiež sobě k užitku přivésti, to bude moci učiniti i jeho budúcí beze všie odpornosti našie i našich budúcích. Také týž Mikuláš i jeho potomní cěstu svobodnú má a mají jmieti vedle též strouhy počnúc s cěsty Kopitské [sic] až k jezu svému na Ohři. A nad týmž jezem, bude-li se jemu aneb jim zdáti, k užitku jich břeh do té své strouhy a vodoteči protrhnúti, to bude moci on i jeho budúcí dobře učiniti beze všie odpornosti našie i člověka všelikterakého. A ten jistý jez on bude moci sobě k užitku svému připraviti a přivésti, jakž se mu najlépe zdáti bude, toho my jemu dobrotivě přejem, však s takovúto

znamenitú výměnkú: aby on častopsaný Mikuláš i jeho potomkové budúcí v tom jezu diery jedné, což by s loďkú mohlo projeto býti, vedle starodávných práv kláštera našeho svrchupsaného Doxanského nechal a pozuostavil a po všec[k]ny časy budúcí svobodnú každému sem i tam projížděti a plaviti svobodně bez překážky jeho i budúcích jeho všelikteraké. Nemá také týž Mikuláš ani jeho budúcí nižádnými novými i většiemi poplatky ani pomocemi aneb robotami, kterakž on koli ten mlýn sobě ku požitku přivede a připraví, obtěžován a trápín býti mimo poplatek nadepsaný od nás i od našich budúcích. — Pečeti kromě převorovy a konventské duost. otce kněze Jana, opata kláštera Strahovského, a uroz. pána, p. Jana Zajiece z Hazmburka a z Kosti ꝛc, pána na nás laskavého. — Dán v ten čtvrtek před hodem slav. letničným Ducha Svatého, léta po naroz. syna b. 1483.

127.

List soukromý. — B. m. 1483, 16. června. — Č. 135.

Já Jiřík Košín z Košíně vyznávám ꝛc, — že na tom listu hlavním na pargameně s visutými pečetmi, kterýž mám a kterýž mně svědčí a také panu Janovi Žlebovi z Střiežkova, dluhu spravedlivého padesáte kop gr. čes. širokých, v němžto jistec jest uroz. pán, pan Jan z Ronova a na Kunstrnberku, a rukojmie zaň jsú uroz. páni, pan Mikuláš Berka z Dubé a na Hradišti, pan Bohuslav z Kunwaldu a na Dražicích, pan Zigmund Valkún z Adlaru a na Ujkovicích a uroz. panoše Vácslav Hrzan z Harasova a na Brodcích, tak a pod těmi pokutami plniti mi se zavázavše, jakož týž list hlavní to vše plněji a šíře v sobě vypisuje a svědčí, dal jsem dobrovolně — na té summě padesáti kopách gr. čes. čtyřiceti kop gr. dobrých peněz střieb. tehdáž v zemi České obecně berných, na míšenské počítajíce groše, slovut. panu Havlovi Kalinovi z Kolína [?] a slovutné panně Kateřině, manželce jeho, i jich budúcím, moc i plné právo jim dávaje, aby oni sobě na témž listě hlavním i na té summě padesáti kopách gr. českých v něm zapsané těch čtyřiceti kop gr. peněz nadepsaných dobývali a z nich napomínali, a vyupomínajíce s nimi učinili, což by se jim líbilo. — Pečeti kromě Jiříka Košína z Košíně uroz. pána p. Jiříka z Kolovrat, a uroz. panoší Václava Naksery z Chotěvic, Vácslava Pšeničky z Jehlice a Martina Pakoše z Orlé. — Léta od naroz. syna b. 1483., v pondělí po sv. Vítu.

128.

Kl. Chotěšovský. — Na Encovanech. 1483, 18. října. — Č. 136.

Já Hertvík z Ostružna a na Encovanech známo činím ꝛc., — jakož mám majestát od najjas. kniežete a pána, p. Vladislava, krále českého ꝛc., — kterýž mně svědčí na Encovany a na ta zbožie, kteráž k nim příslušejí, — ten majestát dal sem

— uroz. pánu, p. Ješkovi Svojanovskému z Bozkovic a na Rúdnici i jeho dědicóm budúcím — se vším plným právem v něm zapsaným. — Pečeti kromě Hertvíkovy z Ostružna uroz. pána, p. Čeňka Berky z Dubé a na Drahobuzi, a uroz. panoší Jindřicha Loučky z Zabrušan, v ty časy purkrabí na Ploškovicích, Alše z Kozojed a ve Mnětiši, Otíka z Předenic, Mikuláše Frynta z Sulevic, Zigmunda z Roznhajnu. — Psán na Encovanech léta od naroz. syna b. 1483, v sobotu na sv. Lukáše Evang. b.

129.

Kl. Plaský. — Na Horách Kutnách. 1484, 16. února. — Č. 137.

My Vladislav, z b. mil. král český, ꝛc — oznamujem ꝛc, že přistúpili jsú před nás urození Burjan z Gutšteina na Nečtinách, kamermajstr náš, a Beneš z Kolovrat na Libšteině, — a zpravili jsú nás, že jsú učinili smlúvu skrze uroz. Beneše z Wajtmile, purkrabí na Karlštýně a mincmistra na Horách Kutnách, — i skrzě některé jiné přátely o berně, kteréžto drželi v městečku Kralovicích, k klášteru Plaskému příslušejície, i o některá jiná zbožie, tak že jmenovaný Burjan postúpil témuž Benešovi té všie berně, kterúž má na straně polovice městečka již psaného Beneše i na některých jiných vesnicech, jakož sě ty vesnice vdole vypíší; a týž Beneš také postúpil jest jmenovanému Burjanovi patnácte kop platu komornieho a dědičného na té polovici městečka Kralovic, kterúž již psaný Burjan drží, a k tomu také dal jest jemu zápis na ves Horosedly kostela Pražského s listem dobré vuole, jakož pak ten list smluvní ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavierá. A poněvadž jest týž Beneš opatřil jistotú jmenovaného Burjana a dědice jeho, což sě té směny dotýče, i prosil jest nás týž Beneš, abychom jej i dědice jeho také v tom opatřiti ráčili, aby také jistotu měli na druhú polovici té směny, a také aby toho škodni nebyli. My v tom jsúce k jeho prosbě milostivě nakloněni, — zapsali jsme — a zastavujem témuž Benešovi a dědicóm jeho berni na polovici městečka Kralovic, kteréžto oni v držení jsú, i s chalupami, a na vsech Březí, Korytech, Hradištku, Kočíně, Vajrově, Babině, Dobřieči, Rájově, Třebokově, Kaceřově, Třemošničce, Chotěni, Minicích, Plané, a na pěti mlýnech, na třech nad Kaceřovem a pod Kaceřovem, a na dvú nad Hradištkem a pod Hradištkem kláštera Plaského, ješto to všecko prvé jmenovaný Burjan držel a jim toho postúpil v té směně. A to jsme zapsali jim — v pěti stech kopách gr. širokých, čes., dobrých, střieb., rázu praž., takovýmto obyčejem, aby oni tu berni na polovici jmenovaného městečka, kteréž oni v držení jsú, i také na svrchudotčených vesnicech na časy obyčejné platili, brali a vybierali tiem všiem právem, kteréž jest již psanému Burjanovi a dědicóm jeho příslušelo, všecko právo již psaného Burjana i dědicóv jeho i také životy, kteréž jsú na tom zapsány měli, na téhož Beneše a na dědice jeho tiemto listem převodiece, — dokudž my neb budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, pět set kop gr. širokých, čes., dobrých

střiebr. rázu praž., nedali bychom jim a úplně nezaplatili po těch životech, kteříž jsú s již psaného Burjana a synuov jeho na ně převedeni. — A ktož by tento list jměl s dobrú volí ꝛc —. Dán na Horách Kutnách pondělí po sv. Valentinu, léta b. 1484, král. našeho léta třináctého. Verso: Registrata.

130.

Kl. Doksanský. — B. m. 1484, 10. března. — Č. 138.

My kněz Václav, b. způsob. probošt, Žofia převora, Katerina subpřevora, Dorota cantrix, Anna i vešken konvent kláštera Doxanského — známo činíme ꝛc., že — učinili jsme a dali pro lepšie téhož kláštera našeho tato povolenie dole psaná. Tak jakož před časy minulými dobré paměti kněz Děpolt, předek náš, pro polepšenie našeho kláštera nadepsaného prodal jest mlýniště Hanutické s dědinami k témuž příležícími a příslušejícími, s břehy a s vodotečí, i s tú dědinú a lúkú, kterúž Jan Lehký držal jest, i se vším příslušenstvím někdy Martinovi Plavcovi i jeho budúcím; i že též mlýniště již jmenované i s tú dědinú a lúkú potom pravým trhem prošlo jest skrze ruce mnohých, až to i přišlo v ruce a v uobranu též pravým trhem Mikulášovi Vrškovi, měštěnínu v Litoměřicích, v kopu platu ročnieho a peněžitého; a tak potom že to mlýniště i s jeho příslušenstvím — skrze podánie a dánie nadepsaného Mikuláše Vrška přišlo jest v moc a v uobranu i také ku pravému dědictví opatr. muži Václavovi Nidruchovi, měštěnínu v Litoměřicích, i jeho dědicóm a budúcím též v kopu platu ročnieho a peněžitého, tak že nadepsaný Václav Nidruch i jeho dědicové a budúcí s toho zbožie nám a kláštera našeho předjmenovaného budúcím bude a budú mieti dávati a platiti puol kopy gr. na sv. Jiřie a puol kopy gr. potom na sv. Havla a tak vždycky na každý rok budúcně. Ku kterémužto podání a dání již jmenovanému my nadepsaní kněz Václav probošt i vešken konvent kláštera našeho nadepsaného svú dobrú a svobodnú vuoli dáváme — nadepsané mlýniště i s tiem všiem příslušenstvím i s tú dědinú Lehkovskú, kteráž leží s této strany, i s lúkú a k tomu i s jezem, kterýž k témuž mlýnu a vodoteči nebožto k strouze přislušie a od staradávna na Ohři příslušal jest, témuž Václavovi Nidruchovi i jeho dědicóm a budúcím ku pravému dědicství potvrzujem —. Toto však rozomně vyznamenávajíce, že nadepsaný Václav i jeho dědicové a budúcí, kdyžkoli ten mlýn Hanuticský bude neb budú chtieti stavěti, tehdy on anebo oni bude aneb budú moci čtyři kola múčná v tom mlýně připraviti, a k tomu i jiná kola, kteráž by on mohl tudiež sobě k užitku přivésti. — Také týž Václav i jeho potomní cěstu svobodnú má a mají mieti vedle též strouhy počnúc s cěsty Kopistské až k jezu svému na Ohři a nad týmž jezem; bude-li sě jemu aneb jim kde zdáti k užitku, jich břeh do té své strouhy a vodoteči protrhnúti, to bude moci on i jeho budúcí dobře učiniti beze všie odpornosti našie i člověka všelikterakého. A ten jistý jez on bude moci sobě k užitku svému připraviti a při-

vésti, jakž sě jemu najlépe zdáti bude. Toho my jemu dobrotivě přejem, — však s takovúto znamenitú výměnkú, aby on častopsaný Václav i jeho dědicové a budúcí v tom jistém jezu na Ohři diery jedné, což by s loďkú mohlo projeto býti, vedle starodávných práv kláštera našeho svrchupsaného Doxanského nechal a poznostavil — svobodné, každému sem i tam projiežděti a plaviti svobodně bez překážky jeho i budúcích jeho všelikteraké. Nemá také týž Václav ani jeho dědicové a budúcí nižádnými novými a většími poplatky ani pracěmi, ani pomocemi, ani robotami, kterakž on koli ten mlýn sobě ku puožitku přivede a připraví, — obtěžován a trápen — býti, mimo poplatek nadepsaný, od nás ani od našich budúcích. — V středu suchých dní postních najbližší před sv. Řehořem papežem, léta od naroz. syna b. 1484.

131.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1484, 28. června. — Č. 139.

Bohuslav z Švamberka a na Zviekově vyznávám ɔc.: — jakož král Jiří — podle smlúvy a úmluvy zapsal jest svým zápisem uroz. nebožci panu Jindřichovi Bavuorkovi z Švamberka sedm set kop gr. na své summě královské na klášteře Chotěšovském i na tom zboží, a k tomu po té summě sedmdesáte kop gr. platu ročnieho na témž zboží Chotěšovském; a to dále nebožčík kněz Jiřík, probošt téhož kláštera, i všecken konvent jeho zvláštním zápisem svým těch sedmdesáte kop gr. vydávati a platiti svrchupsanému panu Jindřichovi Bavuorkovi zapsali jsú. Kterážto oba zápisy svrchujmenovaná, i krále Jiřieho i kněze Jiříka probošta a konventa jeho, nadepsaný pan Jindřich Bavórek prodal mi jest i všecko právo své, což ho koli k těm oběma zápisoma svrchupsanýma měl, mocně mi dal a postúpil jest a svú dobrú a svobodnú vuoli psanú na to udělal a dal jest i tomu každému, ktož by je s dobrú vuolí a svobodnú ode mne měl. — Já svrchupsaný Bohuslav z Švamberka ty zápisy obadva svrchupsaná, totižto od krále Jiřieho i od kněze probošta a konventa jeho, i tu dobrú vuoli — dávám ctihodn. knězi Tristramovi, proboštu kláštera Chotěšovského, i všem jeho budúcím náměstkóm i tomu všemu konventu kláštera Chotěšovského i tomu každému, ktož by ty listy a zápisy svrchupsané měl s jich dobrú volí. — A zápisy svrchupsané, to jest krále Jiřieho i kněze Jiříka probošta i tu dobrú vuoli, kterúž pan Jindřich Bavuorek na ty zápisy mi dal a udělal, poctivě ode mne vypravili a vyplatili sú skutečně [kněz Tristram a konvent řečeného kláštera]. — Pečeti kromě Bohuslavovy ze Švamberka uroz. pána, p. Burjana z Gutšteina a na Nečtinách, najvyššieho kamrmeistra krále Českého, a uroz. panoší Jana Hošťálka z Hognestu, Jana z Vrhavče, Viléma z Chříňova a na Skotciech. — Léta b. 1484., ten pondělí u vigilji sv. Petra a Pavla apošt. ɔc.

132.

Kl. sv. Anny v Starém Městě Pražském. — B. m. 1484, 5. července. — Č. 140.

My Margreta z Tupadl převoryše, Dorota z Budějovic zakřištánka, Hedvika z Holomúce, Margreta ze Chba a Elška z Plzně i konvent veškeren kláštera sv. Anny jinak sv. Vavřince v Starém Městě Pražském — vyznáváme ꝯc., že duom náš a kláštera našeho již psaného tudiež v Starém Městě Pražském proti dveřóm téhož kláštera našeho na poledne ležící ode všech obtiežení, úplatkuov, břemen a pořaduov městských z staradávna svobodný, kterýžto někdy byl jest urozené panie Perchty, vdovy po panu Hynáčkovi dobré paměti z Húsky, již pustý a téměř jako nanajvýšě zkažený a zapuštěný, k jehožto opravení my v těchto měrách duokladuov, tak jakžby slušalo, nikoli mieti nemohúc, však vždy, což na nás jest, o to mysléc i k tomu rády sě vedlé možnosti našie nynějšie přičiniti chtiec, aby týž duom viece se již nebořil a dokonce nezahynul, ale aby radějie k užitku kláštera našeho v budúcích aspoň časiech mohl přiveden býti: — prodaly jsme jej — opatr. Silvestrovi sukna kraječi, měštěnínu nadepsaného Starého Města Pražského, a panie Martě, manželce jeho, i dědicóm jich, kteříž by po nich zuostali, za jistú summu peněz nám již v celosti zaplacenú penězi hotovými; kteréhožto domu jim jsme již postúpili — až do svrchupsaného Silvestra a panie Marty, manželky jeho, i dědicóv jich a po nich zuostalých životuov a smrti a nic dále. — A my hned po jich smrti máme a moci budem sami naší mocí, žádného k tomu práva ani úřaduov nepotřebujíc, v týž duom zase jakžto v náš vlastní uvázati se, žádnými náklady neb škodami ani kterými úplatky nejsúce nikomuž povinny ani zavázány. — Pečeti kromě výše řečené převorky a konventu uroz. pánuov, pana Pavla z Jentšteina a z Skal, pana Mikuláše odtudž z Jentšteina a z Skal, uroz. panoší Jiříka Fricka z Harasova a Jindřicha Horyny z Hombic. — Léta ot naroz. syna b. 1484, ten pondělí po sv. Prokopu.

133.

Kl. sv. Anny v Starém Městě Pražském. — B. m. 1484, 25. července. — Č. 141.

Já Matěj ot vola, měštěnín Starého Města Pražského, vyznávám ꝯc., — že — toto mé poslednie poručenstvie a konečný úmysl vuole mé o témž o všem statku mém — řiedím a zpósobuji obyčejem takovýmto. Najprvé a přede všemi věcmi ustanovil jsem a zpósobil s plným a dobrovolným povolením panie Doroty, manželky mé milé, slovutné lidi Jaroše ot Múřenínuov a Tomáše kramáře z domu Oremusova, měšťany nadepsaného Starého Města Pražského, přátely mé zvláštnie, i tohoto kšaftu mého mocí ustanovuji a zpósobuji pravé a mocné poručníky domu mého u vola výš dotčeného, v němž bydlím, na Ovocném trhu mezi domy Zigmunda Malešicského a Jakuba krajčieho řečeného Švagr ležícieho; o kterémžto domu vuole má jest i tak roz-

kazuji a porúčiem, aby již psaní poručníci jej prodadúce, zpósobili a zjednali dvanácte kop gr. platu ročnieho a věčného k kaplanství v kostele sv. Linharta, k oltáři tomu, kterýžto manželka má výš psaná vie dobře. Kteréhožto pak kaplanstvie poručníky svrchupsané činím a ustanovuji pravé a mocné kollatory a podacie; a jestliže by z nich kterého pán Buoh nemocí i smrtí navštievil, aby ten mohl i právo a moc měl na smrtelné posteli jiného súseda usedlého, kteréhož by se jemu zdálo, miesto sebe kollatora a podacieho toho kaplanstvie učiniti, a ten aby plnú moc k tomu jměl, jakož by napsán byl v tomto kšaftu zejména. Potom pak vinici mú blíž Vršovic ležící, a podle toho také i statek muoj jiný všecken, na čemž by koli záležal, dal jsem — nahoře jmenované panie Dorotě, manželce mé milé. — Pečeti slovut. Havla Pštrosa, v ty časy rychtáře, múdrých a opatr. pánuov Stanislava Kadeřávka z Šárky a Lukáše z domu Domažlického, konšeluov přísežných nadepsaného Starého Města Pražského. — Léta ot naroz. syna b. 1484., v pátek den sv. Jakuba ap. b. Většieho.

134.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1485, 19. března. — Č. 142.

Já Vilém z Přestavlk a na Bubně známo činím ɔc., — že ten list a zápis, v němž zapsáno mám od — Vladislava, krále českého ɔc, sto zlatých a sedmdesáte zlatých uher. na les, kterýž slove Vysoká, — já nadepsaný Vilém z Přestavlk a na Bubně dal sem dobrovolně — ten jistý list a zápis svrchupsaný i se vším právem mým — uroz. panoši Mikulášovi z Přestavlk a v Sulislavi, bratru mému, a dětem nebožčě Petra z Přestavlk, bratra našeho, aby oni tiem zápisem svrchupsaným mohli sobě obdržeti všecko právo v něm položené a zapsané, — a také aby oni ten list, — komuž by se jim zdálo, mohli dáti, prodati atd. — Pečeti kromě Vilémovy z Přestavlk uroz. panoší Jana Cehnice z Říčan, Jindřicha Rausa z Čemin, Fremuta z Stropčic, Viléma z Chříňova a na Skočcích a Jana Úlického z Plešnic. — Léta po naroz. syna b. 1485, v sobotu před sv. Benediktem opatem.

135.

Kl. Zbraslavský. — B. m. 1485, 20. října. — Č. 143.

Já Bohuslav z Valtieřova vyznávám ɔc., — že ten zápis a list na pargameně, jímžto duost. v Boze otec a kněz, kněz Jan opat i veškeren konvent kláštera Zbraslavského — zapsali jsú — Vaňkovi z Mostu a Janovi, synu jeho, i Anně, jeho dceři, tvrziště svého a kláštera jich v Neumětelech se dvorem poplužním, s dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, haltéři, pastvinami atd. ve stu a ve čtyřicieti kopách gr. dobrých peněz strieb., rázu praž., — kterýžto list nadepsaní Vaněk z Mostu, Jan syn a Anna, dcera jeho, dali jsú slovut. panošem Vácslavovi a Oldřichovi bratřím

z Valtieřova dobré pamětí i jich dědicóm, a tak i mně jakožto téhož Vácslava synu a dědici pravému, s svú dobrú volí psanú řádně dal jsem také dobrovolně — i s tú také volí dobrú výš dotčenú Vácslavovi, otci mému, a Oldřichovi, bratru jeho, i mně svědčící, dále dávám uroz. panoši Zdeňkovi z Koněprus a ve Mtihavě, švagru mému, a uroz. také panie Dorotě z Valtieřova, sestře mé a jeho manželce, i jich dědicóm. — Pečeti kromě Bohuslavovy z Valtieřova uroz. pána, p. Pavla z Jentšteina a z Skal, uroz. panoší Vácslava z Svárova, kuchmistra dvoru krále českého, Jiříka z Přievor a z Jilovky a Herše z Valovic. — Léta ot naroz. syna b. 1485, ten čtvrtek před Jedenácti tisíci sv. panen.

136.

Kl. jeptišek v Č. Krumlově. — B. m. 1486, 16. května. — Č. 144.

My Vok z Roznberka ɔc. jménem svým a jiných bratří našich vyznáváme, — jakož jsme po předcích svých v svým držení měli lidi a platy ve vsech kláštera panenského v Krumlově, zejména v Lodhéřově a v Drahýšce, kteřížto lidé a platy, jakož sme dostatečně zpraveni, k témuž klášteru od starodávna dědičně a spravedlivě příslušejí; i znamenavše — panny abatyše a všeho konventu kláštera svrchupsaného řád chvalitedlný, a kterak vždy den ote dne skrze přísné drženie a zachovávánie jich zákona svatého v témž klášteře služba božie a čest a chvála jeho svaté milosti se rozmnožuje, na tom zvláštní libost majíc a vždy žádajíc, aby pod námi služba božie raději se rozmáhala, nežli by skrze jaké nedostatky v čem hynúti měla: — svrchupsaným pannám, panně abbatyši a konventu téhož kláštera — svrchupsaných lidí a platu se vším příslušenstvím ku pravému panství a dědictví postúpili sme, — tu sobě ani našim dědicóm a budúcím na tom nižádného práva ani kterého zvláštenstvie nepozuostavujíc. — Léta od naroz. syna b. 1486, v úterý o Letniciech.

137.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1486, 27. července. — Č. 145.

Já Jan Cehnice z Říčan vyznávám ɔc., — že jakož uroz. a statečný rytieř pan Ctibor z Wolfšteina a na Třebli svým rybníkem, kterýž jest udělal na svém zboží v Túškově, zatopil jest něco luk a dědin lidem mým v Lochusicích, a již smlúvou dobrých uroz. lidí tejž pan Ctibor svrchupsaný oddal jest za to zasě lidem mým a jich budúcím tu v Lochusicích lukami svými Túškovskými tak a potud, jakož jest to již mezemi znamenáno a osazeno; protož já předepsaný Jan Cehnice, mocný a pravý držící a pán těch lidí v Lochusicích, ty louky a dědiny tiem předepsaným rybníkem tak zatopené mocně sstúpil sem — panu Ctiborovi a jeho dědicóm a budúcím ku pravému jich jmění, držení a požívání věčně jakožto jich vlastnieho dědictvie, nic sobě na tom nepozuostavuje — kromě toho, což by těch luk ten rybník nezatopil,

toho lidé moji požívati mají buďto sečí neb pastvú. — Pečeti kromě vydavatelovy listu uroz. pána, pana Zdeňka z Švamberka a na Rokycanech, a těchto věcí předepsaných smluvcí uroz. panoší Jana z Dúpova a na Hlohově, Viléma z Chříňova a na Skotciech a Rausa z Přestavlk a v Chlumčanech. — Léta po naroz. syna b. 1486, ten čtvrtek po sv. Jakubu ap. Větčiem.

138.

Kl. Plaský. — B. m. 1486, 6. listopadu. — Č. 146.

Já Slaibor Pracek z Svinné vyznávám ɔc., — že ten list hlavní s pečetí visutú na pargameně, kterýž mně svědčí na dvuor Sechutice kláštera Plaského v šesti stech zlatých uherských se všemi i všeliký[mi] jeho příslušnostmi a užitky, — kterýžto již psaný dvuor jest mi zapsán a zastaven slavné paměti králem Jiřím, — já nadepsaný Slaibor dal sem dobrovolně — a to toliko po mé smrti — duostoj. a ctihod. knězi Adamovi, opatu kláštera Plaského, i všemu konventu téhož kláštera, — i tomu každému, ktož by ten jistý list měl s jich dobrú volí i tuto dobrú vóli na týž list, aby oni tiem listem a zápisem mohli sobě všecko i všeliké právo obdržeti tak jistě a svobodně, jakožto s svým vlastním právem. — Pečeti kromě Slaibora Pracka z Svinné uroz. pána, p. Beneše z Kolovrat a na Libšteině a uroz. panoší Jana Haranta z Vařin a na Březině, Alše Vlka z Miletic a v Újezdě, Vácslava Guty z Dubňan a v Rovném. — Léta od naroz. syna b. 1486, v pondělí na sv. Linharta.

139.

Kl. Doksanský. — B. m. 1487, 9. ledna. — Č. 147.

My Jaroslav Berka z Dubé a z Lippého, najvyšší sudí dvoru královského po Čechách, Jiřík Berka z Dubé a z Lippého, bratřie vlastní, známo činíme všem, že jsme učinili smlúvu s volí jiných bratří našich s ctihod. knězem Václavem, proboštem Doxanským, i také se vším konventem jeho o plat a duochody jich, kteréž jemu vydávati máme z Radoušova městečka a z vesnic k tomu příslušejících, a to tak dlúho, dokavadž práva duchovnie propuštěna nebudú. Ale když by práva duchovnie propuštěna byla, tehdy tento list a smlúva tato viec žádné moci mieti nemá. Najprvé my svrchupsaní bratřie anebo jeden z nás počieti dávati máme knězi proboštovi úroka po dání listu tohoto najprve příštieho na sv. Jiří šest kop gr., na míšenský groš počítajíc, anebo tři kopy gr. čes. dobrých střieb. rázu praž., a na sv. Havel tolikéž, a tak vždy všecka ta léta, dokudž práva duchovnie nepójdú. Což se pak lesu dotýče k stavení, kteréhož by kněz probošt potřeboval, každý rok ti lidé mají vyvésti z hor na patnácti voziech až do Auštku; a jiného lesu, kteréhož by potřeboval, má sobě bráti, což je mu potřebie, tu, kdež by jim hajný náš ukázal. A jestliže by která odúmrť

na nás přišla, té polovici knězi proboštovi dáti máme. A týž kněz probošt v těch ve všech lesiech, kteříž k tomu zboží Radúšovskému příslušejí, aby sobě lovil, kdež se jemu zdáti bude. A my máme na každý rok dávati knězi proboštovi srnu štědrého večera. — Pečet kromě obou vydavatelů listiny této slovut. panoše Matěje ze Zbraslavic, hajtmana v ty časy na Mělníce. — Léta od naroz. syna b. 1487., ten úterý po Božiem křtění.

140.

Kl. Chotěšovský. — Na Hradě Pražském. 1487, 10. března. — Č. 148.

My Vladislav, z b. mil. král český ꝛc., oznamujem, — že prošeni jsme od slovut. Jiříka a Benedy bratří Cukruov z Chýlic, věrných našich milých, abychom jim ráčili dáti výplatu na lesu Vysoké, příslušejíciem k klášteru našemu Chotěšovskému. My znajíce věrné a ustavičné služby [jich] — již psaným Jiříkovi a Benedovi tuto milost učinili jsme, — aby oni, když se jim zdáti a líbiti bude, mohli vyplatiti již psaný les Vysokú k držení a požívání svému z zápisuov najjasn. krále Jiřieho, — od těch osob, kteříž toho lesu, jenž slove Vysoká, v držení jsú. A když to vyplatie, aby týž Jiřík a Beneda i dědicové jich to měli, drželi a toho požívali bez našie, budúcích našich králuov českých i všech jiných lidí všeliké překážky. Tuto milost jim a dědicóm jich při tom činiece a dávajíce, aby od toho času, když ten les vyplatie, nebyli splacováni — z toho lesu za plných deset let pořád zběhlých. Než po vyjití těch desieti let, když bychom my neb budúcí naši králové čeští nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, chtěli již psaný les Vysokú od nich vyplatiti, tehdy máme jim dáti za výplatu tu summu vcele a úplně, v kteréž ten les vyplatie vedle zněnie zápisu již psaného krále Jiřieho. — A ktož by tento list měl s již psaných Jiříka a Benedy, když to vyplátie, neb dědicóv jich dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. — Dán na hradě Pražském v sobotu před sv. Řehořem, l. b. 1487, král. našeho léta šestnáctého. — Ad relacionem d. Johannis de Sselnberk, cancellarii regni Bohemie. — Verso: Registrata.

141.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1487, 20. dubna. — Č. 149.

Já Školastika z Otova vyznávám ꝛc., — jakož mám čtyři listy na pargameně s visutými pečetmi, kteříž listové dostali jsú sě mně nadepsané Školastice po předcích mých: item dva listy mám od ciesaře Sigmunda sl. pam., první list svědčí na čtyři sta a druhý list svědčí na puol druhého sta, a to vše na groše české, v kterýchžto summách svrchupsaných ciesař Sigmund slavné paměti zapisuje Janovi řečenému Gutštein a Martinovi řečený Ruchce bratřím z Uotavy, a to tyto vesnice dolepsané příslušejície k klášteróm Chotěšovu a klášteru Pivoňce, zejména tyto: item Mlýnec,

Kramolín, Vlkanov, Lešina a Jicharce, Zámilič; item třetí list mám od krále Ladislava slavné paměti, kterýmžto listem potvrzuje těch dvú listuov nahoře psaných od ciesaře Sigmunda slavné paměti, a ty summy svrchupsané převozuje na samú Lešinu; item čtvrtý list mám od kněze Václava, probošta dobré paměti, a převora i všeho konventa kláštera Chotěšovského, kterýžto list svědčí a ukazuje na ves Jicharce v summě padesáti kopách gr., jakož pak ti všichni listové v svém sepsání šíře svědčie a ukazují: že sem dala a mocí tohoto listu dávám na ty všechny čtyři listy svrchupsané mú dobrú vóli, plnú moc i plné ovšem právo, kteréž mně kolivěk příslušělo, uroz. panu Janovi z Rúpova, najvyššiemu písaři desk královstvie Českého a hofmistru dvoru krále českého, i jeho dědicóm i tomu každému, ktož by ty jmenované listy ciesařské i královské měl s nadepsaného pána nebožto s jeho dědicuov dobrú volí a svobodnú, tak aby nadepsaný pán neb jeho dědicové, anebožto jeden z nich, mohli těmi listy nadepsanými hýbati a s nimi učiniti jakožto s svým vlastním tak vcele a úplně, jakž sě koli již psanému pánu aneb jeho dědicóm zdáti a viděti bude, tak jakoby jim samým ti listové svrchupsaní svědčili zejména. — Pečeti kromě Školastiky z Otova uroz. panoší Jana z Dúpova a na Valči, Jana Chotka z Chockova a v Ležkách, Humprechta z Rabšteina, hajtmana času toho na Petrspurce, a Václava z Kračína. — Léta ot naroz. syna b. 1487, ten pátek před sv. Jiřím, mučedl. b.

142.

Kl. Chotěšovský. — V Dobřanech. 1487, 20. června. — Č. 150. — Listina papírová.

My purkmistr a rada i všecka obec městečka Dobřan vyznáváme ꝯc., — že, když se jest uvazoval ctih. kněz, kněz Trystram, probošt chotěšovský, v již psané probo[št]stvie a nás před se jest ráčil obeslati, tu my předstúpivše před JMt jakožto před pána svého dědičného, slíbili jsme JMti člověčenstvie všichni jednostajně, a Materna, spolusúsed náš, též také podle nás a s námi slíbil jest, jakož dobře slušné jest; neb v městečku našem sedě dědictvie mezi námi má i podnes. A to béřem k své vieře a cti, že jest to tak v pravdě, což tiemto listem vyznáváme. — V Dobřanech l. b. 1487, v středu před sv. Janem Křt. bož.

143.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1487, 2. října. — Č. 151.

My kněz Jan, z b. mil. opat, kněz Voldřich převor, kněz Jan, probošt v Túškově na Mži, kněz Jan řečený Pecka, probošt v Přešticích, i vešken konvent kláštera Kladrubského — vyznáváme: — jakož jmáme povolenie od najjasn. kniežete pána, p. Vladislava, krále českého ꝯc., — abychme mohli zastaviti zbožie kláštera našeho nadepsaného summú do dvú set a do patnácti kop gr. čes. rázu praž.: —

protož my nadepsaní kněz Jan opat i vešken konvent kláštera nadepsaného — zastavili sme a postúpili — našie vsi Lhoty, kteráž jest příslušela k Žďáru, ve třech stech zlatých uherských s kmety, s dvory, s dědinami oranými i neoranými, s lukami, s pastvištěmi i s doly i s úrokem peněžitým, s robotú, s kury, s vajci, s Zbyňkem nápravníkem, s službú i se vším panstvím i s tiem platem, což rejstra naše klášterské ukazují, i s těmi puožitky se všemi, kteréž jsú od staradávna, — uroz. panoši Cehnicovi z Říčan a Karlovi, synu jeho, dětem jich i budúcím jich. — Také stupujem již nahoře psaným věřitelóm našim osmdesáte gr. a čtyři gr. míšenských platu ročnieho — na mlýně našem, kterýž slove Bártovský, jenž leží pod Sv. Petrem, a k tomu panstvie tolikéž, aby mohl svého platu dobýti nahoře psaného na něm a viece nic. A to do života nadepsaného Jana Cehnici, Karla, syna jeho, a po smrti jich když bychom dědicóm jich dali rok napřed věděti, anebo ktož by tento list měl s jich dobrú vuolí anebo jednoho z nich. A to jmáme napřed dáti věděti rok při sv. Jiří nebo při sv. Havle, chtiece vyplatiti nadepsanú ves a ten plat svrchupsaný. — Také nemá žádný vyplatiti nadepsané vsi jiný než kněz opat a konvent nadepsaného kláštera od věřících našich. To my svrchupsaní kněz opat a konvent kláštera svrchupsaného slibujem — zachovati. Pečeti kromě vydavatelovy uroz. pánuov a panoší: pána a p. Dobrohosta z Romsperka a na Týně Horšovském, pána p. Sezemy z Vrtby a na Prostiboři, Jana Hošťálka z Hognestu a na Vlkýši, Krištofora Ucháčka z Kračína a obývající v Novém Plzni toho času, Jana Haška z Koněprus a obývající v Kladrubech. — Léta po naroz. syna b. 1487., ten úterý po sv. Václavě.

144.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1487, 9. listopadu. — Č. 152.

My kněz Tristram, b. mil. probošt, i všecken konvent nynější i budúcí kláštera Chotěšovského, — jistci a první dlužníci dluhu dole psaného, a my Jan z Dúpova, Raus z Přestavlk a v Chlumčanech, Jindřich z Drahobuze a v Nebielovech, Heřman z Žernovníka a v Novém Plzni, Václav Točník z Křimic, rukojmie jich s nimi a za ně, vyznáváme, — že jsme dlužni — sto zl. uher. a za sto kop zl. rýnských a po čemž by toho času platily mezi lidmi, na zlatě i na rázu i na váze i na pádu dobrých a pravých, a k tomu padesáte kop gr. mečových dobrých střiebr. obecně berných, anebo pětmezcietma kop gr. širokých čes., uroz. panoši Janovi Cehnicovi z Říčan a dědicóm jeho i tomu každému, ktož by tento list jměl s jich neb jednoho z nich dobrú volí, a to za duom, kterýž sme od věřitelóv již psaných v Plzni kúpili; — kterúžto summu zl. uher. i rýnských i také grošóv svrchu dotčené summy my všichni — máme [býti dlužni] — rukú společní [sic] a ovšem nerozdielnú věřitelóm našim, — a to tak dlúho, dokudž by nám tíž věřitelé naši neb jeden z nich anebo my jim též zase nedali puol léta napřed věděti buďto při sv. Jiří nebo při sv. Havle. A když bychom

sobě tak toho puol léta napřed věděti dali, tehdy tak po napomenutí a po puol létě pořád zběhlém máme — věřitelóm našim svrchupsaným jistinu nadepsanú splniti a v celosti zaplatiti. — Pakli bychom toho neučinili atd. Ležení v Novém Plzni nebo ve Střiebře. — Léta po naroz. syna b. 1487, v pátek před sv. Martinem, biskupem b. slavným.

145.

Kl. sv. Anny v Starém Městě Pražském. — B. m. 1488, 6. června. — Č. 153.

Já Marketa z Tupadl, převora od sv. Vavřince jináče sv. Anny na Starém Městě Pražském, — oznamuji, — jakož sem za své vlastnie penieze kúpila, kteréž sem měla od svých přátel dobrých, deset kop gr. platu ročnieho komornieho na zbožie Sobětuh, a to od uroz. panoše Jiříka Fricka z Harasova, jakož o tom dcky zemské šieře ukazují; kteréžto [sic] deset kop gr. svrchudotčených vydává mi uroz. pan Stibor Tovačovský z přiečiny té, že jest to zbožie kúpil Sobětuh nebožtík uroz. pan Jan Tovačovský od téhož Jiříka Fricka k dědictvie. I protož já nadepsaná Marketa z Tupadl šieře oznamuji, že sem těch deset kop gr. platu ročnieho komornieho na témž zbožie Sobětuh dckami zemskými zapsala, a to uroz. panošem Petrovi Ebrzvínovi z Hradiště a Hanušovi z Pucpachu a od Hřěbenuov na Starém Městě Pražském k věrné však ruce, věřéci jim nad jiné přátely, dobré lidi, že po mé smrti mají a povinnovati budú těch deset kop gr. platu ročnieho, komornieho zapsati a utvrditi dckami zemskými vedle všie potřebnosti, a zvláště také s povoleniem JMKské, a to k sv. Vavřinci a jináče sv. Anny na Starém Městě Pražském pannám a sestrám téhož kláštera a zákona, nynějším i budúcím pannám. Takovým však obyčejem dávám, aby nynější panny i budúcí dávaly z těch desieti kop platu svrchudotčeného [7 kop] kaplanu svému, kteréhož by měly za kaplana, aby kaplané budúcie mohli tiem lépe státi a pannám přisluhovati svátostmi svatými, a také aby za mú duši Pána Boha prosil, a zvláště při každých suchých dnech aby slúžil zádušní mši svatú za duši mú a panny Kateřiny Budějovské; a tři kopy aby panny a konvent obracovaly na olej k lampě, kterážto lampa aby hořela dnem i nocí v kuoru panenském ke cti a chvále Pánu Bohu a sv. Vavřinci, a to časy budúcí a věčné. A panny nynějšie i budúcí téhož kláštera aby také užívaly téhož světla nočniem vstávániem na hodiny a na modlitby svaté. A také nynějšie i budúcí panny budú povinnovaty při každých suchých dnech vigilii řékati cele za mú duši a za pannu Kateřinu, a za to jich prosím jakožto sestr svých milých. A jestliže by z božieho dopuštěnie panny nebyly navráceny do kláštera svého svrchudotčeného, tehdy těch deset kop svrchudotčených mají užívati panny nynějšie i budúcie téhož vždy kláštera svrchudotčeného pěti kop gr., a druhých pět kop gr. mají panny obracovati na mše svaté zádušnie za duši mú a panny Kateřiny, jakož i toho jim věřím. A při tom také oznamuji nynějšiem i budúcím pannám téhož

kláštera nadepsaného, že sem kúpila za své vlastnie penieze ornát aksamitový s barvami rozličnými se všie přípravú, oměrál perlový, svatá Anna na něm se dvěma dietkami a sv. Vavřincem a sv. Barború, a k tomu kalich střiebrný pozlacený a kříž střiebrný pozlacený s kameniem, a k tomu ďalmatiky aksamitné červené s kanicemi zlatými i s albami; ty věci svrchudotčené dávám také po mé smrti ke cti a chvále Pánu Bohu a sv. Vavřinci a jináče svaté Anny, a panny nynější i budúcí aby toho pěkně chovaly k službě božie. — Pečeti kromě Marketiny z Tupadl uroz. panoší Jana z Bratronic, Racka z Nákla, Jana Chvalenického z Hodusic. — Léta od naroz. syna b. 1487, ten pátek po Božiem Těle.

146.

Kl. sv. Jiří na hradě Pražském. — B. m. 1488, 7. července. — Č. 154.

Já Kateřina z Šanova vyznávám ɔc., že ten list na pargameně s visutými pečetmi, jímžto nábožné panny, p. Anna, abatyše kláštera sv. Jiřie na hradě Pražském, a panna Kuňka převoryše i všecken konvent téhož kláštera dvory jich pusté Hladov a Němčice s dědinami kmetcími, s popluží́m, lukami, luhy, křovinami ɔc., — nic sobě tu nepozuostavujíc kromě tuoně jedné, kteráž leží blízko u Zálezlic vsi jich, jménem Olšice, najali jsú uroz. někdy panošem Janovi a Vácslavovi bratřím z Kopeče dobré paměti i mně také za osmnádcte let — s takovými přímienkami i pod ten plat, jakož týž list to vše plněje v sobě zavierá, prodavši [sic] dobrovolně — slovut. Matúšovi z Kozarovic i jeho dědicóm a budúcím za jistú summu peněz mně již úplně a docela zaplacenú. — Pečeti kromě Kateřiny z Šanova uroz. panoší Bořity z Třebelic a na Solci, Vácslava Zlatského ze Zviekovce a Vácslava Kopanského z Vranieho. — Léta ot naroz. syna b. 1488, ten pondělí po sv. Prokopu.

147.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1488, 11. července. — Č. 155.

Já Humprecht z Rabštajna, jistec a prodavač věcí dolepsaných, vyznávám ɔc, — že dobrovolně prodal sem — dvuor svuoj poplužní, jenž slove náprava, ve vsi Honozovicích s tvrzí, s dědinami oranými i neoranými i s tiem se vším, — což k tomu dvoru a nápravě spravedlivě příslušie, jakožto krčma a podsedek v též vsi ležície, tak jakož sem sám držal, — a to opatrnému muži Ondřejovi, Leksovu synu, měštěnínu v Střiebře, a poctivé paní Lidmile, manželce jeho, dědicóm a budúcím jejich, i tomu každému, ktož by ten list dále měl s jich — dobrú a svobodnú vuolí, [za jistú summu peněz] mně úplně a docela od nich zaplacených, — i to všecko právo a spravedlnost svú, kterúž sem na to měl od Jana Honozovského, předka mého, s dobrú vuolí. Ale že ta dobrá vuole, kterúž jsem od Honozovského již psaného měl na list starý, kterýž jest byl na tu nápravu a na dvuor od opata Wernhéře času toho i od kon-

ventu kláštera Kladrubského učiněný a vydaný, jest mi minula, aby žádní zmatkové a nesnáze proto mým súkupóm a budúcím jejich nepřišly a nevznikly, toho jest mi list nový od duostoj. otce a kněze, kněze Jana opata a od konventu téhož kláštera Kladrubského pod jich pečetmi a k prosbě mé vydaný a učiněný v témž rozumu a výsadě jako i starý znějící. Protož já Humprecht svrchupsaný to všecko právo své a spravedlnosť svú, kterúž sem na to měl, i ten list nový, kterýž jest mně a dědicóm mým svědčil na ten dvuor a nápravu svrchupsanú, na krčmu i nad podsedka, dal sem — svrchupsanému Ondřejovi, Leksovu synu, manželce jeho i dědicóm budúcím jejich, a k němu svú plnú dobrú a svobodnú vuoli, tak aby oni s tiem — učiniti mohli — jako s svým vlastním. — Pečeti kromě Humprechtovy z Rabštajna uroz. pánuov p. p. Burjana z Gutštajna na Nečtinách, najvyššieho kamermajstra královstvie Českého, a pána pana Jana z Gutštajna, a uroz. panoší Hendricha z Trebis [sic] a v Libíně, Jana Hoštálka z Hognestu a na Vlkýši, Jana z Plešnic a na Úlicích, Dětřicha z Rejšic a na Vrbici. — Léta b. 1488, v pátek před sv. pannú Marketú.

148.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1489, 14. května. — Č. 156.

Já Ondřej Lexovic, měštěnín v Stříebře, známo činím ɔc., jakož jsem kúpil od uroz. panoše Humprechta z Rabštejna v Honozovicích dvuor poplužní, jenžto slove náprava, s krčmú, s podsedkem i se vším příslušenstvím, což k tomu dvoru poplužniemu od staradávna podle výsady spravedlivě příslušie, jakož pak listové na tu výsadu od opatuov prvnieho i od kněze Jana, opata nynějšieho, pod jich pečetmi i konventskú ty všecky věci světleje svědčie a ukazují, a ti listové jsú mi také od téhož panoše Humprechta z Rabštejna, súkupa mého, v mú moc s jeho dobrú vuolí — vydány; i to sem já také právo všecko své i spravedlnost prodal i ty listy opatské s dobrú vuolí uroz. panošem Petrovi a Brikcínovi bratřím z Metelska a v Mědražicích a dědicóm jich za jistú summu mně úplně a docela od nich zaplacenú. A protož já Ondřej svrchupsaný to všecko právo a spravedlivost, kterú sem na to jměl, i ty listy oba s tú dobrú vuolí mně a dědicóm mým od svrchupsaného Humprechta svědčící na tu nápravu svrchu dotčenú, na krčmu i na podsedka dal sem — již psaným Petrovi a Brikcínovi bratřím z Metelska a v Mědražicích a dědicóm jejich. — Pečeti kromě Ondřejovy též uroz. pána, pana Sezemy z Vrtby a na Prostiboři, a uroz. panoší Jana Hošťálka z Hognestu a na Vlkýši, Petra Levharta z Vidžína a Dětřicha z Rejšic a na Vrbici. — Léta po naroz. syna b. 1489, ve čtvrtek před sv. pannú Žofií, mučedlnicí boží.

149.

Kl. sv. Jiří na hradě Pražském. — B. m. 1490, 26. ledna. — Č. 157.

My Jan Česnek rychtář, Sigmund Černý, Pešek, Václav Strádal, Petr Žák, Václav Vituov, Václav Nidruch a Václav Makovička, kmeté města Litoměřického, vyznáváme, — že před nás a před čtyři lavy soudu hájeného, tu kdež moc a právo, přistúpili jsú poctiví a robotní muži ze vsi Keblic ote vší obci s plnú mocí vyslaní, a to s povolením a vuolí múdrých a opatr. pánuov, pana purgmistra a konšeluov města našeho Litoměřického svrchu dotčeného, totiž Blažnoch, Stanislav a Mařík, a ti jsú vinici svú na hoře, Humburk slove, položenú, svými jistými mezemi a mezníky znamenanú a oddělenú s tiemž všiem právem, řádem a obyčejem, tak jakož k té svrchudotčené obci Keblic příslušala, vedle vinice*) paní Uršiliny s jedné, a slovut. Václava z Brňan strany druhé, poctivému muži Bartošovi z Sěřěvic pravě, rozomně a všelikterak smyslně otevzdali jsú ke jměnie, k drženie a k dědičnému pokojnému požívánie a obseděnie, však tiemto zpuosobem a řádem, že týž svrchudotčený Bartoš má dáti, platiti a úročiti úroku pravého a věčného z té svrchudotčené vinici i ten každý, ktož by koli té vinici v drženie byl, puol kopy gr. bielých, čes., rázu pražsk., aby dal a platil vždy k tomu času na ten den sv. Martina, totiž k tomu úroku panskému, však k té obci svrchujmenované vsi Keblic, bez všelikého odporu a vymlúvánie. A to spraviti, svoboditi slibují sobě obě strany, tak jakož toto naše město za právo má, před vše[li]kým člověkem. — V úterý po Obrácenie sv. Pavla na vieru léta b. 1490.

150.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1490, 8. května. — Č. 158.

My Burjan a Jindřich z Tisové seděním v Trubciech, praví jistci dluhu vdole psaného, vyznáváme ꝛc., že jsme dlužni — šestmezdcietma kop gr. dobrých, čes., rázu pražs., nebolito dvě a padesáte kop gr. dobrých strieb. míš., a dvadceti zlatých rýnských na zlatě, na pádu dobrých a pravých, urozené panně Anně z Klenovic, jeptišce kláštera Chotěšovského, i tomu každému, ktož by tento list jměl s jejie plnú a svobodnú dobrú volí. V kterééžto summě a penézích my napředpsaní Burjan a Jindřich zstúpili jsme a zastavili — tepruv psané panně Anně a věřícím našim platu našeho ve vsi naší Trubciech šest kop gr. míš. a patnácte gr. míš. platu ročnieho, peněžitého, a to na těchto lidech a kmetech našich zejména: na Janovi Handekovi při sv. Havle třidceti gr. míš. a při sv. Jiří tolikéž, na Kubšovi při sv. Havle pětmezdcietma gr. míš. a při sv. Jiří šestmezdcietma gr. míš., na Štěpánovi při sv. Havle pětmezdcietma gr. míš. a při sv. Jiří šestmezdcietma gr. míš., na Matějovi při sv. Havle

*) Listina má: vinicemi.

pětatřidceti gr. míš. a při sv. Jiří šestatřidceti gr. míš., na Šimanovi při sv. Havle pětatřidceti gr. míš., a při sv. Jiří šestatřidceti gr. míš., na Martinovi při sv. Havle pětatřidceti gr. míš. a při sv. Jiří šestatřidceti gr. míš., a to k pravému jmění, držení a užívání. — A jestliže by lidé a kmetové napřed jmenovaní ve vsi napřed psané kterakž kolivěk zahubeni byli a zkaženi, a že by panna Anna nadepsaná a věřící naši toho platu na nich bráti a dobývati nemohli, tehdy my nahoře psaní jistci nebolito naši dědici a búdúcí a rukojmí naši dole psaní jmáme — vcele a úplně dávati ten plat z komory tolikéž a tak mnoho, jakož se nadpisuje. A když bychme my napředpsaní jistci nebo naši dědici ꝛc. chtěli plat svój vyplatiti, tehdy jmáme prve — panně Anně a věřícím našim celý rok pořád zběhlý napřed dáti věděti, a po vyjití toho roku — jmají — od nás summu svú peněz nahořepsaných přijíti a list náš hlavní nám zase vrátiti. Item toto jest mezi námi zvláštně — vymluveno, že platu napředpsaného na lidech a ve vsi nahořepsané panna Anna jeptiška má a bude jmieti toliko do svého života a do své smrti — užívati, a po jejie smrti my nahořepsaní jistci — jmáme — z té summy nahořepsané třidceti kop gr. dobrých míš. panně Dorotě, jeptišce kláštera Chotěšovského, dáti a zpraviti a vcele vyplniti. — A ostatek té summy a peněz má a bude jmieti přijíti a připadnúti na děti Burjana, jistce nahořepsaného, a na děti nebožce Zigmunda, bratra jeho vlastnieho, a oni toho budú jmieti všichni společně užívati. A my nahořepsaní jistci za to vedle sebe a s sebú postavujem pravé a jisté rukojmie uroz. pána, p. Burjana z Švamberka seděním v Svržni, Jana Šonštetara z Sauměře, Racka z Polžic, Jana Hostkovce bytem v městečku Přimdy. A my teprv psaní rukuojmie spolu s jistci našimi s nimi a za ně — slibujem — rukú společnie a nerozdielnú beze vší zlé lsti to držeti a plniti. Pakli bychom toho neučinili atd. Ležení v Novém Plzni nebo v jiném městě neb městečku od Plzně v pěti mílech. — A stala-li by se na tomto listu která zkáza, porušenie aneb obmeškánie, buďto z neopatrnosti, zlitím, od ohně zmraštěním, molovými aneb srstnými dierkami, prozřením aneb skrze písaře na slovec[h] ukrácením, to všecko nemá nám nic spomocno býti, dokudž toho všeho neučiníme, což svrchupsáno stojí. — Léta od naroz. syna b. 1490, v sobotu na den sv. Stanislava.

151.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1490, 19. června. — Č. 159.

Já Bohuslav z Krašovic vyznávám ꝛc: jakož mám listy královské a majestáty na pargameně mně svědčiecie i dědicóm mým, kteřížto na ves Přehýšovo a na rybník i na všecky k té jisté vsi příslušnosti ukazují: první majestát od — krále Jiřieho na šest set zl. uher., druhý majestát téhož krále na čtyři sta zl. též uher., třetie majestát od — Vladislava, krále českého ꝛc. na padesát kop gr. dobrých, střieb., rázu pražsk., čtvrtý majestát od téhož pana krále JMti též také na padesát kop gr.

dob. stříeb. již dotčeného rázu pražsk., a pátý majestát, jímž král Vladislav — potvrzuje svrchudotčená dva majestáty — krále Jiřieho, a v témž také majestátu král JMt dává mně v drženie ves Přehýšovo do života, jakož tíž listové a majestáty světleji a šířeji v sobě svědčie a oznamují: ty všecky listy a majestáty nadepsané dal jsem se všiem právem mým i mých dědicóv, kteréž jsem koli jměl k těm jistým majestátóm, — ctihod. knězi, knězi Tristramovi proboštu i všěmu konventu kláštera Chotěšovského — i tomu každému, ktož by tento list jměl s jich dobrú volí, dávaje jim — plnú moc a — právo k těm jistým majestátóm i ke všěm věcem v nich zapsaným. — Pečeti kromě Bohuslavovy z Krašovic též uroz. pána, p. Sezemy z Vrtba a na Prostiboři a pana Jana Cehnice z Říčan, a uroz. panošie Petra Ebrzvína z Hradiště, Jana z Bratronic a Heřmana z Žernovníka. — Léta od naroz. syna b. 1490, tu sobotu před sv. Janem Kř. b.

152.

Kl. sv. Jiří na hradě Pražském. — V Praze. 1491, 4. července. — Č. 161.

Já Ctibor z Malotic vyznávám ɔc., že jsem prodal uroz. panie Kateřině z Helfmburka duom s městištěm se vším jeho příslušenstvím vysazený na dvoře kláštera svatého Jiřie na hradě Pražském, kdežto slove na Špitále, i s tiem listem, kterýžto mám na týž duom nebolito na městiště od osviecené panny Kuňky — abatyše i všeho konventu kláštera předepsaného — pod pečetí visutú, kterýžto duom jsem znovu vystavěl na dvoře výš psaném. A to prodal jsem za dvě stě kop gr. míš. bez patnásti kop gr. míš. s tiem všiem právem, jakož jsem sám měl. — A již týž duom — mně jest od předepsané panie Kateřiny úplně a docela zaplacen. — Pečeti kromě Ctiborovy z Malotic uroz. pána, p. Jana z Janovic a z Petršpurka, najvyššieho purkrabí praž., hajtmana království Českého, a slovut. panoši Mikuláše ze Skur. — Dán v Praze v pondělí den sv. Prokopa, dědice českého, léta b. 1491.

153.

Majestát u věci soukromé. — V Bělehradě. 1491, 1. srpna. — Č. 160. (List papírový.)

Vladislav, z b. mil. uherský, český ɔc. král ɔc, — známo činíme ɔc, že jakož po smrti najjasn. kniežete p. Matiáše, uherského krále, předka našeho sčastné paměti, z některých příčin páni margrabstvie Moravského a kniežata slezská jměli jsú sjezd v městě Šumberce, kdežto mezi jinými z téhož margrabstvie Moravského byli jsú také na tom sjezdu urozený Jiřík Tunkl starší z Brníčka a z Zábřeha a Jindřich, syn jeho, věrní naši milí; i vznesl jest na nás týž Jiřík, že jeho docházie, kterak by někteří úštipně jeho i s synem dotýkali, praviece, což jest se na tom sněmu šumberském svrchudotčeném v radě jednalo, že by to on Jiřík nebo syn jeho pronesl a nám znáti dal. A protož my znajíce, že se jim oběma v tom veliká křivda děje,

tiemto listem vyznáváme, že jsú oni nám o té věci nižádným obyčejem, kterakž by to koli vymyšleno býti mohlo, nikdy nic nepsali ani nevzkázali. — Dán v Bělehradě v pondělí den sv. Petra v okovách, království našich uherského prvního a českého dvadcátého léta.

154.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1491, 18. října. — Č. 162.

My purgmistr a rada i všecka obec městečka Dobřan známo činíme oc: jakož jsme byli zastavili ves Timakov příslušející k kaplanství našému kostela sv. Víta v Dobřanech; protož my svrchupsaní purgmistr a rada i všecka obec městečka svrchupsaného prosili jsme ctihod. kněze Tristrama, probošta nynějšieho, pána našého milostivého, aby ráčil to kaplanstvie již psané vyplatiti pro rozmnoženie chvály božie a tudiež ke cti a k chvále sv. Víta i duostojné panny Marie. I srozuměli sme tomu, že častopsaný kněz, kněz Tristram probošt, jsa hnut láskú a milosrdenstvím božím a tváří milostivú ráčil jest to učiniti, a to kaplanstvie vyplativ nám je propustil v túž moc a v též miesto, jakož bylo od starodávna drženo a spravováno ctihodnými osobami oběma stranami knězem i ředitelem toho božieho domu. A my častopsaní purgmistr a rada i všěcka obec městečka Dobřan, nynějšie i budúcé, slíbili jsme a mocí listu tohoto slibujem ctihod. knězi, knězi Tristramovi, proboštu kláštera Chotěšovského, i budúcím proboštóm i tomu všěmu konventu, pánóm našim milostivým, viece nezastavovati toho zbožie od toho kaplanstvie ani najmenšie věci od toho kaplanstvie, a to věrně, pravě a křesťansky zdržeti. — Pečeti kromě městské Dobřanské uroz. pána, p. Dobrohosta z Romšperka a seděním na Týně Horšovském, uroz. panoší Jana Cehnice z Řičan, Jana z Daupova, Viléma z Chříňova a na Skočcích. — Léta 1491, ten úterý na den sv. Lukášě.

155.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1491, 31. října. — Č. 163.

My purgmistr a rada města Nového Plzně vyznáváme oc., — že nám dobře u paměti jest, a k tomu hledajiece těch věcí v registrách svých našli jsme zapsáno, že, když sě psalo léta buožieho tisícého čtyřstého šestdesátého osmého, táhli jsme s jinými a podle jiných dobrých lidí k Štěňovicóm, a odtud ihned téhož léta táhli jsme a dobývali jsme Chotěšovského kláštera s jinými dobrými lidmi. A to jest u pravdě tak, což tuto vyznáváme, a jinak nic, i ústně bychom totéž chtěli časem a miestem seznati, ač bylo-li by kdy toho potřebie. — Léta b. 1491, ten pondělí před hodem Všěch svatých.

156.

Kl. Doksanský. — B. m. 1493, 11. září. — Č. 165.

My purgmistr, konšelé, starší i všecka obec města Litoměřic známo činíme ɔc, že, jakož jest smlouva konečná a přátelská sě stala mezi duost. a nábož. otcem knězem Václavem, proboštem kláštera Doxanského, a jeho vším konventem s strany jedné, a námi s strany druhé o ves Kopistě Německá řečené [sic], a o to, což k též vsi přisluší a v našem bylo a jest v držení, kteréžto smlúvy pevnost listem zvláštním máme od již psaného kněze probošta i konventa pod pečetmi ztvrzenú; v kteréžto smlouvě to jest znamenitě mezi jinými artikuly vymieněno, že mý na všaký rok podle té smlouvy máme — vydávati deset kop gr. rázu praž., a to rozdielně na sv. Jiří — pět kop gr. — a druhých pět kop gr. téhož rázu na sv. Havla. — Léta od naroz. syna b. 1493, v tu středu po slavném hodu památky Narození panny Marie.

157.

Kl. Doksanský. — V městě Litoměřickém. 1493, 11. září. — Č. 166.

Léta od naroz. b. 1493, v tu středu po slav. hodu památky Narození panny Marie, v městě Litoměřickém stala sě jest smlúva celá a dokonalá mezi duost. otcem knězem Václavem proboštem, kněžími i pannami i vším konventem kláštera Doxanského — z strany jedné, a — purgmistrem a radú jménem vší obce města svrchupsaného Litoměřicského z strany druhé, co sě dotýče vsi Kopist Německá řečené i toho všeho, což k ní od staradávna přísluší, — taková, že pan purgmistr, rada, starší i všecka obec města nadepsaného mají svrchupsanú ves Kopistě se všemi příslušnostmi prve zapsanými a v té summě první, totiž v šesti stech kop gr. mince v zemi obecně berné, jakož tíž královští zápisové svědčí, — až do deseti let po datum listu tohoto pořád zběhlých a až do života téhož kněze Václava, probošta svrchupsaného, tak jestliže by jeho Pán Buoh dřéve desíti let nahořepsaných smrti neuchoval, — a po těch desíti letech jestliže by budúcí probošt a jiní s konventem svrchupsaným jednostajně této smlúvy držeti dále nechtěli, tehdy mají rok straně druhé napřed dáti věděti, a tak sě s obú stran podle prvních zápisuov a smlúvy první zachovati. Však zase pan purgmistr, rada ɔc. — podle této smlúvy, pokudž trvati bude, povinnovati jsú a budú a mají vydávati na každý rok knězi proboštovi i konventu nahoře psanému summu peněžitú zejména deset kop gr. bielých, rázu praž. — Pečeti přivěsili kromě probošta i konventa a purkmistra Litoměřického duost. mistr Jan Žák, kostela města častopsaného děkan a kostela sv. Pražského kanovník, a uroz. pán Albrecht Tvoch z Nedviedkova a na Brozanech.

158.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1493, 14. září. — Č. 164. (Listina papírová.)

My rychtář i konšelé i všecka obec ve vsi Přehejšově vyznáváme ɔc., — že jest nám to dobře svědomo i památno, že jest kněz Jiřík, farář Sekyrský, ten dvuor tu v Sekyřanech od nebožce Machka kúpil, a to s volí nebožce Levhartovú, kterýž v té chvíle v drženie byl, sobě k ruce; a ten dvuor byl pust mnoho let, a tu jsme my jemu pomáhali tohoto dvoru ustaviti vozbami, voziece jemu kámen i les, i jinými diely, a on nám jest za to srážel na desátciech jednomu každému, pokudž jest jeho kto žádal. A nikdy jsme neslýchali, aby jemu kto na tom překážel až do nynějšie chvíle, ješto jest toho několik let v drženie byl; až nynie mladý Levhart po otci svém v drženie všel, některaké jemu v tom útisky činí. — Pečet uroz. Jiříka z Plešnic a na Úliciech. — Léta 1493, tu sobotu na den sv. Kříže.

159.

Kl. Doksanský. — B. m. 1494, 1. srpna. — Č. 167.

My purgmistr, rada i všecka obec města Litoměřic známo činíme ɔc., — že jakož podle smlúvy té, kterúž máme s duost. knězem Václavem proboštem, nábožnú Žofií převorú i všiem konventem kláštera Doxanského — o ves Kopistě Německá řečené [sic], i o to, což k ní dědičně od staradávna přísluší, povinni jsme a dlužni na všaký rok témuž konventu svrchupsanému deset kop gr. rázu praž. aneb dvacet kop na míš. groš počítajíce vydávati, a to rozdielně na sv. Jiří pět kop a na sv. Havla tolikéž rázu praž. anebo deset a deset kop mince míš.; kterýžto plat roční — prodává probošt i konvent nahořepsaný opatr. Zigmundovi Černému Peškovi za dvě stě kop míš., aby týž Zigmund ten plat k své ruce od nás přijímal a bral, bude-li živ až dotud, pokudž bychom my téhož svrchupsaného zboží v držení byli podle smlúvy nahoře dotčěné. Pakliby jeho Buoh smrti neuchoval prve, tehdy po jeho smrti plat svrchupsaný povinni jsme — častojmenovanému proboštu — a klášteru témuž vydávati a platiti. — A kdyby častojmenovaného Zigmunda Buoh smrti neuchoval, tehdy ten list má nám zase navrácen býti a žádné viece moci nemieti. — Na den sv. Petra v uokovách léta b. 1494.

160.

Kl. Plaský. — B. m. 1494, 9. srpna. — Č. 168.

Já Beneš z Kolovrat a na Libštajně vyznávám ɔc: — jakož důst. otec kněz Gotfrid, v ty časy opat kláštera Plazského, s konventem svým vysadil jest lúku pod Vajrovem ctnému muži Václavovi, řečenému Vojánek, v ty časy rychtáři v Kralovicích, kterážto leží pod Herovú a Matějovú lúkú a mezi Burdovú a mezi Havlovú lúkú, pod plat roční, jmenovitě pod čtyři groše, kterýžto plat on nebo náměstkové

jeho platiti mají každý rok rozdielně na sv. Jiří — dva groše a na sv. Havla — tolikéž dva groše. — Však takovým obyčejem: kdyžby vuole nadepsaného Vojánka nebo náměstkuov jeho byla, tedy nadepsaný opat nebolito budúcí jeho budú moci vyplatiti tu lúku svrchupsanú, položíce padnádcte kop gr., mají summu tu od nich přijíti a jim lúku tu v moc jich zasě postúpiti. — I já nadepsaný Beneš tu jistú lúku zatopil jsem rybníkem svým, slove Vajrovským, však — místo té lúky sstúpil jsem jim lúku, kterážto leží u Nebřězin pod hořějším brodem, slove Drahyňská lúka, opatr. muži Janovi Zablaudilovi z Kralovic, náměstku nadepsaného Vojánka, s jeho dobrú vuolí k pravému držení, požívání ɔc. — mocně jemu [ji] odkazuji a dávám vším tiem obyčejem, jakž ten list od svrchupsaného kněze opata a konventu jeho v sobě šíře ukazuje a svědčí, nic z něho nevynímajíc. — Též zase já svrchupsaný Beneš — jemu a jeho náměstkóm slibuji při prvnějším zapsání zachovati [je] ve všech kusech v něm položených. — Léta od naroz. syna b. 1494, tu sobotu před sv. Vavřincem.

161.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1494, 31. října. — Č. 169.

Já Jan z Přestavlk seděním v Sulislavi vyznávám, — že, jakož já a Racek, bratr muoj, máme s strýci svými list a majestát krále Jiřieho — na les řečený Vysokú, kterýžto svědčí uroz. panoši Vilémovi z Přestavlk a na Bubně, strýci našemu, — a na tom listu a majestátu já svrchupsaný Jan s Rackem, bratrem svým, z rozdielu máme také po otci svém nebožci na svuoj diel sedmdesát zl. uhers.; na kterúžto summu tepruv dotčenú předepsaný Vilém z Přestavlk, strýc náš, dal jest nám a strýci našemu dobrú vuoli; — pak těch již dotčených sedmdesát zl. uher. svobodně a dobrovolně i s dobrým rozmyslem prodal jsem — uroz. panošem Jiříkovi a Benedovi bratřím Cukróm z Chýlic a jich budúcím i tomu každému, ktož by tento list jměl s jich — dobrú volí. — A ktož by koli tento list jměl aneb atd. — Pečeti kromě Janovy z Přestavlk uroz. pána, pana Jana Bavora z Švamberka, a uroz. panoší pana Jana Cehnice z Říčan, Petra Ebrzvína z Hradiště, Krištofa Ucháčka z Kračína a Ondřeje z Žebnice. — Léta od naroz. syna b. 1494, ten pátek před hodem slav. Všech Svatých.

162.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1494, 7. listopadu. — Č. 170.

Já Mikuláš z Přestavlk seděním tudiež známo činím, že jakož mám s strýci Janem a Rackem, syny Petrovými z Přestavlk, nebožce bratra mého, list a majestát od — Vladislava, uher. a čes. ɔc. ale tehdáž českého toliko krále ɔc, i s dobrú vuolí od uroz. panoši Viléma z Přestavlk a na Bubně, bratra mého, na sto a na sedmdesát zl. uher. na les, kterýž slove Vysoká, jakož pak týž list a majestát — i ta dobrá vuole šíře — v sobě oznamují a zavierají; kdežto skrze rozdiel já nadepsaný Mikuláš

z Přestavlk mám na svuoj diel sto zl. uher.; pak těch sto zl. uher. tepruv dotčených, i tu dobrú vuoli svrchudotčenú — prodal jsem — uroz. panošem Jiříkovi a Benedovi bratřím Cukróm z Chýlic a jich dědicóm a budúcím, i tomu každému, ktož by tento list jměl s jich anebo jednoho z nich dobrú vuolí, — dávaje jim plnú moc a právo, — aby oni mohli toho požívati, a komuž by sě jim zdálo, prodati, dáti, zastaviti anebo směniti, a všecko jiné, což by sě jim zdálo a líbilo, učiniti jakožto s svým vlastním. — A ktož by tento list jměl anebo jmieti bude atd. — Pečeti kromě Mikulášovy z Přestavlk uroz. pána, pana Jana Bavora z Švamberka, a uroz. panoší Viléma z Přestavlk a na Bubně, Petra Ebrzvína z Hradiště a Krištofa Ucháčka z Kračína. — Léta od naroz. syna b. 1494, ten pátek po hodu Všech Svatých.

163.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1495, 20. března. — Č. 171.

My kněz Erhart, probošt z b. obdarovánie, a Lidmila převora, Johanka subpřevora, Anna circatrix, Anna cantrix, Marketa klíčnice i vešken konvent kláštera Chotěšovského — známo činíme, — že jsme dlužni — deset kop gr. míš. anebo pět kop gr. čes. širokých, rázu praž., platu ročnieho komorního, a to opatrné paní Svatě, vdově po nebožci Maternovi, kterýžto plat svrchudotčený máme — vydávati rozdielně na — sv. Jiřie a na sv. Havla. — A jestliže bychom jí kterého úroka nedali, — tehdy dáváme jí — právo, aby týž [sic] Svata mohla naše lidi dědičné stavovati po městech královských, i tudiež po panských městech i městečkách a vesnicech i na svobodných cestách, a to tak dlúho, dokudž bychom týž Svatě anebo komuž by ona ten rok porúčela po smrti její, nedali kteréhož koli úroka buď při sv. Jiřie neb při sv. Havle. Avšak také takovúto výmluvu činíme, kdyžby Buoh neuchoval Svaty Maternové a rok ten vyšel po smrti její, že tento list nemá žádné viece moci mieti a má nám zase vrácen býti v moc naši bez zmatku a otpornosti všelijaké. — A tento dluh svrchupsaný, kterýž my platiti máme, takto jest přišel, že táž Svata Maternová vrátila nám zápis zase s dobrú vuolí, kterúž měla od Materny, nebožce muže svého, a kterýžto zápis jest svědčil na duom v Dobřanech a na rybníček a na lúku, a to jest nám dobrovolně vrátila. — Pečeti kromě proboštovy a konventské uroz. panoší Racka z Nákla, Krystofora Ucháčka z Kračína, Ondřeje z Žebnice. — Léta od naroz. s. b. 1495, v pátek před sv. Benediktem op.

164.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1495, 6. července. — Č. 172.

Já Vilém z Přestavlk a na Bubně vyznávám ɔc: jakož držím Vysokú les ve sto kopách gr. od kláštera Chotěšovského v zápisu, a to od — Jiřieho, krále českého ɔc; i protož já nadepsaný Vilém z Přestavlk prodal jsem — osmdesáte kop

gr. na témž majestátu a zápisu i na summě i s požitkem po té summě na lesu Vysoké i se vším plným právem mým na túž summu vzešlým, a mně úplně a docela těch osmdesáte kop gr. zaplacených [sic], a to uroz. panošem Voldřichovi a Zdeňkovi bratřím z Hrádku a v Lukavici i jich dědicóm a budúcím, i tomu každému, ktož by to měl s jich neb jednoho z nich dobrú vuolí. — A co se dotýče dvadceti kop gr. pozuostalých na témž zápisu a majestátu i s užitkem po té summě na lesu Vysoké, to drží a držeti má uroz. panoše Markvart z Přestavlk a v Chlumčanech s bratrem svým a s dědici svými. — Pečeti kromě Vilémovy z Přestavlk uroz. panoší pana Karla Cehnice z Říčan, Petra Ebrzvína z Hradiště, Křištofora Ucháčka z Kračína, Ondřeje z Žebnice. — Léta od naroz. syna b. 1495, v ten pondělí po sv. Prokopu, op. a dědici českém.

165.

Kl. Zderazský. — Na Hradě Pražském. 1496, 23. dubna. — Č. 173.

My Pavel, z smilov. b. administrator a probošt kostela Pražského i také probošt Zderazský, s konventem téhož kláštera Zderazského známo činíme, — že s povolením — Vladislava, uhers. a českého atd. krále ɔc, zaprodali jsme — opatrnému Petrovi Trubači a Martě, manželce jeho, kterúž nynie má, domek náš jeden v ohradě klášterské, jenž slove stará škola, kterýžto domek leží podle předních vrat jdúce do kláštera Zderazského na pravé ruce, i s tú zahrádkú, kteráž k témuž domku přislušie, a to do jich dvú životuov a nic dále, tak aby v tom domku přebývali a poctivě v něm bydleli, všie svobody klášterské užívajíce, k městu nic neplatiece. Ale nám na znamenie poddanosti na každý rok široká dva groše česká na štědrý den povinni a dlužni budú platiti a dávati, a nic viece; nebo dali jsú nám za to a splnili pět kop gr. českých, širokých, střiebr. rázu praž. Ale toto vymluveno jest, aby ten domek i ohradu jeho, což by potřebie bylo, oni svým nákladem opravovali, a bez našeho zvláštnieho povolenie aby podruhuov žádných nechovali a žádnému jinému aby jeho nenajímali, ale sami osobně v něm do smrti přebývali. — Na Hradě Pražském v sobotu den sv. Jiří léta b. 1496.

166.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1496, 20. června. — Č. 174.

Já Vilém z Přestavlk a na Bubně vyznávám, — jakož jsem prodal právo své na Vysoké na lesu, kteréž jsem měl a držel, a to uroz. panošiem Voldřichovi a Zdeňkovi bratřím z Hořejšie Lukavice a jich dědicóm a budúcím za osmdesáte kop gr. — a po tom trhu odpustil jsem na té summě svrchudotčené deset kop gr.; a jestliže by k tomu kdy k výplatě přišlo od těch, ktož k tomu právo mají, a týž Voldřich s Zdeňkem a s dědici a s budúcími svými byli právem a súdem odsúzeni na groš

český pražský té summy, tehdy já svrchupsaný Vilém s dědici a s budúcími svými slibuji tiemto listem od rozsudku počítajíc u polúletí plném pořád zběhlém dáti sedmdesáte kop gr., na groš míšenský počítajíc, bez všelijakého dalšieho prodlévánie a odtahuov. — Pečeti kromě Vilémovy z Přestavlk uroz. panoší Petra Eberzvína z Hradiště, Racka z Nákla, Zigmunda Truclar. — Léta od naroz. syna b. 1496, ten pondělí po sv. Vítu, dědici českém.

167.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1496, 28. června. — Č. 175.

Já Brikcín z Metelska a v Mězdražicích vyznávám ꝛc, jakož já Brikcín svrchupsaný koupil jsem v Honozovicích dvuor poplužní, jenžto slove náprava, s krčmú, s podsedkem i se vším příslušenstvím — od múdr. a opatr. muže Ondřeje Lexovic, měštěnína v Střiebře, jakož list — od kněze Jana, opata kláštera Kladrubského nynějšieho, — svědčí uroz. panoši Humprechtovi z Rabštýna; kterýžto Humprecht svrchupsaný prodavši tu nápravu s tú krčmú, s podsedkem i se vším k tomu příslušenstvím Ondřejovi svrchupsanému dobrú a pravú svobodnú vuoli na to učinil jest, a Ondřej svrchupsaný mně též; — i to jsem já Brikcín svrchupsaný právo všecko své i spravedlnost, kterúž jsem měl, také prodal jsem — i ten list hlavní opatský i tě obě dobré vuole uroz. panoši Janovi Filipéři ze Ctiboře a uroz. paní Anně, manželce jeho, dědicóm jich a budúcím, i tomu každému, ktož by tento list měl s jich — dobrú a svobodnú vuolí, za jistú summu mně od nich úplně a vcele danú a zaplacenú. — Pečeti kromě Brikcínovy z Metelska ctihod. kněze Jana, opata kláštera Kladrubského ꝛc., a uroz. panoší Humprechta Hošťálka z Hognestu a na Vlkýši, Ješka z Přiečiny a Jindřicha Vlčka z Přiečiny a v Miřivicích. — V úterý u vigilii sv. Petra a Pavla, apošt. b. svatých, léta od naroz. syna b. počtu menšieho devadesátého šestého.

168.

Kl. Slovanský na Novém Městě Pražském. — Na Budíně. 1496, 28. července. — Č. 176.*)

My Vladislav, z b. mil. uher., český ꝛc. král, oznamujem, — že jest na nás vznesl poctivý kněz Václav, opat kláštera Slovanského na Novém Městě Pražském, — oznamuje nám, kterak jest on s některými předky svými vysadil několik domkóv s zahrádkami na místech a gruntiech pustých téhož kláštera, a ty domky že jest dal některým lidem pod plat roční, kterýž k tomu klášteru dávají a platie, — proše nás při tom, abychme pro dobré kláštera a konventu toho povolenie naše k vysazení domkóv a zahrádek těch dáti a toho milostivě potvrditi ráčili, tak aby ten plat, pod kterýž jsú ti domkové s zahradami dáni, mohl na budúcí časy při tom klášteře a kon-

*) Číslo 177 jest vidimus téže listiny dne 17. ledna 1582 daný od purkmistra a rady Starého Města Pražského.

ventu zuostati. Jehožto prosbu slušnú a upřijmú znajíce pro užitek a dobré kláštera toho — k již psanému založení a vystavení domkóv a zahrádek svrchupsaných též také i pod plat dánie naši jistú vuoli a plné povolenie dali jsme a dáváme. — Dán na Budíně ve čtvrtek po sv. Anně léta b. 1496, království našich uherského šestého a českého pětmezcítmého léta. — Ad relacionem magnifici domini Johannis de Sselnberk, supremi cancellarii regni Boemie.

169.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1496, 16. října. — Č. 178.

My kněz Erhart, b. obdarov. probošt, Ludmila převořiše, Johanka subpřevořiše, Anna circatrix, Margareta cantrix, Margareta klíčnice i všecken konvent nynějšie a budúcí kláštera Chotěšovského — vyznáváme, — že sme dlužni — tři sta kop gr., na míš. groš počítajíc, anebo puol druhého sta kop gr. čes., rázu a čísla praž., dobr. střieb., obecně berných, uroz. panoši Mikolášovi Vlachovi z Přestavlk seděním tudiež i dědicóm jeho, i tomu každému, ktož by tento list jměl s jeho dobrú volí. V kterýchžto tři sta kopách gr. mieš. s naší dobrú radú a s zvláštniem povolením krále JMti — do dvanádcti let zastavili sme — vsi naší pusté Lažan s lesy, s lukami, s porostlinami, s dědinami, s rybníčkem i se vším příslušenstvím, — s celým panstvím, — až do života svrchupsaného Mikuláše Vlacha od dánie a napsánie listu tohoto. — A kdyžby milý Buoh neuchoval smrti pana Mikuláše Vlacha již častopsaného, tedy my jim po smrti jeho máme puol léta napřed dáti věděti, ale oni nemohú, ani v tom vuole mají mieti, by nám co napřed jměli věděti dáti, abychom my je odtud splatili, ale toliko my v tom vuoli máme, tak jakož sě svrchu píše. A když bychom my jim dali puol leta napřed věděti věřitelóm nadepsaným našim, tedy jich summu peněz svrchupsaných máme — dáti, a s té summy svrchupsané má nám sjíti aneb odpuštieno býti třitceti kop gr. míš. anebo patnáct kop gr. čes. A když my jim summu peněz svrchupsaných tak zaplatíme, — tedy oni věřitelé naši nadepsaní zase té vsi mají se vším jejím příslušenstvím tak právě, jakož sú to sami od nás jměli a drželi, nám v naši moc a k našie ruce zase sstúpiti. — Toto také znamenitě vymlúvajíc, aby ten statek svrchupsaný skrze nadepsaného Mikuláše Vlacha ani skrze dědice jeho a budúcie ani skrze koho jiného jménem jich na KMti nynějšiem ani budúcím vyprošeno nebylo, lečby kněze probošta a konventu svrchupsaných k tomu vuole byla. Také my jistci nynější ani naši budúcí jinak vyplatiti toho statku aneb té vsi nadepsané než k naší ruce a konventu našemu nadepsanému [nemáme]. — Pečeti proboštská a konventská a uroz. panoší Viléma z Chříňova a na Merklíně, Viléma z Přestavlk a na Bubně, Oldřicha z Hrádku a v Hořějšie Lukavici, Jana z Blíževa, vladaře toho času našeho. — Léta od naroz. syna b. 1496, na den sv. Havla.

170.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1496, 6. listopadu. — Č. 179.

My kněz Erhart, z b. obdarov. probošt, Ludmila převora, Johanka subpřevora, Anna circatrix, Margareta cantrix, Margareta klíčnice i vešken konvent kláštera Chotěšovského vyznáváme, — že jsme dlužni uroz. panošiem Mikulášovi a Burjanovi Želézkóm z Srb, i tomu každému, ktož by tento list jměl s jich dobrú volí, — osmdesáte kop gr., na míš. groš počítajíce, anebo čtyřidceti kop gr. čes. dob. střieb. rázu praž., kteréžto svrchupsané penieze platiti jmáme, a to rozdielně na den sv. Jiřie najprve příštieho anebo konečně dvě neděli potom čtyřidceti kop gr. míš., a věřitelé naši mají je nám kvitovati podle obyčeje a práva, a potom hned na den sv. Havla příštieho anebo dvě neděli potom druhých čtyřidceti kop gr., na míš. groš počítajíce, anebo za tu summu dvadceti kop gr. čes. od dánie listu tohoto. A kdybychom my jim věřitelóm našim summy svrchupsaných peněz dali a úplně zaplatili tak na ty časy, jakož sě nahoře píšě, tehdy oni nám mají list tento i s jinými listy i se všemi nápady a jistotami, kteréž mají na ty obě nápravě, zase vrátiti. — Pečeti kromě proboštovy a konventu kláštera Chotěšovského uroz. panoší Vlacha z Přěstavlk, Oldřicha, z Předěnic, Jana z Blíževa, toho času vladaře na klášteře. — Léta b. 1496, tu neděli před sv. Martinem ꝯc.

171.

Kl. sv. Jiří na hradě Pražském. — B. m. 1497, 30. ledna. — Č. 181.

Já Jan z Řezna, krumpéř na hradě Pražském, vyznávám ꝯc., že sem prodal duom svuoj ležící mezi domem Ctiborovým Rohlíkovým s jedné a kostelem sv. Jana s strany druhé v kruntech kláštera sv. Jiřie na Hradě Pražském slovut. pánu Baltazarovi proboštu Valniemu z Valšovic za osmdesáte kop gr. mieš.; a na to mi jest zavdal deset kop gr. mieš., a ještě mi dlužen zuostává sedmdesáte kop vše mieš., a ty mi má vyplniti týž pan probošt rozdielně: na den sv. Jiřie najprve příštieho třidceti kop mieš. a potom v plném roce též na den sv. Jiřie čtyřidceti kop mieš. vostatních. Protož já svrchujmenovaný Jan krumpéř mé všecko právo i mých dědicuov převozuji a dávám častopsanému Baltazarovi ten muoj duom i s těmi krunty, jakž v svých mezech záleží a jakž sem sám držal a požíval, i tomu každému, komuž by jej on dal neb prodal, bez mé i dědicuov mých všelikteraké přězkážky [sic], jakož pak list od duostoj. panen abatyše i konventu kláštera sv. Jiřie na Hradě Pražském na ten duom mně a mým dědicóm vysazenie jeho ukazuje a vyznává. — Pečeti kromě sekrétu Jana z Řezna uroz. panoší Jana Zumra z Herstošic, úředníka sv. Jiřie na hradě Pražském, Tobiáše Rybského z Rybieho a Jana Slavaty z Zaječic. — Léta od naroz. syna b. 1497, ten pondělí před Matkú Boží, jenž slove Hromnic.

172.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1497, 7. září. — Č. 182.

Já Markvart z Přěstavlk a v Chunčanech [sic] známo činím: — jakož jmám dobrú vuoli na dvadceti kop gr. na les řěčěný Vysoká, a k tomu palivo i k jiným potřěbám ke dvoru Chunčan, i tudiež pastvu lidem mým z Chunčan, — a to od uroz. panošě Viléma z Přěstavlk a na Bubně, strýce svého; i protož já svrchupsaný Markvart dal jsem dobrovolně — dvadceti kop gr. na témž lesu řěčeném Vysoká i s tú dobrú volí i se vším mým plným právem uroz. panoši Janovi Štěňovskému seděním tudiež, i tomu každému, ktož by měl od něho moc s dobrú volí. — Pečeti kromě Markvartovy z Přěstavlk uroz. panoší Vlacha z Přěstavlk seděním tudiež, Viléma z Přěstavlk seděním na Bubně, Voldřicha z Přěděnic a v Dobřanech, Václava z Přěstavlk. — Léta b. 1497, ten čtvrtek před Narozením panny Marie.

173.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1497, 16. září. — Č. 183.

Já Vilém z Přestavlk a na Bubně známo činím, — že ten list hlavní a zápis, v němž zapsáno mám sto kop gr. na les řečený Vysoká od — krále Jiřieho, — na tom jistém listu a zápisu již psaném dal sem — dvadceti kop gr. uroz. panoši Markvartovi z Přestavlk a v Chlumčanech, stréci mému; a k tomu přidávám jemu z téhož lesu palidlo a k jiným potřebám k jeho dvoru, a také lidem jeho z Chlumčan přidávám pastvu, dokudž v držení budem toho lesu svrchupsaného. — Pečeti kromě Vilémovy z Přestavlk uroz. panoší Jana Cehnice z Říčan, Rausa z Čemin a z Buksic [sic], Fremuta z Stropčic a Viléma z Chříňova na Skočcích. — Léta po naroz. syna b. 1497, v sobotu před sv. Mauriciem opat.

174.

Kl. Plaský. — Na zámku Krašově. 1497, 24. prosince. — Č. 180.

My Jan z Janovic a z Petršpurka a na Bezdězi, najvyšší purkrabie pražský oc, a Jetřich Bezdružický z Kolovrat a na Buštěhradě vyznáváme, — že sme učinili smlúvu — mezi uroz. pánem, p. Jaroslavem z Kolovrat a na Libšteině s strany jedné, a mezi duost. a ctihod. knězem Sebastianem opatem a konventem kláštera Plaského s strany druhé, takovúto: že dvoru Čečín, který [sic] jest v zápisném držení nebožčík uroz. pán, p. Beneš z Kolovrat a na Libšteině, děd jeho, s tiem se vším příslušenstvím — byl v držení a zapsání a požívání, sstúpil jest nadepsaný pán, pan Jaroslav napředpsanému knězi Sebastianovi opatu a konventu kláštera Plaského; a k tomu také a vedle toho sstúpil jest rybníka jednoho, kterýž slove Odřenský; kteréhožto dvora nadepsaného i rybníka v držení byl jest týž pan Beneš do živnosti

své a déle nic. — Kterážto smlúva tato učiněna jest na zámku Krašově tu neděli před hodem slav. Božieho Narozenie — léta od naroz. syna b. 1497.

175.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1498, 30. března. — Č. 184.

Já Jan z Merklína a na Vidicích známo činím 2c.: — jakož jsem držel v Damnově pět dvoruov po nebožci Mníškovi, přieteli svém, od konventu kláštera Kladrubského; již já svrchupsaný Jan z Merklína smluvil jsem se s ctihod. a duost. knězem Janem, opatem kláštera Kladrubského, i se vším konventem jeho vo těch pět dvoruov svrchupsaných v Damnově i o všecky lidi, kteříž k těm dvoróm přislušejí, a tak že jest kněz opat s konventem svým ty krunty v Damnově i s lidmi ode mne vyplatil, a mně jsú za to dali pět kop a šedesát kop gr. mieš. I protož já svrchupsaný Jan z Merklína a na Vidicích svrchupsaného kněze Jana, opata Kladrubského, i všecken konvent jeho mocně tiemto listem kvituji a práznu [sic] činím přede všemi listy i majestáty i před každým živým, aby žádný — na svrchupsané dvory v Damnově i s lidmi k nim přislušejícími navrátiti se mohl žádným právem ani žádnú zvláštností. — Pečeti kromě Janovy z Merklína uroz. pána p. Burjana z Švamberka a na Svržně, a uroz. panoší Zdebora Příčiny, Petra bratra jeho z Merklína. — Léta od naroz. syna b. 1498, ten pátek před sv. Ambrožem.

176.

Kl. Zderazský. — B. m. 1498, 29. června. — Č. 185.

Já Anna ze Stebna, převora kláštera Světecského, i vešken konvent tohož kláštera známo činíme, — že jsme daly — ten kus dědiny u Židovic u vsi našie, kterýž leží proti Skyřicským drahám, a k tomu tu lúčku, kteráž leží nade vsí pod Šimkovú lúkú, Matúšovi, rychtáři našemu ve vsi v Židovicích, jemu, dědicóm i budúcím jeho dědicsky, ale pod takový plat: aby on, dědicové i budúcí jeho, ktož by ty kusy drželi, nám a tomu klášteru dávali úroka a platu ročnieho a věčného tři groše české rázu pražs., a to rozdielně polovici — na sv. Jiřie a tolikéž na sv. Havla. — Také témuž Matúšovi, rychtáři našemu, pro jeho věrnú službu, kterúž jest nám a klášteru činil a činí, a aby tiem lépe činiti mohl, tuto milost přidali sme — jemu, dědicóm i budúcím jeho, když z té dědiny a z té lúčky úrok spravie, tak jakož sě svrchu píše, tehdy s žádnými jinými robotami, gšosy aneb jinými pomocmi s súsedy svými nic nebudú činiti mieti z těch kusuov nahoře dotčených. — Léta od naroz. syna b. 1498, v pátek po sv. Janu.

177.

Město Č. Budějovic. — B. m. 1499, 26. dubna. — Č. 186 a. (Listina papírová.)

Albrecht z Kolovrat a na Libšteině, hofmistr krále JMti dvoru, známo činím ͻc, že jsem toho dobře svědom a jest mi v paměti, že páni Budějovští jsúcě v Budíně některé z sebe vosoby králi k JMti o své potřeby vyslaní, tu jsú JMti prosili, aby JKMt ráčil při nich některých vsí nechati a zuostaviti při tom městě ráčil, oznamujíc JMti při tom i jiné některé potřeby města svého. Kdež já z rozkázánie KJMti, pána mého milostivého, s nimi v tom jednal sem, tak že oni králi JMti IIII^C^ kop gr. čes. za to dáti měli jsú na sv. Jiří najprve příští, ale již minulý, a JMt je také při tom z berně a pomoci varné, kterúž JMti páni a rytieřstvo království Českého svolili jsú, ráčil propustiti, když ta summa IIII^C^ kop gr. JMti položena bude. — Toho na svědomí ͻc, jenž jest dán v pátek po sv. Marku annorum ͻc. 99°.

178.

Kl. sv. Anny v Starém Městě Pražském. — Na Budíně. 1499, 29. srpna. — Č. 186 b.

My Vladislav, z b. mil. uh., čes. král ͻc. oznamujem, — že jsme prošeni jménem slovut. Jeronyma z Skuhrova miestokomorníka a Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře desk zemských královstvie Českého, — abychme jim výplatu dáti ráčili na vsi Bělovicích, na mlýnu a na dvořiech kmecích s platem, v Kovařích na dvú mlýnech a na dvořiech kmetcích s pl., ve vsi Lidicích na dvořiech kmetcích s pl. i na všem jiném platu, duochodech a příslušnostech, což nynie drží Kateřina z Pakomiřic, manželka Jindřicha Hostivického, pospolně v zápisiech našich aneb předkuov našich, králuov českých. K jichžto prosbě nakloněni jsúce pro služby jejich — svolili jsme, — aby svrchupsaní Jeronym a Václav Hyndrák nadepsané vsi a mlýny se vším jejich a všelijakým příslušenstvím vyplatili a vyplatiti mohli od držiteluov nynějších aneb budúcích, když by čas té výplaty přišel, dadúce jim summu jejich zápisnú, kterúž na tom zapsanú mají, vcele a úplně podle zněnie zápisuov jejich. Kteréžto vsi s jich příslušenstvím když vyplatie, mají jmieti, držeti a jich požívati, nejsúc vodtud bez své vuole od žádného splacováni, leč od nás samých aneb budúcích našich králuov českých aneb těch vosob, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. — A ktož by list tento jměl s svrchupsaných Jeronyma a Václava Hyndráka dobrú a svobodnú vuolí, atd. — Dán na Budíně ve čtvrtek den Stětie sv. Jana Kŕt., léta b. 1499 a království našich uherského devátého a českého dvadcátého devátého. — Ad relacionem magnifici dom. Joannis de Sselnbergk, supremi cancellarii regni Boemie. — Verso: Registrata.

179.

Kl. sv. Anny v St. M. Praž. — Na Budíně. 1500, 30. ledna. — Č. 187.

My Vladislav, z b. mil. uh., český ꝛc. král ꝛc, oznamujem ꝛc: jakož jsú s povolením naším královským slovutní Jeronym z Skuhrova, miestokomorník král. Česk., Václav Hyndrák z Habrova, miestopísař král. Česk., — vyplatili některé lidi a dvory kmetcie s pl. i také plat komorní ve vsech dolepsaných, totižto v těchto: ve vsi Lidicích kláštera sv. Anny, a ve vsi Zájezdě jednoho člověka kostela sv. Benedikta, a diel vsi v Běluciech se dvěma mlýny kostela Pražského, a mlynáře příslušejícieho k klášteru Břevňovskému s lúkou, a ve vsi Kovarách člověka jednoho kostela Vyšehradského, a k tomu šest kop gr. platu komornieho a roč. na Libochoviciech; za kterúžto výplatu zboží a platuov svrchudotčených jmenovaní Jeronym a Václav dali jsú sto a puolvosmý kopy gr. čes. Kateřině z Pakoměřic vedle učtenie s ní, kteráž jest ty vsi a plat držela zápisem krále Jiřieho — v 150 kop. gr. peněz obecně berných, kterýžto zápis krále Jiřieho častopsaní Jeronym a Václav nám jsú zase vrátili; a při tom jsú nás prosili, abychom je v tom dále milostivě opatřiti ráčili. Při kterémžto prosbě prohlédajíce k jich věrným službám a také to vážiece, že při takové výplatě znamenitá summa těm osobám duchovním, k kterýmž ta zboží příslušejí, sejde a sražena bude, — nahoře jmenované vsi a platy — nahoře psaným Jeronymovi a Václavovi a dědicóm jich ve stu a puol osmě kopě v gr. pražs. čes. zapsali a zastavili jsme — dotud, dokudž by jim neb dědicóm jich summa nahoře dotčená — od těch osob, komuž ta výplata spravedlivě přísluší, úplně — zaplacena nebyla. — Tuto naši při tom milosť jmenovaným Jeronymovi a Václavovi činíme, — tak že na nich do jich živnosti žádnému, což se toho zboží svrchu dotčeného dotýče, výplaty dávati nemáme a nebudeme, krom ty osoby duchovnie, kterýmž to zbožie spravedlivě přísluší, ty budú moci tu od nich penězi svými a k svému vlastniemu držení, když by se jim koli zdálo a líbilo, vyplatiti summou nahoře dotčenú beze všie jich odpornosti. Dále pak také je jakožto držitele nynějšie i budúcně to zádušie, k kterémuž ten plat komorní svrchu dotčený přísluší, z milosti našie královské zpuosobem opatřujem takovýmto: jestliže by se kdy přihodilo a ten plat komorní vydáván nebyl, tehdy aby nynější purkrabie Pražský aneb miesto jeho držící nynějšie i budúcí v dobývání toho platu komorního buď nynějším držitelóm aneb potomniem tomu zádušie, k kterémuž ten plat přísluší, raden a pomocen byl vedle úřadu svého a podle spravedlnosti. A ktož by list tento měl s jich psaných Jeronyma a Václava aneb jednoho z nich dobrú a svobodnú volí atd. — Dán na Budíně ve čtvrtek před hodem Matky božie hromničné, l. b. 1500 a král. našich uher. 10. a česk. 29. — Ad relacionem magnifici domini Johannis de Sselnbergk, summi cancellarii regni Bohemie. — Verso: Registrata.

180.

Kl. sv. Anny v St. M. Pražském. — B. m. 1500, 27. února. — Č. 188.

Já Václav Hyndrák z Habrova, miestopísař král. Česk., vyznávám ꝛc., že ten zápis — p. Vladislava uher., čes. ꝛc. krále atd., jímžto JMt uroz. vladyce Jeronymovi z Skuhrova, miestokomorníku již psaného král. Česk., a podle něho tudiež mně a dědicóm našim některé lidi a dvory kmetcie s platem i také plat komorní ve vsech dolepsaných, totižto ve vsi Lidicích kláštera svaté Anny, a ve vsi Zájezdě jednoho člověka kostela sv. Benedikta, a diel vsi v Běluciech se dvěma mlýny kostela Pražského, a mlynáře příslušejícieho k klášteru Břevňovskému s lukami, a ve vsi Kovarách člověka jednoho kostela Vyšehradského, a k tomu šest kop gr. platu komornieho na Libochovicích zapsati a zastaviti jest ráčil milostivě ve sto a puolosmě kopách gr. pražs. česk., — kterúžto summú my nahořepsaní Jeronym z Skuhrova a Václav Hyndrák z Habrova ty vsi a platy nahoře dotčené vyplatili jsme od panie Kateřiny z Pakoměřic, — já pak častopsaný Václav Hyndrák z Habrova to všecko právo a spravedlnosť svú, kteréž a kteráž mi tiem zápisem krále JMti podle již psaného Jeronyma z Skuhrova na předepsaná zbožie a platy přiležie, dal jsem dobrovolně — často jmenovanému Jeronymovi z Skuhrova i jeho dědicóm. — Pečeti kromě Václavovy Hyndrákovy z Habrova uroz. vladyk Jindřicha z Běšin, miestosudího král. Českého, Jana Oboječka z Túšic, úředníka královѐ u desk zemských, a Václava z Chvojence, písaře menších desk zemských. — L. od naroz. s. b. 1500, ten čtvrtek po sv. Matěji, apošt. b.

181.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1500, 2. března. — Č. 189.

Já Jan Borník, starý mlynář v městě Stříebře, vyznávám ꝛc.: jakož jsem byl kúpil mlýn ležící pod Střelicí od nebožtíka Pavla mlynáře, a týž Pavel, když jsem jemu ten mlýn doplatil, vydal mi jest list na ten mlýn svědčící, i potom jsem já ten mlýn prodal nebožci Václavovi Houčovskému [listina: Hauczowskemu] mlynáři a Šimanovi synu jeho, i týž Šiman svrchupsaný po smrti otce svého ten mlýn jest mi docela a úplně zaplatil, a já jsem jemu také ten list na ten mlýn svědčící vydal, tak že on Šiman svrchupsaný, dědicové a budúcí jeho k tomu listu takové právo mají a mieti budú, jako jsem já sám měl: protož téhož Šimana, — dědicóv ani budúcích jeho já ani dědicové — a budúcí moji ani žádný jiný z ničehož budúcně napomínati nemáme. — Pečeti uroz. panoší Felixa Pertolta z Mělnic a Ješka z Přiečiny. — V pondělí masopustní, l. od naroz. s. b. 1500.

182.

Kl. sv. Anny. — B. m. 1500, 23. března. — Č. 190.

Já Jeronym z Skuhrova, miestokomorník král. Čes. vyznávám, — že ty listy na pargameně dole dotčené, první — Vladislava, uhers., česk. oc. krále atd., — jímžto JMt mně a uroz. vladyce Václavovi Hyndrákovi z Habrova, miestopísaři téhož král. Česk., a dědicóm našim některé lidi a dvory kmetcie s platem i také plat komorní ve vsech nieže jmenovaných, totiž ve vsi Lidicích atd. (jako výše v čísle 180 až po slova) na Libochovicích zapsati a zastaviti jest ráčil milostivě ve sto a v puol osmě kopách groš. čes. pražs., — kteroužto summú my nadepsaní Jeronym z Skuhrova a Václav Hyndrák z Habrova ty vsi a platy nahoře dotčené vyplatili jsme od panie Kateřiny z Pakoměřic — tak a tiem zpuosobem, jakož týž zápis KJMti to také šíře v sobě okazuje; a druhý list dobré vuole, kterúžto nadepsaný Václav Hyndrák všecko právo své, kteréž jemu tiem listem krále JMti vedle mne svědčí, dal jest mně a mým dědicóm řádně, jakož pak táž dobrá vuole to také v sobě šíře dotýče, dal jsem také dále dobrovolně — nábožným a bohobojným panně Majdaleně z Kocova, převoryši klášt. sv. Anny v Starém Městě Pražs. ležícieho, a konventu téhož kláštera nynějším i budúcím, moc i plné právo jim při tom dávaje, to všecko, na čež týž zápis krále JMti svědčí, jmieti, držeti atd. — však s túto výměnkú znamenitú: což se dotýče platu komornieho na Libochovicích, že nadepsané převoryše a konvent nemají toho platu vybierati do živnosti panie Kateřiny Hostivicské z Pakoměřic, ani kto také jiný, jestliže by ony komu na ten zápis kdy daly dobrú vuoli, obyčejem ižádným, ale táž Kateřina z Pakoměřic jmá toho platu užívati až do své smrti; však také s túto přiemienkú, jestliže by ti, komuž by ten plat spravedlivě příležel, toho nevyplatili ku požívání svému. — Pečeti kromě Jeronymovy ze Skuhrova uroz. p. p. Jana z Janovic a na Bezdězi, najvyššieho purkrabie praž., a uroz. vladyk Jindřicha z Běšin, miestosudího nadepsaného král. Česk., a Jana Oboječka z Túšic, úředníka králové u desk zemských. — Léta ot naroz. s. b. 1500, ten pondělí po sv. Benediktu.

183.

Kostel sv. Maří Majdaleny v Lípě. — V Římě 1500, 28. března a na hradě Pražském 1500, 30. dubna. — Č. 191. (Přepis na papíře.)

Oliverius Sabinenský, Jan Portuenský, Jiří Albanenský a Jeronym Pronestynský [sic] biskupové, Ludvík, Jan titule Čtyr sv. korunovaných, Dominik titule sv. Klimenta, Vavřinec titule sv. Cecilie, Baptista titule sv. Jana a Pavla, Bernardin titule sv. Kříže v Jeruzalemě, Jan titule blahosl. panny Marie za řekou Tiberim, Guilermus titule sv. Prudenciany, Bartoloměj titule sv. Háty, Jan titule sv. Pryšky, Raymundus titule sv. Vitališe kněži, František sv. Eustachia, Rafael sv. Jiří při zlatém rounu, Jan blahosl.

panny Marie v Dopniku, Julian sv. Sergia a Bacha, Fridrich sv. Theodora, a Alexander svatých Kosmy a Damiana jahnové, z mil. b. svatosvaté římské církve kardinálové, všem vůbec ɔc. Žádostivi tehdy jsouce, aby kostel sv. Maří Majdaleny v Lípě Pražské osady, ku kteréž, jakž zpraveni jsme, nám v Kristu Pánu milý velebný muž Tomáš, téhož kostela probošt, obzvláštní pobožnost má, náležitými počestnostmi navštěvován a od věřících Krista všelijak poctěn, v vyzdvižení a stavení svém náležitě opravován a zachován a pod rukou ochrannou zůstávati, ano i knihami, kalichy, světlem, ozdobami církevními a jinými věcmi k službám božím při témž kostele potřebnými náležitě opatřen býti mohl, a aby Kristova [sic] věřící tím raději za příčinou pobožnosti do téhož kostela se scházeli a k opravení a ochránění takovému ruky ochranné ochotněji podávali, čím by v témž kostele darův milosti nebeské hojného naplnění poznávali: my napřed jmenovaní kardinálové, totiž každý z nás, z milosrdenství Pána Boha všemohoucího a zbezpečni jsouce svatých Petra a Pavla apoštolův důstojností, všem vůbec a jednomu každému zvláště Krista věřícím obojího pohlaví opravdově kajícím a z hříchův vyznalým, kteříž by dotčený kostel v každou slavnosť, totižto sv. Maří Majdaleny, a v květnou neděli, též v zelený čtvrtek, a u vigilii Na nebe vstoupení pána našeho Ježíše Krista, a památky posvěcení téhož kostela dnův, od prvních nešporův pořád zběhlých až do druhých nešporův pobožně navštívili každoročně, a k tomu, což se předkládá, pomocných ruk podali, za každé slavnosti neboližto dni předjmenované, na který by to vykonali, sto dní z uložených jim pokání milostivě v Pánu polehčujeme nyní i na časy budúcí a věčné. — Dán v Římě v domích našich l. od naroz. Páně 1500, dne pak dvacátého osmého měsíce března za papežství nejsvětějšího v Kristu otce a pána našeho Alexandra, z b. mil. papeže šestého, léta osmého. — A my Ambrož z Plzně, svob. umění mistr, děkan kostela Pražského, Blažej z Planý, téhož kostela kanovník prebendat a kantor, administratorové arcib. Pražského atd., to vše schvalujeme a potvrzujeme. — Dán na hradě Pražském posledního dne měsíce dubna l. spasení a mil. 1500.

184.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1501, 26. února. — Č. 192.

My kněz Erhart probošt, Lidmila převořiše, Anna subpřevořiše, Anna circatrix, Kateřina cantrix i veškeren konvent kláštera Chotěšovského — vyznáváme, — že jsme prodali — krčmu svú, kteráž leží ve vsi Chotěšovech pod klášterem na tom dvořišti, kteréž od staradávna příslušelo k Mikulášovské nápravě, robotnému muži Matúšovi Strachotovi z Chříňova, člověku našemu, a dědicóm i budúcím jeho pod právo purkrechtnie za 20 kop gr. čes. rázu praž. již zaplacených, tak že svrchupsaný Matúš i jeho dědicové a budúcí budú nám povinni platiti z té krčmy ročnieho úroku dvě kopě platu, a to rozdielně při každém sv. Havle jednu kopu gr. a při každém sv. Jiří jednu kopu gr.

rázu praž.; a viece budú nám povinni platiti z každého kauffu ječného piva pintu piva, z každého věrtele bielého piva žejtlík piva. A co sě piva dávánie dotýče, ta věc má státi na mieře, pokudž bychom anebo úředníci naši jim podle slušnosti ukázali anebo uložili, aby sě v tom každému chudému i bohatému spravedlivosť dála. A byla-li by kdy zemská berně, tehdy svrchupsaný Matúš, dědicové i budúcí jeho budú nám povinni platiti kopu gr.; a jiných všech poplatkuov a robot prázdni býti mají. Také jestliže by svrchupsaný Matúš anebo dědicové a budúcí jeho chtili kdy tu krčmu odprodati a své lepšie kde jinde uhlédali, mají to na nás nebo na naše budúcí vznésti, tak aby nám tu krčmu osadili člověkem hodným a dobrým, ježto by sě nám a té obci mohl hoditi, avšak jinak nic než v též právo a purkrecht, jakož sám drží. A ktožkoli tento list měl by s jeho dobrú vuolí, atd. A jestliže by sě kdy častopsanému Matúšovi aneb dědicóm a budúcím jeho odprodati událo, tehdy ten, ktožby ot něho kúpil s volí páně JMti, má příjemného dáti a druhý vzdavného, jakož ta ves za právo má. Toto znamenitě jest umluveno a vymieněno: neřáduov aby žádných dopúštěno nebylo, ani hry všelikteraké, buď v kostky nebo v karty, ty aby zastaveny byly celý advent až do oktábu Božieho křtěnie, a celý puost až do próvodnie neděle, a všechny jiné svátky veliké a dny výročné aby zachovány byly, a to pod pokutú kopy gr. Také my svrchupsaný probošt máme a povinni jsme bezprávné krčmy hájiti a nedopúštěti. — Pečeti kromě konventské a proboštovy uroz. panoší Viléma z Chříňova a na Merklíně, Dobeše z Šlovic a v Puclicích, a Jana z Vopálky a v Blíževě. — L. od naroz. syna bož. 1501, ten pátek po sv. Matěji, apošt. božiem.

185.

Kl. Doksanský. — B. m. 1501, 21. dubna. — Č. 193.

Já Duchek Béba z Kopist vyznávám ꝛc, — že — zastavil jsem — puol lánu dědiny, vedle Křížovy dědiny strany jedné a Mikuláše hajného někdy Picieho dědiny strany druhé, slovut. Petrovi Olejovi v Kopistech bydlejíciemu i dědicuom jeho i tomu každému, kdož by tento list s jeho dobrú volí jměl, a to [v] jmenovité summě ve čtyřidcieti kopách gr. čes. nebožto peněz obecně berných, ale však na takový spuosob a s takovú výměnkú potud a tak dlúho, dokudž bych já svrchupsaný Duchek Béba nebo moji dědicové a budúcí, aneboližto ten, ktož by měl ode mne nebo od mých dědicuov a budúcích dobrú vuoli a svobodnú k vyplacení toho puol lánu na touž summu gr. nebo peněz svrchupsaných, dal nebo dali věřiteluom našim svrchupsaným nebo jednomu z nich puol léta napřed věděti, chtíce jim summu svrchupsanú zasě dáti a toho puol lánu vyplatiti, anebo též zase věřitel náš nebo jeho dědicové a budúcí kdyby dali mně anebo mým dědicuom a budúcím puol léta napřed věděti, — tehda po tom polúletí — mají ode mne nebo od mých dědicuov a budúcích tu napředpsanú summu gr. nebo penieze vzieti, a té dědiny — mají nám zasě postúpiti a tento list

navrátiti bez všelikterakého odporu a překážky i vymluvání všelikého. — Pečeti města Litoměřic, uroz. panoší Matěje z Povinní, Petra z Aupohlav, Valentina Kunše z Lukovec. — Léta od naroz. syna b. 1501, tu středu po próvodní neděli.

186.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1501, 24. srpna. — Č. 194.

My kněz Erhart, z bož. mil. probošt, Ludmila převora, Anna podpřevoryšě, Anna circatrix i vešken konvent kláštera Chotěšovského — vyznáváme, — že, jakož najjasn. knieže a pán, p. Vladislav, uherský, č. ꝛc. král ꝛc, ráčil jest své milostivé povolenie listem nám dáti, abychom ten diel hor a lesuov, kteréž slovú na Vysoké, nad Chlumčany tvrzí ležící, kterýchž jest v zástavě užíval a je držel uroz. panoše Jan Štěňovský od Chlumčanských ve 20 kopách gr. čes. praž., zase v té summě ve 20 kop. kr. čes. praž. uroz. panoši Matúšovi z Chlumčan i jeho dědicóm zástavy přáli k jmění, držení i k požívání tak a s tiem se vším právem a příslušenstvím, což k tomu od staradávna příslušie, jakž oni Chlumčanští i nadepsaný Jan Štěňovský jich právem, jsúce toho v držení, požívali jsú: — že my nadepsaný kněz Erhart probošt i vešken konvent kláštera jmenovaného podle povolenie JMKské — tiemto listem k tomuto a k té zástavě, též také podle JMKské povolenie naše plné a mocné dáváme a to zastavujem — ve 20 kop. gr. čes. praž., dobrých stř. rázu praž. nadepsanému Matúšovi z Chlumčan i dědicóm a budúcím jeho, kteréž jsme od něho úplně a docela přijeli, aby toho dielu na těch horách a lesech na Vysoké tak požíval a jie držel, — jakož předci jeho nadepsaní drželi jsú, — dotud, dokudž by jemu Matúšovi neb jeho dědicóm a budúcím ta summa 20 kop gr. čes. praž. od nás — zaplacena nebyla. — A ktož by tento list měl s nadepsaného Matúše ꝛc. dobrú a svobodnú volí, chcem atd. — Léta b. 1501, na den sv. Bartoloměje apošt. božieho.

187.

Kl. sv. Anny v St. m. Pražském. — B. m. 1501, 30. srpna. — Č. 195.

Já Majdalena z Kocova, převora kláštera sv. Anny v Starém M. Pražském ležícieho, vyznávám ꝛc., — že ten list hlavní na pargameně s visutými pečetmi, kterýž mně svědčí dluhu spravedlivého sto zl. uher. na zlatě, na rázu i na váze pravých a dobrých, v němžto jistec téhož dluhu jest uroz. vladyka Jan Řepa z Neveklova a na Tloskově, a rukojmie zaň jsú uroz. pán, p. Jan z Říčan a na Beztuhově a uroz. vladyky Jan Kule z Zvěřic a na Pešelech a Jan z Březie a v Netvořicích, tak a pod těmi pokutami plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to vše šíře v sobě zavierá, dala jsem dobrovolně — uroz. panně Elšce z Nebušic i všemu konventu téhož kláštera sv. Anny, moc i plné právo jim nebo jedné z nich při tom dávajíci, — když a což se jim nebo jedné z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich vlastním učiniti.

— Pečeti kromě Majdaleniny z Kocova uroz. pána, p. Jana Hroznaty z Vrtba a uroz. vladyky Záviše Sulka z Hrádku, hajtmana Hradu Pražského, a Tobiáše Rybského z Rybieho. — Léta ot naroz. syna bož. 1501, ten pondělí před sv. Jiljiem.

188.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově 1502, 2. září. — Č. 196.

My Petr z Roznberka jménem našim a jiných bratří a dědicuov našich vyznáváme ꝛc: jakož duostojné — panny, panna Uršula abatyše i všecken konvent kláštera Krumlovského — měly jsú některá zbožie kláštera svého zejména v Lodhéřově, v Drahýštce, v Radúnce s platy peněžitými, s mákem, s nápravníkem v Lodhéřově, s mlýnem pod Radúnkú, s rybníky, s potoky, s lesy, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s jich příslušenstvím, a s plným panstvím, kteráž ležie nedaleko od Hradce Jindřichova; kterýchž pro dalekosť nemohúce tak dobře spravovati a opatrovati dobře, hubeně a časem svým jakožto nic nepožívaly jsú. I znamenavše my v tom nedostatek a újmu i škodu jich a jakožto oprávce a obránce toho kláštera chtějíc rádi viděti, aby se raději na zboží časným rozmáhal nežli hynul, a zvláště proto, že svrchupsaná panna abatyše a panny konventu toho v pravém řádu a observancí zákona svého stojie a nižádných zvláštností, latině proprietates řečených, nevedú, v poctivým zavření klášter svuoj zachovávajíce, skrze to zvláštní láskú a milostí k nim nakloněni jsúce, je v takovým nedostatku opatřili jsme a svrchupsaná zbožie jich v moc naši s jich dobrú a svobodnú volí vzali sme, a jim miesto toho dali jsme a postúpili — k věčnému držení a požívání městečko naše řečené Rychnov a ves Šeměřice, ves Benšice a ves Drochy, zbožie naše dědičné, k zámku našemu Roznberku příslušejície, s dvory kmetcími s pl., s pokrčemným, s potoky, s ovsem, s lukami, dědinami ornými i neornými i se vším příslušenstvím, (kteréhožto platu, v tom městečku i ve vsech sečtěného jest v summě do roka 34 kopy 19 gr. a čtyři penieze, a k tomu ovsa v Šeměřícich 15 čberuov, v Benšicích 6 čberuov a v Drošiech 12 čberuov), ku pravému dědictví s plným panstvím, tu sobě na tom — žádného práva nepozuostavujíce, kromě toliko té opravy a obrany, kteráž nám a budúcím našim po předcích našich jakožto fundatořiech a nadacích téhož kláštera spravedlivě příslušie. Podle kteréžto obrany, puokudž nadepsané panny a jich budúcie klášter svuoj v poctivém zavření zachovávajíce v řádné observancí, tak jakž jsú zvykly, trvati budú a nižádných proprietates neb zvláštností nebudú následovati, kteréž jsú zkáza a pád všelikých konventuov, vždycky milosť a dobrotivosť naši a budúcích našich k sobě a k klášteru svému poznati mají. A tak již svrchupsané městečko a vsi naše dědičné za nadepsané zbožie jich jménem dobrovolné směny na ně a na klášter svrchupsaný převedli jsme. — Na Krumlově l. od nar. s. b. 1502, v pátek před hodem Naroz. panny Marie, královny nebeské.

189.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově, 1502, 2. listop. — Č. 197.

My Petr z Roznberka — vyznáváme: — jakož rybníček pod naším velikém [sic] rybníkem proti klášteru panenským [sic] v Krumlově a proti sadu jich od hráze rybníka našeho až do té zdi v přiekopě, kteráž dělí přiekop měšťan Latranských od téhož rybníčku, dán jest duostoj. u Boze a nábož. panně abatyši a pannám konventu téhož kláštera od uroz. pána, p. Oldřicha z Roznberka, pana děda našeho milého šťastné paměti, a k témuž klášteru dědičně připojen; i zpravila jest nás duostoj. — Brigida z Bietova, abatyše svrchudotčeného kláštera, — že ačkoli ona s konventem svým téhož rybníčka v dědičným a v pokojným držení a užívání jsú, ale že na to listovnie jistoty a utvrzenie žádného nemají, a prohlédajíc k budúciemu nebezpečenství, kteréž by témuž klášteru v časech potomních z té příčiny vzniknúti mohlo, prosila jest nás při tom pokorně sama od sebe i také ode všeho konventu svého, abychme je v tom ráčili milostivě opatřiti a jim na to naše potvrzenie dáti. I znamenavše my v tom svrchupsané panny abatyše a konventu prosbu slušnú, — jim na svrchupsaný rybníček tuto jistotu a utvrzenie učinili sme a mocí listu tohoto činíme a ten rybníček jim k témuž klášteru připojujem, tak aby — nadepsaný rybníček měly, držely, vodu sobě do něho z podrybničie a splavu našeho vedly — bez našie i všeckněch našich dědicuov a budúcích i také všeckněch jiných lidí překážky i zmatku všelikterakého. — Dán na Krumlově ve středu po hodu Všech Svatých l. od naroz. s. b. 1502.

190.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově, 1502, 2. listop. — Č. 198.

My Petr z Roznberka jménem naším a bratří a dědicuov i budúcích našich vyznáváme, že jest vznesla na nás duostoj. — panna, p. Brigida z Bietova, abatyše kláštera Krumlovského, — což se dotýče té dědiny, kteráž leží za naším rybníkem proti hradu podle dědiny Beneškovy, že ač jest témuž klášteru od nás řádně a svobodně odprodána za 50 kop gr. k držení dědičnému a svobodnému a jim postúpena, kteréž jsú v skutečném držení a užívání svobodném, a na to že jest jim měla listem jistota udělána býti, ale že jest ta věc zanetbána až do času nynějšieho; a chtějíc to ráda opatřiti, aby skrze takové obmeškánie na ten klášter v časech budúcích nižádná škoda nepřišla, prosila jest nás, — abychme je v tom — opatřiti ráčili. I znamenavše my v tom jich prosbu slušnú, — jim takového trhu potvrzujíc, tuto jistotu a utvrzenie listem tiemto na tu dědinu učinili sme a činíme a tu dědinu jim k jich klášteru na věčnosť připojujem. — Dán na Krumlově v středu po hodu Všech Svatých léta od naroz. s. b. 1502.

191.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1502, 10. pros. — Č. 199.

Já Oldřich z Hrádku a v Přestavlciech známo činím, — tak jakož sem kúpil já a bratr muoj Zdeněk právo na lesu Vysoké od uroz. panoše Viléma z Přestavlk a na Bubně, kteréž jest k tomu lesu měl majestátem sl. paměti krále Jiřieho, jakož pak dobrá vuole od téhož Viléma mně a bratru mému učiněná v sobě šieře zní a ukazuje, k kteréžto dobré vuoli přivěšena jest pečet napřed dočeného Viléma a uroz. panoší pana Karla Cehnice z Říčan, Petra Ebrzvína z Hradiště, Kristofora Ucháčka z Kračína, Ondřeje z Žebnice na svědomie, a datum jest na té dobré vuoli léta od naroz. s. b. 1495, ten pondělí po sv. Prokopu [7. července], opatu a dědici českém; a také list, kterýž svědčí mně a bratru mému Zdeňkovi od svrchu dočeného Viléma z Přestavlk, jakož pak týž list šieře v sobě svědčí, — v kterémžto listu na pravé jisté svědomie a zdrženie pečet téhož Viléma přivěšena jest, a na svědomie uroz. panoší pečeti Petra Ebrzvína z Hradiště, Racka z Nákla, Zigmunda z Truclar, a datum jest na něm léta od naroz. s. b. 1496, ten pondělí po sv. Vítu [20. června], dědici českém; i pokudž já nahoře dotčený Oldřich z Hrádku a v Přestavlciech k tomu lesu majestátem nahoře dotčeným, tou dobrú vuolí a listem výš dočeným měl jsem které právo, já i dědici moji, to jsem prodal to všecko své právo uroz. panošem Lvíkovi a Markvartovi bratřím z Řenec a v Lukavici a dědicóm jich, a dávám jim tiemto listem mú plnú dobrú svobodnú vuoli a právo k tomu ke všemu, což jest mně příslušelo na ten les Vysokú. — Pečeti kromě Oldřichovy z Hrádku a v Přestavlciech uroz. pána p. Zdeňka z Romšperka a na Týně, a uroz. panoší Viléma z Chříňova a na Merklíně a Slejbora Pracka z Svinné a Jindřicha Purkarta z Hořešovic a v Pernarticích. — Léta od naroz. s. b. 1502, tu sobotu před sv. Lucijí pannú.

192.

Kl. sv. Anny v St. M. Pražském. — V Praze, 1503, 2. ledna. — Č. 200.

My purgmistr a konšelé i všecka obec města Mělníka, nynější i budúcie, známo činíme, — že jsme vstúpili v ten trh opatrného Matěje mlynáře a manželky jeho, kterýž jest kúpil mlýn pod městem naším řečený Jeptiští na potoce ležící od poctivých panen, panny Manďaleny z Kocova, převoryše kláštera sv. Anny jinak sv. Vavřince v Starém Městě Pražském, a Elšky z Nahostic a Anny z Chomutova i ode všeho konventu jich, a to s povoleniem nadepsaných panen tak a tiem plným právem, jakožto list náš, kterýž od nadepsaných panen máme a konventu jich, to vše v sobě šíře a plněji zavierá. I protož my svrchupsaní purgmistr a konšelé i všecka obec města Mělníka, nynější i budúcie, máme a povinni jsme platiti a úročiti z toho mlýnu tři kopy gr. a vosm gr. vše čes. platu ročnieho nadepsaným pannám, — a to roz-

dielně platiti máme na sv. Jiří a na sv. Havla. A tato výměnka znamenitě jest učiněna: jestliže bychme — úroka svrchupsaného na roky již svrchudotčěné nedali, — mají nás obeslati listem svým nadepsané panny, — a jestliže bychom po obeslánie a napomenutie vždy zanetbávali úročiti a platiti, tak jakož nahoře psáno jest, tehda dáváme moc — častojmenovaným pannám, — aby mohly nás i budúcie naše z toho ouroku — upomínati a dobývati, jakýmžkoli právem by se jim zdálo a líbilo. — V Praze l. od naroz. s. b. 1503, ten pondělí po Obřezovánie božím.

193.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově, 1503, 25. ledna. — Č. 201.

My Petr z Roznberka ꝛc. jménem naším a jiných bratří a dědicuov a budúcích našich vyznáváme, — že jest nás zpravila duostoj. a nábož. u Boze panna Brigida z Bietova, abatyše kláštera Krumlovského: poněvadž klášter svuoj v zavřenosti zachovávají řeholně živy jsúce, že potřebují některého člověka řádu světského, kterýž by jim v potřebách jich časem svým posluhoval; a ačkoli mají domek před vraty kláštera svého, kterýž pro takovú příčinu a potřebu na gruntech kláštera téhož udělán jest, ale že ten pust stojí a nižádný v něm bydliti nechce, poněvadž městských obchoduov k živnosti své užívati nemá, a tak že ony samy podle zákona svého v zavření jsúce a nemajíc skrze koho by jim slušně v potřebách jich posluhováno bylo, skrze to mnohé zmeškánie, roztrženie a nedostatky trpěti musejí; a nemajíce se k komu o takový nedostatek utéci nežli k nám jakožto fundatorovi a obránci kláštera téhož, prosila jest nás jménem svým i také všeho konventu snažně a pokorně, abychme je v takovým nedostatku jakožto fundator, obránce a pán jich milostivý milostivě opatřiti ráčili. I znamenavše my nadepsané panny abatyše a téhož kláštera konventu v svrchupsané potřebě slušné předloženie a prosbu snažnú, — takto jsme je v tom opatřili a tu milost učinili: — kohožkolivěk svrchupsaná panna abatyše a konvent i všickni jich potomci a budúcí v již dotčeným domku pro svrchu dotčené potřeby mieti budú, aby takoví toho domku obyvatelé všech obchoduov městských, kterýmiž se měšťané naši Krumlovští a Latranští obchodie a živí, též rovně oni obchoditi a živnosti své hleděti mohli, nic prostě nevynímajíc ani vymienujíc, kromě toliko šenkuov, těch vésti nemají obyčejem nižádným. V kterýchžto obchodech a živnostech nižádnými daněmi, lozunky ani hláskami ani jinými všelikterakými obtiežeností a povinnostmi městskými nemají skrze nás ani svrchu dotčené měšťany naše nižádným vymyšleným během obtieženi býti, ale užívati svobody plné téhož kláštera, na kteréhož gruntu domek ten ustaven jest. — Dán na Krumlově v středu den Obrácenie sv. Pavla, apoštola božieho, l. od naroz. s. b. 1503.

194.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Dán na Krumlově 1503, 23. února. — Č. 202.

My Petr z Roznberka ꝛc. oznamujem: — jakož duost. a nábož. u Boze panna Uršula, někdy abatyše kláštera Krumlovského — předobré paměti, klášter ten a konvent řeholně, ctně a chvalitedlně zpravovala jest, pečujíc o to a snažně usilujíc, aby v pravém řádu a v sv. observancí podle sv. řeholi v zavření po všecky časy věčné bez všelikého roztrženie zachován byl, z kteréžto příčiny chtějíci sama se i všecky abatyše, kteréž by ten klášter a konvent po ní budúcně zpravovaly, ven z kláštera vycházenie a skrze to všelikterakého roztrženie uvarovati, v paměti majíc písmo otcuov svatých, že zakonník, kolikrát z kláštera vycházie, nikdy se takový zase nenavracuje, jakový jest vyšel, dvuor poplužní v Višném témuž klášteru příslušející z té příčiny a z nižádné jiné v plat jest prodala, naději pevnú ku Pánu Bohu majíc, když ona a svrchu dotčený konvent budú najprv hledati královstvie božieho v řádu zákona svatého a v nábož. modlitbách řeholně usilujíce, že jeho svatá milosť, jenž všecko stvořenie krmí, je také časnú živností, v kteréž by pro odbytie toho dvoru nedostatek měly, z své svaté štědroty milostivě opatřiti ráčí. I majíc my na tom zvláštní libost a takového ctného úmysla pochvalujíc a znajíc to zřetedlně, kterak po jejie smrti duost. a nábož. v Kristu panna, panna Brigida z Bietova, abatyše již psaného kláštera, jakž brzo jest zprávu toho kláštera skrze řádné volenie na se přijala, že ve všech věcech řád a svatú observancí s konventem svým řeholně a ctně zachovává, a to, což jest skrze prvepsanú pannu Uršulu, abatyši dobré paměti předkyni jejie, božskú pomocí v tom konventě spasitedlného štiepeno, že to ona po nie v svým zróstu zachovává, pilně usilujíc, aby netoliko neuvadlo, ale s pomocí boží aby tiem hojnějšie ovoce sv. nábožemstvie z sebe vždycky vydávalo: protož, poněvadž svrchu dotčený dvuor z příčin svrchu dotčených pryč odbyt jest, chtiece my, aby jim ten nedostatek poněkud napraven byl, a my abychme také modliteb jich před Pánem Bohem účastni byli, a zvláště pro jich řádné zachovávánie, dědinu naši dědičnú, kterúž jest někdy Beněšek švec, měštěnín náš, držel a nám zase v moc naši řádně přišla jest, kterážto leží za rybníkem naším podle té dědiny, kteráž jest prve od nás skrze nahoře dotčenú pannu Uršulu, abatyši dobré paměti, kúpena a skrze nás k tomu klášteru připojena, duost. a nábož. u Boze panně, p. Brigidě, svrchupsané abatyši, i všemu konventu kláštera svrchupsaného — dáváme a připojujem, tak aby — tu dědinu dědičně měly — beze všech poplatkuov, šosuov a lozunkuov i jiných všelikterakých obtiežení. — Dán na Krumlově ve čtvrtek v vigilii sv. Matěje, apošt. bož., léta od naroz. s. b. 1503. — Verso: Registrata.

195.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově, 1503, 6. listop. — Č. 203.

My Petr z Roznberka vyznáváme: — jakož duostojná — panna Brigida z Bietova abatyše a všecken konvent kláštera Krumlovského — kúpily jsú za své vlastnie penieze ves řečenú Mohuřice [Mohwrzicze v orig.] se vším příslušenstvím a s plným panstvím od uroz. panoši Oldřicha ze Dvorce za sto a za sedmdesát sedm kop gr. čes. širokých rázu a čísla praž., nadepsanému Oldřichovi úplně zaplacených; v kteréžto vsi jest platu při sv. Jiří 3 kopy 48 gr. čes. a při sv. Havle tolikéž 3 kopy a 48 gr. čes. a k vánociem 32 kur na lidech těchto dolepsaných totiž: Bárta rychtář na sv. Jiří 21 groš 3 penieze a na sv. Havel tolikéž a k vánociem 4 slepice, Chochol na sv. Jiří 23 gr. bez jednoho penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 4 slepice, Holúbek na sv. Jiří 21 groš bez jednoho penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 4 slepice; Janek Koňata na sv. Jiří 15 gr. 4 penieze a na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice; Šteffl na sv. Jiří 12 gr. bez 2 peněz a na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice; mlynář na sv. Jiří 6 gr. 2 penieze a na sv. Havel tolikéž; Trop na sv. Jiří 19 gr. 3 penieze a na sv. Havel tolikéž a k vánociem 4 slepice, z zahrady na sv. Jiří 5 gr. a dva penieze a na sv. Havel tolikéž; Toman na sv. Jiří 26 gr. bez jednoho penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice; Bucek na sv. Jiří 26 gr. bez jednoho penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice; Ohryzek z zahrady na sv. Jiří 5 gr. a dva penieze a na sv. Havel tolikéž; Hesek na sv. Jiří 21 groš 3 penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 4 slepice; Václav Pechuov na sv. Jiří 12 gr. bez dvú peněz, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice; Ročně na sv. Jiří 14 gr. 3 penieze, na sv. Havel tolikéž a k vánociem 2 slepice. Kterúžto ves svrchujmenovanú svrchudotčený Oldřich ze Dvorce s volí a vědomím napřed psaných panny abatyše a konventu nám Petrovi z Roznberka a dědicuom našim trhem dědičným ve dsky zemské vložil jest s plným panstvím ku pravému dědictví v úterý den sv. Remigii [1. říj.] léta od naroz. s. b. 1503, jakož dsky zemské to šíře v sobě drží. I poněvadž svrchupsaná panna abatyše a konvent tu ves svrchu dotčenú k věčnému a dědičnému drženie a požívání svému a budúcích svých kúpily a svými vlastními penězi zaplatily jsú, a z nižádné jiné příčiny, než toliko pro bezpečnosť a k svěření nám jsú ve dsky vložiti poručily a dopustily; kterúžto ves a lidi svrchupsané my panně abatyši a konventu v jich moc postúpivše — oznamujem, že nám ani dědicuom a budúcím našim na tom dědictví, totiž na vsi svrchupsané a na lidech v ní osedlých se vším příslušenstvím, naprosto nic nepřislušie práva nižádného, než toliko že jest nám to svěřením s volí nadepsané panny abatyše a konventu ve dsky zemské proto vloženo, aby ony i se všemi budúciemi svými tú vsí a tiem dědictvím bezpečny byly k jich dobrému a užitečnému; slibujíce sami za se i za všecky

dědice a budúcie naše — v tom svěření proti svrchu dotčeným pannám a jich budúcím a tomu klášteru zachovati se věrně, — jako na dobré, ctné, spravedlivé a křesťanské pány přislušie. — Dán na Krumlově léta od naroz. syna b. 1503, v pondělí den sv. Linharta. — Verso: Registrata.

196.

Kl. Doksanský. — B. m. 1503, 14. listopadu. — Č. 204.

My kněz Jan, z mil. b. probošt kláštera Dogzanského, — panna Lidmila převora, panna Dorotka subpřevora, panna Anna kantrix i vešken konvent téhož kláštera vyznáváme: — jakož jest nebožtík kněz Václav, probošť kláštera Dogzanského, dobré paměti předek náš milý, zastavil pro potřebu konventskú vostrov u Brňan, k tomu vodu Brňanku, pokudž vostrov káže svými mezmi znamenanými, a což k tomu vostrovu náleží, se vším příslušenstvím opatrnému Václavovi Kohlovi z Brňan, kterýžto vostrov držal jest mnoho časuov v té zástavě v summě jmenované v šedesáti kopách mieš.; i žádal jest nás i toho slavného konventu napředpsaný Václav, abychom jemu toho vostrovu i což k tomu náleží přáli, aby to v držení měl dědičně. My napředpsaný kněz Jan probošt i ten slavný konvent znamenavše lepší náš užitek z toho vostrovu mieti klášteru našemu, s radú přátel našich milých k tomu nakloněni jsúce, k jeho žádosti to jsme učinili z jednostajné vuole, že ten vostrov prve jmenovaný i to, co k tomu náleží, prodali sme napřed psanému Václavovi dědičně, dědicóm a budúcím jeho v též meze a právo, jakož sme sami drželi a požívali, aby mohli toho užívati. — K tomu jest častopsaný Václav přidal 20 kop, na miešenský groš počítajíc, ctihodnému knězi Janovi proboštovi i tomu slavnému konventu, jenž toho činí 80 kop mieš. nebo 40 kop gr. českých. Také týž Václav k tomu se jest podvolil a poddal ctihodnému knězi proboštovi nynějšímu i budúciemu i tomu konventu, že má platiti a dávati napředpsaný Václav i jeho dědicové a budúcí úrok rozdielně na sv. Jiřie dvě kopě mieš. nebo kopu gr. čes. rázu praž. nebo konečně dvě neděle po sv. Jiří, též na sv. Havla hned potom dvě kopě mieš. nebo kopu gr. čes. rázu praž. nebo dvě neděle po sv. Havle bez odporu všelikterakého. Pakliby napředpsaný Václav, dědicové i budúcí jeho tomu dost nečinili a toho úroku napředpsaného na ty časy neplnili, aby těm držitelóm nebo držiteli ten vostrov, i což k tomu přislušie, byl odjat od kněze probošta — i od toho konventu, a toho vostrovu a což k němu náleží užívati [sic], dokudž by toho úroku nedali nebo nedal. A kdyby ten úrok dán byl svatojirský nebo svatohavelský, má nebo mají toho vostrovu zasě užívati jakožto svého vlastnieho bez překážky všelikterakého člověka. Při tom panstvie sobě pozůstavujíc na tom gruntu, kterýž [sic] kněz probošt v držení bude; mají toho užívati tak, jakožto tento list šíře ukazuje, i ten sl. konvent. Také sě toto oznamuje: jestliže by napředpsaný Václav, dědicové nebo budúcí jeho chtěl nebo chtěli ten vostrov a což k němu

náleží prodati, mají nebo mieti bude předkem nabiediti kněze probošta, nynějšieho i budúcieho, i toho slavného konventu. Jestliže by se jim zdálo kúpiti, má jim nebo mají trh dobrý, zač by stálo a dobří lidé schválili; pakliby se jim nezdálo kúpiti, mají tak prodati na ten zpuosob, jakož napřed psáno jest. Tiem právem Brňanským aby se spravovali, kteréž náleží k těm gruntóm svrchupsaném [sic] a nikam jinam. A což se dotýče vody Brňanky, [kdyby] kto chtěl častopsanému Václavovi nebo jeho budúcím jakú překážku činiti*) ..... Kněz Jan, probošt nynější, i budúcí mají jim za správu státi a je obhajovati jakožto své úročníky. — Léta od naroz. s. b. 1503, ten úterý po sv. Martinu.

197.

Kl. Zbraslavský. — Na Budíně, 1504, 8. ledna. — Č. 205.

My Vladislav, z b. m. uher., český ɔc. král, ɔc, oznamujem, — že jsme viděli list na pargameně psaný s visutú pečetí, celý a neporušený, najjas. kniežete pana Jiřieho, krále českého, předka našeho, — s dobrú volí při tom, i list velebného kněze Jana, někdy opata Zbraslavského, i všeho konventu s dobrú volí, kterýmž týž opat a konvent zapsal jest a zastavil skrze smlúvu uroz. někdy Hanuše z Kolovrat na Žebráce a Předbora z Řepnic na Mníšku tvrziště v Neumětelech s dvorem poplužním, s dědinami atd. i všemi příslušnostmi k tomu tvrzišti a dvoru Vaňkovi Mostskému, ženě a dětem jeho ve stu a ve 40 kop. gr. peněz dobr. střbr., rázu praž., jakož ten list šířeji a světleji to v sobě ukazuje a zavierá. Kteréhožto listu nadepsaný předek náš král Jiřie slavné paměti Václavovi a Voldřichovi bratřím z Valtieřova potvrditi a jich při tom zuostaviti ráčil. Kdež při tom vokázán jest nám druhý list, též na pargameně, celý a neporušený, s visutými pečetmi dvěma, kněze Jana opata a konventu kláštera nadepsaného, jakož jsú tu sobě jednu kopu platu na některých lidech byli pozuostavili s kaury [sic] i se vším jiným příslušenstviem, s panstviem i s celú zvuolí. Chtiece jse potomních některých nesnáz uvarovati, poněvadž v té vsi v Neumětelech jiného nic než toliko tu jednu kopu gr. jměli, zapsali jsú a zastavili ostatní kopu na těch lidech i s celým panstviem ve třidceti zl. uher. slovut. někdy Štěpánovi Vamberskému a Anně z Němčic, manželce jeho, a Janovi, synu jeho, jakož ten druhý list, kterýž od již psaného opata a konventu má, to všecko v sobě má, drží a zavierá. I prošeni jsme jménem slovut. Jana Vamberského z Rohatec v Libomyšli, — abychme jemu těch listuov potvrditi — a to všecko právo naň a erby a budúcí jeho převésti ráčili. K jehožto prosbě nakloněni jsúce pro služby, kteréž jest nám týž Jan činil atd., — potvrdili jsme svrchupsaných listuov ve všem jejich znění, — a těch 30 zl. uher. k první summě přirazujem, — [chtíce tomu, aby nebyl] z toho bez své vuole od žádného splacován, leč od nás aneb budúciech našich, králuov

*) Listina poškozená a nečitelná v dolejší své části.

českých, aneb od častopsaného opata Zbraslavského, nynějšieho aneb budúcieho, aneb zákona toho. Když bychme my to anebo oni k svému vlastniemu jmění, držení a požievání vyplatiti chtěli, to my i oni moci učiniti budem, a jináč nic. Pakliby nadepsaný opat a konvent kláštera Zbraslavského, vyplatiec to, pod nějakým přikrytím a barvú komu jinému zastaviti chtěli, tehdy nadepsaný Jan položiece svrchupsanú summu jim úplně a cele, bude moci to zase k svému vlastniemu držení a požievání vyplatiti i s dědici a budúcími svými, a toho držeti a požievati puotad a tak dlúho, duokadž by oni to zase k svému vlastniemu držení a požievání nevyplatili a toho sami nedrželi. — Dán na Budíně v pondělí po Obřezání bož. léta bož. 1504, a královstvie našich uher. čtrnáctého a čes. třidcátého třetieho. — Na ohbu: Ad relacionem magnifici domini Alberti de Colowrat et in Lybssteyn, supremi cancellarii regni Boemie. — Verso: Registrata.

198.

Kl. sv. Anny v St. M. Pražském. — B. m. 1505, 12. ledna. — Č. 206.

Já Václav z Nepovid, syn nebožce Jaroše od Múřenínuov, vyznávám ⁊c., — že ten list hlavní na pargameně s visutými pečetmi, kterýž témuž nebožtíkovi Jarošovi, otci mému, i tudiež mně svědčí dluhu spravedlivého 12 kop gr. peněz dobr. stříb., v zemi České obecně berných, platu a úroka ročnieho a věčného, v němžto jistec téhož dluhu jest uroz. vladyka Jan Pytlík ze Zvoleněvsi, měštěnín St. M. Pražského, a rukojmie zaň jsú uroz. také vladyky Duchek z Vlkanova, Jan Vlčiehrdlo ze Všehrd a slovut. Jan Nastojte, Jan od Kos, Victorin Cukrmon a Václav od Sóvy, již psaného St. M. Pražského také měšťané, tak a pod těmi pokutami i na roky rozdielné plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to vše šíře v sobě zavierá, dal jsem dobrovolně — slovut. kostelníkóm a osadním kostela sv. Linharta, měšťanóm nadepsaného St. M. Pražského, nynějším i budúcím, moc i plné právo jim nebo jednomu z nich při tom dávaje tiem listem výš dotčeným ze všeho dluhu v něm zapsaného napomínati a toho mocně dobývati, i s tiem se vším a s týmž listem, když a což se jim líbí nebo líbiti bude, jakžto s jich vlastním učiniti bez všelikého mého i jiných všech lidí odporu a překážky. — Pečeti kromě vydavatelovy uroz. p. p. Pavla z Hrádku a uroz. vladyk Jana Bavora z Cietolibě a Václava Zimy z Novosedl. — Dán l. ot naroz. s. b. 1504, ten pátek před octábem slavným Křtěnie téhož syna božieho.

199.

Kl. sv. Anny v St. M. Pražském.— V St. M. Pražském, 1504, 13. ledna. — Č. 207.

Já Václav Múřenín z Nepovid známo činím: — jakož otec muoj nebožtík dobré paměti Jaroš od Múřenínuov od nebožtíka Matěje Volka kšaftem téhož Matěje oltáře v kostele sv. Linharta v Starém Městě Pražském collatorem nebolito

pánem podacím podle nebožtíka Tomáše z domu Oremusova jsa učiněn na ten zpuosob, aby on i druhý mohli na svém miestě jiného collatora ustanoviti, aby túž moc a též právo jměl jako oni a jakoby v kšaftu jeho Matěje Volka zejména jmenováni a postaveni byli, tak jakož týž kšaft všecko to v sobě šíře drží a ukazuje; i podle té moci toho kšaftu, poněvadž nebožtík Tomáš na svém miestě anebo miesto sebe žádného jest téhož oltáře neustanovil collatora, nechtě ovšem, aby ta collatura zhynula, i mne s mými dědici zřiedil a ustanovil jest podle sebe i po sobě collatora toho častopsaného oltáře v kostele sv. Linharta v Starém Městě Pražském; a král JMt, pán muoj milostivý, ráčil jest na túž collaturu a na druhú oltáře Rozeslánie sv. apoštoluov v kostele sv. Michala též v Starém Městě Pražském jemu nebožtíkovi otci mému i mně list a potvrzenie dáti pod přivěšenú pečetí JMKské, tak aby nám v té i v druhé collatuře žádný žádné překážky nečinil ani činiti směl, a abychom my oba nebo jeden z nás jměli moc a právo ty oltáře spravovati, jmieti, držeti, a kaplanuov tu hodných podávati, a penieze nebolito platy vybierati a k sobě přijímati, i je buď na kněžie neb kaplany aneboli na jiné oltářuov těch potřeby obraceti a vydávati a jinam nic, tak jakož týž list nebo majestát to v sobě šíře ukazuje a zavierá: já dále dobrovolně a s dobrým rozmyslem túž collaturu téhož oltáře v kostele sv. Linharta v Starém Městé Pražském s jejím a svým vším právem, kteréž jest mi tu podle ustanovení otce mého a potvrzenie královského, kteréž a jakéžkoli záleželo, dal jsem před slovutné opatrnosti pány purgmistrem a konšely Starého Města Pražského v radě a tiemto listem mocně dávám a toho všeho konečně postupuji opatrným kostelníkóm a všem osadním kostela sv. Linharta v Starém Městě Pražském nynějším i budúcím, tak aby oni jměli túž moc a též právo při též collatuře, jakož jest jměl otec muoj i já po něm. — Pečeti kromě Václavovy Múřenínovy z Nepovid uroz. p., pana Pavla Samuele z Hrádku, a uroz. vladyk Jana Bavora z Cietolibě a Václava Zimy z Novosedl. — Dán v Starém Městě Pražském léta bož. 1504, v sobotu v ochtáb Božieho křtěnie.

200.

Kl. Doksanský. — Na Budíně 1505, 15. března. — Č. 208.

My Vladislav, z b. m. uh. č. ɔc král ɔc, oznamujem, že jsme prošeni jménem slov. Tobiáše, Zdeslava a Jana bratřie Kapléřóv z Sulevic, věrných našich milých, jakož mají a drží v jistých summách a zápisech předkuov našich i také v našich vsi Brňany a Bohušovice se všemi a všelijakými příslušnostmi a celým a plným panstviem, abychom jim a dědicóm jich při držení a užívání jmenovaných vsí některú milosť naši učiniti ráčili, tak aby je tiem volněji a bezpečněji jmieti, držeti a jich požívati mohli. K jichžto takové snažné prosbě milostivě nakloněni jsúce pro služby jich mnohé a věrné, — mocí královskú v Čechách tuto jsme nadepsaným Tobiášovi, Zdeslavovi a Janovi bratřiem Kapléřóm z Sulevic milosť učinili, — aby nadepsané vsi Brňany a Bohušovice s jejich pří-

slušenstviem v těch summách a zápisiech, kteréž na těch vsech zapsané mají, — drželi a jich požievali nynie i budúcně, nejsúc s těch vsí a zboží bez své vuole od žádného splacováni, leč od nás aneb budúciech našich králuov českých aneb od těch osob kostela a kláštera toho, kterýmž by ta výplata spravedlivě příslušela. — A jestliže bychme my aneb budúcí naši králové čeští anebo ty duchovnie osoby, kterýmž by ty vsi příslušely, vyplatiec chtěli je komu jinému zastaviti pod kterú barvú aneb kterakkoli jinak, nemáme my ani oni té moci jmieti, ale máme my i také oni [těch vsí] zase týmž Tobiášovi, Zdeslavovi a Janovi bratřiem aneb dědicóm jich postúpiti v též summě, v kteréžto vyplatí, a výše nic, vedle znění zápisuov, v kterýchž častopsané vsi s jich příslušenstviem zastavené a zapsané jsú je jměli. — A kdožby list tento jměl svrchupsaných osob a dědicuov jich s dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí nahoře i dolepsaných. — Dán na Budíně tu sobotu před květnú nedělí l. b. 1505 a král. našich uh. 15. a česk. 34. Na ohbu: Ad relationem magnifici d. d. Alberti de Colovrat et in Lybsstein, supremi cancellarii regni Boemie ɔc. — Verso: Registrata.

201.

Kl. Chotěšovský.*) — B. m. 1505, 25. dubna. — Č. 210.

My kněz Clemens, z b. smil. probošt, Lidmila převora, Anna podpřevoryše, Kateřina cantrix, Anna circatrix, Margareta klíčnice i veškeu konvent kláštera Chotěšovského, — jistci a prodajce trhu dolepsaného, vyznáváme, že jsme prodali pravým trhem — 14 kop gr. čes. a 15 gr. čes. šir. dobrých střieb., rázu praž. platu ročnieho dědičného, věčného, ve vsi naší dědičné Nýřanech na lidech, kmetiech s ospy i s kurmi, s vajci i s platem, na dědinách jich i na tom na všem, což k té vsi a gruntóm jejím od staradávna příslušie, i s plným panstviem na ten plat vzešlým, nic tu sobě nepozuostavujíce kromě výplatu, a to uroz. vladyce Janovi Cukrovi z Tamfeldu a v Kladrubcích a uroz. vladyce paní Anně z Hodušic, manželce jeho, za summu pět set zl. uher. na zlatě, na rázu i na váze dobrých a pravých, a za dvě stě kop gr. a za pětmezcietma kop gr. vše českých šir. dobrých, stříebr. rázu pražs., hotových, nám úplně a docela zaplacených i splněných; kterýžto plat od nadepsaných kmetuov a lidí ve vsi naší svrchupsané vybierati budú — vždy při každém sv. Jiří a sv. Havle po 7 kopách gr. čes. a po 7½ gr. čes. platu peněžitého, a k tomu s ospy, pokudž placeno a dáváno býti má. A jestliže by kdy věřitelé naši výš jmenovaní byli kterým právem anebo mocí z toho platu prodaného — vyvedeni anebo zápisy kterými, tehdy máme

*) Jest tu ještě jiný list téhož datum a obsahu znamenaný č. 209, ale mezi vydavateli listu není Anna circatrix, a rukojměmi jsou tyto osoby: Jan z Štěňovic, Dobeš ze Šlovic a v Puclicích, Jindřich Vlček z Příčiny, Hendrych Lozský z Rabšteina, Bozděch Vejpovský z Doupova a Jan Cehnice z Říčan a v Sulislavi.

— týmž věřitelóm našim jinde tolikéž platu ukázati na tak dobrém a jistém v jednom měsieci po vyvedenie pod pokutú leženie. Také my častopsaní jistci a prodajce tuto moc — v sobě pozuostavujem: jestliže bychom kdy chtěli a mohli nadepsaný plat prodaný zasě odkúpiti, tehdy máme svrchupsaným věřitelóm našim rok plný dáti napřed věděti atd. — Rukojmové: Jan Leytolt z Ebrnic a na Ošelíně, šultas v Normberce, Jindřich Vlček z Přiečiny, Ruprecht Hoštálek z Hognestu a na Vlkýši, Oldřich z Hrádku a v Přestavlciech, Petr z Kokořova, Zdeněk z Hrádku, Dobeš z Šlovic a v Puclicích, Jan z Štěňovic, Jan Cehnice z Říčan a v Sulislavi. — Ležení v Plzni nebo v jiném městě neb městečku v pěti mílech od Plzně vzdáleném. — L. od naroz. s. b. 1505, ten pátek den sv. Marka Evang. bož.

202.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1505, 22. října. — Č. 211.

My kněz Clemens, z b. smil. probošt, Lidmila převora, Anna podpřevoryše, Kateřina cantrix, Anna circatrix, Kateřina klíčnice i veškeren konvent kláštera Chotěšovského, — jistci a prodajce trhu dolepsaného, vyznáváme ɔc, že jsme prodali pravým trhem — jedenmezcietma kop gr. na míšensko počítajíc platu ročnieho komornieho na zboží našem klášterském, a to nábožným kněžím, bratřím i všemu konventu zákona kazatelského kláštera Černého v městě Novém Plzni — za puol třetieho sta kop a za 16 kop gr. též na míšensko počítajíc hotových. — Kterýžto nadepsaný plat komorní my svrchupsaní prodajce máme — věřitelóm našim nadepsaným a jich budúciem z komory našie vydávati — úplně i docela, v Novém Plzni jim v jich moc klásti každý rok rozdielně, na sv. Jiří — puoljedenácty kopy gr. na míšensko čtúce, a na sv. Havla — tolikéž. — Avšak my nadepsaní prodajce — toto sobě vymieňujem: — jestliže bychom kdy chtěli nadepsaný plat zasě odkúpiti, tehdy již psaným věřitelóm našim nebo jich budúcím máme — dáti puol léta napřed věděti, a to při sv. Jiří nebo při sv. Havle, že nadepsaný plat komorní chceme odkúpiti. A ihned v tom polúletí pořád zběhlém máme — věřitelóm našim nebo jich budúcím nadepsanú summu hlavní — i s platem toho puol léta dáti. — A nadepsaní věřitelé naši nebo jich budúcí přijmúce summu předpsanú — mají nám nadepsaného platu postúpiti, list a zápis tento navrátiti beze všie odpornosti. A my Linhart z Hrádku v Olbramově, Mikuláš z Slatiné, Václav Kanický z Čachrova, Václav Fencl z Tachova, Jan Štěpánek, Linhart kramář, Václav Panuoška, Pavel Žédka, měšťané v Novém Plzni, rukojmie za svrchupsané prodajce, s nimi a za ně slibujem — rukú společní a nerozdielnú, — že to všecko — zachováme úplně. — Ležení v Plzni anebo v jiném městě neb městečku v pěti mílech od Plzně. — Dán léta od naroz. syna b. 1505, tu středu po sv. Jedenácte tisíce panen.

203.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1506, 6. února. — Č. 212.

Já kněz Stanislav, probošt v Túškově, prokurator kláštera Kladrubského, známo činím, — že pro škody znamenité, kteréž jsem tu v Túškově bral ohněm i jinak, zdlužil sem se byl v znamenité penieze na stavenie i na jinú opravu domu toho proboštvie. I nemoha těch dluhóv tak brzo z sebe splatiti, a jsa v tom povolán od duostojně ctihodného kněze Jana, opata kláštera Kladrubského, kterýž toho času v kázni boží byl a ležel, abych já místo něho spravoval ten klášter, kdež jest mne JMt i vešken konvent sobě za prokuratora zvolili: z těch a takových hodných a slušných příčin, nechtě se dáti lidem z dluhóv těch napomínati, ale raději chtě jim — zaplatiti, prosil jsem kněze Jana, opata svrchupsaného, i všeho konventu, že jsú mi ráčili své povolenie k tomu dáti, abych já od toho proboštví louku jednu zastavil. Protož maje od JMti i ode všeho konventu plné povolenie, zastavil jsem a zapsal louku jménem Miroslavku, příslušející k tomu proboštví Tauškovskému, kteráž leží pod Tauškovem podle louky Robotězky, — Vácslavovi Kotovskému, měštěnínu v městě Novém Plzni, bratru mému milému, a dědicóm jeho i tomu každému, ktož by tento list měl s jich buďto jednoho z nich dobrú a svobodnú volí, ve 20 kopách gr. čes. rázu pražs., střieb. dob. mně od něho vcele a úplně daných a zaplacených. Kterážto louky svrchupsané bratr muoj a dědicové jeho mají a mieti budú užívati senem a otavú jakožto své vlastní a dědičné beze vší překážky mé i tudiež kněze opata a konventu klášt. svrchupsaného, a to do života bratra mého svrchupsaného a do životuov všech dětí jeho. — Také i toto jest znamenitě mezi mnú a bratrem mým smluveno, že bratr muoj a děti jeho mají toho plnú moc a vuoli, kdyžby koli té louky držeti nechtěli, tehdy mají a mieti budú mně anebo budúcímu proboštu Túškovskému puol léta napřed dáti věděti, a po tom polúletí pořád zběhlém nevyplatil-li bych já aneb budúcí probošt té louky častojmenované summou svrchupsanou, tehdy bratr muoj a dědicové jeho mají — tu louku jinému komužkoli v též summě svrchupsané zastaviti. — Pečeti kněze Jana, opata kláštera Kladrubského, i všeho konventu. — V pátek po Hromnicech léta od naroz. s. b. po tisíci pětistého šestého.

204.

Kl. Slovanský v Novém M. Pražském. — B. m. 1506, 4. listop. — Č. 213.

Já Jan mečieř řečený Hnát, měštěnín Starého Města Pražského, vyznávám ͻc, že ten dluh, kterýž jsem měl a mám na Havlíkovi z Kobylis, kterému jsem puojčil 70 kop gr. míš. na grunt klášt. Slovanského, jenž slove Okrúhlý, protož já svrchupsaný Jan mečieř dal jsem dobrovolně — a dávám důstojnému knězi Matiášovi, opatu téhož kláštera Slovanského, a tomu záduší moc i plné právo mé všecko jemu

při tom dávaje, aby on aneb jeho budúcí toho dluhu mohli dobývati mocně na svrchupsaném Havlíkovi na tom gruntu svrchujmenovaném, kterýmž se koli právem jim zdáti a líbiti bude, a s tiem dluhem na témž gruntu — učiniti jakožto s jich vlastním. — Pečeti uroz. vladyk p. Václava Rakovnického z Perce a na Hostivaři a p. Petra Hajdy z Častrova. — L. ot naroz. s. b. 1506, tu středu po Všech svatých.

205.

Kl. Zderazský v Nov. M. Pražském. — B. m. 1507, 7. března. — Č. 214.

Já Jan z Švamberka a na Strakonicích po Čechách, Moravě, Slezsku, Polště, Rakúsiech, Štýrsku, Korytanech a v Carnioli zákona rytieřujícieho sv. Jana Jerosolimitanského mistr převorstvie najvyšší, oznamuji ɔc, že jest přede mne předstúpil opatrný muž Martin řečený mladý Pastouška z Nového Města Pražského s přímluvú některých dobrých lidí, prosiece mne jakožto pána svrchnieho toho probostvie Zderazského, kterýž jest domek s zahrádkú sobě a Anně manželce jeho kúpil tu na Zderazi v Praze na Novém Městě podle staré školy ležící od Aničky pekařky slepé, abych jim, dědicóm a budúcím jich toho trhu popřél a listem potvrdil. A já znaje jejich slušnú prosbu — toho kúpenie toho domku svrchupsaného i s tú zahrádkú jim a budúcím jich — přeji a potvrzuji, všakž pod takovúto vyměnkú: což spravedlivě a od starodávna činže a platu — činiti mají, — to aby platili — velebně duostojnému knězi proboštovi Zderazskému nynějšiemu i jeho budúcím náměstkuom beze všelikého umenšenie. Také ten domek s tú zahrádkú budú moci prodati, dáti, směniti nebo zastaviti, člověku všakž dobrému a hodnému, s volí — probošta Zderazského. — Pakliž by knězi proboštovi Zder. nynějšiemu nebo jeho náměstkóm zdálo sě jim to kúpiti a což by slušného bylo, což by jiní dáti měli, jim za to dali, nad jiné toho jim také přieti mají. — Dán a psán l. po naroz. s. b. 1507, třetí nedělí puostní, kteráž Oculi slove.

206.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově, 1507, 25. června. — Č. 215.

My Jan a Pavel bratří z Veveří vyznáváme ɔc: jakož Matiáš z Veveří, očím náš dobré paměti, prodal jest dvuor poplužní v Cipíně robotnému Illovi a jeho dědicóm a budúcím, na kterýžto dvuor Matiáš, nahoře jmenovaný očím náš, udělal jest jim list na pargameně s visutými pečetmi, kterýžto slovo od slova takto sám v sobě zní: Já Matiáš z Veveří, měštěnín v Krumlově, za se i za své dědice a budúcí vyznávám ɔc, že jsem prodal — kaufrechtním právem dvuor svuoj poplužní v Cipíně robotnému muži Illovi a jeho dědicóm a budúcím za sto kop gr. peněz dobr., střieb. v zemi České obecně berných, kteréž jsú mi dali a zaplatili úplně a docela hotové, tak že Ill svrchupsaný, jeho dědici a budúcí z toho dvoru nahoře jmenovaného mně,

mým dědicóm a budúcím mají platiti a vydávati tři kopy gr. peněz dobrých platu ročnieho, dvě slepici a za dva groše chleba bielého k vánocem, 1½ kopy na sv. Havel a na sv. Jiří tolikéž 1½ kopy gr., a tak na každý rok platiti a vydávati mají budúcí časy. A ten dvuor nahoře jmenovaný Ill svrchupsaný, jeho dědici a budúcí mohú prodati, komuž se jim kolivěk líbí, zač by kolivěk mohli, bez mé neb dědicuov — mých překážky všeliké. A jestliže by kto na ten dvuor nahoře jmenovaný kterým právem sáhl, tehdy — máme a slibujem očistiti, spraviti a osvoboditi před každým člověkem. — Pečeti kromě vydavatelovy uroz. panoší Kunrata z Petrovic, ty časy purkrabí na Krumlově, Přibíka Hada z Paběnic a Erazima z Michnic. Na Krumlově l. 1476, ten úterý den sv. Jiří. I zpravil jest nás svrchupsaný Ill, že jest v tom listu z některaké neopatrnosti dierka udělána, i obávaje se toho, aby jemu a jeho budúcím skrze takovú příhodu v budúcie časy škody a zmatku nepřišlo, prosil jest nás, abychme jemu toho listu, jakž slovo od slova sám v sobě zní, přiepis dali pod pečetmi našimi. Ale poněvadž nám to dobře vědomo jest, že jest svrchupsaný list svrchupsaného očíma našeho témuž Illovi na ten dvuor tak udělán a dán, protož jsme toho listu teď přiepis dali, aby on s dědici — se tiem — pro uvarovánie zmatku a nesnází spravovati mohli. — Na Krumlově l. od nar. s. bož. 1507, v pátek po sv. Janu Křt. bož.

207.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1508, 16. října. — Č. 217.*)

My kněz Kliment, z bož. smil. probošt, Lidmila převora, Kateřina subpřevora, Anna circatrix i všecken konvent kláštera Chotěšovského — vyznáváme ɔc, že s povolením najjas. kniežete a pána, p. Vladislava, uherského a českého ɔc krále ɔc, — zastavili sme — uroz. vladyce Vilémovi Černínovi z Chuděnic a dědicóm jeho na vsi Přehejšově a na vsi Šlovicích 60 kop gr. česk. rázu praž. s plným panstviem, a jmenovitě ve vsi Přehejšově slepice a vajce kromě robot; a jestliže by co ve vsi Šlovicích platu jiného a duochoduov mimo těch 60 kop gr. čes. přebylo a zbývalo, to nám proboštovi s konventem k vybierání zuostati má; a to v této summě v tisíci zl. v devadesáti a jednom zlatým, vše uherských, na rázu, na váze a na zlatě dobrých. A to tak pravě a cele zastavujem, jakož jsme my to sami drželi a požívali — od dání tohoto listu pořád čtúce za pět let pořád zběhlých. — A jestliže bychom — [kdy] tomu dosti neučinili, a týž Vilém aneb dědicové jeho jakú škodu skrze naše nesplnění vzali anebo pro ten puohon, kterýž jest pan Roupovský na Encovany učinil, to buď škoda naše a ne jejich. Také toto jest znamenitě vymieněno, že těch chudých lidí, kteréž sme nadepsanému Vilémovi a dědicóm jeho v již

*) Listiny číslem 216 znamenané jest jen jedna polovice.

psané summě a zástavě postúpili, nemají nad spravedlivý plat a úrok i také roboty jich obtěžovati obyčejem nižádným, aby oni skrze to zchuzeni nebyli, a gruntové naši aby nespustli. A my — od něho ani od jeho dědicóv nemáme toho zboží našeho a vsi k ruce vyplacovati nižádnému jinému obyčejem nižádným, než toliko k držení a požívání našemu. — Také toto ještě znamenitě od svrchupsaného Viléma jest vymienéno, že tu vinici na zboží Encovanském, kterúž nyní drží, že té má toliko do svého života požívati, a desátku od Rybky z Zahořan a druhého desátku od Řeháka z Třeboutiček též do života svého a nic dále užívati má. A my probošt častopsaný i s konventem svým máme jemu lesu Byšova u Kšenic do dvadceti let i dědicóm jeho k držení postúpiti, jakož to v smlúvě šíře a dokonaleji se všecko oznamuje a svědčí. A ktožkoli tento list měl by — s často psaného Viléma Černína anebo dědicóv jeho dobrú vuolí ɔc. — Pečeti kromě proboštovy a konventu uroz. p. p. Bohuslava z Švamberka a na Boru, p. Václava Popela z Lobkovic a na Chlumci, p. Wolfa z Romšperka a na Týně, a uroz. vladyk Zdebora z Přechovic, Jiříka Úlického z Plešnic, Petra Levharta z Vidžína, Kristofora z Přestavlk a na Bubně, Mikuláše z Věvrova, Jindřicha z Příčiny, vladaře na Chotěšově. — L. od nar. s. b. 1508, ten pondělí na den sv. Havla zpovědlníka.

208.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1510, 5. dubna. — Č. 219.

L. od nar. s. buož. 1510, v pátek po hodu slavném velikonočniem stala se jest smlúva — mezi duost. a ctihod. knězem Stanislavem, opatem klášt. Kladrubského, pánem podacím fary Damnovské sv. Martina s strany jedné, a s druhé strany mezi uroz. vladykú Janem z Kocova taková: jakož jest ve vsi Lhotě téhož Jana z Kocova s strany jeho, čehož on v držení jest, zatopeno lidem v té vsi puol páta dvora a čtvrt, kdež jest z toho knězi Markovi, poctivému toho času faráři Damnovskému, osep scházel, kterýž jemu i předkóm jeho od starodávna byl placen, puol desáta kbelce žita a puol desáta kbelce ovsa každý rok, že Jan z Kocova i dědicové jeho a budúcí i ten každý, ktož by koli té vsi Lhoty potom v drženie byl, mají a povinni budú každý rok budúcně a věčně miesto toho ospu na lidech v té vsi okázati platu s každého kbelce žita deset gr. míš. a z každého kbelce ovsa šest gr. míš. A ten plat od těch lidí ve Lhotě má placen býti věčně a budúcně knězi Markovi, faráři Damnovské fary kostela sv. Martina, i budúcím farářóm též, a to na sv. Havel — polovici a na sv. Jiří druhú polovici, — však s takovúto výměnkú: — jestliže by kdy ten který dvuor pustý osazen byl, tehdy s každého dvuoru osazeného má — ten plat penězitý sjíti, ale s toho dvora osazeného ten každý člověk bude povinen ten osep starodávní podle jiných platiti věčně i budúcně každému faráři Damnovskému. — Pečeti: uroz. vladyk

Ruprechta Hošťálka z Hognestu a na Vlkýši, Viléma Kfelířě z Saksova a v Starém Sedlišti, Jana Hošťálka z Hognestu a Jana Cehnice z Říčan a na Sulislavi.

209.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1510, 5. dubna. — Č. 218.

L. od nar. s. b. 1510, v pátek po hodu slavném velikonočniem stala se jest smlúva — mezi duost. a ctihod. knězem Stanislavem, opatem kláštera Kladrubského, pánem podacím fary Damnovské sv. Martina, strany jedné, a uroz. pánem, p. Wolfem z Gutštejna a na Petršpurce druhé strany, a to taková: jakož jest ve vsi ve Lhotě téhož pana Wolfa z Gutštejna z strany jeho, čehož v držení jest, zatopeno lidem v té vsi puol páta dvoru a čtvrt [atd. jako v kusu předcházejícím]. — Pečeti uroz. vladyk Hemce [Heince?] Grieza z Mences, Hemce Trautenbergéře z Trautenberku bytem v Tachově a Viléma Kfeléřě z Zakšova v Starém Sedlišti.

210.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1510, 13. listop. — Č. 220.

My kněz Clemens, z b. obdar. probošt, Ludmila převora i vešken konvent kláštera Chotěšovskýho, — jistci a praví dlužníci dluhu dolepsaného, vyznáváme, — že jsme dlužni veleb. knězi Kašparovi opatu i všemu konventu klášt. Strahovského, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu 50 kop gr. rázu pražs., kterúžto summu a jistinu gr. máme — dáti týmž věřitelóm našim, kdyžby nám koli nebo jeden z nich půl leta před sv. Jiřím anebo před sv. Havlem — dali věděti napřed. — L. od naroz. s. bož. 1510, tu středu na den sv. Brikcí, bisk. a zpověd. božieho.

211.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově 1510, 5. prosince. — Č. 221.

My Petr z Roznberka — vyznáváme: — jakož jsú uroz. vladyka Václav Sýkora z Čečatky, měštěnín náš v Krumlově, a Václav, fišmajstr náš starý, věrní naši milí, udělali haltéře pod Slepičkovými haltéři vedle haltéře panenského na gruntech panenských, z kterýchžto každý rok na budúcí časy pannám do kláštera na sv. Jiří úročiti mají a povinni budú oni i budúcí jich čtyři gr. čes. šir. rázu a čísla pražs. podle listu, kterýž na ten grunt od panen mají: i znamenavše my jejich věrné služby, kteréž jsú nám činili a činiti nepřestávají, — toho jsme jim k jich prosbě dopustili, — aby oni i dědici a budúcie jich sobě do těch haltéřuov, tak jakž nyní jsú, nic jich nepředělávajíc, vodu obraceli z vody našie, kteráž po žlebiech z rybníka našeho do přiekopa padá, bez překážky naší i všech dědicuov a budúcích našich. Všakž pod tuto výměnkú podepsanú: jestliže bychme kdy potomně my neb dědici a budúcí naši té vody svrchupsané, kteráž do přiekopa padá, k své potřebě užívati chtěli

anebo komu užívati dopustili, tomu nemají svrchupsaní Václav Sýkora a Václav fišmajstr ani jich dědici a budúcí odporni býti; neb proto vždy té vody k těm haltéřóm oni i dědici a budúcí jich užívati mají bez všelikteraké překážky, všakž tomu mlýnu a hamru našemu pod rybníkem naším i všem těm, komuž jsme v předešlých časech na jich haltéře vodu dali, bez škody. — Na Krumlově l. od nar. s. b. 1510, ve čtvrtek před sv. Mikulášem.

212.

Klášter jeptišek Krumlovských. — Na Krumlově 1511, 13. ledna. — Č. 222.

Já Václav fišmajstr starý vyznávám: — jakož mám dva listy na pargameně dobrý, celý s visutými pečetmi, jeden od nábožných panen, panny Brigidy abatyše a všeho konventu kláštera Krumlovského — na čtyři haltéře srúbené v jich rybníčku podle toho haltéře, kterýž jest někdy Jan z Nemyšle, purkrabie tehdáž na Krumlově dobré paměti, byl udělal, kterýžto list svědčí mně Václavovi svrchupsanému a Václavovi Sýkorovi, měštěnínu v Krumlově, kteréhožto listu datum jest l. od nar. s. b. 1508, v pátek po hodu Povýšenie sv. Kříže; a druhý list od uroz. pána, p. Petra z Roznberka, — kterýžto list nám také oběma svědčí na vodu, kterážto z rybníka po žlebiech do přiekopa padá, [abychom ji] sobě obraceli na ty haltéře svrchudotčené bez překážky všelikteraké, kteréhožto listu datum jest na Krumlově l. od nar. s. b. 1510, ve čtvrtek před sv. Mikulášem: — ty listy i všecko to právo, kteréž mně Václavovi fišmajstrovi svrchupsanému příslušalo, — prodávám svú dobrú, svobodnú a přiznanú plnú volí slovut. Fenclovi, šafáři tehdáž na Krumlově, a paní Uršule, manželce jeho, a jich dědicóm, — aby již totéž všecko právo k těm listóm a těm dvěma haltéřóm toliko, jakož sem sám držel, příslušalo jim mocně. — Pečeti p. Oldřicha z Roznberka, uroz. vladyky Václava Buška z Kanic. — Na Krumlově l. od naroz. s. b. 1511, v pondělí před sv. Antonínem.

213.

Kl. sv. Karla na Nov. M. Pražském. — 1511, 22. ledna. — Č. 223.

Já Duchek oborník z Ovence vyznávám, — že ty listy na pargameně dole dotčené: první jímžto najjasn. knieže a pán, p. Jiří, král český ɔc, — dvuor jeptišek Svatojirských na hradě Pražském v Ovenci s pluhem, dědinú i se vším, což k tomu dvoru přísluší, uroz. někdy Čeňkovi z Klinštejna prokuratorovi dal jest k výplatě, — nadepsaný pak pan Čeněk ten list krále Jiřieho již dotčený na dvuor v Ovenci svědčící dal jest nebožtíkovi Jakubovi Dúskovi zámečníku, měštěnínu Starého Města Pražského, s svú dobrú volí a svobodnú; i ten list třetí na pargameně s pečetmi visutými, jímžto týž Jakub Dúsek ostrov pod Ovencem ležící, k nadepsanému dvoru tudiež v Ovenci příslušející, se vším, což k tomu ostrovu příslušie, prodal jest a ot-

prodal trhem pravým nebožtíkovi Václavovi Rollarovi kupci, již psaného Starého Města Pražského měštěnínu, a paní Anně, manželce jeho, i dědicóm, — jakož list téhož trhu — to vše plnějie a šíře v sobě zavierá, — a při tom list již dotčený krále Jiřieho s dobrú volí sobě od pana Čeňka předepsaného učiněnú jim dal; item list čtvrtý dobré vuole, jímžto paní Margareta, Jiříka ot Oháněk manželka a dcera nadepsaného nebožtíka Václava Rollara, jakžto dědicka pravá, jsúcí toho ostrovu podle jiného statku po témž otci svém v držení a list nadepsaný krále Jiřieho s jinými listy v moci své mající, dala jest je dále slovutnému Janovi Pytlíkovi ze Zvoliněvsi a jeho dědicóm, — a týž pan Jan Pytlík ty všecky listy již dotčené i s tú dobrú volí jemu od panie Margrety svědčície dal jest mně nadepsanému Duchkovi oborníkovi a nebožce Lucii, manželce mé, i dědicóm našim s svú také dobrú volí psanú řádně, — dal jsem také dobrovolně — uroz. vladyce p. Mikulášovi ze Skur a slov. Janovi kováři z Kauta a Janovi Příbramskému, měšťanóm Menšieho Města Pražského, moc i plné právo jim při tom dávaje, ten ostrov nadepsaný jmieti, držeti a jeho požívati, i s ním a s listy již dotčenými všemi, když a což se jim líbí nebo líbiti bude — učiniti, — na zpuosob však takovýto: Jakož nadepsaní pan Mikuláš ze Skur, Jan kovář a Jan Příbramský jsú za mne rukojměmi listem hlavním na pargameně s přivěšením pečetí svých za pětmezdcietma kop gr. čes. a za úrok z nich ku paní Johance z Světie, manželce Matúše Súmara, súsedě nadepsaného Města Menšieho Pražského, jakžto věřícíe, tak a na ten čas plniti se zapsavše, jakož týž list to vše plnějie v sobě zavierá; i jestliže bych já — Duchek oborník již dotčených rukojmí z toho rukojemstvie již dotčeného nevypravil a oni pro nevypravenie co statku svého za mne dali a škody jaké proto vzali: tehdy ihned buď za zdravého života mého aneb po smrti mé budú moci a mají se v ten ostrov mój uvázati, jej držeti — dotud, dokudž by týmž rukojmiem ote mne nebo ot dědicuov i budúcích mých všecko to, což by za mne kolivěk statku svého dali a proškodovali, úplně a docela zaplaceno a zapraveno nebylo. — Pečeti uroz. vladyk pana Zigmunda z Trojanovic, pana Petra ze Mlýnec a pana Jana staršieho Škorni z Stránova. — L. ot naroz. s. b. 1511, tu středu na hod sv. Vincencia.

214.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1512, 4. března. — Č. 224.

My kněz Kliment, z b. m. probošt, Anna převora, Johanka subpřevora i všechen konvent klášt. Chotěšovského — známo činíme, — že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu sto kop gr. čes., dobrých, střébr., rázu a čísla pražs., při plnění našěm obecně berných, po kteréžto summě svrchupsané máme — úrok platiti každý rok deset kop gr. čes. též obecně berných, a to rozdielně na sv. Jiří — a na sv. Havel, — dokudž by věřiteli našěmi summa jistiny svrchupsané nebyla dána i s úrokem,

a to jsme dlužni uroz. vladyce Mikulášovi z Sevrova [?], těch časóv úředníku našěmu na Encovanech, i tomu každému, ktož by tento list měl s jeho dobrú volí. — L. od nar. s. b. 1512, den sv. Václava přenesenie.

215.

Kl. Plaský. — B. m. 1513, 20. října. — Č. 225.

My Anna z Kováně a na Krupce, Jan a Bernart bratřie z Walštejna a na Krupce vyznáváme: jakož s duost. pánem Janem opatem Plaským a konventem, a duostojným knězem Václavem, proboštem Rokycanským, a všie kapitolú učinili jsme smlúvu o zámek Kaceřov s jeho příslušenstvím, ješto k jich klášteróm přísluší, kdež podle též smlúvy, což jsme tu drželi, toho jsme jim zase postúpili, a oni za to nám sedm tisíc kop na míšenský groš počítajíc dáti povinni byli; — kdež pak nadepsaní pan opat a probošt s svými konventem a kapitolú nám jsú již dosti učinili a těch sedm tisíc kop gr. — zaplatili: — protož již dotčęné p. opata a probošta s jich konventem a kapitolú z již jmenované summy sedmi tisíc kop gr. — nám ot nich za postúpení jim zámku Kaceřova s jeho příslušenstvím podle smlúvy nadepsané mezi námi učiněné úplně splněných a námi již přijatých mocí tohoto listu kvitujem. — Pečeti kromě vydavatelů listin uroz. p. p. Bohuslava Planského z Žieberka, uroz. vladyk p. Václava Zelenského z Sebuzína, p. Jana Dobřanského z Dobřenic a p. Václava Nosálovského z Přievor. — L. od nar. s. b. 1513, ten čtvrtek před Jedenádcti tisíci sv. panen.

216.

Kl. Pohledský. — Na zámku Polné 1514, 25. července. — Č. 226.

Já Hynek Boček z Kunstatu a na Polné i s dědici svými a potomními pány Polnickými vyznávám: — jakož sem Osralovskými a Novými rybníky svými u Sobiňova bohomyslné panny abatyše kláštera Frantále a toho konventu grunty zatopil, já svrchupsaný Hynek za ty grunty zatopené jí panně abatyši a tomu konventu klášt. Frantále plat v Šicndorfě a Ottndorfě v těch dvú vsech na Pukhperku k dědičnému držení oddávám na věčné a budúcí časy, jsa toho dobře mocen tím platem oddati, jakožto pán dědičný svrchu jmenovaných vsí, a jmenovitě ten plat, kterýž z těch vsí při sv. Havle a při sv. Jiří platí. Jiného žádného [však] práva svrchupsaná panna abatyše a ten konvent kláštera svrchupsaného k těm lidem mieti nebude ani rozkazováním ani čímžkoli jiným, než k tomu úroku, kterýž se svrchu píše; jinú pak všecku povinnost, kterúž já na těch dvú vsech mám, totiž platy, roboty a jiné spravedlivosti, — toho já — sobě a dědicóm mým a potomkóm na těch vsech pozuostavuji. A jestliže by pak kdy ti lidé — toho úroku — dáti nechtěli aneb dáti prodlévali často psané panně abatyši a konventu, tehdy já, — dědicové a potomci moji máme je připraviti, aby panně abatyši a konventu kláštera Frantále častopsaného

ty úroky vyplňovali, — jak se nahoře píše. — Pečeti kromě vydavatelovy listiny uroz. pána, p. Jana z Pernštýna a na Třebíči, najvyššieho komorníka markr. Moravského, uroz. pána, p. Adama z Hradce, uroz. p. p. Ludvíka Zajimače z Kunstatu, uroz. p. p. Jana Zajimače mladšieho z Kunstatu a na Jevišovicích, a uroz. vladyk p. Jana Janovského mladšieho z Sútic, p. Jindřicha Náza z Chřenovic a na Fridnavě, p. Bohunka z Pašiněvsi a na Studenci. — Na zámku Polné v úterý na den sv. Jakuba apošt. bož. léta od naroz. Krist. 1514 počítajíc.

217.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1514, 23. října. — Č. 227.

Kněz Kliment, z b. m. probošt, Anna převora, Kuňka subpřevora, Kateřina circatrix i všechen konvent klášt. Chotěšovského — známo činíme, že sme dlužni veleb. a ctihod. knězi, knězi Petrovi opatu i všemu konventu klášt. Teplského, věřitelóm našim, pravého a spraved. dluhu puol druhého sta kop gr. čes., — kterúžto summu a jistinu gr. šir., dobr., střieb., rázu pražs. máme — dáti a vyplniti týmž věřitelóm našim — na sv. Jiřie najprv příštieho 25 kop gr. čes. — a tak potom na sv. Havel pořád přišlý též 25 kop gr. čes. slibujem dáti a vyplňovati tak pořád vždy, až ta summa a jistina dluhu svrchupsaného ot nás věřitelóm našim dána a vyplněna a zaplacena bude bez jich všeliké škody. — L. od nar. s. b. r. 1514, v pondělí po sv. panně Uršule.

218.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1514, 2. prosince. — Č. 228 a 229.

My kněz Kliment, z b. m. probošt, Anna převora, Kuňka subpřevora, Kateřina circatrix i veškeu konvent kláštera Chotěšovského, — praví jistci a dlužníci dluhu v dole psaného, a my Dobeš z Šlovic a v Puclicích, Jindřich Rydingar z Hortenštorfu, Petr Bozděch z Kamenice a v Pteníně, rukojmě za svrchupsané jistce, s nimi a za ně vyznáváme, — že sme dlužni dluhu jistého pravého a spravedl. 50 kop gr. čes. šir., rázu praž. — uroz. vladyce Zibřidovi Muštovi z Řepan a paní Kateřině manželce jeho z Hořejšie Kamenice i dědicóm jeho i tomu každému, ktož by tento list měl s jich nebo jednoho z nich dobrú a svobodnú volí; z kteréžto jistiny svrchupsané máme — úročiti a platiti týmž věřitelóm našim platu a úroku ročnieho deset kop gr. na mieš., a to každý rok rozdielně — pět kop gr. — vždy na každý sv. Jiří a na každý sv. Havel, a to tak dlúho a dotud, dokudž bychom — dluhu toho nezaplatili. — Ležení v Domažlicích nebo v jiném městě neb městečku v pěti mílech okolo Domažlic. — L. od naroz. s. b. 1514, tu sobotu před sv. pannú Barború ɔc.

219.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově 1515, 11. dubna. — Č. 230.

Já Petr z Roznberka 2c jménem svým a všeckněch dědicuov, potomkuov a budúcích mých vyznávám: — jakož duost. a náb. u Boze panna p. Brigida abbatyše a konvent klášt. Krumlovského — měly jsú ve vsi řečené Nákřie platu ročnieho, věčného, dědičného a spravedlivého puol páty kopy gr. čes. rázu a čísla pražs., a při tom žita 54 čberuov a ovsa 90 čberuov a slepic 60 na lidech tu osedlých, podle nadánie a najprvnějšieho založenie skrze uroz. pány, p. Petra, p. Jošta, p. Oldřicha a p. Jana vlastnie bratřie z Roznberka, předky mé milé šťastné paměti, témuž klášteru a konventu učiněného a listem jich dostatečně utvrzeného; — i z příčin slušných a mně nadepsanému Petrovi z Roznberka a dědicuom a budúcím mým pro užitek a rozmnoženie panstvie našeho náležících, s nadepsané panny abatyše a konventa dobrú a svobodnú volí, učinil sem s nimi o svrchu dotčený plat i také ospy směnu takovúto: že jsem jim dal a postúpil — ku pravému a dědičnému držení a užívání ve vsi v Chabičovicích napřed tolikéž platu peněžitého i také osepnieho a obilného, jakož jest v svrchupsané vsi v Nákří, totiž puol páty kopy gr. čes., a k tomu nad to ku polepšku takové směny — jednu kopu gr. čes. jsem jim přidal, — tak že toho platu v Chabičovicích jim postúpeného jest puol šesty kopy gr. čes. rázu a čísla pražs., a 54 čberuov žita a 90 čberuov ovsa, zejména na lidech dolepsaných, kteříž platí a platiti jsú jim povinni: Šimek uhléř z lánu na sv. Jiří 19 gr. a jeden peniez a na sv. Havel 23 gr. a 1 peniez, žita 6 čberuov a tři čtvrtně, a ovsa jedenácte čberuov a jednu čtvrtni; Jíra z lánu tolikéž; — Václav Cvoček z lánu tolikéž; Petr Drdavec z lánu tolikéž; Janek Němec z lánu tolikéž; Ambrož Hrzek z lánu tolikéž; Ambrož Králík z lánu tolikéž; Ondřej Drha z lánu na sv. Jiří 19 gr. 1 pen. a na sv. Havel 14 gr. 6 peněz a obilí jako výše. Kterýžto plat svrchupsaný peněžitý na časy svrchudotčené panna abatyše a konvent kláštera svrchupsaného nynější i potom jich budúcí skrze své vlastnie úředníky neb služebníky mají v moc svú bráti bez všelikteraké překážky mé i všeckněch mých dědicuov, potomkuov a budúcích. A ospy a obilé svrchupsané ti lidé v Chabičovicích nynější i jich potomci a budúcí na každý rok při času vánočním na svých vlastních vozech do téhož kláštera přivésti budú povinni, tak jakož jest od nahoře dotčených pánuov z Roznberka, předkuov mých milých, fundatoruov téhož kláštera, v prvotním kláštera založení a nadání v listu jich šíře vysloveno a zapsáno. Také jsem k věčnému a dědičnému držení a užívání témuž klášteru postúpil — v Chabičovicích slepic čtrmezdcietma, ve vsi v Malčicích šestnádct a ve vsi Lověšicích jedenmezdcietma, kterýchžto v summě jest šedesát a jedna slepic. A ačkoliv svrchu dotčených panny abatyše a konventu v svrchupsané vsi v Nákří bylo jest toliko šedesát slepic, a tuto v těchto již psaných vesniciech jest jednu viece, i tu já

také při panně abatyši a při tom konventu — na věčnost nechávám. — Než což se panstvie dotýče na těch lidech a vesniciech, i také což mimo svrchu dotčené platy peněžité i také osepnie tu v té směně položené a témuž klášteru postúpené viece zbývá, to sobě a dědicuom a budúcím svým pozuostavuji. — Dán na Krumlově l. od nar. s. b. 1515, v středu po hodu velikonočním Vzkřiešenie pána Jesu Christa.

220.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1515, 2. října. — Č. 231.

Já Fridrich purkhrabie z Donína na Dražicích vyznávám ɔc, — že ty tři listy a zápisy na pargameně dole dotčené: první, jímžto poctivý kněz Petr, probošt toho času, Anna převora, Anna supřevora, Margreta cantrix i všecken konvent kláštera Chotěšovského — zapsali jsú ves svú Litice s jejím všelijakým příslušenstvím, — a ve vsi Stiši šest lánuov dědiny, kdež na tom na všem zapisují a ukazují dluhu jistého a spravedlivého patnádcte set kop gr. dobr., střiebr., rázu starého pražs., uroz. pánu, někdy panu Vilémovi z Ryzmberka a na Švihově a jeho dědicóm i budúcím; — item druhý list, kdež týž pan Vilém z Ryzmberka to všecko právo své jemu již dotčeným listem zapsané a náležící prodal jest a přenesl i dobrú vuoli na ten list dal uroz. pánu, někdy panu Fridrichovi Donínskému z Donína a na Wilštejně, dědu mému milému dobré paměti, i jeho dědicóm a budúcím, kromě při tom vymienil sobě a v moci pozuostavil tu ves nahoře dotčenú Stiši a na ní zápisu puol druhého sta kop gr. českých; — item zápis a list třetí najjasněj. kniežete a pána, p. Vladislava, — krále ɔc, — kterýmžto JMKská k žádosti mé to všecko právo v obú listech svrchu dotčených oznámené a mně příležící, ráčiv na mne převésti, ráčil jest také mně a dědicóm i budúcím mým potvrditi milostivě: — kdež já svrchujmenovaný Fridrich purkhrabie z Donína to všecko právo mně již dotčenými zápisy náležící ke vsi Liticím s jejím příslušenstvím i k týmž zápisóm prodal sem uroz. vladyce panu Janovi Čéčovcovi z Čiečova a v Těňovicích i jeho dědicóm a budúcím za jistú summu peněz mně již ot nich úplně a docela zaplacenú, — jim při tom dávaje na ty všecky listy mú dobrú a svobodnú vuoli tiemto listem, také i moc — při tom dávaje, to všecko, načež výš dotčení zápisové a listové svědčí, jmieti, držeti a toho svobodně požívati i s tiem se vším a s týmiž zápisy již dotčenými i s túto dobrú volí, když a což se jim nebo jednomu z nich líbí nebo líbiti bude, jakožto s jich učiniti. — Pečeti kromě vydavatelovy listu uroz pánuov, p. Zdeňka Lva z Rožmitálu a z Blatné, najvyšš. purkrabie Pražského, p. Jaroslava z Šellnberka a z Kosti a na Přerově, najvyšš. komorníka král. Českého, pana Kundrata z Krajku a na Mladém Boleslavi, uroz. vladyk pana Záviše Sulka z Hrádku, hajtmana hradu Pražského, a pana Mikuláše Vančury z Řehnic a na Krnště. — Dán l. ot naroz. s. b. 1515, ten úterý po sv. Jeronymu.

221.

Kl. Plaský. — B. m. 1516, 4. ledna. — Č. 232.

Já Bohuslav Muchek z Bukova a v Dejšině vyznávám, — že na tom listu hlavniem na pargameně s visutými pečetmi, kterýž mně na ves Nynice v summě puol dvanáctu stu kopách a v šestimezcietma kopách na míšensko čtúce svědčí, s lidmi, s platem, s ospy, s berní, s kurmi, s dýmným, s dědinami ornými i neornými, s lesy i se vším panstviem, jakož týž list — svědčí, v němž prodávající a jistci jsú vel. kněz Jan opat a konvent kláštera Plaského, a rukojmie za ně jsú uroz. pán p. Wolf z Gutštejna a na Petršpurce, a uroz. vladyky Vilém z Prostiboře a na Podmoklech, Petr z Kokořova, Gabriel Holcsuchar z Wispachu a v Chříči, — i postúpil sem nadepsanému knězi opatu a konventu lidí níže jmenovaných — v též vsi Nynicích Cabora a Vepřka a na Mýdlovi dva strychy žita, dva strychy ječmene, s platy jich i se vším panstviem pro nedodánie summy na témž listu hlavniem dvú set kop a šestnácti kop na míšensko. Protož já nadepsaný Bohuslav Muchek z těch dvú set kop a šestnácti kop mnú na témž listu hlavniem nedodaných nadepsaného kněze, opata a konvent i rukojmie jeho i týž lidi již jmenované mocí listu tohoto quituji. — Pečeti kromě vydavatelovy listu uroz. pána, p. Jaroslava z Kolovrat ɔc, a uroz. vladyk Zdeňka Lukavského z Hrádku, Nykle z Rejchov v Kralovicích. — L. ot nar. s. b. 1516, ten pátek před slav. hodem Svatých tří králuov.

222.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1516, 27. května. — Č. 233.

My kněz Klement, z b. m. probošt, Anna převora, Kateřina circatrix i všecken konvent kláštera Chotěšovského — vyznáváme, kterak člověk náš z Hrušovan Mikuláš Mirek řečený k nám jest přišel, list majíce od kněze Jana, faráře Hrušovanského nebožčíka, — snažně nás žádajíce, — abychom zhliedli na lepšé a užitek toho buožieho domu tu v Hrušovanech na zboží našem Encovanském, a jemu toho, pokud bychme znali býti užitek fary té dotčené, potvrzenie dali. I my — potvrzuojem vuoli předkuov našich, kterúž ten jistý Mirek, člověk náš, jeho děti i všelikteré [sic] náměstkové jeho neb jich, má nebo mieti budú toho tak, pokud v tomto listu psáno stojí, beze všech překážek užívati, jenž takto zní: Já kněz Jan, farář z Hrušovan, vyznávám, že — chtě toho kostela tu v Hrušovanech dědictvie v lepšé puožitky přivésti a vobrátiti s panským povolením prodal sem poctivému muži Šebkovi tudíž v Hrušovanech i jeho dětem i jich budúcím — městiště a puol lánu dědiny s chmelnicemi, s lukami i se vším, což v těch mezech záleží, k jich dědictvie i vladení na budúcí časy, a to beze všeho vobtieženie všelikých robot panských kromě vobecných pořádkuov, kteréž kromě robot panských tu mezi sebú činí, s takovú úmluvú, že

svrchupsaný Šebek i jeho děti i budúcí — z svrchupsaného městiště a z puol lánu, z luk a z chmelnic — dlužni jsú platiti mně — i náměstkóm mým, budúcím farářóm, na budúcí časy kopu gr. a čtyři gr. dobr. střiebr. peněz rázu pražsk., ale to rozdielně na každé léto, na sv. Jiří puol kopy a dva groše, na sv. Havla tolikéž puol kopy a dva groše. — Také svrchu jmenovaný Šebek i jeho budúcí — budú dávati čest vánoční mně knězi Janovi i budúcím farářóm dvé kur a za groš chleba bielého, a také desátek budú mieti dávati vedle vobecných jiných souseduov. A také kdyžby byla králova berně v zemi této volána, tu mají vedle souseduov dáti a výše nic. Nad to toto vymieňuji a vymlúvám, že by ani Šebek ani jeho budúcí náměstkové toho svrchupsaného dědictvie neprodávali ani zastavovali žádným vladykám, ani měšťanóm všelikých měst bez mého i budúcích fárářuov povolenie. — Pečeť Petříkova řečeného Dýmek, tedýž purkrabie na Rúdnici. — L. od naroz. b. 1440, ten den sv. Martina. Kdež i my kněz probošt svrchudotčený pečeť probostvie svého k tomuto potvrzení a listu — jsme přitiskli. — L. od naroz. s. b. 1516, v úterý v octávu Buožieho těla.

223.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1516, 15. června. — Č. 234.

My kněz Clemens, z b. smil. probošt, Anna převora i vešken konvent klášt. Chotěšovskýho, — jistci a praví dlužníci dluhu v dolepsaného, a my Jindřich Olbram z Dolejší Kamenice, Petr Cehnice z Řiečan a v Přestavlcích, Jan Bouchval z Hrádku a ve Lštěnie, rukojmie jich s nimi a za ně, vyznáváme, — že jsme dlužni uroz. vladyce Hendrichovi Loskýmu z Rabštejna a paní Markretě z Prostiboře, manželce jeho, i tomu každému, ktož by tento list měl s jich dobrú vuolí, pravého a spravedl. dluhu tři sta kop gr. na míšensko čtúce; v kteréžto summě svrchupsaný postúpili jsme jim — plat peněžité na lidech našich v Tlučně, ten plat peněžité [sic] aby sobě vybierali a — drželi věřiteli naši svrchu jmenovaní, dokudž bychom jim jich summy svrchupsaný zase nedali; než panstvie a jiné poplatky, kteréž nám platiti mají, to sobě všecky vymlúváme. Toto jest taky znamenitě vymluveno, aby věřitelové naši svrchu dočení [sic] žádný vuoli neměli nás napomínati z té summy svrchupsaný, než my vuoli máme — jim — summu jich zase dáti, — a oni mají svú summu od nás i s úrokem polúletním vzieti a list nám náš zase vrátiti a platu peněžitého nám zase postúpiti beze vší výmluvy a dalších odtazkův i prodlévání všelikterakého. — L. od naroz s. b. 1516, na den sv. Víta, dědice našeho českýho.

224.

Kl. Doksanský. — B. m. 1517, 20. ledna. — Č. 235.

Já Václav Nydroch z Geblic, měštěnín v Litoměřicích, známo činiem: jakož jsem měl a držal i užíval mlýniště Hanutické ku pravému dědictví s dědinami a jiným

příslušenstviem od klášt. Dogzanského s volí a plným vědomím pana probošta, kněze Václava tehdáž, a všeho konventu téhož kláštera Dogzanského, — na kterěžto mlýniště měl sem list sobě vydaný od téhož pana probošta a všeho konventu; kdežto já svrchupsaný Václav Nydroch to mlýniště Hanutické — dal sem — k pravému dědictví opatr. Jiříkovi krajčiemu podškolskému, měštěnínu města Litoměřic, jeho dědicóm a budúcím, aby on měl to všecko právo i plnú moc totéž, jako i já jsem jměl, dáti, prodati, zastaviti ɔc; kterýžto list — vydal sem v moc jeho, aby on jej sobě i svým dědicóm a budúcím ku pomoci a své potřebě jmieti mohl a jeho tak, jakž já, i on všiem právem a svobodú užiti mohl. — Pečeti kromě vydavatelovy listu uroz. a stat. rytieře p. Václava z Řepnic a uroz. vladyky p. Jana Hladkého z Welféřova. — L. od naroz. s. b. 1517, v outerý na den sv. Fabiana a Šebestiana.

225.

Kl. Chotěšovský. — B. m. 1517, 22. července. — Č. 236.

My kněz Klement, z b. mil. probošt, Kateřina přěvora, Anna circatrix, Kateřina cantrix a vešken konvent kláštera Chotěšovského známo činíme, — že sme zastavili — poplužie našě dědičné, které leží u Dobřan u městečka našěho, a to příleží k klášteru našěmu Chotěšovskému, se všemi lukami i s dědinami, — s trávníkem i s řěkú pod trávníkem až do jezu, s Robotězkú i s velikú lúkú pod Podhorským mlýnem, s oběma rybníčky za mlýnem Podhorským i s tiem rybníčkem u dvuoru Maternovského [?] uroz. vladyce p. Markvartovi Chlumčanskému z Chlumčaň i dědicóm jeho i tomu każdému, ktož by tento list jměl s jeho dobrú vuolí, a to ve stu kopách gr. čes. střiebr. dobr., drobných peněz bielých. A to má počieti držeti nadepsaný pan Markvart na den sv. Jiřie již minulého až do tří let pořád zběhlých. — A když vydú ty tři léta pořád zběhlé a nadepsaná, — tehda nadepsaný pan Markvart má nám zase tento list vrátiti, — a my — máme panu Markvartovi častopsanému zase jeho summu nadepsanú — dáti a splniti. — L. od naroz. s. b. 1517, na den sv. Marie Majdalenské ɔc.

226.

Kl. Kladrubský. — Na Budíně 1518, 10. června. — Č. 237.

My Ludvík, z b. mil. uher., český ɔc král ɔc, oznamujem, — že sme prošeni jménem slovut. Jindřicha staršieho Purkharta z Hořešovic a na Pernarticích, věrného našeho milého, vo list mocný, na kterýž by všecek a všelijaký statek svuoj, kterýžkoli má aneb jmíti bude, poručiti aneb jej zříditi mohl. K takové prosbě a žádosti jeho nakloněni jsúce — tiemto listem svolujeme, vuoli naši jistú a moc plnú témuž Jindřichovi dávajiece, aby on všecek statek svuoj movitý i nemovitý, dědičný, manský

aneb zápisný, kterýž má aneb jmíti bude, odkázati, dáti aneb poručiti mohl a moc měl buď společně anebo rozdielně, za zdravého života anebo na smrtedlné posteli, komuž se jemu kolivěk a kdykolivěk zdáti a líbiti bude, kromě duchovních osob; a k tomu, aby mohl a moc měl poručníky zdělati statku svého, kterýž jse jemu koli užitečni zdáti a viděti budú, však to zřídíc listem pod svú pečetí a tří nebo čtyř pánuov aneb dobrých uroz. lidí pečeťmi na svědomí. — Kteréž dání, poručení a zřízení též poručníkuov zdělání statku svrchupsaného tolikéž má moci a pevnosti jmíti, jakoby dskami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo, bez umenšení; přikazujíce větším i menším úředníkóm desk zemských královstvie Českého nynějším i budúcím, věrným našim milým, abyšte, kdyžkoli od častopsaného Jindřicha požádáni budete aneb od poručníkuov jeho, kšaft ten a zřízení, kteréž by vo statku svém na tento náš mocný list udělal, ve dsky jej zemské vložiti a vepsati rozkázali i s listem tiemto. — Na Budíně v ochtáb Božieho těla l. b. 1518, královstvie našich uherského a českého třetího. — Ad relacionem magnifici domini Ladslai de Sternbergk in Bechyna, supremi regni Bohemie cancellarii. — Verso: Registrata.

227.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově 1519, 9. září. — Č. 238.

Já Petr z Rožmberka ꝛc. jménem svým a všeckněch dědicuov a budoucích našich vyznáváme: — jakož urození páni, pan Petr, pan Jošt, pan Oldřich a pan Jan vlastní bratřie z Rožmberka, páni předkové naši milí dobré a šťastné paměti, prohlédajíce na věci budoucie a obmýšlejíce čest a chválu boží a spasenie duší svých, klášteru panenskému v Krumlově, kterýž jsou svým vlastniem nákladem znovu ustavili a poctivým a nábožným panně abatyši a všemu konventu téhož kláštera z statku jich dědičného a jistého nadánie učinili, a to listy a pečetmi svými dostatečně zapsali a stvrdili, jakož to všecko ty listy v sobě slovo od slova šieře a světleje držie a zavierají, kteréhožto zbožie a platuov a duochoduov nadepsaného kláštera panna abatyše a konvent v pokojném a skutečném držení a užívání byly jsou; než když z dopuštěnie božieho kacieř Žižka s jinými bludnými lidmi v této zemi České proti křesťanóm jsou povstali a kláštery a kostely pálili a osoby duchovnie a zákonníky mordovali a rozháněli a statky jich brali, tu urozený pán, pan Oldřich z Rožmberka, děd muoj dobré paměti, zvláštní obránce viery křesťanské, v některé platy a duochody v svrchu dotčených listech zapsané a tomu klášteru nadané uvázal se a toliko v svú obranu vzal, z nižádné jiné příčiny, než toliko proto, aby témuž klášteru od kacieřuov a od bludných a násilných lidí odjaty nebyly, místo kterýchž jest jim hotovými penězi i také obilím chlebným i pivným i také rybami a jinými věcmi na každý rok slušnú pomoc činil, a my též také po něm až do času nynějšieho; ale že z těch platuov a duochoduov nadepsanému panenskému klášteru nadaných až do

tohoto času někteří ještě v naší moci jsú byli, k kterýmž my proti nadání a zápisuom pánuov předkuov našich práva a spravedlivosti nižádné nemáme, ale témuž klášteru dědičně a spravedlivě příslušejí, a to zejmena tyto: najprv ve vsi v Benešově podle Chúsníka, hradu našeho, puol šestnádcte lánuov, z kterýchž puol čtvrta lánuov ležie na pravé straně, jedúc z Čerňovic k Kamenici, ale ostatních dvanádcte lánuov na levé straně, kterýchžto lánuov každý platí 46 gr. pl. ročn., a tu také tři zahradníci platie po čtyrech grošiech; item ve vsi v Diníně na 29 lánech a na dvú sedlištiech pravého platu ročn. 19 kop 43 gr.; item ve vsi v Bošilci na 11 lánech bez jedné čtvrti a na puol čtvrta sedlišti s 18 jitry luk 7½ kopy a 13½ gr.; item ve vsi v Svinech na 20 lánech 16 kop 43 gr. bez jednoho penieze; item ve vsi v Svinkách na osmi lánech šest kop bez sedmi gr.; item ve vsi Homolech vedle Budějovic na 18 lánech 9 kop; item ve vsi v Plané u Budějovic na 8 lánech 4 kopy 16 gr.; item ve vsi v Třebelici, kterúž na tento čas drží pan Spaňovský v zástavě od nás, na 5 lánech 5 kop; item ves Duduov, kterúž nyní drží již dotčený pán Spaňovský od nás v zástavě, sedm lánuov a jednu čtvrt po 60 a po 4 gr. a po 4 žencích; item dva podsedky na sv. Jiří 12 gr. a na sv. Havel 13 gr., s jinými se všemi puožitky, kerýmiž by kolivěk jmény mohly jmenovány býti, svobodně, dědičně, celú ves; item na celé vsi v Žabovřeskách 23 kop gr. pražs. pl. ročn. věčného: protož já Petr z Rozmberka svrchupsaný prohlédaje k věcem budoucím a před očima maje přístnost hrozného soudu božského, před kterýmž všickni státi a z skutkuov našich přístný počet učiniti musíme, a znaje to, že takových statkuov duchovních pánu Bohu ke cti a k chvále nadaných nižádnému člověku proti spravedlivosti těch, kterýmž nadáni jsou, neslušie nižádnú mocí držěti, a nechtě skrze takové držěnie s dědici a budoucími našimi v dalším nebezpečenství spasenie našeho a v hněvu božiem státi, s dobrém [sic] a vážným rozmyslem předešlým v ty časy, když jsem to dobře, slušně a svobodně učiniti mohl jako dědic a starší z rodu našeho a mocný vladař panstvie našeho, svrchupsané platy a duochody všecky, nic nevymieňujíc, nadepsanému klášteru panenskému poctivým a nábožným panně Brigidě abatyši a konventu — k prvniemu jich držení a užívání dědičnému a svobodnému skutečně jsem postúpil a je toho zmocnil. — Než což se dotýče Třebelic a Dudova, kteréž pan Spaňovský na tento čas od nás v zástavě drží, což jest tu platu a duochoduov panně abatyši a konventu příslušejících, duokudž ty vsi nebudou od něho vyplaceny skrze mne neb dědice a budoucie naše, má tolikéž z duochoduov panstvie našeho Krumlovského z komory hotovými penězi svrchupsaným panně abatyši a tomu konventu na každý rok při těch časiech, když úředníci od lidí úroky vybierají, bez újmy a odporu vydáváno býti. Než jakž brzo by ty vsi vyplaceny a v naši moc zase přivedeny byly, tehdy ty platy a duochody na těch vsech a lidech jim od pánuov předkuov našich zapsaní a nadaní mají jim od nás nebo od dědicuov a budoucích našich hned v jejich moc k jejich dě-

dičnému držení a užívání postúpeny býti bez zmatku a odporu všelikterakého. Než což se panstvie dotýče na těch všeckněch vsech a lidech svrchupsaných i také což mimo svrchu vyslovené platy a duochody témuž klášteru skrze mne postúpené více zbývá, to sobě a dědicóm a potomkóm svým pozuostavuji k jmění a požívání svobodnému vším tím spuosobem, jakž v prvotních listech na ty fundací od pánuov předkuov našich, témuž klášteru daných, zřetedlně psáno a vysloveno jest. — Na Krumlově léta od naroz. s. b. 1519, v pátek po hodu blahosl. panny Marie jejího sv. narození. — Verso: Registrata.

228.

Kl. Doksanský. — Na Budíně 1519, 22. září. — Č. 239.

My Ludvík, z b. mil. uherský, český ɔc král, oznamujem, — že jest na nás od poctivých Jana Puchaura probošta a všeho konventu klášt. Doxanského — vzneśeno, kterak za předkuov jich u válečné časy vedle některých privilegií téhož záduší i ztracena a vzata jest také pečeť proboštská i s sekretem, prosíc nás při tom, abychom téhož probošta nynějšího i budúcí jinú pečetí a sekretem obdařiti milostivě ráčili. K kteréžto prosbě jsouce nakloněni — témuž Janovi proboštu a budúcím proboštóm klášt. Doxanského — dáváme napřed pečet, v kteréžto obraz Matky boží v plášti pod korunou císařskou, držící na pravé ruce děťátko a v levé sceptrum, a na pravé straně první litera jména našeho pod korunou, totižto **L**, a na druhé lev bílý, a okolo té pečeti textus takovej: Sigillum maius prepositi Doxanensis. K tomu také sekretem jmenovaného probošta obdařujem, v kterémžto aby vyrytý byl sv. Maternus v infuli a v rouše biskupském s brlou biskupskou, a s jedné strany aby **S** a s druhé **M** stálo, a vokolo toho sekretu takový text: Secretum prepositi Doxanensis, tak jakož to v tomto listu všecko uměním vtipu maléřského lépe a světleji vymalováno jest.*) Kterýchžto pečeti a secretu on Jan probošt a budúcí proboštové Doxanští mají a budou moci v svých potřebách a konventských, jakž řád a obyčej jest, užívati a jimi červeným voskem pečetiti. — Při tom témuž proboštu a všemu konventu tuto milost činíce, aby po věčné budúcí časy žádný probošt jim dáván a na to probošství vsazen nebyl, než toliko ten, kterýž by řádně a vedle práva řeholi jich od starších téhož zákona a jeptišek tudíž volen byl. A kterýž by proti tomu v to probošství tříti se chtěl aneb od kohožkoli jiného dán byl, to nemá žádné moci a pevnosti jmíti. — Dán na Budíně den sv. Mauricii l. b. 1519, královst. našich uhersk. a česk., čtvrtého. Ad relacionem strennui domini Raczlai Berzkowsky de Ssebijrzow, supremi notarii regni Boemie.

*) V listině jest velmi zdařilé vyobrazení jak pečeti větší tak pod ní též i sekretu.

229.

Kl. Plaský. — Na Budíně 1520, 6. ledna. — Č. 240.

My Ludvík, z b. mil. uh., č. ɔc král ɔc, oznamujem ɔc, že jest na nás vzneśeno od velebn. Ondřeje opata a všeho konventu kláštera Plazského, — kterak jsou pro dobré a užitečné téhož kláštera zápis na sebe uroz. Albrechtovi z Gutšteina na Mělníce — učinili, — prosiec nás, — abychom — toho všeho milostivě potvrditi ráčili. Kterýžto list a zápis takto — zní: My kněz Ondřej, z smil. b. opat kláštera Plazského, převor i všecken konvent téhož kláštera, jistci a dlužníci dluhu dole psaného, vyznáváme, — že jsme dlužni uroz. p. p. Albrechtovi z Gutšteina a na Mělníce i jeho dědicuom, věřitelóm našim, pravého a spravedlivého dluhu puol třetího tisíce kop gr. čes. šir. dobr. střiebr. rázu pražs., v kterémžto dluhu — postúpili jsme týmž věřitelóm našim některých zbožie našich, jmenovitě puol městečka Kralovic, dvoru Kaceřova se vsí a s poplužím, a těchto vsí zejména: Planá, Bekova,*) Třemošnice, Rájova, Dobříče, Břézy, Hradištka, Koryta, Kačiny [sic], Babina, Vajrova, Daubravice a Šebikova vsí obú pustých, krom Nynic a Chotěně a v Planého jednoho člověka Šišky rychtáře, ty vymieňujem, jiných všech, s lidmi, s pl. v nich i se všemi téhož puol městečka Kralovic, dvoru a vsí s příslušnostmi a s plným panstviem, tak jakž registra jim na to vydaná to v sobě šíře ukazují, a tak také, jakož jest pan Albrecht z Kolovrat kancléř ɔc. a paní z Waldštejna toho v drženie byli. — A nad to výš mimo ten plat z lidí každého roku jim od nás z komory puol třetí kopy gr. čes. též rozdielně na sv. Jiří a na sv. Havla k mocnému vybieránie bez všelijakého našeho otporu, kterážto $2^1/_2$ kopy gr. nadepsaní věřitelé naši na kaplana tu v Kralovicích obrátiti ráčí tak dlúho a dotud, dokudž bychom my nebo budúcí naši dotčeným věřitelóm našim nahořepsané summy $2^1/_2$ tisíce kop gr. čes. nedali a zúplna nezaplatili. Však toto sobě pozuostavujem: když bychom — úmyslu toho a možnosti byli, chtíc nahořepsané zbožie vyplatiti, abychom věřitelóm našim nebo jednomu z nich celý rok před sv. Jiřím nebo před sv. Havlem napřed dali věděti, že nahořepsané zbožie vyplatiti chcem, a při vyjití toho roku věřitelóm našim summu svrchupsanú u desk položili, tehdy nám a budúcím našim věřitelé naši povinni budú i hned postúpiti mají nadepsaného zbožie — a list tento jim od nás na to zbožie daný zase navrátiti. — Pakliby z božieho dopuštěnie válkú anebo ohněm to zbožie pokaženo bylo bezelstně, že to věřitelóm ke škodě býti nemá při postupovánie. Však toto nám a budúcím našim věřitel náš k užívánie klášteru našemu z přátelstvie pustil jest: všecky rybníky malé i veliké, a ten mlýn, kterýž leží u Kralovic pod velikým rybníkem, a všecky lesy k nahořepsanému zbožie příslušející, na těch sobě

*) V orig. ne dost jasně psáno, může se čísti Bekowa nebo Bikowa, ne však Bilov, jakž slove jedna tamější ves.

nic pozuostavujíc, než lovy malé a veliké a les k potřebě své. A jestliže by pán Buoh voheň na nadepsané zbožie dopustil, aby ti lidé zase k stavenie sobě na těch lesiech potřeby brali. Také svrchu dotčenie věřitelé naši žádné výpovědi o nahoře psanú summu aby neměli ani budúcí jich. Toto také zejména vymieněno jest, že věřitelé naši z svrchupsaných žádných lidí z tohoto zbožie bez hodné příčiny, tajně ani zjevně, z člověčenstvie propúštěti nemají; pakliby propustili, aby to žádné moci nemělo. Také když by kolivěk nám nebo budúcím našim svrchupsané zbožie od věřiteluov našich postúpeno býti jmělo buď při sv. Jiří neb při sv. Havle, aby věřitelé naši úroky a jiné duochody na ten čas přišlé k svému užitku vybrali bez naší a budúcích našich překážky. — Také jest toto zejména vymieněno, abychom my neb budúcí naši nahořepsaného zbožie od věřiteluov našich vyplatiti nemohli a nemáme, abychom to hned jinému měli zastaviti, nežli k svému vlastniemu drženie a užievánie. — A když bychom my anebo budúcí naši nadepsané zbožie od věřiteluov našich vyplatili, abychom dotčeného zbožie až do deseti let pořád zběhlých žádnému zastaviti ani prodati nemohli, lečby nám věřitelé naši v tom své povolenie dali. Pakli bychom my nebo budúcí naši v těch deseti letech nahořepsané zbožie bez povolenie věřiteluov našich komu jinému zastavili, tehdy my dotčení opat a konvent dáváme moc sami od sebe i od budúcích našich, aby jse nadepsaní věřitelé naši v Kralovice puol městečka uvázati mohli se vším příslušenstviem k té polovice příslušející, kterúž jsú od nás drželi, a takového statku aby v drženie i v užívánie byli dotud, dokudž bychom my nebo budúcí naši takové zástavy nezměnili a k svému vlastniemu drženie a užievánie nepřivedli. Ale po vyjití těch deseti let budem toho vuoli mieti přidati anebo zastaviti, komuž se nám zdáti a líbiti bude beze všelijaké překážky věřiteluov našich. — Rukojmové: Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purgkrabie pražský, Jaroslav z Šelnberka a z Kosti a na Přerově, najvyšší komorník královstvie Českého, Jiřík Bezdružický z Kolovrat ꝛc, najvyšší sudí královstvie Českého, Ladslav z Šternberka a na Bechyni, najvyšší kancléř královstvie Českého, Krystof z Švamberka a na Boru, Jan Pflug z Rabštejna a na Bečově a Šebestian z Waitmile a na Chomútově. — Ležení v Praze neb v jiném městě do 14 mil od Prahy vzdáleném. — Léta od naroz. s. b. 1518, ve čtvrtek po sv. Františku. K kteréžto prosbě, poněvadž na tom dobré toho kláštera, jakž zprávu máme, jest, jsúce nakloněni — dali jsme témuž opatu a konventu k témuž zápisu a zástavě povolenie, — potvrzujiece téhož zápisu a listu ve všem jeho znění. — Dán na Budíně v pátek den Sv. Třech králuov l. b. 1520 a královstvie našich uherského a českého čtvrtého. — Ad relac. magnifici domini Ladslai de Sternberk in Bechyn, supremi regni Boemie cancellarii. — Verso: Registrata. [Srov. č. 129, str. 494.]

230.

Kl. Doksanský. — B. m. 1521, 9. února. — Č. 241.

Já Petr Olej v Litoměřicích známo činím: — jakož mám list na pargamenu napsaný s pečetmi visutými, kterýž mně svědčí a dědicóm mým i tomu každému, ktož by ten list s mú dobrú volí jměl, na zástavu puol lánu dědiny u vsi Kopistí Německých [sic] ve 40 kopách gr. čes. a nebožto peněz obecně berných, od robotného muže Duchka Beby z Kopistí, — že já již nadepsaný Petr Olej ten list hlavní na pargamenu napsaný dal sem a s tím puol lánem zastaveným prodal sem dobrovolně — robotnému muži Petrovi Olejovi tu ve vsi v Kopistech, dědicóm jeho i budúcím držitelóm jeho, tak aby — s tím puol lánem zastaveným v té summě — i s tím listem hlavniem učiniti mohli, jakž by se jim koli najlépe zdálo a líbilo. — Pečeti uroz. vladyk p. Valentina Kunše z Lukovec a uroz. vlad. p. Sigmunda Razického ze Vchynic a p. Adama Stříbrného z Aupohlav a p. Diviše z Hradešína. — L. od nar. s. b. 1521, v sobotu na den sv. panny Appolony.

231.

Kl. jeptišek v Krumlově. — Na Krumlově 1521, 17. června. — Č. 242.

Já Petr starší z Rožmberka ꝛc. vyznávám ꝛc: jakož opatrný Wolfgang řečený Držpytel, šafář duostojné u Boze a nábožných panny abatyše a konventu kláštera Krumlovského, prohlédaje k věcem budúciem a pro spasenie duše své s povolením mým kúpil jest za své vlastnie penieze lúku v Převořišti mezi Přídolím a rybníky měšťan Krumlovských poddaných mých ležící, od Jiříka Jakubkova, syna měšťanína Krumlovského, za 24 kop gr. míš., kteréžto lúky poměra drží tři jitra a na kteréž jest šest gr. míš. platu ročnieho mně dědičně příslušejícieho: i maje já před očima již dotčených panny abatyše a konventu řádné, nábožné a bohabojné zachovávánie — svrchupsaný plat těch šest gr. míš. pl. ročnieho s té lúky jsem sňal a ji osvobodil, — tak aby panna abatyše s tiem konventem a s budúciemi svými tu lúku majíc jie svobodně a dědičně užívati mohly po všecky časy budúcie. — Na Krumlově l. od nar. s. b. 1521, v pondělí po hodu sv. Víta dědice českého.

232.

Kl. sv. Jiří na hradě Pražském. — B. m. 1522, 14. ledna. — Č. 243.

Já Havel Zvieřetický z Wartmberka vyznávám ꝛc, že ten majestát a zápis na pargameně najjas. kniežete a p. p. Vladislava, z b. m. uher. a čes. ꝛc. krále ꝛc: kdežto JMKská ráčil jest ohledati a viděti tři listy, jeden najjasn. někdy kniežete a p. p. Zigmunda, římského císaře, — kterýmžto listem zapsati jest ráčil slovut. někdy Petrovi z Zachrašťan ve čtyrech stech kopách gr. pražs., stříbr. ves Nepolisy kláš. Svatojiřského s úroky, puožitky a příslušnostmi všelijakými ꝛc; druhý list také slavné paměti krále Jiřieho, předka JMKské, jímžto JMKská statečnému Mikulášovi

z Zachrašťan, jeho bratřím a jich dědicuom na též vsi Nepolisích připsati a přiraziti jest ráčil ku první summě tři sta kop gr. peněz dobrých, kteroužto ves aby v těch sedmi stech kopách gr. peněz dobrých jměli a drželi, dokadžby ta summa nadepsaná od budoucích králuov českých anebo od těch, komuž by ta vajplata spravedlivě příslušela, dána a zaplacena nebyla ɔc; a třetí list téhož krále Jiřieho, — kterýmžto listem JMt ku prvním summám Janovi a Havlovi z Zachrašťan tři sta kop gr. na častopsané vsi Nepolisích s jejím příslušenstvím připsati jest ráčil tou měrou, aby oni i s dědici to měli a požívali, dokoudžby jim od budúcích králuov českých anebo od duchovních osob těch tři sta kop gr. s summou sedmi sty kopami gr. penězi dobrými dána a zúplna zaplacena nebyla ɔc. Kdež pak najjasn. král Vladislav — z těch listuov královských výš dotčených ty summy všecky v jednu summu ráčil jest sčísti a v jednu summu uvésti, totiž v šestnácte set a třidceti dva zlatých, vše uherských, a šestnácte gr. čes., a na mne svrchupsaného Havla Zvieřetického z Wartmberka přenésti a převésti jest ráčil: ty všecky tři listy královské a ty v nich summy jmenované a zapsané — dávám uroz. p. p. Vojtěchovi z Pernštajna a na Pardubicích, najvyš. hofmistru král. Česk., i jeho dědicuom a budoucím, moc i plné právo mé všecko jim neb jednomu z nich přitom dávaje, ten majestát zápisní královský svrchu dotčený, na cožkoli svědčí, jmieti, držeti a svobodně mocně jeho požívati, a s týmž majestátem královským i s tím se vším, když a co se jim líbí — učiniti. — Pečeti kromě vydavatelovy uroz. p. p. Jindřicha Tunkle z Brníčka ɔc, najvyš. mincmajstra král. Čes., a uroz. vladyk pana Zigmunda Anděla z Ronovce, úředníka v minci krále JMti na Horách Kutnách, a p. Mikuláše Tumpergara z Nové vsi. — Dán l. od nar. s. b. 1522, v outerý den sv. Šťastného a Zbožného.

233.

Kl. sv. Karla na Nov. Městě Pražském. — Na hradě Pražském 1522, 4. listopadu. — Č. 244.

My Ludvík, uher., čes. ɔc král ɔc. oznamujem, — že jest přistoupil před osobu naši velebný Kašpar, opat z klášt. panny Marie a sv. Karla na Novém Městě Pražským, — a ukázal nám majestáty, privilegia, svobody a milosti, který jsou od předkův našich císařův, králův českých předkových dosáhli a obdrželi, prose nás, — abychom jim*) těch majestátův a privilegií — potvrditi a při tom některé milosti učiniti ráčili. K kterýchžto prosbě jsouce nakloněni, vidouce také ty všechny majestáty a privilegia celé a neporušené, znajíce při tom těch bratří zachovalost, ctný život a dobrý příklad, a majíce**) my také z těch příčin zvláštní k nim náchylnosť, protož — všechna privilegia, majestáty, obdarování, vajsady a milosti, kteréž od předkův našich mají a obdrželi jsou, zejména císařův a králův českých Ottagara, Jana, Karla, Václava, Zikmunda, Ladislava, Jeřího a krále Vladislava, otce našeho nejmilejšího,

*) Listina má: jich nemajíce. **) Listina má: nemajíce.

JMtí slavné paměti, i také list císaře Karla, který jest vydán opatu na úřad rozdávání almužny, kterýžto officium elemosinarie slove, i ten majestát a zvláště císaře Karla Čtvrtého na plat, kterýž jse tomu konventu od opatrných purgkmistra, konšelův a vší obce města Kouřimě, totiž jednu a čtyřidceti hřiven, za každú padesáte šest gr. pražs. počítajíce, každý rok vydávati a platiti má, i také od jiných bohabojných dobrých a milosrdných osob, což jim bratřím a tomu záduší sv. Karla udělily a daly, schválili jsme a potvrdili, a tímto listem ve všem jich znění, — tak jakoby tuto slovo od slova vepsány a vysloveny byly, schvalujem, potvrzujem. — Při tom také, jakož nahořepsaný otec náš nejmilejší z milosti a lásky své dopustil a tu moc dal témuž klášteru, opatu a konventu, aby sobě mohli platu, když by v té možnosti byli, do pěti set kop gr. čes. koupiti, a dále znajíc jejich chudobu a nedostatek, ráčil je opatřiti, aby sto strichův pšenice a dvě stě strichův žita a deset kop kaprův z zámkův a důchodův našich Poděbrad a Kolína týmž bratřím klášt. panny Marie a sv. Karla k pomoci vydáváno bylo: i k tomu my také obojímu povolení dáváme a to stvrzujem, a jestli jim co z kterých příčin zadržáno bylo, aby jse jim potom nezadržovalo. — Dán na hradě Pražském v úterý po Všech Svatých l. b. 1522, král. našich uherského a českého sedmého.

234.

Kl. sv. Anny v St. M. Pražském. — B. m. 1523, 14. ledna. — Č. 245.

My Benigna převora, Klara z Plzně, Anna z Třebska i veškeň konvent sv. Vavřince a jinak sv. Anny — v městě Pražském známo činíme, — že znamenavše lepší užitek konventu našeho — prodaly jsme — dvuor náš v Radlicích poplužní s puol horú, lesem, krom toho, což jest vyměřeno u vinice, louku celou pode vsí a druhou louku nade vsí, s dědinami vornými, s chmelnicí, s rybníkem, s pastvami, s robotami zejména těmito: najprvé Vaněk 40 kop snopkuov na žitech; item Urban rychtář 30 a 6½ kopy snopkuov na žitech; item Michal 18 kop snopkuov na žitech; item Kuba 30 kop. snopkuov na žitech; item Duchek 30 kop snopkuov na žitech; item Jan Srbek 3½ kopy snopkuov na žitech, a to vše takových snopkuov, co muože provřieslo na hlavu vjíti; item na ovse od jitra do poledne 18 osob a po poledni do večera 18 osob; a má jim oběd dáti a tajnský piva; item ovce práti, střici; item louky sušiti, v kópy sklásti; za puol druhého sta kop gr. čes. dob. střiebr. rázu pražs. pod purkrecht jsme prodaly a vysadily — k pravému dědictví robotnému Petrovi, dědicóm i budúcím jeho, tak že týž Petr, dědicové i budúcí jeho povinni a dlužni budú nám a konventu našemu časy budúcí a věčné z toho dvoru platiti a úročiti pět kop gr. čes. rázu pražs. — Při tom jest toto vymieněno, aby on Petr ten dvuor vzdělával a opravoval na stavenie, na plotích, na dědinách, na koních, na dobytku, tak jako dobrému hospodáři náleží. Pakliby se tak nezachoval, máme jej

tresktati, tak jako jiného člověka dědičného svého. Jestliže by pak týž Petr, dědici a budúcí jeho chtěli ten dvuor prodati, toho budú jmieti vuoli a právo, — však s touto výmienkou, aby najprve vznesli na převořiši a konvent, chtěly-li by se [sic] zase odkúpiti. — Také Petr svrchupsaný, dědicové a budúcí jeho od svrchupsaného dvoru nic odprodávati nemají po kusích bez vuole konventu. Pakliby co chtěli vydati u vinice, chmelnice neb v louky pod úrok, aby to bylo s povolením převořiše a konventu. A ti úrokové aby odcizováni nebyli od toho dvoru proto, aby převořiše a konvent mohly své úroky aneb platy a panstvie nalézati a postíhati na všem na tom ɔc. Item co se pak pastvy dotýče, dobytek veliký vuoli aby měl sám sobě, však bez škody všech soused jiných, než dobytek drobný všecek ten aby s jinými a vedle jiných soused do stáda honil a s sousedským dobytkem pásl. — Pečeti kromě vydavatelkyně a konventské uroz. vladyk p. Bartoloměje z Strochovic, p. Václava Trčky z Vítenče a p. Prokopa z Vostrovačic. — L. od nar. s. b. 1523, v středu před sv. Antonínem.

235.

Kl. sv. Anny v Starém M. Pražském. — B. m. 1523, 30. května. — Č. 246.

Já Jan Kozel z Pokštejna, měštěnín pražský, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Václav Rozvoda, Václav Duha z Šťastrova a Jan svíčník, měšťané téhož města Pražs., rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáváme, — že jsme dlužni slovutným Jakubovi Královi uzdáři a Václavovi Fresorovi ostružníkovi, měšťanuom nadepsaného města Pražského, úředníkóm kostela sv. Linharta, i vší osadě — pravého a spravedlivého dluhu 50 kop gr. čes. dob. stříb. rázu pražs., z kteréžto jistiny — máme úročiti — úroka ročního pět kop gr. čes. — Ležení v Praze. — L. ot nar. s. b. 1523, tu sobotu po sv. Urbanu pap.

236.

Kl. Zbraslavský. — B. m. 1523, 4. října. — Č. 247.

My kněz Jan opat, kněz Dominik převor, kněz Martin podpřevoří, kněz Štěpán kuštoš, kněz Valentin cantor, kněz Jakub klíčník i všecken konvent klášt. Zbraslavského vyznáváme ɔc, že — dali jsme a vysadili dobrovolně mlýn náš řečený na vodě Mže ležící v Dolejších Černešicích opatrnému Vitákovi mlynáři a manželce jeho i jich dědicuom — ke jmění, držení a k dědičnému požívání — pod právo však purkrechtní a plat takovýto, že tajž Viták s manželkú svú i jich dědicové a budúcí mají — z téhož mlýna platiti nám — platu i úroka ročního a věčného k tomu klášteru kopu míšenskú. — Více dále svobodíme témuž Vitákovi, manželce jeho, i dědicům a budúcím tajž luh, kderajž sousedé drží; má v něm pásti a jeho užívati, jakož jiní sousedé užívají, ale též pod plat. A z toho má platu dávati při úroce každého puol léta bílý

groš. — Dále má dávati i dědicové a budúcí z toho mlýna sousedům k těm Černošiciem věrtel mouky a k Lipanům druhý, a to v jednú v rok na Dušičky, jak jest od časuov dávných dáváno a vyměřeno. K tomu také kterak se má zachovati výš psaný Viták při mlýně svým: slupi má užívati; v tom mu nemá bráněno býti. Dále co se dotýče jezu a vody, silnice té královské, po kteréž plavci tudy plavají, svrchu jmenovaný Viták i s manželkú a dědicové i budúcí nemají jim toho zbraňovati ani hájiti, než tudy jim toho svobodně příti, též jak jest tudy od starodávna nebylo hájeno a vysazeno. K tomu také jestliže by jakými povodněmi co přeškodilo tomu jezu, opatrný Viták i s manželkú i jeho dědicové a budúcí mají jej opravovati a hraditi bez všelikého se zbraňování. Protož ještě více slovutný (?) Viták i s manželkú i dědicové a budúcí povinni budú s jinými sousedy na lov na zajícě choditi každý rok, kolikrát jemu bude oznámeno. Ale jiných všech poplatkův, robot i obtěžování z téhož mlýna nadepsaný Viták i s manželkú svú i jeho dědicové a budúcí mají býti od nás i od budúcích našich prázdni a svobodni, kromě však berní královských a zemských. Také častopsanému Vitákovi mlynáři a manželce jeho i jich dědicům a budúcím dáváme — právo ten mlejn svrchupsaný se všemi [sic] jeho příslušenstviem — dáti, prodati, najíti, zastaviti — atd. pod též však právo purkrechtní a plat výš dotčený, takovému však člověku, kderajž by se nám moh hoditi, ješto z toho by nám úrokové i budúcím našim z toho nesešli. — L. od nar. s. b. 1523, na den sv. Františka.

237.

Kl. Třeboňský. — Na Třeboni 1524, 26. srpna. — Č. 248.

My Jindřich z Rožmberka ɔc. vyznáváme: — jakož jest různice vznikla mezi duost. u Bohu otcem knězem Janem opatem, ctihod. a nábož. kněžími a bratřími konventu klášt. Třeboňského s jedné, a mezi múdrými a opatr. purgmistrem a raddú i vší obci města našeho Třeboně, poddanými měšťany, věrnémi [sic] našimi milémi, s strany druhé, což se oreloje neboližto hodin u věži klášterské dotýče, kteréž jsú se na místo pokazily, a že za některý čas již jsú hodiny nebily, a poddaní měšťané naši města našeho Třeboně ani přichodící hostinští lidé nemohli se nikoli žádnými hodinami spravovati; kdež svrchupsaný kněz opat, kněží a bratří konventu svrchupsaného kláštera Třeboňského zbraněvali jsú se toho oreloje neboližto hodin opravovati a nikoli jsú ten oreloj neboližto hodiny k bití hodin nechtěli napravovati, chtíc vždy na svrchupsané poddané měšťany naše města našeho Třeboně ten oreloj neboližto hodiny ku opravování aneb k napravovánie hodin bití uvésti; kdež jsú pak o tu různici před námi obě dvě straně stály, a my s pilností velikú jsme je vyslyšěli, kdež před námi svrchupsaný kněz opat, kněží a bratří konventu téhož svrchudotčeného kláštera Třeboňského nikoli nemohli na svrchudotčené poddané měšťany naše svrchudotčeného

města našeho Třeboně pokázati ani na ně uvésti, by oni oreloj neboližto hodiny měli opravovati aneboližto k hodinám bití měli také napravovati, než že vždy prvotně jsú ten oreloj aneboližto hodiny napřed dotčený kněz opat, kněží a bratří konventu napřed dotčeného kláštera Třeboňského i také předkové jich na svuoj náklad opravovali a sami hodiny k bití jsú vždy také napravovali; kdež již jmenovaný kněz opat, kněží a bratří konventu již jmenovaného kláštera Třeboňského a poddaní měšťané naši již jmenovaného města našeho Třeboně obapolně obě dvě straně dobrovolně mocně na nás toho jsú přestali, žádajíce nás, abychom jim o to konec a místnú vejpověď učinili, která by strana měla ten oreloj aneboližto hodiny na věčné a na budúcné časy opravovati aneb hodiny k bití napravovati, aneb také, kdyžby oreloj aneboližto hodiny v časích potom budúcích sešly, která by také strana měla potom ten oreloj neboližto hodiny zase znova dáti udělati: i spravedlivě se vší pilností považili jsme, majíc před očima všelijakých obtížností městcských svrchupsaných poddaných měšťan našich svrchupsaného města našeho Třeboně a znajíce v pravdě jich veliké obtiežné náklady městcské na město, na zdech, na branách, na ponûckách, na lozuncích spolutrpících, v úrocích poplatních a v rozličných robotách bez všelikterakė pomoci již častopsaného kněze opata, kněží a bratří konventu již častopsaného kláštera Třeboňského, tuto místnú a konečnú vejpověd mezi oběma stranami jsme učinili a mocí listu tohoto místnú a konečnú vejpověd činieme: aby kněz opat, kněží a bratří nahoře dotčeného konventu kláštera Třeboňského s nahoře dótčenémi [sic] poddanými měšťany našimi nahoře dotčeného města našeho Třeboně nový oreloj neboližto hodiny s sperú malovanú, s cajkýřem proti hodinám na klášterské věži na zdi zevnitř ze spolka na náklad společní na tento čas naložili a nový oreloj aneboližto hodiny koupili, a zase na místo to, kdež první starý oreloj neboližto hodiny jsú v klášterské věži stály, aby na to místo ten nový oreloj neboližto hodiny postavili. A poněvadž k tomu oreloji aneboližto k těm hodinám přístup jest skrze konvent kláštera Třeboňského z kruchty aneboližto z oratoři, kdež se hodiny na každý den od téhož kněze opata, kněží a bratří téhož konventu kláštera Třeboňského ke cti a chvále boží čtú a zpívají, kdež za časy prvotní vždy předkové jich kněží opatové, kněží a bratří svrchu častodotčeného konventu téhož kláštera Třeboňského na svuoj náklad ten oreloj neboližto hodiny bez všelikterakė pomoci svrchu častopsaných poddaných měšťan našich svrchu častopsaného města našeho Třeboně jsú opravovali i také k bití hodin vždy jsú napravovali: i z těch a z takových předešlých již svrchupsaných příčin zdá se nám jistě a v pravdě za spravedlivé, aby ještě napřed již častopsaný opat, kněží a bratří napřed již častopsaného konventu kláštera Třeboňského — na věčné a na budúcné časy ten oreloj aneboližto hodiny na svuoj náklad bez všelikterakė pomoci napřed již častopsaných poddaných měšťan našich napřed již častopsaného města našeho Třeboně vždy opravovali i hodiny k bití také vždy napravo-

vali. A jestliže by v budúcích a v potomních časích oreloj neboližto hodiny na místo sešly aneb se dokonce zrušily, tehdy kněz opat, kněží aneboližto bratří nadepsaného konventu kláštera Třeboňského nynější a na časy potom budúcí na věčné a na budúcné časy budú povinni bez všelikteraké pomoci nadepsaných poddaných měšťan našich nadepsaného města našeho Třeboně ten oreloj neboližto hodiny nové na svuoj náklad kúpiti aneb je zase dáti udělati. Kterúžto místnú a konečnú vejpověd naši svrchupsanú obědvě straně s poděkovániem jsú dobrovolně od nás přijaly. — Na Třeboni l. od nar. s. b. 1524, ten pátek po svatým Bartoloměji, apošt. božiem.

238.

Kl. Kladrubský. — B. m. 1525, 17. října. — Č. 249.

My kněz Stanislav, z b. mil. opat, kněz Jan převor, kněz Krištofor, probošt v Touškově na Mži, i vešken konvent kláštera Kladrubského — vyznáváme: — jakož dobré paměti kněz Jan opat i vešken konvent kláštera našeho — s povolením někdy najjasn. kniežete a pána, p. Jiřího, krále českého ɔc. — zastavili jsú a postúpili osm kop gr. platu ročn. a peněžitého ve vsi naší v Chřenovech na těchto lidech našich dědičných, zejména: na Matějovi rybáři čtyřidceti gr., na Blažkovi kopu a pět gr., na Machovi čtyřidceti gr., na Janovi Klichovi osmdesát gr., na mlynáři čtrmezcítma gr., a to na sv. Jiří a na sv. Havel tolikéž platiti mají, kterýchžto lidí postúpili jsú a je zastavili s dvory, dědinami ornými i neornými atd. — s plným panstvím — sobě ani svým budúcím nic nepozuostavujíce kromě výplatu, uroz. vladyce Dobešovi z Šlovic a v Puclicích a dědicóm jeho a budúcím k jich užívání, a to jsú zastavili ve sto kopách a v 11 kopách míš., — kteroužto summou svrchupsanou předkové naši svrchudotčení vyplatili jsú nápravu naši dědičnú ve vsi naší Honozovicích k užívání našemu, jakož ten list starý to všecko sám v sobě šířeji ukazuje, kteréhožto listu starého týž Dobeš ż Šlovic a v Puclicích svrchupsaný žádal nás za obnovení, maje na to povolení od najjasn. svaté paměti kniežete a pána, p. Vladislava, uherského a českého ɔc. krále: — protož my kněz Stanislav opat i vešken konvent svrchupsaný, poněvadž na tento čas sami k své rutce a k svému užívání toho vyplatiti nemuožem, k tomu jsme plnú vuoli dali a tiemto listem dáváme, tak že témuž Dobešovi a dědicóm jeho i budúcím v summě svrchupsané, našim předkóm od nich dané a zaplacené, ty lidi s dvory, s tím platem i s plným panstvím — zastavujem a jim jich postupujem, — a to do deseti let pořád zběhlých od tohoto sv. Jiří najprve přieštieho po napsání listu tohoto počítajíce jmenovitě. — Avšak znamenitě jest toto vymluveno, že my ani budúcí naši nemáme toho platu od věřitelóv našich nižádnému jinému dopustiti vyplacovati, než sami sobě k své rutce — do komory kláštera našeho, a nižádnému jinému. — V úterý po sv. Havle l. 1525.

239.

Kl. Chotěšovský. — V Plzni 1526, 7. března. — Č. 250.

L. od nar. s. b. 1526. Já Jan uroz. vladyka z Štěňovic, jsa při dobré paměti a rozumu užívaje střiezlivého, s povolením veleb. otce kněze Matěje, toho času p. probošta kláštera Chotěšovského, odkazuji kalich pozlacený, mšál pargamenový psaný, domatyk pargamenový, ornat kamchový k sv. Petru do fary Litické, tu kdež předkové a přátelé moji odpočívají, a to na takový způsob, aby každý farář — za duši mú i za mé všecky předky na kázání pána Boha prosil, a pan probošt nynější i budoucí i všickni osadní při přijímání každého faráře aby jeho k tomu přidrželi, aby ta prosba skrze žádného faráře obmeškána nebyla. Při tom žádal jsem skrze kněze Šimana, toho času faráře Litického, aby tato má poslednie vuole dána byla v ruce a v moc p. probošta Chotěšovského a v konventu aby chována byla na budúcie časy. — Pečeť Zdislava ujce Janova. — Datum Plzne fer. IV. ante Letare.

Rejstřík písemností

obsažených v díle osmém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526. K vydání upravil *Antonín Rezek.* Na stranách 1 až 160. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z let 1470—1475.)

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *František Dvorský.* Na stranách 161—320. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z let 1520—1526.)

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIV. Poselství krále Jiřího do Říma k papeži roku 1462. Vydává *Adolf Patera.* Na stranách 321—354. Dodatky latinské str. 355—364.

C. Listiny soukromé.

C. XVI. Výpisy z register kanceláře hrabat Kladských od roku 1472—1505. Podává *Jaromír Čelakovský.* Na str. 365—395. (Zápisy z let 1472—1491.)

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Regristra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na stranách 396—480.
(Zápisy z let 1482—1487.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

C i Ch.

M.

O.

P.

Š.

Z.

Ž.

Rejstřík věcný.

Omyly:

Na	straně	24	ve	hlavě	čísla	418	místo z Přeborova	čti	z Přehořova
„	„	55	„	„	„	483	„ v Třeboni	„	v Krumlově
„	„	67	„	„	„	510	„ B. m.	„	na Sedlci.